

ÎNVĂȚĂȚURILE SCHISMATICE ȘI ERETICE ALE PĂRINTELVI ARSENIE BOCA

ÎN LUMINA SFINȚILOR PĂRINȚI

I. CUPRINS

I.	CUPRINS	2
II.	INTRODUCERE	4
III.	PICTURA	5
A.	Pictura eretică	5
1.	Basilica San Pietro	6
2.	Eretici pictați ca Sfinți	8
a)	Francisc de Assisi	8
b)	Ulfilas arianul	10
B.	Pictura antihristică	11
1.	Imberb	11
a)	Hipnotizator mios	11
b)	Hipnotizator dur	11
c)	Hristosul mincinos bărbierit	12
d)	Mutilarea Filocaliei	13
2.	Cu barbă mică și ochi albaștri	14
3.	Cu barbă mare și ochi albaștri	15
4.	Mustăcios	20
5.	Cu pantaloni scurți	24
6.	Drăgănescu – așezământ închinat „sfintei familii”	25
A.	Pictura păgână	29
1.	Mărturia unui contemporan	30
2.	Aum	30
3.	TRISHULA LUI SHIVA / TRIDENTUL LUI POSEIDON / FURCA DRACILOR	31
4.	Atac păgân asupra Persoanei. Despre „limbi ca de foc”	36
5.	Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	49
6.	Despre reîncarnare	50
IV.	EREZII SCRISE ÎN „CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI” ȘI „CUVINTE VII”	53
A.	Cuprins	54
B.	Introducere	55
C.	Cărarea Împărăției	56
1.	Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	63
2.	Cugetarea trupească	73
3.	Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	89
4.	Calea scurtă a harului	126
5.	Tatăl	139
6.	Învățătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	145
7.	Noe și Iisus ca pretext pentru strâmba teorie ecumenistă a ramificațiilor	148
D.	Cuvinte vii	152
1.	Basilica San Pietro și teoria ecumenistă a ramificațiilor	158
2.	Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic	170
3.	Ignațiu de Loyola	172
4.	Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	176
5.	Despre reîncarnare	203
6.	Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	226

VI. PREDANIA	250
A. Uniatism. Ecumenism. New-Age	250
1. „Antiecumenistul” zelot era... ecumenist	250
2. O pictură ecumenistă	250
B. Învățăături schismatice (împotriva Sfințelor Canoane) ale Părintelui Arsenie Boca	257
1. Despre pruncii avortați	257
2. Despre sinucigași	258
3. Despre Sfânta Cruce	265
4. A băgat animale hipnotizate în biserică	268
5. Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	273
C. Învățăături eretice ale Părintelui Arsenie Boca. Anatemizat de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice	273
1. I. Învățăătura ariană. Anatema Sfântului Sinod I Ecumenic	275
2. II Filioque. Anatema Sfântului Sinod al II-lea Ecumenic	277
3. III. Învățăătura nestoriană. Anatema Sfântului Sinod al III-lea Ecumenic	277
4. IV. Învățăătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic	278
5. V. Învățăătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	279
6. VI. Învățăătura pelaghiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	279
7. VII. Învățăătura iconoclastă. Anatema Sfântului Sinod al VII-lea Ecumenic	279
D. Despre împreunarea trupească	284
1. Ideea vicleană a necesității îndulcirii (împreunării) trupești	284
2. Plăcerea împreunării – cauza bolii și a morții	286
3. Sfânta Cununie în curăție	291
1. Din Hronograf	291
2. Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur.	292
3. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare	296
4. Sfântul Cuvios Ioan Damaschin	297
5. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisorul	298
6. Sfânta Scriptură	301
1. Vechiul Testament	301
2. Noul Testament	303
7. Sinteză din Sfinții Părinți	305
8. Ce scria despre aceasta Pseudo-Boca	309
9. Părintele Arsenie Boca se împotriva Sfintei Predanii, propovăduind învățături desfrânate hinduse	313
1. Tantra Yoga	313
2. Cugetarea trupească	335
3. Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	335
4. Contrazis de medicină	335
10. Fenomenele MISA și Prislop	348

II. INTRODUCERE

Moto: 65. Mișcările de la arătare sunt semnele celor dinlăuntru, precum roadele produse sunt semnele unor pomi necunoscuți. 66. Cuvintele și faptele vădesc pe fățarnic și scot la arătare pe proorocul mincinos ascuns.¹

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

---

¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Volumul IV, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, p. 24.

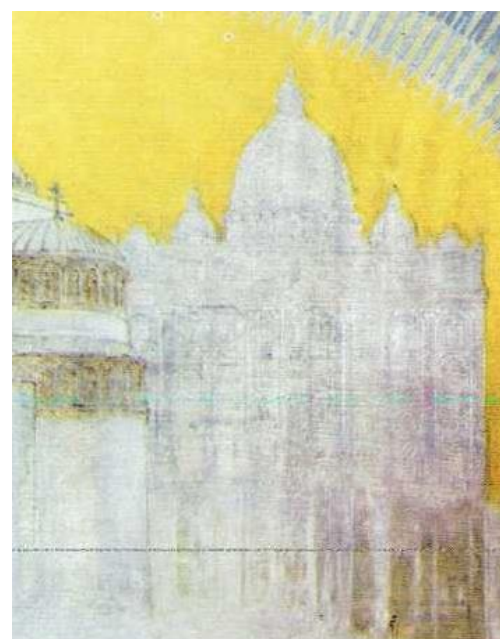
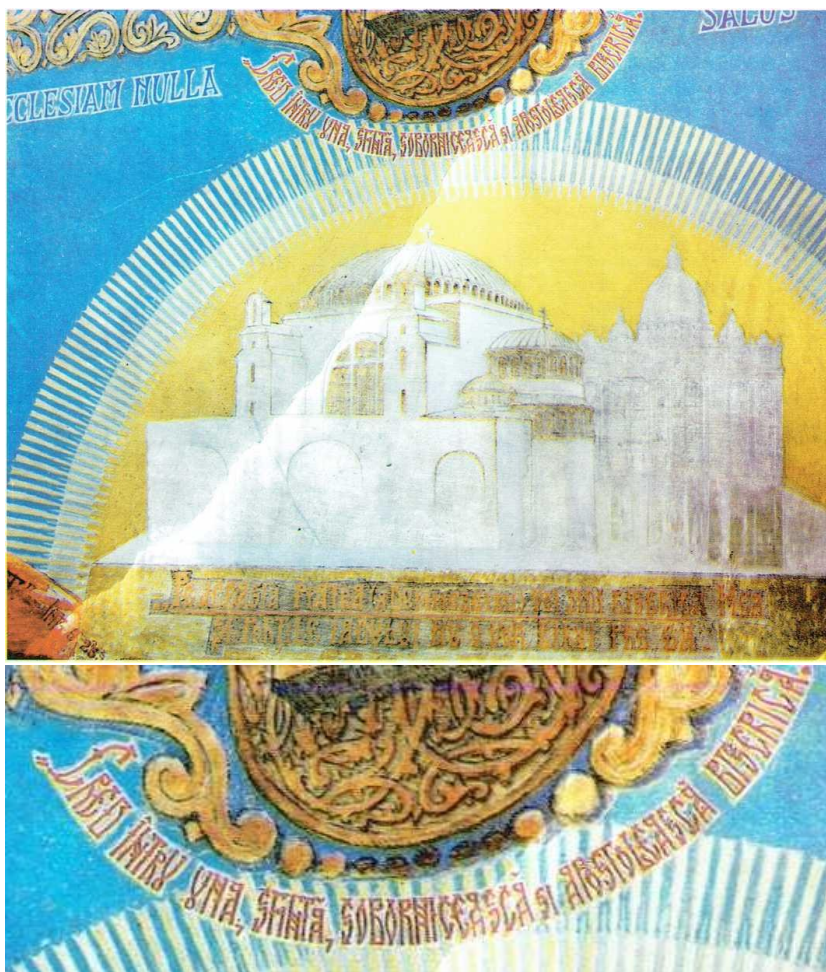
Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

III. PICTURA

A. PICTURA ERETICĂ

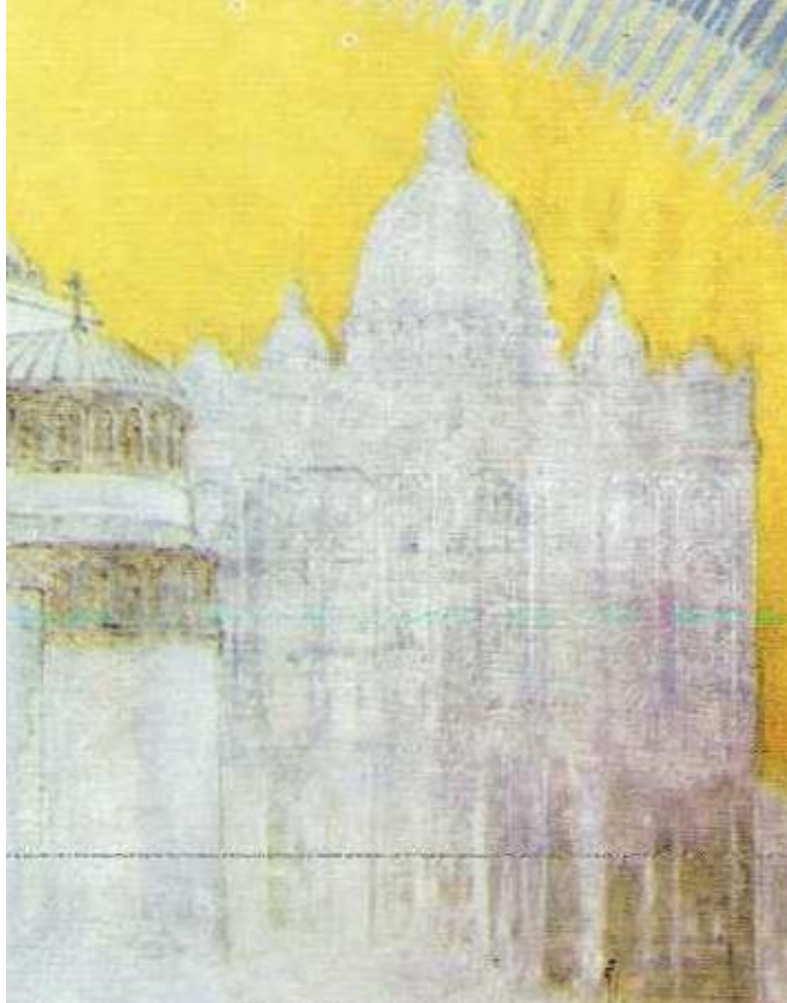
(ariană, latină, ecumenistă) sau surse de imitație apusene.

1. BASILICA SAN PIETRO

A se vedea acest capitol mai jos, în *Erezii din „Cuvinte vii”*.

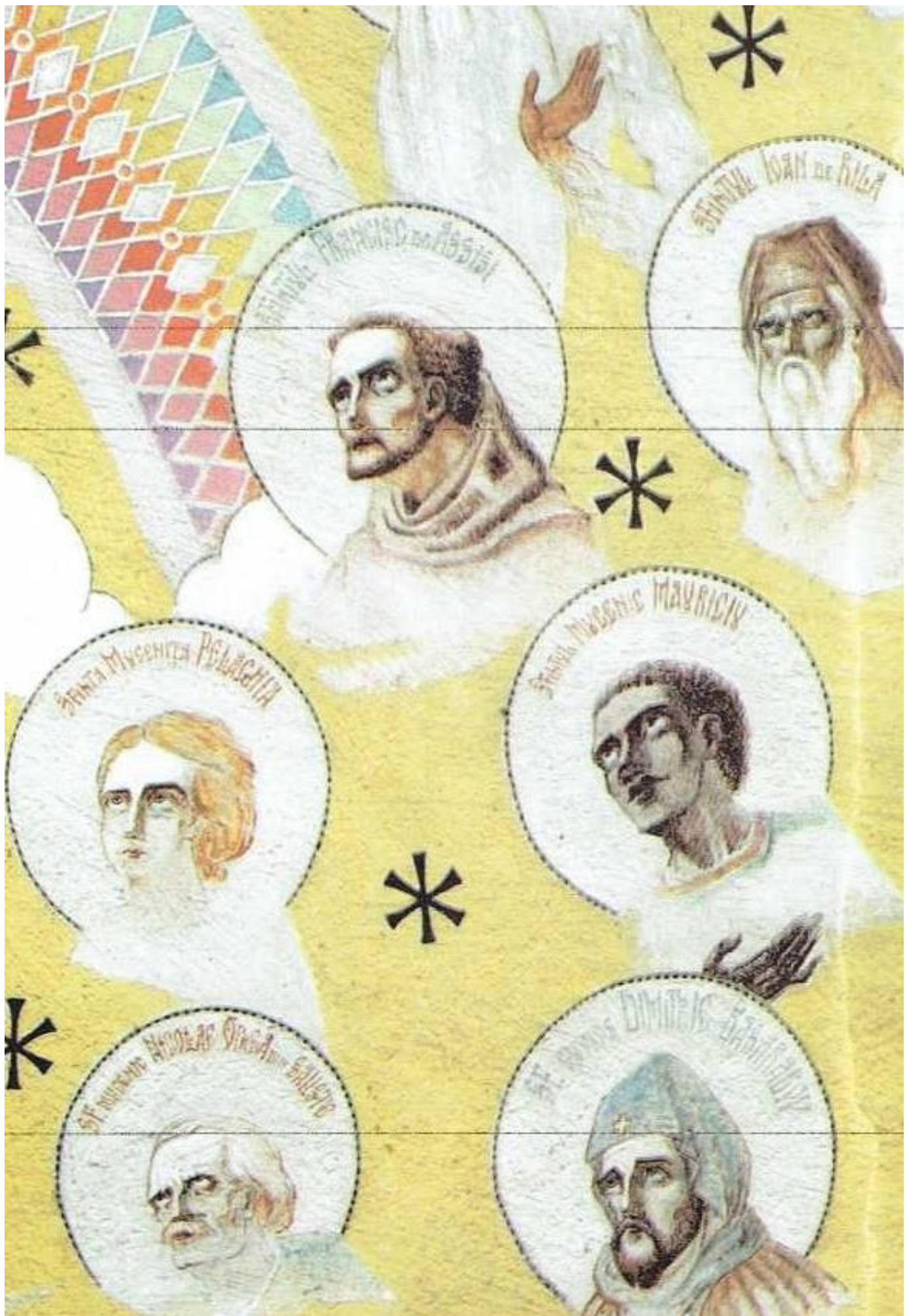

2. ERETICI PICTAȚI CA SFINȚI

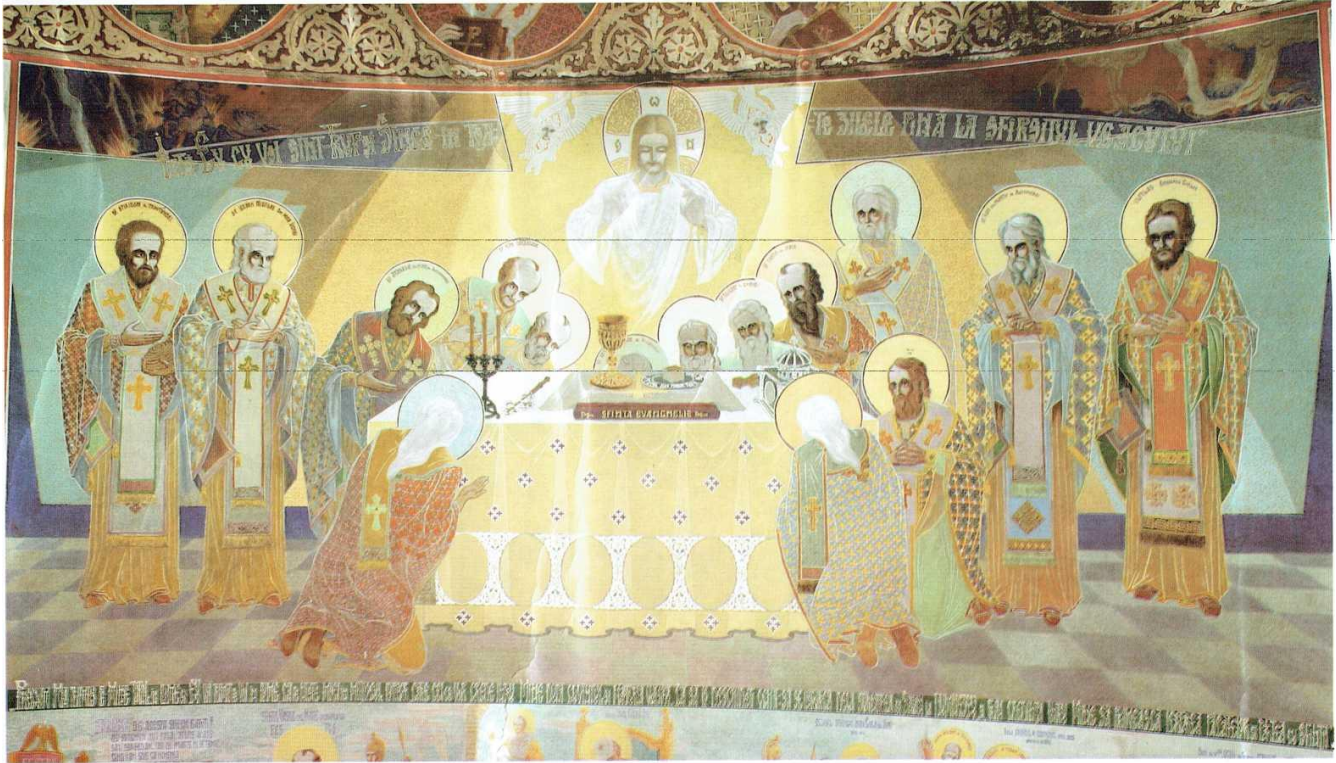
A) FRANCISC DE ASSISI

B) ULFILAS ARIANUL

B. PICTURA ANTIHRISTICĂ

sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos

1. IMBERB

A) HIPNOTIZATOR MIEROS

B) HIPNOTIZATOR DUR

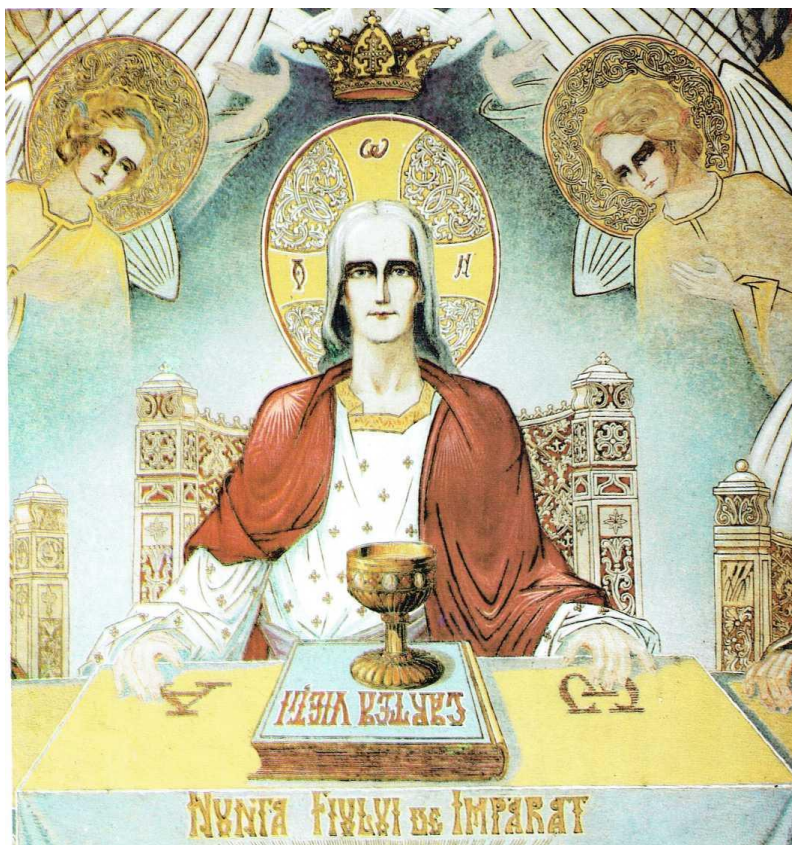
C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de

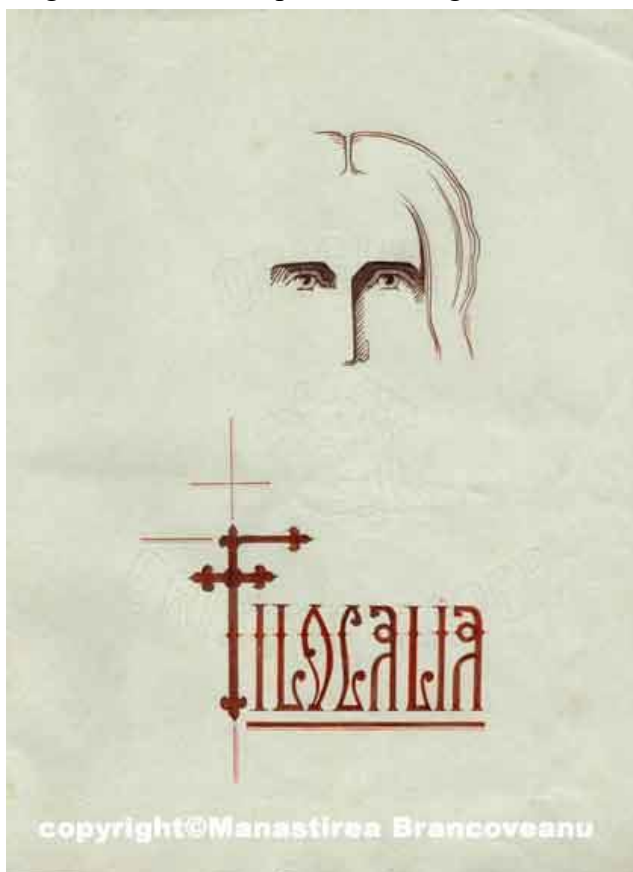

*ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*³

D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei, încearcă să o mutileze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei⁴. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catolicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

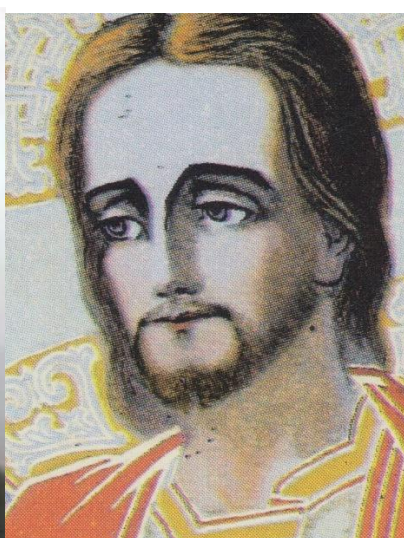
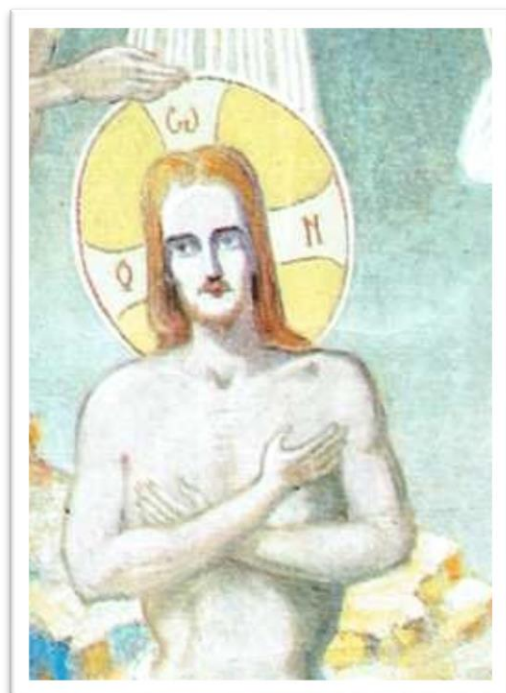

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

⁴ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrite/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

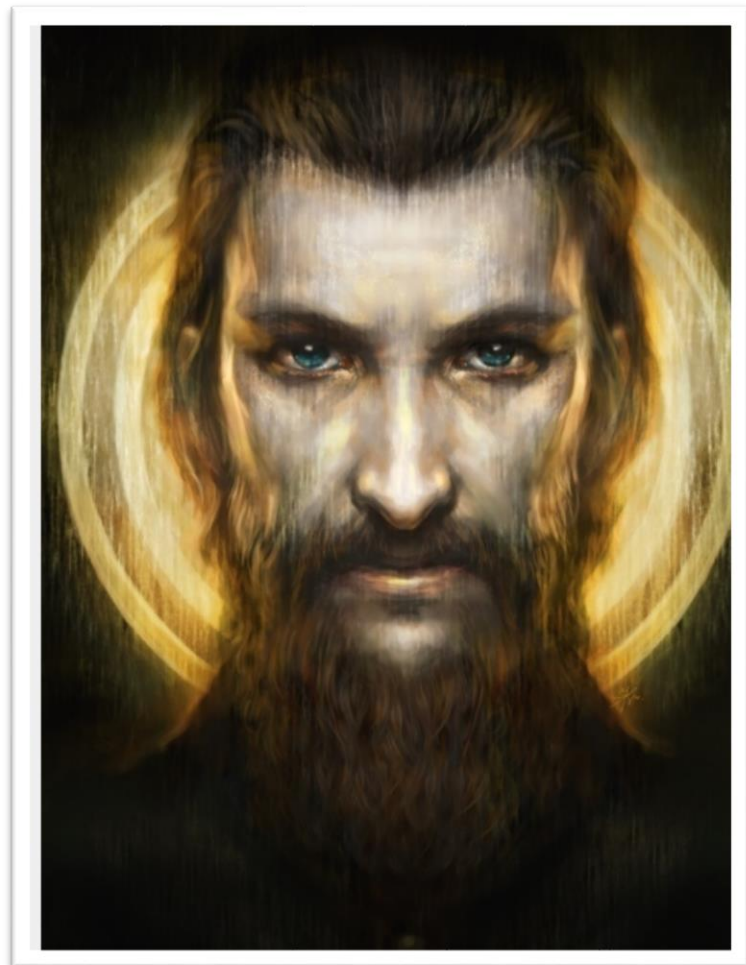
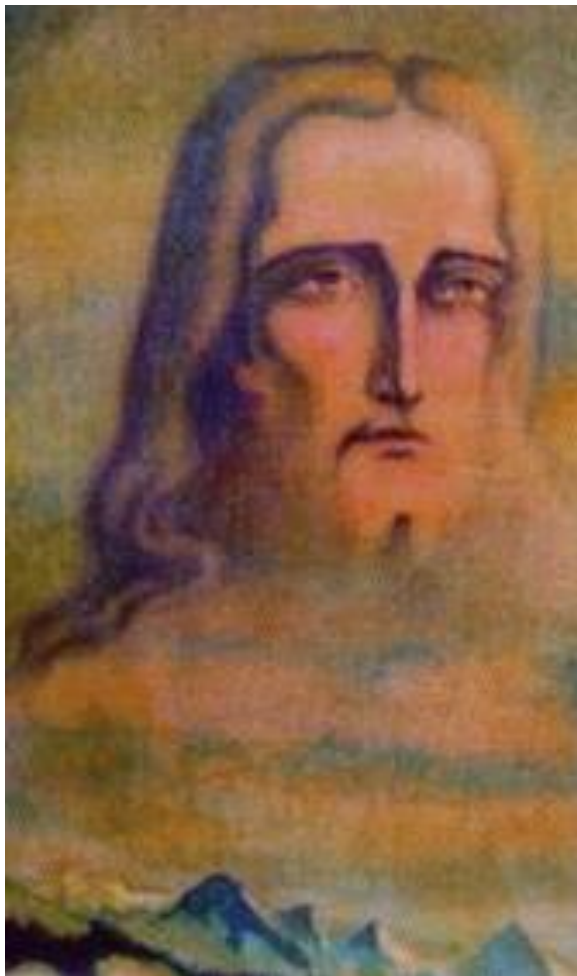
2. CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI

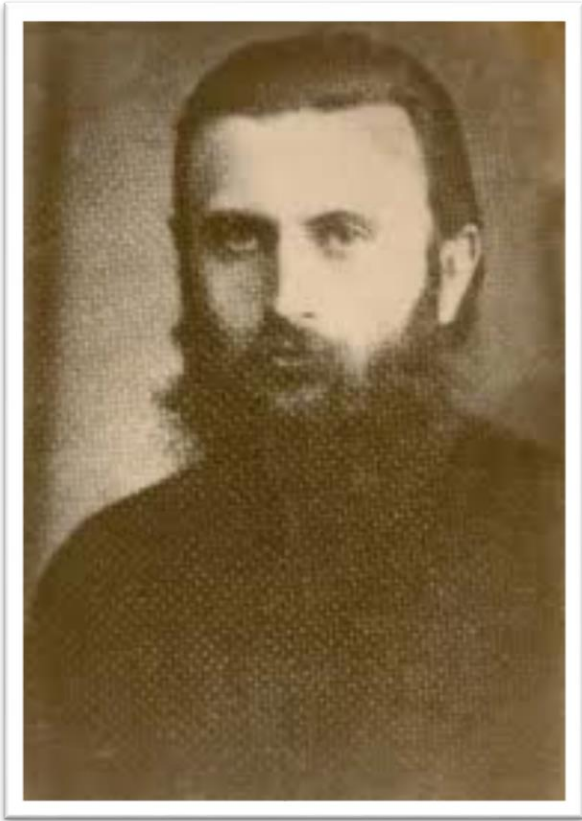
---

3. CU BARBĂ MARE ȘI OCHI ALBAȘTRI

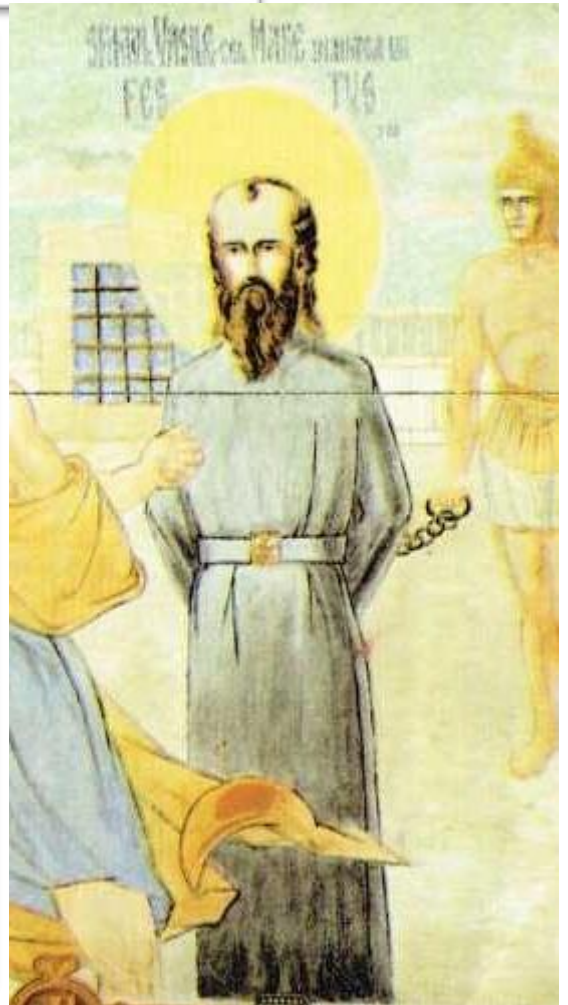
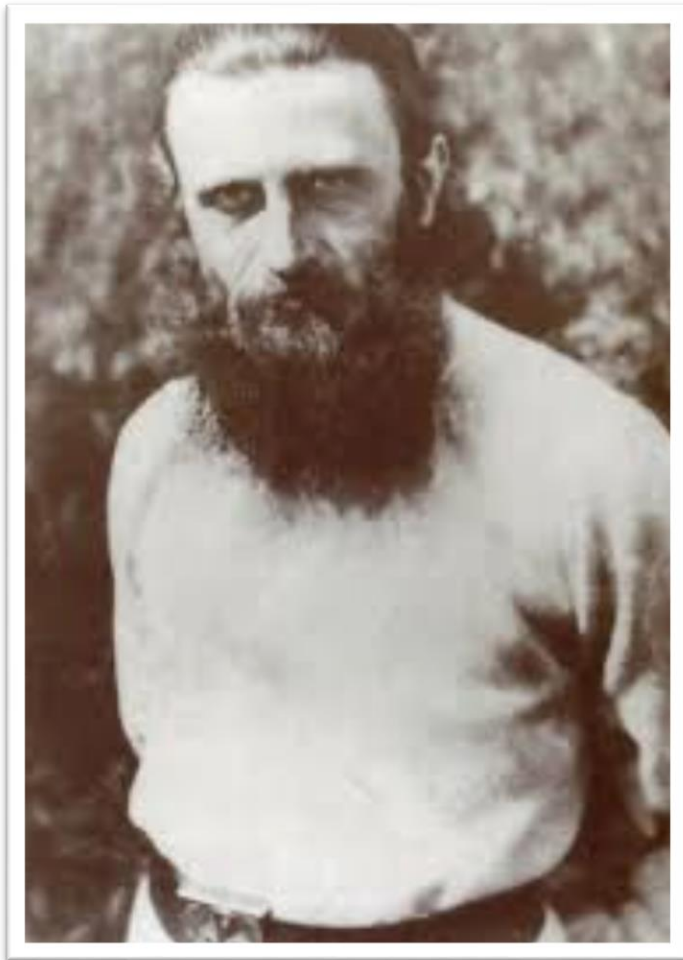
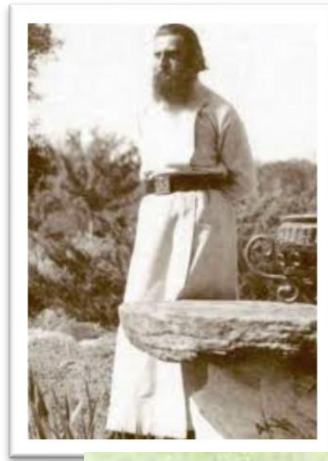
Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuitor, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împărătească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

Înainte de moartea ÎPS sa Țgherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”⁵

⁵ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

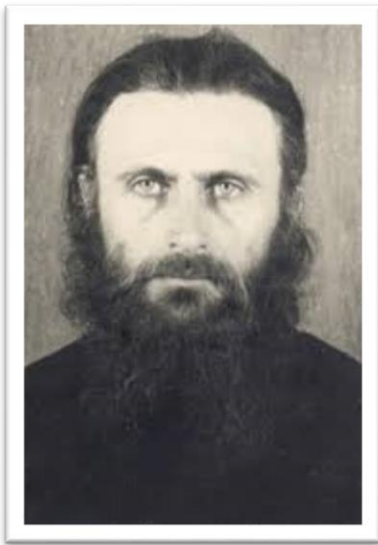

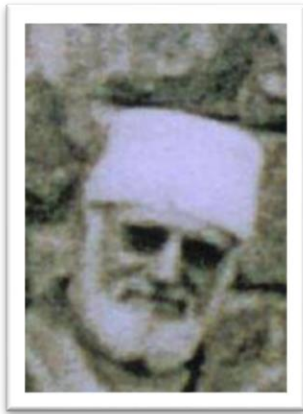

Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS ȚPimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul ȚPimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca?” Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci?” I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...] I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȚPimen.⁶

⁶ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici⁷, de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți
8

⁷ <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

⁸ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

4. MUSTĂCIOS

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze măturoiul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”⁹.

*21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumat anonimatul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estate cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten, părul încărunțit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**”⁶⁸.*

*3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**”⁶⁹. [...] Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimatul. Va purta iarăși barbă⁵²², după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să*

*poarte doar mustață.*¹⁰

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să împlinescă și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se rădea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila.

Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

¹⁰ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, *Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie*, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”¹¹

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...]¹².

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

¹¹ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

¹² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu căramidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.¹³

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sârmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos, arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea reiei credințe și întunericul neștiinței Sfințelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redată în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

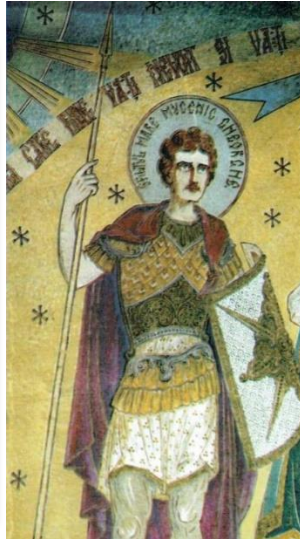
Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine...¹⁴

Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustața la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

¹³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

¹⁴ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

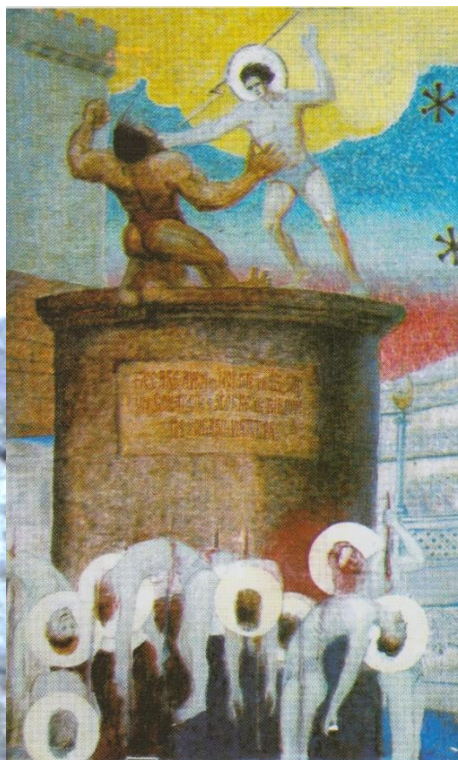

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu preacuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpă pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițite în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască..* lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

5. CU PANTALONI SCURȚI

Notăm că fotografia de mai jos, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii ținute), și Maica Zamfira (în trenchi cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfinților lor, domnul scriitor Victor Roncea ¹⁵.

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

¹⁵ <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonzarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>,
marți, 25 august 2015

Adică familiei Arsenie – Zamfira.

Părintele Arsenie Papacioc:

Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mă-năstire, n.n.] ...

Părintele Ioanichie Bălan:

Cu Sfânta în familie...

Părintele Arsenie Papacioc:

Cu Julieta stareță.

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie...¹⁶

Ligia – nascuta in 1913, care in 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăganescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăganescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968.¹⁷

Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. Nu aș vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!61” (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).¹⁸

¹⁶ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

¹⁷ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

¹⁸ 57. Cărarea Împărăției, p. 157.

58. *Ibid.*, p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), *Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...*

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În *Duminica Ortodoxiei*, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinților sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...¹⁹

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceleia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos,

¹⁹ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.²⁰

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuite ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră pentru că este Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau Înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca.

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor prin care pătimesc aceasta este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sârmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor²¹ Maicii Zamfira (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membrii ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhanghel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în nor auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. In apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în alb, cu nimb auriu, înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”, care-și revarsă harul în șapte limbi de foc peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- Te-ai lepădat de Satana?

-M-am lepădat.

- Și de toate lucrurile lui?

-Și! ...

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrăjmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a

²⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

²¹ Taiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

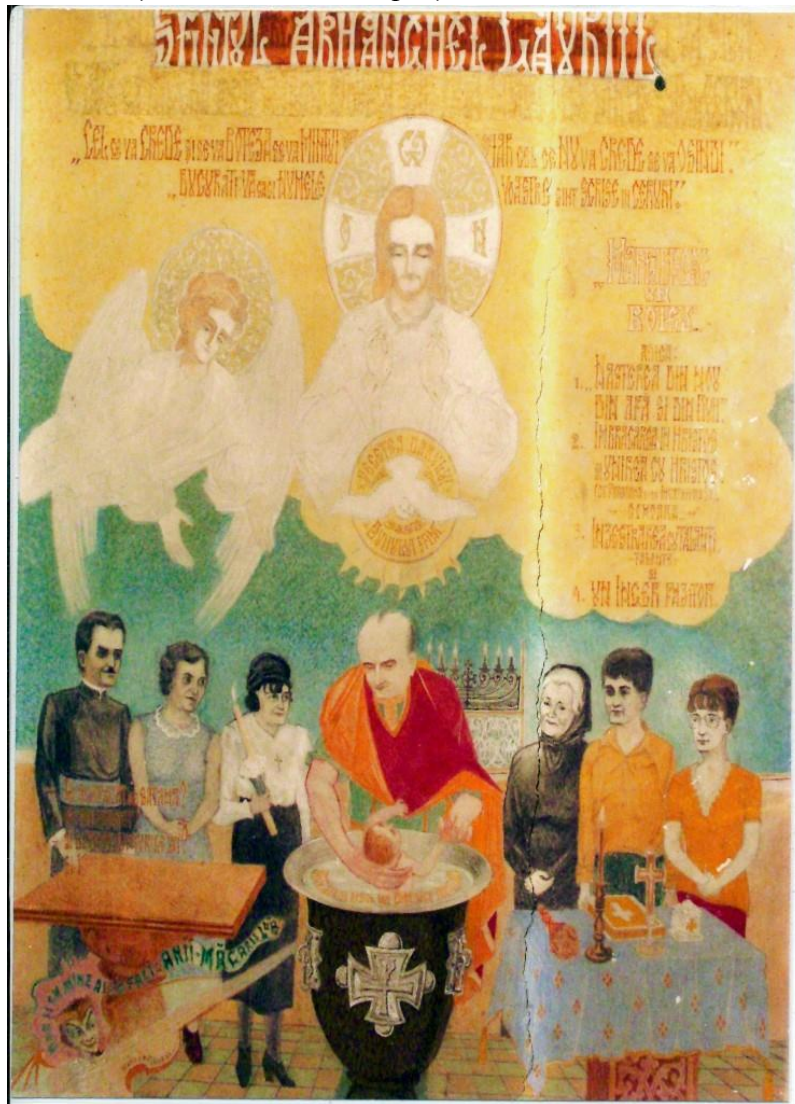
petrecherilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. Nașterea din nou din apă și din Duh

2. îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -

3. înzestrarea cu talant! (talente)

4. Un înger păzitor²²

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*²³, în realitate, pe lângă anti-hrist și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira (femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezămân-

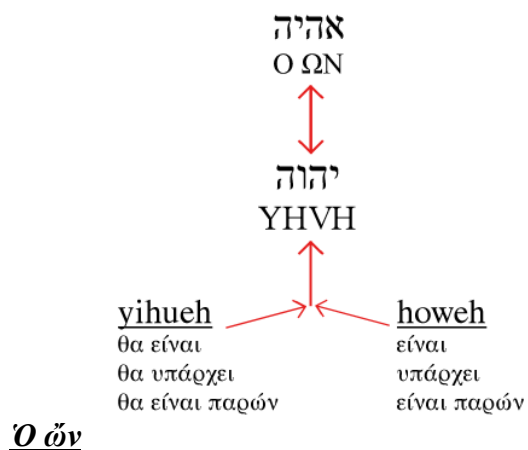
tu de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

²² Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.

²³ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

A. PICTURA PĂGÂNĂ

sau care este semnul păgân adăugat la numele Ὁ ὢν (CEL CE SUNT)²⁴ AL Sfintei Treimi?

²⁴ Ἐγώ εἰμι ὁ ὢν in limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

---

1. MĂRTURIA UNUI CONTEMPORAN

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantră sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii. O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu²⁵. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare? Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta. Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.²⁶

---

2. AUM

OM, numele (lucrarea tainică a) zeilor (dracilor). Înlocuitorul și împotrivorul lui 'O ōv [ho on] adică a Numelui lui Dumnezeu. AUM treimea răului. Înlocuitoarea și împotrivitoarea Sfintei Treimi.

Vedem mai jos că simbolul „AUM” diferă de la o limbă la alta, dar, în cele mai multe cazuri, se repetă acea „căciuliță” care, din păcate, a fost adăugată tocmai deasupra numelui tainic al lui Dumnezeu în icoana de mai sus, pictată la Biserica din Drăgănescu, după cum susțin ucenicii lui, după o vedenie pe care a avut-o autorul ei.

---

²⁵ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

²⁶ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

Nu numai atât, dar, după cum vedem în fotografiile de mai jos, zeii lor poartă acest semn sau căciuliță, tocmai pe cap, exact ca în icoana de mai sus.

---

3. TRISHULA LUI SHIVA / TRIDENTUL LUI POSEIDON / FURCA DRACILOR

Arma (simbolul) zeilor (dracilor), înlocuitoarea și împotrivoarea Troiței sau a Sfintei Cruci.

II. Trident²⁷

Shiva este un Dumnezeu hindus care deține un trident în mână. În legendele hinduse și basme, Shiva folosește această armă sfântă pentru a lupta împotriva negativului sub forma de răufăcătorilor. Tridentul reprezintă zeitatea în cei trei aspecte ale sale creator, păstrător și distrugător.

În mitologia greacă, Poseidon a folosit tridentul său pentru a crea sursele de apă din Grecia și calul. Poseidon, fiind zeul mării, a fost, de asemenea, cunoscut sub numele de "Cutremurătorul", pentru că atunci când a lovit pământul în mânia sa a provocat cutremure puternice și a folosit tridentul lui să stârnească

---

²⁷ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>, sâmbătă, 14 martie 2015

valuri mareice, tsunami și furtuni de mare. În paralel cu originile sale pescărești pescuit, tridentul este asociat cu Poseidon, zeul mării, în mitologia greacă, echivalentul zeului roman Neptun.

În mitologia Romană, Neptun a folosit, de asemenea, un trident a crea noi organisme de apă și a cauza cutremure. Un exemplu poate fi și *Neptun și Triton* al lui Gian Bernini.

În taoism religios, tridentul reprezintă Treimea taoistă, Cei Trei Puri. În ritualurile taoiste, un clopot trident este folosit pentru a chema prezența zeității și convoca spiritele, deoarece tridentul semnifică cea mai înaltă autoritate a Cerului.

Trishula zeului hindus Shiva. O armă a lui Hanuman, un personaj din Ramayana, cum este descris în de Sud-Estul Asiei (mai ales în Thai).

Simbolul sau Blazonul planetei Neptun în astronomie și astrologie.[...]

III *Trishula*²⁸

Trishula (sanskrită: त्रिशूल *triśūla*, Malay: *trisula*, Telugu: *trisoolam*, Tamil: *thirisulam*, malayalam: ത്രിശൂലം *trisoolam*, Thai: *trisoon sau tri*) este un tip de trident din Asia de Sud și Sud-Est. Acesta este de obicei folosit ca un simbol religios hindus-budist. Cuvântul înseamnă "trei lance" în Sanskritand Pali.[...]

Simbolismul Trisulei este polivalent și bogat. *Trishula* este folosită de dumnezeul hindus Shiva și se spune că au fost folosită pentru a rupe capul original al lui Ganessa. Durga deține, de asemenea, *trishula*, ca una dintre multele arme ale ei. Există multe alte zei

și zeități, care dețin arme *trishula*.

Cele trei puncte au diferite semnificații care, lucru obișnuit în religia hindusă, au multe povești în spatele lor. Ele sunt de obicei folosite să reprezinte diverse trinități-creație, întreținere și distrugere, trecut, prezent și viitor, cele trei *guna*. Când le privim ca o armă a lui Shiva, *trishula* folosește pentru a distruge cele trei lumi: lumea fizică, lumea strămoșilor (reprezentând cultura desprinsă din trecut) și lumea minții (reprezentând procesele de detectare și acțiune) [Vrea să distrugă tot ce mântuiește Hristos și lumea văzută și cea nevăzută. Atacă, însă, și credința strămoșească, adică legătura noastră vie cu Sfinții Părinți, Predania sau hotarul ce nu trebuie mutat. – n.n.] . Cele trei lumi sunt presupuse a fi distruse de Shiva într-un singur plan non-dual a existenței, care este extazul exclusiv [Ce sinistră lucrare demonică. Ce minunată armă este Sfânta Cruce care vindecă firea și distruge distrugerea întărind dumnezeiește mintea prin pocăință! – n.n.] .

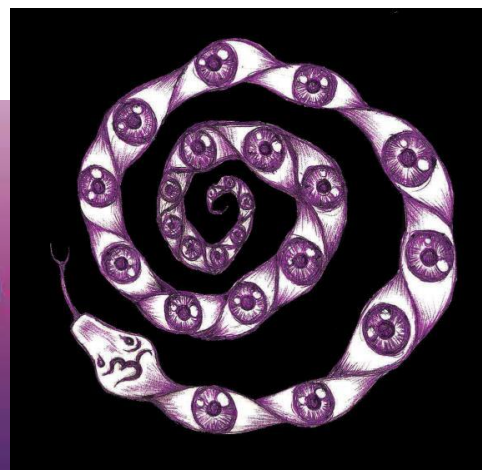
În corpul uman, *trishula* reprezintă, de asemenea, locul unde trei *nadis* principale, sau canalele de energie (*ida*, *pingala* și *shushmana*) se întâlnesc la frunte [Exact locul privirii stăruitoare a pictorului, descrisă de Părintele Profesor mai sus. – n.n.] . *Shushmana*, cel central, continuă în sus *chakra* a 7-a sau centrul de energie, în timp ce celelalte două se sfârșesc la frunte, unde se află a 6 *chakra*. Punctul central al trisulei reprezintă *Shushmana*, și de aceea este mai lung decât celelalte două, reprezentând *ida* și *pingala*.

Chakra 6: (*Ajna*) Meditația asupra ei acordă și presupune *siddhi* (puteri oculte), care te pot introduce rapid într-altul imediat cum îți-ai dorit și te fac omniscient. Cine ajunge aici se unește cu Brahmanul și are capacitatea de a crea, conserva și distruge cele trei lumi.²⁹

²⁸ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>, sâmbătă, 14 martie 2015

²⁹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Ajna>, joi, 8 octombrie 2015.

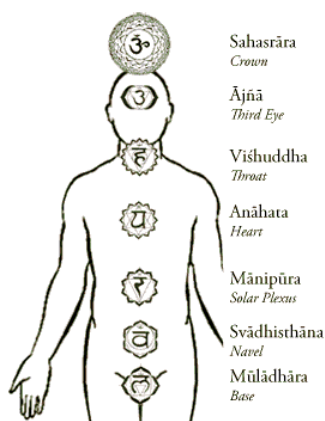

Chakra 7: (Sahasrara) Cine ajunge la această etapă [meditația asupra ei – n.n.] se renaște în siddhi (puteri oculte) și se transformă în divin, având posibilitatea de a face tot ceea ce își dorește.³⁰

[Parcă cea mai potrivită cu așezarea trișulei în tabloul Sfintei Treimi este Chakra a 7-a, având formă de nimb și fiind pusă deasupra creșetului.

Dar uitați-vă ce lucruri interesante: chiar AUM are formă de șarpe cu trisulă deasupra, dar un șarpe format dintr-o trisulă în față (iar TRISHULA este la rândul ei un AUM întors). AUM pare a fi un șarpe cobra încoronat.

Dar și forma grafică a numărului lui antihrist, celebrul 666, îl limba greacă, limba originală a apocalipsei este foarte sugestivă:

ca și cum ar fi numele lui Hristos (HS = χς), în care se bagă un șarpe ξ (foarte asemănător cu AUM sau TRISHULA), pârâșul sau clevetitorul (=diavolul). Cum l-a înșelat diavolul pe bietul Părintele Arsenie Boca să pună deasupra unei Persoane dumnezeiești, în tabloul Sfintei Treimi, tocmai pecetea și furca dracilor, adică chiar emblema îndrăcirii, sau pecetea lui antihrist! Nici antihrist nu va îndrăzni să își pună pecetea pe vreuna din Persoanele Sfintei Treimi. El o va pune doar pe oamenii ce se vor lepăda de Hristos. – n.n.]

³⁰ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Sahasrara>>, joi, 8 octombrie 2015.

Mai jos: Trishula brought as offerings to Guna Devi, near Dharamsala, Himachal Pradesh. (Trisule aduse ca ofrande³¹ la Guna Devi, aproape Dharamsala, Himachal Pradesh.)

Dar trisula este purtată pe capul înconjurat de nimb și de zeii hinduși:

³¹ Ce sinistru câmp idolatru, față de pădurea de Sfinte Cruci ce o reprezintă Cimitirul sau dormitorul unde așteaptă cei adormiți în buna credință învierea.

După cum vedem, adaosul acestui semn hindus, datorat fie pregătirii din tinerețe a pictorului, după cum singur mărturisește³², fie vedeniilor sale, după cum susțin ucenicii săi, face ca în icoana de mai sus Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu Sfânta Treime să fie reprezentat ca inferior, sub simbolul idolatru al lui AUM sau al trishulei.

Unii au zis că acest semn la Drăgănescu nu ar fi AUM sau Trishula, ci limbile ca de foc ale Sfântului Duh. Dar Părintele Arsenie Boa picta altfel limbile de foc de la Cincizecime, dându-i și acesteia o tentă ecumenistă, fiindcă iar vedem bazilica San Pietro, printre Sfintele Biserici Ortodoxe.:

³² Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Autobiografia Ierom. Arsenie, R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

În locul Trishulei din tabloul de la Drăgănescu sau atacul păgân al Părintelui Arsenie Boca asupra Persoanei

Luc 8:10 El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.

Unii din ucenicii șocați ai Părintelui Arsenie Boca, s-au forțat „ca văzând să nu vadă” Trishula dracilor în tabloul Sfintei Treimi și au declarat cu vehemență că acele trei semne ar fi:

Fap 2:3 limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

Iată ce s-a răspuns la această prejudecată:

Unii au crezut că pe nimbul reprezentării Sfintei Treimi, deasupra numelui Sfântului Duh, ar fi simbolul Sfântului Duh, aducând ca argument:

Evr 12:29 Căci „Dumnezeul nostru este și foc mistuitor”.

Dar acest cuvânt se referă la întreaga Sfântă Treime, deci nu pot fi o distincție doar pentru Sfântul Duh.

Iar cuvintele:

Fap 2:3 Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

se referă la Sfinții Apostoli, iar nu la Persoana Sfântului Duh. Cum să șadă Sfântul Duh deasupra Sfântului Duh? Aceasta ar fi tot o mare hulă, care ar însemna că ori sunt două Persoane ale Sfântului Duh, Una care trimite harul și alta care primește limba de foc, ori Sfântul Duh nu este Dumnezeu, fiindcă este circumscris, deci există doar un loc în care se află și deasupra căruia se poate trimite o limbă de foc, harul Sfântului Duh. Dar cum să aibă nevoie Sfântul Duh să primească harul Sfântului Duh, în chip de limbi de foc, dacă este chiar harul Lui și El este Dumnezeu fără hotar, deci necircumscris?

Oribile hule, concluzii eretice de la o pictură necanonică. Acestea să nu fie în veac printre ortodocși!

Poate că unii, din dorința de a găsi scuze Părintelui Arsenie Boca, ar spune că acel semn, este totuși indiciu că Sfântul Duh trimite harul Sfântului Duh.

Dar nici așa nu este canonic. Iată de ce:

Citim în Pidalion (Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cărma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 241):

„Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei.[...]

Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.”

Iar în Pravila Bisericească (Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.):

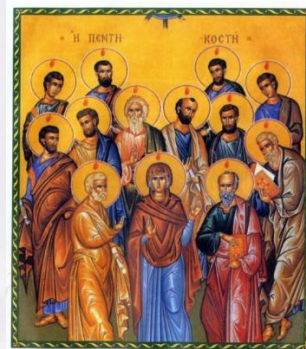
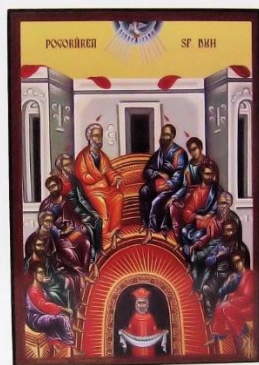
” 927. - “însuși Dumnezeu, Cel ce dintâi a născut pe Fiul Său, Unul Născut și Cuvântul Lui, icoana Lui cea vie, naturală și chip cu totul asemenea veșniciei Lui (Colos, 1, 15; II Cor. 4, 4; Ev. 1, 3). Dumnezeu a făcut apoi pe om după chipul și asemănarea Sa (Fac. 1, 26-27). Adam a văzut pe Dumnezeu și a auzit sunetul pașilor Săi, umblând după amiază și s-a ascuns în

paradis (Fac. 3,8). Iacov a văzut pe Dumnezeu și s-a luptat cu El (Fac. 32, 25-32). însă este clar că Dumnezeu S-a arătat lui ca om. Moise a văzut ceva ca spatele omului (Ex. 33, 23). Isaia L-a văzut ca pe un om șezând pe tron (Is. 6, 1). Daniel a văzut asemănare de om și ca un fiu al omului, venind spre Cel bătrân în zile (Daniel 7, 13). însă nimeni n-a văzut firea lui Dumnezeu (Ioan 1, 18; I Tim. 6,16) ci numai chipul și icoana Celui care avea să vie, deoarece Fiul și Cuvântul cel nevăzut al lui Dumnezeu avea să se facă om cu adevărat, pentru ca să Se unească cu firea noastră și să Se arate pe pământ... Avraam a văzut pe Dumnezeu (Gen. 17, 1) dar nu firea lui Dumnezeu, căci “pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni niciodată” (Ioan 1, 18), ci icoana lui Dumnezeu și căzând la pământ i S-a închinat,”

Așadar, reprezentarea lui Dumnezeu, se face după cum El însuși S-a arătat și nu amestecând între ele descoperirile fiindcă li se schimbă sensul duhovnicesc pe care a vrut să ni-l arate Dumnezeu. La stejarul lui Mamvri Sfântul Duh nu poate fi reprezentat ca porumbel, sau manifestându-se prin trimiterea de limbi de foc, fiindcă nu este conform cu cele scrise în Sfânta Scriptură.

Iar tridentul pictat deasupra numelui lui Dumnezeu, nu este tot una cu limbile de foc. Vă lăsăm să apreciați dumneavoastră prin alăturarea imaginilor. Cu ce seamănă mai mult semnul din tabloul Părintelui Arsenie Boca: cu o limbă de foc, pictată în Sfintele Icoane Ortodoxe sau cu tridentul lui Shiva/semnul OM (AUM) din hinduism?:

1. Limbile ca de foc, din Sfintele Icoane Ortodoxe ale Pogorării Sfântului Duh:

2. *Semnele (ca niște furculițe sau trisule și nu ca niște limbi de foc, cum vedem mai sus în Iconografia Ortodoxă) adăugate de Pr. Arsenie Boca în tabloul sfinției sale despre Sfânta Treime, tocmai deasupra Numelui Cel Sfânt al lui Dumnezeu (ca și cum ar avea nevoie de vreo completare, tocmai numele Persoanei Duhului Sfânt. Nu este și aceasta o sugerare tocmai a ereziei numită Filio-que, care vrea să spună că Duhul Sfânt este mai mic, și decât Tatăl și decât Fiul, fiindcă are două cauze, și de aceea are nevoie de completare la numele Său de Dumnezeu „Cel ce este”? Aceasta ar fi în prelungirea concepțiilor uniate ale sfinției sale, prezente atât de evident la Drăgănescu. Să nu fie aceasta în veac, Amin!):*

1. *Trishula lui Shiva:*

2. *AUM (OM), partea din acest cuvânt care este comună pentru aproape toate limbile:*

3. *Chakrele 6 și 7, în culoarea vrăjitorească violet, ce vrea să înlocuiască jertfa lui Hristos (sau dăruirea smerită = atotputernicia lui Dumnezeu) cu posesia egoistă a celorlalți și a puterii diavolești (Fac 3:4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! :5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” desigur că aceștia sunt ochii deschiși ai lui Shiva) și semnul lui antihrist (al treilea):*

4. *Iar limbile ca de foc din tabloul Pogorării Sfântului Duh (cu tentă ecumenistă prin pictarea teoriei ramificațiilor în care este inclusă și bazilica San Pedro printre ramuri), pictate chiar de Părintele Arsenie Boca la Drăgănescu, sunt acestea:*

Așadar cu ce seamănă mai mult semnul adăugat de Pr. Arsenie Boca deasupra numelui lui Dumnezeu? Cu o limbă ca de foc sau cu o trisulă, semnul lui antihrist, adăugat în numele lui Dumnezeu?

Ca să vedeți că diavolii dau vedenii hulitoare la adresa Sfintei Treimi tocmai prin semnele de mai sus și hindușilor originali (nu numai Părintelui Arsenie Boca), să priviți acest tablou păgân de mai jos. În el se arată contopirea persoanelor adormite prin hipnoză și dizolvarea

lor în impersonal, care este dorința cea veche și nebunească a dracilor de a ne distruge.

De aceea și scopul tehnicilor yoga este de a forța în chip practic omul spre înrobire prin anularea personalității. Pentru aceasta ele accentuează asemănarea dobitocească (ce ne-a venit deja prin cădere, când mintea s-a pus în slujba simțirii) prin poziții ce imită animalele și pun mintea în hipnoză prin imaginație, concentrarea cultivată la trup și invocarea demonilor prin mantră.

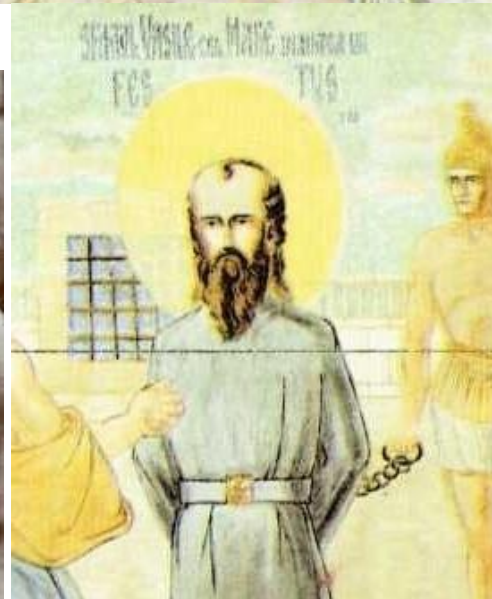
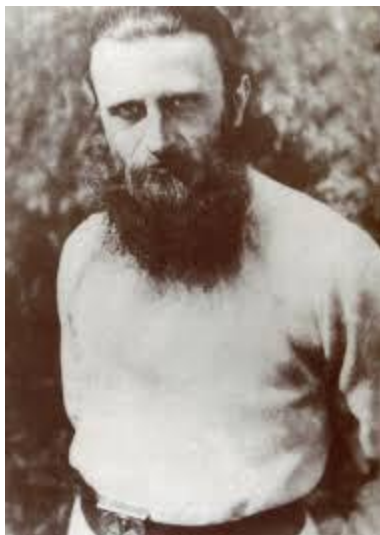
Pentru a ne convinge că aceasta este binele suprem, arhiconii care au inventat și calea yoga instituie (prin insuflările și vedeniile lor) teoria fericirii prin neantizare sau a prefacere a Atmanului – persoana – în Brahman

– impersonalul ridicat la rang de Dumnezeu suprem. Și yoghinii vor să se unească cu Dumnezeul lor, dar crezându-l impersonal încearcă să se asemene cu el și se forțează pentru a se depersonaliza, devenind mai întâi dependenți de gurușii lor. Ei cultivă și își doresc din toată inima să fie împlinită în ei contopirea cu Nirvana (mai rea ca nimicul) și lucrează împotriva firii pentru dobândirea ei.

Din fericire Dumnezeu susține firea și nu se nimicesc, ceea ce ar fi cea mai de pe urmă răutate, dar în schimb, respectându-le propria lor alegere, îi părăsește (Dumnezeu întărește libertatea persoanei, o respectă și niciodată nu ne forțează). Astfel că ei se îndrăcesc, diavolii punând stăpânire pe persoanele lor pe care chiar yoghinii le-au dorit anulate, chemându-i cu osârdie și forțându-și trupul spre năluciri și senzații tari. Această știință demonică a îndrăcirii au dezvoltat-o diavolii după cercetarea firii omenești fiindcă nimic nu urăsc mai mult decât persoana, singura capabilă de iubire și libertate. Persoanele sunt chipul Persoanelor dumnezeiești, ele asigură firea omenească și îngerească cu posibilitatea de a iubi sau a urî. Dacă dobândesc prin lucrare asemănarea cu Suprema iubire (care este Taina Tainelor din Sfânta Treime și rostul întrupării și jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi) atunci iubesc. Dacă se îndreaptă cu plăcerea spre sine, fie prin simțuri înspre trup, fie prin dorința de a deveni dumnezei cu puteri autonome, fără de Hristos, înspre suflet, atunci urăsc, devenind asemenea dracilor și înrobiți lor.

Semnele arătate de draci și folosite de Părintele Arsenie Boca și hinduși în picturile lor numite Trishula și AUM, sunt simbolul precis al antitreimii antipersonale diavolești. Cu alte cuvinte ele simbolizează răul suprem: Impersonalul (numit de hinduși prin zeificare Brahman – inventat de arhiconi ca să înlocuiască firea Dumnezeiască). El este considerat superior lui Trimurti (Treimea supremă a răului păgân formată din Brahma, Vishnu, Shiva – care sunt inventați de draci, ca să înlocuiască în chip ironic și hulitor pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh). Astfel că aceste semne, ce înlocuiesc Sfânta Cruce (fața Sfintei Treimi către noi – de aceea numită și Troiță) sunt unele din cele mai agresive peceți ale lui antihrist și hule supreme la adresa Dumnezeului Suprema iubire, Făcătorul, Atotțiitorul și Mântuitorul nostru.

Acest atac direct împotriva persoanelor (și indirect împotriva lui Hristos și a Sfintei Treimi) este făcut și de înlocuirea în pictură a persoanelor sfinte cu persoana pictorului înrobite de vedenii, prin reprezentarea asemănării cu sine (sau a tuturor trăsăturilor fizionomice ale autorului), dar cu păstrarea numelui sfântului:

Și multe altele...

Această abatere gravă de la Sfintele Canoane duce la dizolvarea importanței unicității irepetabile a fiecărei persoane. Pasul următor este relativizarea și, în final, aneantizarea tuturor persoanelor. De aceea este cel mai mare atac la adresa Sfintei Treimi. Aceasta este, poate, cea mai gravă învățătură a Părintelui Arsenie Boca și rădăcina tuturor rătăcirilor. Persoanele se mai numesc ipostase tocmai pentru că ele susțin firea și îndreaptă activitățile firii, prin alegere, către ceea ce doresc [Cuvântul IPOSTAS (ὀποστάσις greacă) înseamnă „suportul structurii” sau „substanța de bază”, și este realitatea fundamentală care susține orice altceva – n.n.].

Itată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin despre persoană:

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine. Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. Prin urmare, dacă pătimește una din ipostase, atunci întreaga ființă pătimește, căci a pățimit ipostasa, și se spune că a pățimit în una din ipostasele ei. Dar nu este necesar ca să sufere toate ipostasele de aceeași specie cu ipostasa care suferă. [\[1\]](#)

[\[1\]](#) Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 89.

Astfel că atacul împotriva persoanei avariază tot: firea și accidentele, comunul și particularul, existența în sine. Așadar, acest atac este sursa tuturor nefericirilor și ereziilor.

Prin aceasta noi nu vrem să îl acuzăm pe Pr. Arsenie Boca că ar fi fost viclean și a făcut special propagandă hinduismului antitrinitar și antihristic.

Problema vieții lui este marea amăgire. S-a luat după vedenii și pe acestea le-a și pictat. Noi nu vrem să îl acuzăm personal, ci să vădim învățăturile și pilda mincinoasă transmisă nouă, pentru a nu ne vătăma. Deci nu facem atac la persoană, ci dezbatem o învățătură de credință.

Adevărul este cel mai important pentru mântuirea noastră, fiindcă El este Persoana lui Hristos și Singurul capabil să întărească persoanele în iubirea după asemănarea Sfintei Treimi, scopul întrupării Lui:

Ioan 17:15 Nu mă rog ca să'i iei pre ei din lume, ci ca să'i păzești pre ei de cel viclean. 16 Ei din lume nu sunt, precum și eu din lume nu sunt. 17 Sfințește-i pre ei întru adevărul tău; cuvântul tău adevăr este. 18 Precum pre mine m'ai trimis în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume. 19 Și pentru dânșii eu mă sfințesc pre mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr. 20 Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine; 21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimis. 22 Și eu slava care mi-ai dat mie, o am dat lor ca să fie una, precum noi una suntem; 23 Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit întru una, și ca să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit pre ci, precum pre mine m'ai iubit. 24 Părinte, pre cari i-ai dat mie voiesc ca unde sunt eu și aceia să fie împreună cu mine; ca să vază slava mea, care ai dat mie, pentru că m'ai iubit pre mine mai înainte de întemeierea lumii. 25 Părinte drepte și lumea pre tine nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut, că tu m'ai trimis pre mine. 26 Și am arătat lor numele tău, și'l voi arăta, ca dragostea cu care m'ai iubit pre mine, întru dânșii să fie și eu întru ei.

Faptul că tablourile pictate de preacuvioșia sa nu sunt canonice, ci au în ele semne păgâne, arată că vedeniile proveneau de la demoni și nu de la Sfântul Duh. La acestea se adaugă și învățăturile eretice clare pictate și scrise, de care s-a făcut cercetare amănunțită în acest studiu. Nu vrem să spunem prin aceasta că era păgân, ci doar un biet amăgit pe care dragostea ne îndeamnă să nu îl judecăm, dar nici să îl urmăm, ci doar să ne rugăm pentru el.

Nu numai atât, dar Sfânta Biserică Ortodoxă nicicând nu a fost de acord să aibă în locașurile Sale picturi după vedenii personale, ci numai după Sfânta Tradiție.

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: „n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric”. De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.^[1]

[1] Pr. Petru Vamvulescu, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gălcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (creдинță deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (creдинță deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.^[1]

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericile) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decât numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisc din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericile) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rând, în tot chipul trebuie distruse” -Cart. 83.^[2]

[1] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion..., Ed. cit., p. 383.

[2] Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Nu înțelegem de ce se comentează atât de intens acest semn, negreșit hulitor, al trisulei, care este doar prima etapă în dezvăluirea rătăcirilor de la Drăgănescu, uitându-se cu totul de

toate celelalte abateri grave din pictura Părintelui Arsenie de la Prislop, care vădesc caracterul demonic al vedeniilor: pictarea ereticilor cu nimb, considerarea romano-catolicismului ca o ramură a Sfintei Biserici prin pictarea clădirii San Pietro ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, și reprezentarea obsesivă a propriului chip al pictorului, a asemănării cu sine a tablourilor, trecând peste teologia icoanei care ne învață că Sfințenia chipurilor depinde de asemănarea cu Persoana sfântă pictată (nu cu pictorul) și de prezența numelui acelei persoane, nealterat? Nu este oare aceasta o trecere cu dinadinsul peste evidențe, doar de dragul apărării unei prejudecăți? Chiar dacă nu vor să confirme evidența că semnul pus deasupra numelui lui Dumnezeu (și ce semn ar putea oare îmbogăți numele lui Dumnezeu, însăși adăugarea este un semn de necunoaștere a teologiei numelor lui Dumnezeu și Sfintelor Icoane) este unul păgân, de ce nu vorbesc de celelalte lucruri ce nu se mai pot răstălmăci?

Oare dacă Pr. Arsenie Boca se considera la fel de sfânt la înfățișare cu Domnul Nostru Iisus Hristos, cu Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, cu Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și cu ceilalți în locul cărora s-a pictat pe sine, noi suntem obligați să credem aceasta? Și dacă înlocuiește icoana lui Hristos cu icoana sa, nu este aceasta lucrarea celui care va vrea să se pună în locul lui Hristos, adică a lui antihrist?

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu[1]:

O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.[2]

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

„Iar **închinăciunea** cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta **chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, **iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit;**[...]**

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.[3],

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale^[4].

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

*Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: **eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.***

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

[1] Și practicii sfinției sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

[2] Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

[3] Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

[4] †PS Daniil Stoescu, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, 193.

2 gânduri despre „Biserica din Drăgănescu – o sinteză a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca”

1. **OpenMind** spune:

[22 iunie 2015 la 11:09](#)

In legatura cu simbolul din aureola Sfantului Duh, interpretarea dvs este gresita, dovada se afla chiar in scrierile parintelui Arsenie Boca. „Duhul, focul – căci Dumnezeu e numit și „foc mistuitor” (Evrei 12,29), a devenit o realitate interioară așa de ascunsă, încât marea mulțime a creștinilor nici nu se mai întâlnesc cu El” (ingerul cu cadelnita de aur). Nu e singurul citat din carte in care parintele spune ca Duhul Sfant e „foc”. ce-a desenat acolo nu este un simbol hindus cu o flacara... parintele era impotriva hinduismului, a pictat si yoga la sectiunea „lozincile iadului”. asta vine ca o dovada si impotriva acuzei ca parintele era practicant de hatha yoga. Deci reprezentarea din pictura este pentru a sublinia ca Duhul Sfant este „foc”, si ca acela este Duhul Sfant din Sfanta Treime, in reprezentare. Si chiromantia e in cel mai rau caz o superstitie, e pur si simplu interpretarea unor linii din palma dupa niste teorii, o fac si copiii din joaca...poate era parintele curios in tinerete daca intradevar e o legatura intre trasaturile de personalitate ale oamenilor si liniile din palma, dar nu implica nimic demonic asta. E ca si cum ar scrie intr-o carte ca oamenii cu nasul mare is destepti si ai vorbi cu oameni cu nasul mare sa vezi daca-s destepti. Am citit lucruri interesante aici dar cred ca ar trebui sa fiti mai echilibrat in analiza, adica sa studiatii scrierile parintelui si sa vedeti ca el condamna de fapt multe lucruri de care e acuzat, inclusiv spiritismul si yoga. spiritismul il condamna si in pictura si in Cararea Imparatiei.

[Răspunde](#)

2. **Adevărul Despre Arsenie Boca** spune:

[17 august 2015 la 15:16](#)

E adevărat ce spuneți dumneavoastră: Părintele Arsenie Boca are scrieri în care combate hinduismul ca doctrină. Dar tot în scrierile sfinției sale vedem că susține hinduismul ca o excepție, fără a-l numi așa. La fel face și cu origenismul și cu ecumenismul, după cum puteți vedea în studiul despre ereziile scrise:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

În legătură cu limbile de foc, v-am răspuns mai sus. Chiar dacă ar fi limbile de foc pictate fără talent, ca niște furculițe și nu ca niște limbi, tot ar sugera o erezie: că limbile de foc ar veni asupra Sfântului Duh. Nu numai atât, dar confundă arătarea Sfintei Treimi la stejarul Mamvri cu Cincizecimea, Pogorârea Sfântului Duh, ceea ce nu este canonic, căci se amestecă înțelesurile descoperite de Dumnezeu, diferite la fiecare arătare în parte. În prima se arată că cele Trei Persoane sunt Un Dumnezeu, iar în a doua se arată că Sfântul Duh se pogoară ca să ardă patimile, să aprindă inimile de dragostea lui Dumnezeu și să dea limbi de foc Apostolilor care să adune lumea în Adevărul și iubirea Dumnezeiască, ce curăță toate și le unește pe toate. Este ca și cum ar amesteca cineva mai multe texte din Sfânta Scriptură, din contexte diferite, și ar susține o idee eretică proprie, care nu are legătură nici cu un context nici cu altul, zicând că este adevăr dovedit din Biblie.

Vă rugăm să studiați mai întâi dogmatica Ortodoxă și apoi scrierile Părintelui Arsenie Boca, pentru a putea surprinde rătăcirile sfinției sale.

La o citire simplă, după aparențe, este un apologet ortodox, deoarece se declară așa, dar când începe să predea ortodoxia cum o înțelege sfinția sa, vedem cu stupoare că predă învățături date anatema de toate cele 7 sinoade ecumenice.

Pare că este împotriva ecumenismului, dar tâlcuind tabloul eretic pictat de sfinția sa despre Sfânta Biserică Luptătoare, susține că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici

Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, reprezentată prin Vatican. Prin aceasta propovăduiește teoria eretică a ramificațiilor.

Mai mult, privirea în oglindă, de care vorbește Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, este foarte pregnant oglindită în tablourile de la Drăgănescu, în care s-a pictat pe sine la toate vârstele, după cum ați observat în studiul de mai sus. Nu credem că și-a luat fotografiile ca model, după care s-a pictat ca Mântuitorul, Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare și ceilalți. Noi credem că prin această lucrare de a se privi în oglindă s-a îndrăgostit de sine și, de aceea, vedeniile demonice după care a pictat îl prezentau pe el însuși ca Mântuitorul lumii. Această asemănare cu sine a majorității tablourilor din Drăgănescu sunt doar o confirmare a practicii Hatha Yoga, de a se privi în oglindă, de care vorbea Pr. Prof. Dorin Zosima Oancea, combătută de Sfântul Nicodim Aghioritul:

„De aceea rog pe Stăpânul meu să se depărteze de o dulceață deșartă și prihănită ca aceasta. Să nu ai oglinzi în Mitropolie, iar dacă ai, să le lepezi ca pe niște lucruri cu totul necuviincioase vredniciei tale dumnezeiești. Pentru că folosirea acestor oglinzi nu numai că pricinuieste multe căderi vrednice de muștrare, ci îi aruncă pe mulți în necuvioase și de răs îndrăgiri, asupra lor înșiși, ei devenind pilde ale veacurilor trecute.” (Sfântul Nicodim AGHIORITUL, Paza Celor Cinci Simțuri, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumeni-ța, s.a., s.l., p. 131).

În privința ghicitului în palmă, ideea imprimării personalităților în dungile palmei și ea este îndoielnică, dar mărturia femeilor din sat ce ziceau „Hai la popa vrăjitorul!” și veneau buluc, nu îl arată doar ca un student al trăsăturilor psihice văzute în palmă, căci ele s-ar fi plictisit de astfel de studii științifice, ci ca unul ce le ghicea și sugestiona ce să facă în viață, vrăjindu-le și atrăgând astfel mulțimile la el. Vă rugăm nu răstălmăciți sensul cuvintelor Părinților, dacă doriți cu adevărat să aflați adevărul și nu doar de a demonstra o idee prejudecată răspândită prin mass-media că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt.

Vă dăm, mai departe, pentru a vedea că susținea hinduismul, pe lângă practicarea lui de care singur mărturisește, și un text în care vrea să ne convingă despre reîncarnarea posibilă, ca o excepție, susținând-o cu citate din Sfânta Scriptură, răstălmăcite și schimbate (că Ilie s-ar fi prefăcut în înger, care s-ar fi prefăcut în Ioan, care s-ar fi prefăcut iar în înger), deși părea la început că atacă metempsihoza cu o tărie apologetică (dar, de fapt, o atacă numai la arătare și doar în automatismul ei):

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neiandoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-invatare...i-arsenie-boca/>

Nu numai atât, dar însuși Părintele Arsenie Boca confirmă cele spuse de Pr. Profesor Dorin Zosima Oancea:

„Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, pp. 9-13)

Vedeți că nu numai a studiat dar a și practicat yoga, fiindcă Mircea Eliade este cel mai mare susținător internațional al practicilor și credințelor hinduse, și practicant zilnic al ei? Și nu e vorba doar de Hatha-Yoga, fiindcă nu pomenește doar de hinduism ci de religii (deci mai

multe) pe care le mai și consideră superioare. Și nu se oprește aici, ci le și probează. Și pentru ce? Pentru călugărie!!!

Dar aceasta este o mare amăgire, am spune o absolută amăgire. Să practici alte religii, să le consideri superioare, uitând că sunt insuflate de demoni, care vor să abată de la adevăr, prin subtilitățile asemănării părute, și tocmai în vederea călugăriei, care este absolutul ortodox!!!

Cumplită amăgire frate și vă rugăm, cu lacrimi vă rugăm, nu vă lăsați înșelat de aparențe și mergeți mai departe prin studiul Sfinților Părinți, care ne arată că minunile (magnetul impersonal de la Prislop) sunt pentru necredincioși, iar pocăința (numai în Adevărul deplin) este pentru cei ce vor să se mântuiască.

Și vă mai rugăm ceva: iertați-ne dacă v-am mâhnit cu ceva.

Vă mulțumim că ne-ați atras atenția asupra neclarităților din studiul nostru și vă așteptăm cu drag să mai comentați și să mai sesizați orice neregulă sau nuanță greșită, pentru a nu ne abate de la adevăr și a nu mâhni pe Dumnezeu.

Am fi vrut să fie mai mare soborul celor ce au scris acest studiu, ca înmulțindu-se dragostea să se risipească greșelile. Așadar așteptăm pe oricine cu orice fel de critică, dar fără duh de dușmănie. Noi nu vrem dezbinare în Sfânta Biserică, cu nici un pretext, cu atât mai mult pe marginea activității unui ieromonah ortodox. Și noi îl iubim pe Pr. Arsenie Boca și nu vrem să-i facem vreun rău, ci doar a arăta ce îl vatămă și ce ne vatămă din cele transmise de sfinția sa.

Doamne ajută!³³

Dar învățăturile Părintelui Arsenie Boca păgâne, din păcate, nu se rezumă numai la pictură, ca să zicem că Părintele Dorin a mințit, iar noi i-am răstălmăcit tablourile. Preacuvioșia sa, ca de obicei, se poartă și prin dogme cameleonic, sugestiv și cu dublu înțeles. Astfel că și în învățăturile scrise pe față se arată că este împotriva păgânismului, dar în realitate îl susține în ascuns, dându-i ca și gurușii o mască biblică, științifică și canonică. Lucrul acesta este nu numai hulitor, dar și mult păgubitor, deoarece înșală pe mulți oameni neînvățați în Ortodoxia Sfinților Părinți și nici cu subtilitățile înțelesurilor, care iau de bune (simplist) doar cele declarate direct, aruncate pe hârtie ca un praf în ochiul minții. Iar minunile comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor, neîntâlnite la nici un Sfânt Ortodox, confirmă că și lucrarea sa lăuntrică era, precum pictura și scrisul, păgână. Astfel că întreaga sa lucrare cameleonică, face o propagandă eficientă, urâtă lui Dumnezeu, atât cărturarilor cât și celor fără carte, pentru întoarcerea la închinarea la idoli sau pentru primirea lui antihrist.

Cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

---

5 ATAC PĂGÂN ASUPRA FIRII ȘI ENERGIEI. PANTEISM. ANDROGINIA HRIS-TOSULUI MINCINOS - YIN ȘI YANG

A se vedea acest capitol mai jos, în Erezii din „Cuvinte vii”.

³³ <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/biserica-din-draganescu-o-sinteza-a-Invataturilor-parintelui-arsenie-boca/>>, vineri, 9 octombrie 2015

6. DESPRE REÎNCARNARE

Pictura Părintelui Arsenie Boca nu propovăduia doar un Hristos înviat androgin, ci chiar susținea reîncarnarea și antropozofia lui Rudolf Steiner, autorul favorit al sfinției sale (pe lângă Mircea Eliade și oamenii insuflați de demoni ce au redactat doctrinele religiilor superioare).

Iată ce concluzionează chiar steineriștii înșiși privind frescele de la Drăgănescu:

Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii Ioan Buduca

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentarii opere iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcă singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografică a Arsenie Boca, Învieria nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nesticăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învieria cea de obște. Dar cum să reprezinti tu, iconografic, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinti o „explozie” de lumini spirituale?

Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vrei) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Există un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nesticăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza)

în diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei* (în românește, la *Univers Enciclopedic și Triade*, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericuței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Înviere nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesabilă prin inițierea acestui văz într-o clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învață să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericuței din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației, suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul

conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte uneia din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământa sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („eretic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.³⁴

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

Despre cum susținea Părintele Arsenie Boca în scris reîncarnarea a se vedea capitolul cu același titlu redactat mai jos, în *Erezii din „Cuvinte vii”*.

³⁴ <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

IV. EREZII SCRISE ÎN „CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI” ȘI „CUVINTE VII”

A. CUPRINS

I.	CUPRINS	2
II.	INTRODUCERE	3
III.	CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI	4
A.	Învățătura origenistă. Anatema Sfântului Sinod al V-lea Ecumenic	10
B.	Cugetarea trupească	20
C.	Falsa antropologie, sexologie și genetică a Părintelui Arsenie Boca	35
D.	Calea scurtă a harului	71
E.	Tatăl	83
F.	Învățătura pelagiană. Anatema Sfântului Sinod al VI-lea Ecumenic	88
G.	Noe și Iisus ca pretext pentru strâmba teorie ecumenistă a ramificațiilor	91
IV.	CUVINTE VII	95
A.	Basilica San Pietro și teoria ecumenistă a ramificațiilor	101
B.	Învățătura monofizită. Anatema Sfântului Sinod al IV-lea Ecumenic	112
C.	Ignațiu de Loyola	113
D.	Atac păgân asupra firii și energiei. Panteism. Androginia hristosului mincinos - Yin și Yang	117
E.	Despre reîncarnare	143
F.	Propovăduitor și inventator de apocrife. Hulitor al Sfinților	168

B. INTRODUCERE

Pentru a înțelege la modul concret, răcăirea de la adevăr a Părintelui Arsenie Boca, vom selecționa din studiul *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*, o parte din ereziile sfinției sale, care se află în cărțile recunoscute ca având în ele mesajul original (nealterat de ucenici sau inamici) al sfinției sale.

Studiul îl puteți descărca de aici, fiind însoțit și de imaginile lămuritoare:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

C. CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Chiar denumirea acestei cărți arată ignoranța și cugetarea trupească a Părintelui Arsenie Boca: Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:

„Mat 3:3 El este acela despre care a zis proorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.»³⁵

O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă), după cum vom vedea, a fost și „Cărarea Împărăției”. Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, ci Cărarea Împărăției fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcuirile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească. Astfel a pierdut chiar și sensul Vechiului Testament, și al fricii de Domnul ce se află în cărările legii, răstălmăcind-o printr-o falsă genetică în mod jalnic, uitând de poruncile cele mai elementare care ne învață să nu mutăm hotarele părinților:

Pil 22:28 Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinții tăi. Iov 24:2 Viclenii mută hotarele țarinilor, fură turma de oi cu cioban cu tot. Sir 1:5 Izvorul înțelepciunii este cuvântul lui Dumnezeu întru cele înalte, și căile ei sunt porunci veșnice.

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice⁶⁰ și nedepășind dumnezeiasca predanie.³⁶

Din păcate nu numai titlul îi vădea necunoașterea Sfintei Predanii și a cugetării duhovnicești, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui de „bici al lui Dumnezeu”, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii.

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cărarea Împărăției”:

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;

Origenismul (pre existența sufletelor și trupul ca închisoare);

Pelagianism (dezrobirea sufletului prin nevoie, fără harul Sfântului Duh);

Scientologie;

Poligamia din fire a lui Adam și aventura cu prima ieșită în cale.

- **Alte învățături greșite:**

Multă știință apropie de Dumnezeu, puțină știință îndepărtează de Dumnezeu;

Despățimire prin supravegherea faptelor nu prin trezvie (pază a minții împotriva gândurilor).

Etc.

Iată și o parte din textele eretice, citate din această carte:

NOE ȘI IISUS

³⁵ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.

³⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p. 11.

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaietele potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaietele pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoaiete. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. **Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, lunturi sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"***

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeodată și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserica aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" invite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina

răutății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățătura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără beteșug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."³⁷ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicleanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

Fericit cine se-ntoarce...³⁸

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenești, încât numărul lor să îplinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuiuse pe pământ:

„Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfântit și te-am rânduit prooroc printre popoare”³⁹
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, **făpturi spirituale, trimise vremelnice într-o închisoare de carne și oase, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.**

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.] CONFIRMATE DE GENETICĂ

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudeni. Astfel, la rudenie de consângenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt⁴⁰ [...]

Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.⁴¹

³⁷ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

³⁸ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 14-18.

³⁹ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

⁴⁰ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

⁴¹ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământesti, iau în spate poveri părintesti, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.⁴² [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea „Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omenești.⁴³ [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.⁴⁴ [...]

În vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.⁴⁵

“Garanția și criteriul sincerității este actul care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant... descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...”

A acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente trebuie să ne slujească a studia curente care ne poartă uneori fără știrea noastră.⁴⁶

Iată ce replici s-au pus pe forum, despre acest subiect:

Dr. Victor Ardeleanu

Erezii din Cărarea Împărăției 2, un răspuns la apelul domnului Ovidiula pt. adevăr

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Să nu mai vorbim de ignoranța totală în ceea ce privește interpretarea cărții Cărarea Împărăției.

Auzi, cică titlul cărții ar fi o erezie! :)))

Răspuns:

⁴² Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

⁴³ Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

⁴⁴ Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., p. 243.

⁴⁵ Ierom. Arsenie BOCA, Cărarea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

⁴⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, Cărarea Imparatiei, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 167.

Autorii studiului despre fenomenul Prisolop-Drăgănescu nu au spus că este vorba de un titlu eretic, ci doar de ignoranța Părintelui Arsenie Boca în privința tâlcuirii Sfinților Părinți (care arată că a trecut vremea cărărilor Vechiului Testament, a început Calea Hristos). Mă gândesc că nu ați citit cuvântul Sfântului Ierarh Teofilact al Bulgariei, foarte limpede în această privință.

Pentru a putea discuta în slujba lui Hristos Adevărul, nu credeți că ar fi bine să înțelegem fiecare ce a vrut să spună cel cu care vorbim?

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?: https://www.youtube.com/watch?v=X2_QgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

Răspuns:

Încă nu am avut timp să ascult acel cuvânt. Acum am o mică intervenție de urgență cu un grup de sărmani tineri care și-au vândut sufletul diavolului și au ajuns în deznădejde, fiind prinși în cursa popularității ce le agravează starea. Mai sunt și doi oameni ai Bisericii care au o mică dezbinare din cauza unei probleme grave. Dacă îmi ajută Dumnezeu, după ce termin mica intervenție, o să ascult și cuvântul trimis de dvs.

Este foarte important ca să nu răspundem iute, doar ca să "ne dăm cu părerea" despre o problemă. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare ne învață că "tot lucrul făcut în grabă nu e lucru bun". Una din pricinile căderii dracilor a fost și mintea pripită. Este unul din cei trei de 6 din pecetea lui antihrist.

Din acest motiv nu răspund degrabă, ci studiez problema în lumina Sfinților Părinți, pentru a încerca să descopăr adevărul, apoi răspund, străduindu-mă să Îi slujesc.

Deci, vă rog, nu vă supărați pentru întârziere și rugați-vă să ne lumineze Dumnezeu în căutările noastre.

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumușel cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea."

[...]

Dar Dumnezeu preamiloșivul, din iubirea de oameni, a făcut totul din partea Sa, ca să-i întoarcă pe oameni din povârnia pierzării într-o cale nouă, în calea mântuirii. De aceea Fiul, a doua Față a lui Dumnezeu, S-a făcut Om desăvârșit - afară de păcat - și ne-a arătat Cărarea. Prin urmare, calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală. Pe cărarea mântuirii încă merg două feluri de călători, căci de-atunci... un Tovarăș nevăzut și bun merge cu noi, cu fiecare, în toate zilele, cu fiecare rând de oameni, până la sfârșitul veacului: Dumnezeu însuși și cu sfinții Săi, întovărășind nevăzut pe oameni...

[...]

"Calea mântuirii e chiar cărarea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate și dându-ne îndrăzneală."

[...]

"Calea mântuirii, sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică".

P.S. Sunt curios cum au omis acești critici (care au ochiul format) aceste paragrafe? Cum poți face o interpretare a titlului cărții neținând cont de informațiile și explicațiile regăsite în carte? În ce duh se scaldă aceste interpretări?

Răspuns:

Țin, însă, să vă anunț, chiar dacă o să vă mâhniți, că citatele pe care le-ați dat dvs. mai sus conțin:

- o erezie dată anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic;
- o exprimare nepotrivită duhovnicește, ci pusă în slujba contextului politic în care a fost scrisă și
- câteva înțelesuri care contrazic Sfânta Predanie.

Numai ele dacă ar fi fost scrise, sunt pricină ca să ne atragă atenția că Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, nu poate fi canonizat în mod Ortodox.

Pentru început, să luăm chiar primul citat:

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Dar dacă deschizi frumușel cartea chiar pe prima pagină găsim scris:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem. Fericit cine se-ntoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea."

Răspuns:

Așadar, chiar de pe prima pagină cititorul necunoscător al Ortodoxiei, entuziasmat de stilul apoftegmatic al Părintelui Arsenie Boca și de faima sfinției sale, este introdus în lumea ereziei, crezând că se inițiază în marea sfințenie a "Sfântului Ardealului". Nu își dă seama, sărmanul, că i se inoculează o subtilă otravă ce-i tulbură (poate pentru veșnicie) înțelesul cel drept. Emoționat de întâlnirea cu o celebritate renumită, nu mai stă să cerceteze dacă învățăturile Sfinților Părinți sunt la fel cu ale lui, ca să se întrebe toți sfinții au greșit, numai sfinția sa este infailibil, sau mai degrabă sfinția sa nu cunoștea Sfânta Tradiție. Poate că începătorul ce vrea să se inițieze în Ortodoxie prin Cărarea Împărăției nici nu știe unde să-i găsească pe Sfinții Părinți. Iar dacă va continua să citească această carte, fără să se sfătuiască cu un duhovnic iscusit, va ajunge să aibă noțiuni cu totul deformatate despre credință, în final nemaiputând deosebi ce este Ortodoxie și ce este ortodoxism (înșelarea cea mai primejdioasă cu mască de Ortodoxie). Mai apoi, dacă va citi din Sfânta Tradiție se va plictisi, i se va părea abstractă, nu va avea răbdare să o parcurgă, fiind mulțumit că printr-o singură carte faimoasă a ajuns la o culme a cunoștinței duhovnicești, girate de renumitul și neîntrecutul ieromonah Ortodox.

„Iona 4:11 Dar Mie cum să nu-Mi fie milă de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, și cu un mare număr de dobitoace?”

Pentru a ne lămuri exact despre gravitatea primului citat, însă, este nevoie să cunoaștem mai întâi ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca prin expresia:

"De la Dumnezeu ieșim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem",

ca să înțelegem ce credea Părintele Arsenie Boca despre suflet, despre trup și despre veșnicie, și ce model de mântuire ne preda.

Iar apoi să cercetăm cum ne învață Sfântul Duh despre realitatea mântuirii, prin Sfinții Părinți.

Dacă se unesc în aceleași înțelesuri, trebuie să primim pe Părintele Arsenie Boca ca un învățător al evlaviei și Ortodoxiei, vrednic de a fi canonizat.

Dar dacă, din păcate, vom vedea că învățăturile sfinției sale sunt date anatema de Sfânta Biserică, ne va părea rău de aceasta, ne vom ruga pentru sfinția sa și ne vom feri pe mai departe a-i urma modelul, ca nu cumva să întristăm Sfântul Duh și să ne despărțim de dulcele Iisus.

Așadar, haideți, cu mila lui Dumnezeu, să parcurgem împreună acest subiect, în lumina Sfinților Părinți...

Dr. Victor Ardeleanu

Scurt dacă se poate!

Citat:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Un răspuns ca de obicei lung și vag. Și de unde această siguranță a părerii de sine că analiza de face în lumina Sfinților Părinți?

Concret, care este erezia? Scurt dacă se poate!

Folosirea termenului "cărare" în loc de "cale"?

Răspuns:

Sunt mai multe erezii în Cărarea Împărăției.

Dintre ele:

- preexistența sufletului;
- închisoarea trupului (primele două se numesc origenism);
- bărbatul este poligam din fire cu rostul fiziologic de a avea aventuri cu prima întâlnită în cale;
- dezrobirea sufletului prin nevoințe, fără harul Sfântului Duh (pelagianism).

A numi Cărare în loc de Cale nu este o erezie, ci un semn de ignoranță (din partea Părintelui Arsenie Boca) a tâlcuirilor Sfinților Părinți la Sfânta Evanghelie.

A crede că sufletele preexistă înainte de zămislirea omului, că la zămislire intră într-o închisoare numită trup, apoi se întorc la Dumnezeu, este origenism, pe care fie de îl numești cărare, fie îl numești cale, fie îl numești pelerinaj la Prislop, tot erezie se cheamă.

Dar dacă nu aveți răbdare să citiți, cu trimitere de rigoare, cuvintele Sfinților Părinți, cum credeți că veți afla adevărul? Nu puteți afla nici măcar ce spun colegii de forum. Am observat că și cu alții procedați la fel, fără a încerca să vedeți ce vor să spună până la capăt.

Aici ne aflăm pe un forum Ortodox. Specificul Ortodoxiei este că iubește mai mult Adevărul decât orice necrezând pe nimeni infailibil. Singura Infailibilă este Sfânta Biserică Ortodoxă exprimată în Sfintele Sinoade Ecumenice. Acolo avem reperul.

De aceea, atunci când vrem să aflăm Dreapta Credință, o cercetăm în Sfânta Predanie.

Dacă vine vreun altul și ne învață altele luate chiar de la cei mai renumiți dintre pământenii, cât de mult l-am iubi și l-am aprecia, nu putem fi de acord cu ele, chiar dacă pe el nu îl disprețuim și nu îl depreciam.

Deci, ne așteptăm într-un asemenea forum, ca toți participanții dacă văd ceva neconform cu Ortodoxia nu să atace persoanele ci să nuanțeze cu un plus de înțeles, ca toți să se bucure și să se îmbogățească de o altă perspectivă a Adevărului.

Dacă ar fi vreun forum dedicat lui x sau y, atunci ar fi limpede că reperul ar fi ceea ce a scris acel x sau y și toate le-am interpreta în funcție de el, iar dacă ne-am abate de la el, am supăra pe toți participanții, care au ca idol pe x sau pe y. Cine ar îndrăzni să meargă pe acel forum și să-i supere pe susținătorii lui?

Dar într-un asemenea forum nu aș vrea să fiu prezent. Eu m-aș bucura să fiu pe un forum Ortodox, care nu pune pe nimeni mai presus de Sfinții Părinți.

Dacă nu puteți parcurge toată postarea, fiindcă vă plac cuvintele scurte, puteți să citiți doar ce este îngroșat. Sper să fie destul de scurt.

A se observa că domnul Ovidiu B. este unul din marii admiratori ai Părintelui Arsenie Boca, care nu țin cont de nici un argument, dacă îi contestă sfințenia, nici măcar dacă vine de la Sfinții Părinți. Ba, ce este mai rău, devine cam agresiv... recurgând la minuni și abordând o siguranță

suspicioasă proorocească debordantă. Este ceva specific ucenicilor pictorului de la Drăgănescu: intoleranță și siguranță de sine, asociate cu alunecarea minții pe lângă realitatea ce-i contrazice:

În prealabil postat de ovidiu b. Vezi mesajul

Prietene, de minunea asta ce spui?:

https://www.youtube.com/watch?v=X2_QgANjApo

Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.

---

1. ÎNVĂȚĂTURA ORIGENISTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL V-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic.

Dacă cineva nu îi anatemizează pe Arie, Eunomie, Macedonie, Apolinarie, Nestorie, Eutihie și Origen, la fel și scrierile lor eretice și, de asemenea, pe toți ceilalți eretici care au fost deja condamnați și anatemizați de către sfânta, soborniceasca și apostolica biserică și de către cele patru sfinte sinoade care au fost deja menționate și, de asemenea, pe cei care au propovăduit sau acum gândesc în același fel ca și ereticii mai înainte pomeniți și care rămân în greșeala lor chiar până la moarte: să fie anatema. (Anatema a XI-a a Sfântului Sinod al 5-lea Ecumenic)⁴⁷

Tot în legătură cu neînțelegerea obârșiei Părintele Arsenie Boca a avut și *învățăturile origeniste* despre preexistența sufletelor ca lucrări superioare osândite la pedeapsă în închisoarea trupurilor inferioare, metempsihoză, relativitatea credinței în mântuire (sau ecumenismul ca o altă apocatastază) date anatema la Sfântul Sinodul al 5-lea Ecumenic, arătând permanent că teoria sa personală despre obârșia divină a oamenilor nu este doar o figură de stil, ci o gravă mentalitate eretică:

Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu. Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fete omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?

De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuieste pe pământ:

„Înainte de a te urzi în pânțele... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare⁴⁸”
(Ieremia 1, 5)

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, fapte spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase, și împlinind un destin, între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.⁴⁹

— *Cei ce primesc și transmit vorbele elinești [păgâne] și deșarte cum că ar fi o preexistență a sufletelor, că nu toate s-au făcut și adus din neființă, că ar exista un sfârșit al pedepsei sau o restaurare [apocatastază] a creației și lucrurilor omenești, și prin cuvinte ca acesta introduc faptul că Împărăția cerurilor, pe care Însuși Hristos Dumnezeuul nostru a învățat și a transmis că e veșnică și nedestrămată, ar fi supusă destrămării și trecătoare, în timp ce din întreaga Scriptură Veche și Nouă am primit că pedeapsa va fi nesfârșită și Împărăția veșnică; așadar,*

---

⁴⁷ <http://www.hexaimeron.ro/Hexaimeron/Hotararile_Sfintelor_Sinoade_Ecumenice.pdf>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

⁴⁸ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă preexistența sufletului preștiut.

⁴⁹ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

cei ce se pierd pe ei înșiși și pe alții prin asemenea cuvinte și se fac și altora pricină de osândă veșnică, să fie anatema! (Sinodiconul Ortodoxiei)⁵⁰

De fapt, pentru Origen sufletul pre-există, întruparea sa fiind o cădere, ca rezultat al unei alegeri rele deliberate. Regăsim aici imaginea platonice a trupului ca închisoare.⁵¹

Sfântul și ecumenic (a toată lumea) al cincilea sinod (sobor), (care se numără al doilea din cele ce s-au făcut în Constantinopol), s-a făcut în anul 553 în timpul Împăratului Iustinian întâi, care se cuprinde în 8 praxe în limba latinească, după Dositei, cartea 5, cap 16 din Dodecabiblion. Iar în cea elinească în cinci Praxe, după tomul 2 al sinodicelelor, foaia 261 și s-au adunat la dânsul Părinți în număr 165, între care mai mult strălucea Mina la început, apoi după moștenire Eutihie, care au stat patriarhi ai Constantinopolului; Virghilie al Romei, aflându-se în Constantinopol, nu însă și de față în sinod, nici însuși în persoană, nici prin locțiitori (precum au urmat și la cel al 2-lea ecumenic sinod), întărind, însă, sinodul în urmă prin înscrisă arătare; Apolinarie al Alexandriei, Domnos al Antiohiei, Didim și Evagrie împlinind locul lui Evstohie al Ierusalimului. Și a anatematizat sinodul conscrierile lui Diodor al Tarsupolei și ale lui Teodor al Mopsustiei, dar și pe însuși Teodor acesta, și pe Diodor, după Fotie, codica 18 și după praxa sinodului al 7-lea, precum se arată și la foaia 14 a tomului 1 al catalogului celui despre tâlcuitorii care mai întâi cugetând dogmele lui Nestorie le-au lăsat acestea în scris și după moarte (mai ales Teodor al Mopsustiei care, fiind învățător al lui Nestorie, zicea că altul este Dumnezeu Cuvântul și altul Hristos, supărat fiind de patimile sufletului și de pofta trupului) au anatematizat și cele conscrise de Fericitului Teodorit asupra celor 12 capete ale Sfântului Chiril¹⁷³ și epistola cea ce se zice a lui Iva, episcopul Edesei, către Marin Persul¹⁷⁴ au anatematizat și pe însuși Origen și pe Didim și pe Evagrie și dogmele lor cele urâte; care bârfeau că sufletele sunt mai-nainte de trupuri¹⁷⁵ și că sufletele intră după moartea unui trup într-alt trup și că munca are sfârșit, că demonii au să ia dregătoria cea dintâi a îngerescului har, pe care o au avut, că sufletele au să învieze goale, fără de trupuri și că cereștile trupuri au suflete, încă și alte rele socoteli. Au anatematizat și pe Antim Trapezutiul, care cugeta păgâneștile cugetări ale Eutihie, pe Sevir, și pe Petru al Apamiei, și pe Zoor¹⁷⁶. Iar canoane, sinodul acesta, care să privească spre bisericasca stare, nu a așezat, ci **numai 14 anatematizări împotriva pomeniților eretici și altora și 25 numai împotriva celor origeniști**. [atât de grav este origenismul că s-au dat 14 anateme la ceilalți eretici și 25 pentru Origen și origeniști! – n.n.] Acestea se cuprind în foaia 341 a tomului al doilea al sinodicelelor. [...]

175 Pe această proesti a sufletelor Origen o zicea pricină de proorismos (adică de mai-nainte hotărârea) și de apodokimasie (adică de a lepădării). Că, de au făcut sufletele bunătați în lumea cea gândită, se hotărau dinainte la împărăție, iar de au făcut rele, se lepădau la muncă. Împotriva acestei socoteli scrie Ieronim epistola către Pammah și Leon în epistolia 93 și Chiril al Alexandriei prin 24 de epihirime o surpă.⁵²

După cum vom desprinde din acest studiu, vom înțelege, de fapt, că Părintele Arsenie Boca este un om care a îmbrăcat păgânismul de formă hindusă în haine Ortodoxe, după cum Origen a îmbrăcat păgânismul de formă elenă în haine creștine. Parcă cea mai mare afiliație, după uniatism, o are Părintele Arsenie Boca la origenism:

⁵⁰ <[ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Sinodiconul%20ortodoxiei.pdf](http://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Sinodiconul%20ortodoxiei.pdf)>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

⁵¹ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Origen#Sufletul>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

⁵² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.170-172.

Sfintii Parinti ai Sinodului al V-lea Ecumenic – care a avut loc la Constantinopol in anul 553, convocat de **Imparatul Iustinian** (in mozaicul de la Ravenna, de mai sus) si prezidat de **Sfantul Patriarh Eutihie** (vezi icoana de mai jos) – au avut de lamurit mai multe controverse starnite, intretinute si promovate de sustinatorii invataturilor eretice referitoare la Persoana Mantuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu – Omul, dar provenite si din ratacirile unui autor de talia lui Origen.

Dar acest Sinod Ecumenic are o importanta speciala deoarece aici se face separarea intre cugetarea parintilor, care este cugetarea Bisericii, si cugetarea intelepciunii lumesti, adica abordarea principiilor de credinta facute prin prisma filosofilor (pe atunci) antice. Intr-adevar, toti ereticii anatematizati la acest Sinod, in frunte cu Origen, sunt tributari influentelor masive din platonism, aristotelism si alte curente filosofice care, pentru a il cita pe Apostolul Pavel, s-au aratat ca nebunie celor care s-au increzut in ele mai mult decat in intelepciunea lui Dumnezeu. Asadar, Sfintii Parinti reafirma prin acest Sinod ca **intelepciunea Bisericii este Crucea**, adica rastignirea mintii si voii proprii ale firii cazute, care trebuie sa se supuna Duhului Sfant. Nu se poate inainta in cunoasterea lui Dumnezeu decat prin aceasta esentiala smerire, desertare totala a cugetului nostru in fata mintii lui Hristos. Altfel, ramanem prada fantasmelor propriei noastre minti si nalucirilor diavolesti care o inrauresc, asa cum a fost cazul celor anatematizati.

In ceea ce il priveste pe **Origen**, si **Sf. Ioan Scararul** avertiza asupra toxicitatii maxime a invataturii acestuia pentru orice nevoitor care cauta sa Il urmeze pe Hristos:

„Sa nu bolim in inima de boala lui Origen cel necredincios. Aceasta invatatura pangarita se face lesne primita de iubitorii de placere, dand ca motiv (pretext) iubirea de oameni a lui Dumnezeu.”

Cine accepta ca va avea loc **“apocatastaza”**, adica mentinerea finala a tuturor fapturilor cazute, nu mai are, practic, nicio motivatie in a diferentia intre bine si rau, intre adevar si minciuna. Nu are nicio motivatie de a se impotrivi raului, atat dinlauntru cat si din afara. **Daca toate se vor amesteca la sfarsit, atunci toate sunt relative in prezent. Descoperim, astfel, ca Origen este un prim mare precursor (chiar daca involuntar) al nihilismului atotputernic astazi, in postmodernitate. Si, vai, cati dintre noi nu suferim de acest nihilism latent, de tendinta de a relativiza raul, de a il amesteca cu binele, si acest lucru doar pentru ca nu suportam claritatea de sabie a adevarului! Este o boala larg raspandita in aceste vremuri de confuzie, pentru ca vrajmasul are tot interesul sa o raspandeasca. Nu ne vrea intregi la minte, staruitori in adevar, ci permanent dilematici si in dubiu si acolo unde totul este revelat si limpede, chiar si in fata evidentelor, suferind de frica acolo unde nu este frica (frica de a nu judeca dusa la extrema terorii de a nu judeca), neprimind adevarul si impotrivindu-ne cuvintelor batranilor. Iar toate acestea invaluite in principii pretins duhovnicesti, care isi vadesc insa falsitatea prin roadele lor.**

Caci nu am fi ajuns in starea aceasta jalnica si generalizata, noi ca Biserica, daca ne-am fi tinut de cugetarea Sfintilor Parinti si nu am fi primit otrava nihilismului si relativismului

duhovnicesc. Desigur, aici joaca un rol mare si trufia mintii, un pericol care ne pandeste pe toti, dar mai ales pe cei cu deschideri intelectuale largi. La urma urmei, Origen era intr-adevar o minte geniala si a avut multe scrieri stralucite. Cunostea filosofia vremii sale foarte bine, insa nu ca Sfintii Parinti (Ioan Gura de Aur, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul) care, spre deosebire de el, stapaneau filosofia fara a se lasa stapaniti de ea. Tocmai aceasta inaltime spirituala este insa extrem de periculoasa pentru noi, deoarece, daca e lipsita de smerita cugetare, duce la prabusire si la erezii. Smerita cugetare ne fereste sa intram cu instrumentele logicii si ale ratiunii neluminate de har in Tainele Sfintei Treimi.

Este necesar astazi, mai mult decat oricand, sa reamintim si sa intarim hotararea Sfintilor Parinti de la Sinodul al V-lea Ecumenic, pentru ca, **dat fiind duhul lumesc care bantuie atatstapanitor, dominat din plin de trufia mintii, generatoare de speculatii – fie acestea stiintifice, filosofice sau de alt tip – riscul de a prelua si a amplifica doar eresurile lui Origen este urias.** Chiar daca Origen, prin multe din scrierile sale benefice, a fost apreciat de Sfintii Parinti (si nu trebuie sa ne sminteasca faptul ca il gasim citat pozitiv in unele lucrari ale unora dintre ei, chiar apropiati de zilele noastre) si exercitand o influenta care nu poate fi contestata asupra Bisericii, **este momentul sa accentuam greselile sale, anatematizate pe vesnicie de Sfintele Soboare Ecumenice tocmai pentru ca suntem pe cale sa le adoptam si noi cu entuziasm, facand ca sminteala de pe urma sa fie mai mare decat cea dintai.** Intre duhovnicia Sfintilor Parinti si spiritualitatea origenista construita prin prisma ereziilor sale, asa cum o prezinta cei care ii doresc reabilitarea, exista un antagonism pofund. Fara indoiala insa **spiritualitatea origenista ne gadila firea noastra cazuta, dandu-ne chiar o aparenta duhovniceasca pentru fuga de Cruce si un argument pentru invartosarea trufasa a mintii noastre.**

Toti suntem permanent deasupra unei prapastii, inaltati fiind de perspectiva patimasa cu care ne apreciem cunostintele teologice, ravna pentru Dumnezeu si alte daruri cu care am fost milostiviti, si, din acest motiv, trebuie sa privim cu compatimire, dar si cu frica la caderea lui Origen, ale carui calitati incontestabile i-au devenit pricina de ingropare a talantului Duhului Sfant.

Avand in vedere toate aceste lucruri, nu ne este greu sa intelegem de ce anume se preda atat de intensiv Origen in facultatile noastre de Teologie. **Viiitorii preoti intra in facultate deja infestati de nihilism, iar contaminarea cu astfel de idei, prezentate sub girul autoritatii Sfintilor Parinti, conduce adeseori la pierderea fermitatii adevarului mantuitor al dreptei credinte.**

De altfel, si **Pr. Dumitru Staniloae**, in comentariile sale la cartea Sf. Ioan Scararul, atragea atentia ca:

“sunt multi astazi, chiar dintre teologi, care ar dori o reabilitare a lui Origen. Nu-si dau seama ca origenismul duce la devalorizarea miscarii sau a efortului personal, a importantei timpului pentru mantuire si deci a persoanei. Totul duce automat la fericire. Iar din ea se cade iarasi. Origenismul e o teozofie sau antropozofie, sau panteism [...]”.

Prin urmare, o spiritualitate origenista indeplineste de minune, am spune, doua lucruri: pe de o parte, distruge **discernamantul duhovnicesc** si imboldul de a lupta launtric cu raul si de a il recunoaste ca atare in afara, pe de alta parte, ofera mangaierea, sau **compensarea**, draceasca in ultima instanta, a **unei foarte comode spiritualitati-simulacru** dar si a trufiei de a gandi inalt si filosofic, de a fi pretios in proprii tai ochi si in ai altora.⁵³

Parcă ar fi descris, fără să știe, tocmai felul de a fi al Părintelui Arsenie Boca:

Numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronmica cifră de 282.429.536.481 de posibilități.⁵⁴

⁵³ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2008/07/25/sfintii-parinti-ai-sinodului-al-v-lea-ecumenic-impotriva-nihilismului-origenist/>>, sâmbătă, 30 ianuarie 2016.

⁵⁴ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 231-232.

Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nasterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ. Pe urmă, slăbiți de osteneala vieții și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.⁵⁵ [...]

Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu. [...]

Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea fapturii omenești.⁵⁶ [...]

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.⁵⁷ [...]

În vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârnoate de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.⁵⁸

Acum este nevoie de o cercetare a cuvintelor origeniste ale Părintelui Arsenie Boca, în lumina Sfinților Părinți.

242. Înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu.

[preștiința negrăită a lui Dumnezeu nu implică preexistența persoanei. Preștiința lui Dumnezeu este mai înainte de crearea veacurilor. Nu este vreun moment în care Dumnezeu să nu fi știut de faptul că ne va crea, fiindcă altfel nu ar fi Atotștiutor. Iar dacă preștiința ar fi totuna cu preexistența, ar însemna că și noi suntem dinainte de creație, deci și noi suntem dumnezei după fire, ca cei ce suntem necreați. Dar acesta este exact panteismul, esența elenismului și hinduismului, a tot păgânismul, pe care, după cum vom vedea, Părintele Arsenie Boca îl propovăduia în tot chipul, chiar dacă în mod ascuns, ca și Origen (numit de Sfinții Părinți ca fiind cel ce a învelit păgânismul în haină, terminologie și mască creștină, fiind părintele tuturor ereziilor). În realitate preștiința lui Dumnezeu nu implică și preexistența noastră, ceea ce înseamnă că noi am fost creați chiar la zămislirea noastră, atât cu sufletul, cât și cu trupul, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. În afară de asta de unde necuviința să împartă Atotștiința lui Dumnezeu în gânduri și intenții? – n.n.] **243. De faptul că suntem oare cumva anteriori față de forma noastră pământească, [deci... preexistăm, după Părintele Arsenie Boca– n.n.]**

⁵⁵ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 281.

⁵⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 210-211.

⁵⁷ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

⁵⁸ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuipe pe pământ: „**Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare**⁵⁹” (Ieremia 1, 5) [iată și un citat denaturat, prin ciuntire, în sens origenist, de Părintele Arsenie Boca. Este ca și cum, citând *Psa 13:1 Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!”*, scoatem *Zis-a cel nebun în inima sa: și lăsăm doar *Psa 13:1 ... „Nu este Dumnezeu!”*, iar apoi strigăm la toată lumea că Biblia este atee fiindcă ne învață că nu este Dumnezeu. Cuvântul autentic din Sfânta Scriptură este acesta: *Ier 1:5 Mai-nainte de a te zămisli tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*. Originalul din Septuaginta este (LXX) *Πρὸ τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας ἡγίακά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε*. Deoarece nu știa limba greacă, și aborda Sfânta Scriptură după nebuloasa și nelămurita părere proprie (lucru vădit și de multiplele însemnări pe care le făcea pe marginea Bibliei, date la tipar cu atâta migală de ucenicii sfinției sale) iar nu după tâlcuirile Sfinților Părinți, Părintele Arsenie Boca îndrăznește să modifice Cuvântul lui Dumnezeu și să-L propovăduiască cu omisiune, schimbându-i sensul după cugetul propriu, pentru a convinge mintea cititorului de propria sa (ne)credință inventată, sau mai probabil primită prin vedenii, datorită amăgirii, dar opusă Ortodoxiei. Părintele Arsenie Boca a scos „*tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras*”, ca să rămână doar: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*”. Textul original „*Mai-nainte de a te zămisli tu în pântece te știu, și mai-nainte de ce ai ieșit tu din mitras te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că Dumnezeu preștie pe om înainte de zămislire; textul cenzurat de sfinția sa: „*Mai-nainte de a te zămisli ... te-am sfințit, Proroc spre neamuri te-am pus*” arată că omul există înainte de zămislire și poate fi sfințit. Este exact invers ca în exemplul dat de noi din Psalmi. Acolo ciuntirea arată că Dumnezeu nu există, aici ciuntirea Părintelui Arsenie Boca arată că noi preexistăm din veșnicie, fiind așadar dumnezei după fire. Sensul real al cuvântului din Ieremia este că Dumnezeu îl cunoaște pe prooroc de mai înainte de a se zămisli, și nu s-a oprit sau se va opri vreodată de a-l cunoaște, dar de sfințit l-a sfințit, evident, după ce s-a zămislit, chiar dacă mai înainte de a se naște, de a ieși din uterul mamei. Așadar este vorba despre preștiința lui Dumnezeu despre toți oamenii (mai înainte de zămislirea lor și mai înainte de toți vecii), nu de sfințirea lor, care se poate face numai după zămislire, (în cazul de față, pentru acest prooroc, chiar și mai înainte de naștere). Aceasta pentru că sfințirea se dăruiește omului existent, nu doar preștiut. Ideea sau gândul despre om nu sunt omul. Se sfințește omul cel gata zămislit, având de la începutul existenței sale și suflet și trup (unite negrăit). Nu se sfințește vreun gând sau vreo intenție dumnezeiască și nu se sfințește vreun suflet mai înainte de zămislire, ci se sfințește o persoană, în cazul omului, alcătuită din trup și suflet (create deodată prin zămislire). Nu se sfințește vreo gând sau intenție despre om, fiindcă pe de o parte necuvios lucru este a numi Atotștiința dumnezeiască ca fiind compusă din gânduri și intenții, iar pe de alta Dumnezeu și lucrarea Sa sunt sfinte, nu sfințite (sfințirea numelui Tatălui însemnând că noi ne sfințim, după ce ne-am zămislit, chemând și lucrând în noi cunoașterea Tatălui). Nu se sfințește nici vreun suflet mai înainte de zămislire, fiindcă sufletele nu preexistă zămislirii (fiindcă sufletul este creat cu tot cu trup în clipa zămislirii, nu vine din altă parte, creat altă dată, preexistent, cum credeau prosteste Origen și Părintele Arsenie Boca). Iar o persoană se sfințește, dacă se afierosește lui Dumnezeu. Persoana există doar din momentul creării sale, la îngeri și demoni în veac, iar la oameni în timpul zămislirii, chiar dacă era preștiută de Dumnezeu mai înainte de a exista – n.n.]*

Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, [dacă le aduce și nu le creează, iar avem de a face cu pre existența, căci nu spune le aduce la existență, ci le aduce în viața pământească – n.n.] **atâtea fete omenești, încât numărul lor să împlinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică?**⁶⁰[uitați cum

⁵⁹ Preștiința lui Dumnezeu nu înseamnă pre existența sufletului preștiut.

⁶⁰ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, p. 237.

mărginește creația lui Dumnezeu de posibilitățile materiei, deci îl face dependent pe Dumnezeu de arborele genetic – n.n.]

*Numărul combinațiilor ce se pot face cu cele 24 de perechi de cromozomi - așa cum a arătat Th. H. Morgan - se ridică la astronomică cifră de 282.429.536.481 de posibilități.*⁶¹

[vedeți că nu știa nici genetică, nici matematică și nu avea nici harul proorocesc? Iată ce ne spun despre acest subiect oamenii de știință:

*Expertii estimează ca sunt între 60.000 și 100.000 de gene (facute din ADN) în cei 46 de cromozomi ai unei ființe umane. Un bebeluș moștenește 23 de cromozomi de la mama lui și 23 de la tatăl lui. Cu toate aceste posibile combinații, o pereche de părinți are potențialul de a produce 64 de mii de miliarde de copii diferiți. Aceasta îți va da o idee despre cât de imposibil este să prezici cum va arăta copilul tău. Știința geneticii este complicată, dar cu un curs scurt vei putea primi câteva informații pentru a îți ghida imaginația.*⁶²

Părintele Arsenie Boca s-a luat după un genetician ce a numărat greșit numărul de perechi de cromozomi. Dacă vedea vreo fotografie și îi număra, era suficient să vadă că nu sunt 24 de perechi, ci 26. Iar aplicând o matematică destul de simplă, a numărului de combinații, ar fi văzut că numărul de posibilități, doar pentru o familie de părinți, este cu mult mai mare decât cifra cea mică pe care a precizat-o sfinția sa. Chiar dacă nu ar fi știut genetică sau matematică, dar ar fi fost învățat de Sfântul Duh să scrie cele de mai sus, ar știut adevărul. Greșeala de mai sus nu arată numai superficialitatea sfinției sale ci și faptul că a scris din părerea proprie greșită, nu la porunca lui Dumnezeu și prin iluminarea ce o dă El prin har. Astfel că și sfinția sa face parte dintre cei ce s-au făcut de râs prin acest subiect. Dumnezeu este mult milostiv și a îngăduit să aflăm noi aceasta, ca încă o dovadă matematică, despre duhurile mincinoase cu care și-a compus lucrarea scrisă, verbală și pictată. Să ne miluiască și să ne izbăvească de rătăcirea de la Prislop.

Undeva în deceniul al doilea al secolului trecut cercetătorii au ajuns la concluzia că omul are 24 de perechi de cromozomi; primul a fost Theophilus Painter, dar observațiile sale, la microscop, au fost reluate de nenumărate ori și cei mai mulți savanți au ajuns la același rezultat. Foarte puțini au „văzut” un număr mai mic de cromozomi, între 19 perechi și 23. Oricum, timp de mai bine de trei decenii, pentru lumea științifică faptul că omul are, asemenea restului animalelor de pe Pământ, 24 de perechi de cromozomi a fost un adevăr indiscutabil, iar cei cu mai puțini au fost puși la respect.

În 1956 evoluția tehnica a schimbat rezultatul: omul este un accident genetic (de fapt, prin aceasta Dumnezeu vrea să arate că valoarea omului nu este în numărul de perechi de cromozomi, ci în faptul că este diferit, fiind făcut nu prin poruncă, ci prin lucrarea mâinilor Lui. Omul este mai puțin trupesc, are informație trupească mai mică din punct de vedere al numărului de cromozomi. Locul cromozomilor lipsă (informația-logos materială), îl ține Dumnezeu – Cuvântul (Logosul) ce se unește cu el, și năzuința lui este să fie alături de cei 24 de bătrâni care se închină Lui, pentru a se împlini. Apo 4:4 Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.10 Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând: Cu alte cuvinte, pentru a se împlini chiar și trupește, sau cromozomial, omul are nevoie să-L laude pe Hristos. – n.n.) și are numai 23 de perechi de cromozomi. Painter a devenit tinta a ironiilor, dar pe nedrept. Aceasta pentru că nimeni nu s-a obosit să numere atunci când a fost cazul: ilustrațiile din cartile tiparite în toată perioada arătau în mod clar 23 de perechi de cromozomi, chiar dacă explicațiile de sub poze vorbeau de 24. [...]

*Oamenii se pot dovedi pur și simplu orbi, dacă vor să fie așa și se lasă orbiti.*⁶³ – n.n.]

[...]

250. Dumnezeu pe toți îi trimite înzestrați și

⁶¹ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 231-232.

⁶² <<http://www.7p.ro/Default.aspx?PageID=1359>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

⁶³ <<http://www.businessmagazin.ro/opinii/doua-perechi-de-cromozomi-2378279>>, vineri, 1 ianuarie 2016

în stare să fie drepti. Dar, trecând ei prin poarta nașterii pământești, iau în spate poveri părintești, care-i spetesc și-i încovoie spre pământ.

[Părintele Arsenie Boca susține aici că Dumnezeu trimite pe toți, adică toate persoanele, ca să ia trup. Deci sufletele, după Părintele Arsenie Boca și Origen preexistă dinainte de zămislire, până să ia trupul, care are în el structură genetică. Trimiterea înseamnă existența mai dinainte de a fi trimis. Se folosește același cuvânt prin care Fiul arată trimiterea Sa, de către Tatăl (prin întrupare) și trimiterea Sfântul Duh (prin Pogorâre). Cuvântul mai este folosit pentru trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor. Sfânta Treime este veșnică. Trimiterea îngerilor, demonilor, apostolilor și proorocilor se referă la cei ce deja existau înainte de trimitere. Așadar trimiterea include în sine înțelesul că cel trimis preexistă mai înainte de a fi trimis. Cine sunt toți acei trimiși mai înainte de a lua asupra lor povara părintească genetică trupească, dacă nu sufletele oamenilor, care în concepția Părintelui Arsenie Boca preexistă zămislirii (sau luării trupului, cum crede sfinția sa)? Fiindcă susține că Dumnezeu îi trimite înzestrați și drepti, și de abia trecând prin poarta nașterii iau în spate poverile părintești. Dar noi învățăm de la Sfinții Părinți că zămislirea fiind făcută prin învoirea la plăcerea împreunării strică toată firea, și a sufletului, și a trupului (prin ceea ce se cheamă păcatul strămoșesc, sau obârșia din Adam, sau alterarea firii de plăcere), nicidecum nu se înjosește sau strică sufletul de la preluarea trupului, ca și cum vreo creație a lui Dumnezeu ar fi rea prin fire, și poate strică cealaltă creație (sau că sufletul ar fi fost pentru care ar fi fost trimis din cer ca să se pedepsească tocmai prin unirea cu trupul josnic și stricacios, după cum credea tot Origen și preia încălțit prin arborele genealogic Părintele Arsenie Boca) – n.n.] *Pe urmă, **slăbiți de osteneala vieții** [Sfinții Părinți ne învață că osteneala vieții întărește sufletul, nu slăbește omul – n.n.] și de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu.*⁶⁴

Iată și învățătura Ortodoxă, care dezvăluie ereziile susținute mai sus de Părintele Arsenie Boca:

a. Despre preexistența sufletelor:

*Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut preexistența sufletelor. [...] Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.*⁶⁵

b. Despre preștiința cea simplă:

2. *Orice cugetare este (o sinteză) a celor ce cugetă și a celor cugetate. Dar Dumnezeu nu este nici dintre cei ce cugetă; nici dintre cele cugetate. El este deasupra acestora. Căci altfel s-ar circumscrie, ca subiect ce cugetă având lipsă de relația cu ceea ce cugetă, iar ca obiect cugetat căzând, datorită relației, în chip firesc sub vederea celui ce cugetă. Urmează așadar că pe Dumnezeu nu trebuie să-L socotim nici că cugetă, nici că este cugetat. El este mai presus de a cugeta și de a fi cugetat. Căci e propriu și firesc celor după El să cugete și să fie cugetate.*

3. *Orice cugetare, precum își are baza într-o ființă, fiind o calitate a ei, tot așa își are mișcarea îndreptată spre o ființă. Căci nu e cu puțință să îl socotim ca ceva cu totul desfăcut și simplu. Dumnezeu însă este simplu în amândouă chipurile, fiind ființă care nu alcătuiește suportul a ceva, și cugetare care nu are ceva ca suport.*

Astfel El nu este dintre cele care cugetă și sunt cugetate, aflându-se adică mai presus de ființă și de cugetare.

4. *Precum în centrul de unde pornesc liniile în direcție dreaptă, acestea sunt văzute cu desăvârșire neîmpărțit, la fel cel ce se învrednicește să ajungă în Dumnezeu cunoaște toate rațiunile fapturilor preexistente în el, printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită.*

5. *Cugetarea modelându-se după obiectele cugetate, cugetarea cea una se preschimbă în multe idei, luând forma fiecăruia dintre obiectele cugetate. Când însă trece dincolo de mulțimea lucrurilor sensibile și inteligibile, care îi întipăresc forma lor și devine astfel, cu totul fără formă, și-o atașează Cuvântul cel mai presus de cugetare, desfăcând-o de lucrurile care*

⁶⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 281.

⁶⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

o alterau prin formele ideilor (αλλοίουν). Iar cel ce a pătit această «s-a odihnit și el de lucrurile sale, precum Dumnezeu de ale Lui».

⁶⁶ [Iată că nu numai la Dumnezeu avem simplitatea Atotștiinței, ci și la cei ce se odihnesc în Dumnezeu cunoscând rațiunile preexistente fapturilor (iar nu fapăturile, care nu sunt preexistente) printr-o cunoștință simplă și neîmpărțită în gânduri și intenții – n.n.]

- c. Despre mărginirea de către Părintele Arsenie Boca a posibilităților lui Dumnezeu de a crea, încât numărul persoanelor omenești să se limiteze la împlinirea tuturor posibilităților „de configurație câte le oferă structura noastră genetică”:

Cel ajuns apoi la Dumnezeu, atât cât e cu putință omului, prin virtute și cunoștință, nu trebuie să mai cugete, ca la niscai lemne, la vreo materie oarecare ce aprinde patimile, nici să mai adune rațiunile “firii, ca să nu dogmatizăm ca Elinii un Dumnezeu ce se îndulcește cu patimile sau se măsoară cu hotarele (definițiile) firii. Căci atunci pe Dumnezeu nu-L strigă decât tăcerea desăvârșită (33) și nu și-L reprezintă decât neștiința totală prin depășire (ή κα ύπεροχη ν άγνωσία).[...]

El se poartă deci întocmai ca Saul, nebunul de odinioară, către care, a zis Samuil, după ce a călcat poruncile dumnezeiești: “Nebunește ai lucrat că ai călcat porunca mea, care ți-a dat-o ție Dumnezeu”. 654 (654 I Regi 15, 19.) Iar Saul este, cum am spus înainte, sau legea scrisă, sau nația Iudeilor, care viețuiește după legea scrisă. Căci de la amândouă acestea, care sunt împletite întreolaltă în chip pământesc, se depărtează Duhul Domnului, adică contemplația și cunoștința duhovnicească, în locul lui venind duhul rău (adică cugetul pământesc), care le chinuiește cu tulburările și frământările neîntrerupte ale celor supuse facerii și stricăciunii, ca pe unele ce sunt posedate de boala nestatorniciei gândurilor. Căci legea privită numai după literă și înțeleasă material, e parcă stăpânită de boala cea rea, fiind frământată de nenumărate contraziceri și neavând nici o armonie cu ea însăși, iar mintea iudaizantă, zăpăcită până la nebunie de învățarea și nestatornicia celor materiale, își schimbă în chip necesar și ea mereu dispoziția. Dar când David, adică Domnul nostru Iisus, care e prin fire cu adevărat cântăreț, încântă prin duhul contemplației tainice, legea și pe Iudeu, pe cea dintâi o face din pământească duhovnicească, iar pe cel de al doilea îl mută de la necredință la credință. Deci asemenea lui Saul, atât legea cât și nația iudaică pot fi și posedate și înțelepte. Legea este posedată când e înțeleasă pământește, iar Iudeul este posedat când vrea să slujească lui Dumnezeu pământește. Și iarăși, legea este înțeleaptă când e înțeleasă duhovnicește, iar Iudeul e înțelept când a trecut de la slujirea trupească la cea duhovnicească a lui Dumnezeu.

De notat că pe cei scăpați de Iisus, îi omoară Saul. Căci pe cei pe care îi salvează duhul, îi omoară litera. De aceea Dumnezeu care a uns pe Saul, înțeleg legea scrisă, ca să împărățească peste Israel, se căiește când o vede înțeleasă trupește de către Iudei și dă putere împărăției duhului, care este aproapele literei, însă mai bun decât ea. “Și voi da, zice, împărăția aproapei tale, care este mai bun ca tine”. 655 (655 I Regi 15, 28.) Căci precum David era aproape de Saul, la fel duhul se află în vecinătatea literei, obișnuind să se arate după moartea literei (66).

Să rugăm deci și noi pe David cel spiritual (67) să cânte minții noastre posedate de cele materiale, din harfa contemplației și cunoștinței duhovnicești și să alunge duhul rău, care o rostogolește prin simțuri în cele materiale, ca să putem înțelege legea duhovnicește și să aflăm rațiunea tainică ascunsă în ea, spre a ne-o face avuție statornică și merinde spre viața veșnică ca să nu rămânem numai cu împrumutul legii simbolice a literei, străini de cunoștința duhovnicească cea după har, și să ne îndeletnicim numai cu întrebarea despre cele dumnezeiești, ca unii ce nu vedem, lipsindu-ne de privirea atotclară a adevărului indicat de cuvintele tainice (68).⁶⁷

- d. Despre trimitere:

⁶⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 212-213.

⁶⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 465-468, 479-482.

Mat 8:31 Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

Mat 13:41 Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărâdelegea,

Luc 11:49 De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: „Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni”;

Ioan 13:20 Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Ioan 14:26 Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Ioan 15:26 Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

- e. Despre existența mai înainte de veșnicie a Persoanelor dumnezeiești și despre crearea în veac a celor îngerești și în timp a celor omenești:

Este însă necucernic să spunem cu privire la nașterea Fiului că a mijlocit oarecare vreme și că existența Fiului este posterioară existenței Tatălui. Deoarece spunem că nașterea Fiului este din El, adică din natura Tatălui. Iar dacă admitem că Fiul nu coexistă dintru început cu Tatăl, din care este născut, atunci introducem o schimbare în ipostasa Tatălui, anume că nefiind dintru început Tatăl a devenit pe urmă Tată. In adevăr, chiar dacă lumea s-a făcut pe urmă, totuși nu s-a făcut din ființa lui Dumnezeu. Ea a fost adusă, prin voința și prin puterea Lui, de la neexistență la existență; dar prin aceasta nu urmează o schimbare a firii lui Dumnezeu. Nașterea este actul prin care se scoate din ființa celui care naște cel ce se naște asemenea cu el după ființă. Zidirea și crearea, însă, este un act extern, în care ceea ce se zidește și se creează nu provine din ființa celui care zidește și creează, ci este cu totul deosebit de el.

La Dumnezeu, singurul impasibil, neschimbat, imuabil și totdeauna la fel, atât nașterea cât și crearea este impasibilă. Căci fiind prin natură impasibil și nesticăcios, deoarece este simplu și necompus, nu este supus patimii și nici stricăciunii, atât în naștere cât și în creare, și nici nu are nevoie de ajutorul cuiva. Pentru ca cel care naște să nu sufere schimbare și să nu fie Dumnezeu întâi și Dumnezeu pe urmă și să primească adăugire, nașterea la El este fără de început și veșnică, deoarece este opera firii Sale și provine din ființa Lui. Crearea la Dumnezeu este opera voinței și nu este coeternă cu Dumnezeu, căci ceea ce se aduce de la neexistență la existență nu poate să fie coetern cu cel fără de început și cu cel care există pururea. Omul și Dumnezeu nu lucrează la fel. Omul nu aduce nimic de la neexistență la existență, ci ceea ce face o execută din materia pe care o are mai dinainte; el nu voiește numai, ci și cugetă mai întâi și-și imaginează în minte ceea ce are să facă și apoi lucrează cu mâinile, suferă trudă și osteneală, ba de multe ori nu reușește, prin faptul că lucrul nu se face cum voiește. Dumnezeu, însă, voind numai, a adus toate de la neexistență la existență. Tot astfel nici nu naște Dumnezeu la fel cu omul. Căci Dumnezeu, fiind în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil, necorporal, unic, fără de sfârșit, naște în afară de timp, fără de început, impasibil, incoruptibil și fără de împreunare. Nașterea lui incomprehensibilă nu are nici început, nici sfârșit. La Dumnezeu nașterea este în afară de timp, pentru că este imuabil; este nesticăciosă, pentru că este impasibil și necorporal; este fără de împreunare, tot din pricină că este incorporal și din pricină că numai unul Dumnezeu n-are nevoie de altcineva; este fără de sfârșit și fără de încetare, din cauză că este fără de început și în afară de timp, fără de sfârșit și există totdeauna în același mod. Căci ceea ce este fără de început este și fără de sfârșit. Dar ceea ce este fără de sfârșit prin har, negreșit, nu este și fără de început, după cum sunt îngerii.

Prin urmare Dumnezeu, care există totdeauna, naște pe Cuvântul Său, care este desăvârșit, fără de început și fără de sfârșit, pentru ca Dumnezeu să nu nască în timp, El, care are firea și existența mai presus de timp. Omul, însă, evident, naște într-un chip contrar, deoarece el se află sub legea nașterii, a distrugerii, a stricăciunii, a înmulțirii, este îmbrăcat cu trup și

posedă în firea sa partea bărbătească și femeiască. Și aceasta din urmă pentru motivul că partea bărbătească are nevoie de ajutorul părții femeiești. Dar milostiv să fie cel care este mai presus de toate și care depășește orice gândire și înțelegere. [...]

- f. Despre zămislirea prin plăcere a oamenilor, care le strică firea și despre zămislirea feciorelnică a firii omenești a Mântuitorului, pentru a ne vindeca prin moartea ca osândă a păcatului, dăruită nouă ca o putere activă și un mare har:

Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între om și Dumnezeu²⁷², fiind zămislit în preacuratul pântec al Fecioarei, nu din voință sau din poftă sau din legătură bărbătească²⁷³⁶⁸ sau din naștere voluptuoasă, ci de la Duhul Sfânt și în chipul celei dintâi faceri a lui Adam⁶⁹. Și se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu puțință să dobândim mântuire.⁷⁰

Căci cel ce suferă moartea ca o osândă a firii de pe urma păcatului său, o suferă după dreptate. Dar cel ce nu o suferă de pe urma păcatului său, primește de bunăvoie moartea adusă în lume de păcat spre desfășurarea păcatului, dăruind-o mai degrabă din iconomie firii ca un har spre osândirea păcatului. [...] Deci precum din pricina lui Adam, care a înființat prin neascultare legea nașterii din plăcere și drept urmare a acesteia moartea ca osândă a firii, toți cei ce aveau existență din Adam, după legea nașterii din plăcere, aveau în chip necesar și fără să vrea, împreună virtual cu nașterea, și moartea ca osândă a firii și deci atunci era vremea în care firea era osândită prin păcat, întrucât stăpânea peste fire legea nașterii prin plăcere, tot așa din pricina lui Hristos, care a smuls din fire cu totul legea nașterii prin plăcere și prin urmare rostul morții ca osândă a firii, primind-o de bună voie numai ca osândă a păcatului, toți cei ce s-au renăscut cu voia din Hristos prin baia renașterii în duh și au lepădat prin har nașterea de mai înainte prin plăcere din Adam și păzesc harul nepăcătuirii de la Botez și puterea nemișorată și neîntinată a înfierii tainice în duh, prin legea poruncilor evanghelice, au în ei după cuviință moartea (întrebuințarea morții) ce se lucrează spre osânda păcatului⁷¹.⁵²² Ei au apucat vremea în care se osândește prin har păcatul în trup. Iar osândirea aceasta are loc în general după fire, pentru marea taină a înomenirii, chiar din vremea întrupării; iar în special, după plecarea prin har, din vremea când primește fiecare prin Botez harul înfierii. Prin acest har, lucrat (actualizat) în chip voluntar prin împlinirea poruncilor,⁵²³ având la început numai nașterea în duh suportă fiecare, prin multe pătimiri, moartea (întrebuințarea morții) spre osânda păcatului.⁷²

---

2. CUGETAREA TRUPEASCĂ

---

⁶⁸ 266 Facerea III, 5.

²⁶⁷ Ioan I, 18.

²⁶⁸ Ioan I, 1-2.

²⁶⁹ Filipeni II, 6.

²⁷⁰ Eclesiastul I, 9-10.

²⁷¹ Ioan I, 14.

²⁷² I Timotei II, 5.

²⁷³ Ioan I, 13.

⁶⁹ Chipul nu este totuna cu identitatea.

⁷⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 19-22, 82-84.

⁷¹ Vedeți că sunt mulți ce nu-și dezminț obârșia din Hristos și nu puținii cum vrea să ne convingă Părintele Arsenie Boca fiindcă el nu experimenta acestea datorită plăcerii de sine și, deci, nu credea că sunt posibile.

⁷² Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

După Sfinții Părinți toate aberațiile pseudo-științifice și ereziile (însușite și predate de Părintele Arsenie Boca) i se trag de la superficialitate și cugetarea trupească

Col 2:8 Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos.

Să nu credem că dacă Părintele Arsenie Boca nu a vrut să afirme toate consecințele ce provin din scrierile sfinției sale, ba poate chiar pe unele, cele superficiale, le-a combătut doar cu numele și doar la arătare, este mai puțin vinovat. Semințele ideilor eretice le-a semănat și cu cât au fost mai mult mascate, cu atât sunt mai primejdioase. Iar ele l-au dus și pe preacuvioșia sa și pe adepții săi la păcatele cunoscute și îl vădese că nu a avut o trăire autentic Ortodoxă și, cu atât mai puțin, nu poate fi un model de sfințenie.

Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”⁷³

Lucrurile sunt afară de minte, dar ideile lor stau înăuntru. In minte este prin urmare puterea de-a se folosi bine sau rău de ele. Căci folosirea greșită a ideilor este urmată de reaua întrebuințare a lucrurilor. [...]

Unii spun că n-ar fi răul în fapte, dacă n-ar fi vreo altă putere care ne atrage spre el. Iar aceasta nu e nimic altceva decât neîngrijirea de lucrările firești ale minții. Căci cei ce au grijă de acestea fac cele bune, iar pe cele rele nu le fac niciodată. Deci dacă vrei, alungă negrija, și vei alunga totodată și păcatul. Căci păcatul este întrebuințarea greșită a ideilor, căreia îi urmează reaua întrebuințare a lucrurilor. [dacă Părintele Arsenie Boca nu s-ar fi îngrijit să aibă succes, să fie desăvârșit și să vadă vedenii, ci s-ar fi preocupat de a se lămurii cu smerenie în credință, ar fi înțeles că are nevoie de pocăință și ar fi ajuns la adevărata cunoaștere. Atunci nu ar mai fi propovăduit întunericul ca fiind lumină, ducând atâta lume la sminteală – n.n.]⁷⁴

întrebarea 30

Ce înseamnă: “Puteți bea paharul pe care Eu îl beau și vă puteți boteza cu Botezul cu care Eu mă botez”[?]218 (218 Marcu 10, 38).

Care este deosebirea între pahar și botez?

Răspuns

Botezul Domnului este chipul osteneților noastre de bunăvoie pentru virtute, prin care ștergând petele de pe conștiință, omorâm de bunăvoie înclinarea voii noastre către cele ce se văd. Iar paharul este chipul încercărilor fără de voie, care vin asupra noastră în timpuri de strâmtoare pentru că stăm în slujba adevărului și prin a căror suportare, punând dorul după Dumnezeu mai presus chiar și de viață, primim de bunăvoie până chiar și moarte silnică a ființei noastre (1). Prin urmare aceasta este deosebirea între Botez și pahar, că Botezul face moartă aplecarea voinței noastre spre plăcerile vieții, de dragul virtuții, iar paharul convinge pe cei evlavioși să pună adevărul mai presus chiar și de viață. Paharul l-a pus înaintea de Botez, deoarece virtutea este pentru adevăr, nu adevărul pentru virtute (2). De aceea cel ce cultivă virtutea pentru adevăr, nu e rănit de săgețile slavei deșarte; dar cel ce se străduiește după adevăr de dragul virtuții, deschide în sine culcuș părerii de sine a slavei deșarte.⁷⁵

Ca să înțelegem de unde i-a venit Părintelui Arsenie Boca rătăcirea minții de la Ortodoxie, deși se credea un mare apologet Ortodox, să citim un fragment din „Cărarea Împărăției”, impregnat de stilul sfinției sale, inconfundabil prin simplism și brutalitate:

La gâlceava se încaieră și următoarele perechi de termeni: sufletul cu trupul, rațiunea cu instinctul, știința cu credința, sau mai bine zis, neștiința cu credința [numai că adevărata credință nu este gâlcevitoare, ci îngăduitoare. La rugăciunile dimineții ne rugăm Domnului

⁷³ Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁷⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. II, Ed. cit., pp. 106,108.

⁷⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 140-141

Hristos să ne apere de oamenii gâlcevitori. Chiar dacă știința mincinoasă se ridică asupra ei cu gâlceavă, credința nu participă, ci ori tace plângând, ori răspunde cu apologia blândeții și biruința cu tăria înțelesurilor de fulger – n.n.]. *Iar cu Dumnezeu se gâlcevesc făpturile Sale: îngerul căzut și omul decăzut. La rândul său, omul decăzut, câtă vreme stăruie în decăderea sa, înseamnă că nu vrea să priceapă deosebirea între virtute și păcat, ci, după mintea lui, totul e natură și nimic mai mult [în realitate decăderea minții omului nu constă doar în a vedea totul natură, cu alte cuvinte în a fi materialist. O altă decădere, mai gravă, este a crede în dumnezei mincinoși, cum fac toți cei ce se închină sau aplică religiile superioare. Iar cea mai cumplită decădere de la Ortodoxie este ortodoxismul, ideologia care aplică cele ale Sfintei Predanii doar pentru exterior, în interior închinându-se idolului plăcerii de sine că este dreptcredincios. Ortodoxist este cel care nu se vede pe sine cum și este, ca fiind cel mai mare păcătos. Decăderea aceasta de ar fi cunoscut-o și combătut-o Părintele Arsenie Boca, cu adevărat ar fi fost un suflet mare, închinat lui Hristos, iar scrierile sfinției sale nu ar fi fost pline de teribilisme, ci de lacrimi înmuiate în sângele blândeții. – n.n.]. Ce nu vede, nu există. Dumnezeu, nemurire, înviere, judecată, diavol și iad, - astea-s vorbe de amețire a minții, bune pentru proști. (Deși nu știu cum s-ar părea la minte omul care, năvălit să judece așa, ar sta împotriva, zicând de pildă despre piramidele Egiptului că nu există, fiindcă nu le-a văzut el!) Da, el e măsura lumii; nu știam. Oare cine-l ține din umbră, că cele pământești le crede - de vreme ce nu s-a răsculat nimeni împotriva piramidelor Egiptului - pe când cele cerești și veșnice nu vrea să le primească? Dar felul ăsta de oameni, nu cred nici ce văd; vederea lor nu plătește nimic. Mai mult s-ar folosi să fie orbi, decât orbi fără să știe și să se țină că văd. Din nefericire asta e tragedia în care se cufundă mulțime de oameni, dar mai cu deosebire oamenii mărginași în știință și crescuți unilateral în cunoștințe. Nu e bine așa, ci precum urmărim o armonie între facultățile sufletești, tot așa trebuie să urmărim o armonie și între cunoștințele din cât mai multe domenii, precum și o sinteză a acestora cu viața. Multă știință apropiată pe om de Dumnezeu, puțină știință îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu.*

[vedeți ce cădere?

Iată că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea pe Domnul.

Neavând smerenie, ci doar o stropire cu învățătură lumească (datorită curiozității de a cerceta tot ce vedea pe pământ și în cer), Sfântul Duh nu-l învățase, fiindcă nu viețuise după poruncile Lui:

Slavă Domnului și mării Lui milostiviri, că unor oameni păcătoși El le dă harul Duhului Sfânt. Bogații și împărații nu cunosc pe Domnul, dar noi, niște monahi și păstoriți sărmani, îl cunoaștem pe Domnul prin Duhul Sfânt.

Pentru a cunoaște pe Domnul n-avem nevoie nici de bogății, nici de învățătură, ci e nevoie să fim ascultători și înfrânați, să avem duh smerit și să-l iubim pe aproapele, și Domnul va iubi un asemenea suflet și Se va arăta pe Sine însuși sufletului și îl va învăța iubirea și smerenia, și-i va da tot ceea ce are nevoie pentru a-și găsi odihna în Dumnezeu.

Oricât am învăța, e cu neputință să cunoaștem pe Domnul dacă nu vom viețui după poruncile Lui, pentru că nu prin știință, ci prin Duhul Sfânt se face cunoscut Domnul. Mulți filozofi și savanți au ajuns la credința că Dumnezeu există, dar nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Și noi, monahii, învățăm ziua și noaptea Legea Domnului, dar nu toți ajung să-L cunoască, chiar dacă cred în El.

A crede că Dumnezeu există e un lucru, dar a-L cunoaște pe Dumnezeu e altceva. Iată o taină: există suflete care au cunoscut pe Domnul; există suflete care nu L-au cunoscut, dar cred în El; și, în sfârșit, există oameni care nu numai că n-au cunoscut pe Dumnezeu, dar care nici măcar nu cred în El, și printre aceștia din urmă există mulți oameni învățați.

La necredință se ajunge din mândrie. Omul mândru vrea să cunoască toate prin mintea și prin știința lui, dar nu-i este dat să cunoască pe Dumnezeu, pentru că Domnul nu Se descoperă decât sufletelor smerite. Sufletelor smerite Domnul le face cunoscute lucrurile Sale, care sunt de neînțeles pentru mintea noastră, dar se descoperă prin Duhul Sfânt. Numai cu mintea omul

nu poate cunoaște decât cele pământești și pe acestea numai în parte, dar Dumnezeu și toate cele cerești nu se cunosc decât prin Duhul Sfânt.

Unii se ostenesc toată viața lor să cunoască ce este pe soare sau pe lună sau aiurea, dar aceasta nu e de folos pentru sufletul lor. Dar dacă ne vom strădui să cunoaștem ce este înăuntrul inimii omului, iată ce vom vedea: în sufletul unui sfânt - împărăția cerurilor, iar în sufletul unui păcătos - întuneric și chin. Și e de folos să știm aceasta, pentru că vom locui veșnic fie în împărăție, fie în chinuri.

Cel leneș la rugăciune cercetează cu nesaț tot ce vede pe pământ și în cer, dar cum este Domnul nu știe și nici nu se străduiește să cunoască, iar când aude învățătura despre Dumnezeu, el spune:

„Cum e cu puțință a cunoaște pe Dumnezeu? Și tu de unde îl cunoști?”

Îți voi spune: „Duhul Sfânt dă mărturie despre Dumnezeu [1 In 5, 6]. El îl cunoaște și ne învață și pe noi”⁷⁶.

Câți savanți academicieni sunt ateii, materialisti,eretici, cu toate că au cunoștințe mari și în multe domenii? Ba chiar enciclopedismul este unul din coarnele cugetării trupești sau dobitocești ridicat împotriva smeritei cunoștințe în Hristos. Prin cunoașterea științifică mulți și-au găsit pieirea și credem că prin aceasta a decăzut în amăgire și Părintele Arsenie Boca. Este exact ceea ce ne învața Sfântul Apostol Pavel: *Iuda 1:10 Aceștia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, - ca dobitoacele necuvântătoare, - știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea. 1Co 8:1 Cunoștința însă semețește, iar iubirea zidește. 2 Iar dacă i se pare cuiva că cunoaște ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. 3 Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El. Ioan 14:15 De Mă iubiți, păziți poruncile Mele. Așadar adevărata cunoștință (cea sufletească, treaptă spre cea adevărată, duhovnicească) nu vine din colecționarea de informații din tot felul de domenii, ci din împlinirea cu dragoste a poruncilor lui Hristos. – n.n.] Iar omul atâta prețuiește câtă apropiere de Dumnezeu și-a câștigat în sine [nu e adevărat. Orice om este chipul neprețuit al lui Dumnezeu, chiar dacă s-a stricat. Aproximarea de Dumnezeu nu se face prin știință cum credea Varlaam din Calabria și Părintele Arsenie Boca, ci prin asemănarea cu El ce se dobândește în om prin curățire, iluminare și desăvârșire, toate întemeiate pe poruncile, dogmele și credința Ortodoxă – n.n.] . Dumnezeu i-a dat o valoare mare, însă trebuie și el să și-o câștige. Dar dacă nu vrea, Dumnezeu nu are nici o vină. Știința, filosofia, medicina și celelalte discipline ale preocupărilor omenești, chiar și dreptul, care pune crucea pe masa de judecată, toate la un loc nu pot să dovedească, nici că există Dumnezeu, nici că nu există [iar avem un fals avocațesc. Aici Părintele Arsenie Boca contrazice din nou Sfânta Scriptură: Psa 18:1 Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Rom 1:19 Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. 20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nestricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit fapturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin! 26 Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; 27 Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor. 28 Și precum n-au încercat să aibă pe*

⁷⁶ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei, pp. 70-73.

Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine. 29 Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele, bârfitori, 30 Grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, lăudaroși, născocitori de rele, nesupuși părinților, 31 Neînțelepți, călcători de cuvânt, fără dragoste, fără milă; 32 Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac. Pricina căderii lor nu a fost nici puțină știință, nici neștiința, ci călcare cu „bună” știință a poruncilor lui Dumnezeu. Așadar știința îl poate slăvi pe Dumnezeu, ne poate învăța despre El din fap-turi... cu o condiție: să fie înjugată prin dragostea rațională la împlinirea poruncilor Lui. Cu alte cuvinte, cunoștința trupească să fie supusă cunoștinței sufletești a pocăinței. Nu multă știință, nu puțină, nu neștiința, sau știința, ci pocăința cu sau fără știință apropie de Dumnezeu. Cei care au capacitatea de a ști, nu sunt opriți de la știință, dar mai întâi să cunoască dogmatica Ortodoxă, pentru a se feri de înțelesurile mincinoase din ea și a fi feriți de a trage concluzii amăgitoare care să le strice și credința. Mai ales azi că știința este dezvoltată de eretici care o îmbibă în concluzii perverse – n.n.] .. *Toate aceste discipline ale științei sunt însă folositoare când își cunosc marginile și când nu trec într-o altă zonă a existenței, unde nu au competență și nici mijloace de cercetare. În știință e savantul care sondează necunoscutul prin teorii și le verifică pe urmă, dacă aduc lumină și corespund realității sau ba. Savantul se ajută de teorie, teoremă, noțiuni, experiențe, concluzii, care formează o bază pentru noi cercetări. **Adevărul lucrurilor, însă, e mult mai mult decât atâta; depășește măsurile omului.*** [fals. Omul are măsura nemăsurării sau a dezmarginirii. Prin lucrarea lăuntrică poate ajunge la desăvârșire sau la identitatea sa în Dumnezeu prin care poate cunoaște toate. Cu atât mai mult adevărul lucrurilor. – n.n.] *Revelația n-are a ține pas cu vremea; nu e cazul adaptării Bisericii la spiritul timpului întrucât toate științele trebuie să ajungă la ce a revelat Dumnezeu.* [dublă greșală. Revelația prin a treia Taină, a Bisericii, sau a extinderii Trupului lui Hristos în istorie, străbate timpul și-l vindecă în toate întrebările lui, prefăcându-l pas cu pas în vreme. Aceasta este a treia naștere a lui Hristos în mintea omului, coborându-Se la înțelegerea lui de fiecare clipă. În schimb științele fiind roadele minții omenești nu trebuie să ajungă la revelație, fiindcă țin de libertatea celor ce le concep de a se îndrepta sau nu spre Adevăr. Știința nu este de sine stătătoare și nici nu este perfectă ca să tindă impersonal la Dumnezeu. Aici este din nou reflexia concepției panteiste hinduse a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] *In credință, în religie este sfântul* [iar un clișeu fals. Credința este binele virtual care însămânțează mintea Sfântului, deci ea este în el. Iar Sfântul nu se mișcă defel în religie, care este gârbova tentativă de relegare de Dumnezeu străpunsă și răpusă de ideile pline de părere de sine a întemeietorilor de curente religioase. Aceștia, fiind prooroci mincinoși ce parazitează demonic năzuința firească a omului către Dumnezeu, par că îl apropie de Dumnezeu dar îl derutează subtil, trântindu-l epuizat în cea mai cumplită prăpastie a amăgirii de sine, cu mască mântuitoare – n.n.] , *care are alte mijloace de aflare a adevărului. Lui i se revelează, i se descopere o lume mai mare, temelii lumii acesteia. In cunoștința lui, nu are teorii, nici aparate, ci e angajată viața lui. Sfântul nu cercetează* [ce greșală. Ca să ajungă la viața curată, permanent cercetează poruncile Domnului și meșteșugul vieții lăuntrice în scrierile Sfinților Părinți. Pocăința este arta artelor și știința științelor. Aici, Părintele Arsenie Boca, în mentalitatea sfinției sale, este iar tributary experienței proprii amăgiri care l-a făcut să aibă un model eronat de sfințenie. Fiindcă nu a cercetat Sfinții Părinți și s-a amăgit de vedenii, care îi aduceau facil tot felul de cunoștințe mincinoase (apro-piate de adevăr ca să îl deruteze mai mult), s-a crezut Sfânt și că toți Sfinții lucrează așa... ca el. Unde sunt sudorile minții? Unde este împlinirea Sfintei Evanghelii? *Mat_7:8 Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.*

Mat_13:45 Iarăși asemenea este împărăția cerurilor cu un neguțător care caută mărgăritare bune.

Mar_1:37 Și aflându-L, I-au zis: Toți Te cauți pe Tine.

Mar_3:32 Iar mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au zis unii: Iată mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară. Te caută.

Luc_11:10 Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui ce bate i se va deschide.

Luc_12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.

Luc_12:30 Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;

Luc_12:31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.

Luc_15:8 Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o dramă, nu aprinde lumina și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește?

Ioan_7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

Vedeți oamenii nu trebuie să caute sau să cerceteze cele ale lumii acesteia sau slava lor prin știință, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, dar sunt datori a căuta slava lui Dumnezeu și poruncile pline de înțelepciune ale Lui până la cea mai de pe urmă dramă, care este cea mai mică monedă.

Părintele Arsenie Boca, săracul, este și aici tributar catolicismului: crede și nu cerceta. Sfinția sa cercetează tot felul de domenii științifice, superficial ce-i drept, dar nici nu se atinge de căutarea cunoștinței celei adevărate a lucrării lăuntrice întru ascultare și smerenie, a meșteșugului luptei cu patimile, crezându-se deja mântuit, și fiind încredințat de învățătorii lui minci-noși din vedenii că și Sfinții făceau la fel – n.n.]. *Viața lui curată e mijlocul de cunoaștere a unei realități pe care cercetătorul savant n-o poate prinde niciodată.*

Știința nu angajează viața [dimpotrivă. Câți nu și-au angajat viața în slujba științei. De aceea și-au și stricat-o, cum a făcut și Părintele Arsenie Boca. Dar unii au ajuns prin știință, dacă erau smeriți și căutau adevărul, chiar la Ortodoxie, prin mila lui Dumnezeu. În tot ce face, omul își angajează viața. Iar semintele raționale din univers, care grăiesc de Dumnezeu-Cuvântul pot fi prin rațiunea curățită de patimi, ca o altă Sfânta Scriptură – n.n.] , *de aceea nici n-o poate pricepe și nici n-o poate crea. Sfințenia însă tocmai viața o angajează. Iar sfântul desăvârșit, care și-a angajat viața și a arătat că o poate și crea, înviind morți și făcând ochi unde nu erau, e singur Iisus. De ce oare nu-L recunoaște medicina? Ba nici măcar nu-L pomenește.* [ba sunt unii medici latini, și unii rătăciți de pe la noi, care fac studii științifice chiar și despre moartea lui Hristos. Însă sunt și medici creștini care cunoscând Sfânta Tradiție se folosesc de argumente medicale pentru duhovnicie. Chiar și Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul și Sfântul Ierarh Vasile cel Mare se folosesc de medicină spre lauda lui Hristos și pentru pocăință. Ba chiar și Părintele Arsenie Boca face o tentativă de slujire a lui Hristos prin medicină, numai că necunoscând nici medicina, nici Sfânta Predanie eșuează lamentabil – n.n.] **Poate fiindcă Iisus e de-o mărime uluitoare** [ce uitare: cel mai smerit este Domnul Hristos care se coboară și la înțelesurile pruncilor pentru a-i mântui – n.n.] , *care ar pricinui spaimă migălelii omenești. De aceea, în interesul cunoașterii vieții și sub unghiul vremelniciei și sub al veșniciei - lucru care depășește puterea și cunoștința omenească - a venit la noi Dumnezeu însuși și ne-a spus cele de dincolo de știință, de filosofie și de medicină, oricât s-ar desăvârși acestea* [nu numai cele de dincolo, dar și cele de aici, când am avut nevoie pentru a cunoaște prin ele pe El – n.n.]. *Credința are revelația cu care omul credinței nu se tocmeste. Dumnezeu ne însoțește mereu și, pe măsură ce-L cunoaștem, viața noastră biologică și psihologică se străbate tot mai tare de adevăr și de lumina cunoștinței* [dimpotrivă: pe măsură ce viața noastră biologică și psihologică moare înjunghiată de pocăință, suntem fulgerați de lumina adevărului care după ce străbate contemplația naturală ne duce la adevărata viață: înțelepciunea, în care nu mai este nimic la mijloc între noi și Dumnezeu, ci Îl cunoaștem precum suntem și noi cunoscuți de El: *Gal_5:24 Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftetele. Gal_2:20 M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. 1Co_2:16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.*

2Co_10:5 Și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îrobim, spre ascultarea lui Hristos, 1Co 13:9 Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim. 10 Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa. 11 Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului. 12 Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu. – n.n.] . Asta e ceea ce posedă credinciosul printr-o cale mult prescurtată, cunoștința pe care savantul n-o poate prinde prin știință, ci numai dacă și-a împins știința până la toate marginile și i-a recunoscut neputința. **Dumnezeu se revelează smereniei.** Deci, dacă e să înțelegem și să folosim ceva, să încetăm gâlceava. **Drept aceea încerc o lămurire armonioasă a unei porunci a lui Dumnezeu, porunca a șaptea** [„Să nu preacurvești” (Ieș. 20, 14) – n.n.] - o problemă de biologie - cu cele câteva cunoștințe ce mi s-au întâmplat la îndemână. Porunca aceasta e o măsură preventivă a lui Dumnezeu, prin care vom dovedi că urmărește stăvilirea degenerării, a stricăciunii și a toată jalea făpturii omezești.⁷⁷ [sărmanul Părinte Arsenie Boca! Ce contradictoriu! Auzise de smerenie, o porunca la oamenii de știință, dar nici o propoziție nu a trecut și iar a pus accentul pe sfinția sa zicând că încearcă el să ne lămurească, neapelând cum ar fi trebuit prin Sfânta Smerenie la Sfinții Părinți ci la cunoștințele întâmplătoare, îndemânatică, deci fără osteneală, din știința cea mândră, pe care tocmai o condamnase. Iar avem de a face cu duplicitatea sfinției sale, care după ce combate ceva, ca să pară Ortodox, se folosește de același lucru, apărându-l indirect ca bun, vădind de fapt că nu a înțeles paguba și/sau realitatea lui, sau că nu știe despre cele pe care le spunea. Acum se va apuca să se folosească de argumente false științifice, nesustținute nici măcar de biologie, ca să demonstreze tocmai necesitatea împreunării trupești din care ne vine nouă stricarea firii, ca fiind aducătoare de sănătate. Chiar și știința adevărată arată stricăciunea ce vine din această plăcere, dar sfinția sa ridică niște concluzii ireale, mincinoase, din proprietăți părute ale materiei stricate, ca să strâmbă dogmele cele drepte ale fecioriei și înfrânării.

Nu este sinistru? După ce face apologia revelației prezentată ca superioară științei, folosește știința cu nume mincinos ca să surpe revelația! După ce face apologia smereniei ca și cunoașterea adevărată (care prescurtează calea spre adevăr), se împotmolește în mândria împrăștierii (în informațiile culese cu superficialitate din tot felul de reviste ce abordează diferite domenii), uitând măcar de a zice un Doamne miluiește, sau a se consulta măcar cu vreun duhovnic, dacă nu pe Sfinții Părinți... cum să fie acesta un model de sfințenie? – n.n.]

Cu totul diferit gândeau Sfinții Părinți. Chiar dacă treceau prin știința din afară, experiența ei le descoperă și neajunsul ei, și modul păgubitor de suflet prin care lucrează, punând mintea în slujba simțirii și plăcerii. Și atunci alergau însetați la adevărata înțelepciune de sus, prin durerile înfrânării și răbdării, eliberând mintea și punând-o în slujba vieții, lepădându-se cu totul de cugetarea trupească, a cărui împărăteasă este știința. Trupul este o bună slugă, dar un rău stăpân, iar știința, care este liderul necontestat al trupului căzut, poate fi și ea o unealtă de stăpânire a trupului și lumii din afară (dacă se supune cu frică poruncilor dumnezeiești), dar o groaznică stăpână, dacă ajunge să ne conducă mentalitatea și începem ca nebunii să deducem din ea ce ar trebui să facem pentru a ne mântui, sau care este adevărul, îngâmfându-ne, sau că putem dobândi sănătate prin încălcarea vreunei porunci dumnezeiești. Ea ne duce pe căi greșite, cu atât mai periculoase cu cât sunt la aparență mai aproape de revelație. Cea mai mică undă de schimbare în nuanțele mântuitoare ale revelației o cocoță pe știința deasupra adevăratei cunoașteri, întunecându-ne mintea prin patimi. Alegerea de a ne-o face slugă sau stăpână ne aparține.

Părintele Arsenie Boca de la început până la sfârșit a făcut o alegere greșită: s-a lăsat stăpânit de știință și cunoașterea trupească a religiilor superioare, care l-a scos din hotarele Sfinților Părinți. A confundat revelația cu studiul rațional al lui Dumnezeu, asemenea lui Varlaam din Calabria, adăugând, însă, ca agravare, și vedeniile demonice, pe care le-a crezut adevărata Lui revelație, mai mare ca știința. Astfel că a fost rănit din două părți: 1. disprețul cunoașterii pocăinței și împlinirii poruncilor pusă sub știința trupească și

⁷⁷ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 210-211.

2. disprețul cunoașterii Sfinților Părinți pusă sub propriile vedenii amăgitoare și confundată cu revelația. Știința trupească o pune sub revelație, cum este și firesc, dar pe ultima o confundă cu descoperirile oculte și mincinoase ce le primea de la draci.

În loc să păstreze ierarhia cunoașterii: cele aflate de la Dumnezeu, înaintea celor descoperite prin fire pentru a respinge minciunile de la draci, a inversat-o. Vedeniile descoperite de la draci le-a cinstit mai mult ca informațiile aflate de la fire prin știință, contrazicând poruncile, dogmele și credința dăruite nouă de Dumnezeu. Ba mai mult: a confundat pe draci cu Dumnezeu, crezând că înșelătoarele lor apariții sunt adevărata revelație.

Iată, însă, cum gândea Sfântul Eutihie, Patriarhul Constantinopolului, sănătos, asemenea tuturor Sfinților Părinți, despre acest subiect:

Cînd era de doisprezece ani, a fost trimis de părinți și de moșul lui la Constantinopol pentru învățatura cea mai mare. Acolo sporind bine în înțelepciunea cea din afară, pe mulți covârșindu-i, s-a convins că înțelepciunea din afară nu este de sus pogorită după cuvintele Sfîntului Apostol Iacov; ci pămîntească, sufletească, diavolească - care caută adică bunătăți pămîntești, slujind poftelor în simțirile trupești, cele iubitoare de desfătări ale sufletului, și urmînd mîndriei diavolului -, care nu le aduce iubitorilor săi nici un rod duhovnicesc. Iar înțelepciunea cea de sus este curată mai întîi, după aceea pașnică, blîndă, bineascultătoare, plină de milă și de rodirile cele bune, cu care satură pe iubitorii ei.

Deci, înțelepciunea care se coboară de sus, căutînd-o acest binecunoscător tînăr cu sîrguință și cu minte bărbătească, apoi aflînd-o, a pus sfat bun în mintea sa, ca nu lumii, ci lui Dumnezeu să slujească în ceata monahicească.⁷⁸

Aici, poate, avem o altă explicație, de ce nu a răbdat până la sfârșit, Părintele Arsenie Boca viața monahicească: ea este incompatibilă cu știința acestei lumi și cugetarea trupească, pămîntească, sufletească, diavolească, la care s-a expus sfinția sa prin încredințarea în studiile păgubitoare ce le-a făcut și în vedenii, mai înainte de a-și însuși modul de a gândi și a trăi al Sfinților Părinți.

Iată ce ne învăța despre această cădere a Părintelui Arsenie Boca Sfântul Ierarh Ioan Carpatiu⁷⁹:

13. Știind vrășmașul că rugăciunea ne este nouă apărătoare, iar lui vătămătoare, și si-lindu-se să ne desfacă de ea, ne împinge la pofta științelor elinești, de la cari ne-am depărtat, și ne îndeamnă să ne ocupăm cu ele. Să nu ascultăm de el, ca nu cumva, depărtându-ne de la legile plugăriei noastre, să culegem în loc de smochini și struguri, spini și mărăcini. „Căci înțelepciunea lumii acesteia s'a socotit nebunie la Dumnezeu”.³ [...]

Așadar studiul științei este vătămător pentru cel ce caută lucrarea lăuntrică a mântuirii, mai ales în timpul pregătirii sale de început. Părintele Arsenie Boca nu a înțeles aceasta și s-a vătămat ireversibil.

46. Cum ar putea fi convins cel necredincios sau puțin credincios, că furnica zboară și cutare vierme se face pasăre și că se întâmplă și alte multe lucruri în zidire, ca lepădând măcar astfel boala necredinței și a deznădejdiei, să-i crească aripi și să înflorească în el ca într'un pom cunoștința prealăudată. Căci „Eu sunt, zice, cel ce înverzesc lemnul uscat și înviez oasele uscate”.⁶ [...]

Știința poate fi folosită, însă, după ce ai deprins cele ale înțelepciunii de sus, ca o contemplație naturală ce îți întărește credința.

Căci acesta [cel viclean – n.n.] ne ațâță să privim și să auzim toate cu patimă și ne împinge spre păcat. Învăluindu-ne mintea ca într'o ceață groasă, el face și trupul să simtă o greutate și o povară negrăită. Iar rațiunea cea firească, ce e simplă și neprefăcută, asemenea copiilor de curând născuți, o face complicată și foarte expertă în tot felul de păcate, otrăvind-o și scoțînd-o din firea ei prin aplecarea în două părți.

Dacă o folosim altfel, de pildă de dragul slavei deșarte pentru a avea cunoștințe din cât mai multe domenii, mintea ni se strică și începe a fi complicată și expertă în tot felul de păcate, aplecându-se în două părți, ba spre adevăr, ba spre minciună, ne mai făcând deosebirea între ele și transmițând această stare și celor ce te urmează fascinați luându-te ca model, datorită părutei înțelepciuni din afară. Paguba atunci

⁷⁸ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-06-sf_eutihie.html>, miercuri, 23 decembrie 2015.

⁷⁹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILĂ, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 127, 137, 130.

devine ireversibilă fiindcă este hrănită tocmai din admirația generată de ea și afectează pe alții pe care, chiar de te-ai pocăi, nu-i mai poți aduce la pocăință. Este exact căderea Părintelui Arsenie Boca prin misiunea pseudoștiințifică ce a dus-o în favoarea unei false Ortodoxii, desprinsă de învățătura și modul de a cugeta și trăi al Sfinților Părinți.

***

Chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu a făcut elogiul plăcerii împreunării fătăș, totuși pricina ascunsă pentru care a propovăduit el însuși, sau scopul pentru care a fost insuflat de teologii iadului (prin vedenii și mentalități hinduse căpătate în urma lecturilor din tot felul de religii, mai înainte de a se întării în cunoașterea Sfinților Părinți), a fost... tot plăcerea. El a fost influențat cu siguranță de atracția bolnăvicioasă a sfinției sale către Maica Zamfira (care i-a stricat existența) și de năvala femeilor la Mănăstirea Sâmbăta, după cum a mărturisit chiar sfinția sa și cei care l-au cunoscut, însă nu doar plăcerea împreunării este singura ce ne vatămă. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin:

Dar înainte de toate acestea, trebuie să știm că iubirea pătimașă de plăcere este de multe feluri și de multe forme, și multe sunt plăcerile cari amăgesc sufletul, când nu se întărește prin trezvie întru frica de Dumnezeu și în dragoste de Hristos, îngrijindu-se de lucrarea virtuților. Căci se ivesc nenumărate plăceri cari atrag la ele ochii sufletului: cele ale trupurilor, cele ale avuției, ale dezmierdării, ale slavei, ale nepăsării, ale mâniei, ale stăpânirii, ale iubirii de argint, ale zgârceniei. Toate se înfățișează amăgitor cu arătări strălucite și plăcute, în stare să atragă pe cei vrăjiți de ele, cari nu iubesc cu putere virtutea și nu rabdă asprimea ei. Căci aproape toată afecțiunea pământească și împătımirea de ceva din cele materiale naște plăcere și desfătare în cel împătimit și înnebunește și vatămă în chip pătimaș partea poftitoare a sufletului, întrucât supune pe cel biruit iușimii, mâniei, întristării și ținerii minte a răului, când e lipsit de ceea ce dorește. Iar dacă împreună cu împătımirea mai stăpânește pe om și o mică obișnuință, îl face pe cel stăpânit de ea să fie dus, pe nesimțite, până la capătul acestei împătimitiri neraționale, pentru plăcerea ascunsă în ea. Căci plăcerea poftei e de multe feluri, cum s'a spus mai înainte, și nu se satisface numai prin curvie și prin altă desfătare trupească, ci și prin celelalte patimi, odată ce și neprihănirea stă nu numai în oprirea de la curvie și de la celelalte plăceri de sub pânțec, ci și în înstrăinarea de celelalte plăceri. De aceea desfrânat este și iubitorul de avuții, iubitorul de argint și zgârcitul. Căci precum acela iubește trupurile, așa și acesta avuțiile; ba este cu atât mai desfrânat acesta, cu cât nu are o așa de mare silă de la fire, care să-l împingă. De fapt vizitiu nedestoinic ar fi socotit cu adevărat nu acela care nu poate stăpâni un cal nărăvaș și anevoie de strunit, ci acela care nu-și poate supune pe unul blând și mai supus. Dar e vădit în tot felul că pofta de avuții e de prisos și nu după fire, neavându-și puterea într'o silă a firii, ci în voia liberă cea rea. De aceea nu are scuză cel ce păcătuiește lăsându-se biruit de aceasta cu voia. Astfel trebuie să cunoaștem limpede că iubirea de plăcere nu se mărginește numai la desfătare și la bucuria de trupuri, ci se arată în tot chipul și prin tot lucrul iubit de voia liberă a sufletului și prin toată împătımirea.⁸⁰

Dar chiar de nu slujea pe față plăcerii împreunării, totuși vorbea mult de plăcerea cea complexă a sănătății care cuprinde în sine toate plăcerile, devenită patimă dacă este iubită de voia liberă a sufletului mai mult decât voia lui Dumnezeu. Această plăcere oarbă de sănătate poate duce la toată împătımirea (lucru cu atât mai evident dacă se trece de dragul ei peste voia lui Hristos care vrea să dea prunci ca rod al împreunării, chiar și al celei viclene, dar oamenii, urmând sfatul Părintelui Arsenie Boca se folosesc de metoda calendarului sau orice altă contracepție, pentru a-și menține o sănătate utopică cu orice preț). Chiar și sănătatea trupească nu poate fi vreun scop duhovnicesc al împreunării (deși, după cum am văzut mai sus împreunarea aduce dimpotrivă: stricăciune, suferință, boală și grăbirea morții. Împreunarea trupească pentru sănătate trupească este doar un pretext mincinos scornit de dragul plăcerii ce zbuciumă trupurile, erupe gemete, absoarbe mintea și surpă firea, lăsând-o fără de cârmaci). Orice altă pricină a relației trupești cu femeia, în afară de nașterea de copii și ferirea de desfrânare, după Sfinții Părinți, este un păcat:

⁸⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 189-190.

Sau iarăși păcătoșenia este o judecată greșită cu privire la înțelesurile lucrurilor, căreia îi urmează reaua întrebuintare a lucrurilor (abuzul de lucruri). De pildă când e vorba de femeie, judecata dreaptă cu privire la împreunare trebuie să vadă scopul ei în nașterea de prunci. Deci cel ce urmărește plăcerea greșește în judecată, socotind ceea ce nu e bine ca bine. Așadar unul ca acesta face rea întrebuintare (abuzează) de femeie, împreunându-se cu ea. [deci Părintele Arsenie Boca când îndemna la împreunarea cu femeia pentru sănătate, nu numai că mințea dar și abuza de femei, cel puțin în înțelesuri – n.n.] Tot așa este cu celelalte lucruri și înțelesuri. [...]

Approape tot păcatul se face de dragul plăcerii. Iar desființarea lui se face prin reaua pătimire și întristare, fie de bunăvoie, fie fără de voie, prin pocăință, sau prin vreo certare adusă de Providența dumnezeiască. «Căci dacă neam judeca pe noi înșine, n-am fi judecați; iar judecați fiind de Domnul ne pedepsim ca să nu fim osândiți împreună cu ea».193 (193 I Corinteni 11, 31.) [...]

Trei sunt iarăși cele ce ne mișcă spre cele rele: Patimile, dracii și hotărârea cea rea. Patimile, atunci când dorim vreun lucru împotriva rațiunii, de pildă mâncare fără vreme și fără trebuință, femeie fără scopul nașterii de prunci, sau nelegitimă: sau iarăși când ne mâniem sau ne supărăm fără să se cuvină, ca de pildă împotriva celui ce ne-a ocărât sau ne-a păgubit. Dracii, ca de pildă atunci când, din neatenția noastră, folosind prilejul, stârnesc deodată cu multă furie patimile pomenite și cele asemenea lor. Iar hotărârea cea rea când, cunoscând binele, alegem răul.⁸¹

Înainte de a cerceta textele Părintelui Arsenie Boca despre împreunarea ca sursă de sănătate și cele de genetică răstălmăcită, să cercetăm mai întâi duhul în care au fost scrise și să ne lămurim prin Sfinții Părinți de unde i-a venit o asemenea rătăcire?

Pe scurt, de la faptul că pune la baza gândirii sfinției sale știința ca temei pentru credință, vedeniile personale ca temei pentru revelație și nu credința ca lumină prin care se înțelege știința și se vindecă firea (fiind sămânța a tot binele, tocmai fiindcă este revelată de Sfântul Duh prin soborul Sfinților Părinți).

Credința este descoperită de sus, știința de jos, datorită cugetării trupești și numai descoperirea dumnezeiască îi poate lumina și vindeca înțelesurile, iar vedeniile sunt aduse de și mai jos, din adâncurile nălucirii iadului. Cine pleacă de la știință sau, mai rău, de la vedenii, pentru a-și modela viața în Hristos este într-o mare rătăcire. El nu mai poate dobândi harul Sfântului Duh și cade în tot felul de erezii, ca și Părintele Arsenie Boca, devenind potrivnic al poruncilor lui Dumnezeu și pierzându-și chiar și bruma de credință pe care o avea când a început să caute adevărul, cu mare risc de a-și rata veșnicia:

Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor. [...]

Duhul zice, e dătătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune. [...]

Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este "bună foarte", după cuvântul care zice: "A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte". Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părțicele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea impietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face

⁸¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. II, Ed. cit., pp. 179, 99, 97.

tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera [...]

Precum cel ce se împreună cu o fiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului. [...]

Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o fiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiască, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuițare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semnele naturale din lucruri.⁸²

Contrar Sfinților Părinți cugeta și propovăduia Părintele Arsenie Boca:

“Garanția și criteriul sincerității este actul [nicidecum. Actul poate fi garanția fariseismului. A face una și a gândi alta este tipic ipocritului și machiavelicului. Este asemănarea cu cel viclean. Și atunci unde este sinceritatea? Garanția și criteriul sincerității este gândul, sau mai mult, lucrarea inimii, care nu poate fi supravegheată decât prin trezvie – n.n.] *care taie incertitudinile și manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ți le ascunzi ție însuși. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinați, chiar slăbiciunile pot să servească ca avertisment prevestitor și reconfortant...* [dar tocmai rostul slăbiciunilor este să ne străpungă inima că suntem neputincioși și răi. De unde să ne reconforteze. Se pare că Părintele Arsenie Boca lucra trupește, mulțumindu-se doar cu a nu face fapte rele și se reconforta, chiar și prin slăbiciunile sfinției sale, hrănind fariseul dinlăuntru prin plăcerea de sine – n.n.] *descoperire cu atât mai importantă cu cât e în contradicție cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem așa cum suntem și să ne facem așa cum vrem...* [ce diferit față de Sfinții Părinți propovăduia Părintele Arsenie Boca, ca un iudeu trupesc. Unde este paza minții, liniștea, curăția inimii, trezvia. Dar se împotriva direct și Sfintei Evanghelii:

Mat 5:8 Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. [...]Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor. Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; [...]Mat 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. [...]Mat 15:19 Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furțișaguri, mărturii mincinoase, hule. Mat 15:20 Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.

– n.n.]

Acțiunile care răsar din adâncurile vieții inconștiente [acum vorbește ca un psiholog influențat de hinduism, propovăduitor al întunericului inconștient și lucrării oculte, iar nu ca un Ortodox care prin paza minții toate le lămurește, la lumina conștiinței – n.n.] *trebuie să ne slujească a studia curente care ne poartă uneori fără știrea noastră...* [deci, în chip ocult... – n.n.]⁸³

⁸² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

⁸³ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Imparatiei*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, pp. 167.

Vedem cum Părintele Arsenie Boca transformă războiul nevăzut într-unul văzut, de aceea pune la baza credinței știința trupească a studierii faptelor (nesusținute de înțelegerea mai profundă a tainele nevăzute) și la baza părerilor personale vedeniile (care acționează tot trupește, prin simțuri).

Dar omul lăuntric cum se lucrează dacă nu prin paza minții? Și cum se poate mântui cineva altfel?

2Co 1:12 Că lauda noastră aceasta este: mărturisirea științei noastre, că întru dreptate și întru curăție dumnezeiască, iar nu întru înțelepciune trupească, ci întru harul lui Dumnezeu, am petrecut în lume, și mai mult la voi. :13 Că nu scriem vouă altele, fără numai cele ce cetiți sau și știți; și am nădejde că și până în sfârșit veți cunoaște;

Deci nu prin înțelepciune trupească, iar cele predate sunt cele cunoscute ale sfintei Biserici iar nu altele noi, după mintea noastră bolnavă de iubirea de trup și de modul lui de a fi... Iată cum contrazice Părintele Arsenie Boca Filocalia, vădindu-se pe el însuși că nu poate fi ctitor duhovnicesc al ei, ci doar un sponsor nereușit:

Isihie Sinaitul

7 *Precum e cu neputință a trăi viața aceasta fără a mânca și a bea, tot așa e cu neputință, ca fără paza minții și curăția inimii, care este și se numește trezvia, să ajungă sufletul la o stare duhovnicească și plăcută lui Dumnezeu, sau să se izbăvească de păcatul cu mintea, chiar de se silește cineva, de teama muncilor, să nu păcătuiască.*

8. *Dar și cei ce se rețin printr-o anumită efortare de la păcatul cu fapta, vor fi fericiți înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor, fiindcă au luat cu sila împărăția Cerurilor.*

9. *Acesta este folosul minunat, pe care-l are mintea din liniște: Toate păcatele bat mai întâi numai prin gânduri la ușa minții, încât dacă ar fi primite de cugetare, s'ar face apoi păcate sensibile și groase. Dar pe toate le taie virtutea cugetătoare a trezviei, nelăsându-le să intre în omul nostru lăuntric și să se prefacă în fapte rele. Iar aceasta o face prin înrăurirea și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos.*

10. *Vechiul Testament este chipul nevoinței trupești, exterioare și sensibile, iar Sfânta Evanghelie, care este Noul Testament, este chipul atenției, adică al curăției inimii. Și precum Vechiul Testament n'a desăvârșit și n'a întărit pe omul dinăuntru în cinstirea de Dumnezeu [„că pe nimenea, zice Apostolul, n'a desăvârșit legea”],¹ (1 Evrei 7, 19) ci a împiedecat numai păcatele groase [căci doar pentru curăția sufletească e mai mare lucru a tăia și gândurile de la inimă și amintirile rele, — ceea ce este propriu Evangheliei — decât a împiedeca scoaterea ochiului și a dintelui aproapelui], tot așa se poate spune și despre dreptatea și nevoința trupească, adică despre post, înfrânare, culcarea pe jos, starea în picioare, privegherea și celelalte, cari se obișnuiesc în legătură cu trupul și fac să se liniștească partea afectivă [pasională] a trupului de păcatul cu fapta. Cum am zis despre Vechiul Testament, bune sunt și acestea, căci ele sunt o strunire a omului nostru din afară și un paznic împotriva patimilor cu fapta, ba mai mult, ele ne păzesc, sau ne împiedecă și de la păcatele cu mintea, de pildă, ne izbăvesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, de pismă, de mânie și de celelalte.*

11. *Curăția inimii însă, sau observarea și păzirea minții, al cărei chip este Noul Testament, dacă e ținută de noi cum trebuie, taie toate patimile și toate relele, desrădăcinându-le din inimă, și aduce în schimb bucurie, bună nădăjduire, străpungere, plâns, lacrimi, cunoștință de noi înșine și de păcatele noastre, pomenirea morții, smerenie adevărată, iubire nesfârșită față de Dumnezeu și de oameni și dragoste dumnezeiască din inimă.*

12. *Precum nu se poate să nu taie aerul dinafară, cel ce umblă pe pământ, tot așa e cu neputință să nu fie războiță pururea inima omului de către draci, sau să nu fie turburată de ei într'ascuns, chiar dacă săvârșește multă nevoință trupească.⁸⁴*

Sfântul Cuvios Ioan Damaschin

⁸⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILĂ, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. 4, Ed. cit., pp. 68-69.

CAPITOLUL XI Despre cruce și încă despre credință

„Cuvântul cruce este nebunie pentru cei pierduți, dar pentru cei care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu”⁴⁷³. „Cel duhovnicesc le judecă pe toate, dar omul sufletească nu primește pe cele ale Duhului”⁴⁷⁴. În adevăr, crucea este nebunie pentru cei care nu o primesc cu credință și care nu țin seamă de bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu, ci cercetează cele dumnezeiești cu gânduri omenești și firești. Toate cele ale lui Dumnezeu sunt mai presus de fire, de cuvânt și de cuget. Căci dacă cineva va socoti cum și pentru care pricină a adus Dumnezeu pe toate de la neexistență la existență și va voi să ajungă la această cunoștință prin gândire naturală, nu va înțelege. Această cunoștință este sufletească și demonică⁴⁷⁵. Dar dacă cineva condus prin credință va socoti că ființa dumnezeiască este bună, atotputernică, adevărată, înțeleaptă și dreaptă va găsi pe toate lucioase și netede și cale dreaptă. Este cu neputință să te mântuiești fără credință⁴⁷⁶, căci prin credință se mențin toate, atât cele omenești, cât și cele duhovnicești. Nici plugarul nu taie brazda pământului fără credință, nici negustorul nu-și încredințează unui mic lemn sufletul lui noianului înfuriat al mării, nici nu se fac nunți, nici altceva din cele ce sunt în viață. Prin credință înțelegem că toate s-au adus prin puterea lui Dumnezeu de la neexistență la existență și prin credință izbândim toate, atât pe cele dumnezeiești, cât și pe cele omenești. Credința este un asentiment care nu iscodește lucrurile.

Orice faptă și orice minune a lui Hristos este foarte mare, dumnezeiască și minunată. Dar cea mai minunată decât toate este cinstita Lui cruce. Căci prin nimic altceva decât prin crucea Domnului nostru Iisus Hristos s-a distrus moartea, s-a dezlegat păcatul strămoșesc, s-a prădat iadul, s-a dăruit învierea, ni s-a dat puterea să disprețuim cele prezente și chiar moartea, s-a săvârșit întoarcerea la fericirea primară, s-au deschis porțile raiului, s-a așezat firea noastră în dreapta lui Dumnezeu, ne-am făcut copii și moștenitori ai lui Dumnezeu⁴⁷⁷. Prin cruce toate s-au îndeplinit

[...]

Așadar, nu este cu putință să spunem ceva despre Dumnezeu și, în general, să înțelegem altceva decât cele care, în chip dumnezeiesc, ni s-au vestit sau ni s-au spus și revelat prin cuvintele dumnezeiești ale Vechiului și Noului Testament.⁸⁵

Sfântul Cuvios Isaac Sirul

CUVÎNTUL XXXVIII

Despre trebuința de a cunoaște cineva, din gândurile ce se mișcă în el, la ce măsură a ajuns

Om, cât este în trândăvie, se teme de moarte. Iar când se apropie de Dumnezeu, se teme de judecată. Dar când a înaintat deplin, a înaintat în dragoste²⁰⁶. Din acestea, două câte două sînt legate una de alta. Cum așa ? Când se află cineva în cunoștința trupească, se teme de moarte. Când se află însă în cunoștința sufletească și în viețuirea cea bună, cugetarea lui se mișcă în fiecare clipă în aducerea aminte de judecată. Pentru că stă în chip drept în firea însăși și se mișcă în treapta sufletească și umblă întru cunoștința de sine și într-o viețuire dornică de a se apropia de Dumnezeu²⁰⁷. Dar când ajunge la cunoștința adevărului, prin trezirea simțirii tainelor lui Dumnezeu și prin întărirea nădejdi în cele viitoare, omul trupesc care se teme de moarte, ca animalul de tăiere, e înghițit de dragoste; cel rațional se teme de judecată, iar cel ajuns fiu se înfrumusețează (se desăvârșește) în dragoste ²⁰⁸ și nu se mai povățuiește prin toiagul care sperie. «Iar eu și casa tatălui meu vom sluji lui Dumnezeu» (înț. Sir., 24, 15).

Cel ce a ajuns la dragostea de Dumnezeu nu mai dorește să rămână aici. Căci dragostea scoate afară frica. Iubiților, fiindcă m-am făcut nebun ²⁰⁹, nu mai rabd să păzesc taina în

⁸⁵ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 12-13.

tăcere, ci mă port ca unul fără de minte pentru folosul fraților. Pentru că aceasta este dragostea adevărată, că nu mai poate răbda să păstreze ceva în taină față de cei iubiți. De multe ori când scriam acestea, mi se opreau degetele pe hârtie și nu mai puteam să le mișc de plăcerea ce se ivea în inima mea și care mă aducea la tăcerea simțurilor. Deci, fericit este cel ce se îndeletnicește pururea cu Dumnezeu și se oprește de la toate cele lumești și numai cu El se ocupă toată cunoștința lui. Și de va fi îndelung răbdător, nu va întârzia mult să se arate rod mare.

Bucuria cea întru Dumnezeu este mai puternică decât viața de aici. Și cel ce a aflat-o pe ea, nu numai că nu mai caută spre patimi, ci nu se mai întoarce nici spre viața sa; și nu mai are vreo altă simțire a ei, dacă bucuria aceasta i-a venit din adevăr. Dragostea e mai dulce ca viața 210. Căci e mai dulce înțelegerea cea după Dumnezeu, din care se naște dragostea cea mai dulce ca mierea și ca fagurul. Dragostea nu se întristează când trebuie să primească moartea înfricoșătoare pentru cei pe care îi iubește. Dragostea este fiica cunoștinței 211. Iar cunoștința e fiica sănătății sufletului. Și sănătatea sufletului este puterea ce se naște din multa răbdare 212 .

întrebare: Și ce este cunoștința?

Răspuns : E simțirea vieții nemuritoare 213.

întrebare : Și ce este viața cea nemuritoare ?

Răspuns : Simțirea lui Dumnezeu 214. Căci din cunoaștere este iubirea 215. Iar cunoașterea de Dumnezeu este împărțeaua tuturor poftelor, și sufletul ce o primește nu mai are nevoie de vreo dulceață de pe pământ. Căci nimic nu este asemenea dulceții cunoașterii lui Dumnezeu 216. [...]

CUVÎNTUL LXIII Despre întâia treaptă a cunoașterii

Când cunoașterea urmează poftelor trupești, ea adună aceste moduri: bogăția, slava deșartă, podoaba, tihna trupului, căutarea sânguitoare a înțelepciunii raționale, care e potrivită cu cârmuirea lumii acesteia și din care țâșnesc noutățile născocirilor, a meșteșugurilor și a învățăturilor și celelalte care încununează trupul în lumea aceasta văzută. Din aceste chipuri se naște cunoștința protivnică credinței, de care am spus că se numește cunoștința deșartă, întrucât este goală de orice grijă de Dumnezeu și aduce o neputință rațională în cugetare, punând-o sub stăpânirea trupului. Grijă ei este cu totul în lumea aceasta.

Însușirea cunoștinței adevărate este, dimpotrivă, aceea că e o putere cu totul înțelegătoare și o cârmuitoare ascunsă a omului și o grijă dumnezeiască ce-l cercetează pe el și se ocupă de el 392a. Dar cunoștința legată cu poftele trupești nu pune călăuzirile pe seama purtării de grijă a lui Dumnezeu, ci socotește că orice bine este în om și că în el este mântuirea de cele ce-l vatămă și că păzirea de greutăți și de multele împotriviri ce însoțesc firea noastră în chip ascuns și arătat, stă în sânguința firească a noastră și în meșteșugurile ei. Această cunoștință lăudăroasă socotește că toate atârnă de purtarea ei de grijă, potrivit celor ce spun că nu există o chivernisire (dumnezeiască) a celor văzute.

Dar ea nu poate scăpa de grija neîncetată și de frica pentru trup. De aceea un astfel de om este stăpânit de lipsa de curaj, de întristare și de deznădejde, de frica de draci, de lașitatea față de oameni, de spaima întreținută de zvonurile despre tâlhari, de știrile despre moartea unora sau altora, de grija de boli, de teama sărăciei, de lipsa celor de trebuință, de frica morții, de frica suferinței și de frica fiarelor sălbatice și de celelalte asemenea acestora, de cele ce se întâmplă pe marea înviforată de valuri în tot ceasul de noapte și de zi, ce se pot năpusti asupra lui. Pentru că unul ca acesta nu știe să arunce grija lui asupra lui Dumnezeu, cu tăria credinței în El. De aceea, cunoștința aceasta se învârtește în uneltiri și viclenii în toate lucrurile ei. Iar când chipurile meșteșugurilor ei se dovedesc deșarte din vreo pricină oarecare și nu caută la purtarea de grijă a lui Dumnezeu, se luptă cu oamenii care o împiedică și i se împotrivesc.

În această cunoștință e sădit pomul cunoștinței celor bune și celor rele, care dezrădăcinează dragostea. Ea iscodește micile greșeli ale altor oameni și pricinile și slăbiciunile lor și face pe om să hotărască și să se împotrivescă în cuvinte și să uneltească prin viclesuguri

*rele și să ocărăscă și în alte chipuri pe semenii. Din această cunoștință vine îngâmfwarea și trufia; căci ea pune pe seama ei tot lucrul bun și nu-l pune pe seama lui Dumnezeu*³⁹³.

*Dimpotrivă, credința pune faptele ei pe seama harului. De aceea ea nu cunoaște trufia, precum este scris: «Toate le pot întru Hristos, Care mă întărește pe mine» (Fii., 4, 13). Și iarăși: «însă nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine» (I Cor., 4,15). Iar ceea ce a zis fericitul Apostol: «Cunoștința îngâmfwă», a zis despre cunoștința care nu este unită cu credința și cu nădejdea în Dumnezeu și nu despre cunoștința adevărată*³⁹³

Cunoștința adevărului întru smerenie face desăvârșit sufletul celor ce-o au. Așa l-a făcut pe Moise, pe David, pe Isaia, pe Petru, pe Pavel și pe ceilalți sfinți care s-au învrednicit în chip desăvârșit de cunoștința aceasta după măsura firii omenești. Căci contemplațiile (înțelegerile) lor mereu schimbate și descoperirile cele dumnezeiești și vederea cea înaltă a celor duhovnicești și a tainelor celor negrăite covârșesc cu totul cunoștința lor și trupul lor este în ochii lor cenușă și țărână.

Iar cealaltă cunoștință se îngâmfwă, căci umblă întru întuneric și vrea să adeverească cele ale ei după asemănarea celor de pe pământ, necunoscând că este ceva mai înalt decât ea. Și toți sînt răpiți de mândrie pentru că sînt pe pământ și-și potrivesc viețuirea lor cu cele dorite de trup și se reazemă pe faptele lor și nu cugetă în mintea lor la cele necuprinse. Și pătimesc acestea tot timpul cînt sînt purtați pe valurile acestea.

Iar sfinții lucrează virtutea cea slăvită a lui Dumnezeu și lucrarea lor este sus și cugetul nu se apleacă: spre grija de născociri și de cele deșarte. Căci cei ce umblă în lumină nu pot rătăci. De aceea, toți cei ce s-au rătăcit de la lumina cunoștinței Fiului lui Dumnezeu și s-au abătut de la adevăr umblă pe aceste cărări. Aceasta e întâia treaptă a cunoștinței. În ea, omul ascultă de poftă. Pe aceasta o defăimăm și o socotim nu numai protivnică credinței, ci și oricărei lucrări bune. [după cum veți vedea, cu acest fel de cunoștință, dar și aceasta superficială, și-a scris Părintele Arsenie Boca celebrele lui cărți pseudo-psihologico-genetico-maritalo-sexologico-fantastico-hinduse de răstălmăcire a Sfințelor Scripturi și Sfintei Tradiții, evitând cunoașterea ce vine din Sfânta Cruce – n.n.]

CUVÎNTUL LXIV Despre a doua treaptă a cunoașterii

*Cînd însă părăsește cineva întâia treaptă și se întoarce spre cugetările și dorințele sufletului, el lucrează: bunătățile mai înainte descrise atît cu cugetarea sufletului, cît și cu simțurile trupului, prin lumina firii sale. Iar acestea sînt: postul, rugăciunea, milostenia, citirea dumnezeieștilor Scripturi, feluritele fapte bune, lupta împotriva patimilor și celelalte. Toate lucrările cele bune și cu deosebire diferitele bunătăți ce se văd în suflet și faptele cele minunate care slujesc în curtea lui Hristos, în această a doua treaptă a cunoștinței, sînt Împlinite de Duhul Sfânt prin lucrarea puterii Lui*³⁹⁴. Acesta îndreptează cărările inimii, care ne călăuzesc spre credință, prin care ne adunăm merinde pentru veacul viitor. Dar și pe treapta aceasta cunoștința este încă trupească și compusă. Dar ea este calea care ne călăuzește și ne duce la credință. Căci există o treaptă mai înaltă decât aceasta. Și dacă cineva înaintează, se vede pe sine urcând prin ea cu ajutorul lui Hristos. Aceasta se întâmplă cînd pune temelie lucrării ei în liniștirea dinspre partea oamenilor, în citirea Scripturilor, în rugăciune și în celelalte bunătăți, în care se săvârșesc lucrurile celei de a doua cunoștințe. Și în ea se lucrează toate cele bune. Aceasta se numește și cunoștința lucrurilor. Pentru că săvârșește lucrul ei în lucrurile supuse simțurilor, prin simțurile trupești, în planul cel din afară ³⁹⁵.

CUVÎNTUL LXV

Despre a treia treaptă a cunoașterii, care este treapta desăvârșirii

Ascultă cum se subțiază cineva și dobândește starea duhovnicească și se face asemenea în viețuire cu puterile nevăzute, care liturghisesc nu prin lucrarea simțită a faptelor, ci prin cea săvârșită cu luarea aminte a cugetării. Cînd cunoașterea se înalță de la cele pămîntești și din grija lucrării lor și începe să aibă cercarea înțelegerii celor dinăuntru, ascunse ochilor, și să disprețuiască într-un fel oarecare lucrurile; din care se nasc patimile cele ce strîmbă sufletul, și se întinde pe sine în sus; cînd urmează credinței în grija de veacul viitor și în dorința după cele făgăduite nouă și în cercetarea tainelor ascunse, atunci credința înghite cunoștința

*și se întoarce și o naște pe ea de la început, ca să se facă cea cunoștință ca cea de la început și să se facă cu totul duh*³⁹⁶

Atunci, acela poate zbura, purtat de aripi, în planurile celor nevăzute și să atingă adâncul mării celei neatinse 397, *pătrunzând cârmuirile dumnezeiești și minunate, cele din firile celor gândite cu mintea (inteligibile) și din firile celor supuse simțurilor (sensibile), și cercetează tainele cele duhovnicești, cele prinse printr-o înțelegere simplă și subțire*³⁹⁸. *Atunci se trezesc simțurile dinăuntru la o lucrare a Duhului, după o rânduială proprie stării de nemurire și de nesticăciune* 399. *Pentru că au primit încă de aici învierea cea gândită (nu încă pe cea sensibilă), ca pe o taină, spre mărturia adevărată a măririi tuturor.*

*Acestea sînt cele trei moduri ale cunoașterii, prin care trece întreg drumul omului: în trup, în suflet și în duh. Prin ele începe el să deosebească între bine și rău : cunoașterea sufletului lui trece prin ateste trei măsuri pînă ce iese din lumea aceasta. O singură cunoaștere lucrează în cele trei măsuri plinătatea a toată nedreptatea și nelegiuirea, ca și cea a dreptății, și atingerea tuturor tainelor Duhului în cele trei măsuri*⁴⁰¹. *Și în ea este toată mișcarea minții, fie că urcă sau coboară în cele bune sau rele, sau de la mijloc. Aceste măsuri le numesc părinții «potrivite firii», «contrare firii» și «mai presus de fire». Și acestea sînt cele trei planuri în care se urcă și coboară, precum s-a spus, amintirea sufletului rațional* 402 . *Căci cînd cineva lucrează dreptatea în fire, sau mai presus de fire, e răpit de amintirea ei, la vederea lui Dumnezeu în lăuntrul firii, sau iese ca să pască porcii, ca cel ce a pierdut bogăția puterii lui, care a lucrat cu mulțimea dracilor.*⁸⁶

Faptul că Părintele Arsenie Boca nu a cultivat în sine cunoașterea sufletească decât prin nevoițe inițiale peste măsură, care i-au întunecat înțelegerea prin slava deșartă astfel că a ajuns să o pună sub cea trupească, l-a făcut ca în final, să nu o poată dobîndi pe cea duhovnicească, ci pe cea subfirească, a vedeniilor. De aceea nu poate fi, nici din acest punct de vedere, un model Ortodox, și deci, nu ne-ar putea fi spre folos canonizarea sfinției sale.

*Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pămîntești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.*⁸⁷

Este adevărat că Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul folosește și el știința vremii sale, ca un simbol al rațiunilor dumnezeiești din creație. Acea știință mai și greșea, ca și cea de acum, dar fiind folosită ca o întărire a învățăturilor Ortodoxe, concluziile la care ajunge sunt cu totul adevărate. Sfântul Cuvios Nicodim citează și din blestematul de Origen, și din eretici, și istoricii și oamenii de știință din apus, și din rătăciții păgâni, dar numai după ce este întărit în cunoașterea profundă a Sfinților Părinți și îi trăiește prin nevoiță echilibrată în ascultare și smerita cugetare. Astfel că știe ce să folosească de la cei rătăciți și ajunge la concluzii ce slujesc cunoașterea sufletească și duhovnicească. Niciodată nu a ajuns la vreo înțelegere care să contrazică poruncile, dogmele și credința Ortodoxă.

Problema Părintelui Arsenie Boca este că folosind știința (fără să o cunoască decât superficial), filozofia și învățăturile eretice și păgâne, fără să trăiască sau să aprofundeze Sfânta Predanie ajunge la niște concluzii aberante (dar care par logice la vedere) care însă contrazic și poruncile și dogmele și credința Ortodoxă, arătând că de fapt avea o cugetare trupească, ce pune știința mai presus de credință. Acest mod de a cugeta și l-a stimulat din copilărie prin studiul filozofilor și religiilor păgâne (în care toți gîndesc în acest fel și pe această lucrare a minții deviată își întemeiază credința lor greșită).

Diavolul fiind viclean între răutăți, întinde cursele sale ca pe unii prin deznădăjduire să-i sape, pe alții prin iubire de bani, și ca un doctor purtător de moarte aduce oamenilor otravă; adică, pe unul, prin ficați îl ucide, aducîndu-i doctoria cea rea a poștei, pe altul îl rănește la

⁸⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. 10, Ed. cit., pp. 205-207, 331-335.

⁸⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 141.

inimă, aprinzând mânia lui spre iuțime; apoi unora, tâmpind puterea cea domnitoare, ori prin neștiință, ori prin iscodire răzvrătindu-i, i-a abătut la rău. Căci despre Dumnezeu și despre ființa Lui vrând a vorbi, ca o corabie s-au înecat; fiindcă n-au priceput cum trebuie s-o cârmuiască.

Cel ce învață literele, întâi trebuie să vadă formele lor și apoi învață numele, deci, dacă pentru litere este trebuință de atâta obișnuință și meșteșug, cu atât mai vârtos înaintea Ziditorului trebuie osteneală și vreme, pentru a merge spre privirea Celui căutat, a măririi celei negrăite. **Să nu se îngâmfe cineva că are descoperirea celor dumnezeiești, prin învățăturile cele din afară; că unul ca acesta se amăgește cu mintea de diavolul.** Căci zice cântătorul de laude: Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă. Iar Domnul cu al Său glas în Evanghelie a zis: Lăsați copiii să vină la Mine. Și iar zice: Dacă nu vă veți face ca pruncii, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu. Ai învățat despre lume? Fă-te nebun pentru Domnul! Taie pe cele vechi, ca pe cele noi să le sădești! Temeliile cele putrede surpă-le, ca să pui temelii cel de diamant al Domnului, ca astfel și tu ca Apostolul să te zidești pe piatra cea vârtoasă!

Deci, nu se cade a fi iubitor de cuvinte. Să nu te îndeletnicești mult cu acestea, pentru că diavolul prin bârfirea cea fără de vreme te poate vătăma. Multe curse are el, căci cumplit vânător este; apoi păsărilor celor mici, curse mici le întinde, iar păsărilor celor mari, le gătește lațuri. Laț greu și purtător de moarte este a crede că cineva e procopsit. Vrednic de alungat este gândul acesta.

Precum țărănilor și corăbierilor este oarecum neluminată cunoștința vânturilor și a ploilor, din mersul norilor, tot asemenea și acestora le este întunecată de diavol mai înainte cunoștința. Dacă s-au alcătuit de la diavoli aceste cuvântări de minciună, este primejdios meșteșugul celor ce le rostesc.⁸⁸

---

3. FALSA ANTROPOLOGIE, SEXOLOGIE ȘI GENETICĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Acestea le găsim propovăduite în scrierile ce aparțin cu adevărat sfinției sale, pe care le recunosc ca fiind oficiale chiar regizorii principali ai mișcării de la Prislop (printre care și Maica Zamfira).

Ele sunt tot atâtea gogomării pseudo-științifice, dar și erezii combătute de Sfânta Biserică

Dar să vedem ce dorește să ne învețe sfinția sa, el însuși zăcând în neștiință, dar crezându-se pe sine ca un stâlp și model al cunoștinței preoțești, fiind mult folositor în problemele noastre și obligându-ne cu dispreț (numind pe cei ce nu sunt de acord cu sfinția sa ca fiind dezertori) să îl urmăm pentru a afla ce să facem să ne mântuim, ba chiar să ne sfințim:

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor. Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie, etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire și viața curată, care fac cu puțință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cumințeniei și a iubirii noastre, pe pământ,[iarăși origenismul – n.n.] în stadia și arena vieții.

---

⁸⁸ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 05.01.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri, deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin

Jeromonahul Arsenie.

R. Vâlcii. 17 iulie 1945⁸⁹

Părintele Arsenie Boca zicând că: „**Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor**”, se consideră mai înțelept decât Dumnezeu Cuvântul, deci „mai atotștiutor”:

Ioan 9:1 Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. 2 Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? 3 Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Nedorind să urmeze înțelepciunii Sfintei Evanghelii, n-a citit nici tâlcuirea la cele de mai sus:

*Iese Domnul din templu, meșteșugind [urzind, lucrând] oarecare potolire mâniei iudeilor și spre tămăduirea orbului Se întoarce [îndreaptă], prin semnul [minunea] acesta asprimea și neplecarea lor demolind-o, măcar că ei cu nimic nu se foloseau. Încă, totodată, le și arată lor că nu în | zadar, nici fălindu-Se, a zis aceasta: „Mai înainte de a se face Avraam, Eu sunt”⁴⁹⁰ (Ioan 8,58). Căci, iată El face minune pe care nimeni niciodată nu a făcut-o mai înainte, căci chiar de a deschis cineva ochii vreunui orb, însă nu orb din naștere (Tobit 11, 7-15). Arătat este, așadar, cum că Acela Care e Dumnezeu și este mai înainte de Avraam, face aceasta, [minune] care din veac încă nu s-a făcut (Ieșire 4,11-12). **Și într-adins a venit El la cel orb și nu acela la Dânsul. Pentru aceasta, și ucenicii, văzându-L pe El că privește cu luare aminte la cel orb, îl întreabă: „Cine a greșit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”** Și se vede întrebarea că este cu greșală [greșelnică], căci, cum ar fi putut să „greșească [păcătuiască]” acesta, mai înainte de a se naște? Căci, cu adevărat, nu au primit Apostolii bârfelile elinilor [și ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], anume că sufletul mai înainte de a fi în trup, păcătuieste petrecând [viețuind, fiind] într-o altă lume, apoi, după aceea, ca și cu o muncă [caznă] oarecare este pedepsit cu această pogorâre în trup. Căci, fiind pescari, nici că au auzit ei ceva de acest fel, pentru că acestea erau dogme [învățăături] ale filozofilor. Se vede, așadar, că întrebarea este fără de socoteală, însă nu și pentru cel care ia aminte. Căci, învățate: Apostolii, auzindu-L pe Hristos zicând către slăbănogul: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești [păcătuiști], ca să nu-ți fie ție ceva mai rău” (Ioan 5, 14), după ce l-au văzut pe orb, nu se pricep [dumiresc] și întreabă, ca și cum ar fi zis unele ca acestea: „**Fie că acela pentru păcate s-a slăbănogit, însă pentru acesta ce vei zice? El «a greșit»? însă nu este cu puțință a spune asta, fiindcă din naștere este el orb. Așadar, părinții lui [au păcătuit]? Dar nici aceasta [nu este], căci fiu pentru tată nu este muncit [căznit, chinuit]**”. Deci, nu atâta întrebând, cât nepricepându-se [nedumirindu-se], grăiesc ei acestea. Iar Domnul, dezlegând nepriceperea [nedumerirea] lor, zice: „**«Nici acesta nu a greșit» - căci cum ar fi putut greși mai înainte de a se naște? - «nici părinții lui»**”. **Și [Domnul] nu a zis aceasta ca să-i arate pe ei [pe părinții orbului] fără de păcate, căci nu așa, de rând [simplu], a zis: „Nu au greșit părinții”, ci a adăugat: „de s-a născut orb”**. Căci au greșit părinții lui, însă nu de acolo este orbirea acestui orb. Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste*

⁸⁹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 11-13

⁹⁰ 1 In ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru orbul cel din naștere”. 2 în ediția de la 1805, în loc de „Învățătorule, cine a păcătuit”, se găsește „Rabi, cine a greșit”. 3 în ediția de la 1805, în loc de „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui”, se găsește „Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, de s-a născut orb”. 4 Adică: „Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam” (Ioan 8, 58).

fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit”⁹¹ (Iezechiil 18, 2-3). Legiuiește încă și prin Moise: „Nu va muri tată pentru fiu”⁶ (Deuteronom 24,16). Așadar, cum este scris⁷: „Care dau [pedepsesc] păcatele părinților pe feciori până la al treilea și al patrulea neam”? (Ieșire 20,5; Deuteronom 5,9) Mai întâi, este cu puțință a zice că nu este de obște această hotărâre, nici nu s-a zis pentru toți, ci numai pentru cei care au ieșit din Egipt. Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fii], ci că „păcatele părinților”, adică muncile [caznelor, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca acele care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvîn lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit”.

[și atunci de unde ideea eretică a Părintelui Arsenie Boca că acest text ar arăta genetica, adică părinții păcătuiesc și, ca o consecință, se îmbolnăvesc copii, ba chiar cum sugerează Părintele Arsenie Boca, există chiar o fatalitate a îmbolnăvirii copiilor dacă părinții păcătuiesc – n.n.]

Iar dacă de multe ori vezi și prunci răpindu-se [din viața aceasta], ca și cum pentru pedepsirea părinților, să știi însă că pentru iubirea de oameni, Dumnezeu mai înainte îi răpește pe ei din viață, ca nu cumva, trăind, să se facă mai răi decât părinții, și spre răul sufletelor lor sau și al altor multora să viețuiască.

[vedem, așadar, că nu este adevărat ce spune Părintele Arsenie Boca. Dumnezeu nu lucrează orb, prin mecanisme implacabile genetice, trupești. Nu crează în funcție de combinațiile de cromozomi și nu proniază în funcție de mecanismele genetice ale seminței viciate sau sfințite de părinți. El nu este dependent de trupul omului, ci prin trup se îngrijește să fie omul fericit. Pe unul, având același fel de părinți și educație, îl îngăduie ca să se îmbolnăvească și să sufere, iar pe altul nu, în funcție de preștiința Sa în legătură cu alegerea lor din viitor, surprinzătoare și diferită (ce se folosește spre mântuire de nevoi sau de nevoie) Rom 9:13 Precum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât”.

Dumnezeul cel netrupesc nu este dependent de nimic și cu atât mai puțin supus trupului oamenilor și mecanismelor lui biologice, în purtarea lui de grijă pentru fiecare. Dumnezeu nu are în vedere sănătatea trupului (care nu este autonomă de suflet și de El), ci alegerea (din prezent și viitor) părinților și copiilor și ce le este de folos pentru mântuirea lor și a semenilor.

Așadar genetica nu este judecata, cum în mod materialist proclamă pictorul de la Drăgănescu, ci judecățile lui Dumnezeu mișcă genetica spre mântuirea sufletului ce poartă trup cu slăbiciuni pentru a se smeri – n.n.]

Dar, acestea adâncul dumnezeieștilor judecăți întru sine le-a ascuns

[dacă Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei, Sfântul Apostol Pavel, Sfântul Cuvios Antonie cel Mare, Sfântul Prooroc David și toți Sfinții se nedumiresc de judecățile lui Dumnezeu, cum se obrăznicește Părintele Arsenie Boca să le înjosească ca fiind mecanisme materiale pe care sfinția sa le-ar cunoaște și pe care toți ucenicii săi dacă își însușesc învățăturile lor, ar putea să le stăpânească. Este vădit că avea o gravă confuzie între cunoașterea trupei și cea duhovnicească – n.n.],

⁹¹ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israil pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai găsi pilda aceasta lui Israil” (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său”(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

iar noi, către cele care urmează de aici înainte, să purcedem.⁹²

Rom 11:33 O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât sunt de nepătrunse căile Lui!

Avva Antonie, căutând la adâncul judecăților lui Dumnezeu, a cerut zicând: „Doamne, cum unii trăind puțin, degrab’ sunt luați din lumea aceasta, iar alții se gârbovesc de bătrânețe? Și pentru ce unii sunt săraci, iar alții bogați; sau cum cei nedrepti se îmbogățesc, iar cei drepti sunt săraci?” S-a auzit atunci glas zicând: „Antonie, ia aminte la tine, că acestea sunt judecăți ale lui Dumnezeu și nu-ți este ție de folos a le ști”.⁹³

Psa 115:1 Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte.2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”

Părintele Arsenie Boca ne iubind Sfânta Evanghelie în lumina tâlcuirilor Sfinților Părinți răstălmăcește Sfânta Scriptură după propria sa părere, asemenea protestanților sau teologilor evoluționiști papali, zicând că în felul acesta i-ar da o tentă științifică. Dar, în fapt susține și o genetică eronată, care nici măcar biologic nu este adevărată. Și ca un refren, parcă înadins contrazice întreaga tâlcuire de mai înainte punct cu punct, susținând peste tot preexistența sufletului. În felul acesta se arată mai degrabă un origenist înfocat, decât un om de știință sau creștin Ortodox:

Iată de ce Biserica, observând degenerările ce trebuie să le îndure urmașii căsătoriților rudeni, declară vinovate asemenea căsătorii și le oprește. Unirea averilor a fost pricină de multă bătaie de la Dumnezeu: sau multă bătaie au mâncat oamenii de la lăcomie. [...]

[dacă genetica ar fi cauza nu s-ar fi căsătorit Adam cu Eva, și toți urmașii lor. Fiind frați ar fi ieșit cu toții degenerați. La fel și urmașii lui Noe. Și nu le-ar fi spus Dumnezeu să se înmulțească, pentru a se îmbolnăvi genetic. Mai mult la evrei, pentru a se menține moștenirea în cadrul familiei, erau obligați să se căsătorească rudele între ele. Avraam a trimis slujitor fiului său Isaac, pentru a-i găsi tocmai o rudă cu care să se căsătorească. Nu s-a modificat genetica prin întruparea lui Hristos. Este adevărat că azi incestul este un păcat, dar nu datorită geneticii, ci datorită împiedicării înfrânării și dragostei duhovnicești, care nu trebuie să se mai reducă la cei înrudiți trupește, toți cei botezați Ortodox fiind rude duhovnicești. Păcatul (neascultarea de Dumnezeu care dorește unirea tuturor oamenilor în dreapta credință și nu rezumarea doar în cercul restrâns al rudeniilor), iar nu genetica strică firea. Dar și aici nu este o lege oarbă, după cum am văzut mai înainte, ci Dumnezeu o personalizează, îngăduie o boală sau nu în funcție de finalitatea ei pentru mântuirea sufletului – n.n.]

înainte de a exista ca persoane pământești, existăm ca gând, ca intenție a lui Dumnezeu [preștiința lui Dumnezeu și rațiunile Lui nu înseamnă totodată și existența noastră, după cum planul arhitectului nu înseamnă și târnosirea bisericii. Noi începem să fim de la zămislire, chiar dacă Dumnezeu știa de mai înainte că vom fi. Aceasta este rod al existenței Lui, mai presus de existență și nu o preexistență a noastră– n.n.] . Cine știe, dacă nu El are de adus în viața pământească, în fluviul timpului, atâtea fețe omenești, încât numărul lor să îplinească toate posibilitățile de configurație câte le oferă structura noastră genetică ?

De faptul că suntem oarecumva anteriori față de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învățându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostise pe pământ:

Ieremia 1:

5. înainte de a te urzi în pântece... te-am sfințit și te-am rânduit prooroc printre popoare. [am discutat despre aceasta amănunțit la origenismul Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Suntem prin urmare de obârșie spirituală, făpturi spirituale, trimise vremelnic într-o închisoare de carne și oase,

⁹² Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

⁹³ *Patericul...*, Pentru Avva Antonie, 4.

[și această idee, că trupul este o închisoare și o pedeapsă, este origenistă. Trupul este o minunată creație, cu rostul de a deveni cuvânt, a se personaliza și spiritualiza, o mare dovadă pentru raționalitatea lui fiind tocmai genetica. Este atât de important încât pentru el a ales Dumnezeu să se facă om și prin el am dobândit puterea împărătească, pe de o parte pentru că ne este în el siguranța smereniei și pe de alta pentru că prin el ne putem uni cu toată creația (și cea sensibilă) și să o aducem în dar lui Dumnezeu. Astfel că ne nuntim cu El tocmai prin împărțășania cu Trupul și Sângele Lui. – n.n.]

și împlinind un destin [și iată cum susține și absurditatea destinului, deși în alte părți îl nuanțează ca fiind sens și țel al existenței. Dar însăși folosirea acestui termen, chiar dacă se străduiește să îi dea un sens Ortodox, îl vedește ca formare păgână, sau cel puțin ca om ce caută să impresioneze pe alții prin cuvinte neobișnuite și strălucitoare. Unii numesc aceasta snobism. Noi, însă, îl plângem că nu a urmat calea cea smerită a părinților autentici, care nu doreau să se abată nici prin înțelesuri, nici prin nuanțe și nici prin vreun cuvânt neobișnuit de la Sfânta Predanie, ca să nu strălucească ei, ci Sfântul Duh ce a insuflat adevărul în toate și să sublinieze unirea lor cu toți cei ce au fost mai înainte în Sfânta Biserică, nemutând hotarele cele veșnice – n.n.] , între ceilalți fii ai lui Dumnezeu și frați ai noștri.

DISPOZIȚII DE DREPT BISERICESC [care nu au nici o legătură cu genetica – n.n.] CONFIRMATE DE GENETICĂ

În spiritul teoriei cromozomice, putem înțelege și unele norme de drept bisericesc, ca de pildă oprirea căsătoriei între rudenii. Astfel, la rudenia de consângenitate, în linie directă, căsătoria e oprită la infinit; iar în linie colaterală se îngăduie abia la depărtarea gradului opt⁹⁴

[dacă ar fi fost un păcat genetic dreptii din Vechiul Testament nu s-ar fi căsătorit cu rudele lor, n-ar fi existat legea leviratului și Dumnezeu nu l-ar fi pedepsit pe Onan pentru două păcate: că nu voia să lase urmași cumnatei sale și că făcea păcatul recomandat de Părintele Arsenie Boca (nu prin onanism ci prin metoda calendarului, un onanism mai subtil și mai viclan, ca să înșele pe mai mulți), adică să verse sămânța pe jos ca să nu facă copii:

Fac 24:2 Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: „Pune mâna ta sub coapsa mea

Fac 24:3 Și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu,

Fac 24:4 Ci vei merge în țara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele, și vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu”. [...]

Fac 24:29 Rebeca însă avea un frate, anume Laban. [...]

Fac 24:67 Și a dus-o Isaac în cortul mamei sale Sarra și a luat pe Rebeca și aceasta s-a făcut femeia lui și a iubit-o. Și s-a mângâiat Isaac de pierderea mamei sale, Sarra. [...]

Fac 25:21 Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit. Fac 25:26 După aceea a ieșit fratele acestuia, ținându-se cu mâna de călcâiul lui Isav; și i s-a pus numele Iacov. Isaac însă era de șaiszeci de ani, când i s-au născut aceștia din Rebeca. [...]

Fac 28:1 și l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicând: „Să nu-ți iei femeie din fetele Canaaneilor; Fac 28:2 Ci scoală și mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale, [...]

Fac 38:6 Apoi Iuda a luat pentru Ir, întâiul născut al său, o femeie, cu numele Tamara. Fac 38:7 Dar Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului și de aceea l-a omorât Domnul. Fac 38:8 Atunci a zis Iuda către Onan: „Intră la femeia fratelui tău, însoară-te cu ea, în puterea leviratului, și ridică urmași fratelui tău!” Fac 38:9 Știind însă Onan că nu vor fi urmașii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu

⁹⁴ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003, p. 237.

ridice urmași fratelui său. *Fac 38:10 Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu și l-a omorât și pe acesta.*

– n.n.]

[...]

In tot cazul nu sunt în concurs concepțiile de viață ale filosofilor, că nu găsești doi în toată istoria filosofiei să fie de acord [deci nici filozoful Arsenie Boca nu este de acord cu ei, dar nici cu Sfinții Părinți, dovedind că nu ne este părinte nouă, Ortodocșilor – n.n.], pentru că rațiunea omenească, naturală, are un mare cusur [fals. Rațiunea naturală este o lumină creată de Dumnezeu pentru a-L contempla natural (care este și partea a doua a urcușului duhovnicesc, numit iluminare, la care ajunge cel ce își pune tocmai rațiunea naturală stăpână peste poftă și mânie, sau iubire și ură, deci după ce biruie în faza de curățire prin pocăință patimile, cu harul lui Dumnezeu). Doar cugetarea trupească sau rațiunile subfirești ne strică. Cum să fie rău ceva creat de Dumnezeu care pe toate bune le-a făcut? – n.n.]: e capabilă, cu aceeași stringență logică, să dovedească și teza și antiteza uneia și aceleiași probleme; umblă cu două fețe.

[aici este vorba de cunoștința trupească a binelui și răului. Cunoștința sufletească nu caută vicleșugul, ci să se simplifice prin poruncile, dogmele și credința Ortodoxă. Ea este cunoștința firească, în care lucrează rațiunea naturală, adică cea neîntunecată de patimi. Vedeți că Părintele Arsenie Boca credea rațiunea stricată și căzută (în cunoașterea trupească din sclavia simțirii), ca fiind naturală și de aceea umbla după ea? – n.n.]

*Deci nu putem da nici unei filozofii, singure, creditul responsabilității vieții, deși de alegere răspundem. Sistemele rămân bune de știut, dar în patrimoniul culturii și ca atare. [nicidecum nu sunt bune de știut. Doar dacă le cercetăm, în lumina Sfinților Părinți, sunt bune de combătut, dezvoltându-ne capacitatea de înțelegere prin nuanțe a adevăratei credințe, care este și adevărata cunoștință. Este foarte important nu să le citim și să le păstrăm. Ori le evităm ori le citim și le combatem altminteri le luăm drept bune ca și Părintele Arsenie Boca, care poate fără să vrea, s-a făcut adeptul și robul cu gândirea al lor, crezând că este apologet Ortodox. *1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.* – n.n.]*

Noi avem revelația în Iisus Hristos, ca cea mai bună concepție de viață, cu modelul ei, care a realizat-o în întregime, până în ultima fibră a ființei.

[revelația în Iisus Hristos nu este o concepție de viață, nici un model, ci Însele Calea, Adevărul și Viața, asemănarea cu Tatăl întru fecioria în care L-a născut pe Fiul și iubirea Sfintei Treimi

Ioan_14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. [...]

Ioan_17:11 Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. [...]

Ioan_17:21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

– n.n.] . [...]

- încă nu văd legătura...

- Ai s-o vezi îndată. [dacă nu spunea gogomăniile de mai jos, ar fi fost o legătură bună, fiindcă arăta deșertăciunea filozofiilor ce merg cu raționamentele pentru propria slavă deșertă omenească. În loc să înceapă, cum a promis, să ne învețe după credință, începe să construiască un sistem filozofic propriu (de proastă calitate și slăbuț chiar printre celelalte filozofii), bazat tot pe cugetarea trupească. Astfel că nici noi nu vedem legătura, ci doar că este legat mai mult de minciunile filozofiei, neavând nici o legătură cu Ortodoxia, ba chiar hulind-o că l-ar susține – n.n.]

In creier funcționează două glande endocrine: epifiza și hipofiza. [ne-am fi așteptat, după combaterea filozofilor să înceapă a vorbi de cele două firi din Hristos, sau măcar de cele două căi, ale vieții sau morții. Dar vedem că o ia pe aceeași arătura a cugetării trupesti. – n.n.] Aceste

două glande produc hormoni pe care-i trimit pe calea sângelui la toate celelalte glande endocrine de pe verticală, cu dispoziții precise de lucru.

O caracteristică a lor e faptul că emit hormoni într-o strânsă interdependență, și, de acordul lor, ascultă toată coloana. Una din ele, hipofiza, e sensibilă la concepția pe care o alege omul ca normativă de viață; și în funcție de această concepție, trimite, prin hormoni emisari [bine că nu hormoni armăsari, sau cai verzi pe pereți. Vrea să susțină că dacă omul este marxist are altfel de hipofiză decât arseniștii. În realitate cei care practică hinduismul, dintre care a făcut parte și sfinția sa, prin tehnicile și invocările demonice biciuiesc și forțează organismul și endocrin. Dar nu concepția este vinovată, ci lucrarea răită din trup – n.n.] , vecinei sale din creier, impulsul să producă hormonii ei specifici care dirijează în continuare toată coloana endocrină, în conformitate cu această concepție.

într-un fel lucrează toată coloana când te afli în turma lui Hristos, și cu totul într-altfel dacă te găsești cu concepția, în turma lui Epicur. [...]

Deocamdată lămurirea e cam puțină și unilaterală...

- *Din aproape și aproape ajungem și la lămurirea suficientă. [după ce a scădat-o cu hormonii, începe să se îmbârlige în cromozomi, ca apoi să revină iar la hormoni, numai ca să se arate savant și să-și susțină ideile hinduse, cu masca științei, după cum fac și azi toți propovăduitorii păgânismului modern – n.n.] **Genetica are cuvântul. Trebuie să ne coborâm în infinitul mic biologic ca (să) prindem - poate - chiar „misterul” ființei omenești, în ciuda infinitei sale variabilități constituționale.** [cum să fie misterul ființei omenești rezumat la trupul său circumscris în labirintul finit și plictisitor de repetitiv al materiei, chiar dacă este exprimat rațional prin genetică, când marea taină a omului este mintea, tronul lui Dumnezeu, care ea dă valoare negrăită trupului? – n.n.]*

- *E drept, mărturisesc mulți vrednici de crezut, că nu sunt doi oameni identici de la Adam încoace și tocmai asta-i imposibilitatea de a-i înțelege.*

- *Nu numai asta, **dar variabilitatea este pur și simplu infinită***

[fals. Sfinții Părinți ne învață că atunci când numărul persoanelor omenești se va împlini se va sfârși creația. Că tocmai finalitatea numărului lor, le face să aibă libertatea în asemănarea infinită cu Dumnezeu, după chipul Sfintei Treimi care nu are un număr infinit de Persoane, deși este Dumnezeu cel neajuns și necuprins. Ce păcat că nu a ascultat de și nu l-a studiat pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi învățat din Sfinții Părinți și nu ar mai fi ajuns să debiteze erori, erezii și minciuni, cu atâta siguranță și atâta nonșalanță:

De aceea actualizarea chipului nu constă numai în realizarea comuniunii depline cu Dumnezeu și între ei a tuturor celor ce cred în Hristos, modelul divin și uman al lor, ci și într-o încadrare a întregii naturi în comuniunea omenirii transfigurate. Duhul dumnezeiesc, răspândit în plenitudinea Lui din Hristos în oamenii care cred în El, întărind spiritul din ei, va face nu numai trupul lor deplin elastic și transparent, ci și natura cosmică. Sfântul Maxim Mărturisitorul a insistat pe larg asupra acestei perspective împotriva platonismului și origenismului, care profesa o desprindere a spiritului uman de trup, de lumea ca temniță și de istorie, pentru a se întoarce în pleroma de unde a căzut prin păcat. Oamenii actualizează chipul lor dumnezeiesc sau umanitatea lor autentică înaintând spre cunoașterea lui Dumnezeu și în asemănarea cu El și prin înaintarea în cunoașterea rațiunilor lucrurilor și prin pătrunderea prin ele la rațiunile lor preexistente în Dumnezeu și la Dumnezeu însuși, ca și printr-o viețuire conformă cu simfonia acestor rațiuni. Omul e chemat să crească prin stăpânirea duhovnicească asupra lumii, prin transfigurarea ei, prin capacitatea de a o vedea și de a o face mediu transparent al ordinii spirituale ce iradiază din Persoana Cuvântului.

El poate spori în această creștere duhovnicească și din știința care poate descoperi la un nivel tot mai înalt sensul apofatic al lumii, ascuns în Dumnezeu, precum poate câștiga și din experiențele istoriei. Acestea, dacă sunt bune, duc mai departe comuniunea umană; dacă sunt rele, arată necesitatea ajutorului dumnezeiesc pentru adevărata desăvârșire a existenței noastre, sau ne întorc spre bine. Și în general totul contribuie la descoperirea complexității nesfâr-

șite a posibilităților umane în raporturile dintre oameni și în raporturile lor cu natura. Adevăratul folos ce trebuie să-I câștige însă omul din istorie este fortificarea spiritului uman pentru a actualiza în mod tot mai accentuat contingenta trupului și a naturii în raport cu spiritul lui, pentru a descoperi tot mai multe din adevăratele virtualități ale naturii. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește de "popoare infinite de puteri netrupești, ale căror mii nu le poate număra nimeni"⁸³. Clement Alexandrinul presupune că "îngerii sunt în număr infinit"⁸⁴.

Infinitatea nu înseamnă lipsa oricărei limite a numărului lor, ci neputința pentru oameni de a ajunge vreodată la capăt în numărarea lor. Dionisie Areopagitul zice că "ființele cerești sunt așa de numeroase și de desăvârșite, că numai cel ce susține rânduiala lor le poate ști".⁹⁵

Sfârșitul lumii va veni deci când se va completa lumea din punct de vedere spiritual, sau trupul lui Hristos, ca o spiritualitate unitară și armonică. Unitatea acelei lumi trebuie să cuprindă totalitatea formelor de încorporare individuală a spiritualității divino-umane a lui Hristos. Desigur deplinătatea unirii se va realiza dincolo. Dar dincolo se realizează cele năzuite aici.

Dar de ce este definit prin număr această totalitate și nu implică mai degrabă o infinitate de forme individuale, e greu de înțeles. Poate pentru spiritul finit e necesar acest caracter definit al totalității formelor de spiritualitate, ca să le poată cuprinde fiecare pe toate. Spiritualitatea divină exprimat uman primește un contur definit, fără a înceta să fie experimentată ca infinită în adâncimea ei. Poate însă motivul principal pentru care numărul persoanelor care completează Trupul tainic al Domnului e definit, să fie acela că un număr infinit de persoane nu poate fi iubit. Iubirea infinită cere și o concentrare a ei spre persoane de număr finit. Nici dumnezeirea nu e un număr infinit de persoane. Dar ipostasurile ce se iubesc sunt ele înseși infinite. Tot așa experimentează infinitul persoanele umane ce se iubesc în trupul Domnului cu iubirea unitară din El, sau din Sfânta Treime, dar nu din infinite centre divine.

Însa conturul definit al spiritualității se referă probabil nu numai la numărul limitat de persoane în care se experimentează, ci și la modalitățile de experiență și exprimare a spiritualității lui Hristos de către lumea spiritelor create, fără ca să se excludă trăirea infinitului de către ele și o înaintare în Hristos cel infinit și Unul prin fiecare modalitate. Persoanele se grupează pe pământ pentru a experia modalități și mai bogate ale încorporării spiritualității divine a Capului noii umanități, Hristos, în legături variate și mereu schimbate. Dar în lumea viitoare fiecare persoană, deși reprezintă o modalitate de încorporare a spiritualității infinite a lui Hristos, va avea și va înțelege în legătură cu ea pe toate celelalte într-un mod infinit mai deplin ca aici, încât fiecare va trăi întreaga spiritualitate a lui Hristos, a trupului tainic al Lui, dar în altă formă. Iar pe de alt parte, întreaga spiritualitate dumnezeiască și omenească concentrată în Hristos, Capul trupului omenirii îndumnezeite, se va afla actualizată prin mădularele acestui trup al Său. Nimic din comoara aflată în Hristos nu va fi nevalorificat în trupul Lui tainic, datorită nenumăratelor capacități naturale, înălțate de har, pe care le reprezintă mădularele Lui.

Sfântul Grigorie de Nyssa spune că Dumnezeu privește în viziunea Sa omenirea ca un întreg și dacă n-ar fi prevăzut căderea ei, oamenii s-ar fi născut altfel și ar fi apărut toți în existență deodată¹⁸⁵. Faptul că în urma păcatului se nasc succesiv, face ca fiecare să aștepte realizarea sa deplină până la nașterea tuturor. Oarecum nașterea deplină a fiecăruia e condiționată de nașterea tuturor la sfârșitul lumii. Chipul dumnezeiesc e comun întregii omeniri. „La început, când puterea divină a produs natura existențelor, ținuta lor a fost creată în imediată corespondență cu începutul lor... în același moment cu începutul lor apare perfecțiunea lor finală. Natura umană era în număr. Ca și celelalte creaturi ea trebuia să aibă perfecțiunea sa chiar în momentul creației, imediat”¹⁸⁶. Datorită căderii, specia umană „are durerea să regăsească prin generații succesive integritatea ei numerică și ontologică, adică libertatea completă sau, mai bine zis, libertatea de jugul păcatului”¹⁸⁷.

⁹⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1997, pp. 279-280, 291.

Îmbinând motivele dezvoltării istoriei spre sfârșit cu motivul opririi ei când va vrea Dumnezeu, s-ar putea spune că lumea se va sfârși atunci când, pe de o parte, nu vor mai crea în ea oameni care să o completeze de sus spre a exprima vreuna din trăsăturile spiritualității lui Hristos, pe de alta, când cei ce vor apărea nu vor mai lua din ea nimic pentru a o dezvolta în cadrul ei. Se va sfârși atunci când nu va mai fi posibil în ea o dezvoltare a spiritualității infinite concentrate în Hristos. Epuizarea istoriei în acest rol al ei nu va fi nici accidental, nici silit de providența divină, ci se va datora unei misterioase convergențe și întâlniri a acesteia cu orânduirea divină, care nu exclude nici libertatea umană, nici lucrarea dumnezeiască. Refuzul lui Dumnezeu de a mai revela adâncimi noi prin creație va coincide cu neputința ei de a mai sesiza și dezvolta aceste adâncimi. Epuizarea puterii creatoare sau revelatoare de spiritualitate a istoriei va fi un semn că lumea de sus s-a completat.⁹⁶

– n.n.].

Posibilitățile aranjării genelor (primele subunități ale unui cromozom) în cromozomi întrec numărul atomilor în univers. [fals. Vom vedea că însuși Părintele Arsenie Boca dă un număr finit de combinații, care este mai mic decât numărul de atomi dintr-un vârf de unghie – n.n.]

- *Atunci Antropologia ar fi cea mai imposibilă încercare.*

- **Și tocmai asta vrem să facem: imposibilul, posibil.** [de aceea a și căzut. A vrut să facă imposibilul mântuirii prin sine însuși și prin mintea sa, posibil, neținând cont că: – n.n.] *O rânduială este. Creațiunea nu e haos. Convergența elementelor se intensifică. Dar, la rând... întâi e nevoie de o metodă de lucru, adică de o supraprivire a materialului care se adună din toate părțile și din diverse moduri de experiență și existență.* [prin aceasta Părintele Arsenie Boca se arată... metodist. Ce bine ar fi fost să nu adune atâta material să-l ordoneze după cum îl taie capul, ci să se roage, să asculte și să studieze pe Sfinții Părinți – n.n.]

- **Știința și Revelația... Nu sunt în conflict?**

- **Numai dacă ești de rea credință, sau dacă adopți convingerea că rațiunea ta naturală e ultimul criteriu al adevărului, sau, dacă crezi (greșit) că materia e singurul mod de existență.** [dar iată o altă concepție greșită, extremistă a Părintelui Arsenie Boca. Este o extremă ca știința și revelația să fie în conflict. Această extremă este întâlnită la materialişti. Dar cealaltă extremă eretică este ideea că știința și revelația sunt tot una (sau că se pot trage concluzii despre revelație pe baza științei). Aceasta se întâlnește la ereticii de tip apusean, din care cel mai dureros exemplu este Varlaam din Calabria, strămoșul în cugetare al Părintelui Arsenie Boca.

Primilor le răspunde Sfântul Apostol Pavel:

Rom 1:20 Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, 21 Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni. 23 Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nescricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor. 24 De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, 25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

Celor de-al doilea le răspunde chiar Domnul nostru Iisus Hristos:

Luc 10:21 În acesta ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.

⁹⁶ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 3, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2019.

În realitate știința este o umilă cercetare a minții omenești, cu rostul de a înțelege și a-i face viața mai comodă pe pământ, întunecată însă de patimile și mentalitatea cercetătorilor care o practică. Ea poate fi descoperită și ca o sămânță rațională sau un simbol natural minunat ce ne ajută în contemplația lui Dumnezeu, dar numai dacă o punem la locul ei, adică să fie slugă a credinței.

Ca și trupul, știința pot fi o bună slugă, dar un rău stăpân.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ierarh Grigorie de Nyssa în „Viața lui Moise”, tâlcuind acest cuvânt din Sfânta Scriptură:

Ies 4:24 Și a fost pre cale unde a poposit, l-a întâmpinat pre el îngerul Domnului și cerca să-l omoare pre el. 25 Și luând Sephora (soția lui Moise – n.n.) o pietricică ascuțită a tăiat împrejur marginea trupului fiului său, și a căzut la picioarele lui, zicând: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu. 26 Și s-a dus de la el, pentru că a zis: stătut-a sângele tăierii împrejur a fiului meu.

După ce deci a fost întărit așa de mult prin strălucirea luminii și a luat afîta tărie și putere împotriva celor ce i se împotriveau, ca un bun atlet îndeajuns de deprins în școala bărbăției nevoitoare, plin de îndrăzneală și de încredere, se pregătește pentru lupta cu vrăjmașii, avînd în mîină toiagul, adică cuvîntul credinței, cu care va avea să biruiască șerpîi Egiptului. Iar lui îi va urma și soția cea din alt neam ; căci există și ceva din cultura din afară care nu trebuie respins de la însoțirea cu noi spre nașterea virtuții. Căci și filosofia (înțelepciunea) morală, sau naturală ar putea să-i fie vieții mai înalte soție și prietenă și părtaşă de viață, dacă cei născuți din aceasta nu aduc cu ei nimic din întinărirea de alt neam. Dar dacă un astfel de făt nu este tăiat împrejur și nu este curățit astfel încît să fi depărtat de la el tot ceea ce este vătămător și necurat, îngerul venit în întâmpinare îi aduce frica de moarte. Dar pe înger îl îmblînzește soția care arată pe cel născut din ea curat, prin înlăturarea părții din care se cunoaște ceea ce este străin în el. Socotesc că celui ce cunoaște povestirea istorică îi este vădită, din cele spuse, sporirea după rînduială în virtute, pe care o descoperă Scriptura, continuînd să înfățișeze pe rînd ghiciturile istorice. Căci este într-adevăr, în rodul dat de filosofie prin învățăturile sale, ceva trupesc și netăiat împrejur, care, fiind înlăturat, rămîne numai ceea ce poate să facă parte din neamul ales izraelitean, anume nemurirea sufletului, pe care o recunoaște și filosofia. Acesta este rodul binecredincios al ei. Dar că sufletul poate trece din trup în trup și că se preschimbă din fire rațională în nerațională, aceasta este partea trupească străină și netăiată împrejur¹⁷. Și multe altele de același fel.

Ei mai zic că există Dumnezeu, dar Îl socotesc material. Mărturisesc că este creator, dar că are nevoie de materie ca să creeze ; recunosc că e bun și puternic, dar că e supus în multe nevoii destinului. Și cite altele ca acestea n-ar putea fi arătate aici în amănunt, prin care cele bune ale dogmelor sînt întinate de adăogirile nebunești, care dacă sînt înlăturate îngerul lui Dumnezeu se face îndurător, bucurîndu-se de aceste învățături ca de un prunc născut după lege !⁹⁷

– n.n.] .

Dar, iar o luăm pe filosofie și ne angajam la genetică.

- *Adică tot știință...*

- *Și încă veche. Mult mai veche decât mazărea lui Mendel [Johann Gregor Mendel (n. 20 iulie 1822 — d. 6 ianuarie 1884) a fost călugăr augustinian și cercetător științific, cunoscut ca fondator al geneticii. De unde și dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru genetică, aparținând aceleiași familie de mentalitate – n.n.].*

⁹⁷ Sfântul Grigorie de NYSSA, *Părinți Și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 42.

Nucleul geneticii a fost revelat

[iată unde duce această confuzie gravă a înțelegerii. Știința devine deja revelație!!! Ne mai mirăm că sfinția sa și alții ca el o iau ca pe o literă de Evanghelie și ascultă mai mult de doctori și savanți decât de preoți, chiar și când debitează minciuni despre viețuire și Dumnezeu? Vai nouă – n.n.]

lui Moise, când i s-au dat scrise poruncile pe Muntele Sinai: „Pedepsesc vina părinților în copii, până la al treilea și al patrulea neam, pentru cei ce calcă poruncile mele și Mă milos-tivesc până la al miilea neam pentru cei ce Mă ascultă”; (Exod 20,5-6; 34,7; Deuteronom 5,9-10; Ieremia 32,18) - *Comentar la porunca a șaptea.*

[deja am văzut mai sus, când am citit tâlcuirea Evangheliei de la Ioan în legătură cu orbul din naștere, ce hulă cuprinde această interpretare a Părintelui Arsenie Boca și ce a vrut să spună Dumnezeu prin acest cuvânt, revelând Sfinților Părinți înțelesul real.

Hula Părintelui Arsenie Boca: dacă părinții păcătuiesc se strică genetic copiii, automat, fără intervenția lui Dumnezeu și aceasta este judecata. Lucru pe care Moise l-a exprimat ca fiind pedeapsa lui Dumnezeu, pentru a convinge pe iudeii ce nu studiaseră încă pe Mendel și nu știau decât de Dumnezeu. Deci, după Părintele Arsenie Boca Moise era un om de știință mincinos ce se camufla în prooroc. Sau Dumnezeu nu se preocupa de mintea oamenilor ca să se unească tainic cu ei prin pocăință în vederea vieții veșnice, ci dorea să-i învețe biologie, ca să se descurce mai bine pe aici, în viața aceasta trecătoare, până la moarte, ca să aibă o prăsilă sănătoasă.

Ce ne-a învățat de fapt Dumnezeu prin Sfântul Prooroc Moise: dacă copiii vor avea aceeași vină ca și părinții, călcând poruncile lui Dumnezeu, nu vor fi scutiți de pedeapsă doar pentru că au deprins acest păcat de la părinți, ci vor fi pedepsiți, pentru înțeleptire și mântuire, la fel ca și părinții lor.

Textul Sfintelor Scripturi este însă altul, mai adânc:

Ies 20:5 Să nu te închini acelora și să nu slujești lor; că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Dumnezeu râvnitor, cel ce răsplătesc păcatele părinților în fii până la al treilea și până la al patrulea neam, celor ce mă urăsc pre mine. 6 Și fac milă până la a mia neam celor ce mă iubesc pre mine și păzesc poruncile mele.

În aceasta se arată că din urmașii părinților răzvrătiți, doar cei ce urăsc pe Dumnezeu (chiar dacă urmează păcatele părinților și nu fac unele inventate de ei), vor fi răsplățiți de Domnul. Iar copiii acelorași părinți păcătoși, dacă vor iubi pe Dumnezeu și vor urma poruncile Lui, vor

avea parte de marea milă, ce se va transmite și urmașilor, dacă și urmașii vor urma dragostea lor și vor iubi pe Dumnezeu.

După cum spun Sfinții Părinți, Dumnezeu nu este răzbunător și satisfăcut să vadă pe om pedepsit, ci fiind iubitor, nu îi forțează pe cei ce Îl urăsc să vină la El, ci îi lasă să rămână în ura pe care ei înșiși și-au ales-o, chiar dacă au văzut-o mai întâi la părinții lor. Dar ura lor îi face extrem de nefericiți.

Vedem, însă, comparativ și puterea iubirii, care se întinde la o mie de neamuri (căci mia este icoană a veșniciei) față de joshnicia și neputința urii, care de abia afectează trei-patru neamuri (până când va intra în om cunoștința Sfintei Treimi prin cele patru Evanghelii).

Recapitulăm ce spune Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei:

Apoi socotește și înțelesul [noima] hotărârii, căci nu zice aceasta, anume că pentru cele ce au greșit părinții se muncesc feciorii [se pedepsesc fiii], ci că „păcatele părinților”, adică muncile [caznelor, pedepsele] cele pentru păcate se vor da și fiilor lor, ca acelora care pe cele asemenea le-au greșit. Căci, ca să nu socotească cei care au ieșit din Egipt căci chiar dacă mai rele decât părinții lor vor greși, nu cu aceleași [pedepse] se vor munci [căzni], zice: „Nu va fi așa, ci păcatele părinților, adică certările [ce li se cuvin lor] și peste voi vor veni, pentru că nu v-ați făcut mai buni, ci pe aceleași, ori și mai rele ați greșit”. [...] Pentru că nu este cu dreptate a pune păcatele părinților peste fiii cei ce nu au făcut nici o nedreptate. Și aceasta Dumnezeu o învață prin Iezechiil, zicând așa: „Nu va mai fi pilda aceasta care se zice: Părinții au mâncat aguridă și dinții fiilor s-au strepezit”⁹⁸ (Iezechiil 18, 2-3).

Deci, nu se spune în Sfânta Scriptură că părinții s-au îmbătat și s-a stricat genetic urmașul lor... ci unii urmași s-au stricat genetic, din pronia lui Dumnezeu pentru căința lor și a părinților, iar alții nu, după cum este și drept. Vom vedea că și mecanismele trupești descrise de Părintele Arsenie Boca pentru aceasta sunt absurde și false.

E adevărat că unele metehne se transmit la urmași, dar și aceasta pentru a fi biruite și a se încununa, după cum și unele defecte de educație îi influențează, dar dacă ei caută adevărul le vor fi spre nuanțarea și aprofundarea înțelepciunii.

Faptul că sămânța lui Set nu trebuia să se amestece cu cea a lui Cain, pentru a nu se strica, nu viza genetica, ci proastele obiceiuri și reaua credință, astfel că Ham nu s-a folosit cu nimic de strămoșul lui Sfânt, dacă a ales obiceiurile fiicelor lui Cain, ca și urmașii lui Set. Nu genetica ne conduce, ci alegerea minții:

Serenus. Mi-ați pus două întrebări la fel de însemnate, la care voi răspunde, pe cât voi putea, în ordinea în care le-ați exprimat. În nici un chip nu trebuie să credem că duhurile prin firea lor pot să se unească trupește cu femeile. Dacă s-ar fi putut petrece vreodată acest lucru într-adevăr, de ce nu se întâmplă și acum aceasta, oricât de rar, de ce nu vedem oameni născuți fără sămânță bărbătească, zămislighi de femei numai datorită demonilor? Se știe de altfel că ei se desfată în plăceri josnice, pe care fără îndoială că doresc să le aibă mai degrabă între ei înșiși decât cu oamenii, dacă aceasta s-ar putea îndeplini cumva, de vreme ce Ecclesiastul spune : «Ceea ce este a mai fost și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare, despre care să se poată vorbi și spune: iată acest lucru este nou, căci a fost în acele secole care au fost înaintea noastră». 2. La întrebarea pusă, răspunsul este cel ce urmează. După uciderea dreptului Abel, pentru ca neamul oamenilor să nu-și ia în întregime începutul de la un nelegiuit, ucigaș de frate, în locul fratelui mort s-a născut Seth, ca acesta să-i urmeze

⁹⁸ 5 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israil pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții? (3) Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai găsi pilda aceasta lui Israil” (Iezechiil 18, 2-3). 6 în ediția 1988 a Sfintei Scripturi, avem: „Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său”(Deuteronom 24,16). 7 „Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 20,4-5; Deuteronom 5, 9-20).

⁹⁹ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, *Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 238-239.

nu numai ca moștenitor, dar și să ducă mai departe dreptatea și dragostea de frate. Fiii lui Seth, respectînd dreptatea, s-au ferit de legătura și înrudirea cu coborîtorii din nelegiuitul Cain și urmașii lor au rămas întotdeauna despărțiți, precum arată clar șirul neamurilor, care vorbește astfel: «Adam a născut pe Seth, Seth a născut pe Enos, Enos a născut pe Căinam, iar Căinam a născut pe Maleleil, Maleleil însă a născut pe Iaret, Iaret a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Noe». De asemenea, neamul lui Cain este deosebit și se arată : «Cain a născut pe Enoh, Enoh a născut pe Căinam, Căinam a născut pe Maleleil, Maleleil a născut pe Matusalem, Matusalem a născut pe Lameh, Lameh a născut pe Ioabal și pe Iubal». 3. Astfel, acea generație care cobora din spița dreptului Seth, cu căsătorii numai pe linia urmașilor ei, a durat mult timp prin sfințenia moșilor și strămoșilor, nefiind molipsită niciodată de nelegiuire și de răutatea celuiilalt neam, care păstra în sine sămînța nelegiurii transmisă de la strămoșul său. Cît timp s-a păstrat între ei acest neamestec al neamului, cei din acea sămînță a lui Set, ca una care provenea dintr-o foarte bună obîrșie, pentru meritul sfințeniei lor au fost numiți îngeri ai lui Dumnezeu, sau, cum se spune în alte locuri, fiii lui Dumnezeu, și, din contră, ceilalți, din cauza nelegiurii lor sau a înaintașilor lor, precum și din cauza lucrării lor pămîntești, se numesc fiii oamenilor. 4. Dar deși pînă în acel timp era folositoare și sfîntă această despărțire dintre ei, văzînd după aceea fiii lui Set, care erau fiii ai lui Dumnezeu, pe fiicele celor ce se nășteau din spița lui Cain, aprinși de dorul frumuseții lor, și-au luat soții dintre acestea, care, insufliînd bărbaților răutatea părinților lor i-au coborît încetul cu încetul din sfințenia și simplitatea pe care o moșteniseră. Destul de potrivite sînt pentru ei aceste cuvinte : «Eu am zis : Dumnezei sînteți și fii ai Celui Preaînalt. Dar voi veți muri ca oameni, și ca unul dintre principii veți cădea». Și ei au decăzut din acea învățătură adevărată despre natură și înțelepciune, învățătură transmisă de strămoși și de acel prim om, care însușindu-și cunoștințe despre întreaga fire, le-a putut transmite bine orînduite urmașilor. 5. Acela văzuse copilăria universului încă binară, neformată și oarecum palpitînd. El avea nu numai deplinătatea înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punînd nume tuturor viețuitoarelor, acel locuitor al lumii abia încheiate știa să deosebească tot felul de fiare și de șerpi, cu furiile și veninul lor, cunoștea puterile ierburilor și ale arborilor, precum și natura pietrelor, și timpul cu împărțirile lui. Astfel că a putut spune cu îndreptățire : «Domnul mi-a dat știința adevărată a celor ce sînt; m-a făcut să cunosc formația globului pămîntesc și puterile elementelor, începutul, sfîrșitul și mijlocul timpurilor, mersul anilor și orînduirea stelelor, natura animalelor și furia fiarelor, puterea duhurilor și cugetele oamenilor, deosebiriile dintre arbori și însușirile rădăcinilor și toate cele ce sînt ascunse le-am cunoscut pe 'dată». 6. Așadar, această știință a întregii firi, seminția lui Set preluînd-o din generație în generație, cit timp s-a menținut deosebită de neamul cel nelegiuit, cît de sfîntă a primit-o, așa a folosit-o pentru cultul lui Dumnezeu și pentru foloasele vieții de obște. Dar după ce s-a amestecat cu spița cea fără de evlavie, sub înrîurirea demonilor a abătut spre lucruri lumești și vătămătoare cele ce învățase cu respect de Dumnezeu. Și-a însușit astfel cu îndrăzneală arta de a inspira griji și de a face rău, superstițiile și vrăjitoria, îndrumînd și pe urmași să se închine la foc, la stihii și la duhurile văzduhului, părăsind astfel cu totul cultul cel sfînt al puterii dumnezeiești. 7. Cum n-a pierit în timpul potopului și s-a putut trece mai departe această practică a curiozităților despre care am vorbit, nu este greu de răspuns ; dar fiindcă noi dezbatem o altă problemă, voi restrînge răspunsul cît se va putea de mult. Din, cîte ne spun vechile tradiții, Ham, fiul lui Noe, care fusese format în aceste superstiții păgînești și nelegiuite, știind că nu poate lua nici o carte despre acestea în corabia în care avea să se urce împreună cu dreptul său tată și cu dreptcredincioșii săi frați, a înscris științele criminale și păgînești pe pietre foarte tari și pe foi subțiri din diferite metale, care nu puteau fi stricate de ape. 8. După trecerea potopului, cu aceeași grijă cu care o ascunsese, a transmis urmașilor sămînța nelegiurii și a răutății veșnice. În acest chip, acea părere din popor, prin care se crede că îngerii cei căzuți au învățat pe oameni diferitele mijloace de a face rău, a devenit un adevăr. Precum am spus, din fiii lui Set și din fiicele lui Cain s-au născut odrasle

mai rele, care au devenit vânători puternici, bărbați puși pe violență și vărsare de sânge Aceștia, din cauza corpului enorm, a cruzimii și a răutății lor, au fost numiți giganți. 9. Ei cei dinți dintre oameni au început să jefuiască pe vecini și să se îndeletnicească cu tâlhăria, mulțumiți să-și ducă viața mai degrabă din pradă, decât din muncă și din sudoarea frunții lor. Crimele lor s-au înmulțit într-o măsură așa de mare, încât lumea nu putea să fie purificată altfel decât prin potop. Fiii lui Set au călcat astfel, sub imboldul poftelor, datorită instinctului firesc, acea poruncă păzită multă vreme de la începutul acestei lumi și a fost necesar ca aceasta să fie restabilită după aceea prin litera legii: «Fiica ta n-o vei căsători cu fiul Lui și nici nu vei căsători fiul tău cu vreuna din fiicele lor, pentru că vor amăgi inimile voastre să vă despărțiți de Dumnezeu vostru și să primiți pe zeii lor și să le slujiți lor».¹⁰⁰

– n.n.] .

Știința descoperă acum și înțelege cu aparataj modern ceea ce e pus de la creație în om și în toată firea vie. De altfel atotștiința lui Dumnezeu știa și genetică

[Părintele Arsenie Boca vrând să-l laude, datorită cugetării meschine trupesti, îl hulește. Dumnezeu nu cunoaște și nu este cunoscut. Este mai presus de cunoaștere. Și nu știa genetică, ci a poruncit și s-a făcut și legea geneticii ca o sămânță rațională și o carte ce-L laudă în materie – n.n.]

... Și de la început omul a fost pus să facă și știință, dându-i-se să numească toate fapăturile creației.

[iată cum hulește și pe Adam, fiindcă așa vede sfinția sa, îngust, prin ochiul științei căzute, realitatea. Adam nu a fost nicidecum pus să facă știință, ci să Îl contemple pe Dumnezeu din făpturi. Nici nu avea nevoie de știință, vorbind direct cu El și având nu numai deplinătatea înțelepciunii, dar și harul dumnezeiesc al profeției și, punând nume tuturor viețuitoarelor. după cum am citit la Sfântul Cuvios Ioan Casian, puțin mai sus. – n.n.]

A fost o ocupație vastă, cât creația, cât n-a isprăvit nici acum cu numirea și analiza ei. Inventarul creației e neisprăvit și înainte mult mai este. Omul însă a început să se laude întru sine cu treaba asta și uită pe Cel ce i-a dat instinctul citirii creației, nevoia științei.

[Și de unde știința este un instinct? Instinctele sunt cele prin care firea conduce animalele fără minte. Mintea e făcută tocmai pentru a conduce firea. O lucrare a ei este și știința, menită nu să slujească simțirea (cum face știința cu nume mincinos și cum impulsionează instinctele pe animale), ci să o conducă spre lumea inteligibilă și să experimenteze prin suișul rațiunii veșnicia.

La sârmanul Părintele Arsenie Boca aproape fiecare cuvânt este putred, după chipul cugetării lumii căzute. Ce păcat că nu a cercetat, nu a înțeles și nu a urmat Sfinții Părinți... – n.n.]

- *Și se complace „în conflict” ...*

- *Conflictul e el însuși o deviere a omului de la destinul său în creație; și, atunci și știința lui e deviată de la rostul cu care i-o dase Dumnezeu. Dacă până aci „știința fără conștiință era pierzania sufletului”, acum e și mai rău, că-i pierzania și a trupului, cu planeta pământ cu tot. [de unde se vede că nu-i e dragă Sfânta Evanghelie care spune că:*

Mat 16:26 *Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*

Sfinției sale i se pare că este mai rău să se piardă trupul și planeta pământ decât sufletul... – n.n.]:

¹⁰⁰ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, pp. 446-450.

Dar să revenim la genetică.

Ce sunt cromozomii, genele, alelele și conexiunile lor întreolaltă, catenele, e azi treabă de cultură generală. Ceea ce nu se știe, pentru că nu se lasă prins în experiment, dar nu că nu există, e faptul legăturii biologiei noastre personale cu Dumnezeu. [...]

Ca urmare tot ce gândim, vorbim și facem se petrece în atotprezența lui Dumnezeu, Care le înseamnă în contul nostru, în două locuri: în Cartea Sa - Cartea Vieții - și cartea noastră, codul genetic (subl. n.) [iață și teoria grației pe care o administrează papa prin indulgențe. Teoria Dumnezeului bancher. Unde este mila și înțelegerea neputinței noastre? Unde mai este valoarea iubirii? Noi știam că vameșii văzduhului și pârâșul nostru sunt contabilii răutăcioși ce scriu cele ale noastre pe răboj, pentru a ne scoate ochii cu ele. Dumnezeu atotștiutorul și iubitorul de oameni nu este contabil ci iartă, iubește, ceartă, vindecă și se folosește de zăpășul nostru duhovnicesc unde sunt trecute și faptele bune pentru a învinge pe draci, cu toată amănunțimea lor pizmătăreață.

Luc 7:47 De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.⁴⁸ Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele. – n.n.]

-Cum?

- în codul genetic, arhiva vieții noastre, în care sunt și resturi de arhivă de la înaintașii noștri de milenii chiar, avem scrise și înscriindu-se în flux continuu tot ce gândim, vorbim și facem, ca pachete de energie virtuală, informația genetică, în genele cromozomilor noștri - factorii eredității noastre spre viitor

[stupidități hinduse, cu mască bioenergetică și holistică. Ce experiment a fost făcut vreodată că un cuvânt al nostru, sau vreun gând modifică vreo genă? Ba chiar și faptele trebuie să fie mutante pentru a face aceasta. Nici chiar radiațiile nu produc mutații, sub vreo anumită doză mare. Nouă ni se poruncește ca:

Col 2:20 Dacă deci ați murit împreună cu Hristos pentru înțeleșurile cele slabe ale lumii, pentru ce atunci, ca și cum ați viețui în lume, răbdați porunci ca acestea: 21 Nu lua, nu gusta, nu te atinge! 22 - Toate lucruri menite să piară prin întrebuințare - potrivit unor rânduieli și învățături omenești? 23 Unele ca acestea au oarecare înfățișare de înțelepciune, în păruta lor cucernicie, în smerenie și în necruțarea trupului, dar n-au nici un preț și sunt numai pentru sașiul trupului.

Și atunci cum să aibă Dumnezeu grijă ca la toate năstrușniciile care le facem să le însemneze în trup, în arborele genetic, și să o mai transmită și la urmași. Asta ar însemna că ne-am naște cu toții morți.

Ce meschin este dumnezeul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca și cum ar vătăma duhovnicește pe oameni o astfel de lege a înscrierii gândurilor în arborele genetic, făcându-i pe ucenicii sfinției sale (căci oamenii întotdeauna vor să semene cu dumnezeul lor) meschini, răzbunători, minuțioși în a scoate ochii aproapelui care le greșește. Și dacă s-ar feri de păcat doar pentru sănătatea trupului, iar nu pentru Hristos, nu numai că nu s-ar folosi, ci chiar s-ar vătăma:

36 Dumnezeu caută la scopul tuturor celor săvârșite de noi, ca să vadă de le facem pentru El, sau pentru altă pricină.

37. Când auzi Scriptura zicând: „Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui»¹⁹¹ să știi că Dumnezeu nu va răsplăti cu bine cele făcute fără un scop drept. Căci judecata lui Dumnezeu nu privește la cele făcute, ci la scopul celor făcute (17). [...] Așadar atunci nu putem arăta un scop, când nu facem ceva pentru Hristos, ci pentru altceva. Aceasta pentru că am lucrat nu după scopul lui Dumnezeu, ci după al nostru.¹⁰¹

– n.n.] .

¹⁰¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. II, pp. 98, 162.

Clipele acestea, cu valențe în eternitatea noastră, au multe direcții în antropologia creștină. De felul cum le trăim suntem în continuu fie sub Har fie sub Judecată [ce învățatură diferită de a Sfinților Părinți care ne spun clar că cele două moduri prin care ne cheamă la mântuire și împreună-lucrează cu noi Dumnezeu sunt Pronia pentru cei ce se nevoiesc și Judecata pentru cei ce se lenevesc, chemându-i la pocăință prin nevoi. Dar în amândouă lucrează harul cel mult iubitor de oameni al lui Dumnezeu care vrea să ne ducă la o existență veșnică fericită.

Pentru Părintele Arsenie Boca când lucrează harul nu mai lucrează judecata și invers. Ca și cum ar exista la Dumnezeu vreun har lipsit de judecată (ca ieșit din minți). Sau ca și cum atunci când lucrează judecata nu mai lucrează harul (ca și cum ar exista la Dumnezeu vreo judecată fără milă și dar mântuitor, sau ca și cum ar înceta vreodată izvorul harului, adică al energiilor necreate).

În realitate este cu totul altfel, după cum ne învață Sfinții Părinți:

Acela care iubește lucrurile bune și frumoase, tinde de bunăvoie spre harul îndumnezeirii, fiind călăuzit de Providență prin rațiunile înțelepciunii, iar acela care nu e îndrăgostit de acesta e tras de la păcat împotriva voii lui și lucrul acesta îl face Judecata cea dreaptă prin diferitele moduri de pedepse. Cel dintâi, adică iubitorul de Dumnezeu, e îndumnezeit prin Providență, cel de al doilea, adică iubitorul de materie, e oprit de judecată să ajungă la osândă. [...] Prin Providență Dumnezeu îndrumă în chip pozitiv pe om prin binefacerile ce i le dă fiecare clipă și prin meditația asupra lor; prin judecată îl abate de la rău, trimițându-i diferite cercetări. Aceste două moduri se alternează sau chiar se împletesc, ca într-o pedagogie părintească. În fiecare zi Dumnezeu ne dă bunurile sale și aproape în fiecare zi ne și ceartă. El zilnic stă la judecată cu noi, ca să ne scape de judecata neîndurată de la sfârșit.¹⁰²

– n.n.]

E deci foarte important să știm în ce concepție de viață ne înscriem (idealism, epicureism - pragmatism, materialism, spiritualism) [dar credința unde a lăsat-o? Căci enumeră doar ideologii false. Nu o cunoștea, nu o practica, nu credea în ea, sau o confunda cu spiritualismul și de aceea a căzut în spiritism? – n.n.], ca să știm ce se consemnează și la ce să ne așteptăm chiar și numai într-un viitor apropiat.

[...]

Când greșim - avem libertatea și prostia de a greși - de la destinația noastră spirituală, cea gândită pe seama noastră la creație de Dumnezeu, faptul se înscrie ca Defecțiune, ca defectivitate, într-una din genele unuia din cromozomii care au de condus o zonă, un organ al făpturii noastre fizice [numai că genele nu conduc nici o zonă. Ele nu sunt minte, nici măcar circumvoluțiuni cerebrale, ca să spunem că ar fi în ele vreun centru coordonator prin care lucrează mintea. Ele doar sunt niște cărți de construcție ale organismului, având personalizarea lui – n.n.]. Informația codificată trece la arhivă, activul nostru genetic, și așteaptă prilejul transcrierii de la virtualitate la actualitate. Această genă cu înscriere negativă (a greșelii) se numește genă recesivă; informația se numește recesivitate și va traduce, va dirija o infirmitate, o deviere, o urățire, o infirmare, o moarte, în linie ereditară spre viitor. [Mare necunoaștere a geneticii avea Părintele Arsenie Boca. Habar nu avea nici măcar despre noțiunile elementare. Doar se dădea mare savant și om de știință, fluturând termeni pompoși ca să impresioneze pe neștiutori și să-și facă faimă de sfânt genial. Așa cum nu știa sau se prefăcea că știe Sfinții Părinți la fel și cu știința, în realitate transpunându-și propriile patimi și neștiințe (sau cunoștințe mincinoase) în vocabular impresionant să facă vâlvă și să atragă gloatele de închinători (care nu cercetează nici Sfinții Părinți, nici știința, sau le cercetează superficial) spre el.

Haideți să vedem împreună care este realitatea genelor:

Organismele diploide au un număr de perechi de cromozomi omologi. Fiecare cromozom are locuri („locus” la singular, „loci” la plural) specifice de poziționare a unei gene.

Gena este cea care determină construcția unei proteine. Proteinele au un rol structural și funcțional.

¹⁰² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 282-283, 272.

Genele pentru fiecare caracter sunt perechi la organismele diploide, stând pe același locus de pe cromozomi omologi. Genele pereche sunt numite alele, provenite una de la tată, alta de la mamă, deoarece și un cromozom provine de la tată prin sămânța însuflețită a lui, iar celălalt de la mamă, prin sămânța însuflețită a ei. Alelele pot fi dominante D sau recesive r.

Cele dominante D sunt cele care pot fi transpuse în construcția proteinelor mult mai eficient ca cele recesive r, de aceea le și domină.

- Homozigoții de tip DD. Organismele cu alele identice se cheamă homozigote. Astfel că dacă pentru o proteină sunt două alele dominante DD se construiește acea proteină cu caracteristica dictată de ele.
- Heterozigoții de tip Dr. Organismele cu două alele diferite se cheamă heterozigote. Ele sunt una dominantă și una recesivă Dr. În acest caz se construiește în trup proteina dictată tot de D. Există și semidominanță.
- Homozigoții de tip rr. Numai dacă sunt împerecheate două alele recesive rr, atunci apare caracterul dictat de gena recesivă.

Așadar recesivitatea nu implică stricăciunea, ci variația.

Probabil că Părintele Arsenie Boca în analfabetismul său genetic voia să spună nu gene recesive, ci gene mutante (adică stricate de factori negativi). Dar acestea pot fi și dominante și recesive, recesiv nefiind sinonim pentru mutant.

Dar nici măcar genele mutante nu sunt arhive care stochează vreo informație dată de comportament, ci sunt gene stricate prin diferiți factori fizici, între care nu fac parte nici gândurile, nici cuvintele, nici ritualurile, nici comportamentele. Poate unele comportamente care expun organismul la anumiți factori mutageni, indirect pot favoriza mutația.

Genele recesive și nici măcar cele mutante nu infirmă nimic, după cum nici nu afirmă. Gena morții, sau apoptoică (este cea care dictează oprirea reproducerii celulei și moartea programată, tocmai pentru ca prin uzură să nu se producă celule anormale și să fie un echilibru constant între proliferare și eliminare).

Așadar nici genele recesive, nici cele mutante nu dirijează moartea. Cele mutante sunt în general defecte și purtătorul lor, din această cauză este bolnav, dar în nici un caz nu este dirijat de ele, ca de fapt de nimic sensibil și inteligibil, dacă nu vrea, ci de mintea și voia sa având libertatea de a refuza chiar și voia lui Dumnezeu, darămite dictatul unor aglomerări proteice. Trupul lui suferind este handicap sau scară spre cer, după cum îl lucrează el însuși. Moartea nu ne vine de la gene ci, dacă nu ne sinucidem, ne este un dar de la Dumnezeu venit tocmai în momentul cel mai potrivit pentru mântuirea noastră.

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea nici biologia, nici Ortodoxia. – n.n.] [...]

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstruoșitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte [fals. Uneori este îngăduită devierea spre smerenie și pocăință, deci viață veșnică. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea duhovnicia. – n.n.]. [...]

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici [antropologia pastorală nu trebuie să fie nicidecum vreun atac. Ci rugăciune și pocăință delicate, pătrunsă de cunoașterea firii, persoanei și mai ales a poruncilor, dogmelor și credinței Ortodoxe. Un bun duhovnic se poate lipsi cu ușurință de genetică și endocrinologie, dar de cunoașterea Sfinților Părinți și a căderilor de-a dreapta și de-a stânga, ba. Din păcate Părintele Arsenie Boca cu mult mai mult decât necunoașterea geneticii și endocrinologiei, avea cunoașterea mincinoasă în duhovnicie, aducând pierzare la atâția și atâția oameni care l-au urmat și au căzut în amăgire

11. *Furt viclean este robirea firii prin amăgire.*

Sfășierea cu care sfășie diavolul pe cei răpiți de el, este junghierea voinței îndreptate spre viață în Dumnezeu și omorîrea totală a amintirii acelei vieți. Iar pierzania este neștiința ce se naște în cei sfășiați, din lipsa cunoștinței lui Dumnezeu. Căci de aceea le fură gândul răpindu-i la sine, ca să-i lipsească de viața întru virtute și cunoștință.¹⁰³

– n.n.] . [...]

REPERE

I. *Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)* [acum, după ce își demonstrează incompetența teologică, științifică și duhovnicească, dându-și cu părerea în toate, nu se mulțumește cu atât, ci se instalează singur pe tronul sfințicului și îndrumătorului de preoți și arhieriei, îndemnându-i să propage aberațiile dezvoltate mai sus și mai jos, ca pe o misiune mântuitoare. Slavă Domnului că nu s-a introdus încă, deși mulți au încercat să ne ispitească, o astfel de antropologie găunoasă în Teologie, ci se studiază Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Ioan Damaschin și toți Sfinții Părinți – n.n.]

II. *In lipsa unei cunoașteri amănunțite a omului - lasă că aceasta este o treabă și foarte grea, dacă nu chiar imposibilă* [după cum am văzut și dăunătoare – n.n.], *ținând seamă de diversificarea disciplinelor care-l studiază pe om, dar pe plan exclusiv natural, laic - sentimentul și conștiința răspunderii preotului dau de greutate imense. Terenul cere preotului cunoștințe la nivel contemporan. Oamenii - vârstele - nu se lasă convinși de ascultarea predaniei; ei se închid într-o autonomie și suficiență a științei, față de domeniul credinței, față de nivelul Revelației, al cunoștinței* [și atunci preotul ce să facă? Să le confirme că au dreptate să creadă în aceste aberații, ba să se vădească incompetent în înțelesurile cele mai elementare ale științei, cum se arată Părintele Arsenie Boca și astfel să le piardă definitiv sufletului cu ideea că așa este cum zice știința că și preotul a confirmat-o..., sau să îi ridice la adevăr și să le arate slăbiciunile, îngustimea, contradicțiile și erorile științei, arătându-le lumina și lărgimea atotcuprinzătoare și de minte lămuritoare a Sfinților Părinți, care fac inteligibilă și știința? – n.n.] .

III. *Autonomia omului - rebeliunea lui față de Dumnezeu și sufletul său, considerate ca „inexistente” - nu e libertate, ci păcat* [această autonomie și rebeliune, poate marele păcat, nu se manifestă numai prin negarea sufletului și a lui Dumnezeu, ci mai ales prin înlocuirea ascultării cu propriile păreri, a smereniei cu părerea de sine și a Sfintei Tradiții cu tot felul de apucături din religiile superioare și din știința căzută – n.n.] [...]

Cunoștințele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriților față de Legea divină, înscrisă în fire, sub formă de instinct. Și mai urmăresc urmărirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: Păcatul este o conspirație a minții omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu [fals. Păcatul este despărțirea de Dumnezeu sau absența binelui. Poate fi însușit și prin înșelare, și prin proprie invenție, nu numai prin conspirație cu diavolul. Două lucruri se străduie dracii să convingă pe om: ori că nu există, ori că dacă există el l-a pus pe om să păcătuiască, nu este bietul om vinovat – n.n.] .

Cu această definiție, de lucru, înțelegem dintr-o dată cum că numai Iisus a fost fără de păcat [dar de Maica Domnului cum ai îndrăznit să uiți preacuvioase? Este oare aceasta cuvioșie? – n.n.]. *Adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea și viața și faptele Sale.* [...]

Dumnezeu iartă (dacă-I ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispășit nimic nu lasă. Așa scrie în Carte (Naum 1,3).

[iar ideea dumnezeului mânios, pedepsitor, răzbunător, ce vrea satisfacție prin ispășire pentru onoarea jignită. Ce spurcată credință apuseană propovăduia Părintele Arsenie Boca!

E adevărat că se spune:

¹⁰³ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 393-394.

Naum 1:2 Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună, El cunoaște mânia. Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat. 3 Domnul este îndelung-răbdător și mult-milostiv, dar nepedepsit nimic nu lasă.

Dar iată cum pedepsește Domnul:

Psa 89:12 Că au venit blândețe preste noi și ne vom pedepsi.

Psa 88:30 De vor lăsa fiii lui legea mea, și după judecățile mele nu vor umbla. 31 De vor spurca dreptățile mele, și poruncile mele de nu le vor păzi. 32 Certa-voi cu toiag fărădelegile lor, și cu bățai strâmbătățile lor. 33 Iar mila mea nu o voi risipi de la dânșii, nici voi face strâmbătate întru adevărul meu. 34 Nici voi spurca așezământul meu; și cele ce ies prin buzele mele, nu le voi defăima.

Toiag și bățai, dar cu milă și blândețe.

Iar ispășirea? Iată-o:

1Co 15:3 Că am dat vouă întâiu care am și luat, cum că Hristos au murit pentru păcatele noastre după scripturi;

Gal 1:4 Carele s'au dat pre sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pre noi dintr'acest veac de acum rău, după voia lui Dumnezeu și Tatălui nostru.

Isa 53:1 Patimile, moartea și preaslăvirea lui Mesia. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? 2 Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. 3 Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. 4 Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, 5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. 6 Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Deci am putea spune că pe Sine S-a bătut, pentru păcatele noastre, mânia lui Dumnezeu fiind simțirea pe care o au cei care sunt vinovați, fiindcă s-au despărțit de El, iar nu o patimă răzbunătoare ca din cele prezente la oameni, deoarece Dumnezeu este mai presus de toată patima. În realitate această concepție o avea Părintele Arsenie Boca ca să-și justifice mânia neînfrânată și să și-o dogmatisească ca fiind „bici al lui Dumnezeu”. Dar în felul acesta construiește și prin aceasta o imagine a lui Hristos în care Acesta seamănă cu el, făcând din sine model universal al oamenilor și... al lui Dumnezeu.

Astfel Hristos, în concepția Părintelui Arsenie Boca, nu mai este chipul Tatălui, ci... chipul Părintelui Arsenie Boca.

1. A patra luptă o avem de dat împotriva miniei, oare trebuie alungată cu totul din suflet, pentru otrava ei ucigătoare. Cât timp stăruie în inimi, orbindu-ne mintea cu vătămatoarele ei întunecimi, nu vom putea ajunge nici să judecăm cu dreaptă chibzuință, nici să ne bucurăm de văzul unei sublime contemplații și nici să dăm sfaturi înțelepte altora. Nici părtași la viața adevărată și păstrători statornici ai dreptății nu vom mai rămîne, dar să mai încapă în noi lumina duhului și a adevărului! Căci zice Scriptura : «Turburatu-s-a de mânie ochiul meu» (Ps. 30, 9). Nici parte de adevărata înțelepciune nu vom avea, chiar de am trece de înțelepți în ochii tuturor, «Pentru că mânia sălășluiește în sânul celor nebuni» (Eccl. 7, 8), dar nici viață fără de moarte nu vom putea dobîndi, oricît de prevăzători s-ar părea că sîntem judecați de oameni : «Căci mânia îi pierde chiar pe cei prevăzători» (Pilde 15, 1), Nu vom fi în stare să păstrăm nici cîrma dreptății ajutați de un ascuțit discernămînt al minții, oricît de desăvîrșiți și vrednici de respect am fi socotiți de toata lumea : «Căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu» (Iacob 1, 20). Nici cinstea gravă, pe care o întîlnim deseori chiar la oamenii acestui veac, n-o putem în nici un chip cîștiga, oricît de nobili și cinstiți am fi prin privilegiul nașterii, «căci bărbatul mînios este necinstit» (Pilde 11, 25). Nici la un sfat înțelept nu vom fi în stare să ne ridicăm vreodată, oricît de severi și plini de adîncă știință am părea, fiindcă «cel iute la mânia săvîrșește nebunii» (Pilde 14, 7). Nici la adăpost de turburări primejdioase și

feriți de păcate nu vom putea fi, chiar dacă nici o neliniște nu ne vine din partea altora, fiindcă «un om mînios aîfîă cearta, și cel aprig săvîrșește multe păcate» (Pilde 29, 12).

2. Am auzit pe unii care, încercînd să aducă îndreptățire acestei foarte primejdioase boli sufletești, se grăbesc să-i micșoreze vina, printr-o neîngaduită interpretare a Scripturilor. De pildă, susțin că nu este greșit a ne mînia pe frații care cad în vreo greșeală, de vreme ce se spune că chiar Dumnezeu se înfurie și se mînie, fie împotriva celor ce nu vor să-L știe, fie contra celor care, cunoscîndu-L, îl disprețuiesc, cum este acel pasaj : «Și S-a aprins de mînie Domnul împotriva poporului Său» (Ps. 105, 40), sau cînd se roagă profetul, zicînd : «Doamne, nu cu mînia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți» (Ps. 6, 1). Ei nu înțeleg că, vrînd să li se îngăduie oamenilor o așa boală ucigătoare, aduc nemărginirii divine și fîntîinii întregii curății jignirea unei patimi trupești²⁰³.

3. Dacă într-adevăr, cele ce se spun despre Dumnezeu trebuiesc luate în însemnarea lor trupească și strîmtă, adică după literă, deci și doarme, cînd se spune : «Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne ?» (Ps. 43, 25). Tot asemenea se zice despre El: «iată, nu va dormita și nici nu va adormi Cel ce păzește pe Israel» (Ps. 120, 4), și stă în picioare și se așează, cînd zice : «Cerul este scaunul Meu și pămîntul așternutul picioarelor Mele» (Isaia 66, 1), care «măsoară cerul cu palma și pămîntul îl cuprinde în pumnul Lui» (Isaia 40, 12), și se îmbată cu vin, cînd se zice : «Și S-a deșteptat Domnul, ca cel ce doarme, ca un viteaz amețit de vin» (Ps. 77, 71). «Cel ce singur are nemurirea și locuiește întru lumina cea neapropiată» (I Tim. 6, 16). Trec peste necunoașterea și uitarea, pe care le întîlnim deseori presărate în Sfintele Scripturi, cînd se face mențiune despre El, ca de pildă înfățișarea membrelor, care sînt prezentate ca cele ale unei ființe cu chip și alcătuire omenească, deci cu păr, cap, nări, ochi și față, mîini, și brațe, degete, pînțe și picioare. Dacă am vrea să le admitem pe acestea luate în sensul mărginit al literei, va trebui să se considere că Dumnezeu este alcătuit din membre cu înfățișare trupească, afirmație nelegiuită, de care trebuie să ne ținem departe.

4. Prin urmare, așa cum nu pot fi interpretate asemenea expresii după literă²⁰⁴, fără a săvîrși un grozav sacrilegiu față de Cel pe care autoritatea Sfintelor Scripturi ni-L înfățișează ca nevăzut, de negrăit, necuprins, mai presus de minte, nepătruns, simplu și fără alcătuire, tot așa și tulburarea furiei sau a mîniei nu i se poate alătura acelei naturi veșnice, fără a comite o mare blasfemie. Printr-o imagine de acest fel, a membrelor, trebuie să înțelegem însușirile mai presus de fire ale lui Dumnezeu și nemărginitele Lui lucrări, care nu se pot face înțelese decît prin aceste numiri obișnuite ale membrelor.

De pildă, în imaginea gurii, trebuie să recunoaștem cuvîntul Lui, care se adresează de obicei cu blîndețe simțirilor tainice ale sufletului nostru, sau cel care a vorbit la fel părinților noștri și profeților. În cea a ochilor, vom putea cunoaște nemărginirea privirii Sale, care vede și cercetează toate, fără a-i scăpa nimic din cele ce săvârșim, și ce va trebui să săvârșim sau gîndim. În menționarea mîinilor, vom recunoaște înțelepciunea și lucrarea prin care El însuși este și Creatorul și Ziditorul a toată făptura. Și brațul este semnul puterii și cârmuirii, prin care pe toate le sprijină, le stăpînește și le diriguie și, ca să trec sub tăcere celelate, părul alb ce altceva poate arăta decît adîncă existență și nemărginire în timp a divinității, care, fără de început și mai înainte de vreme, este mai presus de toată zidirea.

Tot așa, cînd citim despre mînia sau furia lui Dumnezeu, nu trebuie să înțelegem ἀνθρώπων, adică după josnica patimă omenească, ci într-un chip demn de Dumnezeu, care-i străin de orice patimă, în felul acesta, Îl putem considera drept judecătorul și osînditorul tuturor faptelor rele din această lume și, luîndu-ne după înțelesul acestor cuvinte, să ne temem de înfricoșătorul platnic al faptelor noastre, și să nu îndrăznim a admite ceva împotriva vrerii Lui.

Într-adevăr, omul întotdeauna s-a temut de cei despre care știe că se mînie, și de aceea se ferește să-i supere. Așa, în fața unor foarte drepți judecători, de obicei se tem de mînia lor pedepsitoare cei a căror conștiință este apăsată de vreo vinovăție, și asta, nu pentru că s-ar afla vreo pornire de răzbunare în sufletele celor care au să dea o sentință dreaptă, ci pentru că acesta este sentimentul ce-l încearcă cei ce se tem chiar în fața celui ce aplică legile, după

o examinare și cumpănire dreaptă. Oricât de mari ar fi blîndețea și bunătatea cu care este făcută judecata, ea este socotită ca izvorînd dintr-o grea și foarte pornită mînie de către cei ce au trebuit să fie supuși din vina lor osîndei.

Ar fi lungă înșirarea și nepotrivită cu scopul lucrării, dacă am sta să lămurim toate cîte s-au spus în sens figurat în Scripturi despre Dumnezeu asemuit cu făptura omenească. Pentru trebuința de acum, ar fi cam de ajuns cele ce am spus despre patima mîniei, pentru ca nimeni să nu-și mai tragă prilej de boală și moarte veșnică tocmai de acolo, unde se caută sfințenie și nemurire, tămăduirea vieții și mîntuirea.

5. *Prin urmare, monahul, care tinde spre desăvîrșire și dorește să se lupte după regulă în războiul duhului, să se țină departe de orice păcat al mîniei și furiei, și să asculte ce-l învață pe el calitatea de vas ales : «Orice mînie și izbucnire și defăimare să piară de la voi împreună cu orice răutate!» (Efes. 4, 31). Cînd zice: «Toată mînia să piară de la voi» nu exclude pe vreuna, ca fiind trebuitoare și folositoare. Și dacă trebuie să-l vindece pe fratele, care a păcătuit, s-o facă în așa fel, încît, preocupîndu-se să-i aducă tămăduire unuia, care suferă, poate de o mai ușoară fierbințeală, să nu se prăvălească chiar el din cauza mîniei lui aprige în boala mai cumplită a orbirii. Se cuvine neapărat ca, cel ce vrea, să vindece suferința altuia, să rămînă sănătos și ferit de orice slăbiciune, ca să nu i se aplice și lui acel cuvînt al Evangheliei: «Doctore., vindecă-te pe tine însuși mai întîi» (Luca 4, 23), căci văzînd paiul din ochiul fratelui, nu vede bîrna din ochiul său și cumva vedea să scoată paiul din ochiul fratelui cel care în ochiul lui are o bîrnă ?*

6. *Pornirea de mînie aprinzîndu-se din orice motiv, întunecă ochii minții, căci, vîrîndu-li-se în ei «bîrna» ucigătoare a unei boli mai grele, nu le îngăduie să mai vadă soarele dreptății. Nu interesează dacă se pune peste ochi o foaie de aur, de plumb, sau de orice metal: valoarea metalului nu aduce cu sine nici o deosebire în felul orbirii.*

7. *Negreșit avem sădită în noi mînia spre o destul de bună slujire, la care este folositor și sănătos să recurgem numai atunci cînd fierbem de mînie împotriva pornirilor ticăloase ale inimii noastre și ne indignăm că cele, de care ne rușinăm a le face, sau vorbi în fața oamenilor, s-au furișat în ascunzișurile inimii noastre. Firește, prezența îngerilor și a lui Dumnezeu însuși, care pătrunde cu vederea pretutindeni și în toate, și căruia nu-i pot rămîne ascunse în nici un chip tainele conștiinței noastre, ne cutremură de spaimă.*

8. *Tot astfel, ne aduce bună slujire, cînd ne pornim împotriva mîniei însăși, care s-a furișat în noi contra fratelui și alungăm întîi toate îmboldirile ei ucigașe, fără a-i îngădui să aibă lăcaș în adîncul inimii noastre.¹⁰⁴*

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca, dacă tot căuta desăvîrșirea, să fi început prin a lupta împotriva furiei sale, pe care o avea cu pretext misionar și care o dezvolta împotriva arhierilor, confrăților în preoție, și bieților oameni necăjiți, care veneau la el ca la un păstor, neștiind că vor da de un lup mînios, bici al lui Dumnezeu.

Da să mai și pui patima ta pe seama lui Dumnezeu, câtă amăgire! – n.n.]

[...]

[după ce am văzut cum pune pe seama lui Dumnezeu propria mînie, cu pretextul geneticii, să vedem cum pune pe seama lui Dumnezeu (și a sănătății firii pe care El a făcut-o) propriile poftă, cu pretextul hormonilor – n.n.]

In conviețuirea căsătorească nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. [dar e cea mai bună înfrînarea. Prin convingere, împreună pătimire și cunoaștere de sine. După cum ne învață Sfinții Părinți, dacă se poate, până la a ajunge la curăție, izvor și de sănătate. Altminteri cei doi se uzează și au suferință în trup – n.n.]

Abuzul atinge pe soț [în realitate și pe soție – n.n.], refuzul atinge pe soață și pe soț. Cum aceasta ? Așa-i făcut omul de (către) Dumnezeu: bărbat și femeie: un singur trup [fals: Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat

¹⁰⁴ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ¹1990, pp. 212-216.

*una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. 22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. 23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.”. 24 De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup. A fi luat dintr-un trup nu e tot una cu a fi un singur trup. Ci ei devin („vor fi”) un singur trup. Dacă ar fi fost un singur trup, nu mai era nevoie să spună că vor fi un trup. Aceasta se petrece în viitor, în două modalități. Fie prin împreunare, în mod trupesc, ca un simbol de învățătură sădit în experiența noastră din simțire pentru a înțelege adevărata menire a firii în veșnicie, adică de nuntă cu Hristos. Fie prin împărțășanie, în mod duhovnicesc, feciorelnic, atunci când Sfânta Biserică va fi mireasa și Trupul lui Hristos, luată din coasta Lui, de unde a curs sânge și apă. Fiindcă noi suntem creștini, Sfânta Cununie recapitulează în sine amândouă modurile. Se începe ca într-un Vechiul Testament de la unirea prin relația trupească și se ajunge la Noul Testament: *Efe 5:29 Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Hristos Biserica, :30 Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. :31 De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. :32 Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică.**

– n.n.].

Cu cunoștințele contemporane de biologie, de endocrinologie și de neurologie putem înțelege clar acest lucru [în realitate nu numai că nu înțelegem nimic, dar ne și amețim de cap, căzând în înșelare, cum a pățimit bietul Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

*Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieții în bune condițiuni, are nevoie de o bună și corectă funcționare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înșirate în număr de 7-8 (depinde cum sunt numărate) pe toată verticala staturii noastre. Două sunt în cap - responsabile cu comenzile și cu modul de funcționare al tuturor celorlalte. **Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanță cu concepția ta de viață, în care te integrezi trup și suflet** [aceleași ineptii ca la genetică. Nu s-a făcut nici un studiu care să dozeze hormonii în funcție de religie sau mentalitate. Și nu s-a făcut, fiindcă în realitate acestea nu influențează, decât indirect poate, prin practicile care le implică. Vedeți comentariile ce dezbat această problemă la genetică – n.n.] .*

Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcționeze într-un mod sau să funcționeze într-un alt mod, e destul să dau de exemplificare două concepții de viață diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande din subordine când te integrezi în turma lui Epicur și altfel vor conduce iconomia ta endocrină, când te integrezi în turma lui Hristos [după ce nu dovedește nimic, ci demonstrează ipoteza prin aceeași ipoteză, ca să nu fie prins cu ocaua mică sare direct la preocuparea sfinției sale, pentru care a făcut atâta introducere, scopul pentru care a construit această demonstrație, plictisindu-se să mai inventeze minciuni pentru celelalte glande. Suficient cât a aburit cititorul prin impresia ce i-a sădit-o că este cunoscător rafinat al endocrinologiei – n.n.]

Sărim peste celelalte glande de pe verticala omenească și ne oprim puțin la cele sexuale. Aci-i aci. Aci au fost lăsați oamenii fără nici o cunoștință exactă. Ba li s-au spus multe minciuni și fiecare a fost lăsat în banii lui, cu greșelile și ereziile sale [e adevărat. Și ca și cum nu ar fi fost îndeajuns, continuă și Părintele Arsenie Boca cu același stil, dar mai grav, că e din gura unui ieromonah Ortodox, care ar fi trebuit să apere curăția și adevărul, nu să le combată printr-o falsă știință – n.n.] .

S-o luăm, fugitiv, cu puțină biochimie endocrină. Sexele - bărbat și femeie - se caută la maturizare unul pe altul, trecând peste orice bariere ale oricui [ce înjosire la adresa și a bărbatilor și a femeilor, dărâmand barierele puse de Sfânta Ortodoxie împotriva păcatului. Îi reduce la sexe ce se caută... poate că asta este experiența sfinției sale personală, și o generalizează – n.n.] . Totuși e bună, și foarte bună chiar, și puțină minte și cât de cât cunoștință

pozitivă a faptului acestuia, a continuității vieții. Constituțional, natura bărbătească are o glandă în plus față de femeie: prostata.

[Iată cum își începe întreaga demonstrație putredă de la o minciună:

După Părintele Arsenie Boca prostata ar fi o glandă endocrină.

Uitați acum la lista glandelor endocrine:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83_endocrin%C4%83>, luni, 9 noiembrie 2015

Hipotalamus;

Glandă pituitară;

Glandă adrenală;

Glandă paratiroidă;

Glandă tiroidă;

Insulele lui Langerhans;

Testicul;

Ovar;

Glandă pineală.

Unde este trecută în această listă prostata? Sigur, ucenicii hipnotizați vor zice: chiar dacă nici un om de știință nu a observat până acum, dacă a spus Părintele Arsenie Boca este glandă endocrină! Dar atunci, pentru ei, sfinția sa este un papă infailibil – n.n.]

Aceasta spune foarte importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor necazuri ivite în familie.

Tot pentru clarificare trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii. [vedeți cum își repetă ineptia? Producerea de hormoni este caracteristica glandelor endocrine. O glandă este un organ situat în corpul unui animal, care sintetizează o substanță deosebită, pe care o poate trimite direct (glandă endocrină) în circuitul sanguin sub formă de hormoni (și cei ce produc laptele matern) sau o eliberează sub formă de secreție exocrină (glandă exocrină) prin cavitățile din interiorul corpului sau de la suprafața acestuia¹⁰⁵. Așadar prostata este o glandă exocrină. Ea nu produce hormoni ci secreții exocrine care reprezintă 25-30% din spermă – n.n.]

Aceștia sunt substanțe de biosinteză, produse de glande, și vărsate în circuitul mediului intern al sângelui, cu ajutorul cărora circulă prin tot organismul, cu activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg în bune condiții de viață, internă și externă [cum se varsă secrețiile prostatei în sânge? Iată o a doua minciună sugerată de Părintele Arsenie Boca. Sau a câta minciună din cele pe care erau construite viața, mentalitatea și predica sfinției sale – n.n.] .

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârânătoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul¹⁰⁶

Iată cum tocmai ați citit și alte minciuni, din cele nenumărate, susținute de Părintele Arsenie Boca, falsul iconar și mincinosul învățător de la Drăgănescu, în faza de *concluzi[e]a celor cinci decenii (1939-1989) de „antropologie pastorală și documentație pe teren”*, după cum sugerează scotocitorul osârdnic printre hârtiile lui, autorul cărții de mai sus.

Haideți acum, împreună, să analizăm aceste minciuni:

¹⁰⁵ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Gland%C4%83>>, joi, 19 noiembrie 2015

¹⁰⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

1. De când sărurile acidului glutamic sunt hormoni? De când sunt sintetizate de prostată? În afară de asta, ele se găsesc și în legume, și în fructe din abundență. Și femeia și bărbatul le pot procura cu simplitate, din hrana de toate zilele, fără a se preocupa de el.
2. Prostata este o glandă exocrină, iar nu endocrină. Ea are rolul de a produce un lichid alcalin, vehicul pentru sămânța bărbătească și contribuie la expulzia sa prin musculatura netedă. Nu sintetizează nici un hormon și nici săruri ale acidului glutamic.
3. Nici măcar sperma nu conține aceste săruri sau acest acid.

Haideți să citim împreună câte ceva despre compoziția spermei:

Compoziția spermei umane:

Componentele spermei sunt două: sperma și plasma seminală. Plasma seminală, în schimb, este produsă din compuși secretați de vezica seminală, prostată și glandele bulbouretrale.

Plasma seminală umană conține o gamă complexă de constituenți organici și anorganici.

*Plasma seminală constituie un mediu nutritiv și protector pentru spermatozoizi în timpul traiectului lor spre aparatul reproducător feminin. Mediul vaginal este unul ostil pentru gameții masculini, deoarece acesta este unul foarte acid și plin de celule pentru imunitate. Componentele plamei seminale compensează acest mediu, prin faptul că aceasta conține amine bazice cum ar fi **putrescina**, **spermina**, **spermidina** și **cadaverina**, care sunt responsabile pentru mirosul și aroma spermei.*

[să ia aminte cu ce se împărtășesc cei ce sunt pasionați de acest lichid: cu putrescină și cadaverină, adică cu moartea. A îngăduit Dumnezeu chiar și prin aceste denumiri date de oamenii de știință să înțelegem către ce ne îndreaptă cu pași rapizi împreunarea trupească, de unde ne vine în fire stricăciunea și moartea, nicidecum sănătatea și echilibrul, după cum sugerează pasionatul de la Prislop – n.n.]

Aceste baze alcaline contraatacă mediul acid din canalul vaginal și protejează ADN-ul din spermă de denaturarea acidă.

[deci, rolul lor nu este să fie absorbite, ci să contraatace mediul acid. – n.n.]

Componentele și contribuțiile spermei sunt următoarele (glanda, %, descrierea):

- *testicule 2-5%[1] aproximativ 200-500 milioane de spermatozoizi, produși în testicule, sunt eliberați la ejaculare;*
- *vezica seminală 65-75% aminoacizi, citrat, enzime, fructoză (principala sursă energetică a spermatozoidelor, care se bazează pe zaharurile din plasma seminală pentru energie), fosforilcolina, prostaglandine (implicate în crearea unui răspuns de imunitate a femeii împotriva spermei străine) [vedeți că până și organismul femeii se apără ca față de un corp străin față de sămânța străină, cum ar putea zice cineva că are nevoie de ea? – n.n.] , proteine, vitamina C*
- *prostata 25-30% acid citric, fibrinolizină, antigen specific prostatei , enzime proteolitice , zinc (servește la stabilizarea cromatinei din ADN în celulele spermei. O deficiență în zinc poate să cauzeze o fertilitate mai scăzută datorită fragilității crescute a spermei. Deficiența de zinc poate să afecteze în mod advers și spermatogeneza.)*
- *glandele bulbouretrale < 1% galactoză, mucus (servește la intensificarea mobilității spermatozoidelor în vagin creând un canal vâscos pentru ca spermatozoidii să înoate prin el și să prevină difuzia lor în spermă. Contribuie la aspectul gelatinos al spermei), acid sialic [...]*

O trecere în revistă din 2005 a cercetărilor a raportat următoarele proprietăți fizice și chimice ale spermei umane:[3]

Proprietate	Per 100mL	Într-un volum mediu per ejaculare (3,4 ml)
Calciu (mg)	27,6	0,938
Clor (mg)	142	4,83
Citrat (mg)	528	18,0
Fructoză (mg)	272	9,25
Glucoză (mg)	102	3,47

Acid lactic (mg)	62	2,11
Magneziu (mg)	11	0,374
Potasiu (mg) 109	3,71	
Proteine (g) 5,04	0,171	
Sodiu (mg) 300	10,2	
Uree (mg) 45	1,53	
Zinc (mg) 16,5	0,561	
Capacitate tampon (β)	25	
Osmolaritate (mOsm)	354	
pH	7,7	
Viscozitate (cP)	3–7	
Volum (ml)	3,4	

Valorile pentru volumul mediu au fost calculate și rotunjite la trei cifre semnificative. Toate celelalte valori sunt cele oferite în trecerea în revistă.¹⁰⁷

Unde sunt sărurile acidului glutamic? Dar, după cum vom vedea din comentariile ucenicilor înfierbântați (la observațiile pline de bun simț ale unei cercetătoare în domeniu, care îl contrazicea pe bună dreptate, mâhnită fiindcă aberantele afirmații ale sfinției sale nu sunt numai mincinoase, nesuținute științific, dar și vătămătoare fecioriei și duhovniciei), pentru ei evidențele nu contează. Părintele Arsenie Boca este mai infailibil ca un papă ex cathedra.

4. Glutamatul (sărurile acidului glutamic) este un neurotransmițător care, în exces, duce la distrugerea neuronului și la epilepsie. Dacă am păstra logica Părintelui Arsenie Boca oamenii ar trebui să se ferească de împreunarea trupească ca nu cumva să își distrugă creierul sau să facă accident vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofică, latirismul, autismul, unele forme de retard mintal, boala Alzheimer și epilepsie:

Transportatorii de glutamat se gasesc in membranele neuronale și a celulelor gliale. Ei transportă rapid glutamatul din spațiul extracelular înăuntrul celulei. În leziuni cerebrale, acestia pot lucra în sens invers, și glutamatul în exces se acumulează în afara celulelor. Acest proces determină ionii de calciu să pătrundă masiv în celule prin intermediul canalelor care aparțin receptorilor NMDA. Creșterea concentrației calciului intracelular duce la apoptoza (moartea – n.n.) neuronului, procesul fiind numit excitotoxicitate.

Mecanismele morții celulare sunt:

- Distrugerea mitocondriilor,
- Glu/Ca stimulează factorii transcripționali pro-apoptotici, sau inhibă factorii de transcripție pentru genele anti-apoptotice.

Excitotoxicitatea cauzată de glutamat apare în timpul cascadei ischemice cerebrale, fiind asociată cu accidentul vascular cerebral, și unele boli, precum scleroza amiotrofica, latirismul, autismul, unele forme de retard mental și boala Alzheimer.

Acidul glutamic este implicat în crize epileptice. Microinjecția de acid glutamic în neuroni produce depolarizări spontane la intervale de aproximativ o secundă, iar acest model de declansare este similar cu ceea ce este cunoscut sub numele de schimbare paroxistică depolarizatoare în atacurile epileptice¹⁰⁸.

Vedeți ce dăunător poate fi acidul glutamic ca și sărurile lui în exces?

Dar poate că sunt unii care, neținând cont că totul este o mare farsă jucată de duhurile hinduse prin gura Părintele Arsenie Boca, susțin (deși știința demonstrează contrariul) că dacă sfinția sa așa a spus, el nu poate vorbi decât de la Sfântul Duh. Așa că prostata, contrar biologiei, medicinei și întregii științe este totuși o „glandă endocrină” care sintetizează „hormonul” numit săruri ale acidului glutamic, iar acelea dau astfel de efecte doar în exces, în schimb administrate echilibrat și constant, furnizează (pe lângă plăcerea de care nu se pot lipsi și pentru care îl și apreciază pe Părintele Arsenie Boca, că le-a justificat-o) sănătate mintală și progres nervos.

¹⁰⁷ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Sperm%C4%83#Compozi.C8.9Bia_spermei_umane>, joi, 19 noiembrie 2015

¹⁰⁸ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Acid_glutamic>, luni, 9 noiembrie 2015.

Ei recomandă atunci să se facă doar „administrarea lui necesară și suficientă printr-o împreunare trupească echilibrată și o absorbție sporită” (desigur prezentă doar la ucenițele Părintelui Arsenie Boca, prin efectul placebo, căci mucoasa vaginală, în realitate, nu permite absorbția acidului glutamic sau a sărurilor lui la nici o femeie). Aceasta le-ar feri pe femeile arsenice și de carențe, și de exces; și de refuz, și de abuz.

Ne vedem, astfel, obligați de iraționalitatea scrierilor Părintelui Arsenie Boca și de gândirea nefinalizată a ucenicilor sfinției sale să analizăm ce ar fi exces pentru firea noastră căzută în legătură cu împreunarea trupească și cum se face absorbția prin vagin, pentru a descoperi încă două minciuni propovăduite de Părintele Arsenie Boca prin aceste spumoase cuvinte, concluzia viețuirii îndelungate lângă și mai efervescenta Maică Zamfira din „*Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*”.

5. Să studiem acele fapte care nu sunt conduse de minte, ci de instinct. Ne fiind conduse de minte nu pot fi pildă pentru om, fiindcă omul trebuie să-și stăpânească instinctele. În schimb pot arăta până unde merge instinctul în mod firesc și la om, și de unde încep excesele unei minții întunecate, conduse de patimi, de nălucirile plăcerilor și căzută sub fire, specifică numai omului trupesc.

Dobitoacele cele necuvântătoare, împreunându-se doar când le dictează instinctul, ne arată care este normalul firii noastre căzute. Excesele față de ce fac ele provin, așadar, nu din instinctele firii, ci din găselnițele minții care vrea să slujească plăcerii, inventând și provocând astfel tot felul de pretexte, printre care și ideea că prin împreunarea deasă ar ajunge la sănătatea și normalitatea firii.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Părintele Nicodim Mândiță, un învățător popular, ce s-a adresat și el oamenilor simpli, tot în aceeași perioadă ca și Părintele Arsenie Boca, dar spre deosebire de ultimul și-a păstrat viața nepătată, atât politic cât și moral, neabătându-se nici cu faptele, nici cu învățătura de la Sfânta Predanie. Cu adevărat este un model de sfințenie, oricât putând a fi propus pentru canonizare. Însă lumea nu-l iubește, fiindcă, spre deosebire de pictorul de la Drăgănescu, o oprește de la păcat și mentalitățile ei demonice. Intelectualii au găsit pretextul în a-l respinge că nu are flexibilitate și rafinament (în realitate sfinția sa nu umblă cu compromisuri și filozofii de doi lei bucata, ca să pară interesant ca studentul în religii superioare), iar oamenii simpli îi reproșează că nu face minuni spectaculoase (ceea ce în realitate ne arată că s-a adresat oamenilor credincioși, ce umblă după poruncile lui Dumnezeu, nu oamenilor necredincioși fascinați de duhurile amăgitoare și spectaculoase, ce vor să atragă spre mentalități eretice prin hipnoza falselor minuni demonstrative).

Am preacurvît cu soția mea când era gravidă (însărcinată). . . în timpul scurgerilor de sânge lunare. . . și pînă în 40 de zile de la nașterea pruncului... în zilele oprite: Sâmbăta, Duminica, Luni, Miercuri, Vineri, în sărbători, în cele patru posturi și în ajunurile din cursul anului? (c)

c) Medicii binevoitori ai omenirii spun că cei căsătoriți trebuie a se împreuna numai odată sau de două ori pe săptămână, Marțea și Joia după rânduiala creștinească, când nu-i sărbătoare sau post, ca să aibă copii sănătoși, vioi și activi în viața lor. împreunarea se face numai în scopul facerii de copii. Priviți moravurile genezice ale animalelor. Ele se împreună (goneasc, mârlesc.) rare ori, numai pentru înmulțire. [în medie de două ori pe an – n.n.] *După ce a zămislit nu se mai împreună. Și omul, în loc de a fi superior animalelor, să devină mai bestial decât ele?! Legile indiene recomandă oamenilor a NU avea raporturi sexuale decât de 3—4 ori pe lună, ba în lunile de vară numai odată pe lună; iar cei trecuți peste 50 de ani să se astâmpere. Oare creștinii să se pogoare tot mai jos, dedesubtul necreștinilor!?* [păgânii pot fi și un bun exemplu, când sunt mai înfrânați. Mai jos vedem că sunt și un rău exemplu, când sunt desfrânați. Ne întrebăm de ce Părintele Arsenie Boca a luat din păgânism tocmai învățăturile ce îndeamnă la desfrânare, dându-le o mască științifică și Ortodoxă? — n.n.)] (*Vezi „Oglinda Duhovnicească”, pp. 1546 — 1736; 2309 2313, de autor, și nota întrebării 172, pp. 446 — 456 din această carte.*)

Cei căsătoriți trebuie a se abține de la împreunări trupești: Lunea, Miercurea, Vinerea, Sâmbăta, Duminica, în sărbători mari și în posturi, „ca să se îndeletnicească cu postul și cu rugăciunea” (1 Cor. 7 5), pe cât este cu putință, precum și în timpul scurgerilor lunare, al purtării sarcinii și pînă după 40 de zile de la nașterea pruncului.

„Cei căsătoriți sînt datori a-și fi lor înșiși judecători, adică, este cuviincios lucru a se de-părta unul de altul prin învoirea fiecăruia, cînd se zăbovesc în rugăciune, apoi să se împreune iarăși, a spus Pavel Apostolul” (1 Cor. 7 5; Sf. Dionisie, 3).

„Femeia care va fugi de bărbatul ei, urînd împreunarea bărbătească, și va vrea să umble așa (contra rînduiei), anatema (Să fie)”. (deci păzirea curăției în familie numai cu învoirea celor doi și nu prin ura față de slăbiciunile firii, ci din dorința vieții feciorelnice în doi, cum vom vedea mai jos – n.n.) [...]

283) Am preacurvit peste fire cu soția mea și cu alte femei (cu soțul meu, cu alți bărbați), primejduindu-mă vremelnice și veșnic? (a)

a) CURVIA PESTE FIRE. Cel ce va umbla cu femeia lui peste fire, ani 5 și Preot să nu se facă... Așa să canonisești și pe femeie, de va fi fost cu voia ei; iar de-i va fi fost cu sila, s-o canonisești mai ușor, însă precum vei pricepe tu sila ei (Canon Molitfelnic). Cel ce va umbla cu femeie străină peste fire, 15 ani. Bărbatul de se va afla cu femeia afară de fire, care lucru este afară de fire i omenească, acela să se despartă din alesul și blagoslovitul neam al Creștinilor, ca o amestecare rea și lucru rușinat, și să se despartă de dânsul muierea (de nu-și revine, nici face roade vrednice de pocăință, n.n.) fără de cuvîntul nimănui, și să își ia zestrea ei și darurile cele de dinaintea nunții, și din averea lui cât va fi a treia parte peste darul nunții dinainte, atîta sa ia (după o pravilă veche de la Ohrid). Care va face cu muierea lui afara de fire, acela Preot să nu se facă; ci numai să se despartă de tot de dânsa și dacă se va despărți, atunci să se canonisească 15 ani să nu se Cuminece (Postnicul și Grigore Soluneanul, PAI.B. gl. 231).

284) Am păcătuit contra firii și rînduiei omenești, pe dinapoi ca dobitoacele ? (b)

b) Prin împreunarea pe dinapoi ca dobitoacele, oamenii se degradează, devin scârboși, spurcați, decăzuți de pe treapta demnității omenești, depărtează de la ei pe îngerii păzitori, mînie pe Dumnezeu, și apropie de ei pe necurații draci. ”Omul în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor” (Ps. 48 72, 27).

285) Am păcătuit cu femei, cu bărbați, cu copii, pe unde nu se cade (pe șezut, sodomie) ? (c)

c) Păcatul sodomiilor se numește tot felul de desfrînare împotriva firii, precum și felurile păziri sau împiedicări cu intenția de a nu face copii, în afara de rînduiala păzirii curăției [deci și metoda calendarului, pe care o propovăduia Părintele Arsenie Boca fiind atît de „atârnat” în mentalitatea sfinției sale, de împreunarea trupească, astfel ca nici măcar bolile ce pun în pericol femeia însărcinată și fătul să nu împiedice plăcerea. Dar vom vedea că spurcata idee arsenică a sănătății prin sămînța bărbătească duce și la o altă concepție de împreunare împotriva firii (sau perversiune sexuală) enumerată și de Părintele Nicodim Măndiță și practica de păgâni atît în Tantra Yoga, în satanism, în orgiile dionisiace sau bachice, dar și în practica lor curentă– n.n.].

Păcatul acesta este în strînsă legătura cu păcatul aruncării pruncilor născuți, ce domina în pagînism (Rom. 1 25—27). Deși în societatea sălbaticilor, a păgânilor sau idolatrilor, uciderea pruncilor găsea oarecare trecere sau simpatie în lumea aceea bestială și depravată îngrozitor, însă în societatea noastră creștină și civilizată, nu poate avea nici îngăduire, nici scuză. Diferitele specii ale acestui păcat urâcios se află în mai multe locuri ale Dumnezeieștilor Scripturi și în canoanele Sfinților Părinți (Pidalion, o.c. filele 465; 469; 470). Cei care fac sodomie cu bărbați, sau cu femei, sau cu tineret, stricătorii de parte bărbătească (sodomiteii) și stricătorii de vite, ca și ucigașii, fermecătorii, preacurvarii, idolatrii, sînt vrednici de

aceiași pedeapsă, se canonisesc cu 15 — 20 ani (Rom. 1 26—32; Sf. Vasile, 7; 62; Sf. I. Post. 18; P.M.B. gl. 231; vezi și nota întrebării 151, pp. 413 — 414, din această carte).¹⁰⁹

Omul împreunându-se mai des decât dobitoacele și în poziții nefirești, nu pentru zămisirea de prunci, arată că pricina nu este vreun echilibru însănătoșitor dictat firii, ci îmbolnăvirea imaginației și simțirii de plăcerea păcătoasă, care duce în timp și la îmbolnăvirea trupului. Aceasta este cauza inventării pretextelor pentru împreunarea deasă care strică mentalitatea și generează tot felul de ideologii obsedate de sex. Dar în același timp este și ea, într-un cerc vicios, influențată, desfrânată și impulsionată de astfel de mentalități. Gravitatea cea mare apare nu când Freud sau nu știu ce guru propovăduiește acestea ci tocmai un ieromonah Ortodox cu aură de Sfânt, construită cu grijă de cei ale căror interese oculte a slujit o viață întreagă.

Astfel nu numai că *Psa 48:21 omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte, și s-a asemănat lor*, ba chiar s-a pus prin pofta nerațională sub ele. Vă dați seama ce lipsă de raționalitate, și cu atât mai mult de omenie, la acest învățător faimos, dar găunos? El ridică dobitocia necuvântătoare, pofta nerațională, atârnarea de împreunarea trupească (pe cea mai prejos decât firea dobitoacelor, dar, după cum vom vedea mai jos, chiar și pe cea împotriva firii), la rangul de normalitate și sănătate. Cum poate fi propus la canonizare un astfel de dușman de calibru crescut al neamului omenesc, ce propovăduiește stricăciunea ca normalitate, pofta fără de minte ca raționalitate și moartea ca viață?

Am spus că învățăturile Părintelui Arsenie Boca îndeamnă la păcate împotriva firii, nu numai prin sfătuirea de a practica metoda contracepției calendarului. Dar încă și prin mai ce? Poate fără să vrea, prin aceste teorii, Părintele Arsenie Boca îndeamnă la gomarie.

Haideți să vedem cum, descoperind în același timp și a 6-a minciună din afirmațiile sfinției sale:

6. Absorbția substanțelor (deci și a sărurilor acidului glutamic) prin mucoasa vaginală este extrem de redusă, aproape inexistentă, în schimb prin mucoasa bucală este cea mai rapidă și mai consistentă din întreg organismul uman. Femeile dornice să asculte de Părintele Arsenie Boca vor dori să își administreze sărurile acidului glutamic de la bărbați direct prin mucoasa bucală (spurcată consecință ale unei gândiri vulgare provenită de la cel care a înșelat pe atâția să îl considere Sfânt. Sau mai bine spus roadă vicleană a amăgirii duhurilor ce vor să batjocorească Ortodoxia, a Cărei esență este fecioria. Doamne, păzește-ne de lucrările cele spurcate ale celui viclean!)

Particularitati ale absorbției prin mucoasa uretrala și vaginala

- absorbția este redusă [...]

Particularitati ale absorbției prin mucoasele tubului digestiv

Abs prin muc bucala:

- sublingual efectul se instalează în 1-3 min.

- circ venoasa de la acest nivel se varsă în vena cava superioară.

- Avantaje: absorbția rapidă, medicamentul este protejat de degradarea sucului gastric [cum s-ar degrada dacă ar ajunge în stomac – n.n.] și de trecerea prin „primul pasaj hepatic” (ex: nitroglicerina) [dar nimeni nu împiedică un om ahtiat după plăceri și montat de Părintele Arsenie Boca să gândească aceleași lucruri și despre sărurile acidului glutamic – n.n.]

În realitate, cele ce au această perversiune sexuală numită gomarie sau sex oral, nu numai că se hrănesc cu putrescină și cadaverină, adică cu însăși moartea lor, ci se despart și de Dumnezeu. Ele înlocuiesc Sfintele Taine, unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos (focul dumnezeiesc ce arde păcatele și ne dă o viață duhovnicească), cu secrețiile spurcate ale unui trup bărbătesc stricat și muritor. Ele primesc astfel, sărmănele, o viață trupească dărâmată de ahtierea după niște plăceri împotriva firii. Până acolo se strică firea, încât de dragul plăcerii trupești și imaginative mai intense trec chiar și peste scârba firească față de gustul și mirosul unei asemenea necurății puturoase, pentru a-și împlini fantezia demonică. Este evident astfel că este un păcat

¹⁰⁹ Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ (după SFÂNTUL ATANASIE AL CRETEI), *Calea sufletelor în veșnicie sau cele 24 vămi ale văzduhului*, Volumul 2, Ed. Lumină din lumină, București, 21992, pp. 747, 760-761.

împotriva firii, susținut de niște puteri întunecate ce duc la freamătul trupului (chiar contrar luiși) și la perversiunea mentalității (contrară strigătelor conștiinței căzute și umilite).

GOMARIA

806. -*Se pare că din pricina groazei urîciunii a acestui păcat și ca să nu se spurce hîrtia și auzul, părinții bisericii au evitat să-l mai formuleze. Dar întrucât a existat și există socot că este necesar să-l dăm pe față. Gomaria (gură, Gomora Facere 19) este păcatul adorării părților genitale, prin care adoratul le sărută, le ia în gură ... mai josnic decît animalul. Un astfel de păcătos se canonisește cu afurisirea ca sodomiții și ucigașii de suflete pînă la douăzeci de ani. Ei nu mai pot fi niciodată hirotonisiți iar în caz de hirotonie prin tănuire, se caterisesc definitiv, rămînînd simpli mireni, fără dar lucrător de cele sfinte. Fără îndreptare totală și deci, ei nu mai pot fi primiți la tainele bisericii, pînă ce nu dau dovadă prin fapte deplin verificate în timp îndelungat de curată pocăință. Nici în cimitir să nu se îngroape dacă rămîn nepocăiți, iar fapta a devenit publică (V. curvie-sodomie). [...]*

870. - *“Cînd cineva vrea să se facă preot, acela trebuie să fie de treizeci de ani, iar diaconul de douăzeci și cinci, iar citețul de optsprezece. Iar păcatele care opresc de preoție sînt acestea : “De-l va strica alt copil, sau el copil fiind, va strica pe alt copil”.*

“Sau va curvi cu muiere, sau cu voinic, sau cu dobitoc, sau cu femeia sa afară de fire” (sodomie, gomorie). [...]

CURVIA-SODOMIE

487. - *“Curvia -sodomie este păcatul pe care îl face bărbat cu bărbat sau bărbat cu femeie cînd nu vor să aibă copii. El este păcat strigător la cer. “Strigătul (dreptății dumnezeiești) împotriva Sodomei și Gomoriei s-a mărit foarte și, păcatul lor este foarte greu” (Fac. 18,20). “Dacă cineva se va culca cu un bărbat așa cum se culcă cu o femeie, amîndoi au făcut o mare urîciune, de aceea ei trebuie pedepsiți cu moartea, iar sîngele lor să cadă asupra capului lor” (Lev 20, 13; Deut. 23, 17; Rom. i, 26, 32). **Sodomiții și Gomoriții, adică cei ce fac spurcăciuni în gură, împărăția lui Dumnezeu nu o vor vedea” (I Cor. 5, 9-10).***

488. - *“Cel ce va umbla cu femeia peste fire, cinci ani și preot să nu se facă”. -Molitifelnic.*

489. - *“Așa să canonisești și pe femeie de va fi fost cu voia ei, iar de va fi fost cu sila, mai ușor s-o canonisești, însă cum vei pricepe tu sila ei”. -Molitifelnic – [...]*

498. - *“Dacă cineva face sodomie cu soția sa, se canonisește opt ani, dacă mănîncă hrană uscată după ora a noua din zi și să facă în fiecare zi cîte două sule de metanii”. I. Post. 65. [...]*

500. - *“Păcatul sodomiei se osîndește cu două judecăți: biserica îi afurisește, iar judecata lumească îi osîndește la moarte și trupul i se arde în foc”. -ILT, 333.*

501. - *“Sodomitenii se consideră mai rău decît ucigașii, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decît a trăi în halul acesta. Ucigașii despart sufletul de trup, dar aceștia, împreună cu trupulucid și sufletul. Orice fel de păcat nu se poate compara cu această grozavă nelegiuire și dacă, cei ce pătinesc de această boală ar simți grozăvia acestei pofte păcătoase, ar prefera ca mai bine să moară de o mie de ori, decît să facă aceste păcate... Unul ca acesta este vrednic de bătut cu pietre și de femei și de bărbați, căci a nedreptățit și a defăimat ambele sexe”. Sf. Ioan Hrisostom, ‘ Rom. Om. V a LV. [...]*

871. - *“Iar dacă se va face cineva preot, și va cădea în unele păcate de acestea, să i se ia darul preoției de tot, după canonul 51 al Sf. Vasile, iar a se împărtăși nu este oprit”. “Iar dacă va fi fost cineva cucon mic și s-a amestecat cu altul în păcate, (de sodomie) și i s-a slobozit curgerea numai între coapse [vedeți ce importantă este prezența spermei în păcătuire, cea secreție atît de lăudată de Părintele Arsenie Boca și atît de dorită ca leac și sursă de sănătate de către ucenițele sfînției sale, amăgite de învățăturile aberante ale lui? – n.n.], **acela întîi să se canonisească și apoi să se facă preot, numai dacă nu s-a făcut păcatul deplin, să fi intrat mädularul în șezutul copilului. Iar dacă va fi intrat într-însul să nu se facă preot, deși a fost copil și nu a cunoscut păcatul, însă i s-a spart vasul și s-a făcut netrebnic și nefolositor preoției.***

Drept aceea, trupul lui nu mai poate să fie bun pentru slujba preoției. De aceea și copilul, care la alt copil își va băga mădularul, se oprește de la preoție”. -ILT, 58.¹¹⁰

E adevărat că ucenicii sfinției sale, și cei intelectuali, și cei simpli, nu sunt obișnuiți să gândească până la capăt ceea ce spune Părintele Arsenie Boca, luându-i toate cuvintele la modul absolut adevărat și incontestabil și rezumându-se doar la ceea ce a declarat el fățiș, necercetând și consecințele ascunse ce decurg din acelea, neputând să-și dea seama astfel de vicleșugul învățaturii sale. Ei nici nu admit că ar fi putut sugera idolul lor altceva decât Ortodoxia.

Nu cunosc nici suficientă medicină ca să se gândească la absorbția bucală comparativ cu cea vaginală. Am putea gândi că tocmai prin infirmitatea modului lor de a gândi (gândirea nefinalizată) ar putea fi scutiți de ajungerea la astfel de păcate împotriva firii sugerate subliminal de Părintele Arsenie Boca. Însă, în realitate, chiar dacă la început conștiința le atrage atenția că e ceva greșit (sau măcar neclar), ei se obișnuiesc cu ideea plăcerii ca o necesitate a firii, apoi cu plăcerea însăși, nemaigândindu-se vreodată măcar că ar fi vreun păcat. Aceasta se produce încetul cu încetul în mintea lor prin adormirea conștiinței datorată dogmatisării (justificării) acestui viciu ca fiind virtute prin scrierile idolului lor de la Prislop și practicarea unei vieți îndulcite trupește, care le întunecă în final discernământul. Mintea li se schimbă pe nevăgăte de seamă (dar nu spre pocăință ci spre păgânism), având și dezlegarea Părintelui Arsenie Boca pentru contracepție și cum vom vedea mai jos și la poligamie, și la aventurile curvești, pentru care este învinovățită firea și fiziologia ei. Duhurile viclene ale desfrânării nu se poartă cu mânuși, ci se bucură când omul nu gândește până la capăt (numai cei ce își folosesc cu trezvie întreaga minte pentru a deosebi binele de rău până la consecințele lui ultime le pot birui, cu ajutorul lui Hristos). Ele sapă prin plăcere în minte, făcând-o roaba simțirii și, încetul cu încetul, profită de mentalitatea contemporană că sexul oral este o variantă intelectuală, rafinată, sănătoasă și eficientă împotriva zămislirii de copii, ducând pe cuplurile bocofile, (deja grav avariate prin plăcerea de sine sădită de arsenism), să cadă în cursa păcatelor împotriva firii devenind în cazul de față bucofile. Desigur aceasta se petrece la început doar în cadrul căsătoriei, pentru a fi mascată că e ceva firesc, dar, odată deschisă cușca fiarelor gândite, sfâșierea nu se oprește doar aici, ci sfâșie mai apoi și familia însăși, prin extinderea plăcerii fără responsabilitate și în afara casei, mai ales că sunt susținuți de

7. A șaptea minciună, chiar din „*Cărarea împărăției*”:

Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!! – n.n.] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine - că l-au smintit la minte, încât s-a lepădat de Dumnezeu.¹¹¹

Ce hule la adresa lui Dumnezeu. Oricine hulește firea, hulește pe Făcătorul ei. I-a făcut Dumnezeu pe bărbați poligami și curvari aventuroși, iar apoi îi pedepsește pentru aceasta. ce perversiune pusă în cărcă Ziditorului de către hulitorul de la Prislop!!!

Dar Dumnezeu l-a făcut la început numai pe Adam, pentru a respecta principiul unității și pentru a face în el cele cinci mari uniri ale creației (unirea dintre pământ și cer, dintre pământ și rai, dintre inteligil și sensibil, bărbat și femeie, dintre creație și Creator).

Apoi, din el, pentru a fi izvor al unității, i-a scos din coastă pe femeie, după ce a numit toată creația, fiind astfel ridicat la rangul de împărat și unificator spiritualizator al ei, împreună lucrător cu Dumnezeu în pătrunderea și prefacerea ei rațională. Dar și acea femeie a fost numai una, pentru aceeași unitate, tocmai pentru a ne învăța să nu avem decât o singură femeie și pentru a feri tot neamul omenesc de două origini, sau de dezbinare. De aceea și legat de facerea femeii este dată cauzalitatea unității. Ea a fost scoasă dintr-un trup, dar fiind o altă persoană, ca toate persoanele să devină una, prin Sfânta Biserică, în Trupul noului Adam Hristos:

¹¹⁰ [erom. Nicodim SACHELARIU], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

¹¹¹ [erom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

Fac 2:18 Și au zis Domnul Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor asemenea lui. 19 Și au făcut Dumnezeu încă din pământ toate hiarele țării și toate pasările cerului, și le-au adus la Adam să vadă, ce nume le va pune; și tot sufletul viu, cum l-a numit Adam, acesta este numele lui. 20 Și a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor pasărilor cerului și tuturor hiarelor pământului; iară lui Adam nu s-a aflat ajutor asemenea lui. 21 Și au pus Dumnezeu somn în Adam și a adormit; și au luat o coastă dintru ale lui și au plinit cu carne locul ei. 22 Și au făcut Dumnezeu coasta, care o au luat din Adam, femeie, și o au adus pre ea la Adam. 23 Și a zis Adam: iată acum os din oasele mele și trup din trupul meu, aceasta se va chema femeie, pentru că din bărbatul său s-a luat. 24 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

Vedeți, spune că se va lipi de „femeia sa”, nu de femeile sale. Bărbatul este făcut din fire, așadar, monogam, iar nu poligam cum bârfește Părintele Arsenie Boca și cum se justifică preacurvarii dând exemple pe lei (și citând din Părintele Arsenie Boca că sunt aventuroși prin fiziologia lor, împreunându-se cu prima ieșită în cale). Dacă l-ar fi făcut pe Adam poligam, i-ar fi scos două coaste: una Eva, alta Maica Zamfira. Slavă Domnului că nu ne-a făcut așa. Ar fi fost îngrozitor ca jumătate din neamul omenesc să fi avut o sinucigașă ca mamă. Și așa suntem dezbinați, când avem cu toții același strămoș (pe Adam) și aceeași strămoașă (pe Eva). Ce crunte ar fi fost războaiele dacă aveam un tată și jumătate din noi o mamă, cealaltă jumătate o altă mamă, mai ales una invidioasă ce nu suporta alte femei lângă cel iubit. Ce cumplit ar fi fost și ce crime ar fi apărut dacă Adam era un aventuros care se împreuna cu prima ieșită în cale (ar fi avut copii cu toate fetele lui, ieșind un neam omenesc amestecat și necurat, moleșit de vicii, după asemănarea amestecării monahismului cu căsătoria prin conviețuirea unui călugăr și unei maici în aceeași casă, având ca pretext fiziologia. Iar copiii lui s-ar fi omorât furându-și unul altuia soția. N-ar mai fi ținut cont de nici o bună cuviință, ba ar fi prezentat necurăția ca sfințenie, cum fac și acum atât păgânii, cât și adulatorii fenomenului de la Prislop).

Iar unitatea zidită prin fire se împlinește desăvârșit în har prin noul Adam Hristos care S-a rugat: *Ioan 17:21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimes.* Principiul unității se află în Sfânta Treime, unde este o singură cauză Tatăl prin naștere a Fiului și prin purcedere a Sfântului Duh, și crează toate prin Fiul în Sfântul Duh. După chipul Sfintei Treimi și noi oamenii ne naștem firesc din tatăl nostru Adam, în Eva maica noastră, prin urmașii lor, strămoșii noștri, iar în chip duhovnicesc, din Tatăl, fiind fii, mădulare ale Fiului în care se odihnește Sfântul Duh (fiind îmbrăcați în Hristos prin Sfântul Botez), iar pe pământ prin Sfintele Taine din noul Adam, în Maica noastră Biserica, noua Evă (Maica Domnului), prin Apostolii, sfinții și preoții Ei, ca născători ai noștri duhovnicești: *Gal 4:19 O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi!*

Așadar negreșit este vorba de monogamie și în fire, și în înfiere, și, după cum avem o singură Biserică mântuitoare, Ortodoxă, tot așa și toți bărbații Ortodocși evlavioși, icoane ale lui Hristos, au câte o singură femeie, care este icoana Sfintei Biserici. Ne referim la acei bărbați din cei ce nu pot păstra fecioria, dar sunt datori să-și păstreze patul nespurcat *Evr 13:4 Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.* Căci mințile monahilor sunt miresele lui Hristos.

Efe 5:23 Căci bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap bisericii; și acesta este mântuitorul trupului. 24 Ci precum biserica se supune lui Hristos, așa și femeile bărbaților lor întru toate. 25 Bărbaților, iubiți-vă femeile voastre, precum și Hristos au iubit biserica, și pre sine s'au dat pentru dânsa; 26 Ca pre ea să o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, 27 Ca să o puie înainte pre ea luiși slăvită biserică, neavând întinăciune, nici prihană, sau altceva de acest fel; ci ca să fie Sfântă și fără de prihană. 28 Așa sunt datori bărbații să și iubească femeile lor ca și trupurile lor. Cel ce își iubește pre femeia sa, pre sine se iubește. 29 Că nimeni niciodată nu și-a urât trupul său; ci îl hrănește și'l încălzește pre el, precum și Hristos biserica: 30 Că mădulare suntem ale trupului lui, din carnea lui și din oasele lui. 31 Pentru aceea va lăsa omul pre tatăl său și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup. 32 Taina aceasta mare este; iar eu zic de Hristos și de biserică. [...]Efe 4:4 Un trup și un Duh, precum și chemați sunteți într'o nădejde a chemării voastre; 5 Un Domn,

o credință, un botez. 6 Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este preste toate și prin toate și întru noi toți.

Primul om care a păcătuit împotriva firii luându-și mai multe femei, a fost Lameh, care a ajuns și la crimă pentru aceasta:

Sa știi cititorule, căci când vei citi în seminția lui Cain, pe Enoh, pe Maleleil, pe Matusalem, pe Lameh, sa nu socotești ca sunt aceia care puțin mai pe urma în cea dreaptă seminție a lui Set s-au născut, și drepti au fost, ci alții, neplăcuți lui Dumnezeu, măcar de sînt și cu aceleași nume. Pentru ca mulți sînt și păcătoși de un nume cu dreptii, și drepti de o numire cu păcătoșii. Însă numele cel cinstit nu face pe om drept și sfânt, de-i va fi viața răzvrătită, nici numele cel necinstit nu face pe om necinstit și păcătos, de-l va fi viața îmbunătățită. Doi Iuda erau în ceata Apostolilor, unul Iscariotean, iar altul frate lui Dumnezeu (Matei 10, 4; Ioan 14, 22). La amândoi un nume, ci viața deosebită, unul vânzător, altul propovăduitor al numelui lui Iisus Hristos. Unul lepădat se făcu, iar altul frate Domnului după trup (Mt. 27, 3, 5; Iuda 9). Unul s-a spânzurat și a pierit, iar altul pentru Hristos pătîmind, cununii cerești s-a învrednicit. [...]

Trăind Set fiul lui Adam de la nașterea sa ani 205, a născut pe întâiul său fiu Enos, din sora sa Asvama. Iar după nașterea aceuia a născut și alți mulți fii și fiice, petrecând în nașterea de fii șapte sute de ani și mai mult, și si-a văzut nepoții și strănepoții săi și cea multa seminție a sa, care din an în an se înmulțise. Deci îi era lui locuința, și a întregii seminții a lui, la pământul cel mai înalt aproape de Rai (Chedrin, 8) și avea porunca de la tatăl sau Adam ca sa-și păzească seminția sa cu dinadinsul, ca sa nu se amestece ei cu cea de Dumnezeu urâta seminție a lui Cain. Pentru ca doua seminții erau în vremea aceea în partea cea de sub cer, care din doi strămoși ieșiseră: din Cain și din Set. Deci seminția dreptului Set, era dreaptă și sfântă, lui Dumnezeu plăcând, iar a lui Cain seminție era rea și răzvrătită, de Dumnezeu mâniătoare și de oameni urătoare, pentru ca în ce fel era rădăcina de acel fel erau și ramurile; precum le era tatăl, așa erau și fiii. Fiindcă la toate răutățile fiilor săi, Cain le era chip și începătură. Și el întîi cu seminția sa a început a hotărî pământul și a face război și a jefui și a aduna bogăție, nu numai din osteneala mîinilor sale, ci și din răpiri și asupriri, și se ridicară de acele războaie între oameni. Încă a aflat seminția lui Cain și feluri de meșteșuguri și de măsuri ce la prisosită desfătare trupească era data. Lameh strănepotul lui, neîndestulându-se cu o muier, a luat două: pe Ada și pe Sela [vedeți că nu firea duce la poligamie ci prisosita desfătare trupească? – n.n.] și a fost el întîi în lume cu doua muieri. Deci l-a născut lui Ada pe Iabal, acela a aflat facerea corturilor din piei, și era tata celora ce viețuiau în lăcașurile hrănitorilor de dobitoace. I-a născut și pe alt fiu Iubal, acela a aflat muzica, fluiorul și alăuta [vedeți cine a inventat instrumentele plăcute din tinerețe Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]. Iar Sela cealaltă femeie a lui Lameh a născut pe Tovel. (alții Tubalcain pe acela îl numesc) el era bătător cu ciocanul, căldărar și faur fierar: Iar sora lui Noema a aflat toarcerea lînii și a inului și țesătoria: aceeași a aflat sa facă din dobitocescul lapte untul și brânza și la celelate femeiești lucruri de mîini ea a fost aflătoare. Încă s-a învățat seminția lui Cain și vrăjitoriile, farmecele și descântecele și împărtășirea cu dracii și era potrivnică lui Dumnezeu și urâta de Dumnezeu, pentru aceea mai pe urmă, cu potopul s-a prăpădit de tot. [...]

Și s-a născut Set împreună cu sora lui Asvama (precum Cain cu Calmana și Abel cu Delvora) (Gheorghe Chedrinul, fila 18). Pentru ca așa din început, de Ziditorul s-a alcătuit firea-omenească, ca sa nască câte doi fii, parte bărbătească și parte femeiască, ca sa se înmulțească oamenii pe pământ. și se însoțeau atunci fratele cu sora sa cea împreună născută, până ce s-au rodit noroadele. Iar dacă s-a înmulțit omeneasca seminție, îndată singura fireasca lege și înțelegerea omeneasca nu și fără de Dumnezeiasca Porunca, cea de aproape însoțirea celor împreună născuți a tăiat-o, și s-a hotărât ca fratele cu sora de un pântec fiind născuți, sa nu se însoțească în cea trupească însurare.¹¹²

¹¹² Sfântul ȚDimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 75-77, 72.

De aceea și Sfânta Biserică condamnă a doua căsătorie în Sfintele Sale Canoane (care nu sunt porunci juridice provenite din mintea vreunui om exagerat, ci descoperiri ale lui Dumnezeu despre realitățile firii):

375. - *Căsătoria a doua este îngăduită de biserică numai ale celor ce au rămas văduvi de tineri prin deces și n-au copii. Sf. Pavel sfătuește la văduvie castă, dar cine nu poate, mai bine să se Căsătorească (Rom. 31; 1 Cor. 7, 39; Sf. Vasile 87). Dacă sînt tineri, canonisirea va fi mai scurtă și mai ușoară, dacă vor fi mai în vîrstă, canonisirea va fi mai aspră, ajungînd pînă la un an (1 ec. 8; Sf. Vasile 4). Cel căsătorit a doua oară, nu mai poate fi hirotonisit (Ap. 17; VI ec. 3; Sf. Vasile 12). Slujba cununiei se face mai redusă și fără fast, iar preotul, n-are voie să ia parte la masa lor (Neocez. 7.). "Nunta cea dinfii este lege, a doua este iertare, iar cea de-a treia este călcare de lege". -ILT, 205.-*

377. - *"După dascălul nostru, cei ce s-au căsătorit a doua oară după legea omenească, sînt păcătoși, precum și cel ce caută la femeie poftind-o pe ea. Că nu numai cel ce preacurvește de fapt este preacurvar, ci și cel ce voiește a preacurvi, fiindcă nu numai fapta, ci și gîndurile sînt văzute de Dumnezeu. [cu cât mai mult este curvească mentalitatea că plăcerea împreunării ar aduce sănătate... - n.n.] într-adevăr, sînt mulți bărbați și multe femei de 60-70 ani, care din pruncie de cînd au primit învățătura lui Hristos, au rămas necăsătoriți și mă bucură acest fapt, că astfel de oameni se găsesc la toate neamurile". -Sf. Justin (160) Apologia I,15.-*

378. - *"Am hotărât potrivit canonului (ap. 17), ca mirenilor celor ce liber și legiuit s-au căsătorit a doua oară (după moartea soțului) și n-au trăit în concubinaj, după ce au petrecut un oarecare timp în rugăciune și post, după iertarea spovedaniei, să li se dea împărțășania" -Laod. 7.*

379. - *"Pentru cei ce se căsătoresc de mai multe ori, li se osîndește un timp de pocăință (1-2 ani) dar, rîvna și credința lor le scurtează iar acest timp de pocăință" Neocez. 3.*

380. - *"Preoții, să nu ia parte la masa celor căsătoriți a doua oară, deoarece a doua nuntă are nevoie de pocăință; și oare cine ar fi acel preot, care trebuie să canonisească pe miri, ar voi să participe la masa lor, aprobîndu-le faptele prin participarea la ospăț?". -Neocez. 7.*

381. - *"Canonul (Ap. 17), a oprit cu desăvîrșire de la slujba de preot, pe cel ce s-a căsătorit de două ori". - Sf. Vasile 12.-*

382. - *"Femeia, căreia i s-a dus bărbatul în țări depărtate și a dispărut, dacă se căsătorește cu altul mai înainte de a se încredința despre moartea lui, se canonisește ca o preacurvă". - Sf. Vasile 31.*

383. - *"Dacă stăpînii nu vor, văduva sclavă nu greșește mult, dacă se căsătorește a doua oară, simulînd că a fost răpită. Deci, nu trebuie învinovățită, căci nu se judecă formele, ci viața ei legitimă de a se căsători. Dar, i se aplica canonisirea nunții a doua" Sf. Vasile 53.*

384. - *"Dacă femeia are duh necurat și stă legată, iar bărbatul zice că nu se poate înfrîna și vrea să ia alta, în acest caz este preacurvie și nu se poate da un răspuns hotărît; însă după legea duhovnicească, nu se poate recăsători pînă ce nu moare soția" Timotei 15.*

385. - *"In privința celor ce se căsătoresc a doua oară, canonul al patrului al lui Vasile cel Mare zice că unii au stabilit un an, iar alții doi (ani de epitimie); iar cei ce se căsătoresc a treia oară și pe patru ani. Dar noi, zice, am primit obiceiul afurisirii în cinci ani, pentru cei ce se căsătoresc a treia oară, firește nedesfăcîndu-se căsătoriile anterioare" Sf. Ioan Post. 19.*

386. - *"Cel ce se căsătorește a doua oară, nu se încununează (nu i se pun cununile pe cap); ci chiar i se dă canonisire de doi ani, iar cel ce se căsătorește a treia oară, cinci ani se canonisește" Sf. Nichifor 2.*

387. - *"Cînd se cunună a doua nuntă, preotul la masă să nu meargă, ci numai la biserică să-i blagoslovească pe dînșii, iar în casa lor, să nu meargă la cea de-a doua cununie" PBG. 51.*

388. - *"Cine va fi la a doua nuntă, de va fi tînăr și va muri femeia, de va putea răbda așa, după cuvîntul apostolului, bine este, iar de nu va putea răbda așa, el să ia a doua muiere; iar de va fi bătrîn și se va însura a doua oară, acesta mînie pe Dumnezeu, să aibă pocanie trei ani și metanii cîte 24pe zi" PBG, 83.*

XL.

CĂSĂTORIA A TREIA

389. - "**Cu privire la cei ce se căsătoresc a treia oară și acelor ce se căsătoresc de mai multe ori, am hotărât același canon. Ca și la cei ce se căsătoresc a doua oară, adică pentru cei ce se căsătoresc a doua oară, un an, iar alții doi ani. Cei ce se căsătoresc a treia oară sînt afurisiți trei ani, ba chiar și palm ani. Aceasta nu se numește nuntă, ci poligamie sau mai curând desfrânare, care se pedepsește. De aceea și**

Domnul a zis Samaritencii care curvise cu cei cinci bărbați: "Pe care îl ai acum nu-ți este bărbat..." (Ioan 4,18). **Cei ce au trecut peste a doua nuntă, nu merită a fi numiți bărbați sau soții". "S-a obișnuit ca cei ce se căsătoresc a treia oară să fie afurisiți pe cinci ani, nu din vreun canon, ci din predania moștenită din vechime. Dar nu trebuie a-i înlătura cu totul de la biserică, ci să asculte doi sau trei ani, apoi să stea împreună cu cei credincioși în biserică, fără a se împărtăși cu sfințele taine și după ce vor da dovezi de pocăință, să fie primiți la împărtășanie" st. Vasile 4.**

390. - "**Pentru a treia nuntă, nu avem lege canonică, deci ea nu-i aprobată de lege și astfel, pe aceasta o privim ca pe o întinăciune a bisericii. Dar nu le supunem osîndirii publice, fiindcă sînt mai de tolerat decît desfrîul liber" Sf.Vasile 50**

391. - "**Sfinții Părinți, au trecut sub tăcere poligamia (nunta a treia) și au socotit-o ca pe o poftă dobitocească și străină de vrednicia omului creștin. -Nouă ni se pare că acest păcat este mai mare decît curvia. Totuși, se cuvine ca aceștia să fie canonisiți (cu îngăduință) adică, un an să se tînguie la ușa bisericii, trei ani să stea în genunchi în urmă la intrarea în biserică și apoi să fie primiți" Sf. Vasile 80.**

392. - "**Cei ce vor să facă a treia însurare să se pocăiască patru ani și să facă cîte 66 metanii pe zi, că se cheamă curvie". -PBG, 83.-**

393. - "**Cine se însoară de patru ori, să se pocăiască 8 ani, metanii cîte 100 pe zi, unii ca aceia curvesc și, pe Dumnezeu mînie" PBG, 83.¹¹³**

Iată cum Părintele Arsenie Boca, necunoscând și/sau necrezând și/sau neiubind Sfintele Canoane ci „medicina cuantică” din mintea sfinției sale, învinovățește firea și, indirect, pe Creatorul ei pentru: „călcarea de lege”, „poftea dobitocească”, „întinăciunea Bisericii”, „păcatul mai mare decât curvia, străin de vrednicia omului creștin” toate denumiri din Pravila Bisericească ce definesc poligamia. Dar aceasta nu va îndepărta vreun Ortodox autentic de Sfânta Predanie, în schimb îl arată pe sfinția sa neconform cu Sfintele Canoane, deci nevrednic de canonizare.

Acest text cumplit scris de Părintele Arsenie Boca „**Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decît aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire**”¹¹⁴ este probabil o roadă a stării lăuntrice jalnice a sfinției sale. El ne sugerează că fiind adulat de atâtea femei și văzând în sine atracție către multe din ele și-a justificat starea sa ca fiind firească (pentru că nu era obișnuit să rabde mustărările conștiinței, socotindu-se un ales perfect al lui Dumnezeu, ce nu poate greși și nu poate păcătuî decît, eventual, nesemnificativ, conform cu firea). În gândirea anormală a sfinției sale, căderea sa era pricinuită de Însuși Dumnezeu prin creația unei astfel de firi bărbătești, înzestrată cu o astfel de fiziologie.

După preacuvioșia sa noul om universal, noul Adam, este făcut după chipul lui Arsenie (după cum vedem atât în pictura de la Drăgănescu, când îl pictează chiar și pe Hristos după sine, cât și în dogmele scrise ale autorului ei în care se justifică de ce a făcut aceasta, precizând că numai acela poate fi pictat ca pantocrator, care este un chip al omului universal). Noul om universal Adamul-Arsenie, ar fi putut avea scoasă din coasta sa nu numai pe Maica Zamfira, ci și pe toate admiratoarele sfinției sale, sau măcar pe cele 12 femei cu care a conlocuit la moartea sa, fiind făcut din fire poligam aventuros cu primele ce-i ieșeau în cale. De aceea sfinția sa ar putea fi numit, după propriul crez, în loc de ieromonah, poligamonah. Dacă ar fi numai așa, consecințele din veșnicie pentru sfinția sa ar fi mai puțin grave, dar preoția și călugăria nu

¹¹³ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

¹¹⁴ Ierom. Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

se desprind de pe om, cu toate consecințele responsabilității lor, indiferent de năzdrăvăniile pe care le face, chiar și dacă se leapădă de ele. Cel mai primejdios ar fi însă, ca lumea să îl considere și Sfânt și să îl ia ca model. Atunci situația sfinției sale s-ar agrava cumplit. Nu vrem să ne gândim la aceasta, ci ne rugăm lui Dumnezeu să îl ferească și pe preacuvioșia sa, și pe noi de o asemenea lucrare, implorându-l să ne ierte păcatele.

***

Să recapitulăm ideile Părintelui Arsenie Boca păgâne și stricătoare de suflet ce susțin că împreunarea sexuală este întăritoare și susținătoarea firii, atât la femei, cât și la bărbați [el se pune de-a curmezișul izvorului curat al învățăturii Sfinților Părinți care o numesc stricătoarea și ruperea de înțelepciune și viață a minții (conducătoarea firii), agentul vector al morții, cauza transmiterii și însuși o parte din păcatul strămoșesc – n.n.]

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârnată de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul [...]

Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. (cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut femeia o cutie cu otrăvuri. Iar hule! – n.n.) Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3-4 sarcini în sus. Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.¹¹⁵

„Tot rostul fiziologic al bărbatului ca de altfel în întreg regnul animal - nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale. Bărbatul e poligam din fire [!!!] - așa ca evreii de odinioară și ca turcii de până mai dăunăzi..¹¹⁶

Iată, însă, care sunt adevăratele taine ale prostatei, de care ne învăță, fără de greșală, Sfântul Cuvios Nil Cavescolivitul, ce s-a arătat întru slavă, la mai mult de 200 de ani de la nașterea sa, unui mare păcătos monahul Ehmalot (adică robitul) [observăm că avem în istoria Bisericii și o îndrumare, chiar la Sfântul Munte, din partea unor Sfinții adormiți de mulți ani, dar dată unor păcătoși mari. Probabil din aceasta s-au și inspirat duhurile demonice ca să-l amăgească pe Părintele Arsenie Boca. Păcatele îngrozitoare pe care le-a făcut Ehmalot nu-l lăsa, însă, să se mândrească pentru vedeniile pe care le-a primit, fiind chiar și îndrăcit. Primitorul vedeniilor primea ca poruncă să asculte de duhovnic și să primească canoane de la el, nu pentru a face minuni, ci pentru a se pocăi. Tocmai aceasta este diferența între înșelarea vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și vedeniile lui Ehmalot. Pocăința în adevăr. Primul este laudat și de arătare, și de ucenicii care îl slăveau în deșert, iar apoi capătă puterea de a face minuni spectaculoase, ajungând la o amăgire de mari proporții, dând lumii învățături mincinoase, puerile, arhicunoscute, superficiale, ne îmbogățind cu nimic pe cititori, ba chiar întărind în ei omul vechi. Al doilea este muștrat și de Sfânt, ocărât și de oamenii ce îi aflau vedeniile în care erau descoperite păcatele lui, având o îndrăcire foarte spectaculoasă, fiind astfel smerit din toate părțile și ajungând la pocăință, dar transmitând întregii lumi învățături Ortodoxe de mare folos duhovnicesc ce înnoiesc pe cei care le citesc în lucrarea launtrică autentică – n.n.):

Fiindcă împreunarea cea vicleană zămisliind, când se va naște rodul cel viclean, după viclesugul său, îndată deschide ochii din pânțelele mumei sale și privește curat pe muma-sa, și se uita în ochii ei, și numai că nu vorbește. Că de era să vorbească, negreșit că ar fi zis

¹¹⁵ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 254-255.

¹¹⁶ [Ierom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., p. 243.

*aceste trei cuvinte: «Asin înfierbântat înțeleg, adică asin fierbinte m-am zămislit, din vicle-
nia părinților mei, și am înțeles vicleșugul lor din pântecele maicii mele!» Că asinul cunoaște
numai viclenia împreunării, dar pe alt păcat nu-l cunoaște. Și aceasta nu totdeauna.*

*Iar omul cunoaște tot păcatul și toată fărădelegea. Neastâmpărarea lui se aseamănă cu a
câinelui care nu cunoaște vremea împreunării, ci pe drumuri, oriunde se întâmplă de gă-
sește, se împreună fără de oprire. Fiindcă oamenii, când se împreună fără vicleșug, după
lege, numai spre nașterea de fii, atunci se face pruncul cu bună înțelegere. Iar când se îm-
preună cu gândul neastâmpărării și al vicleniei, se face și pruncul viclean, asemenea lor.
Că zice: «Am femeie cu cununie, după lege. Când voiesc, săvârșesc pofta mea!» Așa, asta
este cu cununie pentru nașterea de fii, iar nu pentru neastâmpărarea osândirii și a fărăde-
legii să curvești fără socoteală, că atunci se va zămisli prunc viclean, din lucrarea împreu-
nării celei viclene. Pentru aceea, vicleanului aceuia prunc, când se naște, i se deschid ochii
și vede curat vicleșugul părinților. [vedeți că modelul familiei propus de Părintelui Arsenie
Boca în care bărbatul se împreunează cu soția sa și pentru alt motiv decât nașterea de prunci
(cu pretext poligamia din fire aventuroasă și atârnarea femeii de bărbat, în realitate pentru a își
administra unul altuia fără frâu plăcerea sexuală), este un vicleșug care nu îmbolnăvește doar
pe cei doi soți, periclitându-le mântuirea, dar îmbolnăvește și pe prunc care se naște nu numai
cu păcatul strămoșesc, dar și viclean, adică cu o mare aplecare către toată răutatea? – n.n.]*

*Însă curățenia împreunării cea fără de vicleșug întunecă și închide ochii vicleșugului și
deschide pe cei ai darului. La cele vremelnice întunecat, iar la cele gândite și veșnice prea-
luminat se hrănește cu cunoștință și înțelegere dumnezeiască rodul curățeniei. Iar pruncul
cel viclean, născut din vicleșug, se hrănește cu furtișaguri și cu nedreptăți, cu minciună și
cu neastâmpărări, cu necurății și cu netemere de Dumnezeu și de oameni. Iar pricina este
neastâmpărarea și nesăturarea de a păcătui a născătorilor lui. Pentru aceea slobozește Dum-
nezeu, când este să iasă pruncul din maica lui, să se primejduiască și să moara amândoi, și
nu vede nici mama pe prunc, nici pruncul pe mama lui. Asemenea se face și la călugări când
vin din lume. Că precum se dezlipește pruncul din pântecele maicii lui, așa și călugărul din
putoarea lucrurilor lumii, și se unește cu viața monahicească. Și pruncul, după neastâmpăra-
rea împreunării născătorilor lui, nu cunoaște cele sfinte, ci se unește în căile pierzării lumii.
[citiți și înțelegeți. Bietul Părintele Arsenie Boca s-a zămislit dintr-un cuplu fără Sfânta Cunu-
nie, dintr-o familie mixtă alcătuită dintr-un cizmar greco-catolic mânios și o mamă Ortodoxă
atașată de vedenii. Observați, așadar, ce fel de împreunare au avut ei, ca să înțelegeți ce fel de
ochi vicleni deschiși, a primit de la ei. De aici putem să plângem mai adânc și să-l dezvinovă-
țim, găsind cauza pentru care nu a putut fi nici statornic în viața călugărească (alegând să stea
cu o femeie mai mult timp decât a fost monah), iar pe de alta de ce a dobândit o astfel de
mentalitate vicleană, care se folosește de pretextul sănătății, jertfei în familie, ba chiar și a
sfînțeniei cununiei pentru a ridica curvia la rang de taină – n.n.]*

[...]

*Strămoșul nostru Adam, când a ieșit din Rai, a găsit sămânță de buruiană ce a răsărit din
pământ, care s-a sădit de Ziditorul a toate, și o a numit roadă a pământului, adică grâu. Și
mâncând, s-a întărit inima lui cu acea hrană, precum zicem astăzi. Și udând grâul cu lacrimile
lui, îl mânca așa, nemăcinat și fără de foc, până ce a născut pe Cain, pe fiul neascultării,
fiindcă Cain s-a născut mai înainte de a se pocăi Adam lui Dumnezeu, când a cunoscut pe
Eva fără de sfatul lui Dumnezeu. [așadar, prima împreunare trupească, s-a făcut fără
pocăință, fără sfatul lui Dumnezeu. Dacă ar fi răbdat Adam și s-ar fi pocăit, smerindu-se
ca să poată birui înfierbântarea trupului, nu cumva i-ar fi dat Dumnezeu o altă soluție
pentru a dobândi copii, dar să-și păstreze fecioria? Sfântul Ioan Gură de Aur ne învâța
că ar fi fost posibil, și ar fi și acum, dacă toți s-ar hotărî să rămână feciori. – n.n.]*

*Atunci a început a pisa grâul și a-l sfărâma ca bulgurul (ca păsatul) și îl uda cu lacrimile
ce le vărsa din ochi, aducându-și aminte de desfătarea Raiului, și așa îl mânca. Că privind
bunătațile Raiului plângea cu amar. Și vânturând bulgurul alegea făina cea mărunță o fră-
mânta ca pământul și mânca cu suspine, până când a născut pe fiul ascultării, pe Abel, și*

atunci pentru ascultarea lui Abel cea către părinții lui și către Dumnezeu, și pentru buna lui voință, a zis Dumnezeu lui Abel de a făcut foc și s-au făcut cărbuni și a pus Abel frământătură înlăuntrul focului, jertfă bine primită Lui Dumnezeu, până ce s-a mistuit jărăticul, și s-a copt, și s-a făcut pâine. Și a arătat buna voință Abel, ascultând cuvintele lui Dumnezeu, și a lăsat jertfa și s-a mistuit pentru Dumnezeu, și s-a făcut cenușă, și pe urmă a făcut alta frământătură, și a copt-o și a mâncat cu tatăl său.

[...]

Păcat săvârșit se numește când își aduce aminte cu dulceață. Iar când și cu lucrarea, se numește păcat îndoit. Pentru aceea zic: omul necurat, fiindcă în păcate s-a zămislit, și necurăția o lucrează. Și pentru aceea S-a pogorât Dumnezeu pe pământ și a dat Sfântul Botez, ca să se curățească omul. S-a botezat Fiul lui Dumnezeu și cu apă, și cu Sângele Lui, fiindcă nu S-a zămislit în păcate ci S-a întrupat din Duhul Sfânt. Și botezându-Se în apă, a curățit păcatul zămislirii, al fărâdelegii și călcării de poruncă a lui Adam. Și botezându-Se și cu Sângele Său, a înviat pe cei din Adam din veac adormiți. [vedeți că Domnul nostru Iisus Hristos zămisindu-se prin Feciorie nu a avut păcate, și prin puterea Fecioriei Lui a curățit prin Sfântul Botez tocmai păcatul zămislirii, adică al împreunării trupesti de la zămislire și apoi pe cel al fărâdelegii și călcării de poruncă a lui Adam. Păcatul strămoșesc nu este, așadar, doar călcarea poruncii de către Adam, ci și zămisirea prin plăcere. Iar Domnul Hristos se întrupează din Feciorie, tocmai pentru a ne curăți de plăcerea împreunării, care este un păcat. Și atunci cum poate păcatul să aducă sănătate bărbatului sau femeii, când este tocmai agentul vector al morții? El le aduce suferință în trup și chiar el strică firea pruncului zămislit, omorându-l, după un timp, căci gena morții o avem în noi de la concepție. Tocmai această stricare a firii se numește păcat strămoșesc, și este moștenirea cea sinistră, cu atât mai grea, cu cât plăcerea împreunării a fost mai mare și neînfrânarea părinților mai accentuată, iar mentalitatea lor mai ahtiată după îndulcire, căci păcatul se zămislește în gândul omului. Păcatul strămoșesc nu este un păcat al voinței pruncului, căci nu are posibilitatea de a alege cum să se zămislească, nefiind înainte de a se concepe – n.n.]

Iar botezul pocăinței nu l-a arătat împreună cu botezul curăției, ci mai pe urmă l-a arătat. Fiindcă la întâiul botez al curăției nu trebuie la om muștarul, ci veselie și bucurie.

Când păcatul se zămislește în gândul omului, uneltește precum șarpele la Eva, și gândul a uneltit la Adam, și amândoi împreună s-au întinat. S-au zămislit Cain și Abel în păcate, dar Abel s-a curățit cu sângele lui, precum și trăind, cu muștarul dreptății. Adam și Eva s-au întinat cu călcarea de poruncă a necurăției, iar nu cu zămisirea fărâdelegii. Și pentru călcarea poruncii s-au izgonit. [Adam și Eva s-au izgonit pentru călcarea poruncii, ei nefiind zămisliți prin fărâdelege, prin plăcere, căci au fost creați de Dumnezeu – n.n.] Însă au arătat multă pocăință, cu amar plângând și suspinând din tot sufletul lor, dar cu toate acestea nu au putut să se izbăvească.

Pocăința lui Adam a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu numai, și Fiul lui Dumnezeu pogorându-Se a curățit păcatul lui Adam fără de muștar. Așa și oamenii la Botez, se curătesc în dar de păcatul cel strămoșesc [în dar, tocmai pentru că nu l-au vrut – n.n.], și pe urmă cad în alte păcate [cu muștar, tocmai pentru că celelalte păcate le-au vrut – n.n.]. Pentru aceea trebuie să se curățească cu muștarul acela, că și aceasta a săvârșit-o Fiul lui Dumnezeu cu Cinstitul Său Sânge.¹¹⁷

Ideile sexuale ale omului vechi, care își pune mintea în slujba inventării mijloacelor de a se îndulci prin simțire, expuse de Părintele Arsenie Boca într-o formă fals Ortodoxă și pseudoștiințifică, sunt ușor de demontat, iar cauza lucrării lor de către sfinția sa este explicată de Sfânta Scriptură și de Sfinții Părinți:

¹¹⁷ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 194-195, 91, 199-200,

Gal 5:16 Zic dar: **În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. 17 Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi.**

68. *Cel ce se ocupă neîncetat cu cele dinlăuntru, este cumpătat. Dar nu numai atât, ci și contemplă, cunoaște pe Dumnezeu și se roagă. Aceasta este ceea ce zice Apostolul: „Umblați în duh, și pofta trupului să nu o săvârșiți”.1*

69. *Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească, nu poartă grijă de cugetările pătimase; ci toată preocuparea lui se mișcă în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în desfrânare, în întristare, în mânie și pomenirea răului și prin aceasta își întunecă mintea, sau se dedă la o nevoie fără măsură și-și tulbură înțelegerea.*

70. *Cel ce s'a lepădat de lucruri, de pildă de femeie, de bani și de cele asemenea, a făcut pe omul din afară monah, dar încă nu și pe cel din lăuntru. Dar cel ce s'a lepădat și de înțelesurile pătimase ale acestora, l-a făcut și pe cel din lăuntru, care este mintea. Pe omul din afară ușor îl face cineva monah, numai să vrea; dar nu puțină luptă se cere pentru a face pe omul dinlăuntru monah. [ce ne facem, însă, cu sărmanul Părinte Arsenie Boca care nu s-a lepădat nici măcar în afară de ele, ci deoarece a mers la începutul vieții pe latura nevoinei fără de măsură, a căzut mai apoi în conviețuirea îndelungată cu o femeie (sau chiar cu mai multe la sfârșitul vieții) în proprietățile sale personale? – n.n.]*

Ce incompatibilitate: ieromonah - poligam. De ce oare Părintele Arsenie Boca nu și-a lucrat călugăria și s-a aruncat cu mintea în astfel de prăpăstii?

Dar minciunile fals medicale ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt dezvăluite în miezul lor păcătos numai de Sfântul Duh prin Sfânta Tradiție, ci și de adevărata știință medicală, ca o rațiune dumnezeiască sădită de Hristos în fire, ce ne învață ce ne strică și ce ne însănătoșește cu adevărat.

---

4. CALEA SCURTĂ A HARULUI

Există o cale mai scurtă de a obține harul Sfântului Duh, astfel ca Părintele Arsenie Boca să nu mai aibă nevoie de calea împărătească a ascultării, ci să devină rapid (fără a avea nevoie de experiența unei vieți și înțelepciunea bătrâneții) un infailibil vizionar?

Cei cu adevărat experimentați în venirea harului Sfântului Duh (nu doar cu renumele de clar-vizionari) ne arată că și pe calea cea scurtă este nevoie de ascultare, altfel negreșit este vorba de înșelare. Degeaba vor să ne amăgească ucenicii sfinției sale că ar fi vreo excepție calea Părintelui Arsenie Boca. Excepție de la smerenie nu există, fiind asemănarea cu Hristos. Nu poți să fi Sfânt, adică asemenea cu Hristos, fără să fi smerit, adică să semeni cu El. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi putut căpăta repede harul, nu însă în 66 de zile, ci după multe părăsiri și dureri până la marginea desăvârșitei deznădejdi. Iar venirea statornică a harului s-ar fi făcut prin ascultarea de un duhovnic aflat în trup, ca și el, pentru smerenie.

Vom vedea în descrierea acestei căi scurte o mulțime de intersecții prin care se poate cădea în rătăcirii. Nu știm ce fel de rătăcire a agonisit Părintele Arsenie Boca, nefiind (cu mila lui Dumnezeu) străvăzătorii (fiindcă străvederea se dobândește în urma unor cumplite suferințe și trebuie însoțită de o uriașă smerenie pentru a nu cădea în adâncul cel pierzător al iadului). Semnele raționale desprinse din viața și învățătura sfinției sale arată că poate face parte din:

- categoria celor ce se cred mântuitori ai lumii și că pot dobândi harul prin ostelile proprii, devenind foarte duri cu alții care sunt neputincioși;
- dacă însă a căzut și trupește cu Maica Zamfira (ceea ce ne dorim să nu fi fost), avem de a face cu rătăcirea care se sfârșește în patimile de-a stânga;
- dacă, însă, a și dogmatizat păcatul împreunării trupești ca și cum ar putea păstra concomitent cu săvârșirea lui și desăvârșirea sfințeniei, fiindcă ei ar fi niște excepții alese de Dumnezeu... atunci nici

nu mai putem grăi nimic, amuțindu-ne durerea inimii, fiindcă avem de a face cu păcatul împotriva Sfântului Duh. De ce atotcovârșitoare milă este nevoie atunci...

5. Despre cum vine dumnezeiescul har și cum se cunoaște, și despre calea cea scurtă

Asculta, fiul meu, cum vine harul dumnezeiesc și cum se cunoaște. Nu spunem noi ca cel care a gustat o dată vinul, atunci când i se da să bea otet și cunoaște ?

Asa se întâmplă și cu cel care a cunoscut harul dumnezeiesc. Cel care a gustat întâi harul cunoaște înșelăciunea. Demonul se prefăce oferindu-se ca har, dar cel care a mâncat o dată din fructul adevărului, cum am spus, acela cunoaște fructul înșelăciunii. Numai puțină atenție dacă da mintea rătăcirii, atunci se umple inima omului de tulburare. Mintea se întuneca și chiar perii capului se ridică. Dar și îl umflă ca lucrul umflat de vânt. În timp ce harul dumnezeiesc este dulce, pașnic, smerit, liniștit, curatitor, luminator, aducător de bucurie și nu lasă nici cea mai mică îndoială ca este, cu adevărat, har dumnezeiesc.

Fii tare atent să afli în ce fel vine harul dumnezeiesc și **cum se cunoaște calea adevărului de cea a înșelăciunii.**

Spunem, mai întâi, ca **viața monahala este după cum urmează:**

După ce harul lui Dumnezeu îl luminează pe om și acesta pleacă din lume și vine la obște sau unde sunt mai mulți frați, face ascultare față de toți frații și se liniștește păzind toate poruncile dumnezeiești împlinind apoi toate îndatoririle duhovnicești rânduite și aștepta cu multă nădejde mila iubitorului de oameni Dumnezeu. Aceasta este calea comună pe care pasesc cei mai mulți parinii.

Există însă și o cale mai scurtă, despre care vom vorbi aici. Aceasta cale scurtă **nu este descoperire a cunoașterii omenești, ci a Stăpânului Insuși, care îndruma pe fiecare, așa cum este voia Sa cea sfântă.**

Și dacă iubitorul de oameni și bunul Dumnezeu trimite raza harului Sau dumnezeiesc în inima păcătosului, de îndată acesta se ridică și începe să caute duhovnici pentru mărturisirea relelor pe care le-a savarsit.

Caută apoi să pustiuri și peșteri pentru a se păzi de patimi și pentru îndreptarea, relelor de mai înainte prin foame, sete, frig, căld și celelalte nevoite. Iar Domnul îi trimite mai multă căldură - care ca un cămin aprins aprinde inima să spre iubirea înfocată de Dumnezeu - zel nemăsurat spre împlinirea poruncilor dumnezeiești și ura nețărmurită împotriva patimilor și a păcatului.

Și începe atunci să-și împarta cu multă bunăvoință tot ceea ce are, fie puține, fie multe. Și dacă ajunge întru totul sărac și păzește în parte poruncile dumnezeiești, nemaiputând să stăvilească dragostea și dorul pentru pustiu, aleargă precum un cerb insetat, cautând îndrumător pentru urcarea în viațuirea duhovnicească.

Dar, din nefericire, pentru că astăzi lipsesc astfel de îndrumători și pentru că sunt foarte puțini cei care urmează calea aceasta, de aceea plânge și se tanguiește negăsind ca în timpurile vechi ceea ce dorește. Ce poate să facă, totuși, dacă are multă răvnă pentru liniștire (isihie) ? Caută și cercetează pe cel cu mai multă experiență și face ascultare de acesta. Cu rugăciunea și cu binecuvântarea lui poate începe luptele cele duhovnicești.

Asculta acum acestea : mulți dintre cei care au avut răvnă au îmbrăcat schima cea mare și au plecat în isihie cu rugăciunea și binecuvântarea starețului, și din timp în timp vin să ceară sfat. Alții au rămas și au primit binecuvântarea pentru anumite ore să se retragă în isihie și să încerce orice nevoita și virtute : să plângă, să privegheze, să postească, să se roage, să citească și să facă metanii după putere; în general, să se îngrijească de curăție și să lupte împotriva patimilor. Și dacă ajunge la liniștire, printr-o cale sau alta, atunci continuă mai departe nevoita.

Aici însă este nevoie de multă atenție. Mulți s-au despărțit și au plecat nu pentru că ardeau de dragoste pentru Hristos și doreau luptele și necazurile, sau pentru că doreau liniștirea pentru vindecarea patimilor, ci pentru că nu au putut răbda ascultarea și

batjocoririle, pentru ca iubeau mai mult voia lor proprie si, devenind robi ai patimilor, slujeau acestora, adica maniei si poftei. Aceștia se inseala intru totul.

Iar cel care se retrage in liniștire pentru Hristos, acesta are lacrimi tot timpul, plangandu-si păcatele sale si ingrijindu-se neîncetat de toata virtutea. Acesta se arunca in lupta pana la moarte Cu multa căldură si credința si ducandu-si mintea in inima, se sileste, prin inspirație si expirație, sa spună rugăciunea : " Doamne, iisuse Hristoase... miluieste-ma " si sa-si adune mintea după îndrumările sfinților Părinți niptici.

Toate acestea savarsindu-le si cerând cu multa staruinta voia lui Dumnezeu, ajunge, pușin cate pușin, sa simtă tainic ajutorul dumnezeiesc, care ca o baie, pușin cate pușin, il curateste. ū inmoaie inima spre rugăciune, spre jelire, spre ascultare si spre zel si mai multa ravna. Si ca o mama il tine si il invata ca pe un prunc. Când pleaca harul, acesta, necunoscand înțelepciunea lui Dumnezeu, plânge si se tanguieste cautandu-l. Si isi impune posturi peste posturi, privegheri peste privegheri, rugăciuni si cereri, crezând ca de către el poate fi atras harul lui Dumnezeu. Iar ispitele il apasa mai mult si cu mai multe lacrimi cere ajutorul dumnezeiesc. Aceasta este iconomia Proniei dumnezeiești, ca sa dobandeasca experiența.

Si când iarasi vine cercetarea dumnezeiasca, acesta ca un copil începe sa strige : " Ah! Ah ! Cum ai putut sa ma parasesi ? Fara pușin erau sa ma inabuse demonii. Nu mai pleca de acum ! Ah ! Ce sa fac sa te pot păstra ? " El crede ca luptele si nevoitele lui aduc harul, de aceea se întreaba ce sa faca pentru a-l păstră. Dar, nici nu apuca sa-l guste bine, ca iarasi pleaca. Dar, incetul cu incetul, incepe sa vina mai des si sa ramana mai mult. Iar copilul incepe sa se obișnuiască, cu gândul si cu cunoștința, sa prindă curaj, crezând de acum ca i-a fost dat ca plata pentru ostenele lui.

Timp de trei sau patru ani, el vede harul lui Dumnezeu intarindu-l si inteleptindu-l continuu, patimile imputinandu-se si pe demoni neputand sa mai lupte mult împotriva lui din cauza pazei pe care i-o asigura harul lui Dumnezeu. Daca este treaz, are mangaierea lacrimilor, fie ca merge, fie ca lucrează. Daca se roaga in taina, are simșirea tainica a norului luminos, care ii cercetează uneori. Iar daca doarme, fie si numai pușin, vede lucruri frumoase, raiuri cu flori aurii si palate împărătești de nedescris si mai strălucitoare decât soarele, si multe altele, pe care, după ce se trezește, mintea si le aduce aminte si ii indeamna spre ravna si căldură, minunandu-se de frumuseșea bunătășilor celor veșnice si gandindu-se sa se învrednicească sa devină moștenitor al acestora.

Dar, fiule, si aici este nevoie de multa atentie si vedere clara, sa nu creada cineva in ceea ce vede in timpul somnului, daca nu cunoaște, mai intai, daca sunt de la Dumnezeu sau de la diavoli, si pentru ca foarte mulți nu au puterea de a distinge, atunci este mai bine sa nu le dea nici un fel de crezare. Cele ale lui Dumnezeu se cunosc, totuși. Când le vede in timpul unui somn profund, când in somn ușor, nestiind daca este in somn sau in trezvie, si pentru pușin timp. Iar după ce se scoală este plin de bucurie si mintea le revede si ii produc vederea cea duhovniceasca. Ani de-a rândul si le amintește, pentru ca sunt de neuitat.

Cele care sunt de la diavoli umplu sufletul de tulburare. Iar când se trezesc si mintea vrea sa le aduca la suprafata, se umple de teama si inima nu le primește. Dar si in timpul somnului când vede astfel de lucruri, ele nu au stare, ci își schimba forma, locurile, felurile faptele si mișcările. Si din aceste schimbări, din tulburarea si neplăcerea care le însoțesc, poți sa cunoști de unde sunt [parcă ar fi aici descrierea limpede a vedeniei treptelor – n.n.]. Mai sunt si altele, din imaginașia mintii si din prea multa mancare, dar nu este nevoie sa le aratam.

Dar, cum am spus in alta parte, si rugăciuni neîntrerupte face in timpul somnului inima celui ce se nevoieste.

Deci, vazand toate aceste bunatati, pruncul, adica cel care nu are cunoștința necesara pentru ca sa recunoască si sa distingă Pronia lui Dumnezeu - pentru ca pana acum este hrănit cu lapte si pentru ca nu a dobandit inca ochi curași, ci pana aici este plin deopotrivă de lumina si de intuneric si faptele lui sunt amestecate cu patimile, incepe sa gandeasca despre sine ca, prin luptele si nezasurile sale, iata ce i-a dăruit Dumnezeu. Iar demonul cel

rau seamana in taina otrava ca oarecand Evei, si pruncul deschide urechile. Aceasta se intampla si cu ingaduinta lui Dumnezeu, pentru ca sa invete smerenia.

Si vine, deci, demonul inselator sa-i spună : „Vezi, ca astazi zic ca nu mai da Dumnezeu har”. Vezi ? Pentru ca nu vor sa se nevoiasca, il împiedica si pe cel care se nevoieste spunandu-i: te vei rătăci, vei cadea, vei slabi.

Si multe altele il invata cel vechi in rele. Iar el, necunoscand plasa care i se țese, deoarece este fara experienta, este inselat si primește minciuna ca adevar.

Aceasta se intampla, cum spuneam, si cu ingaduinta lui Dumnezeu, pentru ca sa-l inteleasca si sa nu ramana pentru totdeauna prunc.

Slava intelepciunii si cunoștinței lui Dumnezeu, care rânduiește in feluri diferite vindecarea sufletului nostru; slava si lauda totdeauna, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

6. Despre cum cad in rătăcire astfel de nevoitori, când nu au indrumator; si care este medicamentul pentru vindecarea lor

*Ai auzit pana acum cum vine harul. Ascuta si cum se inseala mulți. Se cere multa atentie de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut in zilele de demult si mulți cad si astazi in fiecare zi. Pentru ca, daca primesc minciuna drept adevar, firesc este sa înceapa sa spună si sa invete ca omul vrea, dar nu face. Ca, daca vrea si se sileste, el poate deveni salas al harului. Si luptandu-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin cate puțin cad in rătăcire si devin robi ai demonului, spunând ca toti se vor duce in iad, pentru ca nimeni nu are cunoștința, in afara de ei. [parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n.] încetează sa se mai increada in cei care il povățuiesc spre binele lui. Si se închide in sine, facand voia demonului care salasluieste in el. Si daca ramane inchis, ori il va sufoca, ori il va spânzura, convingandu-l ca, astfel, va deveni martir. [vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? – n.n.] *Iar daca nu face aceasta, il va arunca in indiferenta si nepăsare, sa se lase de toate si sa bea si sa manance, fara sa înțeleaga ca a căzut si ca trebuie sa ceara vindecare, ci sa creada ca merge bine, ca aceea este calea cea dreapta si adevarata. Iar Domnul nostru, Iubitorul de oameni, il asteapta sa înțeleaga când a căzut. Daca va înțelege caderea, atunci are vindecare.**

Aceasta, deci, fiule, este o rătăcire. Si medicamentul ei este sa cunoști ca ai căzut si cu lacrimi multe sa cauți doctor cu multa experienta, in măsură sa te izbaveasca, sa-ti dea medicamentele potrivite pentru sanatatea sufletului. Iar noi sa ne intoarcem acolo unde am ramas si sa spunem :

Daca omul nu pleaca in afara, ca acesta despre care am vorbit, dar are necunostinta si gândește ca prin sine a dobândit harul, sau are pretenția in plus ca omul, daca se sileste pe sine, poate sa primească har, dar are si frica si spune cu vederea naturala a lucrurilor: "Cum sa judec eu pe ceilalți, ca ei nu au cunoștința si numai eu dintre toti m-am aflat luminat?" si luptandu-se cu gândurile, lovește si este lovit. Iar harul lui Dumnezeu, puțin cate puțin, se îndeparteaza si il lașă sa cada in ispite pentru a invata smerenia. Si acesta, nesuportand lupta crâncena a gândurilor si temandu-se sa nu rataceasca, alearga sa caute un duhovnic cu experienta care sa-i vindece rana.

Dar, deși toti Părinții sunt buni si sfinți și fiecare isi spune parerea sa, acesta insa nu se vindeca, pentru ca nu a sosit ceasul ca Dumnezeu sa descopere doctorul si medicamentul potrivit. De aceea nu primește știre, pentru ca ii este lui mai de folos cuvânt mai presus de acesta pentru a-l smeri si pentru a-l determina sa se lepede de mândrie. Si neafland ceea ce cauta - deoarece nu are rabdare ca aceasta sa vina atunci când vrea Domnul - mai mult se mândrește. Atunci este părăsit si lasat in slăbiciunea firii. Harul pleaca. Trupul slabeste. Nu mai poate sa-si faca cele îndatorate după randuiala, cum le facea altadata. Îl strivesc nepasarea, neglijența, greutatea trupului, somnul fara măsură, paralizia mădulelor, întunecimea mintii, tristetea fara mângâiere, gânduri de necredința, frica de rătăcire. Si neputand sa suporte toate acestea, alearga după ajutor. Dar, asa cum am spus de multe ori, astazi este greu sa gasesti indrumător practic. De aceea, unul ii spune sa manance lapte, oua,

branza sau carne ca sa se intareasca; si acesta, neputand altceva sa faca, se lasa convins, Pentru ca si-a pierdut rabdarea si s-au răcit zelul si căldură credinței, si din cuvintele tuturor a ajuns ca un nebun. Alții ii spun : " Ești pierdut!" Alții : " Ești rătăcit, asa s-au pierdut si alții !" si fiecare după puterea sa, din dragoste, ii spune ceea ce știe. Acesta incepe sa manance, sa bea, sa sape si celelalte, si astfel, pustnicul niptic de mai inainte devine comerciant, grădinar, cultivator de vie sau altceva asemenea, si nu se mai multumeste nici macar sa ramana in calea comuna a Părintilor, ci sau va lepădă definitiv Schima si se va casatori, sau va deveni, cum am spus, rob al trupului si dușman al celorlalți asceți. Si când va auzi pe cineva ca postește sau privegheaza, ca plânge sau se roaga, acesta se va mania, se va tulbura si va spune : " Toate sunt niște rătăcirii, vei rătăci. Astăzi nu mai vrea Dumnezeu astfel de lucruri. Eu am făcut aceste lucruri si erau gata sa ma lege in lanturi. Un astfel de om disprețuiește complet indatoririle lui duhovnicești, trăind in mare nesimțire, aflându-se in pragul iadului din cauza păcatelor pe care le savarseste clipa de clipa. Mai mult, el devine si obstacol in calea mântuirii celorlalți. El vrea ca toti sa fie ca el, care la inceput a fost un luptător fierbinte, iar acum este rob al demonilor.

Aceasta, fiule, este deci o alta rătăcire in care pot aluneca nevoitorii. Medicamentul ei este smerenia inimii; sa revină acolo unde era la inceput si, cu multa rabdare, sa astepte mila lui Dumnezeu. Si, daca vine ajutorul dumnezeiesc, bine; daca nu, sa ramana in ascultare pentru a se smeri, pășind pe calea comuna a Părintilor. Noi sa venim iarasi la ale noastre si sa spunem :

Daca acesta despre care am spus suporta lupta cu multa rabdare, așteptând milostivirea lui Dumnezeu, smerindu-se; si după ce, mai intai va incerca puțin din indrumarile Părintilor si va vedea ca nu se intampla nici o vindecare - : pentru ca nu sunt medicamentele potrivite cele pe care i le dau, ci este ceva diferit, ceea ce au, desigur, ceilalți - incepe cu multe lacrimi sa ceara de la Dumnezeu si de la oameni.

Dar Bunul Dumnezeu ascunde si mai mult harul Sau si il lasă prada ispitelor pana se va smeri cu desavarsire si se va invata bine cum sa gandeasca, deoarece are inca mândrie. Aici este cea mai mare lupta. Aici vointa luptătorului se incearca precum aurul in foc. Si pentru ca este plin de patimi, mai presus de toate de mândrie, este lasat in mâinile fricii, ale tristetii, maniei, hulei si ale oricărei rautati a vrăjmașului. Si gusta in fiecare clipa din inabusirea sufleteasca si bea din apele iadului; patimile sale sunt lucrate zi si noapte de demoni. Iar Domnul sta departe, neintarindu-l ca la inceput.

Cel care se lupta cu adevarat, in ciuda tuturor acestor pericole, nu paraseste câmpul de lupta, ci se lupta, adunand neincetat părțile corăbiei sale, desprinse in lupta cu demonii. Isi plânge si isi jelește rănilile si incearca sa si le vindece. Asteapta cu mare agonie sau sa ia sfarsit ispitele, sau desființarea sa definitiva. Având in sa putina nădejde, mai spune : " Mai bine sa mor in lupta, decât sa părăsesc lupta si sa las si-i fie hulita calea Domnului, din moment ce am atatea mărturii ca pe aceasta cale au mers toti Sfinții noștri. Mai mult decât toti ceilalți Părinți, despre acestea ne asigura Awa Isaac Sirul, lauda isihiei si mangaierea asceților." Cu astfel de mângâieri, el isi vindeca puțin frica si castiga in rabdare. Trupul sau si-l vindeca cu putina hrana, pentru a putea suporta neazurile si luptele trupești si toate puterile mintii le pune in slujba atenției, ca nu cumva in tulburarea pe care o provoacă demonii si patimile sa ajunga sa hulească numele lui Dumnezeu.

Aceasta lupta grea tine mult timp, in funcție si de rabdarea fiecăruia si de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu o îngăduie pana când acesta se va curăți deplin de diferitele patimi si va fi adus la cunoașterea desavarsita pentru a vedea bine care sunt de la sine si care de la Dumnezeu. Si, după ce va fi ispitit atat cat trebuie, incepe sa gandeasca spunând in sine: " O, umilule si netrebnice! Unde este ceea ce spuneai, cum ca ceilalți nu se nevoiesc si de aceea nu inainteaza? Vai tie, ca daca Domnul nu va zidi casa sufletului tau, in zadar te ostenești.

Acestea si altele ca acestea gândind, se lupta neincetat cu demonii, dând el una si primind zece in loc. Iar aceasta una pe care o da el este rabdarea, pe care nu i-o ia in întregime

Dumnezeu, ci îi mai lasă puțină, cât să poată să reziste cu multă silință. Și, în taină, îi spune o voce: " Ai grijă, nu te clinti din locul tău pentru că vei cădea și te vei pierde definitiv. Și se va șterge amintirea ta din cartea vieții. Vei deveni mai rău decât cei din lume Pentru toate acestea rabda. Iar demonii cei răi îi luptă neincetat, numai că nu-l înabusa. În somn îi vede pe demoni, legiuni întregi, care îi chinuie în nenumărate feluri. Iar trează fiind, vede toate tulburările patimilor. Preabunul Dumnezeu să ne dea noua curaj și rabdare pentru a putea trece în siguranța acest mare pericol sufletesc.

7. Despre cum revine harul dumnezeiesc, după ce, mai întâi, am fost bine încercați

Este bine acum să auzi cum rânduiește intelptul Carmuitor sfârșitul ispitelor și revenirea harului Sau dumnezeiesc. **In cele din urmă, după ce ajunge să se cunoască bine, să vadă slăbiciunea firii omenești și realizează smerenia în adâncime, atunci Domnul îi spune: "Ajunge lupta înăbușirii sufletului, să-l ajutam pe cel rănit." Nu trimite un inger ca să-l ajute, deoarece nu este în stare să poarte firea veacului următor, nici nu-i da har lui personal, ca la început, pentru că să nu spună că i s-a dat pentru rabdarea și pentru lupta sa. De aceea Preainteptul Dumnezeu, care toate le rânduiește pentru binele nostru, care ne ridică la cer și ne coboară în iad, care omoară și iarasi aduce la viață, Acesta îngaduie ispitele pentru curăție și vindecare, dar atunci când sosește timpul potrivit, iarasi într-un mod potrivit le pune capăt cu multă intelpciune.**

Ridica un Părinte duhovnicesc (Gheron), și el supus patimilor, dar practic și cu multă experiență, bun îndrumător, care să poată salva suflete, sau mai curând Dumnezeu însuși Se salasluieste în el și vorbește prin el și îi aduce la întâlnire. Și, în timp ce are loc dialogul, iată și revenirea harului dumnezeiesc. Părintele îi vorbește și cuvintele lui strabat ca fulgerele adâncul inimii acestuia, și lumina dumnezeiască impresoară sufletul lui, și demonii fug departe, neputând sta împotriva duhovnicului. Deoarece, în clipa aceea, părintele este în întregime foc dumnezeiesc și cuvintele lui umplu pe celalalt de luminare dumnezeiască, iar sfaturile lui sunt foarte subțiri, de mare intelpciune și cunoaștere, pline de vedere duhovnicească, deoarece sunt însoțite de har dumnezeiesc. Și de îndată ce pătrund în inimă, mintea se mișcă spre mirare și admirație, deoarece învățatura aceea este mai presus de minte și conține toate cele necesare pentru a putea ridica sarcina rautății demonilor. După ce îi întărește suficient și îi dă atâtea îndrumări câte să-i salveze sufletul, se despart. Și întreaga noapte a iernii a trecut ca o clipă, ca prin minune, fără să înțeleagă când a trecut.

După despărțire, întorcându-se la ale sale, cel care era mai înainte prunc, acum, încercat prin lupta cu demonii, striga, curgându-i șiroaie lacrimile dulci ale iubirii: " Cu rabdare am așteptat pe Domnul și m-a cercetat" și " dacă nu mă ajută Domnul, sufletul meu ar fi locuit în iad ", și multe asemenea. După ce a venit în chilia sa și a pus în lucrare îndrumările, de îndată a fost eliberat de toate cel care mai înainte îi stăpneau.

Si după puțin timp, cu rugăciunile părintelui duhovnic, pe care îl vedea și în timpul somnului și care îl întărea, se vindecă deplin. Umplându-se de dragostea lui Hristos, patimile sale se liniștesc și vine pacea gândurilor. Primește și putere în credință, care vine din contemplație, și nu ca la început, din citiri și din speranța tainică pe care o avem de la Sfântul Botez și din învățăturile cele drepte, ci credința care vine din vederea cea duhovnicească; vede și crede, deci. La fel și celelalte daruri ale lui Dumnezeu, vin ca un lanț, har și mila, fără ca acesta să le ceară. Nici chiar când sta la rugăciune nu poate să spună: " Da-mi cutare sau cutare ", pentru că Domnul îi dă mai mult decât ar cere el. Iar rugăciunea lui este numai să se facă voia lui Dumnezeu. Și, din când în când, în timpul rugăciunii, este răpit de dragostea lui Iisus. Și mulțumind Domnului fără încetare pentru atâtea binefaceri, mintea lui este răpită în multă mirare și admirație. Si suflarea harului dumnezeiesc pătrunde în gura lui. Si Hristos domnește întru el. Si, după ce trece puțin de la această vedere dumnezeiască, acesta devine ca și când nu ar mai avea trup. Si minunându-se de toate, striga: " O, adâncul bogăției și al intelpciunii și al cunoașterii lui Dumnezeu ! O, cât de necercetate sunt tainele

Tale, Doamne ! Cine poate intelege bogatia nemăsurata a harului Tau ? Si ce limba poate explica tainele Tale cele mai presus de înțelegere ? O, Doamne, de nu ai tine apele harului Tau, omul s-ar topi ca ceara la fata focului !" Zicând acestea, el se vede pe sine mai rau si decât târâtoarele pământului, si vrea, daca ar fi posibil, sa aiba in inima pe toti oamenii, pentru ca si aceștia, vazand, sa se mantuiasca, chiar daca el ar fi mult vatamat de harul lui Dumnezeu. Dar pentru ca si acest lucru l-a aflat - cum ca nu este posibil ca cineva dintre oameni sa mantuiasca pe ceilalti oameni - de aceea se multumeste sa ramana in linistire si sa se roage pentru toti ca sa-i mantuiasca Dumnezeu. [vedeti din manifestările celui cu har, dar și din recunoașterea neputinței omului de a mântui pe altul, gravitatea rătăcirii Părintelui Arsenie Boca, care se manifesta și credea diametral opus? Cine ar putea huli că Sfântul Duh este șovăielnic și nehotărât, învățând pe fiii Săi în două feluri nu complementare, ci contradictorii? Dar însăși conștiința celor ce s-au hrănit din învățăturile Sfinților Părinți mărturisește că în cuvintele de mai sus se află adevărul și în cele ale pictorului de la Drăgănescu minciuna– n.n.]

Acesta, fiul meu, este, in cateva cuvinte, modul lucrării harului dumnezeiesc, si cel care a ajuns pana aici poate sa ne spună ce altceva mai vede, daca nu s-a intamplat sa aiba alte obstacole. Deoarece acesta mananca iubire dumnezeiasca si bea vinul pe care l-au băut toti Cuviosii Părinți care au mers pe calea aceasta si au fost izbăviți de neazuri. Dar harul nu mai pleaca asa cum pleca la inceput. In afara de faptul ca ar interveni vreo instrainare. O, sa nu fie, Doamne !

Așadar, daca si tu, fiul meu, faci ascultare, vei ajunge sa vezi toate acestea. Iar eu las pana aici cuvântul meu, pentru ca sa-ti vorbesc si despre o alta rătăcire. Acum iti spun numai ca toate aceste ispite prin care a trecut, toate furtunile si naufragiile, toate spaimetele si greutățile s-au intamplat pentru ca nu a avut îndrumător sa-l sprijine si sa-l sfatuiasca. Pentru ca este aceasta lipsa de astfel de îndrumători practici, de aceea este minune daca se gaseste unul la mie, care sa paseasca pe aceasta cale foarte riscanta. Aceasta, cum am spus mai înainte, este calea scurta a lui Dumnezeu, care conduce pe om la viata vesnica, si pentru ca exista aceasta lipsa se intampla si atatea rătăcirii. [vedeti că și pe calea lungă, dar mai ales pe calea scurtă este nevoie în toate etapele de ascultare, chiar dacă lipsesc azi povătuitori? – n.n.]

Harul lui Dumnezeu, după ce a fost gustat de nevoitorul începător la inceput, trebuie sa plece, pentru a-l antrena pe acesta sa devină ostas lucrator ai lui Hristos. Fara astfel de încercări nimeni nu a ajuns la desavarsire. Punctul acesta in care mulți au căzut in rătăcire, cum am spus, este punctul in care harul lui Dumnezeu se retrage pentru a ne întări prin incercari, ca sa nu mai fim prunci, ci soldați încercați in războaie. " Domnul dorește ca noi sa devenim barbati vrednici, luptători curajoși, in măsură sa păzim bogatia Sa. De aceea ne lasă să fim ispitiți.

Iar Sfinții Părinți, care ne invata sa fim la inaltimea virtuților cum ar fi ascultarea - devenind astfel următori ai lui Hristos - urmăresc acelasi scop. Adică acela de a ne curăți de diferitele patimi ale gândului si ale plăcerii de sine a propriei voințe, pentru ca sa primim har dumnezeiesc. Si iarasi, când pleaca harul pentru a ne caii, părintele îndrumător este ca un alt har, care ne sprijină si ne îndruma cu cuvintele faptelor pe care acesta le-a făcut si ne încălzește zelul pana când, cu ajutorul harului dumnezeiesc si cu rugăciunile părintelui, ne vom izbăvi de lupte. Si iarasi ,ne va cuprinde harul si dulcele lăsa ne va încredința cu desavarsire comorile Sale.

Nu exista nici un alt scop pentru care omul sa faca ascultare. Astăzi insa, fiecare crede ca isi ia ucenic pentru ca sa-l invete cum sa scoata bani, sau sa sape gradina, sau sa devină negustor, sau sa-l lase moștenitor pentru casa sau chilia sau magazinul sau, sau pentru ca sa-i slujească.

Noi, insa, spunem ca astfel de lucruri nu este nevoie sa se intample si ca singurul scop pentru care merge ucenicul la părintele sau si face ascultare deplina este următorul: pe de o parte, Părintele, arzand de dragostea lui Hristos, sa transmită talantul bogăției virtuții sale,

iar pe de alta parte ucenicul, daca are, lepădare de sine desavarsita si taiere a vocii, facand ascultare deplina si bucurandu-se de har din partea Părintelui sau, atunci isi va implini toate treburile necesare pentru întreținerea casei.

Pentru ca s-a pierdut acest scop adevarat al monahilor si, intre mii de călugări, numai de se vad cativa ca niște scânteii, si aceștia sunt vazuți de miile de călugări ca niște rataciti. Iar aceștia, neavand cui sa transmită aceasta bogăție duhovniceasca, arata tuturor ca sunt rataciti si neînțelepti.

De aceea, cei ce se nevoiesc, atunci când ajung la punctul in care harul ii paraseste, neafland medicamentul potrivit pentru vindecarea neputințelor, cad, se rătăcesc si astfel se pierd nenumărate suflete, care au aratat la început multa voința si zel pentru Dumnezeu. Cei care nu cunosc, din ignoranta, au numit calea Domnului pe care au mers picioarele îndurerate ale sfinților, cale rătăcitoare. Si, din nestiința, păcătuiesc si hulesc calea lui Dumnezeu si împiedica pe cei care vor sa mearga pe ea. Cel puțin sa spunem, atunci când ne întreaba cineva. " Eu, fiul meu, ca slab ce sunt, nu pot sa urmez calea aceasta. Tu inasa, daca ai ravna, ingrijeste-te sa afli o astfel de cale. Si daca o gasesti, urmeaza-o cu multa credinciosie, iar daca nu o gasesti, urmeaza calea comuna a Părintilor, pe care vei avea multi împreuna mergători si indrumatori si nu vei avea teama ca te rătăcesti."

Acesta este adevărul curat si nepatimas al lui Dumnezeu. Cine va spune asa va scapa de multe capcane. Iar daca ești întrebat, spune ca acea cale este rătăcită si toti cei care merg pe ea sunt rataciti, că acesta să afle că a căzut in cursa diavolului. Sa știe acest lucru si sa ceara mila lui Dumnezeu, înainte de a veni moartea si de a fi astfel inchisi pentru totdeauna in iad. Atunci nimeni nu ne va putea izbăvi pe noi din osanda cea veșnica, pe care am dobandit-o din pricina lipsei de educație a gurii noastre. Si, in timp ce Tatal Luminilor a dat toata Judecata Fiului, noi, necugetații, ne grăbim sa judecam pe aproapele nostru fara nici o reținere, ignorând lucrarea acestuia si Pronia lui Dumnezeu. A Lui este slava si puterea in veci. Amin.

8. Despre o alta rătăcire

Fiul meu, ai sa auzi acum despre o alta rătăcire, ca sa știi sa te păzești. Mulți monahi se îngrijesc de o singura virtute si depun toata silința lor pentru realizarea ei. De exemplu, sa spunem postul, adica sa nu consume ulei sau mancare gătită sau altele asemenea. Isi îngădesc astfel libertatea, crezând gândului lor ca totul este sa postești. Si practicând aceasta virtute sfătuiesc si pe alții s-o faca, spunandu-le ca aceasta este singura cale si plinătatea tuturor virtuților si asigurarea mântuirii sufletului, socotind ca are atatia ani de când nu a mancat ulei sau mancare gătită sau altceva asemenea.

Noi credem ca acesta a devenit rob postului tinut din propria lui voință si crede ca cine nu face la fel nu se va mântui sau este pe un drum rătăcit. Pe un astfel de călugăr noi il întrebam : " Omule al lui Dumnezeu, spune-mi, in atatia ani de post, ce ai castigat ? Arata-mi rodul postului tau îndelungat si ma voi convinge. O, omule, tu, pentru stapanul tau, postul, ai depărtat pe alții de mila lui Dumnezeu. Unde ai pus nemărginită mila a bunatatii Domnului? Oare toti oamenii sunt de aceeași constituție si au aceeași putere a trupului ca tine, de ceri tuturor sa fie ca tine? Deoarece nu te conduci cum trebuie pe tine insuti, de aceea bați in nicovala postului atatia ani obolul fierului, pentru ca nu ai duhul deosebirii lucrurilor. Vindecarea acestuia este de a parași asa-zisa postire a sa si de a cauta îndrumar la duhovnic, cum sa petreacă in continuare.

Un altul se baza pe privegherea sa de noapte si numai despre aceasta vorbea. Si numără anii de când privegheaza noaptea. Iar pe cel care nu facea ca el il socotea ca mergând intru întuneric. Si acesta trebuie sa paraseasca privegherea sa de noapte si sa urmeze îndrumărilor duhovnicului.

Un altul, convins de lacrimile sale, ii invata pe ceilalți aceasta descoperire a sa omeneasca, spunandu-le ca este vai de cel care nu plânge ! Iar despre sine crede ca daca plânge a ajuns la desavarsire. Si pentru acesta medicamentul este sa cunoască faptul ca

lacrimile trebuie sa fie insotite de smerenie si sa nu considere ca face vreo lucrare a lui Dumnezeu si ca Domnul ii este dator cu har. Ci, chiar daca plânge asa cum se cuvine, sa afle ca lucrează o singura virtute si-i mai lipsesc celelalte nouăzeci si noua.

Altul, iarasi, convins de rugăciunea sa, indruma si pe alți sa faca asa, pentru ca astfel vor reuși sa-si țină mintea neimprastiata. La fel si acesta: socotește aceasta ca pe o descoperire a cunostințelor sale.

Altul, convins de liniștirea (isihia) sa, crede ca in aceasta consta toata desavarsirea si socotește ca, daca vrea, cineva poate sa ajunga la isihie.

Dar ce spun eu ? Sunt oameni care nădăduiesc numai in anii in care au purtat haina monahala si chiar se lauda cu aceștia.

Noi despre toate aceste virtuti avem de spus următoarele: nu ne indoim ca acestea sunt instrumentele fara de care nu putem ajunge la desavarsire, dar trebuie ca sa ne silim pana la sânge pentru a le implini pe acestea toate si multe altele la care nu ne-am referit.

Liniștirea (isihia) este, intr-adevar, singurul ajutor care contribuie la realizarea tuturor celorlalte virtuti. Dar spunem : nimeni nu poate duce greutatea acesteia in deplina cunoștința si cu discernământ, daca nu-i va trimite Domnul ca dar si mila harul liniștirii. Asa incat cel ce se liniștește trebuie sa știe ca liniștirea este dar al lui Dumnezeu si Acestuia trebuie sa-l mulțumească.

La fel spunem si despre cel care se roaga. Apostolul insusi spune: " Nimeni nu poate spune Domnul Iisus, decât numai in Duhul Sfânt". Așadar, cum poți tu sa spui ca te rogi curat si tii mintea ta greu de tinut in neimprastiere si inveti ca, daca se va sili, omul poate sa-si stapaneasca mintea sa si sa se roage cu rugăciune curata?

[vă dați seam ce lipsă de cunoștință are Părintele Arsenie Boca când spune că se poate omul dezrobi de patimi și armonia lăuntrică fără harul Sfântului Duh?

„In vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevointele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduiri lui Dumnezeu cu fiecare.”¹¹⁸

– n.n.]

Noi spunem ca rugăciunea este singurul ajutor care contribuie la curățirea cugetului, si fara aceasta nu putem sa trăim duhovniceste. Dar nimeni nu-si poate tine mintea si nu poate sa se roage cu rugăciune curata daca nu va primi harul dumnezeiesc al cunoasterii duhovnicesti, sau un gând bun si dumnezeiesc mai presus de fire, sau alta lucrare a harului dumnezeiesc.

Asa incat trebuie sa cunoască faptul ca nu el isi tine mintea, ci harul dumnezeiesc si se roaga curat pe măsură harului dumnezeiesc, care i se da. Sa cunoasea deci ca nu de la sine, ci de la Dumnezeu este rugăciunea curata si Acestuia sa-l mulțumească. Si sa-i invete pe ceilalți ca noi suntem datori sa facem tot ceea ce putem pentru a arata lui Dumnezeu voia noastră de bine, ca vrem sa ne rugam curat, dar a ajunge la aceasta este al lui Dumnezeu.

Tot asa spunem si celui care are lacrimi. Lacrimile sunt singura arma împotriva demonilor si baie de curățire a păcatelor, daca se intampla cu cunoștința. Dar nu este de la cel care le are. Acela, silindu-se, arata dorința de a plânge, dar a avea lacrimi tine de Cel care cheama norii pământului si face sa ploua. Sa invete din propria lui experiența ca nu plânge atunci când vrea el, ci atunci când vrea Dumnezeu. Si sa-l mulțumească lui Dumnezeu, Datatorul a toate. Iar pe cei care nu au lacrimi sa nu-i judece, pentru ca Dumnezeu nu da tuturilor la fel.

Același lucru spunem si despre privegherea de noapte, ca aceasta contribuie la curățirea minții, daca se face in cunoștința si cu discernământ. Dar daca nu ajuta Dumnezeu, aceasta

¹¹⁸ [erom. Arsenie BOCA], Căderea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

nu rodește de nici un fel. **Cel care poate priveghea peste noapte sa ceara de la Dumnezeu cunoștința si sa se conducă cu mult discernamat, pentru ca fara ajutorul dumnezeiesc privegherea de noapte ramane neroditoare.**

La fel cel care postește si toti ceilalți, daca se conduc bine. Sunt virtuti pe care noi le lucram cu multa silința pe de o parte, aratand voința noastra lui Dumnezeu si, de cealalta parte, luptând împotriva dorinței patimilor. Pentru ca, daca nu ne vom sili spre aceste virtuti, vom savarsi mereu păcatul. Acesta este adevărul pur, al nostru, al oamenilor. Ca si cel al agricultorului: el ara pamantul, il curateste, seamana si apoi asteapta mila lui Dumnezeu. Si daca nu trimite Dumnezeu ploii la timpul potrivit si vânturi bune, agricultorul va pierde si ostenele sale, deoarece locul se va umple de mărăcini si nu va ajunge sa secere nimic, totul ramanand spre mancare animalelor necuvântătoare. La fel si noi. **Daca Domnul nu trimite apele curatitoare ale harului Sau dumnezeiesc, noi ramanem goi de orice rod si faptele noastre ajung hrana pentru demoni. Deoarece le inabusa patimile noastre si nu ajungem sa seceram nimic. Virtutile care nu sunt lucrate cum trebuie se transforma in rautati.**

Așadar, **dincolo de toate avem nevoie de discernământ duhovnicesc, de deosebirea duhurilor, pe care trebuie cu multa ravna sa-l cerem de la Dumnezeu.** A caruia este slava si puterea in vecii vecilor. Amin.

9. **Despre felurile aceleiași rătăcirii**

Asculta si despre alta rătăcire, fiul meu: **sunt iarasi unii monahi care lucrează toate aceste virtuti la un loc si nădăduiesc in faptele lor. Si când se roaga si cer ceva de la Dumnezeu nu o fac cu smerenie, ci cu obrăznicie, si îndreptățire, ca si când ar obliga pe Dumnezeu prin, eforturile lor si L-ar îndatora. Si când nu sunt ascultați si Domnul nu le implineste voia lor se tulbura si se întristează foarte tare. Iar demonul cel vrajmas, când ii vede in aceasta stare de necunostinta, ii ataca si cu gânduri spurcate ii invata spunandu-le : " Vezi ? Tu te silesti atata sa lucrezi pentru El si El nici nu te aude ! De ce mai lucrezi atunci ? " Si il forteaza sa hulească numele lui Dumnezeu pentru ca, după aceea, sa intre intr-insul demonul, sa-l stapaneasca si sa-l lege cu lanțuri.**

Iar daca nu reușește sa faca aceasta, încearcă altfel. Se preface in inger de lumina si ii spune ca este Arhanghelul Gavriil sau alt inger si ca l-a trimis Dumnezeu sa fie alaturi de el, pentru ca a bineplacut lui Dumnezeu prin faptele sale. Sau, se preface chiar in forma Domnului Iisus Hristos iar altul in forma de inger merge mai devreme si ii spune: " Deoarece ai plăcut lui Dumnezeu cu sudorile tale, a venit Domnul sa te cerceteze. Ieși in întâmpinare si inchina-te Lui, pentru ca sa primești har. " Sau, iarasi, ii spune ca a venit sa-l ia la cer ca pe Proorocul Ilie. In fine, ca sa nu lungesc vorba, in felul acesta a rătăcit pe mulți in timpurile mai vechi si astazi. **Pe unii i-a lovit de stânci, pe alții i-a aruncat in fântâni, pe alții i-a junghiat si i-a pierdut pentru totdeauna. Toate acestea se intampla deoarece, dintru inceput, acestia nu au avut discernământ si s-au supus voinței proprii, fara sa faca ascultare.**

Tu, iubitul meu fiu intru Domnul, **deoarece faci ascultare si te spovedești de toate cu umilinta, nu te teme. Deoarece ai un duhovnic care te indruma si se roaga pentru tine zi si noapte, Dumnezeu nu te va lasa sa rătăcești. Iar daca iti va apare o astfel de aratare de inger, nu te teme, ci cu curaj, chiar daca va lua chipul Domnului, sau al vreunui sfânt sau inger, spune-i : "Eu am duhovnic care ma indruma. Nu vreau invataturi de la ingeri ! Eu, pe Domnul, pe Sfinti si pe ingeri vreau sa-i vad in cealalta viata. Aici nu vreau sa-i vad. " Si intoarce-ti fata in alta parte. Nu te uita la el. Acela, neputand sa indure curajul tau, se va face nevăzut. Chiar si adevarata sa fie vedenia, Domnul nu se va mania, ci frica se va transforma de indata in bucurie.**

Noi insa nu trebuie sa avem niciodată astfel de cereri si dorințe de la Dumnezeu, adica de a vedea ingeri si sfinti, deoarece sunt rătăcirii. Noi sa cerem - asa cum am scris de atatea ori - mila pentru iertarea păcatelor noastre si sa ne îngrijim pentru curățirea sufletului, si cele ale lui Dumnezeu vin de la sine, fara cererea noastra.

Chiar daca vom fi ridicați pana la ceruri prin vederea cea dumnezeiasca, nimic nu este de la noi. Si daca, numai puțin dupa aceea, ne schimbam fara voia noastra si ne vine o

întristare mare și o supărare de nesuportat ca și când am fi în iad, și ni se pare ca nu mai putem ieși din aceasta, ci până la moarte ne va chinui, nici atunci să nu fim tulburați. Ci, așa cum ne bucurăm atunci când suntem ridicați la cer, așa și atunci când ni se întâmplă schimbarea și ne vine întristarea să avem răbdare, fără să ne tulburăm și fără să cântăm. Ci cu pace să spunem gândurilor: Dumnezeu Tatal are două locașuri: unul în ceruri, cel al bucuriei și al desfătării, și unul jos în iad, cel al necazurilor. Și ori de câte ori vrea să mă ridice la bucuria cea de sus, iar când vrea să mă coboare la cele de jos. Aceasta, pentru a cunoaște ca, din moment ce port acest trup de lut, de la sine vine și schimbarea. Așa încât eu nu am nimic de spus. Numai: făca-se voia Domnului în toate, în toate și pentru toate. Chiar dacă pentru totdeauna mă va lăsa în cele de jos, eu spun: "Dulcele meu Mântuitor și Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic bun și bineplăcut înaintea felei Tale, ci ca un lucrător sarguincios al păcatului sunt vrednic fiu al iadului. Deci, chiar dacă voi fi dat iadului, așa mi se cuvine. Numai Tu să nu fii separat de mine, ci să mă privești cu față bucurătoare; atunci, pentru mine, iadul se va preface în rai luminos !"

Dacă vei spune acestea, întristarea te va părăsi și va veni din nou bucuria. Tu nu le spui pentru a veni bucuria, ci le spui din inimă. Și, întrucât - așa cum am mai spus - suntem în viață, niciodată să nu te încrezi în tine însuți, chiar dacă vei fi ridicat până la al șaptelea cer, chiar dacă vei vedea toate tainele. Atata timp cât porți trup există teama și închisoarea nu este de folos. Numai când părăsești trupul mort, atunci bucura-te că nu te vei mai schimba, ci ceea ce îți da Domnul este al tău și nimănui nu poate să ți-l rapească. A Lui fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.

10. Despre lupta cea îndoită a demonilor și cum aceștia se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc

Așadar, fiule, află și despre lupta cea îndoită a demonilor. Iată ce spunem despre aceasta: demonul se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc. Și când vede că monahul nevoitor alearga cu mult elan și căldură și că este fără îndrumător, atunci demonul cel rău, însoțindu-l de aproape pe ascuns, uneltește împotriva lui. Ascunzându-și capcanele sale, îl împinge mereu înainte. Iar nevoitorul, fără să înțeleagă că este și vrăjmașul împreună cu el, alearga fără discernământ, postind, priveghind și rugându-se. Demonul îi taie de tot pofta de mâncare și nu mai poartă nimic chiar dacă are în față cea mai bună mâncare. [înțelegeți de unde pot proveni performanțele ascetice și trupești ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Tot așa, îl lasă să privegheze liber, încât monahul să creadă că a ajuns deja la nepătimire și poate trăi fără mâncare. Și dacă demonul vede că monahul este gata să ajungă la capăt, atunci îl lasă să cadă. Deoarece, neavând aripile înalte ale vederii duhovnicești pentru a se înalta și a-și ridica trupul, se taraste ca un șarpe. Și, când crede că s-a ridicat de la pământ la ceruri, fără să înțeleagă măcar, se afla deodată dezarmat în mijlocul mării. Pentru că trupul, care are armele și lupta, printr-o exagerată lipsire de mâncare, a ajuns la epuizare și a căzut. Atunci, dracul cel iubitor de sânge, bucurându-se nespuse, se repede asupra sărmanului monah tragând după el și alte nenumărate dăhuri rele. Și îl înabusa complet, dacă nu caută de îndată un îndrumător cu multă experiență practică. De aici, diavolul a aruncat mulți nevoitori în cele mai rușinoase patimi ale păcatului. Deoarece această patimă este mișcată de demonii altor patimi, atunci când trupul este extenuat și căzut. [așadar, dacă, Doamne ferește, Părintele Arsenie Boca a căzut și trupește cu Maica Zamfira, să înțelegem de unde i-a venit căderea și să-l plângem, rugându-ne pentru sfințiile lor – n.n.]

Iar dacă, acest nevoitor este ascuțit la minte și se nevoiește cu discernământ, fiind atent să nu cadă în față, atunci demonul îl părăsește. Dar când vede că încetează căldură și zelul cel mult și scade puțin elanul și începe delăsarea, atunci demonul din nou se apropie de el pe la spate pentru a-l împinge la indiferență, să lase totul deoparte pentru a deveni iarasi rob al demonilor.

De aceea este îndoită lupta. Iar monahul trebuie, fie să aibă un îndrumător pentru această lucrare și să facă ascultare desăvârșită, taindu-și complet voia proprie, fie, dacă este

singur, sa se pazeasca de exagerări si sa paseasca pe calea de mijloc. Sa nu se aplece nici spre dreapta, nici spre stanga. Si sa știe bine ca, numai când va primi aripile inalte ale vederii duhovnicești, atunci, in funcție de acest har dumnezeiesc, poate sa tina si slăbiciunile trupului. Pentru ca trupul, fiind stricacios, adeseori se schimba, slabeste si cade. Iar mintea, deoarece are alte aripi, pe cele cerești si mai presus de fire, zboara la inaltime si nu-i pasa de greutatea trupului, ci ii poarta oricât ar fi de bolnav si de slăbit. De aceea multi sfinți, avand acest har, au petrecut multi ani fara pâine si mancare, multumindu-se numai cu Sfanta Impartasanie a preacuratului Trup si Sânge ale Domnului. [din păcate, însă, minciunile din propovăduirea Părintelui Arsenie Boca, arată că nu dobândise adevărta vedere duhovnicească, fiind în contradicție cu întreaga Sfântă Predanie – n.n.]

Noi insa, deoarece Sfinții Parinli nu ne invata sa nu mancam deloc, de aceea, chiar daca primim acest har si cunoaștem ca putem trai si fara mancare, in realitate nu in închipuire, trebuie totuși sa mancam si branza si ou si lapte, daca avem, si peste. Cate puțin din toate cele care ne sunt îngăduite de randuiala monahala, pentru următoarele scopuri : intai, pentru ca astfel zdrobim rădăcină mândriei si a suficienței de sine, calcand peste orice gând ridicat împotriva lui Dumnezeu, si apoi, aratand ca toti ceilalți oameni, fara ca cineva sa cunoască lucrarea noastra cea de la Dumnezeu, fugim de slava omeneasca si de laude. Cu toate acestea, sa nu credem ca aceasta putina mancare, luata in deplina cunoștința si cu discernământ, ne lipsește de harul dumnezeiesc, si ca daca am fi postit am fi avut mai mult har. Nu. Deoarece Dumnezeu nu Se uita la cantitatea nevointelor noastre, ci cauta la scopul si înțelegerea cu care lucrăm si, in funcție de acestea, Își revărsă bunătatea Sa, mila Sa cea multa si imbelsugata. [de aici înțelegem că o parte din înșelare i se trage Părintelui Arsenie Boca și din epoca când se nevoia exagerat pe o scândurică, nădăjduindu-se în sine. – n.n.]

*Lui se cuvine toata slava, cinstea si închinăciunea, acum si totdeauna si in vecii vecilor. Amin!*¹¹⁹

Vedeți cât de subtilă este calea lăuntrică? Pe ce căi opuse poate intra înșelarea? Cum să te descurci în hățișurile războiului nevăzut fără experiență de mulți ani și fără ascultare. Peste tot, ca un refren, se spune de duhovnic și ascultare. Vedeți că modelul prezentat de Părintele Arsenie Boca, modelul succesului rapid, eficient și răsunător, liniar, fără căderi, fără părăsiri ale harului și fără (re)cunoașterea propriei neputințe din gustul amar al căderii, nu poate fi real, ci este un basm de adormit copiii credinței, ca să poată fi omorâți în timpul somnului rațiunii, de către monștri? Vedeți ce cursă amarnică a întins fiilor Bisericii Satana prin propunerea la canonizare a pictorului de arătări de la Drăgănescu? Să ne trezim fraților și să ne plângem rătăcirea... cât mai este vreme.

În realitate, din păcate, Părintele Arsenie Boca, nu numai că nu a mers pe calea scurtă a dobândirii harului Sfântului Duh. Sfinția sa nu a mers nici pe calea comună a Sfinților Părinți fiindcă nu a urmat ascultarea, neiubind stăpânirea rânduită de Dumnezeu și nesupunându-se ei cu bucurie.

Noi credem că nu a pierdut harul Sfântului Duh doar de când a locuit cu Maica Zamfira, deși acela a fost o părăsire evidentă tuturor a harului ca să se trezească și să ne trezim și noi din influența preacuvioșiei sale. Dar credem că nici dacă ar fi stat o sută de ani în Sfânta Mănăstire, alături de cel mai iscusit duhovnic, nu l-ar fi dobândit, dacă nu și-ar fi schimbat așezarea neînțelegătoare, nepotrivită cu harul, a sufletului său sărman și amăgit, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Sfinții Părinți pun ascultarea mai presus decât postul și rugăciunea, pentru că fără ascultare omul poate crede despre sine însuși că e un nevoitor [ascet] și un rugător, dar cine și-a tăiat voia sa întru toate înaintea „bătrânului” [„starețului”] și a duhovnicului său, acela are mintea curată.

Monahul neascultător nu va ști niciodată ce este rugăciunea curată. Omul mândru și căruia îi place să-și facă voia proprie, chiar dacă a trăit o sută de ani în mănăstire, nu va cunoaște

¹¹⁹ Gheron Iosif, *Mărturii Din Viața Monahala*, Ed. Bizantină, București, 2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viata-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

nimic duhovnicesc, pentru că prin neascultarea sa întristează pe „bătrâni” [„stareți”] și, în ei, pe Dumnezeu.

Vai monahului care n-ascultă de „bătrâni” [„stareți]. Mai bine ar fi fost să rămână în lume. Dar, chiar și în lume, oamenii ascultă de părinții lor și îi cinstesc pe cei bătrâni, se supun stăpânilor și ascultă de mai-marii lor.

Vai nouă! Domnul, împăratul cerului și al pământului și a toată lumea, S-a smerit pe Sine însuși și S-a supus Maicii Sale și Sfântului Iosif, dar noi nu vrem să ascultăm de „bătrânul” [„starețul”] nostru pe care-l iubește Domnul și căruia El ne-a încredințat. Dacă „bătrânul” are un caracter rău, măcar că aceasta este o mare pacoste pentru ascultător, acesta trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru el întru smerenia duhului, și atunci Domnul va milui și pe ascultător și pe „bătrân”.

Unii monahi nu au pace și invocă drept pretext felurite pricini: sau că ascultarea [slujirea] nu este bună, sau chilia este rea, sau că „bătrânul” lor are un caracter ursuz. Dar ei nu înțeleg că de vină nu e nici chilia, nici „bătrânul”, ci sufletul bolnav. Nimic nu e pe plac sufletului mândru, dar toate vor fi bune pentru cel smerit.

Dacă întâi-stătătorul este rău, roagă-te pentru el și vei avea pace în sufletul tău. Dacă chilia e rea sau dacă ascultarea nu-ți e pe plac sau dacă ești istovit de boală, gândește în tine însuși: „Domnul mă vede și cunoaște starea mea; să fie cum îi place lui Dumnezeu”, și vei avea pace. Dacă sufletul nu se predă voii lui Dumnezeu, nu-și va găsi nicăieri pacea, chiar dacă ar păzi posturi mari și ar stărui în rugăciune. Cine învinuiește pe oameni pentru faptul că îi fac reproșuri, acela nu înțelege că sufletul lui e bolnav și că nu reproșurile sunt vinovate pentru suferința lui. Cel căruia îi place să-și împlinească voia sa proprie, acela nu e deloc înțelept, dar cel ascultător degrabă va înainta [duhovnicește], pentru că Domnul îl iubește.

Cel în care este, chiar și numai puțin, harul Duhului Sfânt, acela iubește orice stăpânire rânduită de Dumnezeu și i se supune cu bucurie spre slava lui Dumnezeu. În Biserica noastră acest lucru e cunoscut prin Duhul Sfânt, și Sfinții Părinți au scris despre acest lucru.¹²⁰

Avem chiar un exemplu recent de acest fel:

Ierodiaconul amăgit

în urmă cu 40 de ani [pe ia 1878] trăiam în Mănăstirea Rusă. Exista atunci un ierodiacon cu numele Ierotheos, cunoscut de mulți, care acum câțiva ani s-a stins din viață în Schitul Cutlumuș. Acesta, cum pe atunci era tânăr, a început cu voia sa (și fără binecuvântarea duhovnicului său) să privegheze mult, stând toată noaptea în picioare, făcând metanii și ținând post. Diavolul, văzând că are minte slabă, a început să-i arate mulțime de vedenii toată ziua, pe Iisus Hristos, pe Maica Domnului, vederi de îngeri. Și ca să-l convingă cel viclean că așa-zisele arătări (vedenii) erau de la Dumnezeu, i-a zis: „Iată, Eu, Hristos, am de gând să te învrednicesc de haruri mari; numai să fii cu luare-aminte, să nu fii înșelat de diavolul mândriei și să-ți faci mereu semnul crucii, să se alunge ispita vrăjmașului”.

De multe ori îi apărea „Hristos răstignit” și își lucea semnul Crucii și canonul în fața lui, cu băgare de seamă; Diavolul însă îi arăta și nenumărate vederi și descoperiri, însă slăbiciunile părinților (care se nevoiau împreună cu el).

Lucru bun însă era că mărturisirea încontinuu toate acestea. Și duhovnicii (cei ce spovedeau), văzând cruce și umilință și că acesta evita orice vorbă deșartă, îl socoteau sfântul secolului. Și cine erau duhovnicii care au fost de acord cu acestea? Erau Bartolomeu de la Vatoped, părintele Nifon din Schitul Vatoped, Ieronim Rusul din Mănăstirea Rusă și părintele Sava. Dar mai târziu, părintele Sava s-a gândit că dacă este însuși Hristos care Se va arăta, voi pune în mintea mea, zice, un gând, fără să-l cunoască nimeni altcineva, și dacă îl va descoperi, atunci toate aceste fenomene sunt din harul dumnezeiesc, dacă nu, sunt cu toate înșelăciunea diavolilor.

¹²⁰ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., pp. 115-116.

Părintele Sava i-a spus ierodiaconului să-l întrebe pe Hristosul ce va apărea despre gândul acesta (pe care și-l pusese în minte), dar blestematul nu a putut să îl descopere. Atunci, foarte înfuriat, cel amăgit a zis: „Tu ești cel ce-mi apari ca Hristos? Nu, ești Diavolul!“. Și atunci, imediat, Satana i s-a înfățișat în chipul adevărat: „Eu, zice, sunt Diavolul pe care l-ai slujit atâția ani și am ca garanție semnătura ta (pentru că de multe ori, în mod închipuit, îl puneai să semneze)“; și îndată s-a aruncat asupra lui. Atunci, părinții l-au prins pe ierodiaconul cel amăgit și l-au liniștit cu greu, căci tremura și își plângea pierzania. Și așa, cu exorcisme repetate, nălucirile au dispărut.

Dar să știți că, chiar dacă s-a lăsat de acele amăgiri, totuși, de atunci și-a părăsit toate îndatoririle monahale; și cercetați să vedeți ce sfârșit jalnic a avut.¹²¹

Așadar, mântuirea nu depinde atât de mult de împrejurări (fiindcă de ele are grijă Hristos, dacă Îi cauți voia), ci de cum alege sufletul tău: a fi sau a nu fi... cu Dumnezeu.

Aceasta este adevărata și minunata întrebare a existenței noastre veșnice. **A fi sau a nu fi** duhovnicesc, deci mântuit. Prin smerenie cu dragoste = **a fi, sau** prin mândrie în singurătate = **a nu fi... fericit.**

---

5. TATĂL

Tatăl sfinției sale a fost greco-catolic, cu purtări grosolane, lucru care l-a marcat pe preacuvioșia sa toată viața, păstrând o formare uniată și o asprime necuvioasă de bici al lui Dumnezeu:

*Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarcă o anumită **înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii”** iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.*

[deja, după cum declară chiar el însuși, vedem tendința la idioritmie și la confuzia între filozofie, religii și credință, dar și forțarea peste puteri, care este specifică ispitirii de-a dreapta. De asemenea, este foarte interesant că în autobiografia pe care și-a făcut-o a presărat foarte multe laude de sine, arătându-se ca cineva special, cu preocupări înalte. Lipsește duhul smerit pe care îl regăsim de pildă în autobiografia Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, pe care o puteți găsi aici:

<<https://www.scribd.com/doc/277117295/Autobiografia-Unui-Staret-Sfantul-Cuvios-Paisie-de-la-Neamț>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015 – n.n.]

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știi până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul - ceea ce i-am fâgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață. [iată și bătăile până la lacrimi, care l-au făcut să folosească timpul pentru a fi aspru cu oamenii și deci a-l pierde și a-i pierde, fiindcă forțarea prin limbaj și ghicirea realității, ca și asprimea este mișcarea diavolească de înrobire a minții radical opusă Celui blând și smerit cu inima, care întărește libertatea prin convingerea iubirii înțelepte – n.n.]

In cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica.

Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive [de aici căderea prin explicarea științifică a celor ce fac parte din lumea nevăzută, deci neaccesibilă experimentului științific și cugetării trupești. De aici și căderea în înțelegerea eretică a împreunării trupești și geneticii, de care vom scrie, dacă ne ajută Dumnezeu, mai jos – n.n.], dar dacă aveam avere sau garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni, ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă [aici este o contradicție. Nu a biruit înclinația contemplativă, fiindcă nu a avut loc o dezbateră între două alternative posibile, ci dorința pentru aviație a fost înfrântă de sărăcie

---

¹²¹ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 339-340.

și, neavând ce face, s-a dus către teologie cu... duh de aviator, executând luping-uri duhovnicești și neasigurându-și începutul ca un infanterist prin marșul la solul smereniei – n.n.] și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

In cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram, întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală.

În timpul teologiei mi se lămură frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit.

[vezi apoi căderea din vedenia treptelor din Sfântul Munte, cum nu s-a mai ținut de începutul promițător – n.n.]

Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu vreo câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirij oral N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor.

[și-a remarcat slăbiciunea. Atunci de ce nu a luat aminte și s-a lăsat biruit de împreună șederea cu Maica Zamfira? Ori a îndrăgit-o mai mult decât pe idealul său din tinerețe, ori a fost amăgit de misiunea cea falsă de a o scăpa cu orice preț, chiar și cu pierderea sufletului ei și al lui prin unire nepermisă, ori a fost înșelat de cumplita rătăcire că ar fi ajuns la nepătimire. În afară de aceasta ar fi aflat, dacă ar fi studiat Sfinții Părinți, că trebuie să devină stăpân și pe imaginație, și pe contemplație, și pe mișcările rațiunii, și pe mișcările minții și atunci nu ar mai fi confundat vedeniile înșelătoare cu lumina necreată și adevăratele descoperiri – n.n.]

Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței.

[atât de nelămurit în credință era datorită căsătoriei mixte a părinților sfinției sale, încât a abordat problema nepătimirii prin metode trupești științifice și religioase ecumeniste, bizuindu-se pe sine, și chiar le-a practicat (fiindcă spune „prin proprie experiență”) din cauză că nu a cunoscut ce ne învață Sfinții Părinți:

Unii discută în contradictoriu despre credință și discuțiile [controversele] lor sunt fără sfârșit, dar nu e nevoie să ne sfădim, ci numai să ne rugăm lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și atunci Domnul ne va lumina fără discuții și îndată ne va lumina.

Mulți au studiat toate credințele [religiile], dar adevărata credință nu au cunoscut-o astfel, așa cum trebuie, dar celui ce se va ruga lui Dumnezeu cu smerenie să-l lumineze, Domnul îi va face cunoscut cât de mult îl iubește El pe om

Oamenii mândri cred că înțeleg totul cu mintea lor, dar Dumnezeu nu le dă aceasta.

Dar noi îl cunoaștem pe Domnul: El ni S-a arătat prin Duhul Sfânt, și sufletul îl cunoaște, și de atunci se bucură, se veselește și se odihnește, și în aceasta stă viața noastră sfântă.

Domnul a zis: „Acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și va vedea slava Mea” [In 12, 26]. Dar oamenii nu înțeleg Scriptura; ea este ca pecetluită. Dar când Duhul Sfânt ne învață, totul va fi înțeles și sufletul se va simți ca în cer, căci același Duh Sfânt este și în cer, și pe pământ, și în Sfânta Scriptură, și în sufletele care iubesc pe Dumnezeu. Dar fără Duhul

Sfânt oamenii rătăcesc și, deși învață neîncetat, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și n-au cunoscut odihna în El.¹²²

Cheremon:

Îmi place că voi, înflăcărați de cea mai mare dragoste de a cunoaște adevărul, afirmați chiar unele idei greșite, dar prin a căror combatere apare mai bine dovedită și, ca să zic așa, mai bine cercetată puterea credinței creștine. **Ce înțelept s-ar folosi de propoziții atât de contrare, încât să creadă că puritatea cerească a castității, despre care ieri afirmați că nici prin harul lui Dumnezeu nu se poate dobândi, a fost însușit chiar de păgâni, prin propria lor putere? 2. Dar fiindcă, fără îndoială, din dragoste pentru a cerceta adevărul faceți asemenea afirmații, ascultați ce avem de spus despre ele. Mai întâi nu este de crezut că filosofilor au dobândit această neprihană pe care o cerem noi și adăugăm la acestea că nu numai desfrânarea, dar nici măcar necurăția nu este pomenită printre noi. Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească, prin care-și interziceau numai împreunarea. Dar această curăție lăuntrică și neîntreruptă a minții și a trupului n-au putut s-o dobândească nu spun cu fapta, dar nici cu gândul.** 3. Acel Socrate, cel mai faimos dintre ei, după cum spun ei înșiși, n-a roșit să mărturisească despre sine aceasta. Un fizionomist uitându-se la el, a zis : «Iată ochi de stricător al copiilor». Discipolii lui s-au repezit la fizionomist, voind să răzbune ocară adusă dascălului lor, dar se zice că acesta i-a oprit spunându-le ; «Lăsați-l prieteni, căci așa sînt, dar mă stăpânesc». Se dovedește foarte clar, așadar, nu numai prin afirmația noastră, ci și prin mărturisirea lor, existența nerușinării adică josnicia patimii, înăbușită de ei de nevoie, cu forța, dar fără să fie înlăturată din inima lor dorința și plăcerea acestei patimi. 4. Cu ce groază trebuie amintite acele cuvinte ale lui Diogene ? Pe acestea filosofilor acestei lumi nu le-a fost rușine să le repete ca pe ceva demn de amintire, dar care nu pot fi nici rostite nici auzite de noi fără jenă. Căci precum se spune, cuiva care trebuia pedepsit pentru adulter, i-a grăit așa: «Nu va, plăti cu viața ceea ce se dă gratis». Se vede bine deci că ei n-au cunoscut virtutea castității adevărate, care este dorită de noi. De aceea este destul de sigur că **circumciziunea noastră, care este în duh, nu se poate dobândi decît cu darul lui Dumnezeu și că ea există numai în aceia care au slujit lui Dumnezeu cu tot devotamentul lor. Deși multora, ba chiar tuturor li se poate dovedi întotdeauna că oamenii au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și că șubrezenia omenească numai prin sine, adică fără ajutorul lui Dumnezeu, nu poate face nimic care duce la virtute, totuși, în nici o împrejurare nu se vede mai mult aceasta decît în dobândirea și păstrarea castității.** Dar să amânăm puțin discuția despre greutatea de a păstra întreagă castitatea, și să vorbim pe scurt deocamdată despre mijloacele acestei păstrări. 2. Cine ar putea, întreb, să suporte fără nici o laudă a oamenilor, sprijinit numai de puterile sale, asprimea singurătății și hrana zilnică cu pîine uscată, mulțumindu-se doar cu atîta ? Cine, fără mîngâierea Domnului, ar putea să rabde neîntrerupta sete de apă, să răpească ochilor omenești acel dulce și desfătător somn de dimineață și să îngrădească prin regulă permanentă, mărgininnd la patru ore, toată odihna sa de noapte ? Cine, fără harul lui Dumnezeu, ar fi în stare să se achite de obligația cititului neîncetat, a muncii neîntrerupte, neavînd nici un interes pentru foloasele prezente ? 3. **Acstea toate nu pot fi nici dorite de noi mereu fără însuflarea dumnezeiască, și nici înfăptuite fără ajutorul ei.**¹²³

Acest gând greșit, că putem să-l vedem chiar și la începuturile frămîntării pentru a afla adevărul lucrării lăuntrice la Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, a provenit la Părintele Arsenie Boca din lipsa de experiență (a modului cum lucrează smerenia și harul Sfântului Duh) și cunoștință (a Sfinților Părinți), dar mai ales din lecturile mult păgubitoare filozofice și religioase rătăcite (care toate au în comun că marșează pe păgânismul mântuirii autonome, prin noi înșine, pentru a obține o „despătimire” trupească a faptelor bune fără colaborarea cu harul Sfântului Duh, prin care ar dobândi pe Adevăratul Domn Iisus Hristos ca

¹²² Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 16.

¹²³ Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele Mănăstirești și Convorbiri Duhovnicești*, PSB 57, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, pp. 532-534.

centru al existenței. Ele diferă ca particularități doar prin metodele realizării practice a acestui ideal și prin pomenirea diferiților zei/ hristoși mincinoși ca centru al slujirii lor). De aceea este de iertat. Problema amăgirii definitive (și în această problemă) i-a venit, însă, din modul său bolnăvicios de a lucra lăuntric prin bizuirea pe sine, care l-a despărțit de Dumnezeu. Sfânta Scriptură numește acest mod vrăjitorie și închinare la idoli: *1Re 15:23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel*”.

Dacă ar fi verificat acest gând și aceste practici cu duhovnicii Ortodocși, ar fi devenit iscusit în depistarea amăgirilor și nu i-ar fi devenit un crez pe care îl preda ucenicilor sfinției sale. Acest crez greșit, infatuaț și mincinos este de fapt erezia pelaghiană a sfinției sale, dată anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice¹²⁴:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoițe fără de voie, neatârătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoițe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoițele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduiri lui Dumnezeu cu fiecare.*¹²⁵ așadar, după Părintele Arsenie Boca lucrarea lui Dumnezeu vine doar să crească și să rodească darurile Sfântului Duh, dar omul poate să se scoată singur din robie și să își repare firea doar prin nevoițe și voie bună!!! – n.n.]

Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofică din București, și-mi parveneau pe această cale.

[aici reia ideea păguboasă de mai sus, dar ne indică orientarea sfinției sale hinduse, care îl va marca până la moarte, practicând, după cum au mărturisit colegii sfinției sale chiar și Hatha Yoga, prin care a dobândit controlul atât de celebru asupra oamenilor, prin fulgerarea cu ochii, vezi mai jos – n.n.]

Toate acestea mă interesau să le aflui și să le probez în vederea călugăriei.

---

¹²⁴ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H.

Deci după multele cercetări, și tracțiuni ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomeniște sfântul și ecumenic sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

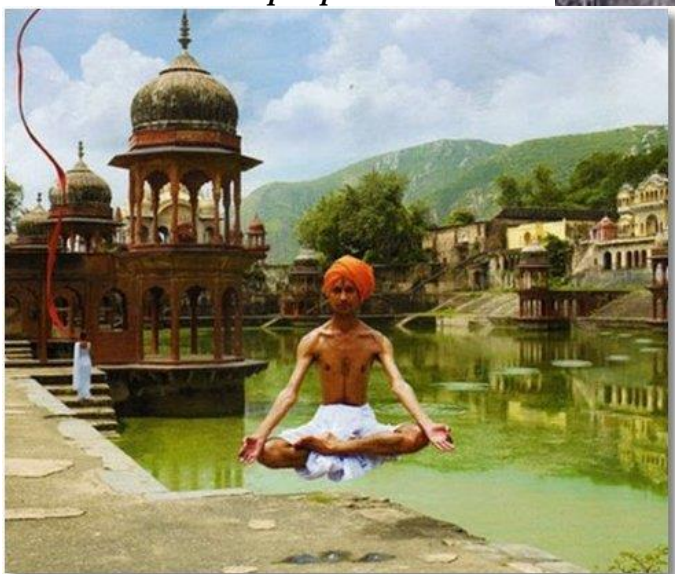
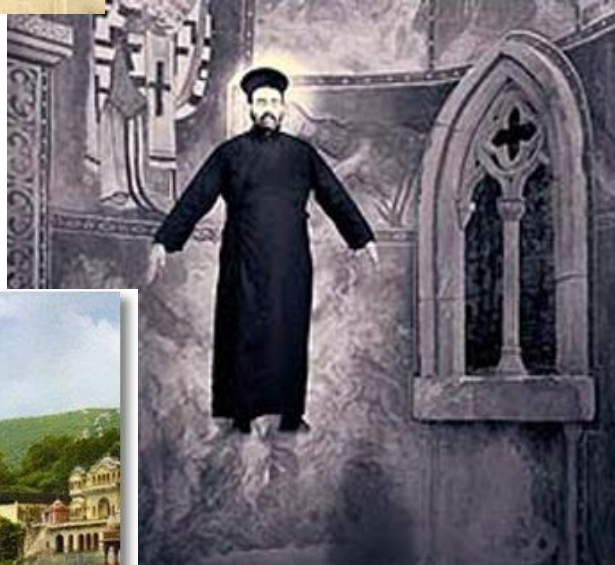
¹²⁵ [erom. Arsenie BOCA], *Căderea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

[ce strâmbă pregătire pentru călugărie: orientalistică. De aceea și ucenicii lui observau încântați că Părintele Arsenie Boca este, de fapt, de tânăr, ca un călugăr budist:

Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din perioada șe-

*derii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.*¹²⁶

Fenomenul levitației a fost privit din perspective diferite pe două continente care descriu culturi foarte diferite: Europa și Asia. În vreme ce pe “batranul continent” levitația era un fenomen demonic (deși cel mai des “posedatii” erau chiar clerici), în Asia era o

*adeverata arta, pe care doar cei inițiați și experimentați o puteau practica. În religiile orientale, una dintre diferențele semnificative dintre zei și oameni era aceea că primii posedau darul zborului. Deși, aparent fără nicio explicație, mulți muritori au învățat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a levitației. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni și fakiri și-au impresionat audiența cu abilitățile lor, înfruntând gravitația și încalcând multe reguli ale fizicii*¹²⁷.

¹²⁶ Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

¹²⁷ <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatiea-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

În filmul de pe internet intitulat Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbură, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult. » "întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. în cartea Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpâna tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălălalt aci și de la o vreme se duse după voi.»” (ălălalt era sigur satana care îi stăpâna pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „ A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?¹²⁸

1) Poate așa și-a mângâiat sfinția sa dorul de a deveni aviator și abținerea de la spectacolul dansului de mai jos – n.n.]

Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stăm în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de

¹²⁸ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 5, 9-10.

profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. **N-am dansat și n-am învățat lucrul acesta.** [grozavă „performanță monahală”, apropiată de culmile „despătimirii”... trupești. Nu a dansat și nu a învățat să danseze. Altă dată se dădea exemplu că nu a fumat. Ce ținte își aleg și bieții oameni ca să se arate în fața altora că sunt virtuoși...]

Se confirmă ce spunea Avva Cheremon mai sus: *Ei au avut o mică parte de neprihană și anume înfrânarea trupească.* Și de ce să pomenească ca laudă nezbânțuirea, când ea ține de firescul omului? Oare nu a citit în Sfânta Scriptură: *Luc 17:10 Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.* Toate! Și cele ale trupului, și cele ale sufletului, și cele ale minții. Pentru toate suntem datori, ca să ajungem măcar la marele dar de a fi sluga lui Hristos, ba încă trebuie să le mai și ascundem: *Mat 6:17 Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, 18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. – n.n.]*

îmi dase tata grija asta și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva. [...]

---

6. ÎNVĂȚĂTURA PELAGHIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VI-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic.

Părintele Arsenie Boca propovăduia pelaghianismul, dat anatema la Sfintele Sinoade 4, 6 și 7 Ecumenice¹²⁹:

*In vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir, se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoințe fără de voie, neatârnatore de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoințe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoințele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare.*¹³⁰

Să vedem ce ne învață despre această erezie Sfânta Biserică Ortodoxă:

68. *Nimenea dintre noi nu e în stare să biruiască cu de la sine putere uneltirile și meșteșugirile celui viclean, ci cu puterea nebiruită a lui Hristos. Deci în zadar s’au amăgit cei ce se mândresc, lăudându-se că au desființat păcatul prin nevoințele săvârșite de ei și prin voia lor liberă. Acesta nu poate fi desființat decât prin harul lui Dumnezeu, ca unul ce a și fost omorât prin taina de pe cruce. De aceea și luminătorul Bisericii, Ioan gură de Aur, zice că „nu ajunge râvna omului, dacă nu se bucură și de revărsarea ajutorului de sus“, dar iarăși că „nu câștigăm nimic din revărsarea harului de sus, dacă nu este râvnă. Acestea amândouă le arată Iuda și Petru. Cel dintâi bucurându-se de mult ajutor, n’a folosit nimic, fiindcă n’a adus cele ale sale. Iar Petru, cu toate că a râvnit, fiindcă nu s’a bucurat de niciun ajutor, a căzut. Din acestea două se țese virtutea. De aceea vă rog, zice, nici să nu dormiți aruncând totul asupra lui Dumnezeu, nici sărguindu-vă să nu socotiți că dobândiți totul prin ostenele voastre”.*

---

¹²⁹ CANOANELE SINODULUI DIN CARTAGINA 418-424 d.H. Deci după multele cercetări, și tractații ce a făcut sinodul, au așezat și 141 de canoane, care privesc la buna rânduială și așezarea Bisericii. Care sunt acestea de aici, pecetluite și întărite, hotărâtor și anume de cel al 2-lea canon al sinodului ecumenic al 6-lea. Iar simplu și nehotărâtor de cel întâi al sinodului 4 și de cel întâi al sinodului 7 iar pe al 89 canon al acestuia cu însăși zicerea îl pomenește sfântul și ecumenicul sinod al 5-lea. Și prin întărirea aceasta ia oarecum putere ecumenică.

Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 347-348.

¹³⁰ [Ierom. Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. cit., pp. 201-202.

69. *Dumnezeu nu vrea ca noi să zăcem pe spate. De aceea nu face El totul. Dar nu vrea nici să fim mândri. De aceea n'a lăsat pe seama noastră totul, ci scoțând din fiecare ceea ce este vătămător, ne a lăsat nouă ceea ce este de folos. Bine învață și Psalmistul: „De nu va zidi Domnul casa, în zadar va priveghia cel ce păzește și ostenește”. Căci este cu neputință omului să caice peste aspidă și vasilisc și să încalece peste leu și peste balaur, dacă nu se va fi curățit mai înainte, pe cât e cu putință omului, și nu-l va fi întărit apoi Cel ce a zis Apostolilor: - „Iată v'am dat vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului”. De aceea ni s'a și poruncit să cerem în rugăciune de la Domnul „să nu ne ducă pe noi în ispită, ci să ne izbăvească de cel viclean”. Căci de nu ne vom izbăvi prin puterea și ajutorul lui Hristos de săgețile cele aprinse ale celui viclean și de nu ne vom învrednici astfel să dobândim nepătimirea, în zadar ne vom osteni, socotind să isprăvim ceva prin puterea sau sânguință noastră. Deci cel ce vrea să se ridice împotriva uneltirilor diavolului și să le facă fără putere și să fie părtaș de slava dumnezească, e dator să ceară cu lacrimi, cu suspine, cu dor nesăturat și cu suflet fierbinte, ziua și noaptea, ajutorul și sprijinirea lui Dumnezeu. Iar cel ce vrea să se împărtășească de acestea, trebuie să-și facă sufletul său curat de toată dulcea împătimire de lume și de patimile și poftele protivnice. Căci despre asemenea suflete zice Dumnezeu: „Voiu locui și voiu umbla întru ei”. Iar Domnul a zis ucenicilor: „Cel ce mă iubește pe mine va păzi poruncile mele și Tatăl meu îl va iubi pe el, și vom veni și ne vom face locaș în el”.¹³¹*

Faptele lui Adam sunt patimile de necinste. Căci virtuțile le lucrează singur Dumnezeu în cei ce voiesc. De la cei ce voiesc numai intenția, folosind-o ca pe o unealtă spre scoaterea la iveală a virtuților. [...]

Așadar la dreapta se află taina întrupării Cuvântului, cea conformă Providenței. Ea înfăptuiește prin har îndumnezeirea mai presus de fire a celor ce se mântuiesc, îndumnezeire hotărâtă mai înainte de veacuri, la care nu se va putea ridica după fire nici o rațiune a făpturilor. Iar la stânga stă taina patimii de viață făcătoare a lui Dumnezeu, care a voit să pătimească după trup. Ea este conformă Judecării și pricinuieste pe de o parte desființarea desăvârșită a tuturor însușirilor și mișcărilor, care au pătruns în fire împotriva firii prin neascultare, și înfăptuiește pe de alta restaurarea deplină a tuturor însușirilor și mișcărilor conforme cu firea de la început. În urma acestei restaurări nu se va mai afla în făpturi nici o rațiune știrbită și falsificată.¹³²

310 Asupra lui Pelaghie întâi s-a adunat sinod în Ierusalim de patriarhul Ioan, după monahul Orosie. Al 2-lea în Lida (care și Diospoli se numește) de 14 episcopi, în anul 515 de față fiind Ioan al Ierusalimului. Că pâra pe Pelaghie la sinod doi episcopi din Gallia Nepon și Lazar. Iar ce s-a isprăvit la acest sinod, povestește dumnezeiescul Augustin. Că fățarnicindu-se Pelaghie, a anatematizat în sinod capetele cel 12 ale eresurilor lui, și ca cum s-ar fi pocăit s-a iertat. Ci tot eresiarh precum a fost, a rămas. Deci fiindcă după puțină vreme, iar și-a arătat eresul care a început a se lăși în Africa, pentru aceasta adunându-se sinodul acesta a anatematizat socotelile lui cele ereticești în 8 canoane de la 120 până la 127 și vezi acolo. Cu dânsul a anatematizat și pe Chelestie ucenicul lui, iar socoteala lor era, ca să zicem pe scurt, că de sineși stăpânirea omului este mai mult decât darul, și voia omului ajunge spre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. [...]

CANONUL 122, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice că darul lui Dumnezeu, cu care cineva se îndreptează prin Iisus Hristos Domnul nostru, are putere numai spre singură lăsarea păcatelor celor ce până acum s-au greșit, și că nu dă încă și ajutor spre a nu mai greși altele, anatema fie. [Cartagina, can. 120, 121, 123, 124, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

¹³¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV., pp. 222-224.

¹³² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul III, Ed. cit., pp. 54, 409-410.

În trei protasuri (înainte puneri) cuprindeau pelaghiienii ereticeștile lor cugetări. **În una, că omul întrebuițând numai puterile cele firești, poate să păzească toată legea și să se îndrepteze, și să rămână întru dreptate, și să dobândească viața cea veșnică. Iar într-alta că omul nu are trebuință de nici un dar al lui Dumnezeu din lăuntru, care să-l deștepte spre bine, ori să-l ajute, sau să-l îndrepteze. Ci îi ajunge lui spre mântuire, numai stăpânirea de sine, legea, învățătura, și pilda.** Și în a treia, că deși se dă darul de la Dumnezeu, însă se dă pentru vrednicia stăpânirii de sineși. Deci de aceste 2 a lor protasuri (înainte puneri), atârnă și aceasta ce rânduiește canonul acesta. Adică, cum că, darul lui Dumnezeu, cel ce prin Iisus Hristos îndreptează pe om în Botez, numai iertarea păcatelor celor făcute dăruiește, dar nu și ajutor de a nu păcătui și altădată. Pentru aceea și anatematisește pe cei ce o zic aceasta. Că Biserica cea sobornicească crede cu totul din potrivă, adică, că Darul cel ce se dă prin Iisus Hristos întru Botez, și iertare de păcatele cele mai dinainte dă, și putere și ajutor spre a nu mai păcătui, dacă nu din lenevire noi ne vom da pe sine la păcate. Pentru aceea și David, zice: „Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte, Doamne, spre a ajuta mie grăbește” (Psalm: 69,1). Și, „Ajutorul meu de la Domnul” (Psalm: 120,2), și celelalte. Și Pavel: „Așijderea și Duhul împreună ajutorează nouă. Și el se roagă pentru noi, întru slăbiciunile noastre” (Romani: 8,26). Și altele ca acestea zeci de mii se află întru dumnezeieștile Scripturi.

CANONUL 123, 116

A plăcut, ca, oricare ar zice, că aceștiași dar al lui Dumnezeu, cel prin Iisus Hristos Domnul nostru, întru aceasta numai ajută nouă, spre a nu păcătui, că prin el nouă se descoperă și se arată cunoștința păcatelor, spre a ști ce să cerem, și de care se cade a ne feri; dar nu și că prin ele se dă nouă, ca ceea ce vom cunoaște a fi de făcut, că încă și a o face vom iubi și vom putea, anatema fie. Că Apostolul zicând: „Că cunoștința face semeț, iar dragostea zidește” (I Corinteni: 8,1). Foarte păgânesc lucru este a crede, că spre a ne îngâmfa noi avem darul lui Hristos, iar spre a ne zidi, nu-l avem. Când, amândouă sunt dar al lui Dumnezeu, și a ști ce se cade a face, și a iubi ceea ce se cade a face. Că dragostea zidind, să nu poată cunoștința a mândri, precum de la Dumnezeu s-a scris: „Cel ce învață pe om minte” (Psalm: 93,10); așa s-a scris încă: „Dragostea de la Dumnezeu este” (I Ioan: 4,7). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 124, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și prin acest canon, anatematisește sinodul pe pelaghiieni, și pe kelestieni, care ziceau, că darul lui Dumnezeu numai întru aceasta ne ajută întru a nu păcătui, fiindcă printr-însul cunoaștem, care trebuie a cere, și a face, adică pe cele bune; și de care trebuie a ne feri, adică cele rele. Și nu că ne dăruiește, și pe a iubi, și pe a ne împuțernici spre a face bunătățile acelea, pe care le vom cunoaște. Că întocmai amândouă darurile sunt ale lui Dumnezeu, și cunoștința, și dragostea. Căci, pentru cunoștință, zice David: „Cel ce învață pe om nu minte”. Iar pentru dragoste, zice iubitul ucenic, că este din Dumnezeu. Și după alt chip încă, este păgânesc lucru a crede, că darul lui Dumnezeu, ne dă cunoștință, care singură fiind, precum zice Pavel, umflă, adică pricinuieste mândrie, dar nu dă și dragoste, care zidește, și ne împuțernicește spre a lucra bunătate. Drept aceea precum este dumnezeiescul dar dăruire, a cunoaște ce trebuie a face; așa întocmai este, și a iubi ce trebuie să facem. Deci cunoștința, se dă în minte, iar dragostea, în voință, pe amândouă puterile sufletului cele întâi și mai domnitoare.

CANONUL 124, 117

A plăcut, ca, oricare ar zice, că pentru aceasta se dă nouă darul dreptății, ca, ceea ce putem face prin stăpânirea de sine, mai cu lesnire să împlinim prin dar. Ca cum că și de nu ni s-ar fi dat darul, nu cu lesnire adică, dar însă am fi putut și fără de acela încă a împlini dumnezeieștile porunci, anatema fie. Că pentru rodirile poruncilor Domnul grăia, unde nu a zis fără de mine cu anevioie, puteți face, ci a zis: „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan: 15,5). [Cartagina, can. 120, 121, 122, 123, 125, 126, 127]

TĂLCUIRE

Și acesta anatematisește pe pelaghiieni și pe celestinieni, pentru căci învățau ei, că de vreme ce Dumnezeu pe noi ne-a făcut de sine stăpânitori, putem cu adevărata și fără de

dumnezeiescul dar să împlinim poruncile lui, măcar deși nu cu lesnire, ci cu anevoie, iar prin ajutorul dumnezeiescului dar, mai lesne (zic ei) putem să isprăvim poruncile. Fiindcă și Domnul nu întru alt chip a zis vorbind pentru împlinirea dumnezeieștilor porunci, ci așa zis: „Fără de Mine, nu puteți face nimic”. Drept aceea totul este dumnezeiescul dar, și fără de el nimic putem isprăvi.³⁴¹[...] 341 Fiindcă osebite daruri au pomenit trecutele canoane, am socotit să dăm o cuprinzătoare știință pentru dânsele. Deci lăsând pe felurile de despărțiri a scolasticilor cele pentru dar, zicem cele obștești, și de toți teologii mărturisite acestea: **darul**, altul adică se zice **începător, și luminător**: care se dă tuturor oamenilor, fără de împreună lucrarea a însăși stăpânirii, că merge înainte de acesta. **Ca să cunoască omul pe adevărul dumnezeieștilor porunci, și cu slobozenie să se învoiască.** (Pentru darul acesta începător zice Teofilact al Bulgariei tâlcuind zicerea: „Nu vor învăța fiecare pe aproapele său, zicând; cunoaște pe Domnul” (Evrei: 8,11). Dumnezeu pe firea noastră prin în omenirea Sa îndumnezeindu-o, au strălucit în sufletele tuturor pe lumina adevăratei cunoștinței de Dumnezeu, și ca oarecare îndemânare s-au pus în firea omenească de către dar, spre a cunoaște pe Dumnezeul cel adevărat. Iar altul se zice **dar** întăritor, care **întărește pe omeneasca voință spre a iubi binele, nu silind, ci cu dulceață pe ea** înduplecându-o. Altul **împreună lucrător, care împreună lucrează cu cel ce lucrează binele, ca să aducă la ispravă și la sfârșit pe lucrarea binelui.** Altul se zice **rămâitor, și îndreptător, care face pe om să rămână în bunătate până în sfârșit, care se sortește singuri celor mai înainte hotărâți (proorisii).** Altul se zice **deprinzător, și după deprindere; care pentru adânc este lipit în om și rămâne, atât când lucrează binele, cât și când nu îl lucrează.** Și acesta numai celor proorisii (mai înainte sortiți) se dă, dragoste a lui Dumnezeu, și arvună, și hărăzire numindu-se în Sfintele Scripturi de către marele Vasilie în cele pentru Sfântul Duh (cap 26); și de Sfântul Kiril al Alexandriei (cartea 4 la Isaia), cu meșteșugul asemănat. Care pururea se află după deprindere în meșter, dar nu pururea, nici neîncetat pe lucrări le pune înainte; deci **darurile** cele trei de mai întâi, cel începător zic, cel întăritor, și cel împreună lucrător (sau ajutor), se dau și către cei ce până la o vreme se află întru fapta bună, și în har, iar la urmă căzând dintr- înșa se dau muncilor de veci. Iar cele două, adică cel rămâitor, și cel deprinzător, numai singuri celor proorisii, a căroră de sineși stăpânirea rămâne întărită și temeinică întru bunătate, și în fapta bună; pentru aceea și singure acestea pecetluiesc proorismosul, și lucrurile lui, și se zic chiar isprăvi (efecturi). Iar cele trei mai de sus, după rea întrebuițare să numesc lucruri a proorismosului, fiindcă înlesnesc celui ce se mântuiește mântuirea. (după teologia lui Coresie.)¹³³

---

7. NOE ȘI IISUS CA PRETEXT PENTRU STRĂMBA TEORIE ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR

Redăm un cuvânt în acest sens, comentariu la o nelămurire a Părintelui Mihai-Andrei Aldea în legătură cu Părintele Arsenie Boca și... Ortodoxia.

Nelămuririle Părintelui Mihai-Andrei Aldea se află aici:

<http://poruncaibirii.agaton.ro/articol/1104/1%C4%83muriri-asupra-controverselor-legate-de-p%C4%83rintele-arsenie-boca>

Lămuririle în legătură cu nelămuririle sfinției sale se află aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/p-nelamuriri-ale-parintelui-mihai-andrei-al-dea-in-legatura-cu-parintele-arsenie-boca-si-ortodoxia/>

De acolo cităm:

Primul lucru: era Părintele Arsenie Boca un om care puneă pe picior de egalitate Biserica lui Hristos cu felurile confesiuni sau grupări creștine? Nu.

---

¹³³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 393-395.

[Nu, doar în concepția idealistă a Părintelui Mihai-Andrei Aldea și a altor nelămuriți în privința Părintelui Arsenie Boca și a Ortodoxiei. Da, în realitate, după cum vom vedea mai jos, chiar prin cuvintele și picturile Părintelui Arsenie Boca, puse în lumina Sfinților Părinți – n.n.]

În Cărarea Împărăției (p. 14, 16-17 ș.cl.) și în Cuvinte vii (p. 116), ca să luăm ceea ce este consemnare directă, Părintele Arsenie Boca arată că este o singură Biserică a lui Dumnezeu. Că aceasta nu este unde este Papa, nu este unde sunt adunările sectare, ci acolo unde sunt cu adevărat, neschimbate, Învățătura Apostolică, Sfânta Împărtășanie și Sfânta Cruce. Delimitarea între Biserica lui Hristos și toate celelalte grupări (catolice sau protestante) se face politicos dar clar.

{Haideti să analizăm acum chiar acele texte propuse de Părintele Mihai-Andrei Aldea ca mărturisire de credință antiecumenistă a Părintelui Arsenie Boca.

După cum vom vedea chiar credea că nu ne putem mântui decât printr-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, iar aceasta este chiar credința Ortodoxă. Făcea o descriere a Sfintei Biserici distingând-o de secte prin niște caracteristici specifice. Problema sfinției sale, însă, era că și prin pictură, și prin scris, considera și propovăduia public că Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică nu este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, ci că este compusă din mai multe ramuri, una la apus (Roma, Vatican, San Pietro) și alta la răsărit (Constantinopol, Sfânta Sofia). Dar aceasta nu mai este credința Ortodoxă, ci chiar ecumenismul de tip „Teoria ramificațiilor”. Așadar, Părintele Arsenie Boca era ecumenist sadea, cu mască Ortodoxă, crezând și propovăduind teoria ramificațiilor, iar caracteristicile specifice Ortodoxiei le extindea și la cei din eresul numit romano-catolicism, dar mai ales la cei din uniatism (de care este atât de legat prin tată - posibil și prin botez - dar mai ales prin învățatura și întreaga sa viață) considerând și sacramentele lor ca taine valabile și credința lor aproape fără de greșală.

Redăm acum textele Părintelui Arsenie Boca citate de Părintele Aldea, rugându-vă să nu vă pripiți entuziasmați de descrierea Bisericii, ce pare Ortodoxă, deoarece aceste texte se completează și cu pictura, și cu celelalte texte ale Părintelui Arsenie Boca, și cu mărturiile ucenicilor, în care observăm cu stupoare că extinde descrierea de mai jos și la romano-catolicism. Textele care întregesc tabloul credinței reale ale Părintelui Arsenie Boca în ecumenism, le vom reda la o notă de mai jos.

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaietele potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaietele pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoaiete. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, luntri sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. **Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși,***

luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"

[Din descrierea Părintelui Arsenie Boca oricine poate înțelege că cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, consideră că au 7 Sfinte Sacramente (Taine) sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele, și ele spun *Tatăl nostru*, și ei vorbesc de bine pe Maica Domnului. – n.n.]

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeauna și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserică văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserică aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserică lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea

[Bun lucru, acum scoate arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul și... arsenismul (care propovăduiește învățături date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, după cum vom vedea la finalul acestui studiu). Dar cum rămâne cu restul? – n.n.]

și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

[Ce cuvânt frumos! Am putea spune că acum, de abia, exclude în sfârșit romano-catolicismul și uniaticismul. Așa să fie oare? Din păcate, după cum vom vedea în alt text al sfinției sale, chiar dacă nu este de acord cu ideea că papa ar putea conduce Biserică, totuși romano-catolicismul (și implicit uniaticismul) îl vede ca o ramură, fără de care nu este deplină Sfânta Biserică. Fiindcă și romano-catolicismul se consideră că respectă cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, la care a mai adăugat însă încă 14, considerate și ele a fi pe temelia primelor 7. Chiar în textul de mai sus, Părintele Arsenie Boca cu multă grijă își exprimă credința eretică a ramificațiilor, pentru a fi cât mai mult disimulată. El spune: *Biserică lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea* arătând prin aceasta că toate confesiunile care susțin că stau pe temelia celor șapte soboare a toată lumea fac parte din Biserică sobornicească și imediat adaugă și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare. Arătând sfinția sa că nu este de acord că Biserică lui Hristos este condusă de papă, ci de Hristos Însuși, dar nici nu exclude romano-catolicismul a face parte din Sfânta Biserică. Dacă ar fi fost un cuvânt scris de un Ortodox, acesta ar fi adăugat pentru limpezime: *Cei ce cred că vreun înlocuitor conduce Biserică lui Hristos, sunt în afară de corabia mântuirii*. Ar putea fi un cuvânt neclar (Sfinții Părinți niciodată nu lasă ceva exprimat îndoielnic), dar să spunem că este încă o scăpare a Părintele Arsenie Boca care și așa se exprima întotdeauna duplicitar, îndoielnic, pentru a putea fi interpretat și așa, și așa,

pentru a avea ca adepți și dintre ecumeniști, și dintre zeloți. Dar, din păcate, după cum vom vedea mai jos, chiar sfinția sa precizează și mărturisește credința sfinției sale în teoria ramificațiilor, și anume că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici, fără de care Ea nu este deplină. Tot sfinția sa declară catolicismul o credință aproape fără de greșală:

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)¹³⁴*

Din textul de mai sus, deducem că greșeala lui (atenție, nu o numește erezie, cum este în realitate, care exclude de la apartenența Sfintei Biserici) ar fi înlocuirea lui Hristos de către papă. – n.n.]

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" invite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

[Aici exclude pe protestanți, dar nu pe ceilalți, care declară și ei că au succesiune apostolică, desigur, noi știm cu toții că după Sfinții Părinți, prin ruperea prin erezie de Sfânta Biserică Ortodoxă au pierdut harul, și punerea mâinilor este doar un obicei omenesc, care nu poate transmite ceea ce nu mai are (harul), deci nu mai este o succesiune apostolică a harului, ci doar o succesiune a punerii mâinilor, un fel de hei-rup religios – n.n.]

Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina răutății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățătura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără beteșug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."¹³⁵ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, inșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicelanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

[Frumos spus, dar de ce Părintele nostru drag, nu ai urmat acest exemplu, ci nu ai respectat preoția Bisericii și te-ai rupt de obște și din duhul dragostei lui Hristos? Ai răzlețit în părerea de sine și iată că lucrarea ta se continuă după moarte, din izolarea și neascultarea ta făcându-se o mare dezbinare la Prislop, o mare răzlețire a sărmanilor tăi adepți, pe temeiul nu a celor 7 Soboare a toată lumea, ci pe temeiul învățăturilor sfinției sale, date anatema de Ele – n.n.]

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica

¹³⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

¹³⁵ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

[Să nu trecem dragilor cu vederea acest mic cuvânt, ce pare Ortodox. Când sfinția sa spune că Biserica din Ceruri biruitoare *e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului* . și dacă îi consideră pe Francisc de Assisi și pe Ulfila arianul Sfinți, pictându-i public (și chiar având un text despre Francisc de Assisi, în care îl numește Sfânt), ne arată prin aceasta colții credinței sfinției sale: și arienii și cei din romano-catolicism (latini, cum îi numesc Sfinții Părinți) se pot mântui, pot deveni Sfinți. Deci, fără îndoială, pentru sfinția sa Una, Sfântă, Sobornicească Biserică este formată și din arieni, și din latini, și din uniati. Dar aceasta nu este Ortodoxia, ci chiar credința strâmbă a ecumenismului de tip arsenist. – n.n.]

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

*Fericit cine se-ntoarce...*¹³⁶

Unde e Biserica ?

Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu...”

Zic alții: „Încuie-te în camera ta și te roagă în ascuns...”

Și iarăși alții: „Biserică sunt eu «Templu al Duhului Sfânt».”

Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica”.

Vechiul Testament - Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron.

Noul Testament - Sfântul Altar:

*1) Sfânta Evanghelie; 2) Sfânta împărtășanie, și 3) Sfânta Cruce. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, - dar n-a avut la cine.*¹³⁷

Un cuvânt neclar, ori nu mai există Biserica, fiindcă au fost ascunse cele din Vechiul Testament, ori din Biserică fac parte și cel puțin romano-catolicismul, uniatismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie, Pâinea Vieții sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele.

Dar Mântuitorul ca să ne ferească de vorbirea duplicitară a ecumeniștilor (din care, iată, fruntea lor este propusă la canonizare) ne spune foarte clar că a avut și are în continuare doar o turmă mică (a Ortodocșilor ce lucrează pocăința), și o va avea până la sfârșitul lumii, cărora să le vorbească despre Pâinea Vieții, să le-o și dea spre hrană în chip înțelegător, cu condiția de care ei înșiși au nevoie: să își schimbe mintea după adevărata Învățătură Creștină, care cuprinde fără abatere toate poruncile, dogmele, teologia și iconomia așa cum o le predă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

*Luc 12:32 Nu te teme, **turmă mică**, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărțirea.*

*Mat 28:20 Învățându-le să păzească **toate câte v-am poruncit vouă**, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.*

– n.n. }

D. CUVINTE VII

Intre „Cărarea împărăției” scrisă în anii '40 la sfânta mănăstire „Brâncoveanu” Sâmbăta de Sus și pictura de la biserica din Drăgănescu lucrată în anii '70-80, opera Părintelui Arsenie se întregește prin Manuscrisul de 267 de pagini ai Sfinției Sale, fără titlu, aflat la Așezământul

¹³⁶ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, ⁴2003, pp. 14-18.

¹³⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 116.

Monahal de la Sinaia și care cuprinde 137 de predici duminicale și la sfintele sărbători, meditații evanghelice și cuvinte duhovnicești în spirit filocalic pe care cu umilință și cu smerenie am îndrăznit a le numi pregătindu-le pentru tipar „CUVINTE VII” (Faptele Apostolilor 7.38 ed. brit.), după unica expresie biblică aliată în cuvântarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan, din ziua revelației din Sinedriu și a muceniei sale. Unele sunt cunoscute, circulând de zeci de ani în popor, nu fără mutilări, deformări, inexactități sau lipsuri. Din păcate, astfel de variante au și văzut lumina tiparului în volume și ediții care lasă mult de dorit și care nu se ridică la exigențele și nivelul unor lucrări care poartă pecetea numelui Părintelui Arsenie. De aceea am socotit de cuviință „să dăm tiparului cele ce sunt ale tiparului”, dar nu oricum, ci după manuscrisul unic, originar și original, scris cu multă atenție, frumusețe și dragoste de însăși Părintele Arsenie prin grația miniaturală a Sfinției Sale, irepetabilă și inconfundabilă.¹³⁸

Din păcate, cuvintele din această carte nu sunt duhovnicești, ci tocmai pareă anti filocalice.

Tipăritorul acestui manuscris numește această carte „Cazaniile de la Prislop”, dar ele ne înfundă într-un cazan de necurății gândite.

Titlul oficial este luat din Sfânta Scriptură:

Fap 7:37 Acesta este Moisi cel ce a zis fiilor lui Israil: proroc va ridica vouă Domnul Dumnezeuul vostru dintre frații voștri, ca mine, pre el să ascultați. 38 Acesta este acela ce a fost întru adunare în pustie cu îngerul care grăia lui în muntele Sinai, și cu părinții noștri, care a primit cuvinte vii să ne dea nouă. 39 De care n'au vrut să fie ascultători părinții noștri, ci l-au lepădat și s'au întors cu inimile lor în Eghipt,

Astfel că este comparat Părintele Arsenie Boca de la Sinaia, cu Sfântul Prooroc Moise care grăia cu îngerul în Sinai. Chiar și comparația, din păcate, este cumplită, arătând o mare rătăcire, fiindcă îngerul ce grăia la Prislop era unul mincinos, făcându-l pe Părintele Arsenie Boca un anti Moise, prooroc mincinos, de care mulți oameni ascultă, întorcându-se prin el cu inimile în Egiptul idolatru al ritualului trupesc, plăcerii trupești și egoismului. Astfel că, în realitate, după mulțimea și vicleșugul învățăturilor eretice din această carte, luată din predicile Părintelui Arsenie Boca, am putea-o numi mai degrabă Cuvinte Otrăvitoare.

Este ceea ce ne atrăgea atenția proorocește Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul (parcă descriind cu exactitate lucrarea, scrierea, predicile și pictura Părintelui Arsenie Boca, ispititorul cel mai primejdios al creștinilor cu adevărat Ortodocși din veacul de acum):

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profețit despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare? Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispită și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșătoare va fi oare, să se arate lămuriri cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la atei, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe

¹³⁸ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 6.

creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

***

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se prefăce în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)¹³⁹

Să enumerăm o foarte mică parte din învățăturile mincinoase pe care le găsim în „Cuvinte Vii”:

Ecumenism mascat de tip uniat și teoria ramificațiilor;

Uniatismul;

Panteismul;

Filozofia mai înțeleaptă decât creștinismul;

Ortodoxia nu ne dă o suficientă cunoaștere;

Androginia lui Hristos;

Metempsihoza îngerilor, ca excepție: Ilie > înger > Ioan > înger > Zian.

- **Alte învățături greșite:**

Metoda lui Ignațiu de Loyola bună pentru începători;

Francisc de Assisi este „Sfânt”;

Inventează apocrife;

Hulește pe Sfânta Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena, că ar fi fost desfrânată;

- **Etc.**

Iată și o parte din textele eretice, citate din această carte:

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.¹⁴⁰

TAINA LUI ILIE SI IOAN

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-

¹³⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393

¹⁴⁰ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiele providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările și misterul.

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. **Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?**

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger ?

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam, sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare ?

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem fapăturile cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles. Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad? Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

Că Ioan a fost înger, sau era Ilie transformat de Rai în înger, rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngerești ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării. Reîncarnarea se referă la oameni, - și deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire -, deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

Cu Ilie încă nu s-a terminat. El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului.

Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței.

Dumnezeu ține ascunse în mister rânduiele neștiute de îngeri și oameni.

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine”

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine.

Prislop. Joi XXX

14. XII.949 Marcu 9,10-16.¹⁴¹

DINCOLO DE CHIP

Evanghelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.)

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termenii care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termenii fără chip: „Eu sunt Adevărul”; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Inspirăm atotprezența Sa în Preașfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3¹⁴²

Maria Magdalena

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolțit pe brațul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trufaș de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

¹⁴¹ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 271-273.

¹⁴² Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 130-131.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

In fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evanghelia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească.

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr.

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștrat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

I-a grăit în conștiință.

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fata lui Iisus revii la firea ta adevărată - si te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui. Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască.

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul.

Aci adusese ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu (Aștia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu, ca pe urmă tot ei să te ținuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena.

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: că-s fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de făptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile.

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

Prislop 8. V.49.¹⁴³

*Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci **Dumnezeul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.***

¹⁴³ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 89-91.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftete inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, însemnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...]Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenească păcătoasă; el **apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen.** Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...]Biserica învață că **genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.**

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice.** Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau joshnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁴⁴

---

1. BASILICA SAN PIETRO ȘI TEORIA ECUMENISTĂ A RAMIFICAȚIILOR

---

¹⁴⁴ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

„Bazilica Sfântul Petru din Roma”¹⁴⁵

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Informații generale:

Confesiune: romano-catolică;

Tip: bazilică papală;

Perioadă construcție: 1506-1626;

Țara: Vatican;

Localizare: Roma.

Bazilica Sfântul Petru (în *italiană* *Basilica di San Pietro*) din *Roma* se găsește în *Cetatea Vaticanului*, înăuntrul statului pontifical, în monumentală Piazza San Pietro. Edificiul, lung de 186 metri, înălțimea cupolei de 119 metri, și cu o suprafață totală de peste 15.000 m², este cea mai mare biserică din lume. Bazilica Sfântul Petru este una din cele patru *bazilici patriarhale* din Roma, alături de *Bazilica San Giovanni in Laterano*, *Bazilica Santa Maria Maggiore* și *Bazilica Sfântul Paul din afara zidurilor*.^[...]

§Istoric[*modificare* | *modificare sursă*]

Bazilica este rezultatul unor lucrări de-a lungul mai multor secole. La început a fost doar un monument comemorativ în locul unde *Sfântul Apostol Petru*, considerat drept primul *papă* al Romei, ar fi fost martirizat și înmormântat, în apropierea cercului lui *Nero*. Între anii 319 și 329 împăratul *Constantin cel Mare* construit pe acest loc o mare bazilică.^[1]

În secolul al XV-lea clădirea era în stare de ruină. Papa Iuliu al II-lea a hotărât construirea unei noi bazilici de mari dimensiuni. Construirea edificiului actual, începută la 18 aprilie 1506, se sfârșește în anul 1612 în timpul papei Paul al V-lea. Bazilica a fost sfântită la 18 noiembrie 1626 de către papa Urban al VIII-lea.

Numeroși arhitecți și artiști de prestigiu au contribuit la realizarea acestei opere: arhitectul *Bramante* inițiază primele lucrări, Michelangelo execută proiectul cupolei, *Rafael Sanzio* modifică planul originar dintr-o cruce grecească într-una latină, *Carlo Maderno* completează fațada, *Bernini* desenează planul pieței cu faimoasele colonade.

§Arhitectura[*modificare* | *modificare sursă*]

§Fațada[*modificare* | *modificare sursă*]

Fațada în stil *baroc* este dominată de statuile Mântuitorului, a sfântului Ioan Botezătorul și a 11 apostoli (cea a sfântului Petru se găsește în interior). **În mijloc se află loggia binecuvântării papilor, de unde este împărțită binecuvântarea festivă "urbi et orbi"**. Deasupra intrării principale se poate admira mozaicul "Navicella" de *Giotto*. Poarta centrală de bronz este o operă a lui *Filarete*, care a fost concepută în 1445 pentru vechea bazilică. Poarta din dreapta se deschide numai cu ocazia "anilor sfinți".

§Interiorul[*modificare* | *modificare sursă*]

Planul bazilicii este în forma unei cruci latine cu trei "nave". Între stâlpii navei centrale, de la transept la absidă, se găsesc 39 de nișe, fiecare cu statuia unui sfânt întemeietor al unui ordin religios. În interior se poate admira un mare număr de statui în marmură, travertin sau bronz, printre care monumente funebre de Bernini(mormântul Papei Alexandru al II-lea), Antonio del Pollaiolo (mormântul Papei Inocențiu al VIII-lea), Arnolfo di Cambio (statuia Sfântului Petru) și de Antonio Canova(mormântul Papei Clement al XIII-lea).

De o neasemuită frumusețe este grupul sculptural "Pietà" al lui *Michelangelo*, realizat în tinerețe.

În mijloc, sub cupolă, se află altarul principal al papilor, dominat de un baldachin înalt de 29 metri, realizat în bronz de Bernini. În absidă se găsește Scaunul episcopal al Sfântului Petru, susținut de statuile a patru sfinți învățători ai Bisericii: Sf. Ambrozie, Sf. Augustin, Sf. Atanasie și Sf. Ioan Gură de Aur.

¹⁴⁵ [http://ro.wikipedia.org/wiki/Bazilica Sfântul Petru din Roma](http://ro.wikipedia.org/wiki/Bazilica_Sf%C3%A2ntul_Petru_din_Roma), sâmbătă, 14 martie 2015

Din apropierea coloanelor de susținere a cupolei se coboară în grotă Vaticanului, care reprezintă cripta bazei, unde sunt resturile clădirii inițiale și ale unui vechi cimitir, unde ar fi fost mormântul Apostolului Petru. Aici se găsesc numeroase morminte ale unor papi, cardinali și prinți laici.

Din punct de vedere artistic, bazilica "Sfântul Petru" reprezintă triumful barocului roman, într-un moment al istoriei europene, în care Biserica Catolică căuta să se impună ca prestigiu față de creșterea puterii statelor naționale, Franța și Spania.

§Importanță religioasă[[modificare](#) / [modificare sursă](#)]

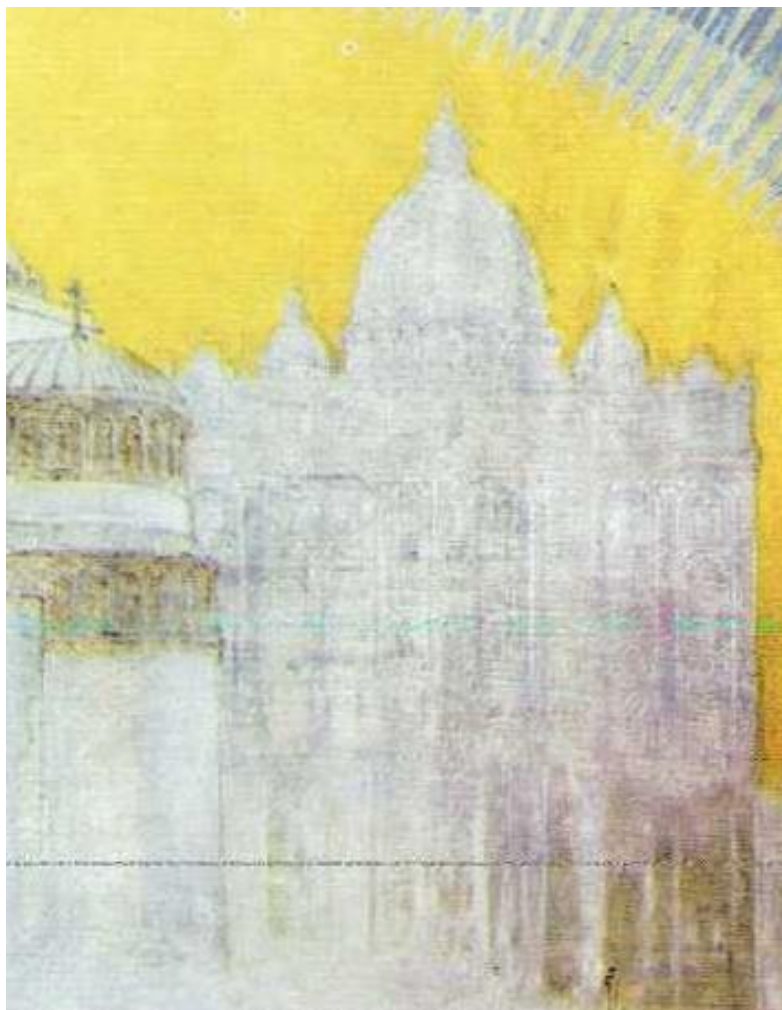
Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Pastelui", ritualilor din Săptămâna Mare, proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți.

În nava laterală dreaptă au avut loc în anul 1870 ședințele Conciliului Vatican I."

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catolicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească? Oare este o proorocie că vom fi atacați de ecumenism, pentru a ne feri de el, sau sfinția sa avea concepții ecumeniste și uniute?

La prima vedere am spune, după zvonurile care circulă acum pentru a convinge Sfântul Sinod și pe toți oamenii în favoarea canonizării, că Părintele Arsenie Boca este unul din marii luptători și apologeți ai Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului.

Să dăm și fraza cea mai percutantă în acest sens:

„- Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica Ortodoxă, fie ei arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți, ale celor 7 sinoade ecumenice, altfel, la iad - cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu.”¹⁴⁶

Din nefericire, tocmai această carte, numită Pravila Albă, în care este atacat atât de violent ecumenismul, este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, după cum susține (printr-un facsimil autograf al Părintelui) în disperare de cauză, Maica Zamfira:

„I se atribuie câteva scrieri, între care Pravila Alba, un manuscris care i s-a furat modificat apoi și rescris. Circulând pe numele Părintelui, ajungând până în Franța. Dăm în original caracterizarea pe care o face Părintele pe un asemenea exemplar din Pravila Alba:

«Pravila Albă – model de strâmbare a unui original furat»¹⁴⁷.

Oare nu cumva dorința atât de intensă de a anula cartea numită Pravila Albă, provine tocmai din prezența în ea a frazelor ce dezvăluie esența ecumenismului, adică faptul că este erezia tuturor ereziilor? E foarte posibil, deși sunt și alte contradicții (de exemplu referitoare la împreunarea trupească) față de învățătura recunoscută ca fiind oficială a Părintelui Arsenie Boca (din „Cărarea Împărăției”, „Cuvinte vii”, „Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur”, „Biserica de la Drăgănescu - «Capela Sixtină» a ortodoxiei românești”). Nu numai atât, dar, din păcate, în fraza anti ecumenistă de mai sus autorul ei atacă și persoanele amăgite de ecumenism, cu un duh zelot (adică uitând de milă, de îngăduință și de cumplita înșelare datorită căreia atât de mulți cad în mentalități greșite). De aceea chiar și acest text percutant devine inoperant, fiind de fapt o manifestare de mânie necontrolată și nu un susur de iubire, îngrijorat de pierderea sufletelor.

De unde am tras concluzia aceasta, că tocmai pentru fraza anti ecumenistă este dezavuată Pravila Albă? Fiindcă cea mai perversă și mai hulitoare frază ecumenistă întâlnită de noi, vreodată, până acum, îi aparține tocmai... Părintelui Arsenie Boca și cum ar putea via în mintea unui om asemenea contradicții, fără a fi vătămat?

Iată fraza și, vă rog, fără prejudecăți, să observați chiar dumneavoastră perversiunea și hulele din ea.

„Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu este opoziție între personalități, între ipoteze și ființa unică.

Misterul creștinismului este misterul unității, în dualitate găsim și soluția în Unitate - Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”¹⁴⁸

Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități,

¹⁴⁶ Ierom. Arsenie BOCA, *Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți*, Ed. Agaton, 2006, p. 407.

¹⁴⁷ Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 42003.

¹⁴⁸ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie in 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

*între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază **dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.**¹⁴⁹*

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară.

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„*Catolici*

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- *Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă. Nu pot sta fără fotografia lui. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”¹⁵⁰*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, fiindcă este un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului.

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții căroră Maica Zamfira le-a încredințat propaganda opereii Părintelui Arsenie Boca):

*„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crunții soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne***

¹⁴⁹ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 50.

¹⁵⁰ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”: „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] nu există mântuire”. Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică: „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintează înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrită, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserică creștină, concentrează și cuprind într-însele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însăngerată coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu.” [ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane, sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? 2Co 6:14 Nu vă înjuțați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține făpturii care se iluminează prin strădaniile proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har, sau celor botezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vedește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierească care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca*

lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Vedeți? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate, sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.

Ecumenismul uniat ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robirea tiranică a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Aceeași cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]¹⁵¹

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați s-au înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Pictorilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta: „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermină pe nimeni – n.n.], *aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci creația și stăpânirea îngerului rebel, Satana [după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, 1Io 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întregă zace sub puterea celui rău. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],*

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și rostul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți

¹⁵¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma. [aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. 1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se ațurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasilie, can. 1, 20, 47, 2

¹⁵²

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez*. Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una,

¹⁵² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire, construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniată puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult viclesug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – *n.n.*] **Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi**

CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afulisească.

[*Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38*] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli?– *n.n.*]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – *n.n.*].

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insuflată de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică– *n.n.*]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt tărâm, tărâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o, sfântă, sobornicească și

apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviore locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. **Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert**

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema inefficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic fie, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce mâhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate? [după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.] ’

153

Însă despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca:

HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD
al Bisericii Ortodoxe a Georgiei

8 octombrie 1998,
Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,
Catolicos al Georgiei (+ 887)
PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se pune în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbea - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice și-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.***

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai

¹⁵³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

în Tainele sale a harului sfințitor și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfințitor și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, **în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:**

- Valabilitatea Sfintelor Taine și în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "**Teorie a ramificațiilor**".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă și sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor și a schismaticilor în Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiul iconomiei și nicidecum nu înseamnă că într-o oarecare grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățatură greșită și în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățatură greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)¹⁵⁴

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățatura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism. După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare unitară asupra acestui subiect.

---

2. ÎNVĂȚĂTURA MONOFIZITĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL IV-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 4-lea Ecumenic.

*Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, ecumenismul și societatea perfectă, în care nu e opoziție între personalități, între ipostase și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsindu-și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază **dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară.**¹⁵⁵*

¹⁵⁴ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

¹⁵⁵ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, 2006, p. 50.

Iată că Părintele Arsenie Boca propovăduia *monofizismul* dat anatema la Sfântul Sinod Ecumenic al 4-lea.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Ioan Damaschin, numit de Sfântul Sinod al 7-lea Ecumenic: „*Luminătoriu carele luminează în lume, cuvânt al vieții fiind*”¹⁵⁶:

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu niciuna din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dacă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

157

Deci în nici un caz nu este vorba de o fire (natură) teandrică, cum susținea Părintele Arsenie Boca. Această învățătură a fost dată anatema la Sfântul Sinodul al 4-lea Ecumenic.

Activitatea însă se numește teandrică, păstrând, însă, neatinsă, deosebirea activităților și celor două naturi dumnezeiască și omenească:

Când fericitul Dionisie spune că Hristos a trăit printre oameni cu o activitate nouă, teandrică³⁷³, nu suprimăm activitățile firești ale celor două firi, în sensul că ar spune că a rezultat o singură activitate din cea dumnezeiască și cea omenească — căci dacă ar fi așa, am fi spus și o singură fire nouă, rezultată din cea omenească și cea dumnezeiască. Căci, după cum spun Sfinții Părinți, cele care au o singură activitate acelea au și o singură ființă —, ci fericitul Dionisie a numit cele două activități astfel, voind să arate modul nou și inexprimabil de manifestare al activităților firești ale lui Hristos, mod înrudit cu modul inexprimabil al întrepătrunderii reciproce a firilor lui Hristos, traiul lui ca om, străin și minunat și necunoscut firii existențelor, ca și felul comunicării însușirilor care rezultă din unirea inexprimabilă a firilor.

Nu spunem că activitățile sunt despărțite și nici că firile activează despărțit, ci fiecare lucrează în chip unit ceea ce are propriu cu participarea celeilalte. Nici pe cele omenești nu le-a lucrat în chip omenească, căci n-a fost simplu om, și nici pe cele dumnezeiești numai ca simplu Dumnezeu, pentru că n-a fost simplu om, ci El a fost în același timp și Dumnezeu și om. Căci după cum cunoaștem unirea și deosebirea firească a firilor, tot astfel cunoaștem unirea și deosebirea voințelor și activităților firești. [...] Prin urmare, termenul „activitate teandrică” arată aceasta, anume că Dumnezeu s-a făcut bărbat, adică s-a înomenit și activitatea Lui omenească a fost dumnezeiască, adică îndumnezeită; activitatea Lui omenească n-a fost lipsită de activitatea Lui dumnezeiască, iar activitatea Lui dumnezeiască n-a fost lipsită de activitatea Lui omenească, ci fiecare este considerată împreună cu cealaltă. Felul acesta se numește perifrază, anume când cineva cuprinde printr-un singur cuvânt două lucruri. După cum spunem că este una atât arderea care taie, cât și tăierea care arde a cuțitului înroșit în foc; dar spunem că altă lucrare este tăierea și alta arderea, și că arderea focului și tăierea cuțitului sunt activitățile unor firi deosebite, tot astfel și când vorbim de o singură

¹⁵⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatic*, Ed. Predania, București, 2011, p.15

¹⁵⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, p. 84.

activitate teandrică a lui Hristos, înțelegem pe cele două activități ale celor două firi ale Lui, a Dumnezeirii Lui, activitatea dumnezeiască, iar a omenirii Lui, activitatea omenească¹⁵⁸.

3. IGNAȚIU DE LOYOLA

Dar în vremea aceea, tânărul Valeriu Boca se interesa și de „mistica comparată a diferitelor religii superioare”, pentru a vedea „prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice”⁷. în acest sens, s-a folosit și de studiile lui Mircea Eliade tipărite în prestigioasa „Revistă de filosofie”.

Referitor la interesul său de a cerceta fenomenul religios și dincolo de marginile Ortodoxiei, Nichifor Crainic își amintește într-un proces-verbal de interogatoriu: Afară de aceasta, am tradus și comentat cartea „Exercițiile” lui Ignațiu de Loyola. [...] fiind foarte curios să cunoască această metodă de viață spirituală, [Arsenie Boca] m-a rugat să i-o traduc și să o comentez.⁸

7 Ibidem, p. 13.

8 Dosar informativ 2637/ I, p. 90.¹⁵⁹

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai alesi scriitori ascetici, a vietuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfintilor povatuitori și-a întemeiat propria sa manastire și a fost întâi-statator al ei. Sfântul Ioan Scararul atentionează ca cei inclinați spre cugetare semeata și alte patimi sufletesti nu trebuie nicicum să-și aleaga viața în pustnicie [aici a fost prima și marea greșeală a Părintelui Arsenie Boca: cele mai multe din cele 66 de zile state în Sfântul Munte, le-a făcut idioritmice, de sine și s-a amăgit – n.n.], ci să petreacă în mijlocul obstii și să se mantuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvantul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvantul 27, cap. 13, 36): *caci orice fel de vietuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a placea lui Dumnezeu, este preafericit (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zavorarea de mai înainte de vreme odrasleste înselarea dracească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevazută la aratare: a cugetului, a sufletului, fara de asemanare mai primejdioasă decât cea dintai, ca una care se tamaduieste foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaste tămăduire. Acest rod al înselării, care se întemeiază pe cugetarea semeata, este numit de către Sfintii Parinti "parere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește pareri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Parerilor și vedeniilor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legaturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inima, simțiri amagitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subtiri a dulcetii și slavei desarte. Cei molipsiti de către aceasta înselare se fac propavaduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, cateodata și ereziarhi, spre vesnica pieire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomeneste, în cel deal 55-lea Cuvant, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspra de nevoitor, cu țelul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a cazut în trufie și înselare demonica vadita, facandu-se întemeietor și capetenie a sectei evhaiților.*

Ca pilda de carte ascetica scrisă în acea stare de înșelare numită "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numită "Urmarea lui Hristos". Ea răsufă o patima subțire a dulceții și o cugetare semeată, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații ! Ei nu pricep, ca aduimcând damful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului ! **Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în stare doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și**

¹⁵⁸ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, ²1943. Varianta electronică APOLOGETICUM 2004

<<http://www.manastirea-sireti.md/uploads/books/ro/Sf.%20Ioan%20Damaschin%20-%20Dogmatica.pdf>>, 18.06.2013 22:22:33, pp. 118-119.

¹⁵⁹ Vasile MANEA, *Părintele Arsenie Boca, obiectivul "Bratu"*, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2009, pp. 15-16.

curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe să-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceții. [ce bine dacă ar fi știut și Creștina aceasta și ar fi plâns pentru relația ei cu un eretic în loc să primească bucurii și lumini asupra rodului păcatului ei. I-ar fi transmis, poate, lacrimi de pocăință fiului ei și ar fi fugit bietul de el de înșelare – n.n.] **În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonică Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alii nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscuți de ei ca sfinți.** "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Sau Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât aceasta hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire ! [...]

Staretul arhimandrit Paisie Velicikovski s-a stramutat în Muntele Athos, din Moldova, în anul 1747. În scurta vreme, a cercetat toate manastirile și schiturile, a stat de vorba cu numeroși batrani pe care parerea obstească a Sfantului Munte îi tinea de monahi foarte incercați și sfinți. Atunci, însă, când a început să-i întrebe pe acești monahi despre cartile Sfinților Parinti care au scris despre rugăciunea minții, s-a aratat nu doar că nu aveau habar că vor fi fost pe lume asemenea carti, ci și că nu stiau nici macar numele sfinților Scriitori; Filocalia nu fusese, încă, tipărită în grecește (Din scrisoarea staretului Paisie către staretul Teodosie. Scrierile lui Paisie, ed. Pustiei Optina). Rugăciunea cu luare-aminte cere lepadare de sine, și putini se hotărăsc să se lepede de sine. **Cel închis în sine prin luarea-aminte, care se afla în stare de uimire din pricina vederii pacatoseniei sale nu este în stare de vorbire multă și, îndeobște, de scene de efect și actorie - unul ca acesta apare înaintea celor ce nu cunosc nevointa lui tainică oarecum ciudat, curios, "neisprăvit" în toate privințele. Usor este, oare, să te deosebesti de parerea lumii ? Iar lumea, cum să-l cunoască pe nevoitorul adevăratei rugăciuni, când nevointa aceasta este ea însăși cu totul necunoscută lumii ? Altfel stau lucrurile cu cel aflat în amăgire de sine ! Nu mananca, nu bea, nu doarme, iarna umbra doar în răsărit, poarta lanturi, vede vedenii, pe toți îi învață și îi muștră cu o nerusinare plină de îndrazneală [ca un bici al lui Dumnezeu – n.n.], fără nici o dreptate, fără rost, cu înfierbântare a sangelui, înfierbântare trupeză, patimă, și îndemnat de această înfierbântare nenorocită și pierzătoare. Sfant și gata ! [chiar și al Ardealului – n.n.] De multă vreme s-au făcut bagate de seamă gustul și înclinarea pe care le are societatea omenească spre asemenea lucruri: "rabdati", scrie Apostolul Pavel către Corinteni, "de va robeste cineva, de va mananca cineva, de va ia ce e al vostru, de va privește cineva cu mandrie, de va lovește cineva peste obraz" (2 Cor. 11, 20). În continuare, Sfantul Apostol spune că el, fiind în Corint, nu a putut să se poarte cu îndrazneală și obraznicie: purtarea lui a purtat pecetea smereniei, a "blandetii și îngăduintei lui Hristos" (2 Cor. 10,1). **O mare parte dintre nevoitorii Bisericii Apusene, socotiți în sanul acesteia ca foarte mari sfinți - aceasta după căderea ei de la Biserica Răsăriteană și îndepărtarea Sfantului Duh de la ea - s-au rugat și au ajuns la vedenii, bineînțeles mincinoase, prin metoda pe care am amintit-o. Acești parți sfinți se aflau în cea mai cumplită înșelare dracească. Înșelarea își ridică, deja, în chip firesc capul pe temeiul hulirii împotriva lui Dumnezeu prin care este schimonosită la eretici credința dogmatică. Purtarea nevoitorilor latinilor, cuprinși fiind de înșelare, a fost întotdeauna "extatică" din pricina neobisnuitei lor înfierbântări trupesti și patimase. Într-o asemenea stare se afla Ignatiu de Loyola, întemeietorul Ordinului iezuitilor. Închipuirea lui era atât de aprinsă și de ațâțată, încât, precum el însuși spunea, avea nevoie doar să o voiască și să întrebuinteze oarecare șfortare ca să-i apară înainte, după bunul sau plac, iadul sau raiul. Apariția raiului și iadului se savarsea nu doar prin lucrarea închipuirii omenesti; lucrarea închipuirii omenesti, de una singură, este neindestulătoare pentru aceasta: faptul se savarsea prin lucrarea demonilor, care își uneau prisositoarea lor lucrare cu lucrarea neindestulătoare omenească, adaugând lucrare la lucrare, plinind o lucrare prin cealaltă, pe****

temelia liberei vointe a omului care si-a ales si si-a insusit o indreptare mincinoasa. Se stie ca adevaratilor sfinti ai lui Dumnezeu vedeniile li se daruiesc numai si numai prin bunavointa si lucrarea lui Dumnezeu, iar nu dupa voia omului si nu prin propriile lui sfortari - se daruiesc pe neasteptate, foarte arareori, cand este neaparata nevoie, potrivit minunatei iconomii a lui Dumnezeu, iar nu la intamplare (Sfantul Isaac Sirul, Cuvantul al 36-lea). Nevointa aspra a celor aflati in inselare se insoteste, de obicei, de o adanca stricaciune sufleteasca. Dupa aceasta se poate masura vapaia care ii mistuie pe cei inselati. In sprijinul celor spuse stau povestirile din istorie si marturia Parintilor. "Cel ce vede duhul amagirii - in vedeniile care-i sunt infatisate", a spus Preacuviosul Maxim Cavescolivitul, "foarte adesea este supus iutimii si maniei; buna-mireasma a smereniei ori rugaciunii, ori lacrimii adevarate nu incapa intr-ansul. Dimpotriva, unul ca acesta se lauda mereu cu virtutile sale, este plin de slava desarta si se deda intruna, fara frica, patimilor viclene (Convorbirea Preacuviosului Maxim Cavescolivitul cu Preacuviosul Grigore Sinaitul, Filoc. rom., vol. 7).¹⁶⁰

De unde oare a putut cunoaște Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, atât de amănunțit, fenomenul Prislop și cum se va manifesta generatorul lui?

Iată ce impact a avut Ignatiu de Loyola asupra inițiatorului acestui fenomen:

*PĂRINTELE ARSENIE BOCA
DINCOLO DE CHIP*

Evanghelia aceasta prezintă pe Iisus în misiune „prin orașe și sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu”. Era însoțit de cei 12 ucenici și de niște femei, cărora Iisus le făcuse bine și de aceea ele îl urmau și-I aveau de grijă din averile lor.

E un tablou simplu și impresionant.

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere.

Pentru începător e o treabă de ajutor [zicând aceasta el acceptă această metodă de îndrăcire, tocmai la începătorii care nu au habar de cum se manifestă înșelarea. Probabil și sfinția sa a practicat-o, și crezând că amăgirea în care a căzut ar fi ceva pozitiv, a îngăduit-o la începători. Vedeți ce a pățimit din cauza ei în gară, când văzând un drac l-a confundat cu Hristos. Pomenind mai apoi respingerea adevăratei duhovnicii față de această metodă, nicidecum nu o combate pe prima, cum am spera, ci doar o numește riscantă și se arată pe sine mare cunoscoător și comparator al celor două metode. Prin aceasta cu o perfidie sporită și acoperită de o falsă cunoaștere integrală lasă fără grija că va fi combătut vreodată momeala întinsă pentru cei neatenți și fascinați de experimentele Părintelui Arsenie Boca ca aducătoare de faimă, sfințenie și minuni. Mai mult, sfinția sa oarecum socotindu-l inferior pe Ignatiu de Loyola, iar lansează pe neobservatelea, ideea că amăgitul Francisc de Assisi ar fi Sfânt. Astfel că ne propune ca bune două căi de înșelare, ca fiind lucrări duhovnicești de sfințire: cea a lui Ignatiu mai riscantă, cea a lui Francisc mai sigură – n.n.]; dar riscurile imaginației sunt ocolite în duhovnicia Răsăritului. (Năluciri, vedenii false, etc.) [dacă știai aceasta, părinte, de ce nu ai urmat și sfinția ta duhovnicia, ba mai îndemni și pe ucenicii începători ai sfinției sale să urmeze rătăcirea? – n.n.]

Răsăritul meditează fără imagini, chiar contra imaginilor, ba și vedeniile reale le refuză - nu din rea credință sau din duh de împotrivire, ci din grija de-a nu greși primind orice. Și se știe că Dumnezeu nu se supără când se stă pe acest punct de vedere.

Meditația ortodoxă [termenul de meditație este cu totul străin Ortodoxiei. Ea cunoaște contemplația, care este cu totul altceva – n.n.] e cu termenii care „nu pun tipar pe minte”, cum zice unul din sfinți, termeni care nu stărnesc nici o imagine. Iată câțiva termeni fără chip: „Eu

¹⁶⁰ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 22-23, 29-30.

sunt Adevărul"; „Dumnezeu este iubire”; „Duh este Dumnezeu”; „Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică”, etc.

Dar fiindcă noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, ca unii ce trăim în hotarele vremii, poate fi Iisus contemporanul sufletului nostru peste veacuri; contemporan peste timp și chip.

Iată o motivare și un cadru a rugăciunii meditative: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. [ea nu este o tehnică și cu atât mai puțin o rugăciune meditativă. Este lucrarea dureroasă a pocăinței ce își cere iertare și cheamă pe dulcele Iisus în ajutor – n.n.]

Inspirăm atotprezența Sa în Preasfânt numele Său și expirăm chipul nostru de păcat...

Prislop, Marți XXI

10. X.49 Luca 8,1-3¹⁶¹

---

¹⁶¹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 130-131.

4. ATAC PĂGÂN ASUPRA FIRII ȘI ENERGIEI. PANTEISM. ANDROGINIA HRISTOSULUI MINCINOS - YIN ȘI YANG

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeul nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.**

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.**

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum" C.v. cit. de Berdiaeff). [...]Maica Domnului.

In ea, **natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh.** Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. **Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.**

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-înșea Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că **nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor.** Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. **Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.**

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupești a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. **Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica.**" (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți si oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁶²

Trei învățături diavolești se găsesc în predica Părintelui Arsenie Boca, tocmai de Buna-Vestire:

1. Panteismul provenit din confundarea tipic eretică a dogmelor Persoanei, firii și energiilor;
2. Androginia hristosului mincinos propovăduit de Părintele Arsenie Boca, care ar fi genul în care sunt chemați bărbații și femeile să devină;
3. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime în legătură cu sensul mistic al iubirii, zămislirea și transfigurarea omului. Hulirea creștinismului că ar fi nedeplin ca învățatură, cel puțin din punct de vedere al conștiinței antropologice și al neexplicării... iubirii!

***

Panteismul:

Dumnezeul nostru nu e un Dumnezeu care a părăsit lumea în seama legilor, iar El s'a retras undeva în afara ei (deism); El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”, ci Dumnezeu nostru e o ființă transcendentă dar în legătură cu lumea, o energie activă, creatoare, care transmite lumii ceea ce aceasta de fapt caută și spre care de fapt tinde: plenitudinea existenței în unitatea universală. Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu. [...]Maica Domnului.

In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților. [...]Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.¹⁶³

Ca de obicei Părintelui Arsenie Boca, condus de caracteristica cea mai pregnantă a personalității sale, duplicitatea încâlcită (provenită din întunericul înșelării cultivat de demoni - prin Yoga, religii superioare și vedenii mincinoase - și pecetluită în mintea sfinției sale prin neascultare), mai înainte de a afirma o erezie, o infirmă ca titlu, pentru a nu fi acuzat de ea. Dar este posibil să nici nu înțeleagă sensurile ei, deoarece a străbătut teologia ca prin pipăire într-o negură deasă.

În fraza de mai sus combate deismul și panteismul definindu-le, ca apoi să propovăduiască panteismul.

Pentru Părintele Arsenie Boca Sfântul Duh se împreunează ba cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu, ba cu Fecioara și naște din ea rațiunea lumii, astfel că Ea nu mai este Maica Domnului ci Maica lumii, care astfel se naște de la Duhul.

Logosul sau Cuvântul sau Rațiunea lumii acesteia nu este Domnul nostru Iisus Hristos Logosul, Cuvântul și Rațiunea lui Dumnezeu:

Ioan_8:23 Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

Nici Sfântul Duh nu naște rațiunea lumii acesteia despărțite de Dumnezeu, pe care lumea nici nu-L primește, nici nu-L cunoaște:

Ioan_14:17 Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!

Logosul Născut de Maica Domnului trece din lumea aceasta la Tatăl:

Ioan_13:1 Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.

¹⁶² Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

¹⁶³ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

Pe creștini, adevărații fii ai Maicii Domnului, lumea îi urăște, fiindcă nu sunt din ea, cum nu este nici Hristos Fiul Ei:

Ioan_15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Ioan_17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

Lumea este judecată, iar stăpânitorul sau rațiunea ei irațională, care a făcut-o să cadă prin faptul că a îndemnat-o să se îndumnezeiască fără dumnezeu, mutându-și plăcerea de la Dumnezeu adevărat către sine, va fi aruncat afară. Cum să fie el născut de Maica Domnului?

Ioan_12:31 Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

E adevărat că se spune:

Ioan_8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Dar aceasta pentru că Fiul Fecioarei este Logosul dumnezeiesc, rațiunea după care s-au făcut toate din creație, dar nu rațiunea lumii căzute care zace în cel rău:

1 Ioan 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

Mântuitorul este lumina lumii, câtă vreme este în lume, așadar nu este lumina lumii în raționalitatea ei subfirească, ci câtă vreme este ea deschisă pentru ca prin pocăință să ajungă din nou la raționalitatea ei vindecată după Logosul dumnezeiesc. Dacă ea părăsește pocăința, suferă părăsirea de către Lumina ei:

Ioan_9:5 Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

În realitate Părintele Arsenie Boca nu cunoștea sau contrazicea teologia Ortodoxă.

Chipul cel viu al lui Dumnezeu este născut mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl, iar la plinirea vremii din Maica Domnului, nicidecum din lume.

Chipul Chipului cel viu al lui Dumnezeu, ca și făptură îl are orice om prin facere sau naștere firească din părinții săi, iar îngerii îl au prin creație, iar Chipul Viu al lui Dumnezeu ca Persoană, este Iisus Hristos. El nu se naște din acțiunea unei puteri numite Sfântul Duh, asupra lumii, ci Naște mai înainte de toți vecii din Tatăl și Se întrupează (ia firea omenească din Persoana Fecioarei), născându-se la plinirea vremii din Născătoarea de Dumnezeu.

Luc 1:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Sfântul Duh nu este o putere, ci o Persoană a Sfânta Treime, iar puterea Celui Preaînalt, este o Altă Persoană, Fiul lui Dumnezeu, numit Iisus Hristos după unirea în Sine a Firii Dumnezeiești cu Firea Omenească luată din Persoana Maicii Domnului, iar nu din lumea impersonală.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..¹⁶⁴

Maica Domnului este Persoana numită Născătoarea de Dumnezeu. Nu natura (firea) feminină naște, cum susține Părintelui Arsenie Boca:

Maica Domnului. In ea, natura feminină devine fără prihană și naște prin Duh. Astfel se naște noua generație omenească, generația lui Iisus, nemuritoare, biruitoare asupra neajunsului nesfârșit al nașterilor și morților.

Aceasta ar însemna că toate femeile (căci toate au firea feminină) nasc pe Dumnezeu. Aceasta nu este valabil mai presus de fire decât la Maica Domnului, iar după duh doar la femeile Ortodoxe care lucrează pocăința, sau voia lui Dumnezeu. Așadar nu este o lucrare a naturii, ci una mai presus de ea, sau una a voinței libere (a alegerii):

¹⁶⁴ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Mat 12:50 Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

Așadar, a fi fără prihană, ține de voia omului să facă voia lui Dumnezeu, nu de natură. Nu toate femeile sunt fără prihană, ci doar cele care se luptă pe viață și moarte cu voia proprie, până o biruiesc, trecându-și natura prin curățire, iluminare și desăvârșire. Maica Domnului este modelul cel fără de prihană pentru toate femeile, dar nu toate o urmează.

Haideți acum să vedem cum a avut loc cu adevărat Buna-Vestire:

Acesteia binevestindu-i îngerul i-a zis: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”276. Ea s-a înspăimântat din pricina cuvântului, iar îngerul a zis către ea: Nu te teme, Marie, căci ai găsit har la Domnul și vei naște Fiu și îi vei pune numele Iisus”277. „Căci el va mântui pe poporul lui de păcatele sale”278. Pentru aceea cuvântul Iisus se tălmăcește mântuitor. Iar ea nedumerindu-se a zis: Cum va fi mie aceasta, pentru că eu nu cunosc bărbat?”279. Iarăși zice îngerul către ea: „Duhul cel Sfânt se va pogori peste tine și puterea celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și Sfântul născut din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu”280. Iar ea a zis către el: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”281.

Deci după asentimentul sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt s-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște. Atunci a umbrît-o înțelepciunea enipostatică și puterea prea înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel deoființă cu Tatăl, ca o sămânță dumnezeiască și și-a alcătuit Lui din sânghiurile ei sfinte și prea curate, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, pârga frământăturii noastre. Nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală, ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri, ci a fost desăvârșit dintr-o dată. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut ipostasă trupului. Căci Cuvântul dumnezeiesc nu s-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecele Sfintei Fecioare, și-a construit, fără ca să fie circumscris în ipostasa lui, din sânghiurile curate ale pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător, luând pârga frământăturii omenești, și însuși Cuvântul s-a făcut ipostasă trupului. În chipul acesta este simultan și trup: trup al Cuvântului lui Dumnezeu și trup însuflețit, rațional și cugetător. Pentru aceea nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat. Căci fiind prin fire Dumnezeu desăvârșit, același s-a făcut prin fire om desăvârșit. Nu și-a schimbat firea, nici nu avem o iluzie de întrupare, ci s-a unit după ipostasă în chip neamestecat, neschimbat și neîmpărțit cu trup însuflețit, rațional și cugetător, care are în el însuși existența, pe care l-a luat din Sfânta Fecioară, fără ca să se schimbe firea Dumnezeirii Lui în ființa trupului și fără ca să se schimbe ființa trupului în firea Dumnezeirii Lui și fără ca să rezulte o singură fire compusă din firea Lui dumnezeiască și din firea omenească pe care a luat-o.

CAPITOLUL III Despre cele două firi contra monofiziților

Firile s-au unit unele cu altele fără să se schimbe și fără să se prefacă. Firea dumnezeiască nu s-a îndepărtat de simplitatea ei proprie, iar firea omenească nici nu s-a schimbat în firea Dumnezeirii, nici n-a devenit inexistentă și nici din cele două firi nu s-a făcut o singură fire compusă. Firea compusă nu poate să fie deoființă cu nici una din cele două firi din care a fost compusă, deoarece din naturi deosebite rezultă ceva deosebit. Spre exemplu: corpul este compus din cele patru elemente, dar nu se spune că este deoființă cu focul, nici nu se numește foc, nici aer, nici apă, nici pământ și nici nu este deoființă cu vreunul din acestea. Dar dac ă, după cum spun ereticii, Hristos ar fi fost după unire dintr-o singură fire compusă, atunci s-a schimbat dintr-o fire simplă într-o fire compusă și în realitate ei nu mai este deoființă nici cu firea simplă a Tatălui nici cu aceea a mamei. O astfel de fire nu este compusă din Dumnezeire și omenire, nici nu este în Dumnezeire și omenire și nu va putea fi numit nici Dumnezeu, nici om, ci numai Hristos. Iar cuvântul Hristos nu va fi numele ipostasei, ci, după cum ei gândesc, al unei singure firi.

Dar noi învățăm că Hristos nu este dintr-o fire compusă, nici că a rezultat ceva deosebit din naturi deosebite, după cum rezultă omul din suflet și corp, sau după cum corpul rezultă din

cele patru elemente și din cele deosebite, acelea și. Mărturisim că Hristos este din Dumnezeu și omenire, același este și se numește Dumnezeu desăvârșit, și om desăvârșit²⁸², din două și în două firi. Cuvântul Hristos spunem că este numele ipostasei; acest cuvânt nu indică numai o singură natură, pe cea omenească sau pe cea dumnezeiască, ci arată că este din două naturi. Căci El însuși s-a uns pe sine: a uns ca Dumnezeu corpul cu Dumnezeirea Lui, iar ca om a fost uns; căci El este și Dumnezeu și om. Dumnezeirea e ungerea umanității. Căci dacă Hristos ar fi dintr-o singură fire compusă, și dacă este deoființă cu Tatăl, atunci va fi și Tatăl compus și deoființă cu trupul, lucru absurd și plin de toată blasfemia.

Cum va fi cu puțință ca o fire să primească deosebiri substanțiale contrare? Cum este cu puțință ca aceeași fire să fie în același timp zidită și nezidită, muritoare și nemuritoare, circumscrisă și necircumscrisă?

Dacă ei susțin că Hristos are o singură fire, ei vor spune că ea este simplă și prin aceasta vor mărturisi sau că El este numai Dumnezeu și vor introduce o iluzie de întrupare, și nu întrupare, sau că este numai om, după cum susține Nestorie²⁸³. Unde mai este atunci adevărul că este desăvârșit în Dumnezeu și desăvârșit în omenire? Și când vor putea ei sus ține că Hristos are două firi, dacă ei spun că după unire El are o singură fire compusă? Este evident fiecăruia, însă, că Hristos înainte de unire are o singură fire.

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii, căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

Cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate admite o specie comună. Căci nici nu a fost, nici nu este, nici nu va fi cândva un alt Hristos din Dumnezeu și omenire, în Dumnezeu și omenire, același și Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Prin urmare nu se poate vorbi cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos de o singură fire compusă din Dumnezeu și omenire, după cum se poate vorbi cu privire la individ (om) de o singură fire compusă din trup și suflet. Aici este un individ. Hristos, însă, nu este un individ și nici nu există specia Hristos, după cum există specia om. Pentru aceea spunem că unirea s-a făcut din două firi desăvârșite, din cea omenească și cea dumnezeiască; ele nu s-au amestecat, nici nu s-au confundat, nici nu s-au combinat, după cum au zis urgisitul de Dumnezeu Dioscur²⁸⁴, Eutihie²⁸⁵ și Sever²⁸⁶ și ceata lor blestemată; și nici nu s-au unit printr-o unire personală sau morală sau printr-o unire de demnitate sau de voință sau de cinste sau de nume sau de bunăvoință, după cum au spus urătorul de Dumnezeu Nestorie, Diodor²⁸⁷, Teodor al Mopsuestiei²⁸⁸ și adunarea lor cea diavolească; ci prin unire, adică după ipostasă, fără schimbare, fără confundare, fără prefacere, fără împărțire și fără depărtare. Mărturisim o singură ipostasă în două firi desăvârșite a Fiului lui Dumnezeu întrupat. Afirmăm că Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă și mărturisim că după unire se păstrează în el cele două firi. Nu așezăm pe fiecare din firi deosebit și separat, ci unite una cu alta într-o singură ipostasă compusă. Spunem că unirea este substanțială, adică reală și nu imaginară. Iar când spunem substanțială nu înțelegem că cele două firi au dat naștere unei firi compuse, ci că sunt unite una cu alta în chip real într-o singură ipostasă compusă a Fiului lui Dumnezeu și stabilim că se păstrează deosebirea lor substanțială. Ceea ce este creat a rămas creat, iar ceea ce este necreat a rămas necreat; ceea ce este muritor a rămas muritor, iar ceea ce este nemuritor a rămas nemuritor; ceea ce este circumscris a rămas circumscris, iar ceea ce este necircumscris a rămas necircumscris; ceea ce este văzut a rămas văzut, iar ceea ce este nevăzut a rămas nevăzut. Unul strălucește prin minuni, iar celălalt s-a supus ocărilor.

Cuvântul își împropriază cele omenești — căci ale Lui sunt toate cele ale sfântului Lui trup — împărtășește corpului cele ale Lui proprii, potrivit modului comunicării însușirilor, din cauza întrepătrunderii reciproce a părților și a unirii după ipostasă și pentru că a fost unul și același cel care a lucrat atât pe cele dumnezeiești cât și pe cele omenești în fiecare din cele două forme cu tovarășia celeilalte. Pentru aceea se zice că s-a răstignit Domnul slavei²⁸⁹, deși firea Lui dumnezeiască nu a pățimit. Tot astfel se mărturisește că Fiul omului era în cer înainte de patimă, după cum însuși Domnul a spus²⁹⁰¹⁶⁵. Unul și același a fost Domnul slavei, care a fost prin fire și cu adevărat Fiul omului, adică om. Cunoaștem că atât minunile cât și patimile sunt ale Lui, de și același cu altă natură făcea minunile și cu alta suferea patimile. Aceasta pentru motivul că știm că după cum se păstrează unitatea ipostasei Lui, tot astfel se păstrează și deosebirea substanțială a firilor. Și cum s-ar păstra deosebirea, dacă nu s-ar păstra cele care se deosebesc unele de altele? Iar deosebirea este ceea ce face ca lucrurile să se deosebească între ele. Așadar în ce privește modul prin care se deosebesc firile lui Hristos una de alta, adică cu privire la ființă, spunem că El se unește cu extremitățile: în virtutea Dumnezeirii Sale se unește cu Tatăl și cu Duhul; iar în virtutea omenirii Sale se unește cu Maica Sa și cu toți oamenii. Dar cu privire la modul prin care sunt unite firile Lui, spunem că se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de ceilalți oameni. Firile se unesc în ipostasa Lui și au o ipostasă compusă, în virtutea căreia se deosebește de Tatăl și de Duhul, de Maica Sa și de noi.¹⁶⁶

Vedeți că Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. același lucru îl face și pe Părintele Arsenie Boca să rătăcească. Pentru sfinția sa nu Persoanele dumnezeiești crează și lucrează prin energii în lume, nu Maica Domnului naște, ci firea sau natura, sau energiile (activitățile firii) fac aceasta oarecum automat, fiind confundate cu Persoanele care în realitate au în ele firea, dar o și stăpânesc, prin voință liberă având inițiativa/acceptarea lucrării sau nelucrării ei. De aceea și mesajul de Prislop este o mântuire automată prin minuni care transmit puteri și rezolvări, dar nu implică libertatea lucrării persoanei prin pocăință. De aceea Părintele Arsenie Boca susține hinduismul în care atmanul se confundă cu brahmanul, adică persoana cu impersonalul, devenind amorfă, ca într-o contopire cu firea care nu mai are decizii libere, ci lucrează automat. Minunea fără adevăr depersonalizează, pocăința întărește personalitatea, eliberând de tot ceea ce este amorf.

¹⁶⁵ 274 Matei I, 16; Luca I, 27.

275 Evrei VIII, 14, 13.

276 Luca I, 28.

277 Luca I, 30-31.

278 Matei I, 21.

279 Luca I, 34.

280 Luca I, 35.

281 Luca I, 38.

282 Tradus prin corectarea textului ediției din Migne PG, după ediția de la Verona, 1531, f. 63r. 84

283 Nestorie, patriarh al Constantinopolei de la 428 - 431, a ajuns reprezentantul ereziei care îi poartă numele. Despre Nestorie să se vadă D. Fecioru, op. cit., nota 5, p. 172.

284 Dioscur, patriarhul Alexandriei de la 444 - 451, a fost unul din cei mai înverșunați apărători ai lui Eutihie (+ după 451).

285 Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri de lângă Constantinopol, mort după 451, a fost scânteia care a dezlănțuit monofizitismul. Punctele doctrinale ale sale se reduceau la următoarele două: a) Hristos nu este deoființă cu noi; b) după unire n-a avut decât o singură fire.

286 Sever, episcopul monofizit al Antiohiei, mort după 530, a fost cel mai subtil și cel mai bun teolog monofizit, înverșunarea cu care combate hotărârile sinodului de la Calcedon (451) și le justifică prin aceea că doctrina sa este identică cu doctrina Sfântului Chiril al Alexandriei (+ 444).

287 Diodor, episcopul Tarsului, mort înainte de 378, a fost întemeietorul școlii exegetice din Antiohia. Din pricina doctrinei sale hristologice poate fi socotit, după cum spune Sf. Chirii al Alexandriei, drept izvorul ereziei nestoriene.

288 Teodor, episcopul Mopsuestiei, a trăit în sec. IV. Despre Teodor să se vadă: D Fecioru, op. cit., nota 3, p. 184.

289 I Corinteni II, 8.

290 Ioan I, 13.

¹⁶⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 82-87

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le și se numește fire considerată în specie, sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

*Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase.*¹⁶⁷

Așadar, în cele două nașteri ale lui Hristos după firea dumnezeiască și cea omenească (nu în nașterea lui înnoită în noi, după har, care ne scoate din lume, deci nu se naște din lume), avem de a face cu 4 Persoane (Tatăl, Fiul, Sfântul Duh și Maica Domnului), 2 firi (Dumnezeiască și Omenească) și 2 lucrări sau energii (necreată dumnezeiască și creată, omenească) care împreună lucrează (sinergie). Mai participă și Persoana Îngerească a Sfântului Arhanghel Gavriil, ce are Fire Îngerească, cu lucrarea ei îngerească, ce slujește binevestind taina.

Părintele Arsenie Boca toate le încâlcește:

După sfinția sa Dumnezeu (Treimea, deci Trei Ipostase) este o energie activă (lucrarea) ce transmite plenitudinea existenței (deci firea) universului (beneficiarul), care astfel exista mai înainte (cum zic și păgânii că zeii nu au creat lumea din nimic, ci dintr-o materie amorfă a organizat-o dându-i formă. Ceva echivalent cu Big-Bang-ul).

Cum s-ar spune pe românește: cocoșul și găina (două ipostase) este frecarea, cucurig-ul și cotcodăcitul (lucrările) ce transmite forma ovală, gălbenușul, albușul, coaja și plodul (deci firea) oului (beneficiarul) care exista mai dinainte, dar nu avea plenitudinea existenței sale, fiind un punct vidat, fără formă. Apoi clocirea din găină se așează pe ou.

Astfel Părintele Arsenie Boca anulează cele Trei Persoane Dumnezeiești care în realitate mai întâi crează din nimic prin energia (lucrarea) ziditoare a lor universul și apoi îi transmit prin pronie și judecată energia (lucrarea) lor proniatoare și judecătoare din Firea lor Dumnezeiască, firii lui create (tot de Dumnezeu) a universului, în final Întrupându-Se și făcându-Se Om.

Aceasta ar corespunde în exemplul de mai sus cu realitatea că cocoșul și găina se împreunează prin frecare, strigă cucurig-ul și respectiv cotcodăcesc, zămisind plodul, care va fi înconjurat de albuș, gălbenuș, coajă, adică fiind cuprins într-un ou de formă ovală, pe care apoi găina îl clocește.

De aceea Părintele Arsenie Boca nu înțelege cum de **El nu e nici confundat cu natura (panteism), cu marele "tot", - căci atunci cum s-ar putea naște „totul” în „parte”.**

Nașterea lui Hristos ca Persoană Dumnezeiască prin firea omenească care este circumscrisă, adică este într-o parte din univers, chiar dacă firea dumnezeiască este necircumscrisă, ne având loc unde se găsește, fiind omniprezentă. Însă Dumnezeu nu este marele „tot” fiindcă nu este prezent în voia cea rea. Dumnezeu este totul într-o parte și într-o parte nimic. Este totul într-o parte ca prezentă, dar într-o parte nimic ca fire. Panteismul aceasta susține: că universul este de fire dumnezeiască, nu se naște Dumnezeu care este mai presus de toate, în peștera din Betleem ca om.

¹⁶⁷ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 89, 96-97.

Panteist este Părintele Arsenie Boca când vrea să ne convingă că energia dumnezeiască care este Dumnezeu este o putere care este Sfântul Duh, care se unește cu lumea și naște din ea omul și îngerii și chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Aici este un conglomerat de pnevmatomahism, arianism și panteism.

Pnevmatomahism că îl înjosește pe Sfântul Duh, micșorându-L de la Persoană la o putere.

Arianism că îl face pe Chipul lui Dumnezeu celui Viu din Fiu al Fecioarei ca Om și Fiu al lui Dumnezeu ca Persoană Dumnezeiască, fiu al lumii, deci creatură lumească.

Panteism că împreunează Sfântul Duh cu lumea pentru a o face să nască, deci ridică lumea la nivel de fire dumnezeiască și mireasă firească a Sfântul Duh care este Dumnezeu.

Această putere, Duhul Sfânt, se împreună cu lumea și vrea să nască din ea chipul viu al lui Dumnezeu.

Dacă ar fi fost Ortodox, Părintele Arsenie Boca ar fi spus așa:

Sfântul Duh trimite harul său în lumea cea căzută pentru a restaura chipul viu al lui Dumnezeu și să-L ridice la asemănare prin nașterea de sus:

*Ioan 3:3 Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:4 Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Ioan 3:5 Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște **cineva** din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ioan 3:6 Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Ioan 3:7 Nu te mira că ți-am zis: **Trebuie să vă nașteți de sus.** Ioan 3:8 Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.*

Spunând că **cineva** trebuie să se nască arată persoana nu firea (care este numită de *ceva*), iar arătând că nașterea duhovnicească se face de sus, ne arată că nu din lume se naște chipul cel viu al lui Dumnezeu.

Ioan 1:1 La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. [vedeți, nu din lume era Chipul cel viu al lui Dumnezeu – n.n.] 2 Acesta era întru început la Dumnezeu. 3 Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. [deci El a făcut și lumea, cum Să se nască din ea ca și chip, pe care chip el l-a dat oamenilor, când a făcut-o. S-a născut din Maica Domnului, nu din lume, la plinirea vremii, ca om, fiind mai înainte Persoană dumnezeiască și chip viu al lui Dumnezeu – n.n.] 4 Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. 5 Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. [...] 9 Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. 10 În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. [deci, cum s-a născut din ea? A venit în ea, prin Maica Domnului. Maica Domnului nu este totuna cu lumea – n.n.] 11 Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. 12 Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, 13 Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. [nici măcar creștinii, ca și chip al lui Dumnezeu viu, deci restaurat la asemănarea cu El, nu s-au născut din lume, ci din Dumnezeu – n.n.] 14 Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.

[Cuvântul, Chipul cel ipostatic al Tatălui, este Unul-Născut din El, nu din lume. S-a făcut trup, luând firea omenească din Maica Domnului, deci și chipul omenesc al lui Dumnezeu, pentru a-l face asemănare deplină, deci viu și înviat. Doar S-a sălășluit prin naștere din Fecioară între noi, cei din lume. Deci nu S-a născut nici El (nici ca Dumnezeu, nici ca om) din lume, după cum nu ne naștem nici noi (chipurile Lui vii și înviate prin harul Lui la asemănare) din lume, ci din El (lăsându-L pe El să se nască în noi, dacă prin voință ne despărțim de lume și împlinim voia Tatălui) – n.n.]

Ce să spunem despre bietul Părinte Arsenie Boca înșelat de filozofia deșartă și mincinoasă a acestei lumi? S-a apucat precum Origen să se arunce în marea înțeleșurilor teologice, fără să știe să înoate. Nu putem decât să-l plângem că nu a fost în ascultare de Sfânta Biserică și nu a învățat Sfânta Predanie dată nouă de Sfinții Părinți:

*Sfantul Grigorie Palama vorbeste de **posibilitatea cunoasterii si a unirii cu Dumnezeu. El afirma ca nu exista natura (fiinta) nelucratoare, care sa nu se manifeste in afara prin energii.***

Numai inexistentă este nelucrătoare și neenergetică. **Orice persoană care are natură proprie poate fi cunoscută prin manifestările ei.** Sfantul Grigorie Palama vede în lucrările lui Dumnezeu relațiile lui cu altceva, deci relațiile cu lumea creată. Natura dumnezeiască nu este însă relație, fiind așezată peste toate.

Nu lucrarea se cunoaște din ființa, zice Palama, ci ființa se cunoaște din lucrare. Ființa rămâne dincolo de orice relație, de orice împărțire, ascunsă în transcendența absolută. Toate numirile ce le dă lui Dumnezeu nu se referă la ființa Lui care e mai presus de înțelesul oricărui nume ci la lucrările Lui care vin în lume : numirile "viața", "lumina", "înțelepciune", "Dumnezeu", "ființa dumnezeiască" nu exprimă ascunsul ființei, ci puterile și lucrările de "viața născătoare", "de ființa făcătoare", și de înțelepciune dată", "îndumnezeitoare", care coboară la noi. "E fără nume această ființă supraființială, zice Palama, ca una ce e mai presus de orice nume. Chiar și numirile ce și le-a dat Domnul însuși : Eu sunt cel ce sunt, Dumnezeu, lumina, adevărul și viața, numiri pe care teologii le atribuie prin excelență dumnezeirii celei mai presus de dumnezeire, și acestea sunt nume de lucrări".

Dupa cum distincția fire - ipostasuri, cu toate că e reală, nu are drept consecință împărțirea lui Dumnezeu în trei ipostasuri independente între ele și prin ființa, tot astfel distincția fire – energii în Dumnezeu nu poate avea ca rezultat împărțirea lui Dumnezeu în două realități ontologice independente între ele. Precum Persoanele împărtășesc modul intratreimic de existență al lui Dumnezeu, tot așa energiile, împărtășesc modul relațiilor Lui extra-treimic, înspre lume, și nu pot fi gândite și înțelese independent de ființa dumnezeiască

Sfantul Grigorie Palama a apărut în disputele teologice ca apărător al monahilor isihasti. Acești monahi, îndeletnicindu-se cu lucrarea trezviei și a rugăciunii neîncetate, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine pacatosul!", vedeau lumina necreată a lui Dumnezeu. Adversarii isihastilor negau posibilitatea vederii lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu nu poate fi văzut de către om. **Respingând distincția dintre ființa și energia în Dumnezeu, și astfel excluzând orice posibilitate de comuniune reală a omului cu Dumnezeu.** Sfantul Grigorie Palama a răspuns că isihastii nu vad Ființa lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revărsa din Ființa Lui.¹⁶⁸

Panteiștii, precum și Părintele Arsenie Boca, confundă ființa cu energiile dumnezeiești astfel că prefac comuniunea reală a omului cu Dumnezeu în contopire și unire a firilor, anulând astfel distincția dintre Ziditor și făptură, dar și rolul Persoanelor care se unesc prin lucrările firii ce se află în Ele, ajungând în final la un nimic sau Nirvana, atotdevorator.

***

Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. **Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.**

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. **Desfacerea de odinioară a**

omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgen, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus". (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff).¹⁶⁹

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θῆλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgen, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

(ROBac) *Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.*

(GNT) *μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androgenia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originală, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θῆλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgen, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

Ce înseamnă androgenia?

ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.¹⁷⁰

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgen, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

¹⁶⁹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

¹⁷⁰ <<https://dexonline.ro/definitie/androgenie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

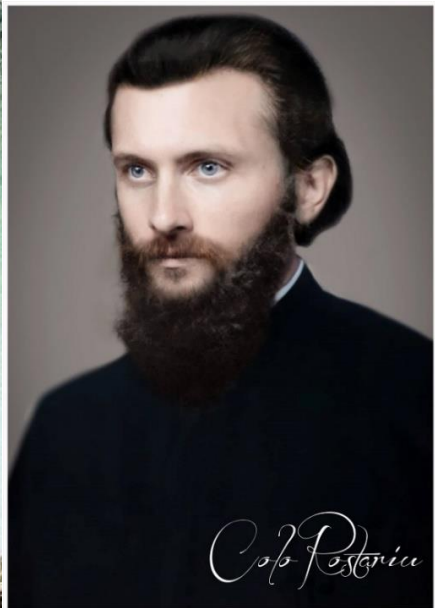
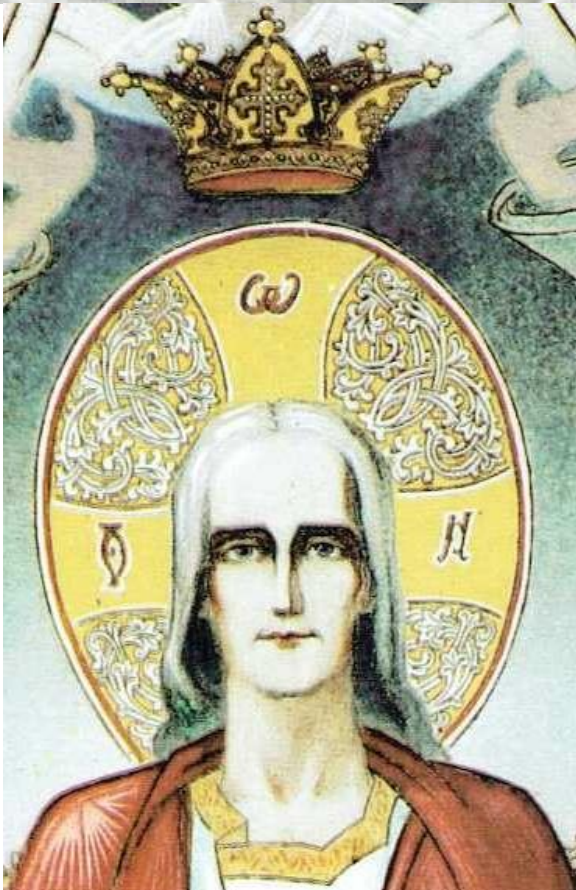
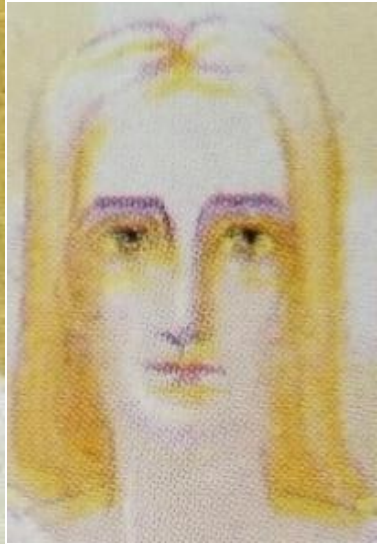
More feminine

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineze.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atâta vreme cât vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate

fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atât pe plan uman, cât și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâmă de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.¹⁷¹

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (ἐλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (ἀλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.¹⁷²

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare câteva aspecte referitoare la mitul androginului.

¹⁷¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

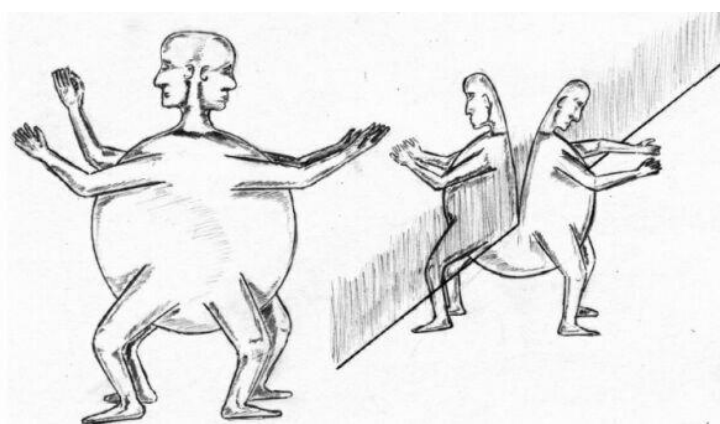
¹⁷² Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

Mitul androginului apare in cosmogoniile si relegiile arhaice, dar si in constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regasim deasemea in literatura moderna si in preocuparile poetilor suprarealisti.

O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.

La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatati se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea

cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femei, nici androgin. Este minte pură. După cum vom veda la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.] . El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbloic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMkO AIEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012¹⁷³

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al tinereții sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

*Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"¹³⁸, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.¹³⁹ Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;¹⁴⁰ să efectueze doar anumite meserii etc.¹⁴¹ Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".*

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului Europei. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

***La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang.** Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin\ se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori ^{138 139 140 141}¹⁷⁴ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-și justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta..."¹⁴² Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. In Evanghelia de la Luca,¹⁴³ observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reiterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.."**¹⁴⁴

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă

¹⁷³ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

¹⁷⁴ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

¹³⁹ Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

¹⁴⁰ Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

¹⁴¹ Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclesial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".¹⁴⁶¹⁷⁵

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: "In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. **Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.**

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: "Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".¹⁴⁸¹⁷⁶ Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegele ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umane sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii

¹⁷⁵ "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

¹⁷⁶ ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni”.¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.¹⁵¹

Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeitate feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclului anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeuul demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”¹⁵²

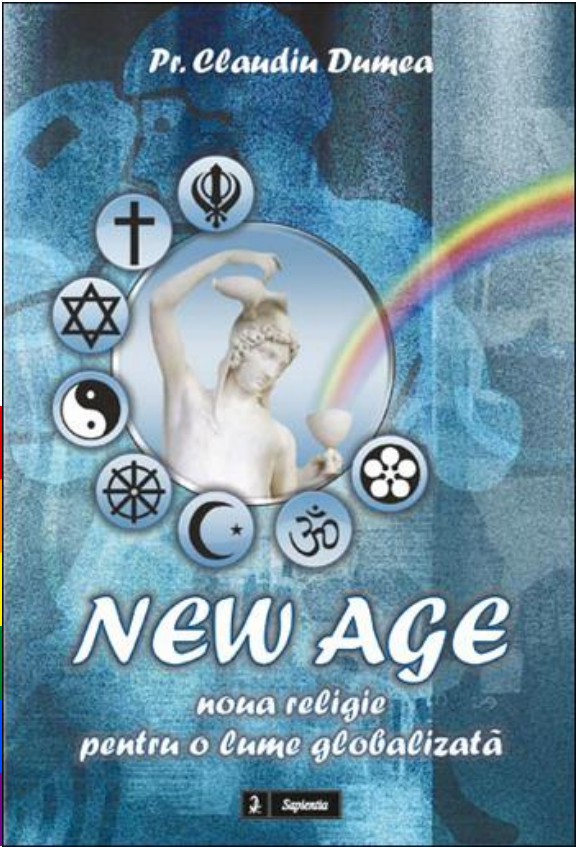
Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.¹⁷⁷

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

---

¹⁷⁷ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgin+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgin%20iisus%20hristos&f=true>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru păruta nevoință ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminți muierеști, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6 , can. 62]

TĂLCUIRE

Multe femei învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muierеștile îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematisește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.¹⁷⁸

¹⁷⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τῶν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιωματῶν. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile coresponzătoare îi diferențiază.¹⁷⁹

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi laudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voie) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voie) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupește, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o ne deplinătate a unirii:

Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voie, oamenii însă, au multe voi. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii”¹⁸⁰

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi

¹⁷⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

¹⁸⁰ *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 13.

pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mintea lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.

Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățături, întru amăgitura oamenilor, întru viclesug spre meșteșugirea înșelăciunii;

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.

Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.

Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgenă, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotriva, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

***

Hulirea creștinismului ca învățătură nedeplină. Acuzarea Sfinților Părinți de ignoranță și lipsă de profunzime:

Învățătura și cultul fecioriei au fost întotdeauna aprofundate în creștinism; dimpotrivă, învățătura despre căsătorie, sfințirea zămislirii n-a fost îndeajuns. Revelația sensului mistic și pozitiv al iubirii dintre bărbat și femeie (eros și nu agape) aparține problematicii conștiinței creștine. Sensul mistic al iubirii, dogmatic e nedezvoltat, și, ceea ce găsim asupra acestui subiect la învățătorii Bisericii, e sărăcăcios și neîndestulător.

Creștinismul Părinților ne învață să câștigăm fecioria prin ascetism, dar nu ne descoperă nicidecum sensul mistic al iubirii, ca pe-o cale ducând la feciorie, la restabilirea chipului integral al omului și a vieții veșnice. Creștinismul are motiv să îndreptățească și sfințirea căsătoriei și familia omenirii păcătoase; el apără și spiritualizează viața genurilor decăzute (I Timotei 2,15), dar nu spune nimic asupra transfigurării sale, asupra venirii unui nou gen. Această transfigurare nu e pusă în lumină în creștinism, ca multe altele. [...] Biserica învață că genul decăzut și împărțit se transformă, în Fecioara Maria, în feciorie și maternitate iluminată, primind într-însa Logosul lumii, care se naște de la Duhul.

Dar se pare că nici o deducție n-a fost făcută în ceea ce privește căile pozitive de iluminare și transfigurare a vechiului element rasial, al genurilor. Sensul religios și pozitiv al iubirii, legătura care-l unește înseși ideii de om, ca ființă integrală, nu e revelat. Aceasta rezultă din dezvoltarea nedeplină în creștinism a conștiinței antropologice. Iubirea, ca și atâtea alte lucruri ale vieții creatoare a omului, rămân neexplicate și nesfințite, afară de lege - într-o oarecare privință - și sortite unui tragic destin în lume.

Iubirea, prin natura sa, ocupă același loc ca mistica. Ea e și spirituală și nu poate fi asimilată organizației fizice și trupesti a vieții omenești. Iubirea e legată ideii inițiale de om. Nu avem o viziune a sensului religios al iubirii, decât simbolic, ca legătură între Hristos și mireasa Sa, Biserica." (N. Berdiaeff, "Esprit et liberte", pp. 220-222).

Buna Vestire ar trebui să însemneze, pentru oameni, o ridicare reală, nu numai doctrinară, a căsătoriei la rangul de taină, și deci cu roade capabile de taină.

Nașteri de sus, suprapuneri de taină, Fiul lui Dumnezeu în Fiul omului, atârnă neînchipuit de mult de înălțimea sau josnicia la care-i trăită viața. Dacă o atitudine mișcă Cerul spre pământ, o alta îl izgonește, ca și când nici n-ar fi Cer.

Buna-Vestire taie hotarul între Sfinți și oameni de nimic.

Prislop.

25.III.49.¹⁸¹

Aici avem de a face cu o esență a învățăturilor Părintelui Arsenie Boca: disprețul față de creștinism și Sfinții Părinți, și admirația demonică față de filozofie și religiile superioare. Aceasta l-a marcat toată viața și l-a dus în cumplita înșelare de a se considera ieromonah Ortodox dar a practica în realitate sacerdoțiul noii spiritualități păgâne, ce vrea să înghită și deformeze creștinismul, considerat inferior ei.

Practic hulește Sfânta Cununie a nu fi deja Taină decât doctrinar, iar pe creștini și Sfinții Părinți îi categorisește drept oameni de nimic. Vom vedea la împreunarea trupească mai amănunțit această cădere a Părintelui Arsenie Boca și părerea sfinției sale că suferința Bisericii ar proveni tocmai de la faptul că preoțimea nu și-a însușit antropologia sa androgină:

Comportamentul, purtarea omului, se consemnează și se înscrie ca informație în codul genetic. Transcrierea e în flux continuu: a binelui sub Har și a răului sub Judecată sau recesivitate. Deci regenerare și degenerare, sunt cele două sensuri ale unei transcrieri a informației. Tot ce contravine destinației sau menirii omului e deviere către degenerare, infirmitate, monstrozitate, ieșire din circuitul vieții și chiar moarte

Antropologia pastorală trebuie deschisă printr-un atac mult mai frontal al problemelor ei, decât simpla sudură între câteva ramuri ale științei despre om și câteva locuri ale Revelației, cum schițarăm până aici

REPERE

I. Lipsește o Antropologie pastorală în Teologie. (S-ar fi putut constitui un nucleu al ei și prin centralizarea atâtor și atâtor experiențe ale preoților cu oamenii, dacă mai marii i-ar fi văzut necesitatea și cineva ar fi fost îndrumat să le vadă într-o sistematizare.)¹⁸²

După cum vedem Părintele Arsenie Boca consideră că antropologia (rațiunea omului – despre care crede și susține că nici creștinismul, nici Sfinții Părinți, nici teologia nu o cunosc și nu o exprimă) constă în modificările genetice provenite în urma comportamentului. Numește în mod eretic Har fluxul informațional ce face bine genetic (regenerează) și Judecată fluxul care face rău genetic (degenerează). Lăsând la o parte că nici genetică nu știa (confundând noțiunile de mutație cu recesivitate, și necunoscând nici măcar câte perechi de cromozomi are omul), se vedește pe el însuși ignorant în ale teologiei.

Harul lui Dumnezeu lucrează prin **pronie** cu cei care se mântuiesc prin înfrânare și prin **judecată** cu cei care nu se înfrânează și au nevoie de suferință dăruită de Dumnezeu ca prin răbdare să-și dobândească sufletele. Iar acestea lucrează asupra minții, iar nu asupra genelor (lucrarea în trup fiind una secundară și nu numai prin acizii nucleici).

Antropologia Părintelui Arsenie Boca este deficitară (făcând apologia științei, nefiind mulțumit doar de câteva elemente științifice puse în genunchi, în slujba revelației), fiindcă provine din cugetarea trupească. Acuzând teologia și Sfinții Părinți, de insuficiență fiindcă au abordat cunoașterea omului prin prisma revelației dumnezeiești, a cunoașterii de sus (care include și trupul, dar în realitățile lui esențiale), de fapt se acuză pe sine de totală neînțelegere a sinelui, ca să nu mai vorbim a omului în general, tăindu-se de la sursa de cunoaștere care l-ar fi putut scăpa din starea de cunoștință mincinoasă în care se afla. Disprețul este marca acestei suficiențe de sine descrise foarte frumos de Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

Așa, și mai mult încă, se chinuie și tânjește sufletul care a pierdut harul Duhului Sfânt și a fost dus în robie de gândurile cele rele.

Dar cine nu cunoaște harul, acela nici nu-l caută. Și așa, lumea s-a alipit de pământ și oamenii nu știu că nimic de pe pământ nu poate înlocui dulceața Duhului Sfânt.

¹⁸¹ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 60-62.

¹⁸² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 238-254.

*Cocoșul de la țară trăiește într-o mică ogradă mulțumit cu soarta lui. Dar vulturul care zboară în înălțimi și vede de sus depărtările azurii, cunoaște multe țări, a văzut păduri și câmpii, râuri și munți, mări și orașe; dacă însă îi tai aripile și-l pui să trăiască împreună cu cocoșul în ograda de la țară, cât de mult îi vor lipsi cerul albastru și stâncile pustii!*¹⁸³

În realitate Sfinții Părinți (și creștinii care le urmează) cunosc cu adevărat omul, mai presus de orice antropologie, fiindcă au această cunoștință de la Însuși Dumnezeu.

Iubirea mistică a omului cu Dumnezeu nu poate fi experimentată și, deci, cunoscută în nici o religie mai mult ca în creștinism, numit de Sfântul Ierarh Vasile cel Mare în Hexaemeron asemănarea cu Hristos, care în Persoana Sa Dumnezeiască unește pe Dumnezeu cu Omul, suindu-L pe acesta pe tronul Sfintei Treimi. Astfel că taina cea mare a nunții mistice dintre Hristos și Biserică (Trupul Său) nu poate fi imaginată, nicidecum trăită, de nici o altă religie, precum în smerita Ortodoxie. Ea nu deduce, ci experiază această iubire și spune tuturor cât de fericită este în cele pe care le-a pățimit.

Mai mult Sfinții Părinți, mai înainte de a scrie ceva, nu deduceau nimic, ci se uneau mistic prin iubire cu Dumnezeu devenind ei înșiși dumnezei după har. Astfel că Însuși Dumnezeu îi învăța realitatea.

1. Socotesc că patru sînt cauzele virtuților îmbinate în treimea desăvârșită, care au mișcat la această scriere de folos pe cel ce, pornit de la cea de la început, a trecut de curând, de cea de la mijloc și a ajuns la treimea teologiei tainice. Cea dintâi este libertatea, adică nepătimirea sufletului, care a înaintat de la lucrarea ostenitoare la contemplarea naturală a zidirii și de acolo a intrat în întunericul cunoștinței lui Dumnezeu. A doua, curăția minții prin lacrimi și rugăciune, din care se naște cuvântul harului și izvorăsc undele înțelesurilor. A treia este sălășluirea Sfintei Treimi în noi, din Care ies revărsările de lumină ale Duhului spre folosul fiecăruia din cei curățiți, pentru dezvăluirea tainelor împărăției cerurilor și pentru descoperirea vistieriilor lui Dumnezeu ascunse în suflet. A patra, este trebuința care silește pe tot cel ce a luat talantul cuvântului cunoștinței, să-l propovăduiască, dată fiind amenințarea lui Dumnezeu, Care zice: «Slugă vicleană și leneșă, trebuia să dai argintul meu zaraților și eu venind aș fi luat al meu cu dobândă» (Matei XXV, 27). De aceasta temîndu-se și David, a zis : «Iată, buzele mele nu le voi împiedica, Doamne, Tu știi; dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea ; adevărul Tău și dreptatea Ta le-am grăit. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de la adunare multă » (Ps. XXXIX, 11).

2. Începutul vieții după Dumnezeu este fuga totală de păcatul din lume, tăgăduirea voilor sufletului și mutarea cugetului pământesc, prin care, înălțîndu-ne spre cugetul dumnezeiesc, ne facem din trupești duhovnicești, omorâți lumii cu trupul și înviați cu sufletul și cu duhul, întru Hristos.

3. Cunoștința nemincinoasă a sufletului despre Dumnezeu, credința simțită cu disprețuirea celor văzute, și făptuirea virtuții, despărțită de toată iubirea de sine, sînt, după Solomon, frînghia întreită care nu va fi ruptă degrabă de duhurile răutății. 184

De aceea Ortodoxia este adevărata fire a lucrurilor.

Dar poate vreun filozof cu mintea lui căzută în cugetare trupească, să fie mai înțelept și să deducă mai multe ca Sfinții Părinți? Poate el ști mai multe decât Însuși Atotștiutorul Dumnezeu?

Cred că nici un om sănătos la cap nu poate gândi acestea.

Atât de cumplit este păgânismul și raționalismul, încât cei asemănători lui Varlaam din Calabria și Părintelui Arsenie Boca cred că ei pot ști mai multe decât Sfinții Părinți, prin deducție, deci mai multe decât Dumnezeu. Atâta întunecare au pățimit. Astfel de lucrare luciferică au înghițit ei cu mintea.

Să vedem acum, ce ne învață despre aceasta Sfânta Scriptură:

1 Co 2: Și eu venind la voi fraților, venit-am nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii, vestind vouă mărturisirea lui Dumnezeu. 2 Că n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos, și pre acesta răstignit. 3 Și eu întru slăbiciune și întru frică, și întru cutremur mare am fost la voi. 4 Și cuvântul meu și propoveduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterii; 5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu. 6 Și înțelepciunea o grăim

¹⁸³ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 46.

¹⁸⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul VI, Ed. cit., pp. 211-212.

întru cel desăvârșit; însă înțelepciunea nu a veacului acestuia, nici a domnilor veacului acestuia, cari sunt pieritori; 7 Ci grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru taină, cea ascunsă, care o au rânduit Dumnezeu mai înainte de veci spre slava noastră; 8 Care nimeni din domnii veacului acestuia nu o a cunoscut; că de o ar fi cunoscut, n'ar fi răstignit pre Domnul slavei. 9 Ci precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suît, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul. 10 Iar nouă ne-au descoperit Dumnezeu prin Duhul său; că Duhul forțele cearcă, și adâncurile lui Dumnezeu. 11 Că cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într'însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasa realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduieii providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările și misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curați” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.¹⁸⁵

– n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau punea, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinții inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărei libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem faptele cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune.[deci... știa. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.:48 Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Fată a Domnului, vin de față si vorbesc cu Iisus, Moise si cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci. Apo 11:3 Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaiszeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor

¹⁸⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogical ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (deci firea + toate lucrările ei + accidentele + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința).

Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două veniri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul...

Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate **fiind fii ai învierii** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, **asemenea cu îngerii** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind **fii lui Dumnezeu** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasa care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngerești ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire - , deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea.

Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost.

Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngerești, nemai ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigrația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor.** Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă

și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduiului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie *Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul Omului?14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci.* Iar față de cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4 răspunzând Petru a zis către Iisus: Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: fie una și lui Moisi una și una lui Ilie,* diferit, așadar, de Ioan – n.n.].

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduiele neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a neștrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.* Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: “Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!” Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: “Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o”. Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. †Grigorie DASCĂLUL et alii, PATERICUL, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul dreptilor și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți

pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele dreptilor care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat voii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»". Sf. BĂTRÂNI et alii, *Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 3*, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?

- Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este făină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniciei.¹⁸⁶

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Cuvios Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști și eretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba înger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt și s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității eretice și prostești nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.*⁸ *Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide..* Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică.

¹⁸⁶ Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos, Editura «Evangelismos», București, 2005, pp. 170-172.

Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățatură.– n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespuse umilințe a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tâlcuirile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândetele, înfrânarea poftelor. – n.n.]

Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.¹⁸⁷

---

¹⁸⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) *unui om în înger* cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Din analiza după Sfinții Părinți a cuvântului de mai sus vedem că toate textele din Sfânta Evanghelie le-a înțeles Părintele Arsenie Boca după literă, ca să poată să-și justifice erezia. Aceasta este o dovadă evidentă că nu a putut ajunge la desăvârșire, neavând astfel cu nici un chip harul Sfântului Duh simțit în trup și în duh, deci nici Sfinte Moaște.

Însuși Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că întemeietorul arsenismului, după cum se prezintă pe sine în gândirea sfinției sale, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, îndreptându-se în fiecare zi spre moartea păcatului, neputând să trăiască viața cea fericită în duh:

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. "Căci de viețuiți după trup, veți muri", zice dumnezeiescul apostol, "iară de omorîți cu duhul faptele trupului, veți trăi". Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea

necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.¹⁸⁸

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dătătorul de plată, Dumnezeu.¹⁸⁹

Dacă este încă în trup, cum s-ar putea reîncarna? Să adauge alt trup peste al său, să se facă iar mic să între în pânțele Sfintei Elisabeta? Dar toate acestea ar fi împotriva unei cugetări izvorâte dintr-o minte sănătoasă. Acest mod de a inventa pe tema credinței tot felul de păreri ce aduc aminte de hinduism sau alte gândiri deșarte este oprit de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură: *1Ti 4:7 Iar de basmele cele spurcate și băbești te ferește și te nevoește pre tine spre buna credință.*

Trebuie să se știe că altceva este examinarea reală și altceva examinarea logică și altceva examinarea abstractă. La toate făpturile deosebirea ipostaselor se examinează real. Căci se examinează real Petru deosebit de Pavel. Dar se examinează logic și abstract ceea ce este comun între ei, ceea ce îi unește, ceea ce îi face unul. Căci gândim cu mintea că Petru și Pavel sunt de aceeași natură și au o natură comună, deoarece fiecare din ei este animal (ființă) rațional și muritor și fiecare este trup însușit cu suflet rațional și cugetător. Această natură comună, deci, este examinată logic. Căci ipostasele nu sunt unele în altele. Fiecare are ceva special și particular, adică este despărțită în sine și are multe lucruri care o deosebesc de cealaltă ipostasă. Sunt depărtate în spațiu, se despart în timp, se deosebesc în felul de a gândi, în putere, în figură, adică înfățișare, în capacitate, în temperament, în vrednicie, în ocupație și în toate însușirile caracteristice, dar mai presus de toate în aceea că ipostasele nu sunt unele în altele, ci despărțite. Pentru aceea se zice: doi, trei și mai mulți oameni. Acest lucru se poate vedea la orice făptură.

[deci nici îngerii nici oamenii nu pot fi confundați ca persoane, unele cu altele, ci se unesc, după fire, doar în chip abstract – n.n.]

Cu totul dimpotrivă la Sfânta Treime cea mai presus de ființă, deasupra tuturor și incomprehensibilă. Căci cu privire la Sfânta Treime ceea ce o unește și o face una este examinat real din pricina coeternității și din pricina identității ființei, activității și voinței, din pricina acordului felului de a gândi și din pricina identității stăpânirii, puterii și bunătății. Nu am spus asemănare, ci identitate și unitate de mișcare, căci este vorba de o singură ființă, o singură bunătate, o singură putere, o singură voință, o singură activitate, o singură stăpânire, una și aceeași, nu trei asemenea unele cu altele, ci una și aceeași mișcare a celor trei ipostase. Căci fiecare dintre ele nu are mai puțină unitate față de altă ipostasă ca față de sine însăși, în sensul că în toate privințele Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul, afară de nenaștere, naștere și purcedere. Iar deosebirea aceasta se înțelege numai pe cale abstractă. Căci cunoaștem un singur Dumnezeu; iar deosebirea o înțelegem numai în însușirile paternității, fîmii și purcederii, potrivit cauzei, cauzatului și desăvârșirii ipostasei, adică modului de existență. Cu privire la Dumnezeirea cea înfinită nu putem vorbi ca despre noi de o depărtare spațială, deoarece ipostasele sunt unele în altele, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că sunt unite, potrivit cuvântului Domnului, care zice: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”⁸³, între ipostasele Dumnezeirii nu există deosebire de voință sau de gândire sau de activitate sau de putere sau de altceva din acelea care dau naștere în noi la deosebire

¹⁸⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 399-400.

¹⁸⁹ Mineiului pe iulie, citat de aici:

[211](http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%9Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>”, vineri, 19 iunie 2015.</p></div><div data-bbox=)

complet reală. Pentru aceea nu spunem că Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei Dumnezei, ci, din contră, că Sfânta Treime este un singur Dumnezeu, Fiul și Duhul se raportează la o singură cauză; nu sunt nici alcătuiți, nici contractați în sensul contopirii lui Sabelie⁸⁴.

[dacă nici în cazul lui Dumnezeu, Care este Unul, Persoanele care au o asemenea întrepătrundere încât se deosebesc doar pe cale abstractă, Ele totuși nu se confundă, nici nu se amestecă, și, deci nu este vorba de aceeași Persoană ci de Trei, ce excepție ar putea fi la făpturi care toate se deosebesc real? Cum ar putea Gavriil să fie Mihail sau Ilie să fie Ioan sau, cu atât mai mult, cum ar putea să fie Gavriil Ilie, și Mihail să fie Ioan când se deosebesc și cu firile, primii fiind serafimi și ultimii fiind oameni? – n.n.]

Căci, după cum am spus, ipostasele Sfintei Treimi se unesc, nu în sensul că ele se amestecă, ci în sensul că ele există unele în altele; iar întrepătrunderea reciprocă a ipostaselor este fără contractare și fără amestecare. Ele nu sunt depărtate unele de altele, și nici împărțite în ce privește ființa, în sensul împărțirii lui Arie⁸⁵. Căci dacă trebuie să spunem pe scurt, Dumnezeirea este neîmpărțită în cele ce se împart, după cum în trei corpuri solare, care există unul în altul și sunt nedespărțite, avem o singură unire și apropiere a luminii. Așadar, când privim la Dumnezeire, la prima cauză, la singura stăpânire și la una și la aceeași, ca să spun așa, mișcare și voință a Dumnezeirii, la identitatea ființei, a puterii, a activității, a domniei, atunci avem în mintea noastră o unitate. Dar când privim la acelea, în care este Dumnezeirea, sau ca să spun mai precis, care sunt acelea din care este Dumnezeirea și care sunt de acolo din prima cauză în afară de timp, de aceeași slavă și nedespărțite, adică ipostasele Fiului și Duhului, atunci trei sunt acelea la care trebuie să ne închinăm. Un Tată, Tatăl, care este fără de început, în sensul că este necauzat. Căci nu este din cineva. Un Fiu, Fiul, care nu este fără de început, în sensul că nu este necauzat. Căci este din Tatăl. Dar dacă ai raporta termenul de „început” la timp, atunci și Fiul este fără de început, căci el este făcătorul timpurilor și prin urmare nu cade sub timp. Un Duh, Sfântul Duh, care este din Tatăl, nu în chip firesc, ci purces. Tatăl nu este lipsit de năștere, pentru că a născut, nici Fiul de naștere, pentru că a fost născut din cel nenăscut — dar cum? — și nici Duhul nu se schimbă în Tatăl sau în Fiul, pentru că purcede și este Dumnezeu, însușirea este ceva netransmisibil; cum ar putea să rămână însușire ceea ce se transmite sau se preface? Căci dacă Tatăl este Fiul, atunci nu este cu adevărat Tată, căci unul este cu adevărat Tatăl. Și dacă Fiul este Tatăl, atunci nu este cu adevărat Fiu, căci unul este cu adevărat Fiu și unul Duhul Sfânt. [...]

Am spus în repetate rânduri că altceva este ființa și altceva este ipostasa, și că ființa indică specia comună și cuprinzătoare a ipostaselor de aceeași specie, spre exemplu: Dumnezeu, omul, iar ipostasa arată individul (persoana) adică Tatăl, Fiul, Sf. Duh, Petru, Pavel. [...]

„Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă trup sufletesc” — adică gros și muritor — „înviază trup duhovnicesc”⁸⁰⁸, ca și trupul Domnului după înviere, care a trecut prin ușile încuiate, care nu simțea oboseala și nu avea nevoie de mâncare, somn și băutură. „Căci vor fi, spune Domnul, ca îngerii lui Dumnezeu. Nu mai este căsătorie, nici naștere de copii”⁸⁰⁹. Căci spune dumnezeiescul apostol: „Petrecerea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, pe Domnul Iisus, care va schimba trupul smereniei noastre ca să fie la fel cu trupul slavei Lui”⁸¹⁰. Nu vorbesc de o schimbare în altă formă — departe cu acest gând! — ci mai degrabă de o schimbare din stricăciune în nestricăciune.

[așadar, și după înviere, vom păstra trupurile noastre, nu vom fi îngeri fără de trup. Comparația cu îngerii se referă la faptul că vom trece prin ușile încuiate, nu vom obosi, nu vom avea nevoie de mâncare și celelalte. Vom avea trup înviat întru slavă ca a îngerilor, dar nu vom fi fără trupuri ca ei. – n.n.] [...]

Lucrurile, care au o existență contrară, acelea au contrar și felul de a exista, adică însușirile. Și cine nu va cădea de acord cu noi că toate existențele, toate cele care cad sub simțirea noastră, chiar și îngerii, se schimbă, se prefac și se mișcă în multe feluri! Cele spirituale, adică îngerii, sufletele și demonii, se schimbă potrivit voinței libere, care crește sau se micșorează, fie în progresul în bine, fie în îndepărtarea de bine. Celelalte se schimbă prin naștere și distrugere, prin creștere și micșorare, prin schimbarea însușirilor și mișcarea de la un loc la altul.

[lucrurile spirituale se schimbă potrivit voinței, dar nu își schimbă firea – n.n.] [...]

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe.

[în nici un caz nu este om, care este legat de trup – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi [dar nu cu firea ci cu voirea – n.n.], căci tot ceea ce este creat este schimbător.

Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rațional este și liber. Așadar, pentru că îngerul are o fire rațională și spirituală, este liber; iar pentru că este creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău (cazul îngerilor căzuți n.n.).

Îngerul este incapabil de pocăință, pentru că este necorporal. Omul, însă, din pricina slăbiciunii corpului are parte de pocăință.

[vedem că, deoarece îngerii sunt raționali și liberi sunt persoane, iar fiindcă sunt incapabili de pocăință și sunt minți pure, nu pot fi minte omenească, capabilă de pocăință tocmai pentru că a fost făcută să se unească cu trupul care are slăbiciuni. Deci îngerii nu pot primi trup, nu se pot întrupa, nu se pot încarna. – n.n.]

Îngerul nu este nemuritor prin fire, ci prin har,

[deci, nu poate muri, ca să nu mai fie înger ci să se facă om – n.n.]

căci tot ceea ce are început are și sfârșit potrivit naturii lui. Numai Dumnezeu este veșnic, dar mai degrabă este mai presus de veșnicie. Căci cel care a făcut timpurile nu este sub timp, ci deasupra timpului. [...]

Dar noi spunem că sfinții părinți au numit mișcarea omenească în multe feluri, potrivit problemelor pe care le discutau. Au numit-o putere, activitate, deosebire, mișcare, însușire, calitate și patimă. Au numit-o putere, nu în opoziție cu cea dumnezeiască, ci pentru că este o putere care își are cauza în ea însăși și pentru că este neschimbătoare. Au numit-o activitate, pentru că este ceva caracteristic, care scoate la iveală ceea ce este asemenea în toate cele de aceeași specie. Au numit-o deosebire, pentru că ea face deosebirea între specii. Au numit-o mișcare, pentru că ea indică specia. Au numit-o însușire, pentru că ea constituie specia și se află numai în ea și nu în alta. Au numit-o calitate, pentru că ea este specifică speciei.

[deci, pocăința fiind caracteristică numai omului, îngerul nu se poate face om – n.n.] *Au numit-o patimă, pentru că se mișcă — căci toate cele ce sunt din Dumnezeu și după Dumnezeu, prin faptul că se mișcă, suferă, pentru că ele nu sunt prin ele mișcătoare și prin sine puternice. [...]*

Firea se înțelege sau abstract — căci nu există prin sine însăși — sau comun în toate ipostasele de aceeași specie, unindu-le [deci, îngerii nu pot fi oameni, fiindcă n-ar mai fi îngeri – n.n.] și se numește fire considerată în specie sau integral prin adăugarea accidentelor, așa cum există într-o ipostasă [ipostasa sau persoana este firea + accidentele, deci persoana îngerului nu se poate face persoană omenească, neputându-i lua nici firea nici accidentele – n.n.], și se numește fire considerată în individ; ea este aceeași cu cea considerată în specie [...]

Mai mult: în toți oamenii există voința și nu la unii există, iar la alții nu există; dar ceea ce se observă în chip obștesc la toți caracterizează firea care este în indivizii de sub ea; prin urmare, omul este prin natură volițional.

[tot așa este și cu pocăința. Îngerul neavând pocăință și nici trup, în veac nu va putea fi om – n.n.]

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine.

[deci ipostasele îngerești nu pot fi ipostase omenești, atât datorită diferenței între firi, cât și datorită diferenței între însușirile caracteristice, care deosebesc și ipostasele aceleiași firi între ele. Pe cine să nedreptățească Dumnezeu desființându-l pe ipostasul care se prefăce în altul sau pe cel în care s-a prefăcut cel dintâi. Pe cine să distrugă Dumnezeu pe Ilie care se face Ioan sau pe Ioan care nu mai este fiindcă de fapt este Ilie. Vai nouă, de o astfel de logică illogică. – n.n.]

Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. [...]

Ceea ce face ca ereticii să rătăcească este faptul că ei identifică noțiunea de fire și ipostasă. Când spunem că oamenii au o singură fire, trebuie să se știe că nu spunem aceasta referindu-ne la definiția sufletului și a corpului, căci este cu neputință să spunem că sufletul și corpul comparate unul cu altul sunt de o fire. Dar pentru că ipostasele oamenilor sunt foarte multe, toți primesc aceeași definiție a firii,

căci toți sunt compuși din suflet și corp, toți participă firii sufletului și posedă ființa corpului și o specie comună. Spunem o singură fire a ipostaselor celor multe și diferite. Cu toate acestea fiecare ipostasă are două firi, este compusă din două firi, adică din suflet și corp.

[așadar îngerul fiind dintr-o singură fire nu poate fi ipostas omenesc. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca a stat să se uite în oglindă cât a fost în facultatea de Teologie, în loc să învețe Dogmatica Ortodoxă, care l-ar fi scutit neînțelegerea noțiunilor de fire și de ipostas, cât și de înșelare – n.n.] [...]

Dumnezeu l-a pus pe Adam în paradis, care era atât spiritual cât și sensibil. în cel sensibil sălăsluia cu trupul pe pământ, dar cu sufletul trăia împreună cu îngerii, cultivând gânduri dumnezeiești și hrănindu-se cu ele. Era gol din pricina simplității sale și a vieții lui naturale; se urca numai către creator cu ajutorul fapturilor, bucurându-se și veselindu-se de contemplarea Lui.

Pentru că Dumnezeu a împodobit pe om în chip natural cu voință liberă, i-a dat poruncă să nu mănânce din pomul cunoștinței²⁵⁴. Dar despre pom am vorbit după puterea noastră destul în capitolul despre paradis²⁵⁵. Dumnezeu i-a dat această poruncă făgăduindu-i că dacă va păzi vrednicia sufletului, dând victorie rațiunii, cunoscând pe creator și păzind porunca Lui, va participa fericirii veșnice, va trăi în veci, ajungând mai presus de moarte. Dar dacă va supune sufletul corpului, dacă va prefera plăcerile corpului, neținând seamă de vrednicia lui, asemănându-se animalelor neînțelegătoare²⁵⁶, scuturând jugul creatorului și neglijând porunca Lui dumnezeiască, va fi responsabil de moarte și va fi supus stricăciunii și osteneții, ducând o viață nenorocită. Căci nu era folositor ca omul să dobândească nemurirea fără să fie încă ispitit și încercat, ca să nu cadă în mândria și condamnarea diavolului²⁵⁷. Diavolul din pricina nemuririi sale, după căderea lui de bunăvoie, s-a fixat în rău în chip neschimbat și fără posibilitate de pocăință. După cum iarăși și îngerii, după alegerea de bunăvoie a virtuții, s-au stabilit, prin har, în chip neschimbat în bine.

[ce diferențe mari, de netrecut, între îngeri, demoni și oameni. Ei au asemănări prin existența rațiunii și voinței, dar diferă între ei prezența/absența trupului și pocăinței. După înviere se vor asemăna mai mult, prin pierderea posibilității pocăinței, prin har, și prin spiritualizarea trupului, dar nici atunci, nu vor fi desființate diferențele între firi, cu atât mai puțin între persoane – n.n.]

Prin urmare, trebuia ca omul să fie încercat mai întâi, căci un bărbat neispitit și neîncercat nu este vrednic de nimic. Și în încercare să se desăvârșească prin păzirea poruncii, ca astfel să primească nemurirea drept răsplată a virtuții. Căci omul, fiind la mijloc între Dumnezeu și materie, prin păzirea poruncii, după ce se libera de legătura firească cu existențele, avea să se fixeze în chip nestrămutat în bine, unindu-se cu Dumnezeu potrivit unei stări sufletești speciale. [nici aceasta nu o poate face îngerul, neavând trup – n.n.] Prin călcarea poruncii, însă, îndreptându-se mai mult spre materie și smulgându-și spiritul său de la cauza lui, adică de la Dumnezeu, și-a impropriat coruptibilitatea, a ajuns pasibil în loc de impasibil, muritor în loc de nemuritor, are nevoie de legături trupești și de naștere seminală, s-a lipit, prin dragostea de viață, de plăceri, ca și când ele ar fi elementele constitutive vieții, și urâște fără nici o teamă pe cei care se sârguiesc să-l lipsească de ele, și a schimbat dragostea de Dumnezeu în dragoste față de materie, iar mânia contra adevăratului dușman al mântuirii a prefăcut-o în mânie față de ceilalți oameni. Așadar, prin invidia diavolului, omul a fost biruit. Căci diavolul invidios și urător de bine nu suferea, el, care a căzut din pricina mândriei, să dobândim cele de sus. **Pentru aceea mincinosul momește pe nefericitul Adam cu nădejdea Dumnezeirii și după ce îl urcă la aceeași înălțime a mândriei, îl pogoară spre aceeași prăpastie a căderii.** [iată războiul vechi și nou. Să nu-l judecăm pe Părintele Arsenie Boca. Și noi putem oricând cădea într-o mai rea înșelare. – n.n.] [...]

Trebuie să se știe că îngerii, fiind ființe raționale, sunt înzestrați cu liberul arbitru. Și pentru că sunt creați sunt și schimbători. Acest lucru l-a arătat diavolul. El a fost creat bun de creator, dar, în virtutea liberului arbitru, el și cu puterile care au apostaziat împreună cu el, adică demonii, a ajuns descoperitorul răutății, în timp ce celelalte cete ale îngerilor au persistat în bine.

[și diavolul este deci, persoană, având voie liberă. Nici el nu se poate întrupa. – n.n.] [...]

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evanghelii despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi 2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul și Paștele săvârșind” (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o înviind pe fiul văduvei” (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.¹⁹³

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar_9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

Zicând că Ilie „va veni”, arată că încă n-a venit, dar va veni ca înaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate”, adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - întru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit”, il arată pe înaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit”, omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscușiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe Ioan l-a numit „Ilie”, fiindcă el a fost înaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [înaintemergător] al Venirii celei de a doua.¹⁹⁴ [deci sunt doi, nu unul – n.n.]

Exprimarea „Ilie a și venit” pentru desemna pe Ioan, adică a vorbi despre o persoană, folosindu-se de numele și pilda alteia care o preînchipuia, este specifică Sfintelor Scripturi și se cheamă alegorie, unul din cele patru modalități Ortodoxe de a tâlcui și înțelege Biblia (istoric, tropologic, alegoric și anagogic). Dar aceasta nu înseamnă că se prefac persoanele una în alta, cum ar deduce cineva ca Părintele Arsenie Boca care are cugetare trupească, neînțelegând simbolurile. De aceea acest mod de înțelegere nu este accesibil decât celor care studiază Sfinții Părinți și nu celor ce își formează credința după părerea proprie, vedenii sau știință. Sfinții Părinți recurgeau întotdeauna la Sfânta Tradiție și numai când nu găseau răspuns acolo, se rugau lui Dumnezeu să le descopere direct.

Vedem că Însuși Mântuitorul ne arată cum să abordăm corect Sfânta Scriptură tocmai în legătură cu înțelegerea lui Ilie ca preînchipuire al lui Ioan sau Ioan ca prototip al lui Ilie, deși Hristos este Marele Prototip al tuturor:

Mat 11:13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Mat 11:14 Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. 15 Cine are urechi de auzit să audă.

*„De voiți si primiți”, adică si judecați cu dreptă socoteală și nu cu pizmire, acesta este Ilie despre care a zis Proorocul Maleahi că va să vie (Maleahi 3, 23), pentru că și Înaintemergătorul și Ilie au aceeași slujire. Ioan a venit mai înainte de Venirea cea dintâi, iar Ilie va veni mai înainte de Venirea ce va să fie”.
După aceea, arătând că aceasta este vorbă umbrită și ascunsă*

[deci nu-l judecăm pe bietul părinte că nu a înțeles-o. Nu era iscusit la astfel de cuvinte umbrite ale Sfintelor Scripturi. Ne pare însă rău că nu s-a smerit să întrebe, deși l-a cunoscut chiar și pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care precis l-ar fi lămurit, ci s-a luat după mintea sfinției sale și după scrierile hinduse în care s-a format și a dat un răspuns șovăielnic, care întunecă pe cititori – n.n.] - *anume că Ioan este Ilie – și că este trebuință de pricepere [înțelepciune] spre a o înțelege, zice [Iisus]: 11:15; Cine are urechi de auzit să audă îndemnându-i pe ei spre a întreba și [astfel] a învăța.*

[Așadar este nevoie de înțelepciune duhovnicească, deci smerită și a întreba, desigur pe Sfinții Părinți – n.n.]¹⁹⁵

Păcatului interpretării hinduse a Sfintelor Scripturi se adaugă ca o circumstanță agravantă faptul că tâlcuirile de mai sus sunt recomandate în toată Sfânta noastră Biserică, fiind o sinteză după toți Sfinții

¹⁹³ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

¹⁹⁴ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

¹⁹⁵ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 240.

Părinți, și erau publicate și pe vremea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ori nu le-a citit, neglijându-le, ori le-a citit disprețuindu-le. Cu câtă durere trebuie să înțelegem noi acestea și să ne ferim de o astfel de primejdie, rugându-ne bunului Dumnezeu să-l ierte și să ne ierte și să ne miluiască și pe noi, acoperindu-ne cu purtarea Lui de grijă.

Mat 3:9 Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Prin „pietre” înțelegem și neamurile, dintru care mulți au crezut. Dar chiar și în înțelesul acesta zice Ioan, că și din pietre poate să facă Dumnezeu „fii lui Avraam”, căci „piatră” era pântecul Sarrei din pricina sterpiciunii. Dar ea a născut (Facere 11, 12; 21,1-2) Si iarăși a ridicat Domnul fii lui Avraam „din pietre”. Când? Atunci când răstignindu-Se El, văzând mulți pietrele despiciându-se, au crezut (Matei 27, 51).

[Din pietre poate face fii ai lui Avraam, dar dintr-o persoană o alta nu, fiindcă ar desființa libertatea celei transformate, și nu numai libertatea ci chiar ceea ce este esențial într-o persoană: modul unic de a fi, prefăcându-o în alta. Dar și cea în care se transformă ar fi jignită, că nu ar fi putut ea de la sine, să descopere pe Dumnezeu ci a avut nevoie de o alta. Și această jignire să fie adresată tocmai Sfântului Ioan, cel ce șade și mijlocește de-a stânga Mântuitorului. De ce să nu fie două bogății infinite, două feluri de a lăuda pe Dumnezeu și iubi, fiind două persoane, ci să se reducă la numai una. De ce să acuzăm pe Dumnezeu de faptul că e constrâns tocmai în bogăția cea mare a creării chipurilor Lui persoanele? Transformarea unei persoane în alta care nu se face nici în iad cu nimeni, nicidecum pe pământ, cu atât mai puțin a face din îngeri oameni. Dar, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți, vedem că Dumnezeu nici măcar materia impersonală și amorfă nu o preface în persoane, adică nici pietrele nu le face fii ai lui Avraam, decât în sens tropologic, adică de îndreptare a moravurilor în sensul despieririi inimii iudeilor și în sens alegoric, ca vindecarea de sterpiciune a Sarrei. Înnoirea cerului și pământului este prefacerea lor în duhovnicești pentru a fi potrivite cu trupurile noastre înviate, și astfel vor fi spiritualizate pentru și prin persoanele noastre în Hristos. Nicidecum nu se va preface vreo piatră în vreun fiu al lui Avraam, Dumnezeu netrecând peste raționalitatea firii pe care El însuși ne-a dăruit-o prin creație – n.n.].¹⁹⁶

Dar ce ne spune Sfânta Scriptură:

Evr 9:27 Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

Cum așadar să moară cineva, chiar și Ilie, de două ori, dacă se reîncarnează în Ioan, și pentru cine ar fi judecat pentru Ilie sau pentru Ioan?

Surprindem însă în această întunecată răstălmăcire pe care o face Părintele Arsenie Boca Sfintelor Scripturi un păcat mai grav, specific celor ce nu au înțeles și trăit cum dorește Hristos Ortodoxia:

Dar cel ce vrea să înțeleagă Sf. Scriptură în lumina cunoștinței lui Hristos, ca referindu-se la suflet, trebuie să se exercite cu toată sânguința și în tălmăcirea numelor, care poate să lămurească tot înțelesul celor scrise. E nevoie să facă aceasta dacă vrea să ajungă la înțelegerea întocmai a celor scrise și să nu coboare în chip iudaic înălțimea Duhului la pământ spre trup, închizând (circumscriind) făgăduințele dumnezeiești și nestricăcioase ale bunurilor spirituale în stricăciunea bunurilor trecătoare, precum o fac unii dintre așa zișii creștini. Aceștia poartă în chip mincinos numele care derivă de la Hristos, dovedindu-se că tăgăduiesc prin faptele lor înțelesul lui și umblând pe o cale contrară lui Hristos, cum va arăta pe scurt cuvântul nostru.

Căci Dumnezeu a venit la noi făcându-se om, pe lângă alte pricini tainice pe care nu le poate pătrunde nici o rațiune, și pentru ca să plinească legea duhovnicește, prin înlăturarea literei, și să înalțe și să facă arătată puterea ei de viață făcătoare, depărtând partea care omoară. Iar partea legii care omoară este, după dumnezeiescul Apostol, litera, precum puterea de viață făcătoare a ei este duhul. Căci zice: “litera omoară, iar duhul face viu”.³³¹ (331 II Cor. 3, 6) Dar dacă-i așa, creștinii mincinoși de care vorbeam, au ales fățiș partea contrară a lui Hristos și au ignorat toată taina întrupării.

[dar așa face Părintele Arsenie Boca nu numai la răstălmăcirea spre metempsihoză a Sfintelor Scripturi ci și când pune în gura lui Moise și a Sfintei Biserici înțelesuri genetice care îl vor duce la niște aberații științifice și antropologice devastatoare pentru el și pentru contemporani, după cum vom vedea mai jos la răstălmăcirea de tip hindus și orgonomic a împreunării trupesti cu mască endocrină – n.n.]

Ei nu numai că și-au îngropat prin literă toată puterea înțelegerii și n-au voit să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (3), ci au ales mai bine să fie pământ, potrivit amenințării, și să se întoarcă

¹⁹⁶ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 164.

la pământ, prin afecțiunea lor față de literă, ca față de pământ, în loc să aleagă legătura cu cerul, adică cu duhul, și să fie răpiți în văzduh, adică în lumina spirituală, întru întâmpinarea Domnului, în nori, adică în contemplațiile înalte, și astfel să fie totdeauna împreună cu El prin cunoștință

[ce păcat că Părintele Arsenie Boca a ales vedeniile superficiale și ieftine, refuzând contemplațiile înalte duhovnicești descoperite prin Sfinții Părinți, refuzând a fi prin cunoștință cu Hristos – n.n.]. De aceea cu drept cuvânt se cade să ne scârbim de aceștia, întrucât se aleg cu o pagubă insuportabilă din pricina neștiinței, dar și ne întristăm, întrucât dau multe prilejuri Iudeilor spre întărirea în necredință. Dar noi lăsăm-i pe aceia să fie așa cum vor, să ne întoarcem la noi înșine și la Scriptură, începând cercetarea duhovnicească a capitolului de față cu tălmăcirea numelor.

[...]

Așa am înțeles eu locul, după Puterea mea. Dacă poate cineva să vadă în cele spuse un înțeles mai înalt,

[mai înalt nu mai josnic, mistic iar nu mistificator, tainic iar nu esoteric, mai de preț, adică după Sfinții Părinți iar nu contradictoriu Sfintei Predanii – n.n.]

ne va face și nouă și lui bucurie, arătând acest înțeles mai de preț al celor scrise. Căci am spus mai înainte despre cuvântul Scripturii dumnezeiești, că rămâne totdeauna fără hotar (necircumscriș), hotărnicind (circumscriind) pe toți cei ce-l grăesc, dar el însuși neputând fi hotărnicit de cei care-l grăiesc. Deci chiar de am spus ceva după puterea mea, și aceasta luându-mi o mare îndrăzneală, nu am îmbrățișat tot înțelesul celor scrise, acesta aflându-se înfinit mai presus de puterea mea.

Scolii

1. Precum Dumnezeu după ființă nu e supus cunoașterii, la fel nici cuvântul lui nu poate fi cuprins prin cunoștința noastră.

2. Cei ce își lipesc cugetarea în chip iudaic numai de literă, așteaptă făgăduințele bunurilor neprihănite în veacul acesta, necunoscând bunurile firești ale sufletului.

3. Cel ce poartă “chipul celui ceresc”,³³⁶ se sârguiește să urmeze în toate duhului Sf. Scripturi, care conservă sufletul prin virtute și cunoștință. Iar cel ce poartă “chipul celui pământesc”, cultivă numai litera, care susține slujirea trupească prin simțuri, ce dă naștere patimilor.

[...]

Cuvântul Sf. Scripturi, deși are margini (e circumscriș) după literă, sfârșindu-se deodată cu timpul în care se petrec lucrurile istorisite, după duh, în înțelesurile lui mai înalte, rămâne totdeauna fără hotar (necircumscriș). Și nimeni să nu spună că nu poate crede aceasta, știind că Dumnezeu care a vorbit e fără hotar (necircumscriș) după natură. Căci cei ce voiesc să asculte cu inima curată sfatul Scripturii, se cuvine să creadă că și cuvântul grăit de El se aseamănă mai mult Lui.³³⁰¹⁹⁷ Fiindcă dacă Dumnezeu este cel ce a grăit, iar El este după ființă nehotărnicit, e vădit că și cuvântul grăit de El e nehotărnicit (1).

Așadar, chiar dacă cele petrecute figurat în timpul lui Ezechia au luat sfârșit, contemplând duhovnicește întâmplările istorisite care s-au sfârșit atunci, să admirăm înțelepciunea Duhului Sfânt care le-a scris. Căci în fiecare dintre cei ce se împărtășesc de firea omenească a așezat puțința ca să realizeze în sine așa cum trebuie și cum se cuvine înțelesul celor scrise. Astfel oricine vrea să se facă învățacel al cuvântului dumnezeiesc și să nu socotească nimic din cele prezente și trecătoare deopotrivă cu virtutea, poate deveni un alt Ezechia în duh. Ba și un alt Isaia, neîmpiedecat de nimic să se roage, să strige la cer, să fie auzit și să obțină de la Dumnezeu, printr-un înger, distrugerea și pieirea celor ce îl războiesc spiritual.

[...]

15. Ermonți și Memfivoste sunt materia și forma, iar cei cinci fii ai Merobei, încincita rea întrebuințare a simțurilor, împreunându-le pe acestea laolaltă, adică împlinind simțurile cu materia și forma, în urma înțelegerii trupești a legii, cel ce mărginește înțelesul la literă pe de-o parte dă naștere patimei trupești, iar pe de alta, corupe rațiunile naturale.

16. Patima și firea, după rațiunea existenței lor, niciodată nu există împreună.

17. Cel ce nu crede că Scriptura este duhovnicească, nu-și simte puținătatea cunoștinței.

18. Când David e înțeles ca lege, în sens iudaic, se tălmăcește “disprețuire”, pentru tradiția interpretării trupești a celor dumnezeiești, iar când înseamnă în sens creștin duhul, se tălmăcește “cel tare la vedere”, pentru contemplația cunoștinței ce se petrece în minte.

¹⁹⁷ 330 Cuvântul Scripturii se aseamănă mai mult lui Dumnezeu cel necircumscriș, decât omului mărginit, de la care l-a împrumutat Dumnezeu. Căci în gura lui Dumnezeu cuvântul omenesc își lărgește cuprinsul la înfinit, potrivit cu cel ce îl folosește.

19. Prin sufletul Scripturii a înțeles duhul ei, iar prin trup litera.

Cei trei ani sunt cele trei legi, cea scrisă, cea naturală și cea a harului, care vin una după alta. **Deci cel ce înțelege legea scrisă trupește, nu hrănește sufletul cu virtuți; la fel cel ce nu sesizează rațiunile lucrurilor, nu-și nutrește mintea din belșug cu înțelepciunea variată a lui Dumnezeu; iar cel ce nu cunoaște marea taină a harului celui nou, nu se veselește cu nădejdea viitoare îndumnezeiri. Așadar lipsa contemplației duhovnicești sub regimul legii scrise e urmată de lipsa înțelepciunii variate a lui Dumnezeu ce se poate primi prin legea naturală, iar aceasta e urmată la rândul ei de ignorarea îndumnezeirii ce se va da prin har în temeiul tainei celei noi.** 656¹⁹⁸

21. **Cel cenu înțelege legea duhovnicește, chiar dacă legea a murit pentru el, dat fiind că nu-i mai servește trupește, dar mai păstrează înțelesurile coborâte ale legii, mai cruță încă pe copiii și pe nepoții lui Saul. De aceea e chinuit de foamea cunoștinței.**

22. Precum fața e pecetea caracteristică pentru fiecare, la fel cunoștința duhovnicească caracterizează și revelează dumnezeiescul. De aceea cel ce o caută pe aceasta, caută fața Domnului.

23. David se mai tâlmăcește “cel tare la vedere” și “minte străvăzătoare”.

24. Cel devenit în întregime trup prin jertfele sângeroase aduse după litera legii, iubește neștiința, socotind că porunca e numai spre plăcerea trupului.

25. **Cel ce slujește, zice, legii trupește, naște păcatul cu fapta ca materie și modelează consimțirea minții cu păcatul ca formă, prin plăcerile corespunzătoare simțurilor.** Iar cel ce primește Scriptura duhovnicește, omoară prin cugetările naturale pe înălțimea contemplației lucrarea păcatului ca materie și consimțirea cu păcatul ca formă, împreună cu modurile întrebuintării abuzive a simțurilor, în vederea plăcerii, ca pe niște fii și nepoți ai legii scrise.

26. Fără contemplația naturală nimeni nu cunoaște deosebirea simbolurilor legii de lucrurile dumnezeiești.

27. Prin spânzurare a înțeles scoaterea la iveală a literii omorâte a legii pe înălțimea contemplației, prin cunoștința în duh.

28. Prin “hotarul lui Israel” a înțeles toată rațiunea și tot modul contemplației, în care nu se poate menține deloc predania înțelegerii trupești a legii.

29. **Duhul zice, e dăătorul vieții, iar legea omorâtoarea vieții. Prin urmare nu poate lucra deodată și litera și duhul, precum nu există împreună ceea ce e făcător de viață cu ceea ce e făcător de stricăciune.**

30. Părticica ce se taie împrejur (prepuțul), e ceva natural și tot ce e natural e o faptă a creațiunii dumnezeiești. Iar fapta creațiunii dumnezeiești este “bună foarte”, după cuvântul care zice: “A văzut Dumnezeu toate câte le-a făcut și iată erau bune foarte”. Legea însă, poruncind înlăturarea acelei părticele, prin tăierea împrejur, înfățișează pe Dumnezeu ca pe unul ce și-ar corecta în chip artificial propriul Său lucru, ceea ce chiar și numai a gândi constituie culmea împietății. De aceea cel ce înțelege în mod natural⁶⁵⁷ simbolurile legii, știe că Dumnezeu nu urmărește să corecteze firea în chip artificial, ci poruncește să fie tăiată pasionalitatea adăugată la rațiunea (constituția) sufletului și indicată tipic prin acea părticică trupească. Pe aceasta o leapădă cunoștința prin bărbăția voinței arătată în făptuire. Căci preotul care face tăierea împrejur închipuiește cunoștința ce mânuiește, ca pe un cuțit împotriva patimii, bărbăția rațiunii arătată în fapte. Așa e desființată predania trupească a legii, când duhul covârșește litera.

[...]

Deci cel ce se ține numai de litera Scripturii ca Saul, pe de o parte respinge rațiunile cele după fire, iar pe de alta, nu crede în chemarea neamurilor anunțată tainic de mai înainte, căutând în lege, așa cum o înțelege el, numai plăcerea trupului. Iar câtă vreme stăpânește această dispoziție trupească peste cei ce, înțelegând astfel legea, trăiesc numai după simțuri, nu se ivește în ea foamea cunoștinței duhovnicești (17). Pentru că foamea este absența bunurilor ce au fost cunoscute odată prin experiența însăși și lipsa totală a mâncărurilor duhovnicești care întrețin sufletul. Căci cum va socoti cineva ca foame sau ca lipsă absența celor pe care nu le-a cunoscut niciodată? De aceea, cât trăiește Saul nu se ivește foametea, pentru că nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești cât trăia litera legii și împărătea peste Iudeii cei pământești cu

¹⁹⁸ 656 Este interesant că în această ordine a legilor, legea naturală e așezată după cea scrisă, fiind socotită pe o treaptă mai înaltă. Această ordine corespunde cu cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc: a activității virtuoză, a contemplării naturale, a îndumnezeirii. Ordinea aceasta a legilor o înțelegem dacă o considerăm nu atât pe planul istoriei, ci pe al vieții fiecărui ins. Apoi dacă prin legea scrisă se înțelege în special legea celor zece porunci. Astfel fiecare om trebuie să înceapă de la împlinirea poruncilor, pentru a se ridica la contemplarea lui Dumnezeu în natură și apoi a se uni cu Dumnezeu.

înțelegerea. Când însă începe să strălucească raza harului evanghelic și ia David împărăția peste cei duhovnicești cu înțelegerea, cu alte cuvinte legea înțeleasă duhovnicește, lucru care se întâmplă după moartea lui Saul, adică după sfârșitul literii (căci David se tălmăcește “disprețuire” și “cel tare la vedere”, primul înțeles potrivit-i-se din punctul de vedere al Iudeilor, întrucât litera copleșește duhul, iar al doilea din punctul de vedere al creștinilor, întrucât duhul biruiește litera) (18), atunci se simte foametea cunoștinței duhovnicești. Și anume o simte poporul credincios îndeobște și sufletul fiecăruia îndeosebi, când alege învelișul de dinafară al literii în locul contemplației tainice în duh și socotește, așa zicând, sufletul Scripturii mai de necinste decât trupul ei (19). Căci cu adevărat flămânzește poporul celor ce cred și au cunoscut adevărul, ca și sufletul fiecăruia, atunci când cade din contemplația duhovnicească prin har și ajunge în robia formelor și chipurilor literii, care nu hrănește mintea cu înțelesurile mărețe, ci umple simțirea cu năluciri pătimașe prin figurile trupești ale simbolurilor Scripturii. Din această pricină se spune că foametea de cunoștința lui Dumnezeu se prelungește “trei ani unul după altul”. Căci tot cel ce nu-și însușește înțelegerea duhovnicească a dumnezeieștii Scripturi, leapădă pe de o parte, deodată cu ea, asemenea Iudeilor, și legea naturală, iar pe de altă parte nu cunoaște nici legea harului, prin care li se dă celor călăuziți de ea îndumnezeirea.

Prin urmare foametea celor trei ani înseamnă lipsa de cunoștință care le vine din cele trei legi, din cea naturală, din cea scrisă și din cea a harului, corespunzător cu fiecare, celor ce nu caută prin contemplație înțelesul lor mai înalt. Căci nu poate cultiva câtuși de puțin știința Scripturilor acela care leapădă rațiunile naturale ale lucrurilor în contemplarea sa și dă atenție numai simbolurilor materiale, negândindu-se la nici un înțeles duhovnicesc mai înalt (20). Pentru că atâta timp cât stăpânește numai latura istorică a Scripturii încă n-a încetat stăpânirea celor trecătoare și vremelnice asupra înțelegerii, ci chiar dacă a murit Saul, mai trăiesc copiii și nepoții lui, care sunt șapte la număr. Cu alte cuvinte din slujirea trupească și vremelnică a legii obișnuiește să se nască în cei iubitori de trup, pentru pricina amintită, o dispoziție pătimașă, ce-și are ca încurajare în rătăcire porunca arătată în simboluri (21). Pentru această pricină socotesc că nu s-a ivit foamete în zilele lui Saul, adică nu se simțea lipsa cunoștinței duhovnicești în vremea slujirii după trup a legii, ci în vremea harului evanghelic. Căci abia acum după ce a trecut împărăția literii, flămânzim când nu înțelegem duhovnicește toată Scriptura, pentru faptul că nu gustăm din slujirea cea tainică în duh, așa cum se cuvine creștinilor. Iar când ne trezim la simțire asemenea lui David și căutăm în fața Domnului (22), înțelegem limpede că harul cunoștinței s-a luat de la noi din pricină că n-am primit rațiunile cele după fire, pentru a intra la contemplația tainică în duh, ci suntem lipiți încă de, gândurile trupești din litera legii.[...]

4. Precum cel se se împreună cu o țiitoare nu are căsătoria legiuită, la fel cel ce se îndeletnicește cu învățarea legii trupește, nu are cu ea o conviețuire legiuită, născând din ea dogme nelegitime, care se strică odată cu viața trupului.

5. Cel ce-și însușește Scriptura trupește, învață din ea păcatul cu fapta, iar mintea i se deprinde să cugete la păcat. Acela învață din litera legii despre dezmierdări, împreunări desfrânate și ucideri, și se deprinde să socotească spurcată toată zidirea lui Dumnezeu. [...]

11. Scurtă recapitulare a celor spuse mai înainte, prin care se arată că cel ce înțelege legea trupește are învățătura despre ea ca pe o țiitoare, din care naște deprinderea și lucrarea patimilor, și-și aduce în casă lăcomia pântecelui, de parc-ar fi dumnezeiească, dând naștere modurilor care întinează prin rea întrebuițare simțurile, ca prin ele să stârpească rațiunile și semințele naturale din lucruri.¹⁹⁹

După ce am înțeles de unde provine rătăcirea Părintelui Arsenie Boca (și receptarea lui entuziastă de către cei ce vor să găsească în Ortodoxia tâlcuită de sfinția sa trupește prilejuri de a-și adormi conștiința pentru a-și satisface plăcerile având pretext că sunt sfințenie), să răspundem, dacă ne va ajuta Dumnezeu și la a doua întrebare:

De ce respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfînteii icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai

¹⁹⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 224-232, 458-461, 483-484, 485.

plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”.¹¹ Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.²⁰⁰

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

7. Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mâncare pământească n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mâncarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mâncare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropiindu-se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind aces-tea, zicea în gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumneze-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceleuia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție și se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.³¹²⁰¹

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48*: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosîți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.²⁰²

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeți că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de

²⁰⁰ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

²⁰¹ Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

²⁰² Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecă cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatizști ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă precuciviosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiș (sau Marchiș), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățaturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.²⁰³

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el

²⁰³ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.²⁰⁴

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant rătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undiță primejdioasă pentru Ortodoxie.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea ceea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proestoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul convenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!". Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispitească pentru tainele credinței dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să râdă, ci plecau îndată rușinați.

Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întreagă a fost o întreagă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele.

După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.²⁰⁵

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cincisprezece mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare,

²⁰⁴ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

²⁰⁵ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion*, Ed. cit., p. 144.

nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: preexistența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F.,, pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.²⁰⁶

Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinos al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

---

²⁰⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

Părintele Arsenie Boca s-a purtat ca un eretic clasic: a fost propovăduitor și chiar inventator de texte apocrife, fiind pentru aceasta vrednic de caterisire

Din canoanele Sfinților Apostoli

CANONUL 60

Dacă cineva cărțile necinstitorilor de Dumnezeu cele minciunosuprascrise, ca pe niște Sfinte în adunare (Biserică) le-ar citi, spre vătămarea norodului, și a clerului, să se caterisească.

[Sinod 6, can. 2, 63; Sinod 7, can. 9; Laodiceea, can. 51]

TĂLCUIRE

*Din cărți, unele adică, deeretici, și de necinstitori de Dumnezeu fiind alcătuite în numele sfinților cu minciună s-au suprascris, spre amăgirea și rătăcirea celor mai proști, precum este Evanghelia cea ce se numește a lui Toma, fiind scrisă cu adevărat de maniheii, iar deasupra scrise cu numele Apostolului Toma: apocalipsurile cele numite ale lui Avraam, Isaac, Iacov, și ale de Dumnezeu Născătoarei. Bârfele lui hrisomal (păr de aur), pe care ereticul Pamfil le-a scris deasupra teologhiceștii voroave. Și alte nenumărate ca acestea, de care face pomenire Sfântul Meletie⁸⁸ mărturisitorul, prin stihuri politicești, în cea de dânsul numită Alfavita. Iar altele dreptslăvitoare fiind și binecinstitoare și scrise de bărbați dreptslăvitori și sfinți, sau notevsit (adică s-au stricat) deeretici în urmă [deci și stricarea celor vechi și autentice este păcat, cu cât mai mare este păcatul Părintelui Arsenie Boca că a inventat unele noi, sau a reprodus unele minciinoase, existente – n.n.]; Precum s-au notevsit de cei răi slăvitori, așezămintele Apostolilor cele prin Clement, pentru aceasta și s-au lepădat, precum zice aceasta ecumenicul sobor al 6-lea în canonul, al 2-lea al său. Și cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și ale lui Ieremia, și ale lui Enoh, încă și ale altor prooroci, și patriarhi.⁸⁹ Pentru aceasta și canonul acesta apostolesc rânduiește. **Că oricare le-ar întrebuința acestea în auzul de obște, și ar pune să se citească în Biserică ca niște Sfinte, cărțile necinstitorilor de Dumnezeu și rău slăvitorilor, cele minciunosuprascrise, pentru ca să vatăme sufletește pe norodul cel de obște, și pe clerici, să se caterisească. Căci cărțile cele de acest fel se cuvine să se osândească, sau cel mai puțin, să se ascundă, dar nu să se citească în Biserică.***

*88 Care pe lângă cele zise sunt acestea: Apocalipsis a lui Adam, a lui Lameh; Rugăciunea lui Iosif celui frumos; Apocalipsis a lui Moisi, și Diata; Psalmii lui Eldad și a lui Solomon; Străine ziceri lui Isaia; Apocalipsis a lui Sofonie. Cartea a treia a lui Esdra; Apocalipsis a de Dumnezeu Născătoarei, și a lui Petru, și a lui Pavel; Epistolia lui Varnava; Încungiurările Apostolilor; Carte a lui Matei și a lui Varnava. Învățătura lui Climent; Faptele lui Pavel; Învățătura lui Ignatie și a lui Policarp, Cărțile Ucenicilor lui Simon, a lui Dima și Cleov și Nicolai. Iar cărțile ereticilor maniheii sunt: A șaptea Evanghelie; Dragostea cea în șapte cuvinte; Lucrarea rugăciunilor; Pragmatia Urieșilor; Evanghelia lui Filipp; Cele copilărești ale lui Hristos; Și Faptele lui Andrei. Iar Sfântul Nichifor în canoanele 3, 4 ale sale (care sunt în tomul al 2-lea al adunării canoanelor foaia 918) zice: că nu se cuvine să primim Apocalipsa lui Pavel, și altele ca acestea. **Că spurcate și necurate sunt.** Nici Apocalipsul lui Esdra, și a lui Zosima; și cele două mucenii al Sfântului Gheorghe; și ale Sfinților Mucenici Chiric și Iulita). Însemnează însă că Înțelepciunea lui Solomon se citește în Biserică în auzul norodului împreună cu cărțile cele canonisite ale Scripturii, pentru că, carte canonică se numește de canonul 30 al soborului din Cartagina. Încă și Atanasie în epistolia sa cea prăznuitoare pe aceasta o numără împreună cu cărțile cele ce se citesc. Iar de o numesc oarecare apocrifa (ascunsă) rău zic, că se mustră de aceștiași epistolie a lui Atanasie. **Însemnează pe lângă acestea, că scriitorul cărții cei sobornicești scrie, că Sfântul sobor a toată lumea cel 1 prin minune a cunoscut cărțile cele întestăluite și canonicești, și pe cele ascunse și minciinoase ale ereticilor, că punându-le pe toate împreună sub Sfânta Masă, și rugându-se Domnului, o minune! Pe cărțile cel canonicești le-au aflat deasupra Sfintei Mese, iar pe cele ascunse sub dânsa.***

89 Am zis, că s-a notevisit cele apocrifa (ascunse) ale lui Ilie, și Ieremia, și Enoh, încă și ale altor patriarhi, pentru că până în vremurile Sfinților Apostoli, erau nenotevisite și curate.

Pentru care Pavel, din cele ascunse ale lui Ilie, a luat zicerea ceea ce o scrie în capul al doilea, aceea întâi către Corinteni, care zice: „Ci precum este scris, cele ce ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și pe inimă de om nu s-au suit, care au gătit Dumnezeu celor ce-l iubesc pe el. Precum aceasta o mărturisește mai întâi, Grigorie oarecare ce a stătut arhidiacon patriarhului Tarasie, a unchiului înțeleptului Fotie; Și al 2-lea însuși înțeleptul Fotie, în întrebările cele ce se numesc Amfilohia, de la Grigorie luându-o aceasta. Că nicăieri în cărțile Sfintei Scripturi cele ce se găsesc, zicerea aceasta a lui Pavel așa anume nu se află. Iar din cele ascunse ale lui Ieremia a luat, zicerea aceea ce o pomenește în capul 5 a celei către Efeseni, care zice. „Pentru aceasta zice: Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți, și va lumina ție Hristos.” Precum și aceasta o adeverează însuși Grigorie, și pe deslușitorul Fotie. Iar apostolul Iuda în soborniceasca sa epistolie (Iuda: 1;14,15), aduce o întreagă parte din cele ascunse ale lui Enoh. Adică: „Și a proorocit de aceștia și Enoh cel al șaptelea de la Adam, zicând: Iată au venit Domnul într-o întunericile sfinților Săi îngeri, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să mustre pe toți necredincioșii, de toate faptele păgânătății lor, cu care a făcut fără de lege, și de toate cuvintele lor cele aspre, care a grăit împotriva lui păcătoșii cei necredincioși”; Și celelalte. Au fost ascunse însă și ale altor patriarhi.

[...]

CANONUL 85

Fie vouă tuturor clericilor și mirenilor cărți vrednice de cinstire și Sfinte: ale Testamentului celui vechi adică, ale lui Moise cinci, Facerea, Ieșirea, cea Leviticească, Numeri, a doua Lege. A lui Isus Navi una, a Judecătorilor una. A lui Ruth una. A Împăraților patru. Paralipomena din cartea zilelor două. Esdra două. Estera una, a Macabeilor trei; a lui Iov una; Psaltirea una. A lui Solomon trei, Pildele, Ecclesiastul, și Cântarea Cântărilor; a Proorocilor douăsprezece: una a lui Isaia; una a lui Ieremia; una a lui Iezechiil; una a lui Daniil. Din afară însă mai adaugă-se vouă a învăța tinerii voștri, înțelepciunea a mult învățatului Sirah. Iar ale noastre, adică ale noului Testament, Evanghelii patru, a lui Matei, a lui Marcu, a lui Luca, și a lui Ioan. Patrusprezece epistole ale lui Pavel. Două epistole ale lui Petru. Ale lui Ioan trei. A lui Iacov una. A lui Iuda una. Ale lui Clement două epistole. Și așezământurile cel prin mine Clement în opt cărți proglăsuite către voi episcopii (care nu trebuie a se publica către toți pentru cele într-însele tainice) și faptele noastre al Apostolilor.107

107 Însemnează însă că în multe cărți manuscrise și tipărite, și mai ales în sinopsul lui Alexie Arestin, se văd și alte canoane suprascrise, unele în numele lui Petru, iar altele în numele lui Pavel, care nu se cade a le primi, ci a le lepăda ca neadevărate, și minciunosuprascrise, căci și Sfântul de toată lumea al 6-lea sobor în canonul 2 pe singure aceste 85 le primește, ca adevărate canoane al Apostolilor. Iar pe celelalte minciunoscrise le socotește. Însă fiindcă Grigorie episcopul Pisinuntei a zis în Sfântul al 7-lea sobor, că adunarea Apostolilor ceea ce s-a făcut în Antiohia (din nouă canoane ale sale, care se află în biblioteca Cezareei Palestinei ce se făcuse de mucenicul Pamfil, precum însemnează apusenii) în canonul său al 8-lea au rânduit a nu se mai amăgi într-o idoli cei ce se mântuiesc, ci împotriva să închiuiască Dumnezeu bărbătescul și preacuratul chip al lui Hristos [deci, Părintele Arsenie Boca pictând idolul feței sale în locul bărbătescului și preacuratului chip al lui Hristos, încalcă acest canon Apostolic, al 8-lea și se împotrivesc sinodului al 7-lea – n.n.]. Pe acest canon al Apostolilor zic, îl primim, și pentru că soborul al 7-lea l-au primit, și pentru că se conglăsuiește, cu vechile istorii. Fiindcă și femeia ceea ce i-a fost curs sânge vindecându-se de Mântuitorul a afierosit stâlp în Paneada precum istorisește Eusebie cartea 7 cap 8 pe care l-a sfârșit Iulian, precum zice Sozomen cartea 3, cap 1 și Nichifor cartea 10, cap 30 (la Dositei în Dodecavivlion foaia 18) vezi și la prolegomena apostoleștilor acestora canoane.

[Sinod 6, can. 2; Laodiceea, can. 51, 59, 60; Cartagina, can. 32, 54; Atanasie, can. 39]

TĂLCUIRE

După ce au învățat Apostolii și au legiuit prin sfințitele lor canoane în ce chip se cuvine atât clericii, cât și de obște toți mireni creștini în a vieții în lume; în sfârșit învăță, și care cărți se cade a le citi. Și cărțile adică cele ne canonisite și minciunosuprascrise au învățat în canonul lor al 60-lea să nu le citim. Iar cele canonisite și Sfinte prin canonul acesta ne învăță pe noi să le citim, pe care le și numără, precum aici se văd [unde sunt enumerate cărțile din care citează Părintele Arsenie Boca, mișind despre Sfânta Maria Magdalena,

întocmai cu Apostolii? Iar dacă nu a citat (fiindcă obișnuia să fure de la alții și să le dea în numele său, ca să fie mai interesant, înseamnă că le-a inventat), deci păcatul este mai mare Ioan 9:41 Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră. – n.n.] . Pomenește însă cărțile acestea și soborul cel din Laodiceea în canonul 60 și cel din Cartagina în canonul 32 dar și marele Atanasie în prăznuitoarea sa epistolie a 39. Și Grigorie Teologul în stihurile sale, și Amfilohie al Iconiei prin iamblicești stihuri. Deci marele Atanasie în pomenita epistolie în două desparte toate cărțile vechii Scripturi: în cele canonisite, și în cele ce sunt de citit. Și canonisite adică a vechei Scripturi zice că sunt douăzeci și două de cărți, după numărul literelor evreicești (precum aceasta o zice și Teologul Grigorie, și dumnezeiescul Ioan Damaschin) care sunt acestea: 1. Facerea, 2. Ieșirea, 3. Leviticul, 4. Numeri, 5. A doua lege, 6. Isus a lui Navi, 7. Judecătorii, 8. Ruth, 9. Cea întâi și a doua a Împăraților împreună (care și Samuil se numesc de evrei. Iar cea a 3-a și 4-a a Împăraților: 1 și 2 a împăraților se numesc), 10. Cea a treia și a patra a Împăraților, 11. Întâia și a doua împreună Paralipomenon (adică a rămășițelor), 12. a lui Esdra întâi și a doua împreună, 13. Psalmii, 14. Paremiile (Pildele), 15. Eclesiastul, 16. Cântarea Cântărilor, 17. Iov, 18. Proorocii cei mici douăsprezece care se numesc o carte, 19. Isaia, 20. Ieremia împreună și Plângerile, și Baruh, și Epistolia, 21. Iezechie, 22. Daniil. Iar cărți ce se citesc de cei ce de curând se catehiesc sunt acestea: Înțelepciunea lui Solomon, care și preambunătățită (virtuoasă) se zice după Eusebie (cartea 11, cap 7 despre evangheliiceasca pregătire) înțelepciunea lui Sirah, care și aceasta pe preambunătățită se zice după Gheorghe Singhelul. (Însemnează însă că Sirah la apuseni se numește bisericesc) Estir, Iudit, și Tovias. Dar însemnează că și cartea Estirei una fiind, cu cărțile cele canonisite împreună se numără, precum și canonul acesta apostolesc între cele canonisite pe aceasta o numără, și soborul cel din Laodiceea, și cel din Cartagina. Ci și Înțelepciunea lui Solomon, și Iudith, și Tobit, împreună se numără cu cărțile cele canonisite de soborul cel din Cartagina. Canonicești cărți însă se socotesc de canonul acesta apostolesc, și cărțile cele trei ale Macabeilor. 108 Iar cărți canonicești ale Scripturii celei noi sunt acestea: Evangheliile cele 4, Faptele Apostolilor, Cele șapte sobornicești epistolii, adică a lui Iacov una, a lui Petru două, ale lui Ioan trei, a lui Iuda una, ale lui Pavel epistolii 14, și Apocalipsa. Despre care măcar că zice dumnezeiescul Amfilohie în stihurile cele iamblicești, că mulți cu adevărat o judecă a fi cu adevăr a lui Ioan (Evanghelistului), iar cei mai mulți o judecă ca o neadevărată. Încă ca o carte canonisită pe aceasta o primește soborul cel din Cartagina canon 30. Și marele Atanasie în mai-nainte zisa epistolie cea 39. Și dumnezeiescul Dionisie Areopagitul, tainică privire pe aceasta numindu-o, și scoliastul Sfântului Dionisie dumnezeiescul Maxim, la multe locuri din scoliile sale de aceasta pomenește. Și dumnezeiescul Ieronim zicând-o pe această cartea cea mai înaltă a lumii. Iar de și Teologul Grigorie aceasta nu o numește în stihurile sale; ci întru alcătuitoarea sa cuvânt, cel face către cei 150 de episcopi ai Sinodului al 2-lea arătat o pomenește aceasta, zicând: Mă înduplec a crede că alți (îngeri) pe altă Biserică o apără precum Ioan mă învață prin Apocalipsis, (adică prin descoperirea ce i s-a făcut). Dar și Origen avea tâlcuire la Apocalipsis. Pomenește de aceasta și Chiril al Alexandriei (foaia 669 a celor cinci cărți) și Clement Stromateul (foaia 856 a acelor cinci cărți) o primesc pe aceasta și Apolinarie, Efrem, Papias, Iustin, Irineu, Tertulian, Lactandius, Sevir, Silpichie, Augustin, Metodie, Ipolit, Andrei al Cezareei. Și însuși cel a toată lumea al doilea Sinod, înaintea căruia Teologul Grigorie a glăsuțit cuvântul cel alcătuitoar care pomenește despre Apocalipsis. Meliton al Sardelor, Teofil al Antiohiei, și alții. Iar cele două epistolii ale lui Clement, pe care le pomenește apostolescul acesta canon sunt trimise către Corinteni, ca din partea Bisericii celei din Roma, și tipărite în adunarea tomului întâi al practicelelor sinoadelor, din care cea a 2-a ne adevărată se judecă de către Fotie; foaia 156 a Miriovivlei. **Iar așezământurile Apostolilor, care și învățatură a Apostolilor se numesc, de către marele Atanasie, și de către canonul al 2-lea al sinodului 6 s-au lepădat de către al 2-lea canon al celui a toată lumea al 6-lea sinod, adică, fiindcă s-a notevsit (adică s-au reformăluit) de către eretici. Dar de vreme ce nu toate s-au notevsit, ci la oarecare părți, pentru aceasta mulți din Părinți, și mai înainte de sinodul al 6-lea care mai ales este Teologul Grigorie, dar încă și Sfințitul Maxim, au întrebuințat ziceri dintr-însele. Și Teologul adică în cuvântul cel despre Paști: „Asupra străjei mele voi sta, cu oaie**

aligorițe pe Hristos pentru îmbrăcăminte nesticăciunii.” Care zicere o a luat din așezământurile acestea, după Nichita. Iar dumnezeiescul Maxim perioade (adică cuprinderi) întregi întrebuințează din așezământurile acestea la scoliile lui Dionisie. Și ce zic pe unii? Înșuși cel a toată lumea sinod al 5-lea aduce mărturie din aceste așezământuri în epistolia lui Iustinian; că se cuvine pentru cei ce s-au săvârșit a se da milostenie. Foaia 392 a tomului al 2-lea al adunării sinoadelor. Dar și după cel al șaselea a toată lumea Sinod din așezământuri a întrebuințat mărturie sinodul cel din Sfânta Sofia. Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, care se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în cartea întâia a apostoliceștilor așezământuri în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumsețea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” Și vezi la foaia 978 în tomul al 2-lea al Sinodicalilor. Și acum precum se află tipărite, mi se pare că nu au nici un neadevăr și necuviință. Iar Pimen (adică păstorul) de care carte pomenește marele Atanasie în epistolia cea de multe ori zisă, este o carte care nu se află vremile noastre. Poate să fi fost însă una ca aceasta, precum este și cuvântul ce face Ioan al scării către Păstorul. Și în scurt a zice, era cartea aceasta, învățând pe păstorul oilor celor cuvântătoare, cu ce chip să păstorească pe acestea spre pășunea cea mântuitoare, și cum să le păzească nevătămate de unghiile lupilor celor gândiți a demonilor, zic, și a oamenilor celor rău slăvitori. Ne-au vestit însă unii că păstorul acesta se află o carte prea veche într-o mănăstire a Eladei, facerea a lui Cuart, unuia din Apostolii cei șaptezeci. Pe păstorul îl pomenește și Sfântul Maxim în scoliile dumnezeiescului Dionisie. Și este mărimea ei pe cât este a Psaltirii. Însemnează că canonul 54 al Cartaginei pe lângă cărțile Scripturii celei vechi și a celei nouă, poruncește a se citi și viețile mucenicilor, care cuprind mucenicile lor, în zilele praznicelor lor.

108 Însemnează că alții numără pe Daniil cu Iezechiel o carte, și așa împlinesc pe 22 număr a evraicescului Alfavit. Iar sinodul din Laodiceea, numără pe Ruth cu Judecătorii o carte, și așa împlinește pe al 22-lea număr. Care este și mai bun, fiind încredințat de sinod. Așa dară nedrept este și greșit șirul și rânduiala și cunoscută de toți și tipărită, în care se află cărțile vechiului Testament, pentru multe pricini. Întâi pentru că are despărțit în două cartea lui Estir, așezând o parte cu cele canonizate, iar pe alta cu cele apocrife, în vreme ce apostolescul acesta canon, o carte lămurit o numește, și al 60-lea a celui din Laodiceea și al 30-lea din Cartagina, și marele Atanasie și Amfilohie, așijderea o carte o numără. Al doilea fiindcă și a lui Ezdra cel 2 cărți în două deosebite părți le așează, pe una adică în cele canonizate, iar pe alta în cele apocrife, în vreme pe acestea două cărți ca una le numără și aceste apostolesc canon, și sinodul din Laodiceea, și din Cartagina, și marele Atanasie, și Teologul Grigorie, și Sfântul Amfilohie. Al treilea fiindcă pe Baruh, și pe epistolia lui Ieremia le despărțește de profeticeasca carte a lui Ieremia, și le numără cu cele apocrife, în vreme ce sinodul din Laodiceea și marele Atanasie o carte le numără pe tustrele acestea (pentru ce sinodul din Laodiceea, scrie în număr multoratec epistoliile lui Ieremia, în vreme ce una numai se află, precum și Atanasie epistolie în număr singuratic o numește? Mă mir!). Al patrulea că pe acele trei cărți ale Macabeilor între cele apocrife le numără pe care apostolescul acesta canon le numește canonice. Al cincilea fiindcă pe cartea lui Neemia o numără între cele canonizate, despre care nicicum se face pomenire, nici de către apostolescul acesta canon, nici de către sinodul din Laodiceea, nici de către cel din Cartagina, nici de către marele Atanasie, sau de Grigorie și de Amfilohie. Al șaselea și fiindcă în oarecare ediții numește apocrife pe cărțile cele ne canonizate, în vreme ce nicicum se cuvine cu acest nume să se numească, precum zice marele Atanasie în epistolia mai sus zisă. Fiindcă numele, de apocrife, li s-au pus de către eretici, spre a putea cu aceasta a scrie ce voiesc, și să înșele pe cei simpli cum că ar fi cărți apocrife și vechi de ale Sfinților, dar bine este pe cărțile necanonizate a vechiului Testament să se numească anaghinoscomene (cele ce se citesc), și nu apocrife, însă anaghinoscomene acestea trebuie să se numească: Neemia, Cântarea celor 3 Tineri, Vil și balaurul, și Susana. Cu toate despre cărțile acestea nici o pomenire se face, nici în apostolescul canon, nici în sinodul Laodiceei, nici a celui din Cartagina, nici de către marele Atanasie, nici de către dumnezeiescul Grigorie, nici de către Amfilohie.²⁰⁷

²⁰⁷ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102.

Ce texte apocrife cita, inventa și propovăduia Părintele Arsenie Boca?

Iată o mică parte din ele:

Părintele ne-a povestit altădată despre Maria Magdalena că a fost fiică de împărat, dar a fost depravată, păcătuia cu toți care îi convenea și când a auzit de Domnul Iisus Hristos a spus că se va duce să-L amăgească și pe El. S-a gătit și a plecat spre locul unde Iisus vorbea lumii. Dar, înainte cu 60 de stadii de a ajunge, a căzut în genunchi și nu a mai putut înainta. Se lupta singură să poată să ajungă, dar era în zadar. Lumea trecea pe lângă ea, toți ducându-se să-L asculte pe Iisus Hristos și ea era singura care nu putea să înainteze. Atunci și-a dat seama că o putere dumnezeiască o ține pe loc și și-a aruncat toate podoabele de pe ea. A început să-L roage pe Dumnezeu ca să o ierte de păcate. Atunci Domnul Iisus Hristos i-a îngăduit să meargă la El, iar ea a parcurs restul drumului în coate și în genunchi, iar când a ajuns la Mântuitorul, I-a spălat picioarele cu lacrimile ei și I le-a șters cu părul ei. Astfel, Maria Magdalena s-a întors la credință și a ajuns prima mironosiță. [iață deci, cine era propovăduitorul fabulelor, legendelor și apocrifelor despre Sfânta Maria Magdalena, pe baza cărora o judecau ucenicii sfinției sale și o comparau cu femeile cunoscute de ei – n.n.]²⁰⁸

Dar poate credeți că este o invenție a ucenicilor fără carte și nu putem să ne bazăm pe ei că exagerează și mint (cam așa spun ucenicii intelectualiști când le dai argumente din cărțile despre Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar trebui să inventăm noi un alt Părinte Arsenie Boca, pe gustul lor, ca să nu poată fi acuzat de nimic. Dar realitatea este așa cum este: și în cărțile de tip basme, și în cărțile cu tentă academică, și în cărțile dictate chiar de Părintele Arsenie Boca sunt lucruri deviate de la Ortodoxie, foarte grave). Ca să vedeți doar dintr-un exemplu că cele ce le-a învățat și făcut Părintele Arsenie Boca nu sunt Ortodoxe și, în același timp, că sunt dezvăluite cu precizie (fără să-și dea seama că îl fac de râs) chiar și de ucenicii simplii, la fel ca și de către cei cărturari, iată ce a spus însuși sfinția sa în public, surprins chiar în cartea oficială a predicilor sale numită „Cuvinte vii”:

Maria Magdalena

Era o mare stricată a vremii. Nimeni nu-i rezista. Frumoasă era; un șarpe de aur, încolțit pe brațul gol, îi mărea vrăjirea; bogată încă era. Cu lumea mare stătea bine; toți i-au căzut la picioare.

A auzit de Iisus lucruri deosebite decât despre ceilalți bărbați ai lumii. Un dor trufaș de a-L cunoaște i-a încolțit în inimă.

A vrut să-L ispitească pe Iisus.

S-au întâlnit.

Dar nu s-a putut apropia de El.

Iisus o privea din oarecare depărtare, așa cum privește Dumnezeu, nu cum privește bărbatul.

In fața sfințeniei dracii ei nu pot nimic. O părăsesc unul câte unul, până la șapte - zice Evanghelia. Erau cele șapte păcate de căpetenie, care strică firea omenească

[aici observăm cum experiența bolnăvicioasă personală și mentalitatea Părintelui Arsenie Boca își spun cuvântul. Crezând că ce face sfinția sa este lucrare dumnezeiască, iar nu înșelare demonică, este convins că și Mântuitorul lucra ca el.

Avea impresia că Hristos privea de departe pe oameni fulgerător și le schimba magic sufletele, scoțând (fără lucrarea de pocăință) patimile împreună cu dracii care le însoțesc.

Dar Mântuitorul niciodată nu a lucrat așa, și nici acum nu face aceasta prin Sfinții Lui, deoarece:

1. Ca Făcător al firii știe că ceea ce este Dumnezeu pentru creație, este zidită mintea să fie pentru fire. Adică să împărățească peste ea și să-i poarte de grijă, după alegerea ei ducând-o unde dorește:

a. Dacă mintea vrea să se unească pe ea, pe cele ale ei și pe cele dimprejurul ei cu Dumnezeu se unește și se împlinește, cu ajutorul lui Hristos;

²⁰⁸ Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 82.

b. Dacă însă vrea să se despartă de Dumnezeu, se desparte, povârnită și grăbită fiind spre aceasta de draci... și astfel se strică și strică toate cele ale ei.

V. Nici dracii nu pot să o silească pe minte să vină la ei, deși vor, nici Dumnezeu nu poate să o silească, pentru că nu vrea, având ca țel să o facă asemenea Lui până la identitate, atotputernică și liberă în smerenie, în relație de iubire, iar nu de dependență robită.

2. Ca Vindecător al firii și purtător în Sine al pocăinței noastre știe (ca Dumnezeu atotștiutor și Om trecut prin suferințele și păcătoșenia noastră ca și cum ar fi ale Lui – prin compătimire și Cruce) că mântuirea este o schimbare a firii, ce se lucrează de har împreună cu mintea, dacă și noi vrem. Pentru aceasta omul aduce (ca jertfă a lui) sudoare, credință, înțelegere, convertire a mentalității, ostenele nenumărate de înfrânare și răbdare a suferințelor, iar Hristos Se aduce pe Sine Răstignit și iubind cu milă și înțelegere. Aceasta este nunta de taină care vindecă și îndumnezeiește. Altfel nu este în realitate și cine crede că poate fi este înșelat.

Așadar, scoaterea dracilor este una, ea poate veni prin minune, pe loc sau în timp (dar tot prin împreună lucrarea cu oamenii, în urma lămuririi credinței celui îndrăcit, dacă poate înțelege, sau a celor ce-l însoțesc, dacă vor), iar vindecarea de patimi este alta. Ea vine în timp odată cu lucrarea de pocăință însoțită de experiențele ei, prin durerile trezviei și har.

În predica de mai sus a Părintelui Arsenie Boca și dracii, și patimile ies prin priviri, deci hipnotic, fără contribuția omului. Dar acest mod de a lucra (neținând cont de libertatea celui chinuit și dorindu-se supunerea lui totală – prin anihilarea propriei voințe – la voința lucrătorului) este specific Părintelui Arsenie Boca și îi definește rătăcirea, însă este diametral opus modului de a lucra al lui Hristos.

Vedem astfel că în acest basm eretic și elinesc despre Sfânta Maria Magdalena sunt doi huliți: și ea este acuzată de prostituție, și Mântuitorul este acuzat de viol... duhovnicesc, deci, mai grav decât cel trupesc – n.n.]

Când aceștia au părăsit-o, cade umilită în genunchi, având alt cuget, altă față, altă ținută. Și, rușinată, se acoperă cât poate mai bine cu haina romană, ce-o avea aruncată peste umăr [iată o descriere vrednică de un pictor renaștivist și un scriitor de romane, dar nepotrivit nici măcar cu cineva care ar cunoaște realitatea istorică a contextului vestimentar, cu atât mai puțin potrivit cu un ieromonah care ar trebui să aibă evlavie și să citească cu sfială viața Sfintei Cuvioase Maria Magdalena, pătrunzându-se de adevărul ei și de atunci – n.n.].

Iisus nu i-a aprobat păcatele, n-a osândit-o, n-a muștrat-o, n-a lepădat-o; nu i-a vorbit, dar nici n-a tăcut.

I-a grăit în conștiință [ce diferit lucra Părintele Arsenie Boca, față de Mântuitorul. Preacuvioșia sa dădea, prin duhurile care-i slujeau, gânduri străine ucenicilor, ca să creadă că le vorbește conștiința și astfel îi silea să facă ce dorește el. Aceștia, fiindcă aveau mentalitatea deja stricată prin căutarea minunii (fugind de osteneala propriei responsabilități, și dorind să fie purtați de alții spre mântuire, spre a scăpa de ostenele libertății), primeau momeala și deveneau roboți arsenolatri. Părintele Arsenie Boca credea că și Hristos acționează la fel ca sfinția sa, pentru a-i sili să se lepede de sine și să-i urmeze Lui. Însă Mântuitorul făcea cu totul altfel, deoarece ne iubește. El păstra libertatea ucenicilor Lui, dăruindu-ne porunca lepădării de sine nu ca pe o robie magică ci ca pe o artă a artelor și o știință a științelor ce este asumată din libertate spre a o spori. Omul în Hristos își pierde sufletul pentru a și-l câștiga, se leapădă de sine pentru a-și regăsi sinele vindecat ca într-un alt Sine, mai frumos, în Hristos. Astfel că Mântuitorul le vorbea cu smerenie, ca un om obișnuit, adresându-se auzului, și mintea ucenicilor, ajutată de har, cântărea cele auzite. Contribuia și glasul luminos și subțire al conștiinței, sădit de Dumnezeu la zămislire și, numai astfel omul se schimba, pocăindu-se. Ne este spre aceasta mărturie Sfânta Scriptură: Rom 10:13 Căci: „Oricine va chema numele Domnului se va mântui”. 14 Dar cum vor chema numele Aceluia în Care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor? 15 Și cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși? Precum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea,

ale celor ce vestesc cele bune!” 16 Dar nu toți s-au supus Evangheliei, căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut celor auzite de la noi?” 17 Prin urmare, credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos. – n.n.] .

In fața lui Dumnezeu te pierzi pe tine.

Dar te regăsești în El, așa cum nu te-ai cunoscut niciodată, dar cum, poate că ai dorit întotdeauna.

In fata lui Iisus revii la firea ta adevărată - si te aduce iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Altfel iubește Dumnezeu de cum iubește omul.

Omul amestecă iubirea cu plăcerea și asta-i decăderea lui [o și mai mare decădere este plăcerea sufletească de sine că ai ajuns la mărimi sufletești nebănuite și că ai prins, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască, amestecată cu iubirea. Dar pentru că Părintele Arsenie Boca nu știa de aceasta a căzut prin ea cu decădere adâncă, mai adâncă de cât poate omul exprima și decât poate mila înțelege. O decădere ce mimează sfințenia Ortodoxă, dar o desființează deplin – n.n.] . ***Iubirea lui Dumnezeu te ridică deasupra ta, te crește la mărimi sufletești nebănuite, până prinzi, între oameni fiind, asemănare dumnezeiască*** [dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu te coboară sub toată făptura, și mai ales sub tine însuși, pe care te vezi cel mai rău și neputincios. Numai așa poți să semeni cu Dumnezeu ce S-a pogorât în adâncimile cele mai cumplite ale iadului ca să-i ridice pe toți cei ce vor și să-i facă asemenea Lui.

Părinte Arsenie Boca, de ce nu ai lucrat smerenia prin trezvia învățată de la Sfinții Părinți ca să poți înțelege acestea și să-i ajuți cu ele pe mulți? Și Dumnezeu, și îngerii, și oamenii te-ar fi iubit și, deși nu ai fi avut această popularitate care te-a păgubit atât de mult, ai fi ajuns la ceea ce poate face pe om mai fericit... la smerenia lui Hristos. – n.n.]

Iisus s-a întâlnit apoi cu această Marie Magdalenă în Betania, satul surorilor lui Lazăr, în casa lui Simon fariseul [de ce se scârbea de Sfânta Mironosiță și o numea „această Marie Magdalenă”, cum ar spune această desfrânată. De ce nu a spus: s-a întâlnit cu Sfânta Maria Magdalena, cu unica Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii, sau măcar „această mare Magdalenă”? Se vede că o disprețuia în adâncul sufletului lui vătămat de mentalitatea greșită că a fost desfrânată. Dar dacă nu a știut care a fost realitatea lăuntrică a Sfintei Maria Magdalena, cunoscută de toți cei care studiază Sfinții Părinți, cum ar fi putut ști realitatea ucenicilor pe care le-o ghicea? Se vede că era informat de niște duhuri bârfitoare, cărora nu le place să vorbească de virtuțile oamenilor, ci numai de păcatele care-i fac asemenea lor. Dacă ar fi fost prooroc insuflat de harul Sfântului Duh ar fi știut realitatea vieții Sfintei Mironosițe întocmai cu Apostolii, căci Sfinții Părinți au scris fiind insuflați de Sfântul Duh. Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, fiind Dumnezeu neschimbat și Duh al Adevărului. De aici se vede clar că mentalitatea și cunoștințele sale Părintele Arsenie Boca le-a dobândit de la duhurile mincinoase, pârâșii oamenilor, cleveitorii care pun pe răboj în vămile văzduhului doar defectele lor, ca să-i acuze și deznădăjduiască – n.n.] .

Aci adusesse ea altceva lui Iisus, decât prima dată. Acum aduse un vas frumos cu mir de mult preț. Transformarea ei sufletească a făcut-o să-L caute pe Iisus, - de data aceasta cu o iubire sfințită de pocăință - și, neavând ceva mai bun să-I aducă, I-a adus lacrimile, cu care I-a spălat picioarele și I le-a șters cu părul bogat al capului ei.

Simon fariseul, care reprezenta opinia publică, nu știa cum că Maria Magdalena era o copilă a lui Dumnezeu [cum nu știa nici Părintele Arsenie Boca – n.n.] . ***De aceea începe să-L judece pe Iisus, că „dacă ar fi Acesta Prooroc, ar ști cine-i și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El” (Luca 7,39) și nu s-ar compromite, primind-o cu atâta dragoste*** [după cum vom vedea: iarăși minciuni peste minciuni, arătând că Părintele Arsenie Boca nu avea vedeniile de la Duhul Adevărului, ci de la tatăl minciunii. Dacă sfinția sa ar fi fost prooroc ar fi știut că Sfânta Maria Magdalena nu era femeia desfrânată, ci s-ar fi atins de pomenirea ei cea veșnică cu sfială, cu lacrimi și gânduri evlavioase, necompromițându-se că o primește într-o prejudecată cu dispreț. După cum Sfânta Cuvioasă Fecioară Maria Magdalena nu a desfrânat, după cum nici Domnul nostru Iisus Hristos nu a respins-o, nici nu s-a uitat de departe la ea, artistic, cum Îl descrie regizorul imaginațiilor de la Drăgănescu, tot așa femeia desfrânată ce a șters picioarele lui Hristos cu părul capului

ei, nu a fost Sfânta Maria Magdalena, după cum vom vedea mai jos, în tâlcuirea Sfinților Părinți – n.n.]

(Aștia-s oamenii, sau mediul social: te strică, îți ajută să te strici, se bucură că-i strici și tu [acesta este un cuvânt interesant. Arată că, totuși, îl muștra pe undeva conștiința că a contribuit la stricarea oamenilor și a mediului social – n.n.], ca pe urmă tot ei să te ținuiască la stâlpul de osândă...)

Iisus a corectat această acuză necinstită, cu pilda celor doi datornici, dintre care, unul iubea mai mult pe stăpânul său, fiindcă i-a iertat o datorie mai mare.

Iată ce-a făcut Iisus pentru Maria Magdalena [Mântuitorul nu a venit pentru a corecta acuzele necinstite și a ne face în fața oamenilor apreciați. El a venit pentru a ne vindeca și lua în sine, așa cum suntem noi, dar însănătoșiți și lucrați până la asemănarea cu El în smerenie. Ce meschin privea Părintele Arsenie Boca lucrarea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos... sau altfel deși vedea că Domnul corectează acuzele necinstite despre oameni, Părintele Arsenie Boca lucra tocmai dimpotrivă și acuză necinstit pe Sfânta Maria Magdalena că ar fi fost desfrânată, vădind public la oameni păcatele, înaintea tuturor – n.n.]

De unde oamenii, între ei, cel mai adesea nu fac decât să-și profaneze templul de lut al conștiinței, Iisus le ridică viața la înălțimea și la valoarea conștiinței: că-s fiii lui Dumnezeu și temple ale Duhului Sfânt.

Această putere a lui Iisus, această încredere pe care i-a dat-o El: iubirea Lui curată, de faptura Sa, a transformat-o dintr-o profanată a vremii, într-o mironosiță, model pentru toate vremile [model de Cuvioșie prin pocăință este Sfânta Maria Egipteanca, iar nu Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, model de Feciorie Apostolică. În mintea Părintelui Arsenie Boca toate erau amestecate și stricate, ca și învățăturile sfinției sale – n.n.]

Și, din voința lui Iisus, e vestită fapta ei de iubire peste tot pământul.

O așa femeie nu se mai teme de primejdia de-a merge la mormântul lui Iisus: Iubirea ei pentru Iisus biruise frica de moarte.

De aceea iubirii i s-a dat, prima, să vestească învierea!

[Părintele Arsenie Boca avea ca mentalitatea pătimașă necesitatea împreunării dintre bărbați și femei, pe primii numindu-i poligami prin fire și pe ultimele numindu-le atârănătoare de bărbați. Fiind și ieromonah căzut în conviețuirea cu o maică, nu putea înțelege realitatea preafrumoasă că **doar Fecioriei (adică iubirii absolute) i s-a dat, prima, să vestească învierea** și nu iubirii vătămate în trecut de desfrânare, chiar dacă ar fi fost în curs de vindecare prin pocăință. Căci adevărata vindecare vine de abia după Sfântul Botez, iar, la vremea Învierii, încă nu Se pogorâse Sfântul Duh pentru a boteza ucenicii lui Hristos și a-i curăți de toate. Dacă Sfânta Maria Magdalena ar fi fost o prostituată, chiar dacă se afla în pocăință, dar necurățită prin Sfântul Botez, nu ar fi vestit ea, prima, învierea.

Doar Fecioria ei, însoțită de experiența neputinței omenești (dobândite prin chinuirea de către cei 7 diavoli care a dus-o la dobândirea smereniei – sau fecioriei minții), a făcut-o capabilă de a înțelege și a vesti cu toată puterea: Hristos a înviat!, arătând-o credibilă în fața ucenicilor. Nefiind încă botezată nici chiar pe ea, Sfânta Fecioară întocmai cu Apostoli Maria Magdalena, nu a lăsat-o Domnul Hristos să-L atingă, ci doar să Îl vestească, până se va duce la Tatăl Lui și Tatăl nostru, ca să trimită Sfântul Duh, după cum vom vedea mai jos. Cum ne-am putea închipui că dacă ar fi fost vreo desfrânată (chiar și în pocăință) ar fi trimis-o la vestirea unei aseme-

nea noutăți uimitoare a învierii. Cine ar fi crezut-o în acea situație dacă ar fi avut un asemenea trecut, dacă nici pe Maica Domnului și Pururea Fecioara Maria nu au crezut-o Apostolii, punându-i pricină că s-a tulburat fiind mamă. Câte prihăniri n-ar fi pus pe seama unei foste prostituate, zicând că aiurează, doar fiindcă vestea învierii este incredibil de frumoasă? Dar fiindcă Sfânta Maria Magdalena a avut o așa de profundă feciorie și o așa de mare înțelepciune duhovnicească era persoana cea mai vrednică de crezare – n.n.]

Prislop 8.V.49.²⁰⁹

Icoana portabilă a Sfintei Maria Magdalena din Sfânta Mănăstire Dionisiou, sec. al XVIII-lea.

În ea se arată și mahnirea Sfintei pentru păcătoșenia noastră. Ne întrebăm câtă mahnire îi provoacă hulele de mai sus ale Părintelui Arsenie Boca, referitoare la ea, care duc la rătăcirea și răcirea ucenicilor lui într-o falsă evlavie, astfel că nu mai vor să fie ajutați să se mântuiască de cea care este întocmai cu Apostolii. Cine vrea să canonizeze pe Părintele Arsenie Boca să știe că, în realitate, vrea să hulească pe Sfânta care este întocmai

cu Apostolii: Cuvioasa și Mironosița fecioară Maria Magdalena.

Dar iată ce spun despre facerea și răspândirea textelor apocrife:

Sfântul Sinod al 6-lea Ecumenic CANONUL 63

Martirologiile (istoriile mucenicilor) cele mincinos plăsmuite de vrăjmașii adevărului, că doar ar necinsti pe mucenicii lui Hristos, și ar aduce la necredință pe cei ce le aud, poruncim, a nu se publica prin Biserici, ci să se dea focului acestea. Iar pe cei ce le primesc, sau ca la niște adevărate iau aminte la acestea, îi anatematisim.

TĂLCUIRE

Necredincioșii, și vrăjmașii adevărului, vrând să prihănească pe cele ale creștinilor, precum se vede, au scris oarecare de răs și străine, ca cum le-ar fi zis, și le-ar fi făcut mucenicii lui Hristos; ca și mucenicii din acestea să se ocărească, și credința dreptslăvitorilor să se batjocorească. Drept aceea canonul acesta poruncește a nu se citi în Biserică acest fel de cuvinte mincinoase, ci să se ardă, iar cei ce le plinesc pe acestea ca pe niște adevărate să se anatematisească²¹⁰

²⁰⁹ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 89-91.

²¹⁰ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 215.

Dar să redăm ceea ce ne învață Sfânta Tradiție despre Sfânta Fecioară, Mironosiță și Muceniță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena:

Sfânta Maria, numită Magdalena, a fost ucenița și mironosița lui Hristos cea dintâi și cea mai mare decât toate mironosițele și purtătoarele de mir. Ea se trăgea din seminția lui Neftalim, a cărei patrie se cuprinde în hotarele Galileii celei de sus, dintr-un loc ce se numea Magdala și de unde s-a și numit Magdalena. Aceasta a trăit în vremea venirii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, ca, după judecățile lui Dumnezeu, să se arate lucrurile Fiului lui Dumnezeu întru dînsa, precum Însuși zice despre orbul din naștere [deci, ca la orbul din naștere: nu pentru păcatele ei, nici pentru a le părinților ei avea șapte demoni – n.n.]. Tot prin voința dumnezeiască și spre oarecare folos sufletesc, ea era muncită și supărată de șapte duhuri necurate [deci, nu cele șapte păcate capitale – n.n.] .

Auzind ea de Hristos, Mîntuitorul lumii, Care umbla în vremea aceea prin cetățile și satele Galileii, că tămăduia toate bolile și neputințele din oameni, izgonea pe diavoli dintr-înșii, propovăduia Evanghelia împărăției cerului și cu puterea Sa dumnezeiască cea dătătoare de tămăduiri, făcea bine tuturor, s-a dus la Dînsul și s-a învrednicit îndată de milostivirea Lui cea iubitoare de oameni, împreună cu cei miluiți [deci, nu s-a dus cu gând viclean, ca Maica Zamfira la Părintele Arsenie Boca, și nu a fost respinsă și privită din depărtări, ci îndată a fost miluită – n.n.] . Domnul Cel multmilostiv, care cunoștea pe toate mai înainte de facerea lor, a gonit dintr-însa pe cei șapte diavoli muncitori cumpliți, făcînd-o sănătoasă nu numai cu trupul, dar și cu sufletul; căci i-a luminat mintea cu lumina cunoștinței adevărului, făcînd-o să cunoască pe Mesia Cel așteptat și să creadă într-Însul [nu a fost vindecată prin priviri și glas în conștiință silit, ci a luminat-o prin participarea ei: prin împreună înțelegere (adică „să cunoască”) și prin primirea iubitoare a seminței binelui (adică „să creadă”) – n.n.], că El este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel trimis de Tatăl, spre mîntuirea lumii.

De atunci, Sfânta Maria Magdalena s-a făcut uceniță și următoare lui Hristos, slujindu-L împreună cu celelalte sfinte femei, pînă la patimile Lui cele de bună voie, pînă la moartea pe cruce și pînă la îngroparea dumnezeiescului Trup, după cum mărturisește despre aceasta Sfințul Matei Evanghelistul, astfel: Acolo erau și femei multe, privind de departe, care veniseră după Iisus din Galileea, slujindu-I Lui, între care era și Maria Magdalena.²¹¹

Sinaxar 22 Iulie

În aceasta luna, în ziua a douazeci și doua, pomenirea Sfintei mironosite si întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Magdala (ou Magada ou Dalmanuta), mic sat de pescari aflat pe tarmul occidental al lacului Ghenizaret, la 5 km de orasul Tiberiada, era patria Sfintei Maria Magdalena. Fecioara cu avere, a trait cu frica de Dumnezeu si cu ascultarea poruncilor Lui, pâna in ziua in care a fost posedata de sapte diavoli (cf. Marcu 16, 9 ; Luca 8, 2). Cuprinsa de aceasta boala si negasindu-si nicicum odihna, ea afla ca Iisus Hristos ajunsese pâna in tinutul ei, dupa ce traversase Samaria si ca atragea multimi multe dupa El, prin minunile pe care Le savârsea si prin invatatura Sa cea cereasca. Plina de speranta, ea alerga spre El si, asistând la minunea inmultirii pâinilor si a pestilor, in numar suficient de mare pentru a hrani peste 4000 de oameni (Matei 15, 30-39), se arunca la picioarele Mântuitorului si îi ceru sa o conduca pe calea vietii vesnice [nu îi puse gând viclean, nici nu a pătimit ca o legumă despățimirea, ci s-a aruncat la picioarele Lui cum se cuvenea în fața lui Dumnezeu și s-a rugat – n.n.].

Izbavita din aceasta incercare, ea renunta la bunurile sale si la orice atasament la lume pentru a-l urma pe Iisus in toate periplurile sale, impreuna cu Apostolii, Maica Domnului si alte femei pioase care se pusesera in serviciul Lui dupa ce au fost vindecate de el din diverse boli. : Maria, mama lui Iacov cel mic si al lui Ioset, Maria lui Cleopa, Ioana, sotia lui Huza ; Suzana si Salomea, mama fiilor lui Zevedeu.

Când si-a terminat misiunea in Galileea, Domnul Se indrepta catre Ierusalim, in ciuda attentionarilor primite din partea celor apropiati. Maria Magdalena il urma fara ezitare si se imprietenii cu Marta si Maria din Betania. Pe când Domnul tocmai eliberase un posedat care

²¹¹ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 22.07.

era mut și afirma că el alungă demonii prin Duhul lui Dumnezeu, o voce se ridică din multime și striga: " **Fericit pântecul care Te-a purtat și sânul care Te-a alăptat!**" (Luca 11, 27). **Acest glas se presupune a fi fost cel al Mariei Magdalena. Ea asistase și la învierea lui Lazăr și atunci fu întărită în credința sa în Fiul lui Dumnezeu. În timp ce ceilalți discipoli își abandonaseră Învățătorul în momentul arestării Sale, ea îl urma până în curtea marelui preot apoi la tribunalul lui Pilat, asista la procesul Sau nedrept, la Patimile Sale și rămase lângă Cruce, împreună cu Maica Domnului și cu Sfântul Ioan Teologul (Ioan 19, 25).**

Totul fiind de-acum îndeplinit și sângele Mântuitorului fiind scurs din coastă Sa pentru a curăța pământul, **Maria își învinse durerea și lua inițiativa îngropării Lui. Știind că nobilul sfătuitor Iosif din Arimateea (cf. [31 iulie](#)) săpase nu departe un mormânt nou în stâncă, ea se duse să îl găsească și îl convinsese să îi cedeze acel mormânt pentru a-l îngropa pe cel omorât pe Cruce. Incurajat de credința hotărâtă a acestei femei, Iosif obținut din partea lui Pilat autorizarea în acest sens și împreună cu Nicodim, membru al Sanhedrinului care era discipol în ascuns al lui Iisus, coborî Trupul de pe Cruce și îl înfășură într-un giulgiu pentru a-l depune în mormânt. Maria Magdalena și Maica Domnului asistau la această scenă și au cântat atunci un imn de înmormântare, însoțit de lacrimi, în care strălucea totuși nădejdea lor în Inviere (acest cântec funebru este tema Slujbei Utreniei a Sâmbetei Mari). După ce mormântul a fost închis cu o piatră mare ce fusese rostogolită până la intrare, Iosif și Nicodim se retraseră dar cele două femei Sfinte ramară așezate, în lacrimi în fața mormântului, până târziu în noapte. Parasind locul, ele se hotărâră ca imediat după ce se termina odihna Sabbatului să vină înapoi la mormânt cu bune mireme pentru a mai îmbalsama o dată trupul Mântuitorului (Marcu 16 :1).²¹²**

SINAXAR (Minei 22 Iulie)

în această lună, în ziua a douăzeci și două, pomenirea Sfintei mironosițe și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena.

Această Marie, venind către Hristos, a urmat Lui. Ea era de la Magdala, în hotarele Siriei.

Și fiind bătută de șapte draci, cu harul lui Hristos a fost mântuită. Și urmând după Dânsul până la patima Sa, s-a făcut și mironosiță.

Și cea dintâi ea a văzut învierea, și împreună cu cealaltă Marie, adică cu pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, a văzut pe înger, târziu, când se lumina spre una a sâmbetelor, precum scrie Matei Evanghelistul. Iar dimineața a văzut doi îngeri cu veșminte albe șezând. Apoi a văzut pe Domnul însuși, Care i se părea că este grădinarul, auzind de la Dânsul cuvântul: «Nu te atinge de Mine». După dumnezeiasca și Sfânta înălțare, mergând la Efes la Sfântul Apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, a răposat acolo cu cuviință. Și a fost îngropată la intrarea peșterii în care au adormit sfinții și fericiții șapte tineri. Iar după aceea, în zilele fericitului întru pomenire împăratului Leon, au fost aduse moaștele ei și puse în mănăstirea ce a făcut el Sfântului Lazăr, în care i se face și soborul în toți anii.

Vedem așadar, că Părintele Arsenie Boca a fost un mare pasionat și primul propovăduitor/ reproducător al apocrifelor la noi în țară, dar, mai grav, în numele Ortodoxiei. Iată ce zic apocrifele:

Maria Magdalena o desfranată?

Evanghelistul Luca menționează că Hristos a tamaduit-o de șapte demoni. În Evangheliile nu se face nicio mențiune cu privire la ce fel de demoni o posedaseră. [...]

motiv pentru susținerea afirmatiei că Maria Magdalena a fost o desfranată, cu care nu trebuie să fim de acord, sunt câteva fragmente gnostice în care ea este privită ca fiind amanta lui Hristos. În Evanghelia lui Filip, de exemplu, ea este descrisă ca însoțitoarea cea mai intimă a lui Iisus:

"Însoțitoarea Mântuitorului e Maria Magdalena. Hristos a iubit-o mai mult decât pe toți ucenicii Sai și obișnuia adesea să o sarute pe gura".

²¹² <http://www.calendar-ortodox.ro/luna/iulie/iulie22.htm>>, luni, 20 iulie 2015.

Din diverse texte apocrife, fara legatura cu Sfanta Scriptura, reiese ca ea a fost logodita cu Sfantul Ioan Evanghelistul, insa pentru ca acesta a lasat-o pentru a-L urma pe Hristos, Maria Magdalena a devenit prostituata:

"Fugind de aici la Ierusalim, fara sa-i pese de nasterea ei si uitand de legea lui Dumnezeu, s-a facut o prostituata vulgara si dupa ce de bunavoie a facut un bordel al destrabararii, s-a facut pe drept cuvânt un templu al demonilor, fiindca sapte diavoli au intrat deodata in ea si o chinuiau neincetat cu dorinte spurcate".

Sfanta Maria Magdalena in Evangheli

In Sfintele Evanghelii (Luca 8,2 si Marcu 16,9), Maria Magdalena este prezentata ca fiind "o femeie din care s-au scos sapte draci", dar si cea dintai care a adus vestea invierii lui Iisus apostolilor (Ioan 19, 25; 20, 1-19).

Maria Magdalena confundata cu alte femei

A fost confundata cu cele trei femei care au uns cu mir pe Mantuitorul. Doua sunt numite pacatoase, cea de la evanghelistii Luca si Marcu, pe cand cea de la evanghelistul Ioan este Maria, sora lui Lazar.

Evanghelistul Luca vorbeste de o femeie pacatoasa care "a inceput sa ude cu lacrimi picioarele Lui, cu parul capului ei le stergea si ungea cu mir picioarele Lui" (Luca 7, 36-50). Marcu vorbeste si el de o femeie pacatoasa, dar care toarna mir de mare pret doar pe capul lui Iisus si nu pe picioarele Acestuia (Mc. 14,3), in vreme ce Evanghelistul Ioan vorbeste de o femeie care unge numai picioarele Domnului, cu sase zile inainte de Pasti (Ioan 12, 13).

Nu avem nici un motiv sa vedem in femeia pacatoasa (desfranata) pe Maria Magdalena, tinand seama ca in Traditia bisericeasca, in imnologia cultica sau in scrierile Sfantilor Evanghelisti, nu se vorbeste de Maria decat ca a fost izbavita de sapte demoni.²¹³

După ce au fost demontate, pe scurt, toate minciunile evangheliilor gnostice apocrife și ale Părintelui Arsenie Boca, să vedem acum, mai amănunțit, realitatea mărimii sfințeniei feciorelnice a Cuvioasei Maria Magdalena, întocmai cu Apostolii.

Cinstita mână stângă izvorătoare de har a Sfintei, slăvitei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena, constituie o binecuvântare pentru mănăstirea noastră și o sfântă laudă, bogăție și renume pentru Sfântul Munte, dar și un odor mult cinstit al Bisericii lui Hristos,

Sărbătoarea Sfintei se prăznuiește în mod strălucit în sfânta noastră mănăstire pe data de 22 iulie. Sfânta Maria Magdalena împreună cu Sfântul Cuvios Simon Izvorătorul de Mir constituie cei doi stâlpi și ctitori ai Mănăstirii Simonos Petras. Necesitatea editării unei cărți care să cuprindă viața, petrecerea și locul Sfintei Magdalena printre ucenicii lui Hristos atitudinea ei vitejească la Răstignirea și învierea lui Hristos și, în general activitatea ei apostolească, precum și cele privitoare la confuzia care s-a făcut cu privire la curăția ei feciorelnică, ne-au preocupat adeseori.

De aceea, am hotărât să încredințăm o asemenea operă Ieromonahului Theologos, care a considerat ca pe o binecuvântare faptul de a se ocupa științific de un astfel de studiu, cercetând izvoare vrednice de crezare. Desigur, încercarea în discuție impunea multe dificultăți, dat fiind faptul că mărturiile autentice din Scripturi despre viața și activitatea misionară a Sfintei sunt limitate și informațiile corespunzătoare puteau fi extrase numai din operele Sfinților Părinți ai Bisericii noastre și din mărturiile autentice ale Tradiției noastre bisericești, atât cele vechi, cât și cele mai noi.

Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

În capitolul al doilea, interesul se concentrează asupra temei răstălmăcirii și defăimării persoanei Sfintei Maria Magdalena, mai cu seamă în Apus [de care aparține, după cum vedem și aici, Părintele Arsenie Boca, în toate de o gândire, simțire și lucrare amăgită cu

²¹³ <http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfanta-maria-magdalena-96381.html>>, luni, 20 iulie 2015.

cei de acolo – n.n.], și asupra restabilirii adevărului istoric în privința acestui lucru. În acest scop se va da cuvântul Părinților Bisericii, Imnograției și tradiției sinaxarelor.

[...] Cartea în discuție, Sfânta Maria Magdalena. Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras (termenul odor fiind luat de la Slava Litiei din slujba Sfintei), credem că prezintă complet imaginea personalității Sfintei Maria Magdalena.

De aceea se și editează acum pentru luminarea și zidirea sufletească a credincioșilor evlavioși care o cinstesc pe Maria Magdalena. Ea ocupă un loc de seamă printre femeile la care face referire Noul Testament.

Pe de altă parte, mâna făcătoare de minuni și izvorătoare de mir a Sfintei noastre care s-a atins de Cel Neatins, Domnul cel înviat și Dumnezeuul nostru, este pusă la închinarea pelerinilor evlavioși în lăuntrul sfintei noastre Mănăstiri, în fiecare zi, dar și afară din mănăstire, când se scot spre închinare și binecuvântare pentru sfințirea poporului dreptcredincios al lui Dumnezeu.

Fără îndoială, înmiit au a se folosi închinătorii care imită, atât cât le este cu putință, sfânta și dumnezeiasca ei viețuire, vrednică de imitare [vrednică de imitare este viața ei feciorelnică și nu acuzația hulitoare că ar fi fost prostituată – n.n.] și, mai ales, credința, adâncimea dragostei și devotamentul ei pentru Cel ce a pățimit pentru noi și S-a îngropat și a înviat, Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru.

Arhimandritul Elisei, Starețul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

[...]

Prin toate cele câte s-au scris pe larg suntem datori să mărturisim că cercetarea noastră nu a epuizat subiectul, din pricina chipului pluridimensional al Sfintei care, după Preasfânta Maică a lui Dumnezeu și mama Maicii lui Dumnezeu, Sfânta Ana, este cinstit în mod special în Sfântul Munte [deci ar fi a treia Sfântă în ierarhia cerească, cel puțin așa cum este privită în Sfântul Munte. Atunci de ce să o prihănim și să o numim una dintre desfrânatele pocăite, să o înjosim numindu-o „această Marie Magdalenă”, una dintre multe de felul ei, cum făcea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]. Astfel, fără îndoială, se impune un studiu încă și mai științific decât acesta. Lucrarea de față are în vedere mai înainte de toate prezentarea icoanei marii noastre Sfinte și apoi folosul duhovnicesc al credincioșilor din expunerea înălțimii vieții și petrecerii ei.

[...]

Viața Sfintei Maria Magdalena

1. Originea și creșterea Sfintei

Începând istorisirea vieții și petrecerii Sfintei Maria Magdalena, chemăm mai întâi ajutorul ei, pentru a-i reda corect viața, pe baza istorisirilor evanghelice, pe baza textelor patristice și hagiografice, precum și a tradițiilor care s-au păstrat [nu cum au făcut alții, în afara duhului Ortodox, superficiali în gândire și pregătire, bizuindu-se pe mintea, păreri și vedeniile lor amăgitoare, care au redat hulele ereticilor ca fiind adevărate, spurcând mintea ucenicilor creduli ai lor, pentru a începe și ei să hulească și să murdărească haina cea albă a slavosloviei Sfintei Bisericii – n.n.].

Maria Magdalena, cum mărturisește și numele ei, s-a născut în Magdala Galileei. Numele ebraic "Magdala" înseamnă turnul lui Dumnezeu. Probabil de la acest fapt pornind, însuși Hristos a căutat pretext pentru a-i atribui supranumele acesta, așa cum a făcut cu ceilalți ucenici ai Lui. Se spune că „le-a pus lor nume”¹. Astfel, pe fiii lui Zevedeu, Iacob și Ioan, i-a numit „Boanerges”, care înseamnă „fiii tunetului”¹ 2. Pe Simon l-a numit Chefa, care se va numi Petru³. Pe vameșul Levi l-a numit Matei, care se tâlcuiește „darul lui Dumnezeu”⁴²¹⁴. Pe Iuda Levveul l-a numit Taddeu⁵. Pe Toma l-a numit „Geamănul”, ca să arate, potrivit lui Theofanes Kerameus (sec. XII)⁶, dispoziția ostenitoare față de ucenicii Lui; și așa mai departe.

[...]

²¹⁴ 1 Mc. 3,16-19.

2Mc. 3,17.

3 In 1, 42.

4 Mt. 9, 9; Mc. 2,14.

5 Mt. 10, 3.

La școală învățau pe copii Sfânta Lege a lui Dumnezeu. Studiau limba, gramatica, istoria, Tora. "In aceasta", zice, Flavius Josephus, despre Sfânta Scriptură, "cineva află cea mai bună cunoștință și izvorul fericirii". Același scriitor se laudă că la 12 ani o știa toată pe dinafară²⁷. Apostolul Pavel, de asemenea, îi amintea ucenicului lui Timotei că știa Sfintele Scripturi de la vârsta prunciei²⁸.

[...] Dacă judecăm însă după exemplul micuței Fecioare Maria, putem să presupunem că multe fete de iudei cunoșteau Scriptura la fel de bine ca și frații lor. De altminteri, ideea unei educații care să nu fie religioasă era de neconceput în Israel²⁹.

Prin urmare, în acord cu tradiția iudaică, putem trage concluzia că Maria Magdalena a avut parte de la o vârstă fragedă de întreaga educație religioasă. Părinții ei bogați, mai înainte de a muri, s-au îngrijit ca fiica lor să fie învățată întreaga Lege (Tora). În mod cu totul special, Maria iubea studiul Psaltirii și era interesată să afle de la Profeți cele referitoare la Mesia, adică cele despre Hristos.

În acord cu biograful ei, Nichifor Callist Xanthopol, lucrarea ei de căpetenie era postul și rugăciunea, reaua pătimire în trup și totala ei afierosire lui Dumnezeu. În tinerețea ei, cultiva curăția și păzea virtutea fecioriei. Fugea de sărbători, petreceri și vizite și îi plăcea să trăiască în curăția minții, în liniște și în neîncetată meditație a Scripturilor, având astfel o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu. Aflându-se Sfânta într-o asemenea stare duhovnicească, biograful ei spune că s-a năpustit diavolul împotriva ei cu toată puterea lui și că a pus șapte demoni să o chinuiască. Poate planul lui Dumnezeu era să fie încercată cu șapte demoni, ca să fie condusă la desăvârșirea duhovnicească, fiindcă după tămăduirea ei L-a urmat pe binefăcătorul ei Iisus cu absolut devotament și a fost arătată deopotrivă cu apostolii.

Potrivit istorisirilor Evangheliștilor Matei³⁰ și Marcu 31²¹⁵, Maria Magdalena L-a cunoscut pe Iisus în ținuturile Magdala sau Dalmanoutha. Acolo, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Lui, pe un delușor pitoresc, vizavi de lacul Ghenizaret se adunaseră patru mii de oameni din popor, care cu mult dor urmăreau învățătura dumnezeiască a preadulcelui învățător și își aduseseră bolnavii ca să fie tămăduiți de Marele Doctor al sufletelor și al trupurilor. Acolo s-a petrecut minunea săturării celor patru mii de bărbați, fără femei și copii. Acolo, așadar, s-a vindecat și Maria Magdalena de biciul celor șapte demoni. Dar mai înainte de toate, s-a tămăduit după credința ei. Credința ei s-a întărit în dumnezeiasca învățătură și văzând extraordinarele Lui minuni. Astfel, crede nezdruncinat în dumnezeirea Lui și îl urmează cu credință împreună cu apostolii și cu alte femei evlavioase care nu voiau să se întoarcă la ale lor.

Părăsește astfel părinții și rudele și toate cele pământești și Îl urmează pe Domnul cu toată puterea sufletului ei. Din acel moment devine ucenică devotată și credincioasă și Îl urmează pe Iisus în călătoriile Lui în Galileea și Iudeea. Din istorisirile evangheliștilor, o vedem că se află mereu în cercul strâmt al femeilor care îl urmau pe Domnul. În mod evident, atunci a cunoscut-o și pe Preasfânta Maica Domnului nostru, împreună cu care nu era numai de un nume, ci și de un suflet. Magdalena, ca una care era bogată, se îngrijea de hrana lui Iisus și a ucenicilor Lui.

Cât despre tămăduirea ei de cei șapte demoni și despre relația ei cu cercul restrâns al uceniștelor lui Hristos, cea mai importantă mărturie este a lui Luca³².

Maria Magdalena l-a însoțit pe Domnul la învierea lui Lazăr, cu gândul de a mângâia pe surorile lui. Când, mai cu seamă, L-a văzut pe Hristos lăcrimând și când L-a auzit cu glas puternic și curat zicând: „Lazăre, Lazăre, vino afară”³³, s-a minunat de minunile lui Dumnezeu, zice iarăși biograful ei și encomiastul Nichifor Callist Xanthopol³⁴. Încă într-un caz pe care ni-l istorisește Evanghelistul Luca³⁵, când Hristos L-a slobozit pe mut de demon și el a vorbit, atunci unii au rămas uimiți, alții L-au acuzat pe Hristos că scoate demonii „cu căpetenia demonilor, Beelzebul”. În acest text, Iisus Hristos respinge acuzația că lucrează prin satana. Așadar, în timp ce Domnul vorbea despre duhurile necurate, o femeie, care, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol³⁶, era Maria Magdalena, a strigat și a zis: "Fericit pântecul

²¹⁵ 30 Mt. 15, 30-39.

31 Mc. 8, 1-10.

care te-a purtat și sânii pe care i-ai supt". Dar El a zis: „Fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl fac pe el”³⁷. Sfânta Maria L-a urmat, ca ucenică devotată Lui, din Galileea până în Iudeea și L-a însoțit în Intrarea lui triumfală în Ierusalim³⁸²¹⁶. L-a însoțit de asemenea și pe drumul Pătimirii, la Răstignire, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu. Născătoarea de Dumnezeu stătea sub Crucea Fiului ei din pricina iubirii ei de mamă. Salomeea era de față, fiindcă era rudă cu Maica Domnului. Iar Maria Magdalena s-a aflat și ea împreună cu rudele lui Iisus, fiindcă avea o mare legătură cu ele și cu Iisus, o legătură care rivaliza în dragoste și dăruire cu rudenia însăși, care nu este întotdeauna cea mai puternică legătură a dragostei. In mod corect, Evanghelistul Ioan spune că Magdalena se afla printre persoanele care erau cel mai strâns legate de Iisus, fie din pricini de rudenie, fie din rațiuni duhovnicești. [...]

Nichifor Callist Xanthopol, tâlcuind relatările evanghelicești corespunzătoare, descrie într-un mod cutremurător cum a trăit Sfânta Maria Magdalena momentele Patimilor: „**înțelegi, frate, cât a pătit atunci în curtea Arhiereului, unde se afla Arhiereul, fericita Magdalena care se prefăcea că este o femeie simplă și dezinteresată și aștepta să afle hotărârile pe care le vor lua împotriva Lui, ca să le facă cunoscute Maicii Lui. Inima ei s-a sfâșiat de durere, nu mai puțin decât Maicii Lui, când a văzut și a auzit mărturiile mincinoase și batjocurile și biciuirile, flagelările, palmuirile, înjosirile, haina mincinoasă de porfiră, punerea cununii de spini pe cap și toate celelalte pe care îndelunga răbdare a lui Dumnezeu le-a îngăduit celor răi și răufăcătorilor să le facă!** [...] după ce toate aceste chinuri le-au făcut nerecunosătorii iudei, plini de ură și răutate, L-au dus pe Domnul la locul Căpățânii unde era înălțată Crucea și Iisus atârna sus pe ea, jalnică priveliște. Atunci numai Maria Magdalena a putut să se apropie de Iisus, Care era gol, pe Cruce și schimbat de răni și pătimiri, împreună cu Maica Lui și cu ucenicul iubit al Lui. **A fost învrednicită atunci Sfânta Magdalena să se atingă cu mâinile ei de precuratele acelea picioare și cu gura ei să sărute rănile și să-și amestece lacrimile cu sânghiurile**". Și continuă Xanthopol: „Cum au putut să-L vadă încă și mort? Și cum oare acelea nu si-au dat sufletul mai înainte de Iisus? Cum nu și-au sfâșiat veșmintele când au văzut că s-au despiciat pietrele și soarele s-a ascuns în întuneric și luna s-a întunecat, fiindcă pătimea Ziditorul? Sfânta Magdalena după toate acestea și-a asumat grija îngropăciunii. A venit la Iosif al Arimatheeii, fiindcă știa că acela avea mormânt nou, nefolosit, în cel mai frumos loc, într-o grădină închisă. L-a îndemnat, așadar, Sfânta noastră să lepede frica de primejdie și să îndrăznească a cere trupul lui Iisus de la Pilat, în timp ce el însuși se gândea să-L îngroape pe ascuns. După ce Iosif a luat permisiunea, a venit și Nicodim, ucenicul cel nocturn și au pregătit toate cele necesare pentru a-L da jos de pe Cruce. Maria Magdalena, fiindcă se temea să nu cumva să se zdrobească vreun os din oasele Stăpânului Hristos, l-a rugat pe Nicodim să fie cu luare aminte.

Tot ea a sărutat cuiele și picioarele acelea minunate și a îmbrățișat întreg trupul Stăpânului și Mântuitorului ei.

Fata însă nu a îndrăznit să o atingă, mai întâi din evlavie și adânc respect [vedeti ce hule aduc ereticii care zic că îl săruta când era viu? – n.n.], și apoi i-a lăsat-o îndureratei Maicii Domnului pe care o mângâia ținându-i mâna și capul care se îngreuna din pricina întristării insuportabile și o împiedica de la tânguiri de îngropăciune. A poruncit Maria Magdalena mai ales lui Nicodim și lui Iosif să înfășoare cât de repede trupul în giulgiu și să-L ungă cu smirnă și, ca pe o comoară, să-L pună în mormânt. Și toate celelalte lucruri de îngropăciune ea le-a pregătit mai dinainte pentru că avea locul al doilea după Maica Domnului și în privința întristării, și în privința a toată grija⁴³. Modul liric al descrierii biografului nu este departe de realitatea istorică a faptelor.

În afară de biograful și encomiastul Sfintei noastre, Nichifor Callist Xanthopol, printre alții, și Iosif Vryennios⁴⁴ descrie priveliștea înfricoșătoare a Răstignitului, pe care a trăit-o Maria

²¹⁶ 32 Lc. 8,1-3.

³³ In 11, 43.

¹¹ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

³⁵ Lc. 11, 14-28.

³⁶ Nichifor Callist Xanthopol, Cuvânt la Sfânta Mironosiță..., PG 147, 553.

Magdalena. „îmbrățișează Crucea - zice - și sărută tălpile picioarelor”. Adică umblă neliștită în jurul Crucii, își sparge pieptul de durere prin strigăte, se apropie și sărută tălpile picioarelor Răstignitului. Și, „stropită de sângele Stăpânului, cu părul despletit, îl cheamă pe nume, răcnește, se închină și suspină și varsă râuri de lacrimi”, în timp ce îmbrățișează Crucea, picături din sângele Lui cădeau peste ea și s-a atins de sângele care curgea pe jos din rănile piroanelor Răstignitului [ce diferit se poartă ea, față de cum o descriu ereticii și Părintele Arsenie Boca, ca și cum s-ar acoperi cu haina romană aruncată peste umăr – n.n.]. Așa o prezintă Iosif Vryennios, cu părul despletit, îmbibată de sângele Stăpânului, plângând cu strigăte și cu lacrimi neîncetate și închinându-se tainei Pătimirii de voie a Domnului. Dar, în același timp, Magdalena încerca să o susțină pe mult îndurerata Maică a lui Dumnezeu, devenind pentru ea sprijinul omenesc în acele clipe tragice.

În acord cu Maxim Mărturisitorul mai ales, Maria Magdalena și Maria lui Cleopa, când se aflau la Cruce, au venit puțin mai aproape de Născătoarea de Dumnezeu, au mângâiat-o și sufereau alături de ea, fiindcă ele erau mai răbdătoare decât celelalte femei²¹⁷. De aceea spune Sfântul Evanghelist Ioan: "Lângă Crucea lui Iisus stăteau mama Lui, sora mamei Lui, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena"⁴⁶.

Când Domnul și-a dat Duhul, potrivit lui Nichifor Callist Xanthopol, Magdalena, având mai multă îndrăznire dintre toate femeile, de vreme ce bărbații, după cum este cunoscut, au dispărut de frică, s-a îngrijit pentru înfruntarea problemelor practice care au survenit de la cele întâmplare la Răstignire. Născătoarea de Dumnezeu, trăind în liniște și în tăcere taina mântuirii noastre, dar și a Pătimirii și învierii, a rămas alături de Maria Magdalena cu discernământ și cu o stăpânire de sine superioară. Trăind în acest mod taina mântuirii, îndurerata Maică a lui Dumnezeu îngăduie Sfintei Maria Magdalena organizarea problemelor practice, fără a înceta, desigur, să-L jelească pe Fiul ei. Aceasta era cinstea de care a fost învrednicită Maria Magdalena, să atingă pe Cel neatins și să se îngrijească de trupul cel fără prihană al împăratului slavei⁴⁷ [desigur că Pururea Fecioara încredințează atingerea Celui Feciorelnic, la înngroparea în feciorelnicul mormânt, tot unei fecioare. – n.n.] [...]

„S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena”, S-a arătat Mariei Magdalena chiar în ceasul în care a înviat. Hristos, potrivit Sfântului Grigorie Palama, a înviat mai înainte de a-L vedea Maria Magdalena. Aceasta, așadar, este afirmat în mod umbrat de către evangheliști. Vestea învierii Domnului, prima dintre toți oamenii a primit-o Născătoarea de Dumnezeu de la Domnul, întrucât așa era cuvenit și drept. Născătoarea de Dumnezeu L-a văzut înviat mai înainte de toți și s-a bucurat de dumnezeiasca vorbire cu El, și nu numai că L-a văzut cu proprii ochi și L-a auzit cu urechile ei, ci a fost singura și cea dintâi care a și atins cu mâinile ei picioarele cele fără de prihană, fie că evangheliștii nu spun toate acestea în chip vădit, nevoind să o dea drept martoră pe Maica Lui pentru a nu da pricină de bănuială necredincioșilor. Sfântul Grigorie trage concluzia de la Evangheliști că cea dintâi a venit la mormântul Fiului și Dumnezeu Născătoarea de Dumnezeu, alergând acolo mai înaintea Mariei Magdalena. Și aceasta ne învață Evanghelistul Matei (28, 1-4) care zice: „a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie”, care era Maica lui Dumnezeu, „ca să vadă mormântul”. „După părerea mea, scrie Sfântul Grigorie Palama, mormântul acela dătător de viață s-a deschis mai întâi pentru ea. Pentru că mai întâi pentru ea și prin ea toate s-au deschis nouă, atât cele cerești, cât și cele pământești și pentru ea a strălucit îngerul atât de tare! Maica Domnului a dobândit mare bucurie de vreme ce a simțit cuvintele îngerului și a fost luminată toată, întrucât era curată și plină de daruri în chip dumnezeiesc... Așa cum Născătoarea de Dumnezeu, auzind Bună-vestirea învierii împreună cu Maria Magdalena, numai ea a înțeles puterea celor spuse, tot așa Întâlnindu-L pe Fiul și pe Dumnezeu împreună cu celelalte femei, cea dintâi dintre toate L-a văzut și L-a recunoscut pe Cel înviat și căzând la picioarele Lui s-a atins de picioarele Lui și a devenit apostolul Lui la Apostoli". (Sf. Grigorie Palama, Cuvânt In Femeile Mironosițe, PG, 151. 235, et passim). [...]

²¹⁷ 43 PG 147, 556 et passim.

⁴⁴ Iosif Vryennios, Cuvântul I la mântuirea Răstignire, Τα εὑρεθέντα, vol. 2, ed. II, V. Rigopoulos, Tesalonic, 1990, p. 72.

⁴⁵ Sfântul Maxim Mărturisitorul, Viața preabinecuvântată a Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, ed. Sfânta Chilie a Sfântului Nicolae „Bourazeri”, Sfântul Munte, 2010, pp. 166-168.

Sfântul Ioan Gură de Aur (349-407) observă că Iisus a folosit pe femei drept apostoli către apostoli, ca sa cinstească neamul care a fost necinstit din înșelarea șarpelui [...]

58 Din acest text al Evanghelistului Luca rezultă limpede că **Sfânta Maria Magdalena este pomenită pe nume ca martoră a învierii lui Iisus. Tâlcuitorii sunt de acord că cei patru evangheliști o așază în față pe Maria Magdalena, în timp ce Ioan spune că era singură. Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) zice că cea dintâi și singură, Sfânta Maria Magdalena, în acele prime clipe a vestit Apostolilor cele întâmplare, din pricina iubirii ei fierbinți către Domnul, în timp ce toate celelalte au tăcut din pricina fricii, deși știau.**

[...] **Totuși ucenicii nu voiau nici măcar să le asculte, din pricina mării lor întristări. Iar în ceea ce o privește pe Magdalena, nu au lăsat-o nici măcar o vorbă să spună. Însă în ceea ce o privește pe Maica Domnului, fiindcă o cinsteau și o respectau în mod deosebit, spuneau între ei că mărimea durerii a tulburat mintea ei și i-a înșelat vederea și auzul și pipăitul. Totuși aceea cu strălucirea extraordinară a sufletului ei feciorelnic era absolut convinsă că L-a văzut pe Domnul și L-a pipăit. Fecioara nu s-a mai dus din nou la mormânt, nici nu s-a mai contrazis cu ucenicii, fiindcă avea certitudinea învierii, de vreme ce era convinsă de toate câte a văzut și a auzit.**

Evanghelistul Luca⁵⁶ istorisește că **Magdalena s-a întors din nou în aceeași noapte la mormânt, împreună cu celelalte femei, cu Ioana, cu Maria, mama lui Iacob cel mic și altele. Piatra fusese rostogolită și au intrat în mormânt cu aromatele pe care le pregătiseră cu mult înainte de a se lumina de ziuă, duminică, dis-de-diminează. Trupul Domnului nu l-au găsit însă. În timp femeile ce erau nedumerite cu privire la acest lucru, s-au înfățișat înaintea lor doi îngeri strălucitori și le-au zis: «Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat».**⁵⁷²¹⁸

„Ia aminte, iubite, zice Sfântul Andrei, cât de limpede se arată că aceasta nu este prima venire a femeilor la mormânt! Altminteri, dacă ar fi fost pentru prima dată ar fi fost ciudat să le dojenească și să le rușineze. După aceea s-au dus iarăși la ucenici cu Maria Magdalena și au vestit faptele. **Și Magdalena văzuse deja mormântul, în timp ce celelalte numai pentru prima dată. Dar cuvintele acestea ale femeilor către ucenici au părut vorbării, și nu le-au acordat nici o încredere.**

[...]

62 **Sfântul Ioan Gură de Aur zice că, în timp ce cei doi ucenici au plecat de la mormânt, Maria Magdalena a stat acolo cu o mai mare stăruință. Maria răspunde „cu credință, dar și cu iubire”. Cuvintele „pe Domnul meu”, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, „sunt pline de sfântă dulceață”** (Comentariu la Evanghelia după Ioan, Omilia 86, PG 59, 468 et passim). Iar Fericitul Augustin observă că: „în clipa în care bărbații se întorceau, firea cea mai slăbănoagă, adică Maria Magdalena, stătea ținută la mormânt de cea mai puternică dragoste. **Și ochii ei, care îl căutau pe Domnul și nu îl găseau, nu aveau nimic altceva de făcut decât să plângă**”. Sfântul Chiril al Alexandriei observă că **Mântuitorul i-a dăruit Mariei Magdalena cunoașterea tainei învierii Lui prin glasul sfinților îngeri, pentru răbdarea și pentru dorul cel iubitor de Dumnezeu care ardea în inima ei și pentru cugetul curat față de Stăpânul Hristos** [de unde a inventat Părintele Arsenie Boca că avea cuget viclean față de Hristos? – n.n.] (P.E. Pusey, op. cit., p. 122). Iar Sfântul Theofilact observă **în chip foarte potrivit: „întrebarea «Pentru ce plângi» pe care au pus-o cei doi îngeri Mariei Magdalena este plină de multă compasiune. Prin această întrebare a lor, îngerii iau prilej să o încredințeze că întristarea ei ar trebui să se întoarcă în bucurie”** (PG 124, 292).

[...]

Ioan 20:17 Iisus i-a zis: **Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.**

Foarte reușită este și tâlcuirea papei Romei, Leon cel Mare (sec. al V-lea): **„Te voi ridica la ceva mai înalt. Îți voi pregăti ceva mai mare. Când Mă voi urca la Tatăl Meu, atunci Mă vei atinge cu adevărat și în chip desăvârșit; atunci vei ține ceea ce acum nu poți atinge și vei crede ceea ce acum nu vezi”**.

²¹⁸ 56 Lc. 24,1-12.

57 Lc. 24, 5-6.

Sfântul Ioan Gură de Aur notează că noua relație cu Iisus va fi atât de strânsă și cu atât mai slăvită, încât ea însăși și ucenicii se vor uni într-un singur trup cu El.

Mai frumoasă încă este tâlcuirea Sfântului Chiril al Alexandriei. "O împiedică, așadar, Hristos pe Maria pe când alerge către El și nu o lasă să-I îmbrățișeze picioarele așa cum dorea ea foarte mult. Ce vrea deci să arate Domnul când spune: «încă nu M-am urcat la Tatăl Meu». Așadar, mai înainte de învierea Lui, Se afla fără osebite cu dreptii și cu păcătoșii și nu se depărta de nimeni absolut dintre cei care se apropiiau de El. Și odată a lăsat pe o femeie păcătoasă să-I ștergă picioarele cu părul capului ei. Altă dată o femeie cu scurgere de sânge «fură» cu credință tămăduirea ei de la preasfântul Lui Trup, și nu îl vedem pe El să reacționeze, ci mai degrabă o învrednicește și de o laudă: "Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!" Dar atunci, din iconomie, chiar și cei necurați și care aveau trupul și mintea întinată era cu putință ca fără nici o împiedicare să se atingă de însuși sfântul trup al lui Hristos și să primească toată binecuvântarea care ieșea din El [cum poate spune Părintele Arsenie Boca că nu a lăsat-o Mântuitorul pe Sfânta Maria Magdalena să se atingă de El, când a venit prima oară să Îl cunoască? – n.n.]. Totuși după ce Domnul și-a împlinit iconomia Lui cu privire la om, atunci pune opreliște și nu mai este gata să Se ofere pe Sine tuturor celor ce se apropie de EL. Cum atunci nu se cuvenea să o împiedice pentru moment pe Maria de la atingerea de sfântul trup al lui Hristos de vreme ce ea încă nu primise pe Duhul Sfânt? Fiindcă mai cu seamă când Hristos S-a suit la Dumnezeu și Tatăl, atunci ne-a trimis nouă pe Duhul. Prin urmare, ca pe una care nu avea darul Duhului Sfânt, o împiedică pe Maria zicându-i: «Nu Mă atinge, căci încă nu M-am urcat la Tatăl Meu», adică nu v-am trimis încă pe Duhul Sfânt." Acest cuvânt al Domnului, notează Sfântul Chiril, se extinde și asupra vieții noastre bisericești. De pildă, când plinătatea credincioșilor urmează să se împărtășească cu dumnezeiasca împărtășire iar slujitorii Tainelor dumnezeiești strigă: "Sfintele sfinților", ei învață astfel că împărtășirea cu Sfântul Trup al Domnului se potrivește numai celor sfințiți prin Duhul Sfânt [...]

În sfârșit, Roman Melodul, într-un comentariu la cuvintele „Nu Mă atinge”, scrie: „Creatorul nu a condamnat pornirea ei, ci o înalță pe ea la cele dumnezeiești zicând: «Nu Mă atinge». Sau mă consideri cumva doar un om? Dumnezeu sunt. Nu Mă atinge! Înalță ochiul tău sus, o, cuvioasă, și înțelege cele cerești. Acolo caută-Mă. Cu adevărat Mă voi sui la Tatăl Meu la Care încă nu am ajuns. Sunt de un tron și de o cinste cu El, Eu care dau celor căzuți ridicare” (Roman Melodul, Condacul I la înviere, 40,11,6, SC 128, Cerf, Paris, 1967, p. 398).

[...]

În mod foarte clar Maria Magdalena a crezut în învierea Domnului. Dar când a văzut-o pe Maria, mama lui Iacov cel mic și mama lui Iosif și pe Salomeea și alte femei ducându-se la mormânt cu arome, la răsăritul soarelui, s-a dus și ea cu ele, nu fiindcă ar fi avut îndoieli, ci ca să le conducă, bucurându-se și săltând văzând mormântul gol, iadul prădat de mai multe ori. Aceste femei nu știau nimic exact, încă și despre piatra care fusese rostogolită de la intrarea în mormânt nu știau nimic, cum știau Apostolii Petru și Ioan. Aceste femei, de cum au intrat în mormânt, au văzut un tânăr cu veșmânt alb stând la dreapta și s-au cutremurat. Acesta însă nu le-a muștrat cum a muștrat Domnul pe acelea la care se referă Sfinții Evangheliști Luca și Ioan, fiindcă știa că ele veneau pentru prima oară la mormânt. Dar nu a dojenit-o nici pe Maria Magdalena; după bucuria de pe chipul ei, știa că nu mai are îndoieli și șovăieli cu privire la învierea Mântuitorului, ci era plină de bucurie pentru acest fapt. Îngerul a liniștit frica femeilor ca și primul înger din istorisirea lui Matei. A zis către ele: «Nu vă temeți... a înviat Domnul, nu mai este aici. Ci duceți-vă și spuneți-le ucenicilor și lui Petru că va merge mai înainte de voi în Galileea și acolo îl veți vedea, după cum v-a spus». Corect, zice sfântul Andrei, a adăugat îngerul: «Și lui Petru», fiindcă așa a fost incredințat Petru că l-a iertat Domnul pentru lepădarea lui." Aici se încheie istorisirea faptelor învierii potrivit cu relatările Evangheliștilor, așa cum le comentează în mod autentic și cu dumnezeiască înțelepciune Sfântul Andrei Criteanul. **Le pune înainte, cum am văzut în special, pe Maica Domnului și pe Maria Magdalena, a cărei biografie o scrie, care cele dintâi dintre toate au văzut și s-au închinat Mântuitorului înviat și Domnului nostru Iisus Hristos!**

[...] Domnul înviat a făcut-o pe Maria Magdalena cel dintâi apostol al bucuriei și mântuirii noastre.

În concluzie, se observă că pentru dovedirea teologiei patristice cu privire la vederea învierii Domnului de către Născătoarea de Dumnezeu, rolul și activitatea Sfintei Maria Magdalena în aceste evenimente nici nu se micșorează, nici nu este neglijat. Dimpotrivă, ea se arată și ajutor al Născătoarei de Dumnezeu și împreună-călătoare cu ea pe drumul către înviere, dar și inspiratoare a ucenicilor înspăimântați în privința învierii, cea care i-a mișcat spre credință, călăuză la mormântul gol și adevărarea învierii către poporul lui Dumnezeu.

[...]

Nichifor Callist Xanthopol care zice că după ce a rămas destul timp cu Sfântul Evanghelist Ioan și după ce a călăuzit pe mulți la cunoștința adevărului s-a mutat la fericita viață cea fără de sfârșit. Sufletul ei l-a dat în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul ei, respectat chiar și de îngerii înșiși, l-a lăsat Sfântului Evanghelist, care era de față. Sfântul Evanghelist a înfășurat trupul ei în giulgiu, cum se cuvenea și cum trebuia să fie înmormântat, cinstit fiind ca o comoară de mult preț, de către Ioan Teologul, feciorelnicul ucenic al Domnului [deci nu fostul ei soț, cum bârfesc ereticii. După cum Trupul Fecioriei Întrupate și Răstignite a fost încredințat spre îngropare celei feciorelnice de către Pururea Fecioara Maică, așa și trupul celei ce L-a îngrijit feciorește la înmormântare, este încredințat unui feciorelnic. Și nu oricui, ci tocmai aceluia care a primit în grijă ca maică a sa pe Maica noastră a tuturor, Pururea Fecioară, tocmai la picioarele Crucii, Care restaurează fecioria Jertfei. Și nu de către oricine, ci chiar de către Cel ce însămânțează în fire nunta feciorelnică.

Aceasta fiindcă se cuvenea ca acela ce a sorbit cu urechea din pieptul Celui Tainic, Taina cea mare a asemănării cu Dumnezeu Tatăl (care a fost, este și va fi Fecioria, căci Tatăl L-a născut pe Fiul fără a nunti cu cineva pentru aceasta), să încredințeze smeritului pământ pe ceea ce a ajuns prin fecioria ei, poate cel mai aproape la înălțimea Pururea Fecioarei Maria.

Vedeți pe cine hulește Părintele Arsenie Boca că ar fi fost desfrânată, probabil justificându-și starea sa de slăbiciune față de Maica Zamfira, și ea căzută în modul pătimăș de a se atașa de un ieromonah? – n.n.], lângă Efes, într-o peșteră ascunsă la intrarea căreia au adormit ulterior cei șapte tineri din Efes⁹⁶.

[...]

II

Conștiința Bisericii cu privire la Sfânta Maria Magdalena

1. Adevărul și rătăcirile din jurul persoanei Sfintei Maria Magdalena

Persoana Sfintei Mironosițe și cea întocmai cu Apostolii Maria Magdalena a fost lăudată și admirată de mulți, dar a fost și răstălmăcită și pătată. De timpuriu, cum vom arăta în cele ce urmează, persoane care nu aveau cunoștința cu privire la tradiția bisericească referitoare la ea au prefăcut și au vătămat rău personalitatea ei, au numit-o desfrânată și păcătoasă, au văzut-o ca întruchipare a imoralității [printre care, din păcate și Părintele Arsenie Boca – n.n.].

Rătăcirea cu privire la Sfânta Maria Magdalena începe mai întâi cu basnele filologiei ebraice rabinice care fără nici o dovadă o prezintă pe Maria Magdalena ca femeie adulteră. Talmudul tâlcuiește numele ei de la Migdala, care înseamnă împletesc părul, și de aceea o prezintă în mod abuziv ca pe o femeie adulteră care și-a părăsit soțul și făcea peruci pentru femeile desfrânate [poate aici se află motivul ocult pentru care Institutul Elie Wiesel face atâta lobby pentru canonizarea Părintelui Arsenie Boca: sunt în același gând – n.n.]

Această informație răuvoitoare au folosit-o ereziile gnostice ca să micșoreze autoritatea Sfintei. Talmudiștii sporovăiesc multe despre aceasta, despre bogăția ei, despre frumusețea ei, despre rușinea ei, despre soțul și iubiții ei. Totuși ceea ce cunoaștem cu adevărat din Scripturi este entuziasmul acela al dedicării și al recunoștinței Magdalenei către Hristos care a făcut-o să se dedice suflet și inimă slujirii Lui²¹⁹. Evangheliștii au încercat să o

²¹⁹ 5. Judecând această informație din Talmud adăugăm o informație istorică ce zice că: "Din perspectivă istorică, nu am putea să dovedim că femeile din Palestina purtau în perioada lui Iisus perucă sau împletituri false!" De aceea această informație este falsă. Pe de altă parte, judecând după faptul că Talmudul este în general nevrednic de crezare observăm că: "Inepuizabilele scrieri ale Talmudului sunt ulterioare vremii lui Iisus, cu aproximativ cincizeci de ani. Mai mult încă, o mare parte din Talmud a fost alcătuită în Babilon în jurul anului 135 după Hristos, fără nici o îndoială". D. Rops, op. cit., pp. 172-173.

deosebească de celelalte femei care purtau același nume, atribuindu-i ca supranume locul nașterii ei.

În primul rând, identitatea de nume a femeilor care au uns cu mir pe Iisus a fost motivul principal pentru răstălmăcirea cu privire la persoana Mariei Magdalena. Faptul ungerii cu mir este istorisit de cei patru evangheliști³ fără să fie atribuită aceluiași persoană. Astfel, a fost identificată Maria Magdalena cu femeia păcătoasă din istorisirea Evanghelistului Luca⁴, din casa fariseului, care a adus un vas de alabastru cu mir, ungând cu el picioarele lui Iisus, udându-le cu lacrimi și ștergându-le cu părul ei. Această femeie a fost identificată încă și cu Maria, sora Martei și a lui Lazăr, care cu șase zile înainte de Paște au pregătit cină lui Hristos, iar Marta slujea în timp ce Lazăr cel înviat stătea la masa ospățului. Atunci Maria a luat o sticlă cu cel mai scump mir și a uns picioarele lui Iisus, din recunoștință. Apoi a șters cu părul ei picioarele Lui și toată casa s-a umplut de mirosul mirului³. S-au identificat cele două situații de mai sus, fiindcă seamănă între ele cum se aseamănă și cele două evenimente ale ungerii cu mir. Asemănarea celor două evenimente a dus la identificarea celor două miruiri și a celor două femei.

Datorită acestei identificări a femeilor, s-a interpretat în mod cu totul neîntemeiat și inacceptabil persoana Măriei Magdalena, dându-se prilej, cu o fantezie fără frâu, la inacceptabile consecințe, la sminteli și plâsmuiri de basne fără nici un temei istoric. Au scris despre ea romane și au regizat filme cinematografice [ce revoltă ar avea părinții de la Sfântul Munte să afle că astfel de basme a proliferat și un ieromonah Ortodox căzut în amăgire, dar propus la canonizare! – n.n.]. Dacă ar fi adevărate toate câte s-au scris despre Maria Magdalena, Biserica nu ar evita să scrie sau să spună aceleași lucruri sau asemănătoare cu cele pe care le-a scris și învățat, de pildă, despre păcatul lui David, despre prigonitorul Pavel, despre trecutul păcătos al lui Augustin și al Măriei Egipteanca și al atâtor alți păcătoși. Lauda Bisericii este să vadă morți că se ridică din păcat cu harul lui Dumnezeu. Bucuria ei este să promoveze aceste exemple și să dea curaj și altor păcătoși să se întoarcă [dar totodată ea promovează fecioria și o laudă prin exemplul Sfintei Maria Magdalena și condamnă folosirea minciunii chiar și doar pentru a îndemna la pocăință: Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. – n.n.]

Faptul identificării femeilor care au uns cu mir pe Iisus coboară până în secolul al II-lea. Primul care a identificat femeile a fost Tertulian, care totuși distinge dintre cele două femei pe Maria Magdalena.

[...]

Referirile părinților la Sfânta Maria Magdalena sunt din timpurile cele mai vechi, importante și clare cât privește înfrânarea și fecioria ei, dar și în privința deosebirii de femeile care au uns cu mir pe Domnul, în acord cu istorisirile evanghelice. Adevărul este că în nici una dintre Sfintele Evanghelii nu este caracterizată ca păcătoasă. Mai concret, Tatian Sirul (sec. al II-lea) pune accentul pe fecioria Sfintei și o distinge de femeia păcătoasă din istorisirea lui Luca.

In continuare, cei care fac referire la distincția femeilor sunt: Origen (185-254)⁹, Sfântul Efreem Sirul (306-373), Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407), Sfântul Macarie Egipteanul și Victor Antiohianul (ambii au trăit în secolul al IV-lea). La fel de importantă este și mărturia Fericitului Augustin care într-un frumos cuvânt teologic la femeia păcătoasă care s-a pocăit nu face nici o referire nici la Maria Magdalena, nici la Maria lui Lazăr^{10 11}. Iar Sfântul Ambrozie al Milanului (339-379), învățătorul lui Augustin, este de partea distincției femeilor și o caracterizează pe Maria Magdalena drept fecioară, scriind: "Vezi că cei feciorelnici au fost învredniciți ca mai înainte de Apostoli să vadă învierea Domnului? A văzut așadar, Maria cea dintâi învierea Domnului și a crezut..."¹¹. În Biserica Apuseană, de asemenea, în afară de Sfântul Ambrozie pentru distingerea persoanelor sunt Sfântul Ilarie Pictavius¹² și Sfântul Ieronim^{13 14}. În secolul al V-lea Sfântul Chiril al Alexandriei (375-444) o distinge clar pe Maria Magdalena de femeia păcătoasă de la Luca".

Sfinții Modest al Ierusalimului († 634) și Fotie cel Mare (820-891) sunt și ei pentru distingerea persoanelor și în special pentru înfrânarea și fecioria Sfintei Maria Magdalena. În

cuvântul său la Femeile Mironosițe, Sfântul Modest zice: „Tradițiile învață că Maria Magdalena a rămas fecioară întreaga ei viață”²²⁰, Sfântul Fotie adoptă părerea Sfântului Modest și răspunde la întrebarea: „Pentru ce Hristos o alege pe Maria Magdalena din care a scos șapte demoni?” El scrie:” Numărul șapte aflăm că îl folosește Scriptura pentru virtute și pentru răutate. Pe bună dreptate, așadar, o alege Mântuitorul pe Maria Magdalena din care scosese șapte demoni, ca să alunge prin ea pe începătorul răutății din firea omenească”¹⁶.

Ca și părinții menționați mai sus, sunt pentru distingerea persoanelor și înfrânarea Sfintei Maria Magdalena sfinții: Cosma Melodul (685-750), Teofilact al Bulgariei (1030-126), Eftimie Zigabenu (sfârșitul sec. al XI-lea - începutul sec. al XII-lea) și Nichifor Callist Xanthopol. Este prin urmare zdrobitoare majoritatea celor ce acceptă distincția persoanelor în fața celor care acceptă identificarea lor. Dar este foarte important că printre cei ce acceptă distincția persoanelor se situează marii hermeneuți creștini precum Origen, Sfântul Efrem Sirul, Sfântul Ioan Gură de Aur, Fericitul Ieronim, Fericitul Augustin și Fotie cel Mare.

Prin urmare, încheiem cu concluzia că Sfânta Maria Magdalena a fost considerată păcătoasă din două motive principale. Primul motiv este identificarea abuzivă a persoanei ei cu femeia păcătoasă din istorisirea Sfântului Evanghelist Luca¹⁷²²¹, iar al doilea este interpretarea greșită a vindecării ei de șapte demoni care sunt în legătură cu cele șapte păcate de moarte [amândouă folosite greșit de Părintele Arsenie Boca fiindcă nu era insuflat de Sfântul Duh, ci de ignoranța în studierea Sfinților Părinți și duhurile ce-l conduceau prin vedenii – n.n.]. Cât privește ultimul motiv, trebuie să spunem că nici Marcu, nici Luca nu presupun că cei șapte demoni de care era stăpânită Maria Magdalena erau păcate. [...], Sinaxarul lui Constantin Hrestou Doukakis (monahul împărat), pe data de 22 iulie notează laconic, dar limpede: "Apropiindu-se de Hristos, a fost slobozită, prin harul Lui, de șapte demoni care o tulburau"²⁰. Nu tâlcuiește alegoric cei șapte demoni!

În primul rând, Minologhionul bizantin al împăratului Vasile, Sinaxarul Bisericii din Constantinopol din sec. al X-lea și toți cei care urmează aceste surse (de pildă, Sfântul Nicodim Aghioritul în Sinaxarul său), acceptă toți ideea că Maria Magdalena nu a fost stăpânită de patimi.

Prin urmare, este cu totul limpede concluzia că femeia păcătoasă de la Luca, Maria Magdalena și Maria lui Lazăr sunt trei persoane diferite. În final, tradiția serioasă hermeneutică a textului acestuia (Lc. 7, 36-50), precum și a altor texte care se referă la demonizați, nu este de acord cu părerea că demonii de care era stăpânită Maria Magdalena sau alți demonizați erau păcate. De altminteri, Iisus nu caracterizează demonizarea ca boală sau ca păcat²¹. Nicăieri niciodată nu îi condamnă pe demonizați, nici nu-i consideră vinovați de acest necaz. Noul Testament face o distincție clară între demonizați și păcătoși. [numai Părintele Arsenie Boca, care crede că toate necazurile ni se trag de la păcate, trage la rândul său, concluzia păcătoasă că demonizarea este totuna cu păcătoșenia, cel puțin la Sfânta Maria Magdalena – n.n.]²²²

[...] Sfântul Roman Melodul, în afară de problema identificării persoanelor la care ne-am referit mai sus, într-unul din comentariile imnologice la Evanghelia învierii se referă încă la Maria când aceasta a vizitat mormântul lui Hristos. Roman crede că femeile ele însele o trimit pe Sfânta Maria Magdalena la mormânt și îi recunosc ei un rol special printre ele, asteptând cu încredere absolută cele pe care avea să le vestească lor²⁶. În acord cu poetul imnograf Sfântul Roman Melodul, Sfânta Maria Magdalena este prezentată sub identitatea unei maici

²²⁰ 10 PL 38, 595-602.

¹¹ PL 16,269.

¹² PL 9, 748B.

¹³ PL 26, 191C.

¹⁴ Sfântul Chirii al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan, PG 74, 693.

¹⁵ Sfântul Modest al Ierusalimului, La Sfintele Mironosițe, PG 86, 3273

²²¹ 16 Fotie, Patriarhul Constantinopolului, Amfilohia, întrebări și răspunsuri, 158-159, EPE 132, Tesalonic 2001, p. 107 (PG 101, 833) și arhim. Hrisostom Papadopoulos, "Și iarăși despre Maria Magdalena", Ieros Syndesmos, voi. 165 (1911).

¹⁷ Lc. 7, 36-50

²²² 18 Noul Sinaxar, ed. cit., p. 239.

¹⁹ Marele Sinaxar, ed. cit., p. 425.

²⁰ Marele Sinaxar al tuturor Sfinților, adică piatra cea de aur a Raiului celui înțeleghător, Atena, 1893, p. 237.

²¹ "Nici acesta nu a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu" (In 9, 3).

duhovnicești a apostolilor, învățându-i și mângâindu-i²⁷. De asemenea, Sfântul Roman prezintă momentul în care Domnul îi încredințează Magdalenei marea ei apostolie: "Aleargă Mărie, adună-i pe ucenicii Mei, fiindcă te voi folosi pe tine ca pe o trâmbiță răsunătoare. Strigă pace în urechile înspăimântate ale prietenilor Mei ascunși și scoală-i pe toți ca dintr-un somn, ca să Mă întâlnească și să aprindă torțele. Spune-le lor, Mirele a înviat din mormânt și nimic nu a mai lăsat în el. Alungați apostoli moartea, fiindcă a înviat Cel ce dă celor căzuți ridicare"²⁸. Sfântul Roman Melodul vrea să dovedească pe de o parte marea credință a femeilor și pe de altă parte să arate în primul rând apostolicitatea Sfintei Maria Magdalena, dar și a celorlalte femei. **Se accentuează și superioritatea ei față de toate celelalte pentru că Sfânta s-a arătat cea dintâi la mormânt. Întâietatea Sfintei Maria Magdalena se întemeiază, potrivit Sfântului Roman Melodul, pe faptul că ea l-a văzut pe Domnul înviat. în final, Sfântul Roman Melodul o pune pe Sfânta Maria Magdalena la același nivel cu Moise, de vreme ce amândoi au fost cinstiți cu vederea lui Dumnezeu. Consideră astfel Roman Melodul că ceea ce este Moise pentru Israel, același lucru este Maria Magdalena pentru Israelul cel nou. Dar mai ales, Sfântul Roman Melodul în Imnul 21 nu face nici o legătură între femeia păcătoasă și Maria Magdalena 29. **În Imnul 40, Sfântul Roman, dimpotrivă, o prezintă pe Maria Magdalena prihănindu-se pe sine și smerindu-se, zicând: "ca desfrânata lacrimi vărs"³⁰. Dar în mod special subliniază înfrânarea Măriei Magdalena cu caracterizări corespunzătoare [deci, pe lângă fecioria trupului, avea și fecioria minții, adică smerenia, socotindu-se desfrânată pentru orice mișcare a gândurilor ce-i clinteau măcar pentru vreo fărâmă de clipă mintea de la nunta cu Hristos. Fiindcă prihănirea de sine a fi desfrânată, însoțită cu caracterizarea de către alții că este înfrânată, ce poate arăta altceva decât că avea o deplină cunoașterea a realității lucrării lăuntrice în care totul, până la cel mai mic fior al sufletului, trebuie să fie numai al lui Hristos – n.n.], precum "cinstită", „cu cuget înfrânat", „înțeleaptă", „purtătoare de Dumnezeu", „pricepută", „evlavioasă", „iubitoare de Dumnezeu", „strălucind cu viața prin fapte virtuozitate", și „numărată cu cetele apostolilor". **În final, Sfântul Roman o numește copilă mai întâi pe pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, în cel de-al 9-lea Imn al său³¹, precum și „preaînțeleaptă copilă" în Imnul 3532. Același termen îl folosește Sfântul Roman și pentru Sfânta Maria Magdalena, înțelegând prin aceasta în ambele cazuri fecioria femeilor [vedeți că în conștiința Sfintei Biserici, Sfânta Maria Magdalena avea lucrarea fecioriei cea mai apropiată de a Maicii Domnului? De aceea și turbarea diavolilor este ca tocmai pe ea și pe Maica Domnului să le acuze de desfrâu, mai întâi în scrierile ereticilor și mai la urmă în învățătura Părintelui Arsenie Boca. Acesta în predici o acuză pe Sfânta Maria Magdalena de prostituție, iar în pictură îndrăznește cu o obrăznicie inimaginabilă să aducă cea mai mare hulă cu putință la adresa Pururea Fecioriei Maicii Domnului: nu numai că nu pictează toate cele trei stele ale Pururea Fecioriei, dar îi și face transplant pictat Maicii Domnului mâinile Maicii Zamfira (care prin tentativele multiple de sinucidere își pecetluia pe trup desfrânarea ruperii voii sale de voia lui Dumnezeu) – n.n.]. Mai ales în Imnul 40 îi atribuie termenul de copilă Sfintei Maria Magdalena. Sfântul Roman Melodul face acest lucru de șapte ori în diferite strofe ca să arate credința vechii Biserici că cei șapte demoni de care a fost slobozită Maria Magdalena nu aveau nici o legătură cu fecioria ei³³.******

Sfântul Modest al Ierusalimului, în omilia lui la femeile mironosițe³⁴, ca și Sfântul Grigorie de Nyssa³⁵ și Leontie, preot din Constantinopol³⁶, fac referire la păcatul strămoșesc, ca să arate că în antiteză cu Eva care a condus neamul omenesc la moarte, Sfânta noastră transmite ucenicilor lui Hristos vestea cea bună a învierii, că a biruit moartea definitiv. Consideră că alegerea ei specială de către Domnul a avut loc chiar în momentul în care a vindecat-o de cei șapte demoni. Sfântul Modest adoptă o tradiție manifestată în Efes pe care o mărturisește și Sinaxarul Bisericii din Constantinopol, care apoi a devenit acceptată pe o scară mai largă de Biserica noastră Ortodoxă. In Efes este mărturisită o cinste vie a Sfintei Maria Magdalena, care poate fi localizată în secolul al VII-lea. Este cunoscut faptul că împăratul Leon cel înțelept a strămutat moaștele ei din Efes în Constantinopol. Un interes deosebit îl prezintă, de asemenea, locul pe care îl atribuie Sfântul Modest Măriei Magdalena în ceata ierarhică a femeilor. "Exact așa cum corifeul apostolilor, Petru, a fost numit astfel datorită credinței lui neclintite' pe care o avea în piatra Hristos, același lucru se întâmplă și cu Maria Magdalena, care a

devenit ca un fel de căpetenie a ucenișelor Lui Hristos; datorită curăției sale și a dragostei pe care o avea față de El a fost numită de Hristos Maria, adică i-a dat numele Maicii Sale [vedeți că avea și o lucrare asemănătoare cu a Maicii Domnului, dacă Însuși Făcătorul și Cunoscătorul inimilor noastre a numit-o cu numele cel preacinstit al Maicii Sale? – n.n.] ."

Sfântul Maxim Mărturisitorul (580-662) scrie: "Când Domnul s-a dus în cetatea Magdal l-a însoțit Maria Magdalena din care scosese șapte demoni. **Aceasta se distingea pentru bogăția și originea ei nobilă și când l-a văzut pe Domnul i-a arătat râvnă și i-a slujit Lui cu credință, asemenea Maicii Lui celei fără de prihană.** Magdalena l-a găsit pe doctorul și curățitorul firii noastre, Cel care nimicește orice înstrăinare de Dumnezeu. Si nu numai că a fost eliberată de toți demonii cu harul lui Hristos, dar s-a și umplut ea însăși de har și a arătat o râvnă deosebită în credință, în milostenie și în gândurile bune. L-a urmat pe Domnul în toată perioada rămânerii Lui pe pământ, ca ucenică și ajutor al Lui, a devenit bună însoțitoare și ascultătoare a împărătesei, a Sfintei Născătoare de Dumnezeu și a suferit împreună cu ea. **In cele din urmă, a fost învrednicită și de harul apostolesc. A călătorit din țară în țară de dragul lui Hristos. Așa cum fericitul Petru era râvnitor și avea locul întâi printre ucenici, așa era și Maria Magdalena printre femeile mironosițe și celelalte femei...** La evenimentele premergătoare Răstignirii lui Hristos sunt amintite de către evangheliști foarte multe femei care l-au urmat pe Hristos din Galileea și L-au slujit, printre care erau Maica Domnului și cele două Marii, Maria lui Cleopa și Maria Magdalena, pe care le amintește Sfântul Ioan Evanghelistul și Teologul³⁷. [...] **Aceste două Marii, zice sfântul Maxim, erau cele mai vii în dragostea lor față de Domnul dintre toate celelalte și au participat la agonia Preanevinovatei Maici și la durerile ei, când au văzut cu câtă îndrăznire și cuget viteaz s-a aflat la Crucea Fiului ei**³⁸.

Sfântul Teofilact al Bulgariei, Arhiepiscopul Ohridei (†1108) se referă la Sfânta Maria Magdalena când tâlcuiește al 20-lea capitol al Sfântului Evanghelist Ioan, **accentuând faptul că sufletul ei se curățise prin nepătimire și o caracterizează ca învățător și mai cu seamă ca pildă**³⁹.

Teofan Kerameul (sec. XII) în tâlcuirea lui la cele unsprezece Evanghelii de dimineață, accentuează faptul că **Maria Magdalena este ceva mai mult decât simplă mironosiță, ea este evanghelistă, și ca binevestitoare a unei vești pline de bucurie a devenit hristoforă**⁴⁰.

Cuvântul encomiastic al lui Nichifor Callist Xanthopol despre Sfânta Maria Magdalena constituie unul dintre cele mai frumoase elogii ale Sfintei în literatura omiletică a Părinților Bisericii⁴¹.

Xanthopol o prezintă pe Maria Magdalena urmându-l cu dragoste specială pe Mântuitorul și Binefăcătorul ei, Iisus, slujind pe Stăpâna Născătoare de Dumnezeu până la adormirea ei. După adormirea ei l-a urmat pe ucenicul iubit, Sfântul Ioan Teologul, în Efes și acolo și-a sfârșit viața ei pământească.

Ne-a preocupat în mod special faptul că Sfânta noastră a fost calomniată și defăimată atât în vechime, cât și în zilele noastre. Este, asadar, mare înșelare și confuzie, păcat, greșeală vinovată să se atribuie fecioarei Magdalena caracterizarea de fostă desfrânată, de vreme ce nu există nici o mărturie evanghelică sau patristică pentru identificarea femeii păcătoase care a uns cu mir picioarele lui Hristos cu Sfânta Maria Magdalena. De altminteri, viața ei feciorelnică, marea dragoste de curăție a acestei fecioare, care a iubit din toată puterea sufletului ei pe Domnul, jertfirea de sine și vitejia ei la Pătimirile și la învierea veneratului ei învățător, toate acestea stau ca mărturie care au învrednicit-o pe Maria Magdalena să fie arătată Mironosită a lui Hristos și întocmai cu Apostolii.

Se dovedește, asadar, din texte autentice ale Părinților că Sfânta Maria Magdalena a fost fecioară

curată încă din tinerețe. Această fericită fecioară a primit cinstea și bucuria de a-L întâlni cea dintâi dintre toate Mironositele pe dumnezeiescul învățător și să sărute preacuratele Lui picioare după înviere. De aceea și evangheliștii o situează pe Maria Magdalena drept prima dintre toate celelalte mironosite. Dar și iconografia Bisericii noastre, cum au arătat câteva cântări pe care le-am ales, o laudă ca pe cea dintâi și mai înaltă dintre mironosițe, "ucenița Cuvântului".

Iubiții noștri frați cititori, Dumnezeu nostru cel ceresc a răsplătit credința și dragostea ei față de Mântuitorul Hristos, dar și îndelungatele ei lupte misionare cu bunătățile cerești și cu cununile împărăției Lui. [...]

Poate marea și jertfitoria ei dragoste către Domnul a depășit și dragostea Apostolilor înșiși și a multor sfinți ai Bisericii noastre.

Mesajul pe care îl transmite această carte este să o imităm pe Sfânta Maria Magdalena în dragostea ei înflăcărată față de Domnul Iisus Hristos, dar și în credința adevărată și puternică față de Binefăcătorul și dumnezeiescul ei învățător.

***

Ar merita să încheiem cu adăugirea unui preafrumos encomion către Sfânta noastră:

"Maria! Dulce nume, lauda mironosițelor și a lumii întregi, statuia însuflețită a propovăduirii apostolice, modelul dumnezeieștii iubiri și strădanii și blândeți și a vieții liniștite, bucură-te, desfătează-te, veselește-te și iarăși bucură-te... Pentru aceea te rugăm cu multă evlavie, pomenește-ne și pe noi, smeriții tăi rugători, și fii mijlocitoare către Domnul, ca, trăind vremea pribegiei noastre liniștit și senin, să-L aflăm pe Judecătorul blând și binevoitor în ziua înfricoșată a răsplătirii!"²²³

²²³ Ieromonahul Theologos SIMONOPETRITUL, *Sfânta Maria Magdalena, Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras*, Ed. Doxologia, Iași, 2015, pp. 1-56, 73-

În același timp te rugăm cu umilință, nu lăsa pe hulitorul numelui și vieții tale să amăgească pe frații noștri Ortodocși și să-l canonizeze ca Sfânt, ca nu cumva să se lase înșelați și de celelalte învățături de suflet pierzătoare ale lui și de pilda lui cea rea, și să-și piardă sufletele, nebăgând de seamă că se unesc cu dușmanii Crucii și se despart de dulcele Mire Hristos!

Nu credem că un hulitor de Sfinții ar trebui să fie model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă.

VI. PREDANIA

Haideți să cercetăm acum roadele întunecării rațiunii Părintelui Arsenie Boca provenite din hrănirea încă din pruncie cu învățături eretice, din pofta de a fi admirat și din disprețul mândros ce-l arăta prin vădirea păcatelor (susținute și de succesul vedeniilor, și de asaltul oamenilor rătăciți):

A. UNIATISM. ECUMENISM. NEW-AGE

---

1. „ANTI-ECUMENISTUL” ZELOT ERA... ECUMENIST

A se vedea capitolul: *Basilica San Pietro* mai sus, în *Erezii din „Cuvinte vii”*.

---

2. O PICTURĂ ECUMENISTĂ

---

ce propovăduiește unirea tuturor religiilor, acuzând viclean Sfinții Părinți de ecumenism

Nu numai la așezământul de la Drăgănescu a propovăduit prin pictură unirea ereticilor de confesiune creștină cu Ortodocșii. Sfinția sa ne-a lăsat ca testament al credinței sale stricate o pictură de mare tensiune ecumenistă, în care propovăduia unirea tuturor religiilor, justificată prin răstălmăcirea Sfinților Părinți, care ne arată că evoluția mentalității Părintelui Arsenie Boca s-a finalizat într-o cădere mai mare decât cea din celebra pictură de la Drăgănescu.

UN PROIECT VIZIONAR AL PĂRINTELUI ARSENIE

Printre multele desene rămase de la Părintele Arsenie și păstrate la Așezământul monahal de la Sinaia, se află unul cu totul și cu totul deosebit, inedit, vizionar și de-a dreptul extraordinar. Pe o foiță de calc de 22,5 x 14,5 cm este abia schițat sus, în partea centrală, chipul Mântuitorului Hristos. Mai jos, o rază de lumină dumnezeiască coboară și se deschide peste capetele în aureolate a doi sfinți, despre care credem a fi, unul, sfântul Ioan Gură de aur, șezând pe un tron arhieresc la o masă de scris, cu condeiul în mână sprijinită pe un tom deschis, având omofor cu două cruci pe piept, iar celălalt, sfântul apostol Pavel, asistându-l pe marele patriarh în vremea tâlcuirii epistolelor sale, conform descoperirii sfântului Proclu. Dinapoia sfinților se află o clădire uriașă, care seamănă tot mai mult cu casa proiectată de Părintele Arsenie pentru stânca Prislopului, având patru sau cinci nivele, cu două turlle patrulate strajuite de cruce, construcție pe a cărei latură din stânga este schițată o bibliotecă cu opt rafturi pline de cărți, pe care citim „SCRIERILE SFINȚILOR PĂRINȚI”. Deasupra complexului clădirii se află cineva în genunchi pe un semicerc, având brațele ridicate în rugăciune către cer, precum Moise pe munte, iar înapoia sa, se înalță turlle de biserică sau vârfuri de munți. În fața construcției, contemplăm în partea stângă imaginea bisericii Mănăstirii Cozia, în mijloc icoana bisericii Mănăstirii Voroneț, iar înspre dreapta sus, biserică de lemn a lui Horea - splendide imagini și simboluri care alcătuiesc icoana unității neamului românesc din cele trei provincii istorice. Deasupra se întrevăd culmi carpatine de dealuri și munți, cu crucea

de pe Caraiman în vârf, cu o ceată de sfinți dincolo de zare și cu un colț de cetate cu creneluri, din care se înalță amenințător un minaret cu semilună. În latura din dreapta observăm mucenicia, prin tăierea capului, a doi creștini, unul prin sabia romană, celălalt prin iatagan - probabil martiriul sfinților brâncoveni. Unul din sfinți este îngenuncheat, având mâinile legate la spate, deasupra unei mulțimi de creștini călăuzită spre cer de sfântul apostol Andrei, apostolul tuturor românilor, sprijinit de crucea care-i poartă numele. În fața bisericii Mănăstirii Cozia se află șezând un monah iconar ce lucrează la o icoană, iar în colțul din dreapta jos întâlnim o altă mulțime de creștini, care privesc înspre un cuvios părinte ce le iese întru întâmpinare, ținând în mâini un sfânt potir euharistic, din foișorul de lemn al unui altar de vară - imagine posibilă a lucrării Părintelui de la Mănăstirea Sâmbăta. În marginea din dreapta vedem un împărat creștin călare pe un cal, care seamănă cu sfântul Ștefan cel Mare al Moldovei, privind spre profilul unui cardinal sau franciscan, din colțul din dreapta jos, sau al papei care l-a numit „atletul lui Hristos.” Vizavi de clădirea și biblioteca sfinților Părinți observăm „zidul plângerii”, în fața căruia cinci credincioși se roagă cu capetele aplecate. Deasupra zidului se înalță o monumentală biserică ortodoxă în stil rusesc, cu trei turla și cu două cruci cu trei brațe, în zarea cărora este schițat profilul unui sfânt, poate al sfântului Serafim de Sarov. În spatele zidului plângerii vedem sediul Națiunilor Unite cu celebrul monument inspirat din cuvintele irenice și eshatologice de la Isaia 2,4: „Să prefacem săbiile în fiare de plug”. În stânga zidului plângerii îl vedem pe Michelangelo sculptând Pieta, iar puțin mai sus pe Leonardo Da Vinci pictând Cina cea de Taină, iar deasupra, binecuvintează „urbi et orbi”, un personaj care seamănă a fi un pontif roman, din fața profilului catedralei Notre-Dame din Paris. În colțul din stânga sus se află un chip feminin modern și indefinibil, probabil imaginea Babilonului din Apocalipsă.

Acest desen al Părintelui Arsenie sub formă de triptic, demn de a fi pictat în viitoarea Catedrală Patriarhală a Mântuirii Neamului - adevărată sinteză grafică a teologiei istoriei - care pare a înmănunchea întâlnirea, în viitorul eshatologic, a Ortodoxiei cu Catolicismul sau a Răsăritului cu Apusul întru întâmpinarea Celui ce vine pe nori, nu este exclus să fi fost o alternativă sau o variantă la compoziția mesajului ecumenic și testamentar al Părintelui, de sub crucea Mântuitorului Hristos din scena „Biserica și lumea” de la biserică din Drăgănescu, unde, în cele din urmă, sfinția Sa a pictat Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și biserică Sfântul Petru din Roma, învăluite amândouă în lumina Aceluiași Duh Sfânt și Soare al dreptății.²²⁴

Deci, iată concluzia proiectului Părintelui Arsenie insuflat de viziunile sale fără discernământ:

Sfinți și eretici, Sfântul Apostol Andrei și papa de la Roma, Români și Romano-Catolici, evrei, mahomedani și creștini, în jurul potirului euharistic, lângă zidul plângerii și sediul Națiunilor Unite, ca într-o apoteoză a noii ordini mondiale. Dar ce este mai grav: aduce asupra acestora, ca un acoperământ „Scrierile Sfinților Părinți”, ca și cum la aceasta ne-ar îndemna chiar ei. Acest tablou testamentar al Părintelui Arsenie Boca, concluzia învățăturilor sfinției sale, este parcă o icoană ce caracterizează foarte sugestiv modul de a se exprima al lui: citează din Sfinții Părinți, combate la arătare cu numele pe eretici și pe păgâni, sădind în noi încrederea că este un mare apărător al dreptei credințe, dar când vrea să ne învețe Ortodoxia ne predă tocmai învățăturile lor rătăcite ca fiind bune, ducându-ne, prin derută, spre o mai mare rătăcire. Oare așa ne învață pe noi Sfânta Biserică Ortodoxă?

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre teoria ramificațiilor:

ISPITA CREȘTINILOR CU ADEVĂRAT ORTODOCȘI

(Din veacul de acum)

În Pateric scrie că sfinții Părinți ai Schitului au profetizat despre neamul cel de pe urmă. A întrebat unul: Ce lucrăm noi? Și răspunzând unul dintre dânșii, Marele Avă Ishiron a zis: noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Și iarăși întrebând a zis: cei de după noi ce vor face oare?

²²⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 90-91.

Și a zis: vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi. Dar cei de după dânșii ce vor face? Și a zis: neamul acela nu va putea face nimic; ci le va veni ispiă și cei care se vor afla încercați în vremea aceea vor fi mai mari decât noi și decât părinții noștri.

Ce ispită înfricoșatoare va fi oare, să se arate lămurii cu toate că nu vor avea nici o lucrare și vor fi mai mari decât pustnicii cei mai minunați?

Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit, mai grozav acum, cu apropierea venirii lui Antihrist încât amenință să-i piardă pe cei aleși.

Și nu-i atât de periculoasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la ateii, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la cei destrăbălați cari nu pot ușor să vatăme pe creștini. Pericolul vine de la frații cei mincinoși, cari sunt dușmani ascunși cu atât mai periculoși, cu cât cred că ei sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi.

Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și în loc să hrănească otrăvește pe cei cari o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândul creștinilor. Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profețit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi. "Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela." (Matei cap. 5)

Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și prea dulce ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cât de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele "filosofice" și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește "om" (tradusă din grecește).

***

De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși Diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se prefăce în chipul faptei bune. După cum și Sf. Apostol zice că însuși Diavolul se închipuie un Înger luminat. Neghină numește Sf. Vasile cel Mare pe ereticii cari strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind nevătămați, să facă vătămare. (Din Catehismul Sf. Chiril Patriarhul Ierusalimului pag. 121)²²⁵

Despre viața cuviosului părintele nostru Serghie și despre multe minuni ale lui, se află tipărită carte în împărăteasca cetate, Moscova, în care între alte minuni ale sfântului se afla și aceasta: "După sinodul cel din Florența, unde mulțime de dreptcredincioși, arhierii și preoți care n-au vrut să se unească cu rătăcirea lati-nească, s-au fost pierdut cu felurite chinuri de către latini. Un Presbiter din părțile Rusiei celei mari, care mersese la soborul acela, cu Isidor mitropolitul Kievului, cel ce a căzut mai pe urmă din dreapta credință și era numele Presbiterului Simeon - a răbdat multe necazuri și munci în temniță și în obezi, pentru buna credință, de la mitropolitul Isidor lepădatul. Apoi, scăpînd din lanțuri, s-a sfătuit cu Toma solul Tferschei și au fugit din cetatea latinească în țara lor. Fiind în mîhnire mare și în nepricepere pe cale pentru nelesnicioasa trecere și culcîndu-se puțin să se odihnească, a adormit și a văzut un stareț cinstit stînd lîngă el, apucîndu-l de mîna dreaptă și zicîndu-i: "Oare te-ai binecuvîntat de Marcu Eugenicul episcopul Efesului cel ce a urmat pașilor apostolești?" Iar el a răspuns: "Am văzut Doamne pe minunatul și tarele bărbat acela și m-am bine-cuvîntat de dînsul". Apoi starețul a zis: "Bindecuvîntat este de Dumnezeu omul acela, că din deșertul sobor latinesc nimenea nu l-a învins pe el, nici cu averile, nici cu îmbunările, nici cu îngrozirile chinurilor. Deci, tu învățătura și descoperirea aceea ce ai auzit-o de la fericitul Marcu s-o propovăduiești oriunde vei merge, la toți dreptii cei ce țin așezămintele sfinților apostoli și poruncile sfinților părinți de la cele șapte sinoade, și cel ce are înțelegere adevărată, să nu se amăgească. Iar pentru lungimea și greutatea drumului să nu vă întristați, căci eu sînt nedepărtat de voi și vă voi trece fără de grijă. Acestea și mai multe dacă i-a zis cinstitul acela stareț, l-a întrebat Presbiterul: "Doamne, spune-mi cine ești tu, că mi se pare că ești trimis de Dumnezeu să ne scoți pe noi deznădăjduiții din pămîntul acesta străin?" Răspuns-a cel ce se arătase: "Eu sînt

²²⁵ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 393

Serghie, pe care oarecînd m-ai chemat, rugîndu-te în rugăciunea ta, și te-ai făgăduit să vii în mănăstirea mea. După vedenia aceasta, deșteptîndu-se preotul, s-a bucurat și a spus împreună călătorului său (Toma), cele ce a văzut și a auzit. Și au mers amîndoi, veselindu-se în calea lor, și au ajuns degrab prin dumnezeiescul aco-perămînt și cu rugăciunile apărătorului său cuviosului Serghie, sănătoși și fără de bîntuială în părțile Rusiei.

Ajutorul și arătarea sfîntului povestind, au propovăduit cele auzite de la dînsul, descriind pe larg toate cele ce s-au făcut la soborul din Florența.

Aceasta s-a pomenit aici pentru necuviința vremii de acum, întru care sfînta și dreapta credință este hulită și prigonită prea mult de latini. Ca să vadă fiii Bisericii Răsăritului că stîlpul lor, cuviosul părintele nostru Serghie, și după preaslăvirea sa, a arătat că este nedrept soborul Florenței. Credința noastră (după Apostolul) constă nu în biruitoarele cuvinte ale înțelepciunii omenești și în arătarea Duhului și a puterii, și nu în înțelepciunea și măiestria omenească, ci în puterea lui Dumnezeu.²²⁶

Iată ce spunea Sfîntul Ierarh Marcu al Efesului:

Ajungă însă câte despre dînșii Sfîntul Marcu al Efesului (în adunarea 25 cea în Florența) de față a zis așa: Noi pentru nimic alta ne-am dezbinat de latini, decât pentru că sunt, nu numai shismatici, ci și eretici, pentru aceasta nici se cuvine măcar a ne uni cu dînșii.²²⁷

Acestea fiind în acest chip, o! cum aș putea să povestesc fără lacrimi cele de aici înainte! Atunci a venit asupra Bisericii noastre a Răsăritului ca un nor plin de grindină, ce avea să facă multe rele, adică catolicismul. Fiindcă diavolul, începătorul de răutăți, după multe războaie pe care le-a ridicat împotriva turmei lui Hristos, a pornit și războiul acesta mai de pe urmă - adică schimbarea Simbolului Credinței - și a răzvrătit pe cea mai de frunte din Bisericile lumii, adică Roma cea veche. Pentru aceasta toate Bisericile lumii plîng și se tînguiesc, căci s-au dezlipit de sora lor, Biserica Romei. Plîng împreună cu aceștia și îngerii, păzitorii Bisericii. Deci, a fost pentru dînsa mare plîngere în Roma, precum zice Scriptura, iar dușmanul cel de obște se bucură și se veselește pentru răzlețirea și despărțirea creștinilor.

Dogma aceasta a apusenilor învață și alte multe socoteli, rău slăvitoare și străine de adevăr, dar mai ales aceasta este cea mai rea. Zic ei că Duhul Sfînt purcede nu numai din Tatăl, ci și din Fiul, iar la Sfînta Liturghie cîntă: "Și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Care din amîndoi purcede". Dar și Simbolul Credinței, după cum s-a spus mai sus, stricîndu-l ei zic: "Și întru Duhul Sfînt, Care de la Tatăl și de la Fiul purcede". Deci dogma aceasta, ca să nu spun mai multe, căci nici nu este vreme acum a le aduce pe toate în discuție, dogma aceasta rea s-a început demult și a cuprins Roma cea veche, dar a venit și peste noi nu de mult timp, adică în timpul împărăției lui Mihail al VIII-lea Paleologul (1259-1282), ce se numea și Azimitul, care cu totul a tiranizat Biserica mult timp.

Însă n-au lipsit nici ostașii lui Hristos, care se nevoiau pentru adevăr. Căci dogmei acesteia răuslăvitoare i-au dat război prin cuvinte și alți părinți și cuvîntători de Dumnezeu, avînd păstor și dascăl pe Iosif. Aceștia au stat ca niște stîlpi neclintiți ai credinței cît a fost cu putință lor, au intrat în Biserica lui Hristos și pînă la moarte s-au dat pe dînșii prigonitorilor și cugețătorilor de cele latinești. Ei s-au arătat păzitori cu dinadinsul ai dumnezeieștilor dogme; iar dintre cei mulți era și marele Meletie, după cuvîntul ce-l vom arăta. Locuind el, precum am zis, în peștera marelui Axentie și fiindcă a văzut latinitatea întinzîndu-se și, mai mult, luptînd împotriva adevărului, s-a hotărît să nu caute numai al său folos. De aceea, a lăsat liniștea și umbra prin toată Bitinia, întărind pe creștini întru dreapta credință, poruncind să se păzească și să se îndepărteze cu toată sîrguința lor de dogma aceea răzvrătitoare, că așa numea el latinizarea. [...]

Cînd împăratul Mihail Azimitul a mărturisit pe față, în Biserica cea mare, dogmele latinilor și căuta să unească Biserica Răsăritului cu cea de Apus, iar patriarhul ortodox, care era atunci, a fost izgonit din scaun și a venit alt patriarh, anume Ioan Vecos, care apăra minciuna, și nu adevărul, toți dreptslăvitorii rău pătimeau și erau chinuți cu multe feluri de pedepse. Atunci, Sfîntul Meletie, sfătuindu-se despre acestea cu dumnezeiescul Galaction, s-a dus îm-

²²⁶ <http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/septembrie/09-25-cv_serghie_din_radonej.html>, duminică, 14 februarie 2016.

²²⁷ Sfîntul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 62-66.

preună cu dînsul la Constantinopol. Galaction era ieromonah și pustnicise împreună cu cuviosul în muntele Galisiului, fiind procopsit în cuvînt, desăvîrșit în fapta cea bună și vrednic de cinste în amîndouă, nu numai la cei ce-l vedeau, ci și la cei ce s-au întîmplat să-l asculte pe dînsul.

Mergînd ei amîndoi la Constantinopol, au venit înaintea împăratului Mihail, cugetătorul la cele latinești, și au mărturisit cu îndrăzneală că ei sînt apărători ai credinței creștine și că nu se împărtășesc cu eresul latinilor, care și mai înainte s-a vădit și a fost risipit de dumnezeieștii părinți. Apoi ziceau vitejii, că soboarele cele din toată lumea au statornicit în Simbolul Credinței, că Duhul Sfînt purcede numai din Tatăl și afurisesc pe toți aceia care vor îndrăzni a face adăugire sau cea mai mică scădere dintr-însul. Deci, pentru ce tu, o! împărate ai trecut cu vederea cuvintele lui Hristos din Sfînta Evanghelie, precum și pe ale ucenicilor Lui? Pe lîngă aceștia și mărturiile dumnezeieștilor părinți și sfintelor canoane ale soborniceștii Biserici și pe tine însuși te-ai dat rătăcirii? Apoi ne silești și pe noi să-ți urmăm în această rătăcire și să lepădăm apostolicele predanii. Este cu neputință a se face aceasta, nu te apuca să strici cele neclintite, căci mai lesne ne vei scoate sufletele din trupuri, decît să ne abatem de la dreapta noastră credință și de la rîvna ce-o avem pentru dînsa.

Această îndrăzneală a cuvioșilor socotind-o împăratul ca ocară, a închis în temniță pe bunii părinți, dîndu-le și o pătimire mai grea, pe care au răbdat-o cu bucurie acei ostași ai lui Hristos. După puține zile, împăratul a poruncit să-i scoată din temniță și să-i aducă iarăși înaintea lui, nădăjduind că după acea rea pătimire îi va afla mai slăbănogi. Dar sfinții s-au ascuțit prin fierbințeala credinței și s-au făcut mult mai tăietori împotriva relei credințe. Atunci și mai multă îndrăzneală arătînd decît mai înainte, au aprins mînia împăratului. Pentru aceea, a poruncit să-i surghiunească în Schir, care este un ostrov supus mitropolitului atenienilor. Apoi, din Schir, dumnezeiescul Meletie a fost trimis la Roma, ca să vorbească despre credință cu înțelepții Papei. Acolo l-au închis în temniță și l-au ținut legat șapte ani. După aceea a fost adus iarăși în Schir, din porunca împăratului, și închis în temniță, împreună cu bunul Galaction.

Multe și înfricoșate cu adevărat sînt relele pe care le are surghiunul. Iar dacă și locuitorii locului în care este surghiunit cineva, sînt răi, mult mai mult crește reaua pătimire a surghiunului celor ce pătinesc. Temnița în care erau închiși sfinții era cumplită și întunecată și, ca să zic cuvintele Scripturii, asemenea cu umbra morții. Foamea ce o pătimeau într-însa cuvioșii era îndelungată, căci în chipul acesta hotărîse stăpînitorul Schirului să-i omoare. Dar buna pereche și mai ales bunul Meletie și-a adus aminte de călătoria cea veche și obișnuită a postirii de multe zile și de munca cea tiranicească, cînd de a sa bună voie și-a făcut scară către Dumnezeu. Deci a petrecut, după obicei, 40 zile fără hrană. Acest lucru atît de mult l-a înspăimîntat pe temnicer, după ce a aflat, căci a zis către femeia sa, ceea ce a zis Manole de demult: "Am pierit, o! femeie, avînd război cu Dumnezeu, căci legații aceștia au atîta faptă bună, încît se arată că nu sînt oameni, ci mai presus de om. După aceea i-a povestit ei postul lor cel îndelungat, rugăciunile cele dese și privegherile de toată noaptea. Prin acestea a adus în mare spaimă pe femeia sa. Căci ea, auzind acestea, a alergat dimineața la sfinți, împreună cu fiica sa cea una născută și, căzînd la picioarele lor, au luat binecuvîntare de la dînșii.

Sfinții, aflîndu-se în niște pătimiri ca acestea, se bucurau și-l slăveau pe Dumnezeu în fiecare ceas. Dar împăratul punea multă sîrguință ca să risipească creștinătatea, să răspîndească și să înrădăcineze latinitatea. De aceea pe toți îi atrăgea către sine, pe unii cu înfricoșări și cu pedepse, pe alții cu daruri, iar pe alții cu cinste și cu vrednicii. Pe scurt, cu toate acelea cîte știu a înșela dreptatea și adevărul, fiindcă mulți erau cei care se făcuseră prietenii acelei credințe și au primit latinitatea. Iar pe toți credincioșii, pe care nu putea să-i atragă de partea sa, îi surghiunea, le răpea averile și îi omora. De aceea, cu aceste felurite uneltiri tiranice, izgonea pe cei care nu-i afla împreună cu împăratul în latinitate, încît socotea că i-a biruit acum pe toți.

Fiind el odată în palatele cele împărătești și vorbind cu boierii, i-a venit să rîdă și să zică așa: "Cum mi se pare mie, mare liniște are Biserica acum. Pentru aceasta se cade să-mi mulțumească patriarhul, căci acum nu se află nimeni care să tulbure lumea". La aceste cuvinte ale împăratului, unii din cei ce erau de față grăiau cuvinte după plăcerea împăratului, iar unul din aceia a zis: "Dar surghiuniții care se află în Schir socotesc că sînt mai pricepuți și mai

cunoscători decît toți și pentru aceasta se împotrivesc împărăției tale". Împăratul, întrebându-i care sînt aceștia, boierul a răspuns: "Meletie și Galaction Galisioteanul". Cuvîntul acesta a rănit inima împăratului, pentru că bărbații aceia erau cuminți și vestiți pentru fapta lor cea bună.

Îndată a pregătit o corabie și a trimis o scrisoare împără-tească, dar sfinții erau duși în Bizanț și au fost închiși în temnița ce se numea a Numerilor, în care au petrecut multe zile. Împăratul, prefăcîndu-se în această vreme că se îndeletnicea cu alte afaceri, nu a îngrijit de nici un lucru bisericesc și, prin urmare, nici pentru pricina sfinților. Arhieriei și mai ales patriarhul - o! îndelungată răbdare a lui Dumnezeu - pîrau și cleveveau necurmat pe cei doi sfinți la împărat, sîrguindu-se în tot chipul ca să-i plece și să-i aibă la un cuget cu dînșii, în latinitate, ori să nu-i mai vadă în viață. Căci cel ce lucrează cele rele, urăsc lumina. Scofîndu-i din temniță pe viteji și aducîndu-i în față, au stat iarăși înaintea divanului împărătesc. Și, fiindcă au răspuns împăratului cu mai multă îndrăzneală decît înainte, li s-au dat mai întîi mai mari și mai grele pedepse. Îndată au fost bătuti cu toiege, multe ceasuri, pînă cînd trupurile acestora nu se deosebeau întru nimic de cele neînsuflăte și zăceau la pămînt abia suflînd, numai că nu erau moarte cu desăvîrșire. După ce au răsuflet și și-au venit puțin în fire cei cu suflet răbdător, iarăși au fost torturați. Apoi Sfințitul Galaction a fost trimis în temniță, iar pe Meletie, cugetătorul celor cerești, l-au spînzurat cu o funie de un copac înalt și, o! minune, îndată a înfrunzit pomul acela, care mai înainte era uscat și s-a împodobit cu frunze.

Minunea aceasta a înduplecat pe împăratul să-și schimbe gîndul și apoi, prin mijlocirea altor oameni, vorbea cu Cuviosul și-l ruga să primească latinitatea. Dar sfîntul, defăimînd rugămînta împăratului și toate muncile și necinstea, era ca un vultur în nori, după cum se spune în Pilde, neprins și nebiruit de toate meșteșugurile și măiestriile oamenilor. Pentru aceasta, nedumerindu-se împăratul și neștiind ce să mai facă, fiindcă n-a putut să biruiască gîndul sfinților, se străduia să biruiască trupurile lor cu chinurile. După aceea, sfințitului Galaction, cu mari și aspre dureri, i-au scos ochii, iar Sfîntului Meletie i-au tăiat limba sfîntă, ca să nu mai slujească lui Dumnezeu Sfînta Liturghie, iar limba să nu mai îndrăznească a teologhisi despre Preasfînta Treime. Însă amîndouă aceste fapte au ieșit împotriva și nu după cum voia împăratul, căci dumnezeiescul Meletie - aceasta o știu toți - a grăit limpede chiar după ce i s-a tăiat limba, iar bunul Galaction a slujit Sfînta Jertfă cea fără de sînge, după ce s-a făcut împărat al grecilor dreptcredinciosul Andronic și a făcut să se răspîndească iarăși buna-credință.

Împăratul acesta a întărit îndată ortodoxia, fiindcă a socotit că nu este alt lucru mai bun decît acesta. Și nici de alt lucru nu s-a apucat, pînă ce n-a chemat pe patriarhul Iosif iarăși la scaunul său, adică păstorul cel adevărat, stîlpul cel nemișcat și turnul cel neclintit al credinței. Apoi el a izgonit din Biserică pe prigonitorul oilor lui Hristos cele cuvîntătoare, pe Ioan Vecos. După aceea a chemat cu mare cinste pe sfinții surghiuniți și închiși, adică tăria Bisericii, și a așezat la loc pe luminătorii cei preastăluciți. Mulți, arătîndu-se atunci mai străluciți decît pe vremea lui Mihail Azîmitul, s-au suit pe scaunele lor și la dregătorii. Iar pe bunul Meletie nici împăratul cel iubitor de bună credință, nici boierii n-au putut să-l înduplece a lua preoția, căci se ferea de slava oamenilor ca de ceva foarte vătămător și se sîrguia să dobîndească numai ceea ce nu are nici schimbare, nici cădere. Iar cinstea de aici el o lepădă, ca una ce este vremelnică și pricinuitoare de împușinarea laudei și slavei celei adevărate.²²⁸

Despre învățăturile hinduse, scientologice, ecumeniste, și despre cele împotriva sinodului al 7-lea ecumenic, pe care le regăsim atît în scris, dar mult mai pregnant și mai eficient vătămătoare în icoanele pictate de preacuvioșia sa (în urma vedeniilor), la biserica din Drăgănescu, vom scrie în celelalte capitole, dacă ne ajută bunul Dumnezeu²²⁹.

²²⁸ *Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 9 Februarie, pp.128-133.

²²⁹ Acolo vom vedea că de fapt și-a dedicat sieși o biserică, pictându-se ca Mântuitorul și Sfinții Lui și dedicându-și un registru cu ziua morții lui, după cum spun ucenicii sfinției sale. Acolo a introdus și învățături hinduse, scientologice și uniate între imagini.

Este evident, că cel care are învățături date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (după cum vom vedea mai jos), nu poate să fie model de Ortodox, darămite model de Sfânt.

Dar nici dacă ar fi călcat legea lui Dumnezeu în lucruri mai mici decât dogmele nu poate fi numit Sfânt. Despre aceasta ne învață Sfântul Cuvios Teodor Studitul:

Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: “Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cărmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea și veti rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și dezinteresat?”

“Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplii ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predanșite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

*“Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învată ori ne silește să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcînd parte din clerul sfîntit. **Nici un sfînt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfînt, dacă ar fi călcat-o.**”*

“Si chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Si nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane.” (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)²³⁰

Observăm, așadar, că avem datoria de a arăta tuturor primejduirea Credinței de către mișcarea de la Prislop, chiar dacă suntem păcătoși, ca să ne împlinim datoria de Ortodocși și să avem astfel nădejde de mîntuire:

Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dînsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrînd aceștia să-l cerce de a sa mînie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mîndru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bîrfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicînd: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvîntul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintîi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvîntul acesta eretic es-te despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.²³¹

***

Este evident că Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt Ortodox dacă vorbește ambiguu și contradictoriu, ascunzându-se sub o mască Ortodoxă, dar neavînd înțelegerea Ei, și dacă roadele sale în ucenici sunt credința cea eretică a ecumenismului („panerezia tuturor timpurilor”, cum o

²³⁰ <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/05/22/sfantul-teodor-studitul-despre-datoria-mirenilor-de-a-marturisi-credinta/>>, sâmbătă, 8 august 2015

²³¹ Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5.

numea Părintele Profesor Dumitru Stăniloae²³²), care oricât ar fi de vopsit, chiar și în frescă, la biserica Drăgănescu, tot cioară neagră este.

Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măracini și nici nu se culeg struguri din spini.

B. ÎNVĂȚĂTURI SCHISMATICE (ÎMPOTRIVA SFINTELOR CANOANE) ALE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

1. DESPRE PRUNCII AVORTAȚI

Părintele Arsenie spunea femeilor să nu mai facă avorturi, să se nască copiii curați, ca să iasă preoți buni. Căci vor ieși preoții „ca ciupercile după ploaie”, dar, când s-or strânge, atunci va fi gata. Spunea Părintele că țigăncile nasc copiii, nu le este frică de sărăcie și spunea că va veni timpul când o să ne stăpânească țiganii [cum poate să fie preoția automată? Se fac preoții ca în crescătoria de ciuperci, prin înmulțirea în anumite condiții de temperatură și umezeală? Dacă este așa, după logica Părintelui Arsenie Boca, ar trebui ca cei mai mulți preoți să fie... țigani. Preoția este icoana lui Hristos pe pământ și ea se face prin chemarea cu dreapta credință, alegerea din dreapta lucrare și... răstignirea înfricoșată a voii proprii. Probabil că Părintele Arsenie Boca trata preoția ca pe o ciupercă bună de înfruptat și de aceea făcea astfel de comparații nelalocul lor – n.n.]. Copiii care mor botezați ajung în rai și cântă: „Fericit sunt eu, fericiți cei ce m-au avut pe mine”, iar cei avortați spun într-una: „Blestemat sunt, blestemați sunt cei ce m-au avut pe mine”, că merg în iad împreună cu părinții lor²³³

Însă învățătura Ortodoxă despre pruncii avortați este cu totul alta:

232. -“ Pentru copiii care mor nebotezați nu se află nicăieri învățătură, fiindcă viața oamenilor, atât a celor maturi cât și a copiilor necreștini, este în mâna Făcătorului lor, care nu poate fi obligat să descopere toată iconomia providenței Sale, muritorilor dornici de a cunoaște și ceea ce nu este de folos. Chemarea glasului Său răsună mereu în lume, și cei ce aud au datoria să răspundă numai în măsura de ei înțeleasă și pentru ei dată. De bună seamă că Dumnezeu nu pedepsește pe cei ce nu-i cunoaște legile, mai ales pe copiii care mor nebotezați, ba dimpotrivă, El a creat pe om spre fericire și deci copiii care n-au putut folosi libera lor voință și putere în virtutea scopului pentru care omul a fost creat, el îi fericește pentru existența lor așa cum și ei îl laudă pentru aceeași existență nevinovată și frumoasă creațiune naturală. Astfel, ei sînt rânduși la fericirea naturală a existenței, dar nu la cea a răsplătirii, după merite, întrucât n-au fapte virtuozose. Fericirea naturală o dă Dumnezeu automat și necesar, fără a mai fi nevoie de eforturile omului, nici nu mai e nevoie a se vorbi de ea între oameni, ci, revelația ne arată numai pe acea fericire la care și omul contribuie (II Cor. 12, 4; Apoc. 21, 22). “Iară câți coconi ai creștinilor mor nebotezați, așijderea și ai paginilor, aceia nici nu merg în împărăția centrilor, nici în muncă, ci numai la un loc luminos” - ILT, 153.²³⁴

Copiii nebotezați ai creștinilor. După acestea Domnul mai despărți din cei de-a stînga o altă ceată. Aceia erau orbi și se purtau de hotărârea lui Dumnezeu pentru că nu făcuseră nici

232

<<https://teologiepastorala20102014.wordpress.com/2014/04/23/pr-profesor-dumitru-staniloae-si-adevaratul-ecumenism/>>, sâmbătă, 22 august 2015

²³³ *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 82.

²³⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

bine, nici rău. Domnul, căutând spre dînșii, nu S-a mîniat. Însă pe părinții lor S-a mîniat foarte mult, că nu s-au sârguit ca să-i lumineze cu Sf. Botez. Drept aceea, Domnul porunci să le dea loc de odihnă spre miază-zi și puțintică îndulcire de viață pe veci. Ei au zis către Domnul: "O, Doamne, Stăpîne iubitorule de oameni! De vreme ce am fost lipsiți în viața trecătoare de bunățile lumii, învrednicește-ne măcar aici a vedea strălucirea lumii Tale. Domnul însă nu le dădu nici un răspuns la cererea lor, ci merseră la locul cel orînduit."²³⁵

2. DESPRE SINUCIGAȘI

*Despre cei care se sinucid, spunea a-i păcat de neiertat împotriva Duhului Sfânt, cum zice Hristos, în Sf. Evanghelie, despre Iuda: „Mai bine era să nu se fi născut”. Zicea Părintele că, celor ce se sinucid, nici mormântul să nu-l pecetluim cu Sfânta Cruce, nici parastas, nici Sfântă Liturghie să nu le facem. **Doar când pomenim morții din neamul celor sinuciși, când zicem cu tot neamul, acolo au și ei un pic de parte. Singura zi în care îi putem pomeni - și atunci, în taină - este la proscomidia Sfintei Liturghii de la Rusalii. Așa scrie și Sfântul Episcop al rușilor, Ignatie Briancianinov. Însă milostenie se poate face oricând pentru sufletele lor**²³⁶.*

Iată 5 încălcări de canoane și tot atâtea neînțelegeri grave ale Ortodoxiei. După cum vom citi mai jos, după învățătura revelată de Sfântul Duh în Sfânta Biserică Ortodoxă:

- niciodată nu se poate pomeni la Sfânta Liturghie sinucigașul de „bună” voie, adică stăpân pe voia sa, care așa a ales, că o astfel de voie nu poate fi numită bună.
- Rugăciunea pentru neamul celor sinuciși este o mângâiere pentru rudele necredincioase, nicidecum vreo parte de fericire pentru cel sinucis, după cum dacă mănâncă bunicul nostru noi nu ne putem sătura.
- Să pomenim pe cel ce singur s-a hotărât să se despartă de Dumnezeu, este un mare păcat și față de Sfintele Taine, dar și față de voia celui sinucis. Dacă Dumnezeu din iubire pentru el nu trece peste voia lui și nu-l duce la rai cu forța, de ce să trecem noi? Iubirea silită se cheamă și este viol, este cea mai mare nefericire, chiar dacă cel siluit este mort și chiar dacă nu este implicat trupul. Obligându-l să se unească (fără voia lui), prin miridă, cu Cel pe care nu-L iubește îi sporim chinul.
- Proscomidia de Rusalii nu este o altfel de proscomidie, după cum nici Liturghia săvârșită atunci. *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez, și...* desigur o Sfântă Liturghie, care le cuprinde pe toate indiferent de timp și loc. Este o silire a conștiinței a accepta că de Rusalii cineva se poate simți mai insuflat de Sfântul Duh decât Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți, inventând o altfel de Taină. Dar oare un astfel de duh, care te pune deasupra Bisericii, ca pe un alt papă, mai poate fi numit Sfânt?
- Bine ar fi fost să fi citit pe Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, mai ales cartea *Despre Înșelare*, atât Părintele Arsenie Boca cât și ucenicul sfinției sale cel entuziasmat. Dacă ar fi citit-o și împlinit-o în viețile sfințiilor lor, nu ar mai fi fost nevoie de cartea de aici, atât de chinuitoare fiindcă este datoare să arate neputințele omenești ale unor preoți Ortodocși. Și niciodată n-ar fi apărut, dacă nu se prezentau aceste neputințe ca însăși sfințenia. Bătălia diavolească cea mare, de la prima ispită a lui Adam, este a face pe oameni să creadă că se îndumnezeiesc lucrându-și pieirea. Datoria noastră și dragostea ne îndeamnă să renunțăm la dulcea tăcere mântuitoare de suflet, ca să nu sufere frații noștri cei iubiți de Hristos. În nici un caz Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov nu a trecut vreodată peste canoanele Sfintei Biserici Ortodoxe. De altfel toată cartea Părintelui Petru Vamvulescu este plină de păreri personale și de tot felul de idei culese de cine știe unde, nesuținute de realitate, dintr-o forțare a minții și silire a conștiinței să accepte legende (ilogice chiar în argumentele lor, de multe ori pe parcursul aceleiași fraze fiind evidente și irealul și contradictoriul). Din această modalitate superficială de abordare a adevărului se vede că și minunile Părintelui Arsenie Boca pot fi tot atâtea minciuni. Ar fi trebuit, pentru a introduce o astfel de inovație, sau măcar pentru a fi credibil, să prezinte citatul și cartea în care l-a găsit. Numai că un astfel de citat nu există, ci doar se face abuz de autoritatea unui Sfânt sau a unei sfințenii (la fel ca și atunci când se pomenește de vedeniile Părintelui Arsenie Boca cu Maica

²³⁵ Protos. **Nicodim MĂNDIȚĂ** (după SFÂNTUL ATANASIE AL CRETEI), *Calea sufletelor în veșnicie sau cele 24 vămi ale văzduhului*, Volumul 2, Ed. Lumină din lumină, București, ²1992, p. 766.

²³⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 72-73.

Domnului, Sfântul Serafim de Sarov și duhovnici morți de 200 de ani care îl inițiau în puteri diavolești, sau despre descoperirile în nălucirea văzului, pipăitului și mirosului de „sfinte moaște” la lumina lunii și a lumânărilor, sau de băut de zeamă de morți în loc de aghiazmă²³⁷).

Iată ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă despre:

Ce se întâmplă cu:

- **cei care îl refuză pe Dumnezeu, în veșnicie:**

Căci nu posedă firea rațiunile celor mai presus de fire, precum nici legile celor contrare firii. Mai presus de fire numim plăcerea dumnezeiască și înțeleasă, pe care Dumnezeu o procură firii, unindu-se după har cu cei vrednici. Iar contrară firii este durerea negrăită ce se naște din lipsa acelei plăceri, pe care Dumnezeu o procură firii, unindu-se în afară de har cu cei nevrednici. Căci Dumnezeu unindu-se cu toți, după calitatea dispoziției aflătoare în fiecare, dă fiecăruia, precum știe El, simțirea potrivită, după cum s-a pregătit fiecare prin sine însuși spre primirea Celui ce se va uni cu toți la sfârșitul veacurilor²³⁸.

Așadar, pricina suferințelor din veșnicie nu este Dumnezeu. El cu toți se unește, face totul pentru existența lor veșnică. Existența fericită însă ține de voința omului, dacă a ales a se uni cu voia lui Dumnezeu sau nu. Deci, nu depinde de Dumnezeu chinul sau fericirea omului. De aceea rugăciunile pentru cei adormiți lucrează pentru el în funcție de starea lui în clipa morții. Dacă toată viața lui a stăruit în a se uni cu Dumnezeu poate primi acum fericirea și sporește în ea lucrând în el dragostea celorlalți, fiindcă și el iubeste. Dacă toată viața L-a respins pe Dumnezeu, dar la sfârșit s-a căit, își deschide inima, și dragostea Bisericii poate lucra în el ca să îl facă să simtă din ce în ce mai accentuat dragostea lui Dumnezeu, deci să devină fericit. Dar dacă (Doamne ferește!), chiar întreaga viață a căutat unirea cu Hristos, dar la sfârșit a luat decizia de a se despărți de El, nimeni nu-l mai poate face fericit, fiindcă nimeni, cu nici o metodă, nu-l mai poate răzgândi. Aceasta este taina libertății noastre, chip creat al atotputerniciei lui Dumnezeu: nimeni și nimic nu ne poate obliga a ne uni voința cu a sa, nici satana cu tot iadul (chiar dacă vrea cu tot dinadinsul să ne robească), dar nici Însuși Bunul Dumnezeu (nu poate fiindcă nu vrea, iubindu-ne și întărindu-ne în tot chipul libertatea).

În afară de acestea ea străbate prin toate fără să se amestece, dar prin ea nu trece nimic. Mai mult, ea cunoaște totul printr-o cunoștință simplă. Vede totul în chip simplu cu ochiul său dumnezeiesc atotvăzător și imaterial, atât pe cele prezente cât și pe cele trecute și pe cele ce au să fie, înainte de facerea lor. Este fără de păcat, iartă păcatele și mântuiește. Poate să facă pe toate câte le voiește; dar nu voiește să facă pe toate câte le poate, căci poate să piardă lumea, dar nu vrea.²³⁹

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.²⁴⁰

Pentru sinucigași, care au ales chiar la moarte să se despartă de Dumnezeu și Sfânta Biserică, mișcarea lor statornică este spre chinurile nălucitoare și veșnice ale egoismului, deci ale izolării din iad, și chiar dacă i-ar sili cineva prin pomenirea la Sfânta Liturghie să se schimbe, ei nu s-ar învoi. Dar Sfânta Biserică, urmând iubirea neînțeleasă a Mirelui Său, nu-i pomenește, pentru a nu le spori osânda refuzului.

Cu adevărat creștinește a mântui este cu puțință numai prin iubire, adică atrăgând; nici o silnicie nu-și are aci locul. Căutând mântuirea tuturor, dragostea este atrasă a merge până în sfârșit, drept care ea îmbrățișează nu numai lumea celor ce trăiesc acum pe pământ, dar și pe cei ce au murit, și însuși iadul, și pe cei ce încă au a se naște, adică întregul Adam. Și dacă dragostea dănuiește și se bucură văzând mântuirea fraților, ea plânge și se roagă văzând pierzania lor.

L-am întrebat pe Stareț: Cum poate cineva să iubească pe toți? Și unde poți găsi o astfel de dragoste, ca să devii una cu toți?

²³⁷ <http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3aNMhrcio>sâmbătă, 13 iunie 2015.

²³⁸ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAEI, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., p. 347-348.

²³⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1943, Varianta electronică APOLOGETICUM 2004, p. 35.

²⁴⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 41

Starețul a răspuns:

- Spre a deveni una cu toți, precum spune Domnul, «ca toți una să fie» (Io. 17: 21), nu avem nevoie să născocim nimic: toți avem una și aceeași fire, și deci firesc ne-ar fi să iubim pe toți; iar puterea de a iubi o dă Duhul Sfânt.

Puterea iubirii este mare și biruitoare, dar nu până în sfârșit. În ființa omului este un anume domeniu unde până și iubirii i se pune hotar, unde nici ea nu-și atinge deplinătatea stăpânirii. Ce poate fi aceasta?

Libertatea.

Libertatea omului este cu adevărat reală, și atât de mare, încât nici jertfa lui Hristos însuși, nici jertfa tuturor celor ce au pășit pe urmele lui Hristos nu poate duce neapărat la biruință.

Domnul a zis: «Și Eu, de Mă voi înălța de pre pământ (adică răstignit pe cruce), pre toți voi trage la Mine» (Io. 12: 32-33). Astfel, dragostea lui Hristos nădăjduiește să atragă pe toți la sine, drept care înaintează până la iadul cel mai de jos. Dar până și acestei desăvârșite iubiri și desăvârșite jertfe cineva - nu se știe cine, și de vor fi aceștia mulți sau puțini iarăși nu se știe - poate răspunde prin respingere până și în planul vecinicii, și poate spune: Eu însă - nu vreau.

Tocmai această înfricoșătoare posibilitate a libertății, cunoscută în experiența duhovnicească a Bisericii, a dus la respingerea ideii origeniste²⁴¹. [dar și a rugăciunii pentru sinucigași - n.n.]

Nu este nici o îndoială că din conștiința origenistă nu se poate naște o astfel de rugăciune precum vedem la Stareț.

Ceea ce a cunoscut Starețul când i S-a arătat Hristos a fost pentru el mai presus de orice îndoială sau clătinare. El a știut că Cel ce i se arătase era Domnul Atotțiitorul. A știut că smerenia lui Hristos pe care o cunoscuse, și acea dragoste de care se umpluse până la limita puterii de a mai purta este lucrarea Sfântului Duh - Dumnezeu. A cunoscut că Dumnezeu este nețărnută dragoste și nesfârșită milosârdie, și totuși cunoașterea acestui adevăr nu l-a dus la a gândi că «oricum toți se vor mântui». Conștiința puținței vecinicii pierzării a rămas adânc în duhul lui, iar aceasta pentru că, în starea harului, sufletului i se descoperă măsura libertății omului.

Esența absolutei libertăți constă în aceea ca singur întru toate, în afara oricărei dependențe sau constrângeri, în afara oricărei țărnutiri, să îți determini ființa. Aceasta este libertatea lui Dumnezeu; omul nu are o astfel de libertate.

Ispita făpturii slobode, care este chipul lui Dumnezeu, este aceea de a-și zidi singură ființa, singură a se determina întru toate, singură a se face Dumnezeu - iar nu de a primi numai ceea ce i se dă, căci în aceasta se află un simțământ al dependenței.

Fericitul Stareț spunea că și această ispită, precum și toate celelalte, se biruiește prin credința în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu cel bun și milostiv, credința că El este mai presus de toată desăvârșirea, atrage în suflet harul, iar atunci nu se mai află simțământul dependenței, și sufletul iubește pe Dumnezeu ca fiind cel mai adevărat Tată și trăiește prin El.

²⁴²

- cei pentru care se scot miride, fără a fi vrednici:

1201. - "Miridele sau părțile sînt în locul și reprezintă fața celor ce aduc prescurile în Biserică pentru a li se face împreunare cu Hristos. **Drept aceea, câți fac păcate la arătare și nu se pocăiesc, nu trebuie a le primi prescurile niciunuia. Nici ale femeilor care au bărbați eretici sau păgâni, măcar că ar fi și credincioase și pravoslavnice, iar lumânări de ceară și untdelemn, cînd aduc aceste femei, se primesc întru nădejdea mîntuirii lor. Se fac paraclise și rugăciuni pentru ele și li se poruncește să dea și milostenii, iar liturghii pentru ele să nu se facă, nici miride să se scoată și nici să se împărtășească cu sfințele taine decît numai la**

²⁴¹ Părintele Sofronie se referă la ideea apocatastazei, adică a mîntuirii finale a tuturor sufletelor, una dintre ideile pentru care a fost osândit Origen (185-283). (N.tr.)

²⁴² Arhim. Sofronie SAHAROV, Cuviosul Siluan Athonitul, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 118-120.

sfârșitul vieții lor, când vor muri să se facă maslu și alte slujbe. In vremea vieții lor să le dea numai aghiasmă și anaforă, încă și acestea să le ia în anumite timpuri, ca să mărturisească că sînt credincioase și iau acelea pentru nădejdea mântuirii lor și mai ales să nu cadă întru deznădejde și să se întoarcă de la sfințire și credință și să nu meargă de tot la pieirea sufletească și lepădare de lege” -ILT, 161 (S. Tes. IX, 47).

Dacă pentru cei care încă mai au șansa a se pocăi, nu se primesc nici măcar prescurile, dar pentru sinuciși, ce au ales să încremenească în nepocăință, ce putem spune? Cum s-ar putea scoate miride?

1211. -“Însă miridele nu se schimbă nici în Trupul Stăpânului, nici în trupul sfinților, ci sînt numai (simboale) daruri, prinoase și jertfe prin sine după urmarea Stăpânului, pe numele acestora duse Lui și cu lucrarea de sfințire a tainelor, cu unirea și împreunarea sfințită, dau sfințenia și celor pentru care se aduc” (I Ioan 15,14-15; 17,8-12). s. Tes. IV, 94.)

Cum să se dea sfințenia celui ce n-a iubit-o și nu o vrea? Căci sfințenia este unirea cu Cel Sfânt.

1213. -Prescurile care se aduc pentru jertfă de către credincioșii care păcătuiesc la arătare, nu li se cade, fie cum, a le primi de către preoți. Ci mai întîi să se ceară de la dînșii pocăință, că cu mirida ce se aduce se face împărtășire și pe cei ce sînt nevrednici, nu trebuie a-i împărtăși jertfei. Știu că și într-aceasta vor murmura unii zicînd: “Cum zicem să iasă cei chemați, nefiind cei chemați în Biserică?” “Deci precum într-altele se înșală neștiind Scripturile și nici tainele Bisericii, ci și întru aceasta de asemenea rătăcesc. Plinirea sînt cei chemați în Biserică, - întîi pruncii credincioșilor cei nebotezați, care născându-se și citindu-se sfintele rugăciuni, nefăcându-se încă credincioși, nici desăvârșiți cu botezul, cei chemați se numesc”. “Pentru dînșii pururea ne rugăm. Iar și la sfintele păsimesi, pentru cei pregătiți pentru sfînta luminare, cerere și rugăciuni facem. Iar a doua avem pe cei ținuți de păgâni care țin credința în mâinile lor, iar cuget au ca să se îndepărteze de la păgâni și să vină către Biserică. Cei chemați sînt și cei ce au venit și nu s-au pecetluit cu dumnezeiescul mir. Iar al treilea cei chemați avem pe cei ce au căzut în păcate sau într-alt oarecare păcat mare, pe care nu se cade a-i împărtăși cu dumnezeieștile taine, ci pot să asculte numai dumnezeieștile cuvinte. Aceasta s-a făcut mai pe urmă cu iubirea de oameni a părinților. Că mai înainte precum zic canoanele se scoteau afară și aceștia” -S.Tes. p. 261.

Cum să se mai ceară pocăință de la cei sinuciși? Cum să se împărtășească cu Hristos cei ce nu au vrut la moarte, deci definitiv nu vor, părtășia cu Domnul?

1214. -“Apoi se aduc lui Dumnezeu și miride, una întru cinstea Maicii Domnului iar celelalte pentru sfinți și altele pentru credincioșii cei vii și cei adormiți. Deci este întrebarea: ce putere au miridele? Și care se schimbă în Trupul Stăpânului? Și la ce folosesc acelora pentru care se aduc? Deși este cuvântul de la părinți care a ajuns și pînă la noi: cum că miridele care se aduc, fac multă folosință, căci reprezintă fața acelora pentru care se aduc și este jertfa adusă lui Dumnezeu pentru dînșii precum zice preotul cînd ele se aduc “Primește Doamne jertfa aceasta...”. -S. Tes. VII, p. 268.

1215. -“Unele miride sînt aduse întru cinstea și slava sfinților înălțarea vredniciei și dumnezeieștii lumini, iar cele pentru credincioși, adică pentru cei adormiți, pentru iertarea păcatelor și întru unirea dumnezeiescului dar. Iar celor vii numai dacă își vor îndrepta viața cu pocăință le este spre izbăvirea de răutăți, spre iertarea păcatelor și întru nădejdea vieții de veci, pentru că și sfinților li se face înălțare prin sfînta liturghie și credincioșilor pentru că s-a zis că li se dă în dar dumnezeiasca milă” -S.Tes.VII, p. 268.

Cum să li se ierte păcatele și să se unească cu dumnezeiescul dar cei sinuciși, care au adormit în necredință și respingerea vocii Lui Dumnezeu, în Care Se află chiar El?

1216. -“Cu cît este de mare folosul miridelor cînd se aduc pentru cei vrednici, cu atît este mai păgubitor cînd se aduc pentru cei nevrednici încît e cu neputință oamenilor a avea

deplină vrednicie. Căci mirida care se aduce pentru cineva punându-se aproape de dumnezeiescul agneț, când se slujește acela îndată se face trupul lui Hristos, dar și dânsa se împărtășește sfințirii... Iar punându-se în potir se unește cu sfințele. Drept aceea și sufletul aceluia pentru care s-a adus îi dă dar, deci se face împărtășire gânditoare și dacă este pentru cei ce petrec în cucernicie sau pentru cei ce au făcut păcate și s-au pocăit precum am zis, omul primește cu sufletul nevăzut împărtășirea Duhului Sfânt. De multe ori credinciosul află și folosul cel trupesc precum am înțeles. Iar dacă este cineva care lucrează păcatul și de la dânsul nu se depărtează nicidecum, fiind nevrednic de cuminecătură, jertfa cea pentru dânsul i se va întoarce întru osândă” -s. Tes. VII, p. 268.

Să nu scoatem așadar, pentru sinuciși, miride ca să nu li se întoarcă spre osândă, căci lucrează în veșnicie păcatul despărțirii cu voia lor de voia Lui Dumnezeu, nepocăindu-se în veac. Neștiință sau răutate are cel ce scoate miride pentru cei sinuciși, făcându-le cel mai mare rău și arătând că nu are deloc iubire adevărată, chiar dacă o face odată pe an, de Rusalii. Ba este chiar mai rău, că știind vătămarea, pentru care se și ferește să-i pomenească în restul anului, o face înadins de Rusalii. Dacă nu este păcat de ce n-o face tot timpul, iar de este păcat de ce îl face vreodată?

1217. - “Drept aceea trebuie a se gândi preotul, a nu lua prescura de la fiecare, nici să aducă miridă pentru unii ca aceștia, care lucrează păcatul fără rușine, ca nu cumva și el împreună cu dâșii să se osândească. Dintr-aceasta urmează și ispitele și scârbele căci pentru aceasta zice: “Mulți sînt între voi neputincioși și bolnavi și mulți mor” (I Cor. 11, 30). “Facă-se rugăciunea lui întru păcat... Pomenească-se fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă” (Ps. 108,13-14). -S. TES. VII, p. 269.

Atenție, așadar, că cel ce aduce pomelnic cu cei sinuciși la preot, ca și preotul ce le scoate miride, se osândește și le face sinucigașilor răul cel mai mare, silindu-i la unire, când nu vor, ceea ce le sporește osânda. Este posibil ca ispitele și scârbele ce le-a avut Părintele Arsenie Boca și căderea în cea mai de pe urmă amăgire, să-i provină și de aici, dacă într-adevăr a scos miride pentru sinucigași de Rusalii.

1220. - “Iar liturghii să se facă numai după ce se va părăsi păcătosul de păcate și se va pocăi cu osârdie, căci mirida va fi întru osândă, când se va duce pentru cel ce face păcatul; precum și cel ce se cuminecă cu nevrednicie întru osândă lui și mănâncă și bea, precum zice Pavel, astfel va avea osândă și acela pentru care se aduce mirida fără de vrednicie, când nu se părăsește de păcate sau de face praznic lui Dumnezeu și sfinților Lui” -s. Tes. IX, 72.

Când se va spovedi și se va lăsa de păcatul său cel sinucis? De ce să-i dăm osândă aducând mirida fără de vrednicie? Chiar dacă facem praznic de Rusalii lui Dumnezeu.

1223. - “Preacurvind și care va face curvie pe față, de nu se va părăsi să nu se primească în Sfânta Biserică și nici să scoală preotul la sfânta proscomidie miridă pentru dânsul, că osândă este lui aceasta”. Molitfelnic.²⁴³

Dacă pentru cel ce curvește pe față (de pildă cel necununat cu soția sa) nu se poate scoate miridă, darămite pentru sinucigaș – preacurvarul mistic (cel ce a smintit toată lumea prin adulterul cu voia sa, urmând voia marelui meșter și preadesfrânat al deznădejdiei, diavolul, împotriva nuntirii legiuite cu voia lui Dumnezeu – Mirele Făpturii)? Acesta este și unul din motivele pentru care Sfânta Biserică arată public că cel sinucis nu va avea parte de Împărăția Cerurilor, prin faptul că nu-l primește în locașurile sale, icoana Împărăției Cerurilor, ca toată lumea să afle cât de mult se păgubește dacă se sinucide. Nu este aceasta, oare cea mai mare iubire de oameni? A nu pomeni la Sfânta Liturghie și a nu îngropa pe cel sinucis este arătarea din dragoste față de întregul popor, ca toți să se teamă de consecințele acestui păcat și să fugă din răspuțeri de el, pentru a se pocăi? În afară de asta Sfânta Biserică întotdeauna scoate miride pentru toți cei adormiți în buna credință și nădejdea învierii, care nu au parte de pomelnice. Dacă cel sinucis a fost înșelat și a făcut-o fără să vrea (sunt asemenea cazuri: pierderea minții sau posesia diavolească ce anihilează voia

²⁴³ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999. Toate citatele de mai sus, care nu au avut trimitere, le-am luat din această Sfântă carte.

omului, deci făcându-l fără vină) și a adormit în buna credință și nădejdea învierii, el este oricum pomenit și în plus, având asupra sa ocara oamenilor și nepomenirea oficială a lui, i se mai iartă și o mare mulțime de păcate, având parte și de o altă fericire:

Mat 5:10 Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.:11 Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea.:12 Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigoniți pe prorocii cei dinainte de voi.

Cu această cunoaștere, grijă și dragoste Sfânta Biserică ne-a dăruit Sfintele ei Canoane în legătură cu

- **cei ce se sinucid**

SINUCIDAREA

1849. -*Sinucidarea este curmarea vieții proprii. Animalele nu se pot sinucide, căci ele n-au un trup încredințat spre păstrarea unei rațiuni, adică un suflet conștient de misiunea față de trupul în care trăiește și de rostul său în această lume și în viața viitoare. Sinucidarea este cel mai mare păcat față de sine, căci prin ea omul își închide definitiv calea spre pocăință. Sinucigașul dă dovadă de necredință sau o credință bolnavă (Jud. 9 ,54-57; I Regi 31, 4-6; F. Ap. 1, 28); păcătuiește contra trupului său care este biserica Duhului Sfânt (i. Cor. 6,19; Matei 27, 5; Rom. 14, 8-12), și deci nu mai are iertare nici în lumea aceasta, și nici în cea viitoare, de aceea, sinucigașului nu i se mai poate face nici un fel de slujbă, și nici nu se îngroapă în cimitir cu cei credincioși (V. Miridele).*

1850. -*“î. Dacă cineva fiind ieșit din minte, se sinucide, sau se aruncă în prăpastie se poate face liturghie pentru el sau nu? -R: Cu privire la sinucigași clericul trebuie să se lămurească dacă s-a sinucis fiind cu adevărat ieșit din minte (adică nu a avut intențiunea, sau întâmplarea l-a dus la moarte). Rudele celui sinucis, mint și spun că era ieșit din minți, ca să se obțină pomenirea lui la rugăciune și jertfa miridelor. Însa uneori sinucigașii fac aceasta din pricina persecuției oamenilor, sau necaz mare, și astfel, nu trebuie să se aducă jertfa (miridelor), căci își este sinucigaș. Deci, clericul trebuie să cerceteze cu băgare de seamă ca să nu cadă sub osândă” (aruncării mărgăritarelor înaintea porcilor). (Matei, 7,7) Timotei 14.-*

1851. -*“Sinucigașul de bună voie nu trebuie să fie slujit sau pomenit la vreo slujbă, căci și-a dat sufletul satanei ca și Iuda Iscarioteanul. Cel ce s-a sinucis fiind bolnav și ieșit din minți, poate fi slujit. Sinucigașul care s-a omorât din împușinarea sufletului, adică din frica de oameni, sau de persecuții, sau de boală, care nu-i atinge mintea, acela nu poate fi pomenit”. -ILT, 250.*

Vedeți? În toate se cercetează voința și mintea omului nu ziua liturgică...

1852. -*“Cine se va ucide singur de bună voie, acestuia să nu i se cânte, nici să i se facă pomenirea lui niciodată [Deci... nici de Rusalii. – n.n.], iar de va cădea fără voia lui, și se va ucide, și va muri, acestuia să i se cânte și să i se facă pomeniri”. -PBG, 40; Trebnic p. 527.*

1853. -*“ Orice om de voia lui de se va arunca pe sine dintr-un țărzure jos și va muri, sau într-o apă, sau dintr-o piatră sau se va junghia pe sine însuși, sau în orice fel de moarte, sau cu o funie se va spânzura; unul ca acela să nu se îngroape ca creștin, nici să-l prohodească, ci să-l lepede pe dânsul ca pe un spurcat. Iar de va fi făcut aceasta pentru Dumnezeu să nu se cruțe, fiindcă niște bunătăți ca acelea și fel de moarte n-a învățat Dumnezeu pe nimenea. Iar de-i va fi făcut lui altcineva aceasta, pe acela să-l cânte și să-l îngroape și pomeniri să-i facă ca și la tot creștinul”. PBG, 143.*

Dacă nici sinucigașul pentru Dumnezeu nu se pomenește, ca să nu aibă nimeni un astfel de pretext, ce putem spune de orice alt fel de sinucigași?

1854. - *Unii sînt de părere, că s-ar putea face o slujbă sumară cu aprobarea episcopului, numai la mormînt, fără a fi dus în biserică, preotul fiind îmbrăcat numai cu epitrahilul, a celor sinucigași a căror moarte ar avea motive de îngăduință, cu condiția, ca preotul să nu*

facă necrologul, ci numai să vorbească de păcatul sinuciderii cu scop moral și pastoral (Sirah 30,17; Filip. 1, 21-30; II Regi 1,1-27).²⁴⁴

Nici după acest canon dezlegător nu se poate primi în Biserică, darămite să se scoată miridă, ci totul este spre pilda și învățarea oamenilor să facă voia lui Dumnezeu și să lase păcatul.

Orice păcat, cât de mic, începe de la treapta întâi (a face fapta bună dar fără scopul de a o dăruia lui Dumnezeu) și se sfârșește la treapta a douăsprezecea care este sinuciderea, cel mai grav păcat, fiindcă este cel mai de pe urmă și nu te mai poți pocăi de el:

Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cât este mic, în clipa zămislirii, iar nu când se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră.

Care și câte sunt treptele păcatului?

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

A treia treaptă este ispita, momeala, adică ispitirea ce vine de la diavol, de la lume și de la trup și-l ispitește pe om prin cele cinci simțuri, numite de Sfinții Părinți „ferestrele sufletului”.

A patra treaptă este unirea, adică amestecarea minții cu ispita.

A cincea treaptă a păcatului este lupta minții, adică a sufletului cu ispita.

Până aici nu este păcat zămislit. De aici însă începe a zămisli păcatul care aduce osândă asupra omului.

A șasea treaptă a păcatului este învoirea minții cu păcatul, adică îndulcirea minții de ispită, de poftă. Din clipa aceasta se zămislește păcatul în mintea și inima omului și-l face pe om vrednic de osândă, precum sune Sfântul Apostol Iacob: Pofta zămislind, naște păcatul, iar păcatul, săvârșindu-se, naște moarte (Iacob 1, 13-15).

A șaptea treaptă a păcatului este păcatul făcut cu mintea prin imaginație. Că după ce omul se învoiește să facă păcatul, el se silește, din îndemnul diavolului, să întipărească acel păcat în mintea sa, ca și cum l-ar fi făcut cu lucrul. Prin imaginație păcatul crește și se înrădăcinează în inima omului.

²⁴⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

A opta treaptă a păcatului este hotărârea voinței de a face păcatul și însăși săvârșirea lui cu fapta.

A noua treaptă este obiceiul păcatului, adică săvârșirea lui de mai multe ori.

A zecea treaptă a păcatului este patima, deprinderea, adică săvârșirea permanentă cu voia și fără voia omului.

A unsprezecea treaptă a păcatului este deznădejdea, când omul își pierde nădejdea iertării de pocăință, prin harul și mila lui Dumnezeu.

A douăsprezecea treaptă a păcatului este sinuciderea, adică uciderea omului deznădăjduit din cauza păcatelor sale cu voia sa liberă. Aceasta este cea mai grea treaptă a păcatului, de care să ne ferească Dumnezeu pe toți. Cel care se sinucide nu mai are iertare în veci, iar Biserica nu mai are voie să se roage pentru el (după Învățătură către duhovnic, în Carte foarte folositoare de suflet, București, 1928, pag. 15).

Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cât este mic, în clipa zămislirii, iar nu când se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră. Să-l ucidem când este furnică, iar nu leu, căci altfel „furnico-leul” ne ucide el pe noi. La fel și psalmistul David, insuflat de Duhul Sfânt, zice: Fericit este cel ce va lua și va lovi pruncii tăi de piatră (Ps. 136, 9), adică fericit este acel creștin care își va zdrobi păcatele sale de piatra Hristos, cât sunt încă mici ca niște prunci, că de vor crește mari, ne vor robi în Babilonul patimilor și ne vor ucide ele pe noi.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 83-85)²⁴⁵

Așadar, nici din punct de vedere liturgic, nici din cel al înțelegerii realității sufletului, pocăinței și păcatului, Părintele Arsenie Boca nu poate fi vreun model Ortodox, fiind un ignorant, deci nu poate fi canonizat.

---

3. DESPRE SFÂNTA CRUCE

Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale nu știau ce înseamnă semnul Sfintei Cruci, închinându-se făpturii în locul Făcătorului

*Odată eram la Drăgănescu și, pe când mă rugam cu foc în fața icoanei Maicii Domnului [ce interesant... ce părere bună avea despre sine ucenița... semăna cu dascălul ei – n.n.], în biserică au intrat un bărbat cu fiica lui. Amândoi tremurau tare. Bărbatul vine la mine, îmi spune că este profesor universitar și că îl caută pe Părintele Arsenie care face minuni [motiv caracteristic. Oare a existat vreun om care să-l caute pe Părintele Arsenie Boca ca să-l învețe despre pocăință și lucrarea lăuntrică? De unul știm noi: Arhim. Paulin Leca. Dar pe acesta Părintele Arsenie Boca l-a alungat. Maestrului de la Drăgănescu îi plăceau numai oamenii care căutau minuni. Se simțea în largul lui – n.n.]. În acel moment, intră în biserică Părintele și îl întreabă pe acela: „De ce o întrerupi de la rugăciune?”. Omul îi zice că este iehovist și începe apoi cu de-ale lui, că de ce să ne închinăm la icoane și altele. Părintele zice: „Dacă nu te închini, n-avem ce discuta” și apoi îmi spune să le arăt cum să se închine. **Eu le explic cum trebuie să împreune cele trei degete, că acestea trei sunt Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și că celelalte două strânse în palmă sunt Maica Domnului și Arhanghelii Mihail și Gavriil, în genunchi în fața Sfintei Treimi***

[deci sfinția sa și ucenicii se închină Sfinților Arhangheli ca lui Dumnezeu. Explicația pentru cele două degete din palmă ca și cum ar închipui pe Adam și Eva în genunchi, este la fel de greșită, deși ei sunt mai mari ca Sfinții Arhangheli. Nu ne închinăm făpturii ca lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este idolatrie, provenită de la dorința papei ca el să fie vicarul, să țină locul lui Hristos pe pământ, și prin el să ne mântuim. De aceea „binecuvântarea” în catolicism se face tot prin intermediul făpturilor, nu a lui Dumnezeu, nemijlocit. Este și acesta un indiciu indirect al formării sfinției sale în duh filopapal.

Mâna ca semn al binecuvântării

Când zugrăvești mâna binecuvântătoare, nu uni cele trei degete împreună, ci împreunează numai degetul cel gros (policar) cu degetul (inelar) care este lângă cel din mijloc, pentru că

---

²⁴⁵ <<http://www.doxologia.ro/cuvinte-duhovnicesti/treptele-pacatului>>, marți, 1 decembrie 2015.

degetul (arătător) cel drept și îndoirea degetului (mare) mijlociu, însemnează numele lui Iisus, fiindcă degetul cel ce șade îl însemnează pe I, iar degetul cel îndoit, care este lângă el îl însemnează pe C (=S).

Iar degetul cel gros și degetul (inelar), care este lângă cel din mijloc, care se întâlnesc și se împreună unul cu altul, și îndoirea degetului mic, care este aproape, însemnează numele lui Hristos, pentru că alăturarea degetului gros, care se face împreună cu degetul (inelar), cel de lângă cel de lângă cel din mijloc, arată litera X (= H), iar degetul cel mic, care este aplecat, închipuie (litera) C (=S), prin care litere se arată numele XC, adică Hristos.

Și pentru aceasta Ziditorul a plăsmuit într-acest chip degetele palmei omenești, câte sunt de ajuns ca să arate numele acesta (în prescurtare)⁷³.

Note

73. Romano-catolicii au altă așezare a degetelor mâinii, ca semn al binecuvântării, precum și altă explicație: degetul gros îl simbolizează pe Tatăl atotputernic; arătătorul— instrumentul și organul voinței — pe Sfântul Duh, iar cel mijlociu pe Fiul, toate aceste degete, ținându-se în sus. Degetul inelar și cel mic, ținute aplecate în podul palmei, închipuie pe Adam și Eva.

(dar oare poate blagoslovi Adam și Eva precum Hristos? Și oare este despărțire în sânul Sfintei Treimi? În papism da, căci papa-omul a luat locul lui Hristos și prin filioque s-a despărțit Sfântul Duh de Sfânta Treime, dar aceasta doar în hulele lor, la noi să nu fie în veac! – n.n.)²⁴⁶

În realitate, cele două degete îndoite reprezintă cele două firi ale Domnului și Mântuitorului și Dumnezeuului nostru Iisus Hristos – n.n.].

Iehovistul sare ca ars și spune că nu se închină. Atunci, Părintele ridică mâinile în sus și zice: „Doamne, nu sunt răspunzător de sufletele acestea”. Imediat, **cei doi au plecat împletindu-se unul de altul, dar n-au putut ieși din biserică, ci s-au întors, s-au închinat și pe loc s-au făcut bine amândoi.** (Ana Bichi, Sibiu)²⁴⁷

[paralizați de Părintele Arsenie Boca au fost siliți să se închine. Dar Ortodoxia nu silește, ci convinge și încă drept, dogmatic. Au căzut bieții de ei din lac în puț. De la iehovism la arsenism. De aici cine să-i mai scape? Dacă nu erau vrăjiți de maestrul de la Drăgănescu, aveau șansa de a cerceta Sfânta Scriptură și să găsească Ortodoxia autentică. Dar așa, amăgiți și mulțumiți de ei că sunt Ortodocși, dar prinși de curentul păgân cu mască Ortodoxă, cum să-și mai dea seama că-și pierd sufletele? Acum s-au închinat tablourilor de la Drăgănescu, cu chipul Părintelui Arsenie Boca, făcând în acest fel idolatrie, închinându-se făpturii (asemănării picturii) ca lui Hristos (căci erau înșelați că acele tablouri L-ar reprezenta pe Dumnezeu). Cine le va spune vreodată că au căzut din erezia unei secte ce se crede creștină, în păgânism autentic ce se crede Ortodoxie? – n.n.]

Cum se face semnul crucii

În general, în practica ortodoxă este folosită mâna dreaptă. Degetul mare, indexul și degetul mijlociu sunt împreunate într-un singur punct, în timp ce inelarul și degetul mic sunt ținute în palmă. Cele trei degete astfel împreunate se pun pe frunte, apoi coboară spre piept; de acolo, mâna merge către umărul drept, iar apoi ea merge orizontal către umărul stâng. În timp ce se face semnul crucii, se rostește "în numele Tatălui" (când mâna e pe frunte), "și al Fiului" (când mâna coboară la buric), "și al Sfântului Duh." (când mâna se duce de la un umăr la celălalt). Cele trei degete împreunate simbolizează Sfânta Treime, cele trei Persoane împărtășind aceeași Esență (natură). **Celelalte două degete, strânse unul lângă celălalt și ambele în podul palmei reprezintă dubla natură, umană și divină, reunite în persoana Domnului nostru Iisus Hristos.**²⁴⁸

²⁴⁶ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

²⁴⁷ *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 130.

²⁴⁸ <http://ro.orthodoxwiki.org/Semnul_crucii>, marți, 1 decembrie 2015.

Col 2:18 Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut, și îngâmfându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească, :19 În loc să se țină strâns de capul de la care trupul tot, - prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se, sporește în creșterea lui Dumnezeu.

Iată ce ne învață despre această rătăcire a Părintelui Arsenie Boca chiar Preasfântul Duh prin Sfântul Sinod de la Laodiceea, ridicat la valoare ecumenică de Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic în canonul său al 2-lea:

CANONUL 35 al Sfântului Sinod de la Laodiceea:

Nu se cuvine creștinii a lăsa biserica lui Dumnezeu, și a se duce, și îngeri a numi, și adunări a face. Care acestea s-au oprit. Deci de se va afla cineva zăbovindu-se în idolatria aceasta ascunsă, fie anatema. Căci au lăsat pe Domnul nostru Iisus Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu, și au venit la idolatrie.

TĂLCUIRE

Sfântul Epifanie în Panarii, zice, că a fost un eres vechi al celor ce se numeau îngerești²⁸⁵ care învăța, că nu trebuie a chema creștinii pe Hristos spre ajutor, ori spre a se proaduce lui Dumnezeu și Tatălui printr-însul. Fiindcă acesta este mai presus de vrednicia omenească, căci și Hristos este mai presus de om. Ci trebuie a chema pe Îngeri la aceasta. Iar aceasta a fost o ascunsă rătăcire a diavolului, ca din o fățărniciească evlavie ca aceasta, și smerire, să ajungă puțin câte puțin oamenii, întru a chema pe Îngeri ca pe dumnezei, și prin urmare să slujească zidirii mai mult decât celui ce o a zidit, care și a urmat la dânșii. Pentru aceasta canonul acesta, anatematizește pe creștinii cei ce lasă Biserica lui Dumnezeu, și de a chema Domnul nostru Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, și Dumnezeu, și se adună în bisericile Îngerilor (că după Teodorit, erau încă și până în vremea sa, o biserică a Arhanghelului Mihail, în părțile acelea ale Laodiceei, pentru o pricină ca aceasta) și îi chemau pe ei ca pe dumnezei, și prin urmare cu chipul acesta ascuns, se fac idololatri și ctismatolatri (slujitori zidirii). Iar acestea le zice canonul, nu ca să ne oprească de a-i chema pe ei, ca pe niște mijlocitori, spre ajutorul nostru, ferească Domnul! Ci ca să oprească covârșirea chemării lor.

285 După Sfântul Epifanie, aceștia se numeau pe sineși îngerești, ori mândrindu-se că ar fi avut îngereasca viețuire, ori pentru că bârfeau, că lumea de Îngeri s-a zidit. Iar după dumnezeiescul Teodorit, pentru că ziceau ei că legea prin Îngeri s-a dat. Pentru aceea îi cinsteau, și le slujeau. Iar pricina pentru care sinodul acesta a așezat canonul acesta, precum zice însuși Teodorit, a fost aceasta, pentru că eresul acesta a rămas la mulți ani în Frighia, și în Pisidia, a căroră mitropolie (capitală) era Laodiceea, întru care și sinodul acesta s-a făcut. Care sinod i-a oprit să nu se roage Îngerilor, adică să nu cheme pe ei ca pe Dumnezeu, cu credință slujitoarească. Iar Origen zice, că ei pentru aceasta chemau pe Îngeri ca pe dumnezei, pentru că îi găsea că se numesc în Sfânta Scriptură dumnezeiești și dumnezei. Pe acest eres pomenindu-l și dumnezeiescul Pavel în epistolia cea către Coloseni (2,18) zice: „Nimenea pe voi să vă amăgească, voind prin smerenie, și prin slujba Îngerilor cele ce nu le-au văzut umblând”; adică, nimeni să vă lipsească de plata credinței celei în Hristos. (că cinstind pe Îngeri, și de la ei așteptând plata credinței, care n-au biruit pe moarte, și pe diavolul, și pe păcat, și necerând milă și plata credinței de la Hristos, care prin Cruce a biruit pe moarte, și păcatul, și pe toate potrivnicele puteri, nedreptățeau pe Biruitorul.) Vrând, adică pentru smerenie și evlavie de a chema pe Hristos, să vă despartă de dreapta credință, și să vă aducă la credința Îngerilor, adică să slujiți Îngerilor ca dumnezeilor. [...]

CANONUL 2 al Sfântului Sinod al 6-lea Ecumenic

Au socotit însă sfântul sinodul acesta și aceasta, preabine și prea cu sârguință, ca și de acum înainte să rămâie adevărate, și întărite spre vindecarea sufletelor și tămăduirea patimilor, canoanele cele de Sfinții și fericirii Părinți cei mai-nainte de noi primite și întărite, dar încă și predanisite nouă în numele Sfinților și slăviților Apostoli 85 la număr. [...] Pecetlui însă și pe celelalte toate sfințite canoane așezate de Sfinții și fericirii Părinții noștri. Adică ale celor 318 Sfinți Părinți adunați la Niceea, și a celor în Ancira, dar încă și a celor Neocesareea.

Așișderea și ale celor în Gangra. Pe lângă acestea însă și a celor în Antiohia Siriei. **Dar însă și ale celor în Laodiceea Frigiei.** ²⁴⁹

4. A BĂGAT ANIMALE HIPNOTIZATE ÎN BISERICĂ

Achim din Bărcut - care era atunci, înainte de 1948, o parohie greco-catolică - cu aprobarea părintelui paroh Mihai

[și aceasta vădește o mare rătăcire. Sfinții Apostoli îl numea pe căpetenia greco-catolicilor (sau orice cap ce slujește la minciuno-altarele ereticilor) preot mincinos al ereticilor, un minciunoiereu, popă mincinos, iar sfinția sa îl numește părinte paroh, vădindu-se fiu duhovnicesc al lui, iubitor de erezii, batjocoritor al Sfintei Cruci și al morții Domnului, vrednic de caterisire.

Nu ne mirăm de această afirmație. Ea vine de la un fiu duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca, care și el ținea cu dinții, cu degetele, cu sângele, cu sufletul și cu pensulele de aceeași erezie. Dacă pe precuvioșia sa îl avea ca părinte, ce ne mai mirăm că a extins aceasta și la ceilalți popi mincinoși, de aceeași credință cu uniutul de la Prislop?

CANONUL 47

Episcopul, sau prezbiterul pe cel ce are Botez după adevăr, de-l va boteza din început, sau pe cel spurcat de către cei necinstitori de Dumnezeu, de nu îl va boteza, să se caterisească. Ca unul ce-și bate joc de Crucea, și de moartea Domnului, și nu osebește pe ierei de către minciunoierei.

[Apostolic, can. 46, 68; Sinod 2 can. 7; Sinod 6, can. 95, 84; Calcedon, can. 1; Cartagina, can. 8, 35, 57; Vasilie, can. 1, 20, 47]²⁵⁰

186. - "Episcopul sau prezbiterul, de va boteza din nou pe cel botezat cu adevărat (Efes. 4, 5; Evrei 6, 4-6) sau de nu va boteza pe cel spurcat (cu botezul fals) de către necinstitorii lui Dumnezeu (F. Ap. 19, 1-6), să se caterisească ca unul ce-și bate joc de crucea și de moartea Domnului (Rom. 6, 3-5) și nu deosebește pe adevărații preoți, de preoții cei mincinoși ai ereticilor". -Apost. 47.²⁵¹-

Canonul 47 al Sfinților Apostoli zice:

*Oricare Episcop sau Preot va boteza a doua oară pre acela ce are botez adevărat, sau nu va boteza pre cel botezat de eretici, care nu botează în numele Sfintei Treimi, să se caterisească (să i se ia darul), ca unul ce-și bate joc de Crucea și de moartea Domnului, nefăcând deosebire între Preoți și popii mincinoși.*²⁵²

Mat 23:30 Și ziceți: **De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui proorocilor. 31 Astfel, dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe prooroci. 32 Dar voi întreceți măsura părinților voștri!**

- n.n.]

²⁴⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 324, 180.

²⁵⁰ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 66.

²⁵¹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

²⁵² *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013.

- l-a invitat pe Părintele să meargă la Bărcut, călătorie relatată mai înainte.

Dar iată ce s-a întâmplat, în timp ce mergeau prin pădurea de stejari, dintre Cincul Mare și Bărcut: când au intrat cu căruța prin pădure, pe deasupra căruței a apărut un stol de păsărele, care zburau și ele, pe sus, în direcția căruței, adică spre sat. Părintele Arsenie, când a văzut stolul de păsărele, în uimirea celor din căruță, a început să vorbească cu ele, ba le mai și fluiera frumos - se știe că Părintele avea o voce frumoasă și cânta la flaut și de aici ușurința cu care fluiera foarte plăcut. Așa au mers păsărelele în stol, pe deasupra căruței, prin pădure, până la ieșirea din pădure, spre sat, și Părintele văzând că se sfârșește pădurea s-a adresat și le-a zis:

- Acum, întoarceți-vă în pădure, unde vă puteți ascunde în ramuri, că se termină pădurea și nu aveți unde să

vă ascundeți. Stolul de păsărele a făcut în zbor ocolul căruței de trei ori și s-au întors în pădure.

Acel Achim era un bărbat căsătorit, un om de ispravă și demn de toată încrederea că mărturisirea lui e adevărată.

Al doilea caz este întâmplarea pe care am trăit-o eu și soția, presbitera Elena, când am fost, odată, să-l vedem pe Părintele Arsenie, la Drăgănescu.

Am ajuns cu bine de la Târgu Mureș; când am intrat în bisericuța în care Părintele picta am văzut în biserică un grup de 7-8 găini, albe, frumoase, care ciuguleau de pe jos resturi de pâine de la parastasele care tocmai se terminaseră. Era într-o zi de sâmbătă și credincioșii părintelui paroh Savian Bunescu veneau cu parastase la biserică și apoi, după slujbă, le împărțeau între ei, încât pe jos erau numai firimituri de la parastas.

Când am intrat și am văzut acest lucru am rămas puțin uimiți.

Părintele Arsenie, coborât de pe schelă, privea cu oarecare satisfacție cum găinile acelea, fără să facă vreo murdărie pe covoarele de pe jos din biserică, ciuguleau fărâmiturile căzute; când găinile au terminat, fără să ridice tonul, liniștit le-a zis:

- Acum ați terminat de ciugulit, ieșiți afară din biserică, că nu mai aveți ce ciuguli.

Atunci, spre uimirea și mai mare a noastră, acele găini, curat de albe, s-au așezat **într-un șir indian [sinonim cu hindus – n.n.]** cu cea mai mare dintre ele în frunte și așa, legănându-se, fără să se împingă sau alerge una înaintea celeilalte au ieșit liniștite din biserică.

Apoi, privindu-ne pe noi, uimiți de cele ce văzuserăm, ne-a zis:

- Ce vă mirați atâta? Oare nu este mai bine ca ele să adune firimiturile căzute de la parastase pe jos, în loc să le luați voi pe tălpile picioarelor și să le duceți pe cine știe unde?

- Da, Părinte! Dar „tulai”, Părintele nostru drag și scump! Cum au ascultat de Sfinția voastră și au ieșit așa de frumos și liniștite, fără zgomot, fără să fi murdărit covoarele, afară! a răspuns presbitera Elena. Că și noi avem găini la Târgu Mureș și am mult de lucru cu ele, că dau năvală din curte la bucătărie și fac murdărie și deși le alung și le zburătăcesc, iarăși vin înapoi, la ușa bucătăriei!

Părintele, zâmbind la noi, n-a mai spus nimica, dar ne-a dat o lecție de puterea de influență a Sfinției sale și asupra păsărilor, devenite atât de ascultătoare de glasul său [iată ce fel de lecții dădea magul de la Drăgănescu. După rădăcină și roadele. Nu de ascultare de Sfânta Predanie, nu de smerenie și lucrare în ascuns, ci de puterea de hipnoză a sfinției sale și asupra păsărilor, asemănătoare cu hindușii care fluieră la cobre, vrăjindu-le. Cum ar putea să facă aceasta prin Sfântul Duh? Căci Sfântul Duh a dat și Sfintele Canoane de mai jos, și nu se contrazice, doar pentru a arăta pe cineva mai cu moț (cum o fac ucenici centrați pe Arsenie, în loc de Hristos) – n.n.]²⁵³

²⁵³ Pr. Nicolae STREZA, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, pp. 378-380.

156. - "Nimeni să nu bage în Biserică (pridvor, etc.) vreun fel de animal, afară de împrejurarea că cineva ar fi în călătorie și ar fi lovit de vreo primejdie neașteptată și negăsind adăpost la vreo casă, s-ar adăposti la Biserică. În caz de vreo mare grindină, dacă animalul n-ar fi adăpostit ar muri și astfel, omul n-ar mai putea urma călătoria, ajungând în primejdie de moarte. Am învățat că simbăta pentru om s-a făcut (Marcu 2, 27), deoarece noi prețuim atât de mult mîntuirea și folosul omului. Iar, dacă cineva ar face aceasta, fără de sila primejdiei după cum am zis, bîgînd animal în Biserică, dacă va fi cleric să se caterisească, iar mireanul să se afurisească" VI ec. 88.

2050. - "Cei ce se duc la vrăjitori, sau la așa numiții șutași precum și la alții asemenea, spre a învăța de la ei ceea ce ar voi să li se descopere, să cadă sub canonul opririi de șase ani, potrivit cu cele hotărâte de părinți în privințele lor. Sub aceeași pedeapsă trebuie să cadă însă, cei ce poartă urși sau alte animale ca să joace, înșelînd pe cei mai neștiutori și prezicînd norocul, soarta sau spița neamului, și multe vorbe ca acestea, cum flecăresc cei rătăciți, precum și cei ce spun că alungă norii, vrăjitorii, prezicătorii și fermecătorii. Însă dacă vor rămîne în aceasta și nu se vor schimba sau feri de asemenea îndeletniciri minatoare și păgînești, hotărîm să se îndepărteze cu totul de la biserică precum poruncesc sfintele canoane". - "Căci, ce părtășie are lumina cu întunericul" - cum spune apostolul-sau ce potrivire este între biserică și idoli, sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul, sau ce înțelegere poate fi între Hristos și Veliar". - (I. Cor. 6,15, 16), VI ec. 61.²⁵⁴

Cel mai probabil, prezuma specialistii, hipnoza în cazul animalelor reprezintă un atavism, o stare catatonica indusa sau autoindusa prin care animalul sa se fereasca de posibili atacatori. Si totusi, teoria este una pur speculativa. Misterele hipnozei animale raman iar scenele in care pasari sau chiar crocodili uriasi intra in transa pot fi de-a dreptul înfricoasatoare...²⁵⁵

Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fucilor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrînd să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricînd să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.²⁵⁶

O cunoscuta legenda spune ca, în 1284, orasul german Hamelin fusese napadit de soareci. In plina disperare a locuitorilor sai, aici ajunge, intr-o zi, un om imbracat cu o manta multicolora; el le propune sa-i scape de soareci, in schimbul unei sume de bani. Asa ca scoate un fluier si, pe masura ce canta, soarecii vrajiti ies din case aliniindu-se pana la o apa in care se ineaca. Misiunea fiind indeplinita, omul isi cere plata dar, scapati de soareci, locuitorii il refuza. Un pic mai tarziu, pe 26 iunie, imbracat in costum de vanator, omul se-ntoarce si-ncepe sa cante iarasi pe strazi. De data aceasta, copiii, 130 la numar, il urmeaza vrajiti, pana pe muntele Koppelberg, unde dispar, cu totii, pentru totdeauna...

Mi s-a intamplat sa aud de doua ori intr-o singura zi, la Sighisoara, aceasta poveste dramatica, dar, careia, localnicii i-au adaptat un final fericit: Da!, spun ei, acei copii au disparut, intr-adevar, la Hamelin, dar numai ca s-apara, mai tarziu... la Sighisoara, unde-au zidit cetatea de pe deal.²⁵⁷

Cînd a intrat diavolul la Aglaid în chipul Iustinei, Aglaid a sărit de nespusă bucurie și alergînd la ea, a cuprins-o și o săruta, zicînd: "Bine ai venit la mine, prea frumoasă Iustina".

²⁵⁴ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

²⁵⁵ <<http://www.descopera.ro/dnews/5281273-hipnoza-animala-un-mister-inca-nedezlegat-video>>, joi, 25 iunie 2015.

²⁵⁶ Dyonyosios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218.

²⁵⁷ <<http://jurnalul.ro/legenda-urbana-a-sighisoarei-583546.html>>, joi, 25 iunie 2015.

Și cum a zis tînărul cuvîntul Iustina, îndată diavolul s-a stins, neputînd nici numele Iustinei să-l rabde, iar tînărul s-a înspăimîntat foarte tare și, alergînd la Ciprian, i-a spus lui cele ce s-au întîmplat. Ciprian, cu ajutorul vrăjilor sale, a pus pe dînsul chip de pasăre și făcîndu-l ca să zboare prin văzduh, l-a trimis la casa Iustinei, ca prin fereastră să intre în camera ei. Iar el, fiind purtat de diavol, zbura prin văzduh deasupra camerei Iustinei și voia să se așeze pe casă. S-a întîmplat atunci ca Iustina să privească pe fereastră și văzînd-o diavolul pe ea, l-a lăsat pe Aglaid și a fugit. Și a pierit de la Aglaid și acea nălucire, în care se arăta ca o pasăre și puțin a lipsit de a nu muri căzînd jos, căci cu mîinile s-a apucat de vîrfurile casei și, ținîndu-se, a rămas spînzurat. De nu ar fi fost coborît de acolo prin rugăciunea Sfintei Iustina, ar fi căzut ticălosul și ar fi murit. Și așa, nereușind nimic, s-a întors tînărul la Ciprian, povestindu-i lui primejdia sa, iar Ciprian s-a necăjit foarte tare, văzîndu-se înfrînt și s-a hotărît ca singur să se ducă la Iustina, nădăjduind în vrăjitorii sale. Mai întîi s-a prefăcut în femeie, apoi în pasăre; și încă nu se apropia de ușile casei ei, iar nălucirea și înșelătoarea asemănare cu cea de femeie și cu cea de pasăre au pierit de la dînsul și s-a întors rușinat.²⁵⁸

Haideți să vedem acum și alte arătări și minuni diavolești, făcute de dragul ecumenismului de tentă monofizită (la copti), foarte asemănătoare cu cele propagate la Prislop:

Zeitoun, Cairo

*Din multe puncte de vedere, aparițiile de deasupra Bisericii Copte a Sfintei Maria din Zeitoun, Cairo, au fost cele mai interesante și mai credibile. Ele priveau nu Biserica Romei, ci Biserica Coptă [monofizită, dată anatema la Sinodul al patrulea ecumenic – n.n.], iar episcopii copti, inclusiv reprezentanții patriarhului copt, se aflau printre milioane de creștini, musulmani, evrei și necredincioși [ecumenismul în floare și roade – n.n.], care de multe ori au fost martorii aparițiilor în decurs de 3 ani, între 1968-1971. Biserica Coptă a recunoscut aceste apariții ca fiind apariții adevărate ale binecuvîntatei Fecioare Maria, ca și Biserica Catolică Coptă, Biserica Greco-Catolică și conducătorul din acea vreme al Bisericii Evanghelice și purtătorul de cuvînt al tuturor Bisericilor Protestante din Egipt. Chiar directorul Departamentului de informare generală și reclamații al guvernului egiptean a înaintat un raport superiorului său, afirmînd că era „un fapt incontestabil că binecuvîntata Fecioară Maria s-a arătat deasupra Bisericii Copte din Zeitoun ...” [toți ereticii lipsiți, sărmanii, de discernămîntul Ortodox, uniți în a confirma arătările diavolești, ca să fie susținut cu putere ecumenismul – n.n.] . **Vedenia păstra o tăcere desăvârșită** [ca să convingă pe toți și să nu fie respinsă de nimeni, dacă se poate nici de Ortodocșii fără discernămînt, care s-ar fi alertat auzind, totuși, vreo erezie. Totuși, cu mila lui Dumnezeu, după cum ați observat, nici un ierarh Ortodox, nici măcar din cei cu opinii ecumeniste, oficial cel puțin, nu s-a lăsat amăgit. Iar dacă diavolul mascat în „Maica Domnului” ar fi spus ceva care ținea cu vreo parte, cealaltă parte l-ar fi respins și nu ar mai fi putut însămînta tocmai mesajul ecumenist care cuprinde în sine susținerea ideii că toate ereziile și hulele sunt dreaptă credință și dreaptă slăvire, deci Dumnezeu nu mai este Adevărul ci Relativul. De aceea este numit în mod corect ecumenismul ca fiind „panerezia tuturor timpurilor”, deci erezia mai rea decît toate, fiindcă le are în sine pe toate – n.n.]. **Nu existau nici un fel de amenințări cu pedeapsa, insistențe cu privire la dogmele și practicile latine, avertismente apocaliptice și transe** [ca să-i momească confortabil pe toți și să-i înghită pe nebăgate în seamă. Dacă Maica Domnului s-ar fi arătat, nu ar fi repetat vedenia ca la un spectacol ce cheamă clienți pentru câștig, ci ar fi apărut o singură dată pentru a aduce folos duhovnicesc îndemnându-ne la pocăință și învățându-ne taine Ortodoxe, nicidecum pentru a favoriza prin prezență și tăcere adunările nelegiuite monofizite (date anatema de la Sfântul Sinod al patrulea ecumenic) și ale celorlalți eretici (care se opun Sfintelor Canoane ale Sfintei Biserici), neținînd cont de adevăr, ci unindu-se pentru relativizarea credinței și despărțirea de Hristos Adevărul. Dacă însuși Domnul nostru Iisus Hristos ne învață: **Mat 18:17** *Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserica, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. 18 Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pămînt, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pămînt, vor fi dezlegate și în cer.* Maica Domnului nu o să apară pentru a-L contrazice prin tăcerea ei favorizantă adunărilor ecumeniste. Ea cînd apare zice așa:*

²⁵⁸ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, ²2005, 02.10.

Dar pentru că Sfântul Munte întotdeauna a fost - și este - în pericole sprijin și apărător Ortodoxiei, de aceea și latinii s-au grăbit să strice temeliiile acestui sprijin al Ortodoxiei. Și cu grabă mare s-au dus și în Sfântul Munte silind monahii să se supună Papei de la Roma prin cuvinte cu momeli, cu bani, cu fângăduințe înșelându-i, cu amenințări, cu tiranie și silă și cu moarte mucenicească. Unii de frica chinurilor și a morții, cu tiranie primind bani, cu sila s-au lepădat de ortodoxia Părinților lor și a noastră. Iar cei mai mulți dintre dânșii au pecetluit cu însuși sângele lor mărturisirea. Și prin statornicia lor au muștrat pe Papa, furul de cele sfinte - numindu-se pe sine că e cap al Bisericii și locțiitorul lui Hristos pe pământ.

Dar din nefericire, vrednicele de plâns mănăstirile Marea Lavra și Xiropotamu au căzut atunci și s-au abătut de la învățăturile Sf. Părinți ai noștri și au primit pe apuseni de frică, cu cinste și cu supunere de rob. Se făceau acestea după porunca Împăratului pe voia latinilor, ca să se plece monahii din Sf. Munte la dogmele cele spurcate ale Romei.

Însă Dumnezeu, ca să se întărească și ceilalți în credința Ortodoxă, a pedepsit mănăstirea Xiropotamu chiar în vremea când acei nenorociți monahi împreună cu cei din Apus săvârșeau spurcata lor liturghie, după adăugarea reformei latinești. Zidurile și turnurile mănăstirii Xiropotamu s-au prăbușit din temelie. Și în cădere zidurile au omorât mulți din latini și din călugării cari au căzut din credință.

Cei cari au venit din Italia nicidecum nu au vrut să dea atenție acestei pedepse cerești, și fiind turbați s-au dus prin tot Sfântul Munte. În apropiere de mănăstirea Zografu se nevoia un monah singur la liniște, care avea un obicei sfânt ca să citească Acatistul Maicii Domnului de mai multe ori în fiecare zi cântând în fața Sfintei Icoane a Maicii Domnului.

În una din zile, când pe buzele acestui bătrân răsuna neîncetat felicitarea Arhanghelului făcută Prea Sfintei Fecioare Maria, "Bucură-te", deodată aude bătrânul din această Icoană cuvântul următor: "Bucură-te și tu, bătrânul lui Dumnezeu". Bătrânul s-a speriat. "Nu te teme, l-a liniștit din Icoană glasul Maicii Domnului, ci du-te repede în mănăstire și vestește fraților și egumenului, că dușmanii mei și ai Fiului meu s-au apropiat. Și care e slab cu duhul și nu poate răbda, să se ascundă, până trece ispita. Iar cei care doresc moarte mucenicească să rămână în mănăstire. Dar du-te repede".²⁵⁹

– n.n.].

Apariția se arăta pe cupolele bisericii vreme de aproape 2 ore și mai mult o dată, întotdeauna noaptea, dar nu în fiecare noapte și nu cu regularitate. Doamna apărea în lumină strălucitoare – atât de luminoasă încât trăsăturile ei nu puteau fi văzute cu claritate – care se revărsa deasupra bisericii. **Ea era în mod invariabil precedată sau însoțită de „porumbei” luminoși, „creaturi ciudate, asemănătoare păsărilor, făcute din lumină, care nu fâlfâiau din aripile lor, ci planau. Apariția se mișca de pe o parte pe cealaltă a cupolelor, înclinându-se și salutând mulțimile nenumărate de oameni, estimate uneori la 250.000 de persoane. Câteodată, ea îi binecuvânta sau întindea o ramură de măslin. Reprezentantul patriarhului a descris-o ca fiind „foarte tăcută, plină de slavă”. Din când în când, ea era văzută ținând în brațe Pruncul, sau ca parte din sfânta familie**[8]. **Toți se rugau în felul lor: musulmanii recitau din Coran pe covorașele lor de rugăciune, grecii spuneau rugăciuni, copții cântau imne. „Porumbeii” erau întotdeauna menționați de martorii oculari. Alte fenomene erau o „ploaie de diamante”, un nor roșu incandescent și nori de tămâie înălțându-se. Aveau loc vindecări spectaculoase și autentificate medical, deși, ca și la celelalte locuri sfinte, acestea erau puține în comparație cu mulțimea de oameni bolnavi.**

²⁵⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon catre Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 425.

***Biserica coptă Sfânta Maria din Zeitoun, Cairo,
unde au avut loc aparițiile anti Maicii Domnului între anii 1968-1971²⁶⁰***

Vedem că numărul celor rătăciți de monofizism („natura teandrică”) și ecumenism de la Zeitoun depășește numărul fanilor de la Prislop (chiar dacă fac parte din aceeași comunitate de idealuri și rătăcirii), dar aceasta nu este un semn de sfințenie, ci de lucrare diavolească. Cum așa? Se confirmă iarăși Sfânta Evanghelie:

Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

Mat 22:14 Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.

5. PROPOVĂDUITOR ȘI INVENTATOR DE APOCRIFE. HULITOR AL SFINȚILOR

A se vedea acest capitol mai sus, în *Erezii din „Cuvinte vii”*.

C. ÎNVĂȚĂTURI ERETICE ALE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA. ANATEMATIZAT DE TOATE CELE 7 SFINTE SINOADE ECUMENICE

Unii ar spune că au avut folos din scrierile Părintelui Arsenie Boca fiindcă este un mare combatant al avorturilor, beției și furturilor. Din păcate, însă, această apologetică împotriva patimilor trupești este un praf în ochii creștinilor ca să nu vadă că sfinția sa propovăduia (prin învățătură și exemplu personal) patimile sufletești cu mult mai rele și mai păgubitoare cum sunt slava deșartă, asprimea față de frați, pofta de tot felul de plăceri mascate de conviețuirea decentă la arătare (deci mai grave fiindcă nu se pot depista, mărturisi și combate). Iar aceasta nu este opinia noastră, ci experiența în Sfântul Duh al Sfintei Biserici.

Pe lângă cele spuse, mai trebuie să se știe mai ales aceasta, care e de mare trebuință tuturor celor ce râvnesc să dobândească virtutea și se sânguiesc să ocolească păcatul: cu cât e sufletul

²⁶⁰ <<http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/cronicaexterna/133-arhiva-revistei/cuprins/347-cronica-externa-nr-37>>, miercuri, 2 decembrie 2015.

neasemănat mai bun decât trupul, și mai distins și mai cinstit în multe și foarte însemnate privințe, cu atât sunt și virtuțile sufletești mai bune decât cele trupești, mai ales cele cari imită pe Dumnezeu și poartă nume dumnezești. **Cu totul dimpotrivă trebuie să socotim despre păcatele sufletești că se deosebesc de patimile trupești în ce privește efectele lor și pedeapsa lor, măcar că acest lucru îl uită mulți, fără să știu cum. Beția, curvia, preacurvia, furtul și cele apropiate acestora, oricât sunt de urâte la arătare celor evlavioși și celor ce fug de ele, sau le pedepsesc, nu pricinuesc atâta durere celor ce stăruiesc în ele fără să se îndrepte, în comparație cu patimile sufletești, cari sunt cu mult mai rele și mai grele ca acelea și cari duc la starea dracilor și la osânda veșnică rânduită acelor, pe cei stăpâniți de ele. E vorba de pismă, de pomenirea răului, de răutate, de învățare și de iubirea de argint, care-i rădăcina tuturor relelor, după Apostol, și de cele asemenea.**

[...] Patimi sufletești sunt acestea: **uitarea, nepăsarea și neștiința.**² Când ochiul sufletului, sau mintea, e întunecat de acestea trei, e luat apoi în stăpânire de toate patimile cari sunt acestea: **neevlavia, credința strâmbă sau toată erezia, blasfemia, iușimea, mânia, amărăciunea, înfurierea năpraznică, ura de oameni, pomenirea răului, vorbirea de rău, osândirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mândria, fățărnicia, minciuna, necredința, sgârcenia, iubirea de materie, împătımirea, afecțiunea pentru cele pământești, trândăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cârtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, dorința de a plăcea oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea cu păcatele părții pătimase și gândirea deasă la ele, rădăcirea gândurilor, iubirea de sine, care e maica și rădăcina tuturor relelor, iubirea de argint, reaua nărăvire și răutatea. Iar patimi trupești sunt: lăcomia pântecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mâncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrâul, necurăția, amestecarea sângelui [incestul], stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoacele, poftele rele și toate patimile urâte și protivnice firii, furtul, jefuirea celor sfinte [sacrilegiul], hoția,uciderea, orice moleșire trupească și bucurie de voile trupului mai ales când trupul e sănătos, **ghicirile, descântecel, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunile, înfrumusețările, vopsirea feții, pierderea vremii, umblarea fără rost, jocurile de noroc, reaua și pătimasa întrebuințare a lucrurilor dulci ale lumii, viața iubitoare de trup, care, îngroșând mintea, o face pământească și dobitocească și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu și spre lucrarea virtuților**²⁶¹**

După cum vedem, Părintele Arsenie Boca nu a combătut toate patimile trupești, ci pe unele, ca de exemplu ghicitul și prezicerile (și nu numai cum se va desprinde din studiul vieții sfinției sale, cu caractere îngroșate mai sus) le-a și practicat. Dar patimile sufletești mai grave nici măcar nu le observă sau înțelege. De aici și întunecarea rațională până la a cădea în erezii.

De aceea, ca să poată fi depistat cu ușurință de Ortodocși, Dumnezeu a îngăduit ca Părintele Arsenie Boca să se dea pe față în năvala zbuciumată a scrierilor sale cu niște scăpări mult mai evidente, de necontestat, ca să nu fim amăgiți de subtilitatea patimilor sufletești propovăduite de sfinția sa. Aceste scăpări sunt erezii date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice, astfel că, dacă s-ar întâmpla prin presiunea politică ca vreun Sinod Local să fie amăgit să-l canonizeze ca Sfânt, actul să nu fie valabil, fiindcă nici un Sfânt nu poate fi dat anatema de vreun Sinod Ecumenic, gura infailibilă a lui Hristos. Multe Sinoade locale Ortodoxe au greșit în timp, dar Sfintele Sinoade Ecumenice niciodată. Hotarele cele veșnice trasate de Întreaga Sfântă Biserică a toată lumea, nu pot fi mutate de nici o Biserică locală, nici de mai multe.

Fiindcă am pomenit că învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, să le enumerăm pe scurt, deoarece, cu mila lui Dumnezeu, studiul mai amănunțit despre acestea se găsește aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoelnicia-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/f-invataaturile-eretice-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/>

și cine vrea să înțeleagă cum de sunt citatele de mai jos, din scrierile Părintelui Arsenie Boca, învățături eretice, să citească acolo explicația, după Sfinții Părinți, mai pe larg.

²⁶¹ [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 194-195, 187-189.

1. I. ÎNVĂȚĂTURĂ ARIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD I ECUMENIC

Aceasta este provenită de la Origen²⁶². Deci Părintele Arsenie Boca este dat anatema de Sfântul Sinod I Ecumenic.

Datorită necunoașterii teologiei persoanei avea și *învățătura ariană*, dată anatema la Sfântul Sinod I Ecumenic:

*A-I scrie o carte, chiar bună, a rămas și rămâne o neputință; pentru că **Iisus e singurul om care nu și-a dezmințit niciodată obârșia divină**. Iar a scrie o „Viață” a lui Dumnezeu, nici a îndrăzni nu se poate. Singura „carte” pe care o scriem - și o scriem și fără să vrem - e cartea vieții noastre, cu care mergem înaintea Lui. Și mergem nu odată, la sfârșitul vieții, ci în fiecare zi și în tot ceasul, pentru că El e atotprezent și în categoriile vieții noastre²⁶³.*

Tema obârșiei divine a omului este larg dezbătută de Părintele Arsenie Boca. Mărturisim că acest termen, puțin folosit azi, dar de o semnificație uimitor de frumoasă, l-am descoperit cu multă bucurie tocmai datorită acestui studiu, lucru pentru care trebuie să-i mulțumim Părintelui Arsenie Boca. Din nefericire sfinția sa îi dă un sens eretic, datorită nelămuririlor sale dogmatice. Cu mila lui Dumnezeu și ajutorul Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, datorită ostenețelor Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, am reușit să deștelăm hățiturile gândite ale folosirii sale în opera scriitorului de la Prislop și... ne-am cam îngrozit. Deși recunoaște că Domnul nostru Iisus Hristos este și Dumnezeu²⁶⁴, (după cum și Arie a declarat în chip viclean aceasta, fiind constrâns), deși îl dezavuează în scris, după cum am citit mai sus, pe Arie, pictând (datorită antropozofiei pe care o iubea atât de mult), pe arianul Wulfila, în altar, cu nimb în biserica Drăgănescu, preacuvioșia sa se face părtaș din plin arianismului, atrăgând asupra sa anatemele Sfântului Sinod I Ecumenic, repetate de toate celelalte 6. Dar nu numai atât, chiar și această teorie a obârșiei divine a omului răstălmăcită de preacuvioșia sa arată o mare necunoaștere antropologică și teologică (datorită căreia, de-a lungul întregilor sale scrieri, tot îi patinează cuvântul între termeni și noțiuni făcându-i învățăturile încâlcite și păgubitoare²⁶⁵ – cum or fi putut unii să-l compare cu Părintele Profesor Dumitru Stăniloae?), dezvăluindu-i întunericul de tip arian.

Spunând că ***Iisus e singurul om care nu și-a dezmințit niciodată obârșia*** divină face o un amestec eretic între obârșiile oamenilor și obârșia lui Hristos, cuprinzând în această frază două erezii: 1. pe Iisus îl numește simplu om (iată arianismul), deși este Dumnezeu – omul; 2. nouă ne dă obârșie divină (iată panteismul), deși avem obârșie creată, chemată a primi în dar viața lui Hristos, deci a deveni dumnezei după har.

Ce oare vrea să spună sfinția sa cu aceasta? Ori în ce fel am tâlcui-o, tot erezie iese.

Ce ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă? Iată ce:

Mântuitorul are două nașteri, noi, trei obârșii. El are nașterea Dumnezeiască și cea omenească, iar noi obârșiile din creație, din Adam cel vechi și cea mai uimitoare nașterea de sus (Sfântul Botez, îmbrăcarea în Hristos, Adam cel nou, obârșie nu după fire ci după har).

B. Nașterile lui Hristos:

1. Despre nașterea Dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu:

Nașterea din Tată fără de mamă, mai înainte de toți vecii, nu o putem numi cu adevărat obârșie deoarece **nu are început, fiind nezidit**. O putem numi obârșie numai dacă numim **cauzarea** obârșie.

Este clar că oamenii nu pot avea acest fel de *obârșie divină*, fiind **zidiți**. Adică și ei sunt cauzați de Dumnezeu, dar nu prin naștere, ci prin facere în timp. Unicul Fiul al lui Dumnezeu *născut, iar nu făcut* este Domnul nostru Iisus Hristos.

2. Despre nașterea omenească a Domnului nostru Iisus Hristos:

²⁶² După cum dovedește Sfântul Ierarh Epifanie al Salaminei în minunata sa carte: *Panarion - Παράριον εἴρων κιβότιον - Cutia cu leacuri*.

²⁶³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 5.

²⁶⁴ *Oameni suntem toți; om însă, numai din când în când câte unul: acela care nu-și dezmințe obârșia divină; iar Om (cu “O” mare) numai unul, Iisus Hristos, care pentru noi oamenii, Dumnezeu fiind, s-a făcut Om.*

Cărarea împărăției, Ed. cit., p. 145.

²⁶⁵ Oarecum scuzându-l ca ignorant, dar acuzându-l că s-a apucat a preda oamenilor teologie fără a o deprinde cu seriozitate. Dar oare nu cumva învățăturile sfinției sale sunt și ele insuflate „de sus” de la vameșii arhiconi ai văzduhului ca și picturile preacuvioșiei sale, prin vedenii? Să ne ferească Dumnezeu de o astfel de lucrare!

Nașterea din Maică fără de tată la plinirea vremii (deci are început, poate fi numită obârșie), a fost fără de plăcerea împreunării, feciorelnică, dar de dragostea noastră Hristos și-a asumat stricăciunea firii ca să o repare, să o restaureze.

Aceasta nu a avut-o nici Adam, căci a fost creat, iar nu născut, și nici Eva, care a fost luată din Adam, iar nu născută. Nu o avem nici ceilalți oameni prin fire, căci toți ne-am născut din plăcerea împreunării, în plus avem tată și mamă oameni, iar Hristos are ca Tată pe Dumnezeu pentru nașterea Sa Dumnezeiască și ca Maică pe Fecioara pentru nașterea Sa omenească. Așadar nici această obârșie nu poate fi valabilă ca o origine comună firească, a omului cu Hristos.

C. Obârșiile oamenilor:

1. Despre obârșia dintâi, din creația făcută de Tatăl prin Fiul în Sfântul Duh:

Adam a fost creat, iar nu născut, Eva, a fost luată din Adam, iar nu născută, Hristos și-a construit din sângiurile feciorelnice ale Maici Sale trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător.

Obârșia lui Adam:

Fac 2:4 Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Obârșia Evei:

Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne.:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.:23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.”

Obârșia omenească a lui Hristos:

Luc 1:34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?:35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Vedem limpede, așadar, chiar dacă sunt toate trei obârșii omenești (Atenție! nu divine!), cauzate prin creație, cât de diferite sunt între ele.

2. Despre obârșia din Adam a omului, prin păcatul strămoșesc:

Toți oamenii au obârșia în împreunarea din plăcerea trupească a două persoane omenești, născându-se astfel cu firea stricată, supusă morții, în care stăpânește ca un tiran păcatul.

Nici aceasta nu poate fi comună cu a lui Hristos.

3. Despre obârșia din Hristos a omului, sau Dumnezeiescul Botez:

Omul botezându-se, se naște de sus, primind prin har (iar nu prin fire) obârșia omenească a lui Hristos (în Persoana Căruia este unită cu firea omenească fără despărțire, fără împărțire, fără amestecare, fără schimbare și firea Sa Dumnezeiască), și deși firea îi rămâne stricăcioasă (asemănându-se Domnului care Și-a asumat stricăciunea noastră, ca să o strice cu putere), dar crește lăuntric din putere în putere, lăsând pe Domnul se întrupeze în el și să-l facă dumnezeu după har, pe măsura în care și el îl lasă pe Hristos să se facă Om în sine prin virtuți.

Așadar, dacă spunem că oamenii au obârșie divină propovăduim panteismul, dacă spunem că Iisus Hristos a avut aceeași obârșie cu a oamenilor, propovăduim arianismul.

Amândouă sunt învățături eretice, date anatema la Sfintele Sinoade Ecumenice.

Iată ce ne învață despre aceasta Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, într-o notă la Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

131 Τοῖς κατάγένεσίν τε καὶ γέννησιν τρόποις. Facerea (γένεσις) arată proveniența directă de la Dumnezeu printr-un act de creare. Nașterea γέννησις arată proveniența prin împreunarea dintre bărbat și femeie. Iisus a luat unele din trăsăturile nașterii, dar nu pe toate, în special nu pe cele păcătoase. De aceea nu le-a pierdut nici pe toate cele ale facerii. Astfel în El s-au arătat din nou într-o persoană vie atât unele din trăsăturile lui Adam dinainte de păcat, cât și unele din cele de după păcat. Din Adam cel dinainte de păcat a luat lipsa de păcat și nestricăciunea primite prin creațiune; din Adam cel de după păcat “a luat trăsătura pătimitoare venită prin naștere, însă nu și patimile cele contra firii, care ar fi anulat nepăcătoșenia și nestricăciunea. După părerea Sf. Maxim, ca și a altor Părinți, oamenii nu erau destinați să se înmulțească prin “naștere”, ci pe altă cale. “Facerea” mai înseamnă aici și trăsăturile pe care le are, sau le-a avut firea oamenilor prin creațiune, iar “naștere” pe cele care le are din modul acesta de-a veni la existență. Acestea sunt trăsăturile de pe urma păcatului, care au înăbușit

unele din trăsăturile originare. în loc de “trăsătură” se poate zice și “mod” (τρόπος), cum e în grecește.²⁶⁶

---

2. II FILIOQUE. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL II-LEA ECUMENIC

Chiar și învățătura Sfântului Sinod al 2-lea Ecumenic a contrazis-o, promovând uniatismul (greco-catolicismul și romano-catolicismul), deci, implicit Filioque, învățătura că Sfântul Duh purcede și de la Fiul. Deci este dat anatema de Sfântul Sinod al 2-lea Ecumenic.

Crezul, finalizat la Sfântul Sinod al 2-lea Ecumenic, are cuvintele „Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, care **de la Tatăl purcede**”. Cine modifică în vreun fel crezul, chiar pentru a adăuga ceva Ortodox este anatematizat de toate Sfintele Sinoade Ecumenice de după Sinodul al 2-lea. Ce va păți atunci cineva dacă susține că cei ce l-au modificat în chip eretic au învățătura aproape fără de greșală și fac parte din Sfânta Biserică, împărtășindu-i și tratându-i ca pe Ortodocși?

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*
- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)²⁶⁷*

Prin aceste cuvinte Părintele Arsenie Boca susține că și Filioque este aproape fără greșală, fiind astfel dat anatema de Sfântul și Ecumenicul Sinod al 2-lea.

---

3. III. ÎNVĂȚĂTURA NESTORIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL III-LEA ECUMENIC

Deci este dat anatema și de Sfântul Sinod al 3-lea Ecumenic.

Deși în așezământul de la Drăgenescu Părintele Arsenie Boca pictează Sfântul Sinod de la Efes, dezavuând pe Nestorie cu a lui sintagmă eretică „Născătoare de om”, cu toate acestea credea el însuși (poate din neștiință) în **învățătura nestoriană**, opusă celei monofizite (cum de a reușit să le acumuleze pe amândouă laolaltă? Poate prin înclinarea sfinției sale la uniație și ecumenism de tip catolic. Deși mai devreme dezavua pe Nestorie, iată că îi propovăduiește învățătura ca fiind Ortodoxă) dată anatema la Sfântul Sinod al 3-lea Ecumenic:

El [Iisus Hristos] personal, întrupat în persoană omenească a venit la noi să ne spună toate despre soarta noastră²⁶⁸.

Să vedem ce spune învățătura Ortodoxă despre această problemă (persoana fiind totuna cu ipostasul, atunci când se vorbește despre cei ce au libertatea alegerii în fire):

Dumnezeirea și omenirea au aceeași ipostasă, adică persoana a 2-a a Sfintei Treimi, Persoană Dumnezeiască, iar nu omenească. De aceea Maica Domnului se numește Născătoare de Dumnezeu iar nu născătoare de om (cum s-ar fi numit dacă Mântuitorul s-ar fi întrupat în **persoană omenească, cum susține sârmanul Părinte Arsenie Boca**).

Propovăduim că Sfânta Fecioară este în sensul propriu și real Născătoare de Dumnezeu. Prin faptul că cel născut din ea este Dumnezeu adevărat, este adevărată Născătoare de Dumnezeu aceea care a născut pe Dumnezeul adevărat, întrupat din ea. Spunem că Dumnezeu s-a născut din ea, nu în sensul că Dumnezeirea Cuvântului a luat din ea începutul existenței, ci în sensul că însuși Cuvântul lui Dumnezeu, cel născut înainte de veci, în afară de timp, din Tatăl, care există fără de început și veșnic împreună cu Tatăl și cu Duhul, în zilele cele mai de pe urmă, pentru mântuirea noastră, s-a sălășluit în pântecele ei, s-a întrupat și s-a născut din ea fără să se schimbe.

---

²⁶⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

²⁶⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

²⁶⁸ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, p. 276.

Sfânta Fecioară n-a născut simplu om, ci un Dumnezeu adevărat: și nu un Dumnezeu simplu, ci un Dumnezeu întrupat. Cuvântul nu și-a pogorât din cer corpul, care să fi trecut prin ea ca printr-un tub, ci a luat din ea un trup de o ființă cu noi pe care l-a ipostaziat în El însuși.

Căci dacă și-ar fi adus corpul din cer și n-ar fi luat firea noastră, la ce mai folosește înomenirea? înomenirea lui Dumnezeu Cuvântul pentru aceasta s-a făcut ca însuși firea, care a păcătuit, care a căzut și care s-a corupt, să învingă pe tiranul, care a înșelat-o și astfel să se elibereze de stricăciune, după cum spune dumnezeiescul apostol: „Pentru că prin om moartea, tot prin om învierea morților”³¹⁸. Dacă prima este adevărată, este adevărată și a doua.[...]

Și iarăși spune apostolul: „A trimis Dumnezeu pe Fiul Său Unul- Născut, care s-a făcut din femeie”³²⁰. N-a spus „prin femeie”, ci „din femeie”. A arătat așadar dumnezeiescul apostol că **însuși Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu și Dumnezeu este cel făcut om din Fecioară și că însuși cel născut din Fecioară este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu**. Căci s-a născut în chip corporal, întrucât s-a făcut om. N-a locuit într-un om mai dinainte făcut, ca în profeți, ci **însuși s-a făcut om în chip substanțial și real**, adică în ipostasa Lui există un trup **însuflețit cu suflet rațional și gânditor și El însuși**

s-a făcut ipostasa trupului. Aceasta înseamnă cuvintele: „s-a făcut din femeie”. Căci cum ar fi fost sub lege însuși Cuvântul lui Dumnezeu, dacă n-ar fi fost om deoființă cu noi?

Pentru aceea pe bună dreptate și cu adevărat numim Născătoare de Dumnezeu pe Sfânta Maria. Acest nume constituie toată taina întrupării. Iar dacă aceea care a născut este Născătoare de Dumnezeu, negreșit și cel născut din ea este Dumnezeu și, negreșit, este și om. Căci cum s-ar fi născut din femeie Dumnezeu, care are existența înainte de veci, dacă nu s-ar fi făcut om? Este evident că Fiul omului este om. **Iar dacă cel născut din femeie este Dumnezeu, este evident că este unul și același atât cel născut din Dumnezeu Tatăl, potrivit ființei dumnezeiești și fără de început, cât și cel care în vremurile din urmă s-a născut din Fecioară, potrivit ființei care are început și cade sub timp, adică ființei omenești. Acest fapt indică o singură ipostasă, două firi și două nașteri ale Domnului nostru Iisus Hristos.**

Nu numim deloc pe Sfânta Fecioară Născătoare de Hristos. Această denumire a născocit-o spurcatul, pângăritul Nestorie, cel cu cuget iudeu, vasul necurăției, pentru a desființa termenul: „Născătoare de Dumnezeu”, ca supărător și spre a necinsti pe singura care cu adevărat este mai cinstită decât toată zidirea, pe Născătoarea de Dumnezeu, chiar dacă ar crăpa el împreună cu Satan, tatăl său.²⁶⁹

Deci vedem că Domnul nostru Iisus Hristos este numit Dumnezeu deoarece are firea Dumnezeiască, din nașterea mai înainte de veci. Este numit și om, fiindcă are, prin întrupare, și firea omenească din zămislirea din Fecioară. Dar aceeași Persoană Dumnezeiască, Fiul lui Dumnezeu, S-a făcut și Fiu al Fecioarei, păstrând modul lui de a fi Fiu. Așadar, luând firea omenească, a rămas Același Ipostas.

Tatăl este Tată și nu Fiu; Fiul este Fiu și nu Tată; Duhul este Sfântul Duh și nu Tată și nici Fiu. Căci însușirea este imobilă. Altfel cum ar putea să rămână însușire, dacă este mobilă și se schimbă? **Pentru aceea Fiul lui Dumnezeu se face Fiu al omului, ca să rămână imobilă însușirea. Fiind Fiul lui Dumnezeu, s-a făcut Fiul omului, întrupându-se din Sfânta Fecioară, iar prin aceasta nu s-a depărtat de însușirea de a fi Fiu.**²⁷⁰

Așadar Persoana a 2-a a Sfintei Treimi, a rămas Aceași după întrupare, fiind Fiul lui Dumnezeu, și nu S-a întrupat într-o persoană omenească, cum susține Nestorie și Părintele Arsenie Boca.

---

4. IV. ÎNVĂȚĂTURA MONOFIZITĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL IV-LEA ECUMENIC

A se vedea acest capitol mai sus, în Erezii din „Cuvinte vii”.

²⁶⁹ 318 I Corinteni XV, 21.

319 I Corinteni XV, 47.

320 Galateni IV, 4.

Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 98-100.

²⁷⁰ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., p.129.

---

5. V. ÎNVĂȚĂTURA ORIGENISTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL V-LEA ECUMENIC

A se vedea acest capitol mai sus, în *Erezii din „Cărarea Împărăției”*.

---

6. VI. ÎNVĂȚĂTURA PELAGHIANĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VI-LEA ECUMENIC

A se vedea acest capitol mai sus, în *Erezii din „Cărarea Împărăției”*.

---

7. VII. ÎNVĂȚĂTURA ICONOCLASTĂ. ANATEMA SFÂNTULUI SINOD AL VII-LEA ECUMENIC

Învățătura Sfântului și Ecumenicului Sinod al 7-lea Părintele Arsenie Boca o contrazicea, în mod eretic (teoretic și practic, poate), cel mai profund. Deși picta tablouri religioase, acestea aveau un conținut ce denigra Sfintele Icoane, conținând hule la adresa celor reprezentați și semne păgâne, neținând cont de esența teologiei icoanelor care este asemănarea cu cei reprezentați.

Se reprezenta pe sine, deci lupta împotriva Sfintelor Icoane nu desființându-le, ci înlocuindu-le cu zugrăveli cu aspect de himere păgâne, ce duceau la adorarea sfinției sale, furând privirea și mintea de la Dumnezeu și Sfinții Lui. Iconoclasmul sfinției sale este unul viclean, mai periculos decât cel fățiș, deoarece este mai greu de depistat, părând că este chiar o cinstire a Sfintelor Icoane.

Iconomahia preacuvioșiei sale încalcă esența și toate învățăturile Sfântului Sinod al 7-lea Ecumenic. Deci este dat anatema de El.

Despre învățătura eretică scrisă și pictată a Părintelui Arsenie Boca, dată anatema de Sfântul Sinod al Sfintelor Icoane (al 7-lea - concluzia întregii Ortodoxii), studiază întreaga lucrare pe care tocmai o parcurgeți.

Pe scurt, iat-o:

SE PICTA PE SINE, ÎN LOCUL MÂNTUITORULUI ȘI SFINȚILOR:

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu²⁷¹:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungar, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.²⁷²*

Însă este contrară învățăturii Ortodoxe:

Însă fiindcă Grigorie episcopul Pisinuntei a zis în Sfântul al 7-lea sobor, că adunarea Aposto-lilor ceea ce s-a făcut în Antiohia (din nouă canoane ale sale, care se află în biblioteca Ceza-reei Palestinei ce se făcuse de mucenicul Pamfil, precum însemnează apusenii) în canonul său al 8-lea au rânduit a nu se mai amăgi întru idoli cei ce se mântuiesc, ci împotriva să închipuiască Dumnezeu bărbătescul și preacuratul chip al lui Hristos [deci, Părintele Arsenie Boca pictând idolul feței sale în locul bărbătescului și preacuratului chip al lui

---

²⁷¹ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

²⁷² *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

Hristos, încalcă acest canon Apostolic, al 8-lea și se împotrivesc sinodului al 7-lea – n.n.] . Pe acest canon al Apostolilor zic, îl primim, și pentru că soborul al 7-lea l-au primit, și pentru că se conglăsuiește, cu vechile istorii. [...]

Iar închinăciunea cea cu atârnare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitorească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfințelor Icoane, se zice însă cu atârnare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârnare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârnarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârnare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârnare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dâșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul. [...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusii zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²⁷³

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflăte de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale²⁷⁴.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei ca după diferitele fotografii despre sine ale sfinției sale din toate etapele vieții sfinției sale. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: **eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.**

²⁷³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 99-102, 240-243.

²⁷⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflăte de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fâțiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insuflă, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

*Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. **De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința** înăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur", întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofisticat spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, "jură strâmb" pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este "fur" fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și "jură strâmb", fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).²⁷⁵*

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel** închipuit pe ele). De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă, chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” este o imagine a Părintelui Arsenie²⁷⁶.

Dar de ce a căzut în astfel de rătăcire, încât învățăturile sfinției sale sunt date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice? Iată de ce, ne explică Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Și nu numai pe Adam, ci și pe cei mai mulți oameni [diavolul] i-a surpat în păcate și-n răutăți, în necuvântătoare amintiri și necuvioase erezii, precum și în dogmele cele rele și stricate i-a târât, amăgindu-i prin imaginație. De aceea dumnezeieștii Părinți îl numesc pe diavol zugrav vechi - după cum am zis mai înainte.²⁷⁷

Așadar, am observat că învățăturile sfinției sale sunt date anatema de toate Sfintele Sinoade Ecumenice. Am aflat cauza pentru care a ajuns la o asemenea rătăcire: nu a mers pe cale împărătească și smerită a ascultării de duhovnic și Sfinții Părinți, ci după vedeniile amăgitoare și imaginațiile pe care i le-a sădit vrăjmașul mântuirii. Aceasta este cel mai evident în cazul picturilor de care și sfinția sa și ucenicii săi se laudă că au fost executate în urma viziunilor de sus, care după roade se cunosc ca venind de la arhiconii de la vama a 19-a a ereziei din văzduh *Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh*. De aceea nu are cum să fie model de sfințenie în Ortodoxie. Fără să vrem a îl judeca pe Părintele Arsenie Boca, ci doar pentru a ne feri de amăgire, ne apropiem acum de esența rătăcirii de o viață a preacuvioșiei sale: nu a avut ce model pe Domnul

²⁷⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNİLOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

²⁷⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

²⁷⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 233.

nostru Iisus Hristos, ci pe sine. Nu s-a oprit aici, din păcate, cu durere, compătimire și lacrimi o spunem, ci s-a făcut pe sine model celorlalți, devenind astfel, (vai! și lui, și nouă!)... un tip al lui antihrist:

2Te 2:4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu.

În toate a vorbit cu nedreptate, după cum ne învață Însuși Mântuitorul lumii, fiindcă a vorbit de la sine, căutând slava sa, iar nu de la Dumnezeu prin învățăturile Sfinților Părinți:

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

De aceea, să nu-l urmăm, ca să nu avem parte cu cei pe care îi avertiza Hristos:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

Dar să vedem toate acestea, la modul concret, privind tablourile în care s-a pictat pe sine ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca, lucru înfricoșător și de neînțeles până unde poate merge o așa amăgire, ca fiind el însuși Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Deoarece, conform Sfintei Predanii a Sinodului al 7-lea Ecumenic:

Deoarece convenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea. [...], Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.²⁷⁸

Că cinstea Icoanei trece la chipul cel întâi, și cel ce se închină Icoanei, se închină întru ea ipostasului celui scris în ea. [...]

*Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). Și alta se zice firească, precum este fiecare firesc fiu, către firescul său tată (pentru aceasta și dumnezeiescul Vasilie; pe zicerea cea mai de sus, adică, cinstea Icoanei (a chipului adică) o au luat la firescul chip al Fiului și Cuvântului către Dumnezeu și Tatăl). Iar alta următorească și meșteșugească, precum este ceea ce cu vopsele se face, și cu altă materie lesnicioasă, despre care este cuvântul aici. Și firescul chip adică se osebește cu adevărat după ipostas de pricinuitorul său, fiindcă, Tatăl și Fiul sunt două ipostasuri. Nu se osebește după fire, fiindcă Ei una sunt după firea omenirii. Iar cel meșteșugesc este dimpotrivă, după ființă adică se osebește de întâiul chip, căci întâiul chip este însuflețit și viu om, iar chipul lui este neînsuflețit și materie moartă. Pentru care și acest al 7-lea sinod a zis în a 6-a praxă a sa: **Că***

²⁷⁸ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Icoana nu este după ființa întâiului chip, iar după ipostas, adică după urmarea ipostasului este una cu întâiul chip. Că un ipostas este a închipui, și a-l întâiului chip; fiindcă întâi chip se vede în Icoană, și Icoana se înființează întru întâiul chip, că umbra de la trup, și a se despărți de el este cu neputință. Fiindcă ipostasul se închipuiește, și nu firea. Și fiindcă la fiecare Icoană se scrie nu numele firii, adică acesta este chiar chip de om, ci numele ipostasului, adică cum că este a lui Hristos; sau a lui Ioan, sau a altuia. Pentru aceasta și sinodul în praxa mai de sus zice, că Icoana se aseamănă cu întâiul chip numai cu numele, și după așezarea mădularelor celor ce-l caracterizează.

D. DESPRE ÎMPREUNAREA TRUPEASCĂ

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivrile științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

21. Cel ce își păstrează trupul nesupus plăcerii și sănătos îl are împreună slujitor spre lucrarea celor bune.

22. Cel ce fuge de toate poftele lumești se așază pe sine mai presus de toată întristarea lumească. [...]

28. Cel ce a dobândit în sine dragostea dumnezeiască, nu ostenește urmând Domnului Dumnezeuului său, asemenea dumnezeiescului Ieremia155 (155 Ieremia 17, 6.) ci suferă cu vitejie orice osteneală, batjocoră și ocară, neluând în seamă câtuși de puțin răul de la nimeni. [...]

76. Smerenia și reaua pătimire slobozesc pe om de tot păcatul. Cea dintâi taie patimile sufletului, cea de-a doua pe ale trupului. Aceasta se arată făcând-o și fericitul David, când se roagă lui Dumnezeu zicând: «Privește la smerenia mea și la osteneala mea, și iartă toate păcatele mele».169(169 Psalmi 118, 135.)²⁷⁹

Înainte de a trata acest subiect gingaș, am dori să citim și să urmărim un cuvânt al Avei Dorotei, pentru a parcurge acest capitol cu ochii duhovnicești ai milei și nu cu asprime (nici măcar față de sărmanul autor al rătăcirii de la Prislop):

1094. Sfinții urăsc păcatul, dar nu pe păcătos. Ura lor față de păcat se arată în faptul că se feresc ei înșiși de păcat și ajută și pe ceilalți, prin iubire, să-l biruiească. Ei văd în persoană o taină atât de adâncă și de minunată, că intuiesc în ea posibilități de depășire a oricărei stări de păcat, a oricărei ispite. Dar aceste posibilități trebuie actualizate prin puterea ce le-o dă iubirea față de ea. Legătura între persoană și persoană e în mod real o legătură de comunicare asemenea celei între mădularele trupului. Nu se poate însănătoși un mădular bolnav, dacă nu i se comunică singele mădurelor sănătoase. Aceasta se face între oameni prin iubire²⁸⁰

1. IDEEA VICLEANĂ A NECESITĂȚII ÎNDULCIRII (ÎMPREUNĂRII) TRUPEȘTI

pentru menținerea sănătății, prin care Părintele Arsenie Boca a smintit și cucerit (pentru interesul său personal) o țară întregă

Vom vedea mai jos cum Părintele Arsenie Boca, studiind anatomia și antropologia prin disecția cadavrelor pentru a-și însuși meșteșugului picturii, a căpătat o siguranță de sine ca și cum ar fi devenit un mare cunoscător al științelor medicale (endocrinologie, genetică care nici măcar nu erau surprinse în programa de studiu urmată, fiind alte domenii decât cele de mai sus necesare picturii). Nu numai atât dar și acele studii de anatomie făcute au fost nesatisfăcătoare datorită întreruperilor cauzate de grevele studențești, după cum mărturisește chiar precuvioșia sa:

*Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul.*²⁸¹

De aici (printr-o superficialitate specifică sfinției sale extinsă și la medicină, cu care ne-am obișnuit de la teologie— unde am văzut cunoștințele precare ale precuvioșiei sale de Dogmatică Ortodoxă —) pornește

²⁷⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 72-73, 83.

²⁸⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. IX, Ed. cit., p. 545

²⁸¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 12.

să fundamenteze (cu o perversiune teologică de mare răsunet și o ignoranță grosolană medicală) o doctrină rigidă și simplistă cu următoarele idei eretice și în același timp greșite din punct de vedere științific:

- toate bolile sunt cauzate de păcat;
- toate păcatele duc la modificarea genelor, care devin judecata noastră, îmbrăcând un suflet preexistent;
- Dumnezeu are hotărnicită creația în funcție de numărul de combinații ale genelor;
- Sfânta Scriptură și Dreptul canonic Bisericesc se ocupă de genetică;
- împreunarea trupească este sursă de sănătate, sămânța bărbătească fiind ca un fel de vitamină pentru femeii etc.

Cu patos retoric sub formă filozofic-dialogală creează o antropologie în care plăcerea sexuală este o sursă de sănătate, atacând în felul acesta (indirect) fecioria și furnizând argumente (părut sfinte) pentru desfrânarea în căsnicie. Mai mult decât atât, urmându-și logica până la capăt, începe să propovăduiască direct contracepția, chiar dacă în condiții limită, care însă acționează asupra conștiinței ca un cal troian:

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a-i se stabili perioada de fertilitate și ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți (Mariana P-Făgăraș)²⁸²

Sfinția sa devine, astfel, cel mai renumit și mai precoce promotor al revoluției sexuale în România, luat ca pildă și dezlegare de mulți.

De aceea, unii preoți de azi, și majoritatea mirenilor ucenici ai sfinției sale, ba chiar dintre monahi și monahii (am auzit cu urechile noastre o maică ghid de la o Mănăstire renumită din țară, învățând ca predarea unei mari taine duhovnicești – de nepătruns pentru mințile oamenilor de rând – nu lucrarea lăuntrică a pocăinței ci... ideea că mirenii trebuie să se împreuneze cât mai des, pentru a fi fericiți și sănătoși, fiindcă... așa a învățat Sfântul Ardealului. Ne întrebăm: oare aceasta era preocuparea minții ei?), propovăduiesc porunca sfinției sale ca toți să învețe, să predea și să practice această antropologie stricată și stricătoare de minte. Ei zic așa: „pentru a nu ne îmbolnăvi, să ne împreunăm trupește cât mai des, că așa zice Sfântul Ardealului”. Dar aceasta nu se poate face fără a avea mulți copii (decât la oamenii sterpi), fiindcă Dumnezeu dă mulți copii unor astfel de oameni tocmai ca prin suferința nașterii și suferințele creșterii și împreună suferința cu ei, omul să se ostenească, să se înfrâneze și să se vindece de drogarea cu plăceri. În schimb doctrina sfinției sale nu propovăduiește cu simplitate lăsarea în voia lui Dumnezeu, ci cu multe argumente sofisticate și mincinoase, pare că dovedește că sănătatea femeii constă în 3-4 copii, punând hotar un număr în loc de voia și înțelepciunea lui Dumnezeu. De aceea, cei ce păstrează până la capăt logica trupească a sfinției sale, au găsit ca soluții de completare primirea și a altor mijloace de contracepție decât cele recomandate de protagonistul de la Prislop. Pe acestea, deși Părintele Arsenie Boca le respingea (ca și pe celelalte învățături eretice) la arătare, pentru oamenii simpli, dar le sădea în ascuns ca mesaj, astfel ca învățătura sfinției sale otrăvite să fie ambalată într-o părută sfințenie, pentru a deruta pe cât mai mulți și să aibă o portiță de scăpare la orice tentativă de judecată serioasă care ar putea să o vădească.

Mai mult preacuvioșia sa critică fățiș înfrânarea în căsătorie, care este drumul legiuit de Sfinții Părinți al unei cununii creștine, zicând că duce la îmbolnăvirea femeii și stricarea genetică. Astfel deschide, poate fără să vrea, larg porțile celor care se împărtășesc cu Trupul și Sângele lui Hristos, crezând că sunt evlavioși, dar își otrăvesc simultan sufletul, trupul și sângele încălcând voia lui Dumnezeu și luând anticoncepționale (deci ucigând copii) și au ca scop (ascuns) al vieții plăcerea neînfrânată a împreunării trupești (sub acoperișul Sfintei Cununii, pe care în felul acesta nu o experimentează în adevărata ei spiritualitate, astfel că nu pot ajunge să o înțeleagă nici măcar până la moarte), sub pretextul că sunt chibzuți în cultivarea sănătății după sfatul medicului și duhovnicului și că sunt ascultători de povețele unui mare Sfânt, sfântul (ce-i Arde)alului...

Dar tocmai aceasta îi duce la boală și la moarte:

²⁸² Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

MALAHIA

1279. -Malahia (să nu se confunde cu onania sau cu scurgerea) este păcatul pe care-l face cineva singur, artificial, împins fiind de poftele trupești atâțate de o imaginație neînfrănată, excitată de gândurile rele, cultivate cu lecturi din romane pornografice și lipsă de educație. Unii ca aceștia pierd memoria, devin nervoși, le tremură corpul, iar în căsătorie obțin copii slăbănogi și la trup și la suflet. Pentru vindecare se cere stăpânire de sine, înlăturarea cauzelor păcătoase, ocupația neconținută a timpului și deasa spovedanie (Lev. 15, 1-30).

1280. -“Câți vin la acest lucru de fac malahie, aceia să mănânce sec 40 de zile și să facă în toate zilele câte o sută de metanii, iar de nu vor putea să mănânce sec atunci să nu se pricestuiască un an și să facă în toate zilele câte o sută de metanii sau cincizeci”. -ILT, 329.

1281. -“Iar de se va face malahia între mai mulți, atunci fiecare să mănânce sec 80 de zile sau să nu se pricestuiască doi ani și să facă în toate zilele metanii câte cincizeci”. -UT, 329.

1282. -“Iar de va fi cineva din partea și rindul celor sfințiți și mai înainte de luarea preoției va cădea într-acel păcat al malahiei, acela întâi să se canonisească, după aceea să se hirotonisească. Iar de se va face preot și va face acest păcat fără de minte să fie lipsit de preoție un an, iar de îl va face cu mintea întreagă după aceea, atunci să fie lipsit de preoția lui de tot”. -ILT, 329.

1283. -“Iar de va face aceasta călugărul, canonul este să mănânce sec 60 de zile și să facă metanii în zi câte 80”. -UT, 329.

1284. -“Cine-și face slobozenie cu mâna și aceasta este curvie și să aibă pocanie trei ani și metanii câte 24 pe zi... Este și malahie muierească că ele lucrează una cu alta și aceasta se cade duhovnicului foarte să întrebe și să le dea lor pocăință de un an”. -PBG, 25.

1285. -“Cel ce se va slobozi cu mâna, acela aduce sămînța lui ca slujbă dracului, drept aceea să nu se împărtășească niciodată cu sfântă taină, iar de se va părâsi să se pocăiască doi ani sau trei ani, după aceea să se împărtășească”. -PBG, 142.

1286. -“Dacă nu poți să te desfaci de deprinderea pătimășă a curgerii de sămînță din pricina obișnuinței îndelungate, cum cutezi nenorocitul să te apropii de cele pe care nici îngerii nu le ating? Deci sau tremură și stai de departe de aici înainte de slujba dumnezeiască și așa vei câștiga îndurarea lui Dumnezeu, sau așteaptă să cazi în urgie, ca un nesimțit și neîndreptat, în mâinile Dumnezeului celui viu, care nu te va cruța cu iubirea de oameni, ci te va pedepsi fără milă fiindcă ai cutezat fără nerușinare să intri la nunta împărătească cu sufletul și cu haina întinată, deși nu ești vrednic nici măcar de intrare, dar încă de așezare”. (Matei 22, li). -Filoc. IV, p. 267,54

ONANIA

1455. -Onania (să nu se confunde cu malahia) este păcatul care-l fac doi soți căsătoriți care întrebuințează mijloace de a nu face copii: “Onan... vărsa sămînța jos ori de câte ori se culcă cu soția fratelui său (mort dar acum era a lui prin căsătorie de levirat) CA SĂ NU SE NASCĂ copiii fratelui său din dușmănie. Ce a făcut el n-a plăcut Domnului, de aceea l-a omorât” care era dușman al legilor naturale (Fac 38, 9-10). Acest păcat se canonisește ca și avortul și malahia pînă la vindecare, căci fără îndreptare nu există iertare.²⁸³

²⁸³ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Așadar Sfânta Împărtășanie luată concomitent cu practicarea planning-ului familial (nu numai prin anticoncepționale, sterilet, prezervativ dar și prin metoda calendarului, propovăduită de Părintele Arsenie Boca), duce la boală, moarte și osândă.

Nu numai atât, dar chiar și împreunarea trupească propriu-zisă, fără a fi asociată cu apropierea de Sfintele Taine, nu aduce sănătate ci boală, după cum ne spune chiar Sfânta Scriptură:

1Co 7:28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.

Așadar, chiar plăcerea împreunării trupești este sursă de suferință.

După cum vom învăța mai jos, este sursa nu numai a suferinței, nu numai a nu a unui fel de stricăciune, ci a toată stricăciunea urmașilor lui Adam. Plăcerea împreunării trupești, ca mijlocul transmiterii păcatului strămoșesc (ce constă în mutarea plăcerii de la Dumnezeu către sine, ale sale și cele din jurul său, prin trup –senzuală – și prin suflet – inteligibilă) este sursa tuturor suferințelor și a bolilor, și în final chiar și a morții, după cum ne descoperă Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Dumnezeu, care a zidit firea omenească, nu a creat împreună cu ea nici plăcerea nici durerea din simțire (din simțuri), ci a dat minții ei o anumită capacitate de plăcere, prin care să se poată bucura în chip tainic de El.

Această capacitate (care e dorința naturală a minții lui Dumnezeu), lipind-o primul om de simțire îndată ce a fost creat, și-a văzut plăcerea mișcându-se potrivit firii, spre lucrurile sensibile, prin mijlocirea simțurilor (1). Dar Cel ce se îngrijește de mântuirea noastră a înfipt în mod providențial în această plăcere, ca pe un mijloc de pedepsire, durerea, prin care s-a zidit în chip înțelept în firea trupului legea morții, ca să limiteze nebunia minții, care și mișcă, potrivit firii, dorința spre lucrurile sensibile (2).

Astfel, datorită plăcerii potrivnice rațiunii, care a pătruns în fire, a pătruns, ca un antidot, și durerea conformă cu rațiunea. Aceasta e mijlocită de multe pătimiri, între care și din care este și moartea, și are rostul să înlăture plăcerea potrivnică firii, ba chiar să o desființeze cu desăvârșire, ca să se arate darul plăcerii dumnezeiești în minte (3). Căci toată durerea având drept cauză a nașterii sale fapta unei plăceri care îi premerge, e o datorie pe care trebuie să o plătească în chip natural, în virtutea cauzalității, toți cei ce sunt părtași de firea omenească. Fiindcă plăcerea potrivnică firii e urmată în chip firesc de durere în toți cei a căror naștere a fost anticipată de legea plăcerii fără cauză. Iar fără cauză numesc plăcerea primei greșeli, întrucât nu a fost urmarea unei dureri premergătoare.

Deci după cădere toți oamenii aveau în mod natural plăcerea ca anticipație a venirii lor pe lume și nici unul nu era liber de nașterea pătimasă prin plăcere. De aceea toți plăteau în mod natural durerile ca pe o datorie și ca pe o datorie suportau moartea de pe urma lor, și nu se afla chip de scăpare pentru cei tiranizați silnic de plăcerea nejustificată (4) și stăpâniți în mod natural de durerile justificate și de moartea cea atotjustificată de pe urma lor. 516 (516 Se mai pot traduce: plăcerea nedreaptă și durerea sau moartea dreaptă. Sau plăcerea necuvenită și durerea și moartea cuvenită.) Căci pentru desființarea plăcerii atotnecuverite era trebuință de durerile atotcuvenite de pe urma ei care sfâșiau în chip jalnic pe om (ce-și avea începutul facerii în stricăciunea plăcerii și sfârșitul în stricăciunea morții). Iar pentru îndreptarea firii ce pătimea, trebuia să se iscodească o durere și o moarte în același timp și necuvenită și necauzată; necauzată (nevinovată) prin faptul de-a nu avea plăcerea ca anticiparea nașterii, și necuvenită prin faptul de a nu fi urmarea unei vieți pătimase. Aceasta pentru că durerea și moartea atotnecuverită, așezându-se la, mijloc între plăcere necuvenită și moartea atotcuvenită, să desființeze total originea atotnecuverită a firii din plăcere și sfârșitul ei atotcuvenit prin moarte, cauzat de acea origine. Și așa să se facă neamul omenesc iarăși liber de plăcere și de durere, recăpătându-și firea limpezimea de la început, nemaifiind întinată de trăsăturile care au pătruns în firea celor supuși nefericirii și stricăciunii (5).

[Vedem că sursa tuturor durerilor, bolilor și morții se află în slujirea simțirii de către minte, adică a plăcerii pătimase de cele create, din care plăcerea împreunării este cea mai intensă fiind

și cea care introduce stricăciunea în firea omenească fiindcă însoțește întotdeauna (mai mult sau mai puțin intens, în funcție de înfrânarea minții părinților în timpul împreunării) momentul zămislirii omului. Hristos S-a zămislit fără păcat, tocmai deoarece este singurul zămislit în feciorie, nu din sămânță bărbătească, ci din sângiurile feciorelnice ale Maicii Domnului. De aceea El nu a fost nevoit să ia o fire stricată, ci a luat asupra Sa stricăciunea firii omenești din compasiune pentru noi, cu o a doua uriașă treaptă de neînțeleasă smerenie, spre a o vindeca și a ne da nouă puterea să participăm la vindecarea pe care o face El în noi, când re trăiește în noi viața Sa pământească. Iar lucrarea lui Hristos este tocmai limpezirea firii prin convertirea finală a durerilor și morții în predare totală lui Dumnezeu și dezmarginire. Aceasta se face biruind prin înfrânarea ispitelor de bună voie (care convertește plăcerile în plăcere de Dumnezeu) și răbdarea ispitelor de nevoie (care convertește durerile în arme de zdrobire ale plăcerilor și slăvoslovire în smerenie).

De aceea și vârful vieții în Hristos este FECIORIA și cu trupul (oprirea de la plăcerile senzuale și slujirea prin simțirea inteligibilă la descoperirea rațiunilor dumnezeiești din creație) și cu mintea (oprirea de la plăcerea inteligibilă de sine și convertirea ei în plăcerea mai presus de minte de El).

Drumul cel scurt și mult ostenitor este monahismul, cu înfrânare și răbdare radicale, care descoperă FECIORIA cunoscând firea proprie (prin vederea neputințelor și păcătoșeniei personale) și Taina Persoanei (prin nunta cu Hristos și tăierea vocii în fața tuturor celor din obște).

Drumul celor mai neputincioși până la FECIORIE este SFÂNTA CUNUNIE petrecută cu o înfrânare și o răbdare din ce în ce mai intense, asociată cu descoperirea firii omenești în doi (văzând neputința și păcătoșenia proprie și a celuilalt), și tainei persoanei (prin tăierea vocii în fața celuilalt, având pe Hristos de față prin duhovnic și lucrarea lăuntrică), până reușesc și ei să ajungă la vârf, sau măcar pe aproape – n.n.]

[...]

Făcutu-s-a deci Dumnezeu om cu adevărat și a dat firii o altă obârșie pentru o a doua naștere, obârșie care o duce prin osteneală și durere spre plăcerea viitoare.519 Căci protopărintele Adam, călcând porunca dumnezeiască, a dat firii altă obârșie decât cea dintâi, constatatoare din plăcere, dar sfârșind în moartea prin durere; și a născocit, la sfatul șarpei-lui, o plăcere, ce nu era urmarea unei dureri de mai înainte, ci mai degrabă ducea la durere. Prin aceasta i-a dus, cu dreptate, pe cei toți născuți din el după trup, împreună cu sine la sfârșitul morții prin durere, datorită obârșiei lor nedrepte prin plăcere. Dar tot așa Domnul, făcându-Se om și dând o altă obârșie firii, pentru o a doua naștere din Duhul Sfânt, și primind moartea atotcuvinită din durere a lui Adam, devenită în EL atotnecuvinită, întrucât nu-și avea ca obârșie a nașterii Sale plăcerea atotnecuvinită de pe urma neascultării protopărintelui, a adus desfășințarea ambelor extreme: a obârșiei și a sfârșitului făpturii omenești după chipul lui Adam, ca unele ce nu au fost date de la început de Dumnezeu. Și așa a făcut pe toți cei renăscuți în El duhovnicește, liberi de vina ce apăsa asupra lor. Drept urmare aceștia nu mai au de la Adam plăcerea nașterii, dar păstrează din pricina lui Adam durerea care lucrează în ei moartea, nu ca o datorie pentru păcat, ci ca mijloc împotriva păcatului, potrivit unei orânduiri înțelepte dintr-o necesitate naturală (11). Iar când moartea nu mai are plăcerea ca mamă, care o naște și pe care trebuie să o pedepsească, se face în chip vădit pricina vieții veșnice.520 Astfel, precum viața lui Adam din plăcere s-a făcut maica morții și a stricăciunii, la fel moartea Domnului pentru Adam (căci el era liber de plăcerea lui Adam), se face născătoare a vieții veșnice.

Deci socotesc că Scriptura a deosebit bine lucrurile, arătând cum proveniența din Adam prin plăcere, punându-și pecetea silnică peste fire, a dat-o pe aceasta hrană morții ce s-a ivit din pricina ei, și cum nașterea Domnului după trup a adus desfășințarea amândurora, adică a plăcerii din Adam și a morții din pricina lui Adam, ștergând odată cu păcatul lui Adam și pedeapsa lui Adam. Căci nu era cu putință să fie predat la sfârșit stricăciunii prin moarte, cel venit pe lume neatins de originea prin care s-a ivit ca sfârșit moartea (12). Dar dacă-i așa, potrivit acestei deosebiri, până când au stăpânit silnic peste fire, în ce privește începutul și

sfârșitul, adică nașterea și stricăciunea, numai stricăciunile lui Adam, nu era vremea să se înceapă judecata spre deplina osândire a păcatului. Dar când s-a arătat Cuvântul lui Dumnezeu în trup și s-a făcut om desăvârșit, afară numai de păcat, purtând prin fire, dar cu voia Sa, în trupul lui Adam numai pedeapsa, și a osândit păcatul în trup, suferind în chip nevinovat Cel drept pentru cei drepti, și a răsturnat rostul morții; prefăcând-o în osândă a păcatului din osândă a firii, a venit vremea să se înceapă judecata pentru osândirea păcatului prin răsturnarea rostului morții.

Dar să lămuresc și mai bine acest lucru: Păcatul, amăgind la început pe Adam, l-a înduplecat să calce porunca dumnezeiască. Prin aceasta dând ființă plăcerii, iar prin plăcere sălășluindu-se pe sine în însuși adâncul (sânul) firii, a osândit la moarte întreaga fire, împingând prin om toată firea celor create spre destrămarea prin moarte (13). Căci aceasta a plănuțit-o diavolul cel viclean, semănătorul păcatului și tatăl răutății, care prin mândrie s-a înstrăinat pe sine de slava dumnezeiască, iară din invidie față de noi și față de Dumnezeu, l-a scos pe Adam din Rai: să nimicească lucrurile lui Dumnezeu și să împrăstie cele ce au fost aduse la existență. [de unde se vede că învățătura aceasta a plăcerii ca sursă de sănătate, propagată de Părintele Arsenie Boca, are ca origine insuflarea demonică – n.n.] Fiindcă ne pizmăiește păcatul nu numai pe noi, pentru slava ce-o primim de la Dumnezeu din pricina virtuții, ci și pentru Dumnezeu pentru puterea prealăudată ce o are în ochii noștri din pricina mântuirii (14).

Deci toată firea noastră este stăpânită de moarte din pricina căderii. Iar motivul stăpânirii era plăcerea, care, luându-și începutul dintr-o neascultare, se menține de-a lungul întregului lanț de nașteri naturale. [evident prin plăcerea împreunării – n.n.] Din pricina acestei plăceri a fost adusă moartea ca osândă peste fire. Dar Domnul, făcându-Se om și neprimind ca anticipație a nașterii sale după trup plăcerea necuvenită [fiind zămislit fără plăcere trupească, în FECIORIE – n.n.], pentru care a fost adusă peste fire osânda cuvenită a morții, dar primind cu voia după fire moartea în trăsătură pătimitoare a firii, adică suferind-o, a răsturnat rostul (întrebuințarea) morții, nemaiavând aceea în El rostul de osândă a firii, ci a păcatului. Căci nu era cu puțință ca în Cel ce nu și-a luat nașterea din plăcere să fie moartea osândă a firii. Drept aceea în El a avut rostul să desfășureze păcatul protopărintelui, din pricina căruia stăpâna peste toată firea frica morții.

Căci dacă în Adam moartea a fost osândă a firii, întrucât aceasta și-a luat ca obârșie a nașterii ei plăcerea, pe drept cuvânt moartea în Hristos a devenit osândă a păcatului, firea recăpătând din nou în Hristos o obârșie liberă de plăcere. Astfel, precum în Adam păcatul din plăcere a osândit firea la stricăciune prin moarte și cât a stăpânit el a fost vremea în care firea era osândită la moarte pentru păcat, tot așa în Hristos a fost cu dreptate ca firea să osândească păcatul prin moarte și să fie vremea în care să înceapă a fi osândit păcatul la moarte, pentru dreptatea dobândită de fire, care a lepădat în Hristos cu totul nașterea din plăcere, prin, care se întinsese peste toți cu necesitate osânda morții ca o datorie. [dreptatea în Hristos este tocmai lepădarea cu totul a nașterii prin plăcere, prin care se întinde în toți osânda morții. Deci de unde să aducă sănătate plăcerea împreunării trupești? – n.n.]

Deci aceeași moarte, în Adam este o osândă a firii de pe urma păcatului, iar în Hristos o osândă a păcatului de pe urma dreptății.²⁸⁴

Care dreptate? Dreptatea dobândită de fire, care a lepădat în Hristos cu totul nașterea din plăcere. Așadar este vorba chiar de dreptatea înfrânării de la împreunarea trupească, pe care și soții ar trebui să o cucerească de la început sau în timp.

Nu numai atât, dar plăcerea împreunării nu numai că este sursa moștenirii unei firi stricăcioase, ci cu cât o practicăm mai des, ne vine din ea mai multă suferință, mai multă stricăciune, mai multă boală și ne apropiem, așadar, mai repede de moartea cea rea:

²⁸⁴ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia*..., Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

*Pentru că vrând să scăpăm de simțirea chinuitoare a durerii, ne luăm refugiul la plăcere, încercând să ne mângâiem firea torturată de chinurile durerii. Dar grăbindu-ne să tocim împunsăturile durerii prin plăcere, întărim și mai mult zăpăcirea noastră împotriva noastră, neputând ajunge la o plăcere eliberată de durere și de osteneală*²⁸⁵

Acum să abordăm, după Sfinții Părinți, problema împreunătrăirii trupului, pentru a ne vindeca de ideile eronate, strecurate cu atâta perfidie în mentalitatea contemporană și prin contribuția renumitului misionar de la Prislop.

Dezlegare ortodoxă despre relația cuviincioasă dintre soți.

Vom vedea, că, după Sfinții Părinți, Sfânta Cununie este mica Biserică, în care se dezleagă unirea trupurilor (datorită neputinței înfrânării de plăcerea trupească și sufletească de sine) pentru a ajunge la unirea în gând între persoanele soților, ca între Hristos și Mireasa Sa, deci la o unire în final feciorelnică:

Efe 5:31 De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. 32 Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică. [iar între Hristos și Sfânta Biserică este nuntă feciorelnică – n.n.]

Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce dintre neamuri mai înainte Ți-ai logodit Biserica, fecioară curată, binecuvântează logodna aceasta; unește și păzește pe robii Tăi aceștia în pace și într-un gând. [vedeți ce minunat se propovăduiește fecioria chiar la logodna în vederea Sfintei Cununii? – n.n.]²⁸⁶

*Însuși și acum, Stăpâne, întinde mâna Ta din sfântul Tău locaș și unește pe robul Tău (N), cu roaba Ta (N), pentru că de către Tine se însoțește bărbatul cu femeia. Unește-i pe dânsii într-un gând; încununează-i într-un trup; dăruiește-le lor roadă pântecelui, dobândire de prunci buni. Că a Ta este stăpânirea și a Ta împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.*²⁸⁷ [mai întâi gândul, apoi încununarea trupului (ce se dă pentru înfrânarea de la plăceri și răbdarea durerilor, iar nu pentru desfrânare și cârtire), apoi, de abia, roada pântecelui, dobândirea de prunci, care este un dar uriaș, dar nu atât de mare ca unirea în gând, până la încununarea trupului, care este și scopul creației și al întrupării lui Hristos. Aceasta este și ierarhia lăuntrică a scopului Sfintei Cununii, pornind de la ce este mai important, la ce este mai mic, deși și cel mai mic este uriaș, mai ales dacă se face tot în unirea gândului și încununarea trupului – n.n.]

A rămâne, însă, doar la împreunarea trupească este specifică desfrânării cu mască de creștinism binecuvântat prin cununie. Nu este nevoie de Sfânta Cununie pentru a deveni cei doi un trup:

1Co 6:15 Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! 16 Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? „Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup”.

Primesc de la Dumnezeu marele dar de a avea copii și cei însoțiți în alte religii.

Pentru a-ți aranja social problemele este suficientă căsătoria la primărie, iar pentru a petrece e nevoie doar de bani și restaurant.

Sfânta Cununie aduce singurul lucru pe care nu-l pot aduce celelalte: unirea în și pentru Hristos. Dezlegarea unirii trupului, după cum vom vedea, nu este o obligație conjugală, nici o dependență, atârnare, necesitate sau binefacere pentru sănătatea trupului și/sau a sufletului, ci doar o neputință îngăduită de Dumnezeu tocmai pentru a dobândi smerenia văzând că *Psa 48:12 omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturat-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor.* Și, apoi, după multe suferințe, înțelegându-și omul această neputință, aleargă la Dumnezeu, cu lacrimi de pocăință, pentru a dobândi ajutorul necesar spre împreună lucrarea înfrânării și răbdării. Așa se vindecă firea de nebunia minții care aleargă aproape numai după plăcerea de sine (pe un drum mai sinuos și cu un liman mai îndepărtat decât prin FECIORIE). Și astfel chipul lui Dumnezeu căzut revine la plăcerea naturală de Dumnezeu și suspină nemângâiat de dorul lui Hristos. Atunci Mirele de Taină îndrăgostit de zidirea Sa coboară și nuntește cu amândoi mirii,

²⁸⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 365-380.

²⁸⁶ <<http://molitfelnic.ro/slujba-ce-se-face-la-nunta/>>, vineri, 16 octombrie 2015

²⁸⁷ Molitfelnic.ro. <<http://molitfelnic.ro/slujba-cununiei/>>, miercuri, 27 februarie 2013.

facându-i mădulare feciorelnice și sfinte ale Lui. Această nuntă este cel mai mare dar, negrăit și neînțeles mai mare decât darul de a avea prunci, fiindcă Pruncul Mire este chiar Hristos, ce se naște în inima mireasă și maică, după asemănarea uimitoare cu Pururea Fecioara Maria:

Mar 3:35 Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu și sora Mea și mama Mea. Cântarea Cântărilor 4:12 Ești grădină încuiată, sora mea, mireasa mea, fântână acoperită și izvor pecetluit. [...]5:1 Venit-am în grădina mea, sora mea, mireasa mea! Strâns-am miruri aromatate, miere am mâncat din faguri, vin și lapte am băut. Mâncați și beți, prieteni, fiți beți de dragoste, iubii mei!

Iată de ce Cununia se numește și este Sfântă. Ea este o cunună a biruinței peste patimi și o lucrare împărătească (deci încoronată) de nuntire tainică cu Mirele nevăzut, în care omul (din experiența unirii sale prin trup și prin gând cu mireasa sa) învață din simțuri ca din niște simboale raționale adânci, cele nevăzute ale dragostei celei veșnice și lucrarea lăuntrică de unire cu Dumnezeu.

Așadar, Sfânta Cununie, prin aceasta, este și o biruință împotriva trufiei:

Din cele spuse de Pavel rezultă că fecioria este un dar al lui Dumnezeu; de aceea, el respinge pe cei necumpătați, care îmbrățișează această stare numai pentru că sînt împinși de slava deșartă, și-i îndeamnă să se căsătorească, de teamă ca nu cumva vigoarea trupului să provoace în ei pasiuni arzătoare și la imboldul acestora să dezonzoreze sufletul. Iată ce ne învață el: «Dacă socotește cineva că este rușinos pentru fiica sa să treacă de floarea vârstei și așa trebuie să fie, să facă ce vrea; nu păcătuiește ; să se mărite» (I Cor. 7, 36). El preferă, deci, în chip firesc, căsătoria vieții destrăbălate. Aceasta în legătură cu cei care îmbrățișează fecioria, dar cu greu suportă urmările ei și se descurajează; de rușine față de oameni afirmă că perseverează în ea, în realitate ei sînt incapabili de această stăruință. Cînd, însă, cineva în perfectă libertate de voință se hotărăște să-și păstreze trupul feciorelnic și nu încearcă nici o constrângere — prin constrângere (Pavel) înțelege pofta ce împinge coapsele la împreunare, pentru că trupurile se deosebesc între ele, — cînd luptă și perseverează energic în promisiunea făcută și o ține pînă la capăt, pe unul ca acela Apostolul îl îndeamnă să stăruie (în hotărârea sa) și îl dăruiește cu premiul fecioriei.

Căci, zice el, cel ce poate și se ambiționează să-și păstreze trupul feciorelnic foarte bine face, pe cînd cel ce nu poate și (de aceea) se căsătorește legal și nu se mânjește prin legături clandestine, de asemenea, bine face.²⁸⁸

Aceasta deoarece mândria este amestecul a două neștiințe:

Căci patima mândriei constă în două neștiințe. Iar aceste două neștiințe împreunându-se, dau o cugetare confuză. Căci numai acela este mândru, care ignoră atât ajutorul dumnezeiesc cât și neputința omenească. Deci mândria este lipsa cunoștinței de Dumnezeu și de om. Căci prin negarea celor două extreme ia ființă o afirmare mincinoasă.²⁸⁹

3. SFÎNTA CUNUNIE ÎN CURĂȚIE

și multă înfrânare de la împreunarea trupească... după Sfânta Tradiție.

Dar să vedem ce spun despre Sfânta Cununie, mai amănunțit, Sfinții Părinți:

1. Din Hronograf

A treia pricină că întru întregimea minții și în curăție se păzeau pe sineși, nu degrab împărțându-se nunții și păzindu-și curată însoțirea lor și nu adeseori amestecîndu-se, [vedeți că întregimea și sănătatea minții se menține prin raritatea împreunării? Oare ne învață Sfinții Părinți să fim bolnavi, poate Ortodoxia să aducă boală femeilor, fiindcă le îndeamnă să se înfrâneze de la împreunare? Nu știm cu toții că Ortodox este adevărata fire a lucrurilor? – n.n.] neatingîndu-se de femeia ce zămislea în pîntece. Că știau bine că nu spre curvie și

²⁸⁸ Sfântul Grigorie Taumatargul și Sfântul Metodiu De Olimp (Al Patarelor), Părinți și Scriitori Bisericești 10, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1984, p. 67.

²⁸⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 326.

trupească dulceată, ci numai spre nașterea de fii s-a rînduit de la Dumnezeu însoșirea. Deci cu curăție și cu cinste își făceau însoșirile. Precum și după aceea pe tînărul Tobie l-a învățat îngerul (Tobie 8): „Vei lua o fecioară cu frica Domnului, mai mult pentru roadă decît pentru curvie”. Iar cei ce în însoșire cu neînfrînare trăiesc și la curvia lor năvălesc „ca și calul și cafîrul la care nu este pricepere” aceia își vatămă întru sineși sănătatea trupească și își împuținează zilele vieții lor, și (precum în cartea lui Tobie se scrie) pe Dumnezeu de la sineși și de la mintea lor Îl gonesc, iar înfrînarea de la trupeasca împreunare păzește sănătatea omului și-i lungeste zilele vieții lui. [ce vreți mai limpede ca aceasta că Părintele Arsenie Boca a învățat împotriva Sfinților Părinți? – n.n.] [...]

Iar noua nu fara de mirare ne este aceasta, ca ,in anii cei sterpi nu și-a pierdut Sarra floarea frumuseții tinerețelor sale, că acum de 90 de ani era ea de la nastere a sa. Pentru ce ea in anii cei bătrâni fiind se arata la față a fi tînără și frumoasă? Tâlcuitorii Dumnezeieștii Scripturi spun pricinile acelea: Ca fireste avea buna întocmire frumuseții a trupului și ca nu nastea nici nu apleca (alăpta). Inșă înfrînată era in mîncare și in bautura și nu imbuibindu-se și totdeauna era treaza. Ca din vremea in care s-a cunoscut ca era stearpa și însoșise pe slujnica cu barbatul sau, nu se mai amestecase cu împreunare barbateasca [vedeți că lipsa de împreunare trupească, împreună cu întreaga înfrînare păzește nu numai sănătatea ci și tinerețea? – n.n.], pînă ce li s-a aratat lor Dumnezeu in trei fete ingerești, fagaduindu-le să le dezlege sterpiciumea. Acele pricini au pazit frumusetea Sarei pîna la batrinete nevestejită.²⁹⁰

2. Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur.

Despre FECIORIE

2. Dar aș putea fi întrebat:

- Dacă nu e bine pentru om să se atingă de femeie, pentru ce a mai lăsat Dumnezeu căsătoria? Ce trebuință mai avem de femei, dacă nu ne sunt de folos nici pentru căsătorie, nici pentru nașterea de copii? Cine va împiedica pieirea întregului neam omenesc, dacă moartea paște și taie în fiecare zi pe cei din viață, și nu se mai pot ridica alții în locul celor căzuți? Dacă toți am îmbrățișa acest bine, fecioria, dacă nu ne-am mai atinge de femei, toate se vor prăbuși: orașe, case și ogoare, meserii și arte, plante și animale. După cum atunci când cade generalul pe câmpul de bătălie, se strică toată buna rînduială a trupei, tot astfel, dacă dispare, datorită desființării căsătoriei, omul, împăratul tuturor celor de pe pămînt, nu va mai rămîne în picioare și în bună rînduială nimic din tot ce se vede pe pămînt. Prin urmare, acest sfat bun al tău va umple lumea de nenumărate nenorociri.

Dacă aceste cuvinte ar fi rostite numai de dușmanii creștinismului și de necredincioși, nici n-aș ține seamă de ele. Sunt însă mulți oameni care în aparență aparțin Bisericii [cum este și Părintele Arsenie Boca – n.n.] și care rostesc aceleași cuvinte; din pricina slăbiciunii voinței au părăsit sudorile și ostenețile pentru păzirea fecioriei; osîndesc fecioria, declară că e de prisos, cu intenția de a-și acoperi propria lor trîndăvie, pentru a părea în ochii lumii că nu îndepărtează de la ei aceste nevoițe din pricina nepăsării lor, ci din pricina unei drepte judecăți.

Să lăsăm deci la o parte pe dușmanii declarați ai creștinismului - căci “omul firesc nu primește pe cele ale Duhului, căci sunt nebunie pentru el” (51) - și să-i învățăm pe cei care în aparență sunt alături de noi două lucruri: întîi, că fecioria nu este de prisos, ci, dimpotrivă, este foarte folositoare și foarte necesară; al doilea, că învinuirea ce-o aduc fecioriei este spre paguba lor și aduce pe capetele lor tot atîta primejdie cîtă răsplată și laudă aduce celor ce trăiesc în fecorie.

După ce a fost creată toată lumea aceasta (52) și au fost pregătite toate cele ce trebuiau pentru tihna și folosul nostru, Dumnezeu a făcut și pe om (53)²⁹¹, pentru care a creat și lumea.

²⁹⁰ Sfântul ȚDimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, ²2005, pp. 106, 236-237.

²⁹¹ 1. I Cor. 2, 14.

După ce omul a fost plăsmuit, a rămas în rai (54). Nici n-a fost vorba de căsătorie. Omul avea nevoie de un ajutor, și i s-a dat (55). Nici după ce i s-a dat omului un ajutor nu părea necesară căsătoria. De fapt, nici nu exista căsătoria; Adam și Eva trăiau fără căsătorie.

Trăiau în rai ca în cer și se desfătau de prietenia Lui Dumnezeu. Erau izgonite din sufletul lor dorința de împreunare, zămisirea, durerile nașterii, nașterea de copii, orice fel de stricăciune. Ca un curs de apă limpede izvorâtă dintr-un izvor curat era viața lor în rai, împodobită cu fecioria. Tot pământul, pe vremea aceea, era lipsit de oameni. Era, prin urmare, aceeași situație de care se tem acum acești purtători de grijă ai neamului omenesc, care se îngrijesc cu deosebită râvnă de treburile altora, dar nu suferă nicidecum să se gândească la ale lor; tremură de teama ca nu cumva să piară tot neamul omenesc din pricina fecioriei, dar le pasă tot atât de puțin de pierderea propriului lor suflet ca și de sufletul altuia; și fac aceasta știind bine că au să fie chemați să dea socoteală amănunțită de sufletul lor, chiar pentru cele mai mici greșeli, pe când pentru împușinarea oamenilor de pe pământ nu-i va trage nimeni la răspundere. Pe vremea lui Adam și Eva, pe când erau în rai și trăiau în feciorie, nu erau orașe, arte, meserii, nici case - căci de ele ne doare cumplit inima! -; pe atunci nu existau toate acestea și, totuși, lipsa lor n-a împiedicat, nici n-a curmat existența acelei fericite vieți, cu mult mai bune decât cea dusă de noi acum. Dar Adam și Eva n-au ascultat de porunca lui Dumnezeu (56)²⁹²; din pricina aceasta au ajuns pământ și cenușă. Au pierdut o dată cu traiul acela fericit și fecioria; o dată cu Dumnezeu a plecat de la ei și fecioria, i-a părăsit și ea.

Atâta vreme cât nu fuseseră biruiți de diavol, atâta vreme îl cinsteau pe Dumnezeu, Stăpânul lor, a rămas cu ei și fecioria, împodobindu-i mai mult decât împodobesc hainele cele de aur și diadema pe împărați. Când au ajuns însă în robia diavolului, au fost dezbrăcați de această haină împărătească, li s-a luat podoaba cea cerească; au venit peste ei stricăciunea morții, blestemul, durerea și o viață grea și chinuită. O dată cu acestea a apărut în viața omului și căsătoria, acest veșmânt muritor, această haină de rob. "Cel însurat spune Pavel, se îngrijește de cele ale lumii"

(57)²⁹³. Ai văzut de unde-și are început căsătoria? Ai văzut din ce pricină a ajuns necesară? Din pricina călcării poruncii, din pricina blestemului, din pricina morții. Unde e moarte, acolo e și căsătorie; dacă nu există moarte, nu urmează nici căsătorie. Fecioria nu are aceste urmări; e totdeauna folositoare, totdeauna bună, totdeauna fericită; și înainte de moarte, și după moarte; și înainte de a exista pe lume căsătoria, și după ce a venit pe lume căsătoria.

- Spune-mi, te rog, Adam a fost născut prin căsătorie? Eva a fost născută prin durerile de naștere ale unei alte femei? Nu poți să-mi spui! Atunci pentru ce tremuri, pentru ce te temi degeaba că va dispărea neamul omenesc, dacă dispăre căsătoria? Milioane de milioane de îngeri slujesc lui Dumnezeu, mii de mii de arhangheli stau înaintea Lui; și nici unul dintre ei nu există datorită căsătoriei, nașterilor, durerilor nașterii și zămisirii. Prin urmare, Dumnezeu ar fi înmulțit cu atât mai mult pe oameni, fără să fi fost nevoie de căsătorie, așa cum a făcut și pe cei dintâi oameni, din care se trag toți oamenii.

3. În vremea noastră chiar, nu puterea căsătoriei menține neamul omenesc, ci cuvântul Domnului spus la început: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul"

(58)²⁹⁴.

Spune-mi, te rog, i-a fost de vreun folos lui Avraam căsătoria pentru nașterea de copii? Nu! A fost căsătorit atât amar de ani, și la urmă a strigat către Dumnezeu: "Ce vei face cu mine.

2. Fac. 1. 1-25.

3. Fac. 1, 26-31; 2, 7.

²⁹² 4. Fac. 2, 8.

5. Fac. 2, 18; 21-25.

6. Fac. 3, 1-7.

²⁹³ 7. I Cor. 7, 33

²⁹⁴ 8. Fac. 1, 28.

Stăpâne, Doamne? Iată, mor și n-am copii!” (59)²⁹⁵. După cum atunci, cu Avraam, Dumnezeu a făcut ca niște trupuri moarte să ajungă rădăcina și pricina nașterii unui popor atât de numeros ca poporul evreu, tot astfel și la începutul lumii, Dumnezeu ar fi găsit o cale prin care să se înmulțească neamul omenesc, dacă Adam și Eva ar fi ascultat de poruncile Lui și nu i-ar fi biruit dorința de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Când nu vrea Dumnezeu, căsătoria nu poate înmulți numărul existent al oamenilor, dar nici fecioria nu poate împușina numărul lor când Dumnezeu voiește ca numărul oamenilor să fie mare.

Mi s-ar putea însă obiecta:

- Dar a fost voința lui Dumnezeu ca să ne înmulțim prin căsătorie, tocmai din pricina noastră și a neascultării noastre.

- Pentru ce n-a existat căsătoria înainte de înșelăciunea omului? Pentru ce n-a trăit Adam cu Eva în rai? Pentru ce n-au existat durerile nașterii înainte de blestem? Pentru ce? Pentru că toate acestea erau pe atunci de prisos; au ajuns în urmă de neapărată trebuință din pricina slăbiciunii noastre. Și nu numai ele, ci și toate celelalte: orașele, artele, meseriile, hainele și tot roiul de nevoi. Pe toate acestea le-a târât moartea cu ea, când a intrat în lume. Nu prefera deci în locul fecioriei căsătoria, îngăduită de Dumnezeu din pricina slăbiciunii tale, nici nu le pune pe picior de egalitate! Dacă ai judeca așa, ar trebui să speri că este mai bine să ai două femei decât să te mulțumești cu una, deoarece legea lui Moise îngăduie să fii două femei (60)²⁹⁶.

Mai mult, urmând acestui chip de gândire, ar trebui să preferi bogăția în locul sărăciei de bunăvoie, chefurile și mesele bogate, în locul unei mese cumpătate, răzbunarea, în locul răbdării cu a nedreptăților.

4. - Dar, atunci, le osândești pe toate acestea? - Nu le osândesc deloc! Dumnezeu le-a îngăduit și au fost de folos la timpul lor. Afirm însă că sunt lucruri de puțină însemnătate, mai degrabă fapte de copii decât de oameni mari. Hristos, voind să ne facă desăvârșiți, a poruncit să le lepădăm pe toate acestea, ca pe niște haine de copil, care nu sunt în stare să îmbrace pe un om desăvârșit nici să împodobească vârsta omului duhovnicesc dorit de Hristos. Hristos a poruncit să îmbrace niște haine mai frumoase și superioare celorlalte; a poruncit să nu dăm alte legiuiri decât cele date de El, ci să urmăm cu strășnicie legile Lui. Legile date de Hristos sunt superioare într-adevăr legilor lui Moise; dar scopul legiitorului este același. Care este scopul? Să curme răutatea din sufletul nostru și să ne ridice spre o virtute desăvârșită. Dacă Dumnezeu, în urmărirea acestui scop, n-ar fi dat legi mai bune decât cele de mai înainte, ci ar fi lăsat mereu aceleași legi și n-ar fi căutat să ne izbăvească de josnicia în care eram, ar fi însemnat că El este în contradicție cu Sine Însuși. După cum dacă, la început, când neamul omenesc se găsea în vârsta copilăriei sale, Dumnezeu ar fi legiuit această viețuire superioară, oamenii n-ar fi dus nici viață pe măsura vârstei lor, ba, dimpotrivă, și-ar fi pierdut propria lor mântuire din pricina viețuirii superioare ce le-ar fi fost impusă, tot astfel, dacă, după trecerea epocii copilăriei omenirii, după ce lumea a fost călăuzită de lege, dacă atunci când timpul cerea filosofia cerească a Evangheliei, Dumnezeu ar fi lăsat să rămână în picioare tot legiuirea de pe timpul copilăriei omenirii, n-am mai fi avut nici un folos de pe urma întrupării lui Hristos, pentru că nu ne-ar fi adus desăvârșirea în vederea căreia El S-a întrupat.

5. Dumnezeu S-a purtat cu omenirea cum se poartă păsările cu puii lor. Când mama le aduce de mâncare îi face să iasă din cuib; dacă vede că puii ei sunt plăpânzi, că nu se pot ține pe picioare și mai au încă nevoie să stea în cuib, îi lasă înăuntru mai multe zile; nu face asta cu gândul de a-i lăsa pe vecie în cuib, ci ca să li se întărească bine aripile, să se înzdrăvească, spre a-și putea lua zborul fără vreo primejdie. Așa a făcut și Dumnezeu cu noi. Dintru început ne-a atras spre cer și ne-a arătat calea care duce acolo; Dumnezeu știa, știa foarte bine că nu vom avea destulă putere să ne luăm zborul spre cer; a vrut însă să ne arate că prăbușirea noastră se datorește propriei noastre slăbiciuni, și nu voinței Lui. După ce ne-a

²⁹⁵ 9. Fac. 15, 2.

²⁹⁶ 10. Deut 21, 15.

făcut această dovadă, ne-a lăsat multă vreme, ca într-un cuib, în lumea aceasta, ne-a lăsat să ne căsătorim. Dar după ce ne-au crescut aripile virtuții în această mare scurgere de vreme, a venit Domnul, ne-a scos cu binișorul și încetul cu încetul din locuința aceasta de aici și ne-a învățat să zburăm spre înălțime.

Oamenii care sunt și acum mai trândavi, oamenii care dorm adânc, stau încă cu plăcere în cuib, lipiți de lucrurile din lumea aceasta; dar cei cu adevărat viteji, îndrăgostiți de lumină, părăsesc cuibul cu ușurință, zboară spre înălțime, ajung în ceruri, părăsind toate cele de pe pământ: nunta, averile, grijile, într-un cuvânt toate cele câte de obicei ne atrag spre pământ.

Să nu socotim, deci, îngăduința dată la început omenirii de a se căsători drept o necesitate și pentru vremurile de mai târziu, necesitate care ne împiedică de a trăi necăsătoriți. Hristos dorește îndepărtarea noastră de căsătorie.

Ascultă ce spune: "Cel care poate să o primească, să o primească" 61 .

Nu te minuna dacă Dumnezeu n-a poruncit asta de la început! Nici doctorii nu prescriu aceeași dietă bolnavilor tot timpul cât stau la pat; când au febră mare, le interzic mâncărurile grele; dar când le-a scăzut febra și i-a lăsat slăbiciunea trupului, le îngăduie să mănânce mâncăruri obișnuite în locul mâncărurilor acelor neplăcute. După cum în trup lupta elementelor care alcătuiesc trupul 62. (Fac. 1, 28).

Timpul cerea ca Dumnezeu să dea o astfel de poruncă; pe vremea aceea trupul omenesc era cuprins de nebulă, nu putea suporta furia patimilor și nici nu avea în tulburarea aceea un alt liman decât căsătoria, în care să se refugieze omul. Ce poruncă trebuia să-i dea Dumnezeu? Trebuia să-i poruncească să trăiască în înfrânare, în feciorie? Dar o astfel de poruncă ar fi făcut și mai mare căderea mai puternică flacăra. Singura hrană potrivită pruncilor este laptele; dacă nu le-ai da această hrană și i-ai sili să mănânce mâncărurile oamenilor în vârstă, apoi n -ai face altceva decât să-i omori. Tot atât de mare rău pricinuești chiar când dai hrana la timp nepotrivit. Pentru această pricină n-a fost dată de la început fecioria. Mai bine spus însă, fecioria a fost dată de la început și este mai veche decât căsătoria. Pentru această pricină, deci, a intrat mai târziu pe lume căsătoria și a fost socotită ca ceva necesar. Dacă Adam ar fi ascultat de porunca lui Dumnezeu, n-ar mai fi fost nevoie de căsătorie.

- Dar cum s-ar mai fi înmulțit oamenii, cum ar mai fi ajuns atât de numeroși?

- Te întreb și eu din nou, pentru că teama aceasta te tulbură stăruitor: Cum au venit pe lume Adam și Eva? Prin căsătorie?

- Ce vrei să spui? Toți oamenii aveau să vină pe pământ așa cum au venit primii oameni?

- Nu pot să spun dacă așa sau în alt chip. Răspunsul la întrebarea aceasta e următorul: Dumnezeu n-avea nevoie de căsătorie ca să se înmulțească oamenii pe pământ

6. **Potopul de pe timpul lui Noe, care a făcut să dispară de pe fața pământului oameni și animale și, într-un cuvânt, toate viețuitoarele (63), ne-a dovedit că păcatul, împreunările rușinoase, și nu fecioria, au dus la pieirea neamului omenesc. Pustiirea aceea grozavă n-ar fi venit peste oameni dacă fiii lui Dumnezeu ar fi pus frâu poftelor lor rușinoase, dacă ar fi păzit fecioria și dacă nu s-ar fi uitat cu priviri pofticioase la fiecele oamenilor [vedeți că nu numai împreunarea trupeză aduce pustiirea, ci și doar privirea pofticioasă spre femei? Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. Și atunci cu cât mai mult împreunarea propriu zisă— n.n.] (64)²⁹⁷. Să nu-ți închipui însă că spun că din pricină că se căsătoreau oamenii a venit peste ei nenorocirea aceea. Nu**

²⁹⁷ 63. Fac. 7, 17-23.

64. Fac. 6, 1-5.

spun aceasta; deocamdată spun atât, că a pierit și a dispărut atunci neamul omenesc din pricina păcatului, și nu din pricina fecioriei. **Păcatul duce la desființarea neamului omenesc, nu fecioria.**

7. **Într-adevăr, căsătoria a fost lăsată de Dumnezeu pentru nașterea de copii. Dar a fost lăsată de Dumnezeu și pentru o altă pricină, cu mult mai mare, anume ca să stingă aprinderile firii noastre. Martor îmi este Pavel care spune: "iar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa"** 65. Prin urmare, căsătoria n-a fost lăsată pentru nașterea de fii. Mai mult: Pavel poruncește credincioșilor să se căsătorească, dar nu cu scopul principal de a da naștere la copii.

- **Atunci pentru ce să se căsătorească?**

- **"Ca să nu vă ispitească Satana"**66 răspunde Pavel. Mai departe, Pavel nu le spune credincioșilor: **Dacă doresc să aibă copii, să se căsătorească!**

- **Dar ce le spune?**

- **Le spune: "Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească!"**67²⁹⁸

La început, după cum am spus mai sus, căsătoria avea ceste două pricini: nașterea de copii și potolirea poftelor. In urmă însă, după ce s-au umplut de oameni pământul, marea și toată lumea, căsătoria nu mai are decât o pricină pentru a exista: îndepărtarea desfrâului și a desfrânării. Căsătoria este de mare folos pentru cei care și acum, după predicarea Evangheliei, se tăvălesc în mocirla patimilor, pentru cei care doresc să ducă o viață asemănătoare porcilor, pentru cei care nu se pot stăpâni de a-și strica trupul și sufletul în locașurile de desfrâu. Pentru aceștia, deci, căsătoria este de mare folos, căci îi scapă de necurăție, îi scapă de umblatul din femeie în femeie și le dă puțința să trăiască în sfințenie și castitate.

Dar până când mă voi lupta cu umbrele? Chiar voi, care-mi faceți aceste obiecții, sunteți convinși tot atât de bine ca și mine de superioritatea fecioriei. Obiecțiile voastre nu sunt decât scuze și pretexte ca să vă acoperiți neînfrânarea voastră. [ne întrebăm și noi: cu ce scop a introdus astfel de învățături spurcate și neortodoxe Părintele Arsenie Boca? Căci Pravila Albă în care se susține linia Sfinților Părinți în legătură cu înfrânarea dintre soți, este o carte pe care sfinția sa a dezavuat-o, deci nu exprimă, de fapt, propria lui convingere și lucrare lăuntrică²⁹⁹

3. **Sfântul Ierarh Vasile cel Mare**

Dar și Sfântul Vasile cel Mare, are o scriere despre feciorie³⁰⁰:

Așadar fecioara, nevoindu-se pentru a fi sub orice aspect după chipul lui Dumnezeu, asemenea unei icoane dumnezeiești, după cum s-ar putea spune, se va despovăra de grija lumii; își va îndepărta sufletul de plăcerile trupului și, prin încordarea minții spre dragostea celor cerești, va lăsa în urmă toate cele de pe pământ care oferă desfătare: mai mult, decât să primească desfătarea celor socotite preafrumoase, se va considera demnă de compătimit din cauza suferințelor la care [acestea] o târăsc în viață.

Iar dacă ar pune la socoteală, prin comparația cu sine, după cum s-ar părea, diversele nefericiri ale celei nuntite, de care are parte din viața de aici, va consimți pe deplin, în sinea ei, la scopul [pe care și l-a] propus.

Căci cea prinsă în nunta muritoare, primind pe lângă grija de sine încă una în plus, pe cea a bărbatului, are de purtat dinlăuntru un singur suflet o povară și o grijă oarecum îndoită, a trupului [propriu și a celui] unit cu sine: ne mai suferind pentru un singur trup, ci pătîmind într-un singur suflet și pentru trupul ei, și pentru cel al bărbatului și pururi fiind asaltată de neazuri. Apoi, de aici [din unirea aceasta] rodind mlădițele pruncilor, se împarte cu sufletul

²⁹⁸ 65. I Cor. 7, 2.

66. I Cor. 7, 5.

67. I Cor. 7, 9.

²⁹⁹ Sfântul Ierarh Ioan GURĂ DE AUR, *Despre feciorie, apologia vieții monahale, despre creșterea copiilor*, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001, pp. 14-18.

³⁰⁰ Recunoscută de toată Sfânta Tradiție ca fiind a lui, pe care unii din cei moderni, din păcate, fiind influențați de cei din apus (mari admiratori ai metodei false istorico-filologice-critice, dar pierzând firescul cunoștinței), o socotesc a fi a ereticului Vasile din Ancira, care, însă, era medic, mare cunoscător al fiziologiei.

la fiecare dintre cei născuți, asumându-și grija și pentru cel venit mai pe urmă, ca sporire a supărărilor deja existente.

Și chiar dacă are parte de un soț bun, neconținut, prin frica de moarte, are de înfruntat răul văduviei, resimțind în suflet o necruțătoare sfârșire, fie că este prezent, fie că este absent, din cauza unor întâmplări nefericite neprevăzute. Dimpotrivă, dacă s-a căsătorit cu un soț aspru, toată viața ei este un iad, neputând prefera nici un alt [bărbat] - din cauza cumpătării, nici moartea bărbatului - din cauza amărăciunii văduviei, nici viața - din cauza dezgustului față de [nefericita] conviețuire, iar sufletul i se sfâșie pururi prin răul inevitabil cauzat de lipsuri.

Apoi, prin nașterea de prunci, fie văzându-i că ajung buni, are de suportat pe viață o și mai mare durere decât durerile nașterii din cauza pierderii lor; fie, văzându-i că ajung răi, are de purtat un oprobriu pentru aducerea lor la viață mai greu decât cel pentru nerodnicie. Sau, mai înainte de a avea parte de astfel de rele, încă în veșmânt de mireasă [fiind], a intrat în văduvie.¹³² (132 O abordare identică, exprimată în termeni similari, este prezentă și la Sfântul Grigorie de Nyssa (De virginitate III, 3, 24-41, SC 119, pp. 280-282)).

Iar cea fără copii care a ajuns la starea de văduvie nici femeie, nici fecioară, nici mamă nu este, ci, căzând deodată din toate cele socotite desfătătoare ale căsătoriei, s-a păgubit pentru măruntă plăcere de frumusețea fecioriei și într-atât a încercat căsătoria, cât să poată cunoaște amarul văduviei. Sau, crescându-i orfani pe copii în văduvie nu-i vede pe aceștia decât ca pe o amintire a durerii rămasă de la bărbat; pururea în lacrimi, pururea în suspine, pururea în necazuri, îngrijorată de educația lor, nu numai fără nici o mângâiere pentru răul petrecut, ci și la cheremul rudelor, slugilor și tutorilor copiilor ei, și, adeseori, chiar și al copiilor înșiși, după ce s-au făcut mari, și, în general, al tuturor celor care vor s-o chinuiască ca pe o pradă vrednică de milă, își descoperă lumii propria viață, ca pe o dramă a tristeții și doliului.

Și ce-ar fi de spus mai mult? Cumpărându-și femeia un bărbat cu propria sa zestre, își ia, de fapt, un stăpân, și în loc de a fi liberă este roabă, întrucât prin nuntă își jertfește libertatea firească pentru o scurtă plăcere și deschide pentru sine ușa unor nenumărate dureri și suferințe. Nedezlegat răsună în orice nuntire blestemul împotriva ei, asemenea unui epitalam¹³⁴: „în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”. [134 Vezi același concept („αυτάρκεια” - în sensul de a trăi simplu) și la Sfântul Ioan Gură de Aur (De virginitate, 72,3-10, SC 125, p. 348)]

Însă fecioara, respingând jugul față de bărbat și alergând din toate puterile către Domnul, s-a scuturat odată cu jugul și de durerea cea din blestem. Căci a fugit de durerile nașterii, de robia față de bărbatul cel muritor și, în general, de toate relele căsătoriei. Împreună cu celelalte s-a ferit și de prea-viclenele curse ale păcatului celui de multe feluri al vieții prezente. Și, înainte de toate, păzindu-se de această stricăciune, următoare împreunării trupurilor, nestrucată pe de-a-ntregul, în suflet netrupesc, se nuntește cu Domnul; și, curmând atracția față de bărbatul ei muritor, cu o viață cumpătată, se înfățișează de aproape Domnului în simplitate

Aceea care a înțeles îndeaproape că materia căsătoriei este stricăciunea și necuviința, cu chibzuință a cugetat și la întreaga zbatere ce urmează din aceasta și, evitând materia dintâi a celor neplăcute, a stat deoparte totodată și de răutatea ce se naște din această materie. „Căci cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului; pe când cea ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă bărbatului, și astfel între femeia [măritată] și fecioară este împărțire; prin urmare, fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul, și cu duhul”.³⁰¹

4. Sfântul Cuvios Ioan Damaschin

CAPITOLUL XIII Despre plăceri

Dintre plăceri, unele sunt sufletești, altele trupești. **Sufletești sunt acelea care aparțin sufletului în sine, cum este plăcerea spre studiu și spre contemplație. Trupești sunt acelea la care participă și sufletul și trupul. Pentru aceasta se numesc trupești toate cele care se**

³⁰¹ Vasile al ANCYREI; Pseudo-Atanasie al ALEXANDRIEI, *Despre feciorie*, Ed. Σοφία/ Metafrază, București, 2014, pp. 132-137.

raportează la hrană, la legături sexuale și cele asemenea. Dar nimeni nu va găsi plăceri proprii numai corpului.

Iarăși, dintre plăceri, unele sunt adevărate, altele false. Plăcerile curat sufletești sunt plăcerile științei și ale contemplației; iar plăcerile la care participă și corpul sunt plăcerile senzitive. Dintre plăcerile la care participă și corpul, unele sunt în același timp și naturale și necesare; fără de ele nu este cu putință de trăit, cum sunt mâncărurile, care satisfac trebuința naturii, și hainele cele necesare. Alte plăceri sunt naturale, dar nu și necesare [dacă nu sunt necesare, este evident că nu mențin sănătatea – n.n.], cum sunt raporturile sexuale firești și legitime. Ele contribuie la conservarea întregului neam. Este însă cu putință să trăiești în feciorie fără ele. Alte plăceri nu sunt nici necesare, nici naturale, cum este beția, desfrânarea, îmbuibările care depășesc trebuința [deci și împreunarea peste trebuințele enumerate mai sus de Sfinții Părinți, în cadrul căsătoriei – n.n.], căci acestea nu contribuie nici la menținerea vieții noastre și nici la continuarea neamului. Din contră, ele mai degrabă vătămă. Pentru aceea cel care trăiește după Dumnezeu trebuie să le urmeze pe acelea care sunt în același timp și necesare și firești și să pună în al doilea rând pe cele firești dar nu necesare, săvârșindu-le la timpul, modul și măsura potrivită. Celelalte trebuie îndepărtate cu totul.

Trebuie să se socotească plăceri bune acelea care nu sunt însoțite de durere, care nu pricinuesc căință, care nu nasc altă vătămare, care nu trec dincolo de măsură, care nu ne sustrag mult timp de la lucrările noastre importante și care nu ne robesc.³⁰²

5. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul

90. Dracii războiesc pe cei ce se ridică pe cea mai înaltă treaptă a rugăciunii, ca să nu primească simple înțelesurile (chipurile) lucrurilor sensibile; pe cei ce se îndeletnicesc cu cunoașterea, ca să zăbovească în ei gândurile pătimase; iar pe cei ce se nevoiesc cu făptuirea, ca să-i înduplece să păcătuiască cu lucrul. În tot felul îi războiesc pe toți, ca să îi despărță, nemernicii pe oameni de Dumnezeu.

91. Cei ce se nevoiesc în viața aceasta spre evlavie sub îndrumarea Providenței dumnezeiești sunt probați prin aceste trei ispite: sau li se dăruiesc cele plăcute, ca sănătate, frumusețe, belșug de prunci, bogăție, slavă și cele asemenea; sau vin asupra lor pricini de întristare, ca lipsa de prunci, de avuție și de slavă; sau le vin pricini de dureri în trup, ca boli, chinuri și cele asemenea (20). Către cei dintâi zice Domnul: «De nu se va lepăda cineva de toate câte le are, nu va putea să fie ucenicul Meu». 209 Iar către cei de-al doilea și de-al treilea: «întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre». [deci, nu este adevărat ce spune Părintele Arsenie Boca: Știam că tot ce pățesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau a păcatelor.³⁰³ – n.n.]

92. Acestea patru zic unii că schimbă starea organică a trupului și dau minții prin ea gânduri, fie pătimase, fie fără patimi: îngerii, dracii, aerul și hrana. îngerii, zic, o schimbă prin cuvânt (rațiune); dracii prin atingere; aerul prin ardere (metabolism); iar hrana, prin felurile mâncărilor și băuturilor, prin înmulțirea sau împușinarea lor. Mai sunt, apoi, schimbările care se ivesc prin amintire, auz și vedere, când pătimește întâi sufletul din pricina unor lucruri de întristare sau de bucurie. Pătîmind din pricina acestora mai întâi sufletul, schimbă starea organică a trupului. Cele mai înainte înșirate, însă, schimbă întâi starea organică, iar acestea însuflă apoi minții gândurile.³⁰⁴

întrebarea 26 Ce înseamnă hula împotriva Duhului și cum: «Tot păcatul se va ierta oamenilor, dar celor ce vor huli nu li se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel viitor»? 550

Răspuns

Întrebarea cu privire la hula împotriva Duhului Sfânt își are dezlegarea aceasta: Domnul făcând multe vindecări, iudeii puneau lucrările Duhului în socoteala stăpânitorului dracilor.

³⁰² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 62.

³⁰³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

³⁰⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 110-111.

Iar cuvântul că nici aici, nici în veacul viitor nu vor avea iertare cei ce hulesc, trebuie înțeles precum urmează: Zic unii dintre cei ce au cercetat acestea prin Duhul, că sunt patru feluri de iertare a păcatelor: două aici și două în veacul viitor. Fiindcă memoria nu e în stare să-și amintească greșelile timpului întreg, ca omul să se pocăiască aici pentru ele, Stăpânul firii, în iubirea Sa de oameni, a rânduit, cum s-a zis, și pentru noi cei ce nu ne pocăim **două moduri de pocăință în veacul viitor**. Astfel, când unul păcătuiește aici cu indiferență, dar apoi face bine tot cu indiferență, fie mișcat de milă sau simpatie față de aproapele, fie de alte motive filantropice, faptele lui vor fi cântărite în veacul viitor la vremea judecății și, văzându-se înclinarea lui spre cele din urmă, va dobândi iertare. Acesta este un mod. Iar al doilea e următorul: Când vreunul e vinovat de păcate, dar auzind cuvântul Domnului: «Nu judecați ca să nu fiți judecați»⁵⁵¹ se teme și nu judecă pe nimeni când cercetează cele făptuite, nu va fi judecat, ca unul ce a păzit porunca. Căci nu uită de fângăduința dată prin porunca Sa Cel atotnemincinos.

Iar celelalte două moduri se referă la iertarea de aici, când cineva, aflându-se în păcate, e lăsat de Providență cu bun rost în neajunsuri, în nevoi, în boli. Căci fără să știe acela, Dumnezeu îl curățește prin unele ca acestea. Și dacă acela, încercat în felul acesta, mulțumește, ia plată pentru mulțumire. Iar de nu mulțumește pentru certările de pe urma păcatelor sale, de păcate se curățește, dar încasează pedeapsa pentru nemulțumire. [vedeți că suferința curăță firea? – n.n.] Pe urmă, pentru tot ce păcătuiește cineva față de oameni i se dau prilejuri de iertare, cum a arătat cuvântul. Căci păcătuind cineva față de un om, dar făcând bine altui om, aceeași fire față de⁵⁵²³⁰⁵ care a păcătuțit îl și apără.

Dar hula față de Duhul, sau necredința, nefiind iertată pentru nici o altă pricină, fără numai dacă se face cel ce a păcătuțit credincios, pe drept cuvânt nu va fi iertat cel ce-și încheie viața în necredință, pentru păcatul necredinței.³⁰⁶

Un mare rol deține în concepția Sf. Maxim plăcerea și durerea. **Căutarea plăcerii naște un șir de patimi, fuga de durere alt șir.**²² Dar între plăcere și durere este și o cauzalitate reciprocă neconținută. Ele se succed ca într-un cerc vicios. Căutând plăcerea, omul va avea în mod sigur, după gustarea ei, durerea. Iar fugind de durere, caută scăpare în brațele plăcerii, ca să dea dincolo de ea de o durere și mai mare. Nu poate rupe nimeni acest cerc de fier al plăcerii și al durerii, ca să rămână numai cu plăcerea. Cine caută plăcerea dă de durere, cine fuge de durere dă prin plăcere tot de durere. [vedeți că plăcerea împreunării îl duce pe om la durere, suferință și ca atare la boli, iar nu la sănătate sufletească și trupească? – n.n.]²³³⁰⁷ Dar de aici nu rezultă un fatalism. Această înlănțuire poate fi biruită. **Și nu treptat printr-o îmblânzire în cursul multor reîncarnări, ci printr-o sărire în afară de cercul plăcerii și durerii. E necesar să stai neclintit și la ispita plăcerii și la amenințarea durerii, ca un ac de balanță imobilizat. Aceasta e starea de nepătimire, starea omului nepătimaș.** [vedeți legătura între credința și practica hindusă și propovăduirea reîncarnării și împreunării trupești pentru a căpăta sănătate la Părintele Arsenie Boca? Dar vedeți că împreunarea trupească nu este o fatalitate cum ni se prezintă ea de Părintele Arsenie Boca și mentalitatea de azi, ci se

³⁰⁵ 547 Ioan 8,15; 12, 48.

548 Fapte 1, 1. Dumnezeu în calitate de ființă superioară nu judecă pe om, ca ființă inferioară, așa cum nici omul nu judecă animalele. Pentru că a judeca înseamnă a te lua pe tine ca măsură. Dar Dumnezeu nu se poate lua ca măsură pentru om.

549 Matei 12, 31; Luca 12, 10.

550 Matei 7, 1.

551 Un alt loc din Sf Maxim, care arată concepția lui despre unitatea concretă a firii omenești.

552 Proverbe 25, 21.

³⁰⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 269-272.

³⁰⁷ 21 Intr. 10; P. G. 90, 256 C.

22 Ibid.

23 Introd. 9; P. G. 90, 253.

24 "Deci cel ce nu dorește plăcerea trupească și nu se teme de durere, a ajuns nepătimitor. Căci deodată cu acestea și cu iubirea trupească de sine, care le-a născut, a omorât toate patimile ce cresc prin aceasta și prin acelea", Introd. 14; P. G. 90, 260-261.

poate birui, cu harul lui Dumnezeu? – n.n.] *Ea nu e însă o nesimțire de cadavru, în sensul apatiei budiste.*

Pentru a înțelege acest lucru trebuie să vedem însă de unde a apărut plăcerea și durerea trupească.

Plăcerea și durerea trupească s-au putut naște prin faptul că omul ca făptură mărginită a fost dotat de Dumnezeu, cum arătam mai sus, cu capacitatea de-a se bucura de ceea ce-l întregește pe planul esențial sau spiritual al ființei sale, adică de Dumnezeu, și de a se îndurera de împușinarea vieții sale spirituale prin îndepărtarea ei de izvorul adevăratei sale existențe. Numai lui Dumnezeu nu-I e dat de-a alterna bucuria cu durerea, sau măcar de-a încerca o bucurie nouă, printr-un plus de viață ce I-ar veni din afară, odată ce e nesfârșit.

Dar omul având și o latură trupească, capacitatea de bucurie sau de întristare ce-o are în totalitatea ființei sale, s-a obișnuit să se actualizeze ca plăcere pentru ceea ce-i sporește viața trupească - părându-i-se că aceasta e o sporire a ființei sale integrale - și ca o neplăcere pentru ceea ce-i restrânge prosperitatea trupească - confundând iarăși trupul cu totalitatea ființei sale. Iar cele ce-i sporesc sau împușinează viața trupească sunt lucrurile sensibile. Astfel prin cădere, binele și răul pentru om s-au limitat la ceea ce-i bine și rău pentru trup, adică la lumea sensibilă; aceasta-i cunoștința, sau falsă cunoștință la care a ajuns prin cădere [din păcate, de această falsă cunoștință trupească, era prins și Părintele Arsenie Boca – n.n.], cunoștința pe care i-a dat-o lumea ca pom al cunoștinței unui astfel de bine și astfel de rău. Astfel omul n-a mai socotit că binele stă în planul spiritual și n-a mai socotit nici răul ca lipsă a bunurilor spirituale. [iar când vorbim de bine înțelegem și sănătatea – n.n.] 25

[...]

Dar precum cunoaște Scriptura două feluri de întristări, la fel cunoaște două feluri de ispite (5). Unul cu voie și unul fără de voie, unul creator de plăceri voite, celălalt aducător de dureri fără voie. Ispita cu voia dă ființă plăcerilor voite, iar cea fără de voie aduce durerile fără de voie. 464 Una este cauza întristării din suflet, iar cealaltă a întristării după simțuri (6).

De aceea socotesc că Domnul și Dumnezeul nostru, învățând pe ucenicii săi cum trebuie, să se roage, le spune să se roage să nu le vină felul ispitelor cu voia: “Și nu ne duce pe noi în ispită”, 465 adică îi învață pe ucenicii Săi să se roage să nu fie lăsați să facă experiența ispitelor plăcerii, adică a celor voite și pofțite. [vedeți cum Însuși Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm să nu facem experiența plăcerii trupești? Oare n-ar fi știut El că ne îmbolnăvim dacă feciorim? O astfel de hulă să nu fie în veac! – n.n.] Iar marele Iacob, zis fratele Domnului, învățând pe cei ce luptă pentru adevăr să nu se ferească de felul ispitelor fără de voie, zice: “Mare bucurie să socotiți frații mei când cădeți în felurite ispiti”, 466 adică în încercările, care nu sunt voite și pofțite și produc dureri (7). Și Domnul o arată aceasta limpede adăugând: “ci ne izbăvește de cel rău” [vedeți că cel rău și ucenicii lui ne îndeamnă spre plăcerile trupești și nu o fac aceasta numai prin atingeri, ci mai eficient prin schimbarea mentalității – n.n.], iar marele Iacob zicând: “Știind că cercarea credinței voastre lucrează răbdarea, iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără nici o lipsă”. ”Desăvârșit” este cel ce luptă împotriva ispitelor cu voia, prin înfrânare, și cele fără de voie stăruiește cu răbdare (8), iar “întreg” este cel ce-și însoțește făptuirea cu cunoștința și a cărui contemplație nu este lipsită de fapte (9). [dacă tot a căutat desăvârșirea Părintele Arsenie Boca,

de ce nu a urmat Sfinților Părinți ca să o găsească în acest fel, ci a fugit de durere prin compromisuri cu noul regim și a propovăduit lăsarea în voia ispitelor cu voia ale împreunării trupești? – n.n.] 467³⁰⁸³⁰⁹

6.

Sfânta Scriptură

1.

VECHIUL TESTAMENT

Suferința și marile dureri care însoțesc nașterea și creșterea copiilor (ca o consecință a mării plăceri ce însoțește zămislirea lor) este și cauza omenească reală din fire al mântuirii prin nașterea de copii (pe lângă blagoslovenia și harul dumnezeiesc) fiindcă doar plăcerea zămisirii este un păcat:

Psa 50:6 Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.

Așadar nu împreunarea cu plăcere (care duce la naștere), este mântuirea femeii, ci durerea trupească și sufletească (care însoțește nașterea) o ajută să se mântuiască:

Fac 3:16 Iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”. [Dumnezeu nu înmulțește necazurile omului din duh răzbunător, cum hulesc ereticii apuseni și Părintele Arsenie Boca, ucenicul lor, inventând un Dumnezeu mânios, deci pățimaș. El le aplică omului, ca un doctor prea iscusit al sufletelor și trupurilor noastre, îndepărtând cu tăiosul cuțit al durerii tumora malignă și mortală a plăcerii – n.n.]

Când Sfânta Scriptură ne spune că sarcina este însoțită de necazuri și nașterea de dureri, cum poate spune cineva că împreunarea care duce la acestea este o sursă de sănătate? Iar stăpânirea de către bărbat nu este o atârnare ci o robie, datorată printre altele și plăcerii de împreunare, de care poate fi eliberată ceea ce se înfrânează de la atracție, fiindcă nu spune Sfânta Scriptură că „bărbatul tău te va însănătoși”.

Și ce dureri pot fi mai mari ca cele ale nașterii? Iată Sfânta Scriptură arată înțelesul și scopul acestor dureri. Cei ce doresc mult plăcerea împreunării ajung să aibă dureri în naștere și astfel sunt îndemnați (măcar de frica durerilor) la înfrânare. Dar acest circuit mântuitor este întrerupt tocmai de spurcatele mijloace contraceptive, chiar și de prezervativ și de metoda calendarului (singurele care nu sunt prunc uci-gașe), ultima fiind propovăduită de vrăjmașul mântuirii noastre prin Părintele Arsenie Boca.

Iată cu câtă compătimire ne vorbește despre aceasta Marea Sfântă Cuvioasă Sinclitichia:

Cele din lume nasc cu greu și cu primejdii și pățimesc multe la hrănirea de lapte și cu copiii care bolesc; iar toate acestea le rabdă neavând sfârșit al durerii. Pentru că cei născuți ori se vatămă la trup, ori fiind crescuți rău, cu viclesugucid pe cele ce i-au născut.

Deci, acestea știindu-le, să nu ne amăgim de vrăjmașul, ca și cele ce în lume au viață slobodă și fără grijă. Pentru că cele ce nasc prin dureri, se sfârșesc, iar nenăscând, ca niște sterpe și neroditoare se disprețuiesc. Dar acestea le zic vouă, ca să vă întemeiați contra celui potrivit. [deci nu hulind Sfânta Cununie și/sau nașterea de copii – n.n.]³¹⁰

³⁰⁸ 462 Bucuria duhovnicească înseamnă o comprimare a plăcerilor senzuale, precum plăcerile senzuale produc întristare în suflet.

463 Patimile de bună voie sunt cele păcătoase. Ele produc întristare sufletului. Patimile fără de voie sunt durerile, strâmtorârile. Ele produc întristarea simțurilor.

464 Ispita fără de voie, care e o suferință, un necaz, o osteneală, e mai potrivit să se numească încercare. E și ea o ispită, întrucât suferința îl face și ea pe om adeseori să păcătuiească pentru a scăpa de ea. Dar pe când ispita plăcerii (ispita în sens strâns) trebuie respinsă, ispita durerii (încercarea) trebuie acceptată. Deci atitudinile față de ele trebuie să fie direct opuse. Rău ar fi când s-ar respinge amândouă (indiferența, apatie), dar și mai rău când s-ar accepta ispita plăcerii și s-ar respinge a durerii. Ispita (plăcerii) aduce plăcere simțirii și întristare sufletului, iar încercarea (durerii) aduce întristare simțirii și bucurie sufletului. Nu te poți bucura cu sufletul și totodată desfăta cu simțurile, adică nu poți primi deodată și ispita și încercarea. Deci beția și desfătarea pe care o simțim în vremea unei voluptăți deși ni se pare că ne-a pătruns toată ființa, e numai o plăcere a simțurilor, nu și a sufletului. Sufletul a putut să se scufunde, în acele clipe, dacă nu simțim în mijlocul acelei voluptăți o întristare internă ca semn al prezenței lui. Am devenit cu alte cuvinte în acele clipe întregi ai simțurilor, în nici un caz voluptatea nu e și a sufletului.

[dar lucrul acesta parcă nici unde nu este mai prezent ca în împreunarea trupească – n.n.]

465 Mt. 6, 13.

466 Iacob 1, 2.

³⁰⁹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 12-14, 332-334.

³¹⁰ *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 05.01.

Iată, mai jos, un psalm care cuprinde un simbol cu care toți ne întâlnim, căci este prezent în experiența simțită a oamenilor. El vrea să ne spună că avem două căi: a fi împărați ai pământului (adică având slavă deșartă și plăceri pământești) sau să fim în stăpânirea Împăratului celui Mare (care întemeiază cetatea Sa pe slava Sa și bucuria bine înrădăcinată, adică având ca surse bune înfrânarea și răbdarea).

Cine nu Îl vrea pe Hristos ca Împărat al său se miră (căci nu înțelege), se tulbură (căci nu are pace), se clătește (fiindcă pururea este în șovăială), este cuprins de cutremur (deoarece este permanent înspăimântat că va muri), are dureri ca ale celei ce naște (fiindcă durerile sale sunt consecința directă a plăcerilor lui, ca și cele ale nașterii) și va pătimi sfărâmarea corăbiilor (adică a tot ceea ce i se pare că a adunat, dar nu-l va putea duce dincolo de pământul mormântului).

Iar cine primește stăpânirea Împăratului celui Mare este ca muntele Sionului în veselie și ca fecioarele Iudeii în bucurie, desfătându-se cu mintea de judecățile lui Dumnezeu (adică având o viață condusă de rațiune iar nu de poftă și mânie) și astfel scapă de tulburarea și cutremurul șovăitor al neștiinței (generate de îngroparea minții în pământ, pe care o avea cel dintâi). Mai mult, la bucuria celor ca el participă toată făptura. Ea este veșnică, adică statornică și netrecătoare.

Psa 47:1 Mare este Domnul și laudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al lui. 2 Cu bucurie bine înrădăcinată a tot pământul, munții Sionului, coastele crivățului, cetatea Împăratului celui mare. 3 Dumnezeu, în palaturile ei se cunoaște, când o sprijinește pre ea. 4 Că iată împărații pământului s-au adunat, strânsu-s-au împreună. 5 Aceștia văzând așa, s-au mirat, s-au turburat, s-au clătuit, cutremur i-a cuprins pre ei. 6 Acolo sunt dureri ca ale celeia ce naște; cu duh silnic va sfărâma corăbiile Tarsisului. 7 Precum am auzit, așa am și văzut, în cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru. [...]10 Veselească-se muntele Sionului și să se bucure fetele Iudeii, pentru judecățile tale Doamne. [...]13 Că acesta este Dumnezeul nostru în veac și în veacul veacului, acesta ne va paște pre noi în veci.

Însăși Sfânta Scriptură ne îndeamnă la evitarea împreunării și la păstrarea ei numai pentru a evita desfrânarea și a rodi prin prunci, ca o icoană a înveșnicirii prin alții:

F) SFÂNTA SCRIPTURĂ

Tob 8:1

(Căsătoria lui Tovie cu Sara; rugăciunea lor, ospățul nunții și înzestrarea.)

Iar după ce a săvârșit cina, a băgat pre Tovie la ea.

Tob 8:2 Și intrând el și-a adus aminte de cuvintele lui Rafail și a luat spuză de tămâieturi și a pus deasupra inima peștelui și ficatul, și a făcut fum, și mirosind dracul mirosul a fugit la cele mai din sus ale Eghiptului, și l-a legat pre el ingerul. 3 Iar după ce s-au închis amândoi, s-a sculat Tovie din pat, și a zis: scoală soro și să ne rugăm, ca să se milostivească spre noi Domnul. 4 Și a început Tovie a zice: bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri și bine este cuvântat numele tău cel sfânt și slăvit în veci. 5 Bine să te cuvânteze cerurile și toate lucrurile tale. 6 Tu ai făcut pre Adam și i-ai dat lui ajutor pre Eva întărire pre femeia lui; dintr-aceștia s-a făcut sămânță oamenilor. 7 Tu ai zis: nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor asemenea lui. 8 Și acum Doamne! Nu pentru curvie iau eu pre sora mea aceasta ci întru adevăr. 9 Poruncește milostivindu-Te spre mine ca să îmbătrânesc împreună cu ea. 10 Și ea a zis cu el: amin. Și au dormit amândoi în noaptea aceea. 11 Și sculându-se Raguil s-a dus de a săpat groapă, zicând: au nu și acesta va muri? 12 Și venind Raguil la casa sa, a zis Ednii femeii sale: trimite o slujnică să vadă oare trăiește; iar de nu, să-l îngrop pre el și nimenea să nu știe. 13 Și a intrat slujnica, și deschizând ușa i-a aflat pre amândoi dormind. 14 Și ieșind a spus lor că trăiește, și bine a cuvântat Raguil pre Dumnezeu zicând: 15 Bine ești cuvântat Dumnezeule cu toată binecuvântarea curată și sfântă. 16 Și bine să te cuvânteze pre tine sfinții tăi, și toate făpturile tale și toți ingerii tăi, și cei aleși ai tăi, bine să te cuvânteze pre tine întru toți vecii. 17 Bine ești cuvântat, pentru că m-ai veselit pre mine și nu s-a făcut mie precum gândeam, ci după mila ta cea multă ai făcut cu noi. 18 Bine ești cuvântat, că ai miluit pre amândoi unii născuți. 19 Fă cu ei Doamne milă, săvârșește viața lor cu sănătate, cu veselie și cu milă. 20 Și a poruncit slugilor să astupe groapa, și le-a făcut lor nuntă în patrușprezece zile. 21 Și a zis Raguil lui, mai-nainte de a se săvârși zilele nunții cu jurământ, ca să nu iasă

el, până ce se vor plini patrusprezece zile de nuntă. 22 Și atunci luând jumătate dintru averea lui să meargă sănătos la tatăl său; și celelalte când voi muri eu și femeia mea.
Deci scopul Sfintei Cununii nu este plăcerea, numită aici curvie, ci însoțirea în veșnicie în Domnul...

2.

NOUL TESTAMENT

Mântuitorul ne arată că suferințele datorate plăcerii împreunării nu sunt numai trupești, ci și sufletești, fiindcă și mintea a părăsit pe Ziditorul și s-a scufundat în trup în ceasul acelei plăceri:

Ioan 16:21 Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.

Vedem că vindecarea tristeții și a durerii nașterii este tocmai bucuria aflării în lume a unei persoane omenești, care este chipul lui Dumnezeu, deci o bucurie duhovnicească.

Așadar nașterea e o mare bucurie, dar nu pentru plăcerea care i-a premers, ci pentru rodul ei duhovnicesc, care în această viață stricăcioasă vine în urma unor mari dureri. Este ceea ce vedem și mai jos: dacă suferința nașterii este împreună lucrată cu Dumnezeu poate duce și la mântuire, vindecând plăcerea care a generat-o și ducând la o înțelepciune a înțelegerii atât a consecințelor plăcerii cât și a rostului vindecător al durerii, atât al celei răbdate, cât și al celei asumate prin suferințele jertfei (adică a iubirii sfinte).

1Ti 2:13 Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva. 14 Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. 15 Dar ea se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruii, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie.

Vedem că nașterea de fii nu aduce automat mântuirea, ci doar dacă este însoțită de stăruința cu discernământ în sfințenie. Stăruința indică răbdarea în ispitele fără voie și sfințenia arată înfrânarea de ispitele cu voia. Ele duc la asemănarea minții cu Domnul sau dumnezeiasca iubire, prezentă ca o sămânță doar în credința dreaptă și rodită prin dureri.

1Co 7:1 (Despre căsătorie, necăsătorie și văduvie.)

Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. 2 Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său. 3 Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea și femeia bărbatului. 4 Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. 5 Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre. 6 Și aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă. 7 Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-alt fel. 8 Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine. 9 Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă. 10 Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat! 11 Iar dacă s-a despărțit, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot așa bărbatul să nu-și lase femeia. 12 Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lase. 13 Și o femeie, dacă are bărbat necredincios, și el binevoiește să locuiască cu ea, să nu-și lase bărbatul. 14 Căci bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți. 15 Dacă însă cel necredincios se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace. 16 Căci, ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia? 17 Numai că, așa cum a dat Domnul fiecăruia, așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare, astfel să umble. Și așa rânduiesc în toate Bisericile. 18 A fost cineva chemat, fiind tăiat împrejur? Să nu se ascundă. A fost cineva chemat în netăiere împrejur? Să nu se taie împrejur. 19 Tăierea împrejur nu este nimic; și netăierea împrejur nu este nimic, ci paza poruncilor lui Dumnezeu. 20 Fiecare, în chemarea în care a fost chemat, în aceasta să rămână. 21 Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă. Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te! 22

Căci robul, care a fost chemat în Domnul, este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Hristos. 23 Cu preț ați fost cumpărați. Nu vă faceți robi oamenilor. 24 Fiecare, fraților, în starea în care a fost chemat, în aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu. 25 Cât despre fecioare, n-am poruncă de la Domnul. Vă dau însă sfatul meu, ca unul care am fost miluit de Domnul să fiu vrednic de crezare. 26 Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie așa. 27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie. 28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi. 29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea. 30 Și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; 31 Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece. 32 Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. 33 Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. 34 Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. 35 Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip și alipirea de Domnul, fără clintire. 36 Iar de socotește cineva că i se va face vreo necinste pentru fecioara sa, dacă trece de floarea vârstei, și că trebuie să facă așa, facă ce voiește. Nu păcătuiește; căsătorească-se. 37 Dar cel ce stă neclintit în inima sa și nu este silit, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima sa, ca să-și țină fecioara, bine va face. 38 Așa că, cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face. 39 Femeia este legată prin lege atâta vreme cât trăiește bărbatul ei. Iar dacă bărbatul ei va muri, este liberă să se mărite cu cine vrea, numai întru Domnul. 40 Dar mai fericită este dacă rămâne așa, după părerea mea. Și socot că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Dar nu numai fecioarele sunt protejate de suferințe dacă nu se împreunează, fiindcă ar avea vreo altă fire (sau în termeni moderni vreo altă alcătuire hormonală datorită neruperii membranei himenale). Toate femeile sunt așa. De aceea chiar și văduvele sunt îndemnate, dacă nu ard de poftă, să rămână în curăție. Dacă s-ar fi îmbolnăvit din această cauză, a atârării de bărbat neîmplinite prin împreunarea trupeză, Sfântul Apostol Pavel le-ar fi îndemnat ca neapărat să se căsătorească și astfel să ajungă la (mult iubita și propovăduita de Părintele Arsenie Boca) relație trupeză cu noul bărbat și, astfel, să rămână sănătoase. Poate îndemna Sfânta Scriptură la ceva bolnăvicios și/sau îmbolnăvitor? Și nu ar fi recomandat aceasta numai văduvelor marcate de durerea morții soților lor, ci și celor divorțate. Sfântul Apostol Pavel, fiind insuflat de Sfântul Duh și nu de duhurile ce l-au inspirat pe Părintele Arsenie Boca, le sfătuiește, însă, pentru binele lor, cele dimpotrivă:

1Co 7:8 Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine.:9 Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă. [...]:27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie.

Nu numai atât, dar și celor căsătoriți le dă sfat să se înfrâneze de la împreunarea trupeză:

1Co 7:29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum n-ar avea.

Tinerii căsătoriți, însă, să aibă ca măsură pentru durata trăirii în curăție, pentru intervalul între unirea trupeză, tot neputința arderii de către pofta împreunării, a celui mai slab dintre ei, ca să nu cadă în adulter sau în alte ispite:

1Co 7:1 Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. 2 Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul

său. 3 Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată [nu obligativitatea hormonilor – n.n.], asemenea și femeia bărbatului. 4 Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia. 5 **Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.**

Nicăieri nu vorbește de sănătate, ci doar de ispită, diavol și desfrânare. Vedeți, nu se spune niciunde că împreunarea trupeză ar da sau ar conserva sănătatea. Dimpotrivă se spune foarte clar, împreunarea trupeză aduce suferință în trup:

*1Co 7:28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. **Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă crut pe voi.***

Să nu fi știut Sfântul Duh care umplut de cunoștință și a dat mintea lui Hristos Sfântului Apostol Pavel, însuflând întreaga Sfântă Scriptură? Să fi mințit Duhul Adevărului pentru a ne îndemna la virtuți care îmbolnăvesc? Sau să îmbolnăvească înfrânarea? Să nu știe toate acestea tocmai Cel ce ne-a zidit și ne dă toate darurile, inclusiv pe cel al sănătății și să știe, mai bine decât Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca prin studiul superficial al științei? Astfel de hule să nu fie în mintea nici unui om, darămite la vreun Ortodox sau preot!!!

În schimb, este evident, că un astfel de om, care asemenea lui Varlaam din Calabria, consideră că mântuirea și cunoașterea lui Dumnezeu ne poate veni prin studiul intelectual sau prin cugetare trupeză științifică, nu poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, ci un chip de amăgit și stăpânit de arhiconi.

7. Sinteza din Sfinții Părinți

B. ASCEZA FAMILIALA

Deși părinții filocalici au dat prioritate vieții feciorelnice totuși ei nu au neglijat întru nimic și nu au pus mai prejos viața familială. Atat monahii, cât și credincioșii laici sunt chemați, fara nici o deosebire, la același ideal al desăvârșirii în Hristos. Sunt vrednice de reținut în acest sens cuvintele Sfântului Ioan Gura de Aur, care arată clar ca

"Sfintele Scripturi nu știu nimic de o astfel de impartire (între monahi și laici); ele vor ca totuși să ducă viața monahilor chiar dacă sunt căsătoriti".

De aici rezulta interesul și importanța ascezei în viața familială. Sfântul Ioan Gura de Aur a elaborat o adevărată spiritualitate conjugală și a descris frumusețea căminului creștin cu un entuziasm egal cu acela al elogiilor pe care le-a închinat fecioriei. A defaima căsătoria, spune același Sfânt Părinte, ar însemna în același timp a micșora slava fecioriei, fiindcă, fata de căsătorie fecioria reprezintă desăvârșirea ei ultima, eshatologica, spiritualizarea ei, împlinirea ei într-o căsătorie duhovnicească.

Motivând importanța căsătoriei, marele antiohian arată ca Dumnezeu a creat diviziunea dintre bărbat și femeie pentru a realiza o unitate superioară celei date prin natură: unitatea iubirii dintre persoane libere după chipul unității care există în Treime și care e de acest fel.

Creatorul a instituit căsătoria pe pământ ca unitate de iubire ce trebuie tratată după chipul iubirii dumnezeiești.

Castitatea familială va reprezenta o nouă mentalitate a vieții morale creștine, având origine apostolică. Sfântul Apostol Pavel rânduind viața spirituală a familiei creștine (I Corinteni 7, 17) da îndemnul sotiilor să se abțină de la viața sexuală atunci când se îndeletnicesc cu postul și cu rugăciunea. (I Corinteni 7, 5).

În perioada postapostolică se stabilizește regula ca sotul să nu se atingă de soția sa nici în timpul sarcinii, nici al alăptării.

Atenagora Atenianul scria în secolul II ca de dragul nădejzii în viața veșnică noi suntem în stare să dispăruim nu numai bunurile vieții pământești, ci chiar și unele plăceri îngăduite ale sufletului, întrucât și cu femeia cu care ne-am însoțit în căsătorie, potrivit rânduielilor

casatoriei, noi nu ne ingaduim alte raporturi decat cele legate de gandul de a naste copii. "Asa cum agricultorul asteapta cu rabdare recoltarea semintei aruncata in pamant, fara sa se grabeasca sa mai semene din nou, asa este si viata de familie cu sotii noastre. Poti gasi la noi multi barbati si femei, care, de dragul nadejdii ca pentru o astfel de jertfa mai mare vor ajunge sa fie cu Dumnezeu, au imbatranit fara sa se casatoreasca".

Daca starea de feciorie si de necasatorie ne apropie de Dumnezeu, in timp ce chiar si un singur gand sau macar pofta dupa o placere oarecare ne departeaza de El, atunci e usor de inteles de ce nu savarsim astfel de fapte, la care nici macar sa ne gandim nu vrem, caci, in definitiv viata noastra crestina se intemeiaza nu atat pe grija de a cuvanta frumos, cat mai ales pe puterea de convingere a faptelor bune. Aceasta insemneaza ori ca ramanem singuri, asa cum ne-am nascut, ori ca ne marginim numai la o singura casatorie, ca pe cea de-a doua o socotim adevarat adulter, dupa cum zice Scriptura: "Oricine va lasa pe femeia sa si se va insura cu alta, savarseste adulter" (Matei 19, 9; Marcu 10, 11).

Faptul ca aceasta noua mentalitate s-a statornicit ca o regula de viata crestina a familiei, o dovedesc scrierile lui Clement Alexandrinul din secolul urmator, devenite adevarate manuale de morala crestina.

In Stromatele, Clement arata ca "prin Fiul Sau, Dumnezeu este cu cei care, fiind casatoriti, traiesc cu cumpatare si fac copii, si, de asemeni, acelasi Dumnezeu este si cu cei care, in chip rational, traiesc in infranare" (III, XI, 4, p. 216). Referindu-se la Legea Veche, Clement arata in continuare ca aceasta "voia ca barbatii sa se foloseasca cu cumpatare de sotii lor, numai pentru facerea de copii" (III, XI, 71, 4, p. 218) "nu se poate dovedi cu texte din Scriptura ca cineva din cei din vechime s-a apropiat de sotia lui cand era insarcinata, ci s-a apropiat mai tarziu, dupa ce a nascut si dupa ce a alaptat copilul" (III, XI, 72, 1, p. 218).

Dascalul din Alexandria motiveaza afirmatia aceasta printr-o referire concreta la "plugarul care seamana intr-un ogor insufletit nu trebuie sa-si risipeasca samanta pentru un lucru contra ratiunilor firii, deoarece in laboratorul firii mamei, samanta se transforma in embrion" (III, XII, 83.2, p. 224).

In Pedagogul, Clement arata ca "a avea legaturi sexuale nu cu scopul de a avea copii, inseamna a batjocori natura. Casatoria inseamna dorinta de a face copii, nu secretarea fara randuiala a samantei, secretare nelegiuita si irationala" (II, X, 95, 3, p. 284). Marele alexandrin conchide ca "cel desfranat a murit pentru Dumnezeu, este parazit de Logosul-Hristos, ca si de Duhul. Ca sfintenia, precum e si firesc, are oroare de intinaciune, totdeauna a fost ingaduit ca numai cel curat sa se atinga de cel curat. Cand ne dezbracam de haina sa nu ne dezbracam in acelasi timp si de simtul rusinii, pentru ca nu-i ingaduit niciodata omului drept sa se dezbrace de castitate. Iata, trupul acesta stricacios se va imbraca in nesticaciune (I Corinteni 15, 53), cand pofta cea nesatioasa, care duce la desfrau, fiind calauzita de infranare nu va mai dori stricaciunea; atunci va duce pe om spre castitate vesnica. "In veacul acesta se insoara si se marita" (Luca 20, 34); dar dupa ce am nimic faptele trupului (Galateni 5, 19) si am imbracat cu nesticaciune trupul nostru curat, atunci vom ajunge la masura ingerilor (Luca 20, 36). (II, XII, 100, 1-3, p. 287).

Prin urmare, numai prin castitatea familiala din viata de aici si de acum, se dobandeste castitatea vesnica a comuniunii de simtire cu Dumnezeu.

Entuziasmul pentru feciorie si pentru castitatea familiala creste tot mai mult in secolele urmatoare, incat Sfantul Ambrozie, acest "magister virginitalis", echivala placerea voluptoasa din cadrul casatoriei cu adulterul. Tema adulterului in cadrul casatoriei a devenit in acele timpuri la ordinea zilei, incat Fericitul Augustin sustinea ca dorinta de a simti placerea in actul sexual era o confirmare a pacatului original, la care a fost osandita umanitatea, si o dovada a incapacitatii fatale a vointei de a controla trupul. Unicul scop recunoscut al raportului sexual era procrearea, scop ce dispare odata cu atingerea numarului de copii dorit. Daca se vorbea totusi de "relatiile sexuale de urgenta" acestea puteau fi doar tolerate atunci cand unul din soti era in situatia de a comite adulter. Pentru a intelege mai bine interesul crestinismului primar pentru virginitas in defavoarea placerii instinctive, e suficient sa ne gandim ca celibatul clerului a constituit una din problemele intrate pe ordinea de zi a Sinodului

*I ecumenic. Aceasta inseamna ca era o preocupare "de varf", discutata in contradictoriu in lumea crestina de atunci.*³¹¹

Sfinții arată că omul poate și avea relații trupești (în condițiile de mai sus), și să se sfințească, dar, pentru aceasta, nu trebuie ca plăcerea să fie scopul acestor relații.

Opus gândirii Sfinților Părinți este gândul că această plăcere ar aduce sănătate, și nu numai contrar, dar și eretic, deoarece hulește și neagă dogma Ortodoxă că plăcerea de sine (sufletească și/sau trupească) a adus stricăciunea și moartea (ea fiind, de fapt, păcatul strămoșesc, deci sursa tuturor tragediilor):

SFÂNTUL MACARIE EGIPTEANUL

Odată, cuviosul rugându-se lui Dumnezeu, s-a auzit un glas, care îi zise: "Macarie, încă n-ai venit la măsura celor două femei, care viețuiesc împreună în cetatea cea de aproape". Deci, auzind de aceasta bătrînul, și-a luat toiagul și a mers la cetatea zisă, și găcind casa lor, a bătut în ușă. Atunci, odată a ieșit una dintre ele și l-a primit cu mare bucurie.

Apoi, bătrînul pe amîndouă chemîndu-le, le-a zis astfel: "Pentru voi am suferit atîta osteneală, venind din pustia cea depărtată, ca să înțeleg lucrurile voastre, pe care să mi le spuneți, netăinuindu-le". Femeile i-au răspuns bătrînului: "Crede-ne, sfinte părinte, că noi sîntem păcătoase și trăim cu bărbații noștri, deci ce fel de lucruri cauți de la noi?" Iar bătrînul stăruia rugîndu-le, să-i arate rînduiala vieții lor.

Ele fiind silite, au zis: "Noi nici un fel de rudenie nu avem între noi și s-a întîmplat de s-au însoțit cu noi doi frați, și cu dînșii petrecînd împreună 15 ani într-o casă, cuvînt rău sau necurat n-am zis una către alta, nici ne-am sfădit cîndva; ci în pace pînă acum viețuim și ne sfătuim cu un gînd, ca lăsînd pe soții cei trupești, să mergem în ceata sfinților feciori, care slujesc lui Dumnezeu, dar n-am putut să înduplecăm pe bărbații noștri să ne lase, deși i-am rugat cu foarte multe lacrimi. Drept aceea, necîștigîndu-ne dorirea, am pus așezămînt între Dumnezeu și între noi, ca nici un fel de cuvînt deșert să nu zicem deloc pînă la moartea noastră".

*Acestea auzind Sfîntul Macarie, a zis: " **Cu adevărat, nici fecioare, nici femei măritate, nici monah, nici mirean, ci hotărîrea cea bună o caută Dumnezeu, primind-o ca pe însăși fapta și după alegere, trimite fiecăruia pe Sfîntul Duh, care lucrează și îndreptează viața tuturor celor ce vor să se mîntuiască**".*

Viețile Sfinților, V, 19.01, (ed. cit., p. 363).

Vedeți că cele ce se împreunau se întristau până la lacrimi de aceasta și, prin această suferință și dorință de a câștiga fecioria, au zdrobit plăcerea trupească și au luat cununa curăției, ajungând chiar și la fecioria limbii (închinarea ei numai lui Dumnezeu), lucru cu anevoie de dobândit, cu atît mai mult pentru femei?

Iac 1:26 De se pare cuiva între voi că este binecredincios, și nu își înfrânează limba sa, ci își înșală inima sa, acestuia în zadarnică este bunacredință. 27 Bunacredință cea curată și nespurcată înaintea lui Dumnezeu și Tatălui aceasta este: a cerceta pre cei sârmani și pre văduve întru necazurile lor, și a se păzi pre sine nespurcat de către lume. [...]

Iac 3:2 Că multe greșim toți. De nu greșește cineva în cuvînt, acesta este bărbat desăvârșit, puternic a'și înfrîna și tot trupul. 3 Că iată, și cailor frâiele în guri le punem, ca să se supue ei nouă; și tot trupul lor îl întoarcem. 4 Iată și corăbiile, mari fiind și de iuți vânturi împingîndu-se, se întorc de prea mică cârmă, încotro voește pornirea cârmaciului. 5 Așa și limba mic mădular este și mari se laudă. Iată, puțin foc și cât de mare materie aprinde! 6 Și limba este foc, lumea nedreptăței, așa limba este așezată întru mădulările noastre, care spurcă tot trupul și aprinde roata firii; și se aprinde de gheena. 7 Că toată firea și a hiarelor și a păsărilor, și a celor ce se târăsc, și a peștilor, se domolește, și s'a domolit de firea omenească. 8 Iar limba nimeni din oameni nu poate să o domolească; neînfrînată răutate, plină de otravă aducătoare de moarte. 9 Cu dânsa binecuvîntăm pre Dumnezeu și Tatăl; și cu dânsa blestemăm pre oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. 10 Dintru aceeași gură iese binecuvîntarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, acestea așa să fie. 11 Au doară izvorul

³¹¹ <<http://www.crestinortodox.ro/morala/casatoria-divortul-70897.html>>, miercuri, 24 iunie 2015.

dintru aceeași vană izvorăște dulce și amar? 12 *Au doară poate, frații mei, smochinul să facă măslina? Sau vița viei, smochine? Așa nici un izvor poate a face apă sărată și dulce.* 13 *Cine este înțelept și bineștiutor între voi? Să'și arate din vieața cea bună faptele sale întru blândețele înțelepciunei.* [nu să fie bici al lui Dumnezeu – n.n.] 14 *Iar de aveți râvnire amară și prigonire întru inimile voastre, nu vă laudați, nici mințiți împotriva adevărului.* 15 *Nu este înțelepciunea aceasta de sus pogorându-se, ci este pământească, sufletească, drăcească.* [înțelepciunea care minte împotriva poruncilor, dogmelor și credinței Ortodoxe, este așadar pământească, sufletească și drăcească, iar nu duhovnicească, chiar dacă a propovăduit-o Părintele Arsenie Boca – n.n.] 16 *Pentru că unde este râvnire și prigonire, acolo este neașezare și tot lucrul rău.* 17 *Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi făcătoare de pace, blândă, plecată, plină de milă și de roduri bune, fără de judecată, și nefățarnică.* 18 *Iar roadă dreptății cu pace se seamănă celor ce fac pace.*

Dar și Sfinții contemporani, spun același lucru:

Sfântul PAISIE AGHIORITUL

4. – *Părinte, citeam mai demult, că dragostea este un lucru bun și cu cât face cineva mai des, cu atât este mai bine; căci cei care nu fac, dobândesc probleme psihologice; căci atunci când cineva este tânăr trebuie să facă de două-trei ori pe zi, pentru ca apoi la bătrânețe să poată face o singură dată.*

- *Ce sunt acestea, bre fiule? Cine le spune? Măi, măi! A venit aici un medic străin, care merge la conferințe mondiale și spunea că înfrânarea este cea mai bună pentru organism. Sămânța este foarte întăritoare. «Tinerii care au multe legături, și pe unii ca aceștia îi cunoaștem ușor, îmi spuse, dacă își rup vreun os nu se vindecă ușor pentru că nu au măduvă, deoarece aceasta s-a făcut ca apa». Când vin tineri aici la mine, eu îi cunosc. Ochii lor devin ca... (și mi-a arătat cum), memoria le slăbește mult și ajung mai rău decât bătrânii. Vezi că li se strică și mintea? Este ca și brânza, să spunem, care se face ca iaurtul, apoi ca laptele acru, după aceea ca laptele, și dacă stăruiește așa, ajunge ca apa.*

- *Această dorință trupească, Părinte, este o dorință firească, care izvorăște din trup, precum foamea, setea sau este patimă? Excesul ei este vătămător (precum de exemplu nu mâncarea ci lăcomia este rea)? Această dorință în sine este rea? Au avut-o și protopărinții noștri în rai?*

- *Este PATIMĂ! Ce altceva să fie? PATIMĂ... Izvorăște din cugetarea trupească a omului. [de aici se vede ce fel de cugetare avea Părintele Arsenie Boca de a izvorât astfel de idei – n.n.] Dacă cineva este om duhovnicesc nu are astfel de dorințe. Nu din neputință, nu că nu ar putea pofti, ci prin starea lui duhovnicească biruiește pofta.*

Toți oamenii au cugetare trupească. Iar aceasta se moștenește de la părinți. Vezi, dacă vreun copil s-a născut din părinți trupești, încă copil fiind, el are astfel de dorințe. Aceasta însă nu este nimic. Se vindecă. Pofta este fragedă ca și urzica, încă nu s-a înăsprit ca să devină spin, și se vindecă repede cu un duhovnic bun, care să aibă însă discernământ și să înțeleagă ce se întâmplă, pentru că la început toate răsăturile au numai două frunzulițe. [Părintele Arsenie Boca iar a călcat strâmb cu mintea trupească. El decreta că duhovnicii buni, care salvează România, sunt doar cei care își însușesc de urgență antropologia desfrânată a sfinției sale. Adică cei care recomandă căsătoriților ca nu cumva să se abțină de la împreunare, ca să nu se îmbolnăvească și dacă este primejdios a face copii, chiar să folosească metoda contraceptivă a calendarului, numai cu nici un chip să nu se lase de relațiile sexuale. Atunci văduvele și fecioarele ce trebuie să facă, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii obediinți ai sfinției sale? – n.n.]

Toți oamenii, unul mai mult, altul mai puțin, au cugetare trupească. Unul este 30%, să spunem, duhovnicesc, altul 40, altul 60, iar cel mai mult care l-am întâlnit era 75%. Numai Ioachim și Ana au fost cu desăvârșire oameni duhovnicești și după rugăciune s-a născut cea mai nepătimașă creatură, adică Maica Domnului. Aceasta am trăit-o, când eram la Sinai.

- *în vedenie, Părinte?*

- ... (a tăcut).

- Adică Ioachim și Ana au devenit cu totul desăvârșiți prin nevoiță sau așa au fost de la început?

- Gândul îmi spune că așa au fost de la început... **Omul fără mâncare sau fără apă moare. Însă fără cele trupești nu pățește nimic, ci numai se chinuiește sufletește. Altfel este chinuit și de alte patimi: mânia, egoismul, slava deșartă, prefăcătoria. După cununie omului îi sunt iertate cele trupești numai pentru nașterea de fii, sau din economie.**³¹²

PĂRINTELE CLEOPA ILIE, [care și numai pentru această învățătură, ar putea fi dat ca model de sfințenie Ortodoxă – n.n.]

CUM S-AR FI ÎNMULȚIT NEAMUL OMENESC ȘI CE SOARTĂ AR FI AVUT DACĂ NU GREȘEA ADAM ÎN RAI?

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că " scopul de mai înainte al lui Dumnezeu a fost să nu ne naștem prin legătura nunții, din stricăciune ". Dar călcarea poruncii a făcut ca oamenii să se înmulțească prin nuntă, întrucât Adam a nesocotit legea dată de Dumnezeu. Deci, toți cei ce se nasc din Adam " se zămislesc întru fărădelegi ", căzând sub osânda protopărintelui. Aceasta o spune proorocul David zicând : " în păcate m-a născut maica mea " . Deci Eva, maica noastră, a tuturor, a născut în păcat, adică din plăcere. De aceea, și noi cazând sub osânda maicii noastre Eva, zicem că ne naștem în pacate (Filocalia, vol. II, pag. 210) .

Unii Sfinți Părinți afirmă că, dacă Adam nu ar fi greșit, neamul omenesc s-ar fi înmulțit prin cuvânt. În această privință spune Sfântul Vasile cel Mare : " Ce zici, omule ? Este oare vreun lucru cu neputință la Dumnezeu ? Oare Dumnezeu, Care înmulțește neamul multor feluri de păsări fără împreunare, nu putea face acest lucru și cu neamul omenesc ?... " (Exaimeron, Cuvântul 8) ³¹³

8.

Ce scria despre aceasta Pseudo-Boca

Chiar autorul (să-i spunem pseudo-Boca) cărții apocrife numite „Pravila Albă” publicată sub numele Părintelui Arsenie Boca, propovăduiește reținerea în căsătorie de la relația trupească. Din păcate, această carte este dezavuată chiar de Părintele Arsenie Boca, pe un bilețel autograf, publicat în „Cărarea împărăției”, poate tocmai pentru această învățătură despre curăția în familie și pentru cuvintele de întoarcere la Sfânta Tradiție, fiindcă și înfrânarea de la relația trupească și Sfânta Predanie sunt atât de disprețuite și atacate de Părintele Arsenie Boca, pe față și în ascuns, prin cuvânt direct, prin scris, prin pictură și prin exemplul negativ personal (atât prin viețuirea cu Maica Zamfira în aceeași casă, cât și prin propovăduirea prin toate mijloacele a ecumenismului și uniatismului).

Dacă, însă, aceste rânduri le-ar fi scris chiar pictorul de la Drăgănescu (pe vremea când era ucenic al Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae și nu se lua după propriile păreri false izvorâte din știința cu nume mincinos și cugetarea atât de evident de trupească a preacuvioșiei sale), dar mai apoi, s-ar fi dezis și de sine însuși (nu numai de Sfinții Părinți), avem iar de a face cu un episod acut de arătare simptomatică specifică bolii cronice numită „fenomenul Prislop”: permanenta contradicție cu Sfânta Predanie și cu sine însuși. Acesta este un cameleonism specific sfinției sale, pentru a atrage la sine admirația tuturor, indiferent de convingerile politice și religioase (doar cu condiția să „nu fie dezertori” și să îl adore, primind ca în politică și masonerie, chiar pe cei ce la arătare au păreri opuse, dar au un scop comun: interesul personal).

Dacă, însă, nu a fost vorba de cameleonism ci de schimbarea radicală a propriei convingeri, avem de a face cu altă boală veche, numită sindromul Eva. Nu putem să nu remarcăm amestecul „*voluptoasei*” Maici Zamfira, care tocmai când Părintele Arsenie Boca începuse să predice și să scrie Cărarea Împărăției, a apărut în viața sfinției sale, „*luându-l de la toți și de la toate*”, cum ne spunea Părintele Arsenie Papacioc. Lucrul pe care nu am reușit să îl aflăm este dacă Julieta Constantinescu a fost cauza sau consecința unei astfel de mentalități. De ce din acel moment a început Părintele Arsenie Boca să susțină cu atâta vehemență necesitatea stringentă a unei dese îndulciri trupești prin împreunare, ca o condiție fără de care femeia nu

³¹² <<http://ortodoxia.md/articole-si-publicatii/5279-odihnirea-celuilalt-s-i-fie-prilej-de-bucurie-cuviosul-paisie-aghioritul-despre-familie-i-educaie>>, miercuri, 24 iunie 2015.

³¹³ <<http://episcopia-ungteni.md/index.php/main/article/7101/ro>>, joi, 12 decembrie 2013.

poate fi sănătoasă? Și de aici sfinția sa a început să dogmatisească cu autoritatea specifică îngâmăfării în minciună a păcatului desfrânării intraconjugale, dându-i mască de sfințenie regulamentară, denaturându-i înțelesul în duh de „jertfă” (am spune noi idolească sau drăcească) a bărbatului. Preacuvioșia sa atacă și pervertește, în felul acesta, conștiința creștinului, care în loc să se mai lupte spre a nu pofti nici cu ochii trupul femeiesc și fie un apărător echilibrat al poruncilor lui Dumnezeu și un întăritor (cu delicatețe) în înfrânare al femeii sale mai slabe, este complexat și paralizat duhovnicește, ca să se simtă obligat să fie donator de sămânță soției, pentru a nu se îmbolnăvi. Dar păcatul acesta al Părintelui Arsenie Boca, de propovăduire a unui păcat ca fiind virtute, sau a unei minciuni ca fiind adevărul, pentru a-și amăgi conștiința, este chiar păcat împotriva Sfântului Duh, care vatamă pe mulți:

Care sunt păcatele împotriva Duhului Sfânt?

Păcatele împotriva Duhului Sfânt sunt:

a - încrederea nesocotită în bunătatea lui Dumnezeu, ceea ce face ca omul să păcătuiască neconștient cu gândul, că Dumnezeu îl va ierta pentru că este bun;

b - Deznădăjduirea de îndurarea lui Dumnezeu, ceea ce face pe păcătos să nu se mai îndrepte, de teamă că Dumnezeu nu-l va ierta;

c - împotrivirea la adevărul învederat, care se face de păcătos pentru ca să poată continua să păcătuiască;

d - Lepădarea de credința ortodoxă;

e - Pizmuirea aproapelui pentru harul ce a primit de la Dumnezeu;

*f - Neînvățarea din răutate a celor neștiutori despre lucrurile credinței.*³¹⁴

Și prin aceasta lucrarea sfinției sale este foarte apropiată de a ereticilor:

Păcatele împotriva Duhului Sfânt, care nu pot fi iertate nici în veacul de acum, nici în cel viitor, sunt acestea trei:

1 - Când cel păcătos, descurajându-se de mântuirea lui, nu se mai îndreaptă și moare în păcate.

2 - Când cineva, având încredere prea mare în bunătatea lui Dumnezeu, continuă să păcătuiască până în clipa când îi vine sfârșitul și-l găsește nepregătit.

3 - Când cineva se împotrivește adevărului învederat, cu voință și știință, cum sunt ereticii, adică sectanții, și mor așa.³¹⁵

Mat 12:32 Și oricine va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; iar oricine va zice împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta lui, nici în veacul de acum, nici în cel ce va să fie.

CĂDEREA ÎNTRE TĂLHARI

este căderea firii omenești din Rai în lumea aceasta. Este „căderea de la desăvârșire..., căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie și arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minții, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însușirile dobitocești... până ce omul își va veni întru conștiința de sine și la simțirea măreției sale de făptură rațională” (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1).

Astfel, o însușire prin care omul se aseamănă dobitoacelor este înmulțirea. Chipul cunoscut al nașterii trupurilor a venit omului tocmai din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu puțință și un alt chip de înmulțire, nepătimaș și nepăcătos. Când însă a păcătuie, Adam urma să moară și să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulți au să se întoarcă din dobitocie, l-a osândit pe calea nașterii trupești, care constă din pătimire [pofță] și păcat – păcatul avându-și porneala în poftă, iar pofta fiind dată pentru acest scop de naștere [aici este o greșală a lui pseudo-Boca, pe care nu a susținut-o cu nici un chip Sfântul

³¹⁴ Arhim. Gherontie GHENOIU, Traian BĂDĂRĂU, îngrijitor de ediție, *Îndrumătorul Bunului Creștin*, Ed. Triada, Mănăstirea Sfântul Nicolae Sitarul, 1994, p. 192-193

³¹⁵ Arhim. Gherontie GHENOIU, Traian BĂDĂRĂU, îngrijitor de ediție, *Îndrumătorul Bunului Creștin*, Ed. Triada, Mănăstirea Sfântul Nicolae Sitarul, 1994, p. 138-139.

Cuvios Maxim Mărturisitorul: pofta aparține firii și ce este firesc nu este păcătos, ci doar poate fi folosit împotriva firii, nerațional, adică pentru despărțirea de Dumnezeu – n.n.] (*Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21*).

Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea și voința au fost legate într-o înlănțuire rea [nicidecum. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne arată că sunt două lucruri diferite. Unul este păcatul firii, adică stricăciunea ei, numit și păcatul strămoșesc, și altul este păcatul voinței, singurul prin care ne despărțim de Dumnezeu, fiind păcatul personal, pentru care suntem vinovați și care ne aduce nefericirea veșnică. Ele nu au fost legate între ele de Dumnezeu, căci atunci El ar fi fost vinovat, ci noi le-am legat, dorind păcatul personal și accentuând stricăciunea firii, prin aceasta. Iar Domnul nostru Iisus Hristos le-a dezlegat, vindecând stricăciunea firii prin înviere și întărind voința omului ca să nu mai păcătuiască, prin botez. Prima vindecare dăruindu-o tuturor, la învierea de obște, căci tuturor le dăruiește trup nestricăcios și existență veșnică, iar a doua a dăruit-o cui o vrea prin botezul cristelniței și cel al lacrimilor, dacă se cade după cel dintâi (pentru că această vindecare a voinței, ca să fie reală ține și de voința omului, și, pentru a o aduce la iubirea adevărată, nu trebuie desființată libertatea, capodopera lui Dumnezeu). După cum vedem nici pseudo-Boca nu este prea departe de răstălmăcirile și neînțeleșurile Părintelui Arsenie Boca – n.n.] *căci cu cât se silea firea să dăinuiește în viața aceasta, prin naștere, cu atât se strângea pe sine mai mult în lanțul legii păcatului, sporindu-se și moartea*. [firea nu se poate sili. Alegerea este a persoanelor ce poartă firea – n.n.] *I s-a dat deci omului, ca pedeapsă, să se lupte cu moartea, de care se atinsese cu voia sa*. [Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul spune că durerea, a cărui consecință ultimă este moartea a fost dată ca antidot, nu ca pedeapsă. Avem la pseudo-Boca de a face cu aceeași concepție apuseană despre un Dumnezeu mânios – n.n.]

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofta pătimasă după trup. Minte, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hățișul simțurilor, care se lipesc de plăcere ca de bine și fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care "hoțul" amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorâri, toate începătoriile și stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în poftă și în iuțime) și să le povârneasă contra firii (Col.2, 15). Voința l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) și să ocolească povara nașterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul și în latura minții și a liberei voințe. Minte, care odinioară avea și vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e „templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55). Minte, nemaidepănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia [satana] a încâlcit-o în înfățișările celor supuse simțurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălășluiască pe Dumnezeu într-însa, care este și El tot foc, acum „născocoște și aprinde plăcerile trupului, ea însăși fiind reținută astfel în legătură pătimasă cu simțurile” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58). Și, iată așa, legea păcatului (care este plăcerea simțurilor și pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furișat în sfatul minții și de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii sau sfatul fărădelegii.

„Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui și pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacăra – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade minții să se încălzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flăcără. Căci ceea ce pentru simțuri este lumină și plăcere, pentru minte este adânc de întuneric” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Iar viața curată a căsătoriei, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântată este numai rodirea de copii. Iar tot ce-i în afară de rostul acesta, în privința trupei, este desfrânare și păcat și să nu se mai facă; [deci, nici împreunarea trupei pentru o donație de sămânță dată femeii, care nici măcar nu aduce hormoni pentru a o ține sănătoasă, cum susține Părintele Arsenie Boca. Ba, mai mult, metoda calendarului poate

fi folosită, în acest caz, doar pentru a afla când să ne împreunăm tocmai ca să facem copii... numai că nu trebuie să uităm de faptul că împreunarea, după Sfinții Părinți, este și pentru cazul evitării desfrânării, deci trebuie să ținem cont și de slăbiciunea soțului, după cum vedem în pilda celor două femei pe care le-a admirat Sfântul Cuvios Macarie Egipteanul – n.n.]

2. *Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă soții amândoi sunt învoiți la rostul rodirii de copii;*

3. *Vremi oprite sunt acestea:*

a) *Cele patru posturi mari;*

b) *Cele trei zile de post pe săptămână (miercuri și vineri, iar luni numai dacă este voință);*

c) *Sărbătorile și zilele asupra sărbătorilor [inclusiv duminica – ziua Domnului și sâmbăta];*

d) *Vremea necurăției;*

e) *Vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soți;* [este evident și de aici că împreunarea trupestă nu aduce sănătate, fiindcă altfel ar fi spus ca mai ales în vreme de boală să se împreuneze oamenii – n.n.]

f) *Vremile de tulburări și războaie precum și oarecare vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;*

g) *Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum și vremea alăptării.*

4. *Cei ce se dovedesc neroditori, să se înțeleagă la petrecerea frățească, evitând păcatul;* [deci, în nici un caz să nu caute a se folosi de metoda calendarului – n.n.]

5. *De la încetarea semnelor femeii, încetează și datorია căsătoriei, a chemării de copii.*

6. *Urmând așa, nu se mai întâmplă:*

a) *Crime de avort;*

b) *Blestemăția ferelii;* [și a prezervativului și a metodei calendarului – n.n.]

c) *Fărădelegea desfrânării;*

d) *Și alte spurcăciuni.*

Iată cu ce rânduială să fie soții de un înțeles.³¹⁶

Ei, vedeți? Stilul este direct și are amprenta oarecum brutală, specifică Părintelui Arsenie Boca, dar conținutul se apropie (cu mici excepții, caracteristice și ele preacuvioșiei sale, datorită slabei sale înțelegeri a Sfinților Părinți) de Sfânta Tradiție.

***

Din cele scrise mai sus se vede că înfrânarea este superioară împreunării și cei cununați sunt chemați la aceeași, dar mai după măsura neputinței poftei trupului, necredinței și slavei deșarte, însă sunt datori să aibă lucrare lăuntrică de luptă împotriva plăcerii și împotriva cârtirii în suferințe, pentru a putea slăvi drept pe Dumnezeu.

Pe de altă parte suferința din trup vine mai ales din plăcerea împreunării.

Dar castitatea în căsătorie și fecioria sunt sfat, iar nu poruncă, în sensul că cei doi trebuie să-și măsoare neputința și să se meargă după cel mai neputincios.

Însă mintea e bine să fie la Domnul și în momentul unirii trupesti, ca cei care au femei să fie ca și cum nu ar avea, măcar în minte, dacă nu se poate și cu trupul, prin luarea minții de la plăcere la rugăciune, în timpul acela. Așa se transmite, cu încetul, dorința de curăție atât inimii rugătorului cât și inimii soțului care nu se roagă ci se îndulcește cutremurându-se de senzațiile puternice trupesti, care sorb atât de mult mintea în trup încât împreunarea trupestă este numită de Clement Alexandrinul „mica epilepsie”.

Dar trebuie atenție și înfrânare și de la dorința de înfrânare, ca nu cumva să între o tensiune între dorințele celor doi și să apară certuri sau neîmpliniri. Trebuie multă milă și îngăduință, cu foarte multă delicatețe, tandrețe duhovnicească și dragoste.

1Co 7: 26 Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie așa. 27 Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie. 28 Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi. 29 Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum

³¹⁶ <<http://ganduridesprevoi.blogspot.ro/p/ridicarea-casatoriei-la-inaltimea-de.html?m=1>>, miercuri, 24 iunie 2015.

n-ar avea. 30 Și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; 31 Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece. 32 Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. 33 Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. 34 Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. 35 Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip și alipirea de Domnul, fără clintire.

9. Părintele Arsenie Boca se împotriva Sfintei Predanii, propovăduind învățături desfrânate hinduse

1.

TANTRA YOGA

Părintele Arsenie Boca propovăduia învățături asemănătoare cu Tantra Yoga

Oficialul Părinte Arsenie Boca (prezent în *Cărarea Împărăției*, în *Cuvinte vii și Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*), după cum vom vedea, predică plăcerea ca sursă de sănătate și mântuire. Unii, poate ar crede, că a fost înșelat, săracul, fără să vrea, datorită puținelor elemente științifice studiate și a ajuns la o astfel de cugetare semeață și îndreptată în taină împotriva Sfintei Predanii, deși se credea mare misionar Ortodox. Dar și în acest caz, a pune accent mai mult pe știință decât pe Sfinții Părinți (ca și cum ei ar avea vreo dată de expirare, sau Sfântul Duh să învățături valabile până la o vreme și trebuie corectat după cum ne spune știința) este o abatere de la învățătura Apostolică și îi descoperă găunoasa formare duhovnicească, plecată de la niște principii moderne, dar putrede, dăunătoare minții și stricătoare firii:

1Ti 6:20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivirile științei mincinoase, 21 Pe care unii, mărturisind-o, au răătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

Nu ar trebui să ne mirăm de aceasta și nici să-l judecăm, este greu de înțeles lucrul acesta azi când lumea privește toate prin ochii lui Freud. Despre aceasta ne-a avertizat chiar Mântuitorul.

Mat 19:10 Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare. 11 Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat. 12 Că sunt fameni care s-au născut așa din pântecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă.

Pe atunci se înțelegea cu greu fecioria, dar aveau nuntă cumpătată, nu pentru plăcere. Astăzi nici aceasta nu se mai înțelege, ci oamenii de știință, substituind pe Sfinții Părinți inventează tot felul de studii care sugerează că suntem obligați să ne facem plăcerea sexuală cât mai des, și în timpul sarcinii, și al alăptării, dacă se poate chiar și bolnavi de SIDA, sau pe patul de moarte, mințind că nu se întâmplă nimic rău.

Nu-l judecăm, dar înțelegem că un astfel de om nu poate fi model de sfințenie, că nu poate fi canonizat Ortodox, dacă nu pricepe și chiar se împotrivesc Sfintei Predanii.

Totuși din această învățătură a sfinției sale transpare destul de limpede (pentru cei ce nu au prejudecăți), că a crezut mai mult cărților hinduse pe care le-a citit cu atâta pasiune de la Mircea Eliade (și nu numai lor ci și altora), decât Filocaliei primitivă cu atâta dragoste de la Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, și s-a făcut (poate fără să își dea seama) propovăduitor al Tantrei Yoga:

Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o

oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

*Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei.*³¹⁷

Să studiezi și/sau să practici Tantra Yoga în vederea obținerii călugăriei este ceva fabulos.

Nu ne vine să credem așa ceva, nici măcar la un așa amăgit ca Părintele Arsenie Boca. Însă, din păcate, sunt unele indicii:

- exterioare (de la foștii lui colegi. Fiindcă cel ce a trecut de bariera Sfinților Părinți și practica de curiozitate un fel de vrăjitorie, cum este Hatha Yoga, laudându-se pe față cu ea față de colegi, cine l-ar fi oprit în ascuns – fiindcă este mai rușinoasă – să practice și Tantra Yoga?);
- propriile mărturii, expuse mai sus;
- și, ce este mai grav, chiar învățăturile sfinției sale, atât cele scrise, cât și cele pictate (nudurile contorsionate și dizgrațioase zemuind a viață trupească, cu totul diferite de Sfintele Icoane atât de ascetice și interiorizate), după cum am văzut și vom mai vedea, erau fie inspirate (prin lecturile păguboase) de acolo, fie insuflate (prin vedeniile amăgitoare) de aceeași arhiconi ce au învățat pe oameni calea yoga.

Așa cum vom vedea, Mircea Eliade, marele propovăduitor al hinduismului în literatură, filozofie și istoria religiilor, îndemna, printre altele și la Tantra Yoga, diluând semnificația ei obscenă (ce avariază atât de grav firea prezentând cea mai gravă sugere a minții în pofta trupului ca fiind îndumnezeirea cea mai de vârf), printr-o prezentare sublimată, rafinat intelectuală, dar și perversă. Și aceasta este cu atât mai evidentă proporțional cu toată străduința demonică (prezentă în Tantra Yoga) de a păstra actul sexual nedus până la capăt în emisia seminală, pentru a-l lungi. Ba chiar sugerând (prin răstălmăcirii șerpuitoare ale argumentelor pentru a amăgi conștiința celor ce încă nu s-au predat cu totul întunericului poftelor neraționale), că aceasta este sănătatea și îndumnezeirea omului.

În realitate, după cum ne putem da seama în lumina învățăturilor Sfinților Părinți, aceasta este exact îndrăcirea firii, prin alegerea persoanei robite de înșelare. După manifestările descrise de cei ce se laudă cu acele stări, ele sunt exact pregustarea iadului (care este o dorință veșnică de plăceri absurde la care este imposibil de ajuns: *Luc 16:24 Și el strigând, a zis: părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pre Lazăr, să și întingă vârful degetului lui în apă și să mi răcorească limba mea, că mă chinuiesc în văpaia aceasta.*) răstălmăcit ca fericire. În ele chinul orb, durerea și răcnetul se amestecă mascate de o lungire a unei plăceri nefinalizate tocmai pentru a se lungi robia minții în slujba unei simțiri senzuale puternice (însoțită de mai cumplita cădere prin părerea și plăcerea de sine că se ating performanțe dumnezeiești în trup). Aceasta este o lucrare extrem de violent posesivă și jefuitoare pentru minte, care se face prin mângâierea silită împotriva firii a mădurelor de ocară și prin convulsii și opriri nefirești a reacțiilor fiziologice, ducând (pe lângă stricarea minții și instalarea de puteri și posesii demonice), și la grave vătămări corporale, datorită forțării vasculare, nervoase și a exploziilor endocrine.

Este reproducerea unei perversiuni descoperită cu multă mâhnire de Sfinții Părinți, dar parcă mult mai intensă:

*Am văzut pe unii căzând fără voie și am văzut pe unii voind să cadă cu voia, dar neputând. Și i-am socotit pe aceștia mai răi decât pe cei ce cad în fiecare zi, ca pe unii ce deși nu pot, totuși doresc împuțiciunea.*³¹⁸ Ce ar fi spus Sfântul Ioan Scărarul despre cei care nu vor să simtă plăcerea împuțită, tocmai ca să o simtă mai intens, și astfel se ajungă sfinți? Ce cuvânt ar fi putut să le cuprindă gradul de răutate? Să tăcem și să îi plângem fraților, căci oricând putem ajunge ca ei...

Nu este de mirare această prezentare a unei stări de iad, ca fiind fericirea (iluminarea lumina falsă și neagră a patimilor, extincția sau nirvana, ba chiar unirea și, mai mult, prefacerea Atmanului – persoana –

³¹⁷ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 9-13

³¹⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

în Brahman – impersonalul ridicat la rang de dumnezeu suprem. În focul acelei stări întunecate de plăcere trupească – care parcă nu se mai sfârșește – omul uită de sine și se nimicește în ce are el mai de preț: persoana, chipul lui Dumnezeu, devenind un cutremur de senzații amorfe, ca un zeu hindus ce emite sunete și unde spurcate).

Aceasta este asemănarea cu Lucifer, căruia i se nălucește în flacăra adâncului că se află în roua slavei sale:

Și acum cine este strămoș al preînvrățiiților acestora? Este osândirea, fiindcă slujitorii Luceafărului prind pe om în cursele poftirii părerii și nălucirii. Că omul, nălucindu-se, cade în cursa mândriei și se stăpânește și se trage înăuntru, în mistuitorul osândirii. Precum și Luceafărul s-a nălucit și s-a mândrit și a căzut în mistuitorul iadului, și se arde în flacăra adâncului, și se nălucește că este în roua slavei lui, și se ne-voiește să arunce și pe om întru adâncul osândirii. [...] Și fiindcă oamenii sunt pătimiși se robesc de pofta a nouă patimi și aceasta poftire este nălucitorul scaun al Luceafărului care se nălucește că are cele nouă cete ale puterilor, și se socotește neputinciosul ca este tare, și așa a intrat în șarpe și a îndemnat cu neputința lui pe strămoși și le zicea: «Gustați și vedeți, că nu cu moarte veți muri, ci veți trăi și veți fi ca niște dumnezei!» Și amăgindu-se, au mâncat și s-au dezgolit de dumnezeiescul Dar. Și acum cine poate să zică: «Eu sunt îmbrăcat și tu ești gol!»? Iată că amândoi sunteți goi și nu vă vedeți, adică nu vă cunoașteți, și pe altul îl judecați că este gol.

Pentru aceasta, a judeca și a osândi, mai mult decât toate patimile, leproșează pe om și îl face vinovat înaintea lui Dumnezeu. Iar cel ce nu judecă, nu greșește la Dumnezeu, precum scrie: Nu judecați, ca să nu fiți judecați; nu osândiți, ca să nu fiți osândiți! Fiindcă toți oamenii deopotrivă sunt pătimiși și vinovați gustării. Că precum nu este cu puțință să se nască pruncul fără întinăciune de sânge, așa nu este cu puțință și omului să fie fără de greșală.»³¹⁹

Deci, pe cât urâm această patimă, în aceeași măsură să ne ferim a-l osândi pe pătimaș, fie că este yoghinul înrăit, fie că este Părintele amăgit.

***

Acum să vedem de ce numim printre preocupările teoretice și practice ale sfinției sale nu numai Hatha Yoga, (despre care avem mărturie clară că a practicat-o Părintele Arsenie Boca, chiar de la un coleg de cameră de la Facultatea de Teologie), ci și Tantra Yoga.

Deoarece sfinția sa are în comun cu ea, printre altele, și următoarele idei eretice:

- împreunarea trupească ar aduce sănătate și
- că voința și conștiința „**se poate întinde peste instincte și reflexe**”, **în mod autonom prin bizuirea pe „experiența personală”**.

Ortodoxia ne învață, însă, că nu trebuie să se întindă voința și conștiința peste ele, ci să le respingă prin luptă. Iar aceasta nu se poate face prin preocupare mistică ecumenistă și amărâta de experiență proprie amăgită (bazată pe sine și păreri culese de ici-colo), ci numai cu ajutorul harului Sfântului Duh, prin chemarea cu multă smerenie a numelui lui Iisus, și Sfânta ascultare:

28. *Precum nu e cu puțință să se vadă marea Roșie pe cer în mijlocul stelelor și precum nu poate omul să umble pe pământ fără să respire aerul acesta, așa nu e cu puțință să ne curățim inima noastră de gânduri pătimașe și să izgonim pe vrășmașii spirituali din ea, fără chemarea deasă a lui Iisus Hristos.*³²⁰

Cel ce voiește să-și biruiască trupul, sau să se războiască din puterea sa proprie, în zadar aleargă. Căci de nu va dărâma Domnul casa trupului și nu va zidi casa sufletului (Ps. 126, 1), în zadar postește și priveghează cel ce voiește să o dărâme (să o slăbească n.tr.).

Pune înaintea Domnului slăbiciunea firii tale, cunoscând neputința ta, și vei lua darul (harisma n.tr.) neprihănirii pe nesimțite. [...]

³¹⁹ Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, *Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul*, Ed. Σοφία, București, 2011, pp. 84-85.

³²⁰ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, p. 48.

Curăția (castitatea) este apropierea desăvârșită de Dumnezeu și asemănarea cu El, pe cât e cu putință oamenilor. Maică a dulceații este pământul și umezeala; iar maică a curăției este liniștirea însoțită de ascultare.

Nepătimirea trupului câștigată din liniștire, apropiindu-se de multe ori de lume, nu rămîne neclintită. Dar cea care se naște din ascultare, este pretutindeni cercată și neclatinată³²¹

Tantra Yoga (mai jos) și Părintele Arsenie Boca (mai sus) ne învață, însă, cu totul invers:

Tantra

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Sri Yantra. Yantrerele sunt considerate obiecte specifice practicilor tantrice

Tantra(Sanscrită: तन्त्र, "țesătură, urzeală "; astfel "principiu, sistem, doctrină, teorie" de la rădăcina verbală tan "a se răspândi, a se propaga", și sufixul tra "instrument"[1]) este una din metodele de dezvoltare spirituală și cunoaștere dezvoltate pe teritoriul indian. Prin urmare, la modul esențial tantra înseamnă **extinderea continuă a conștiinței cu ajutorul constienței care este instrumentul**. [exact ce vrea să ne învețe și Părintele Arsenie Boca – n.n.] **Aceasta extindere constientă a conștiinței individuale nu se poate realiza decât după constientizarea conștiinței de sine, adică după primirea iluminării spirituale. Tantra se consideră înrudită cu taoismul chinezesc. Este una din cele mai străvechi căi spirituale indiene, conform lui Mircea Eliade fiind anterioară Vedelor.**[2]

Cunoscută în occident și sub denumirea de tantrism , Tantra este numele dat de erudiți unei forme a hinduismului care ia amploare în India medievală începând cu secolul V[3], și care a ajuns să influențeze toate formele de expresie religioasă indiene într-un grad mai mare sau mai mic. Tantra este considerată astăzi de anumiți exegeți sinteza hinduismului și totodată cea mai nouă și mai completă formă de manifestare, o veritabilă renaștere a acestuia(Shankaranarayanan:"marea Sadhana Shastra", "știință de sinteză".[4]

Cel mai vechi text care folosește cuvântul tantra se află chiar în Rig Veda(X.71.9).[5] Cuvântul "tantrika" este folosit de practicanți tantrei în shivaism, dar practicanții budhiști ai Tantrei nu folosesc acest cuvânt pentru a se autodenumi.[6]

Semnificația istorică a tantrei constă în faptul că a influențat toate religiile mari din India care existau la începutul perioadei medievale(500-1200 en): astfel toate denumiriile hinduse, shivaism, shaktism și vishnuism, precum și budhismul și jainismul, toate au dezvoltat corpusuri foarte mari, bine documentate, de practici și doctrine asemănătoare. Chiar și islamul în India a fost influențat de Tantra.[7] Ideile și practicile tantrice s-au răspândit mult în afara Indiei, în Tibet, Nepal, China, Japonia, Cambogia, Vietnam și Indonezia.[8][9] Astăzi putem să regăsim cea mai puternică influență tantrică în budhismul tibetan și în multe forme de hinduism ca și în mișcarea internațională a posturilor de yoga și în cele mai multe forme ale spiritualității alternative americane cunoscute sub denumirea generică New Age.

Definit pentru prima dată ca un stil îmbunătățit tehnic al practicii spirituale, Tantra nu are o singură doctrină specifică; dezvoltând mai degrabă învățăturile specifice diferitelor religii care au adoptat metodele tantrice [deci, și din punct de vedere al ecumenismului hindus, se aseamănă cu Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

„Tantrismul nu este o religie nouă, așa cum a fost buddhismul, de exemplu, ci mai degrabă o etapă importantă în evoluția fiecăreia dintre aceste religii (dat fiind că există un tantrism buddhist, un altul hinduist, și chiar urmele unui tantrism jainist). Mai precis ar trebui să vorbim despre o pluralitate de școli și de curente tantrice în interiorul fiecărei religii.” din Mircea Eliade, Tehnici de Yoga. [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] [10]^{322 323}

³²¹ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

³²² ^ Mircea Eliade, Tehnici de Yoga, 2000, p.146.

³²³ < <https://ro.wikipedia.org/wiki/Tantra> >, sâmbătă, 20 iunie 2015

Maithuna

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Maithuna sau Mithuna este un termen sanscrit folosit în Tantra cel mai adesea tradus prin uniune sexuală ce are loc într-un context ritualic specific tantrei mâinii stângi-Vamamarga. Este cel mai important element al celor 5 Makara și reprezintă partea centrală a marelui ritual în Tantra, cunoscut sub nume cum ar fi Panchamakara, Panchatattva, sau Tattva Chakra.

Deși anumiți scriitori, denominațiuni și școli, cum ar fi Yogananda, consideră că este vorba de un act pur simbolic și mental, o privire asupra diferitelor variații (și traduceri) ale cuvântului maithuna arată în mod clar că se referă la un cuplu bărbat-femeie și uniunea acestora fizică, sexuală, fiind sinonim cu kriya nishpatti. [1] Așa cum nici spiritul sau materia singure nu sunt efective ci împreunarea lor duce la actul creației și apariția vieții, la fel și maithuna, care reprezintă unirea contrariilor, nu este efectivă decât atunci când este consacrată. Cuplul devine în timpul unui astfel de act divin și cosmic: ea este Shakti sau Prakriti, energia primordială, el este Shiva sau Purusha, Spiritul.

„Cea de a doua etapă constă în transformarea Femeii-prakriti într-o încarnare a lui Shakti: partenera de rit devine o zeiță, după cum și yoghinul trebuie să încarneze Zeul. Iconografia tantrică a cuplurilor divine (în tibetana: yab-yam, tată –mamă), a nenumăratelor “chipuri” de Buddha îmbrățișați de către o Sakti, [deci o femeie desfrânată cu nenumărați bărbați, ridicată la rang de zeiță. Ce spurcată este religia păgână! Și ce exemplu au păgânii pentru a se „sfinți”. Cu adevărat „sfințenia” lor, asemănarea cu zeii lor, modelul lor este stricăciunea, spurcăciunea, comuniunea cu Satan. Unde este nemurirea. Unde este libertatea. Unde este exemplul pe care îl putem lua în controlul voinței și conștiinței din religiile acestea căzute? –nn] constituie modelul exemplar de maithuna”. [2] din Mircea Eliade, Yoga - Nemurire și libertate [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] ³²⁴

Scripturile avertizează că dacă transfigurarea spirituală nu apare, uniunea rămâne carnală și este un păcat. [deci, mai rău, sublimarea desfrâului ca fiind perfecțiune, control al voinței și conștiinței prin mentalitatea eretică și zeificare, citiți îndrăcire – n.n.] [3]

Deasemenea este posibil să se experimenteze o formă de maithuna și fără uniune fizică. Actul poate să aibă loc în alt plan, metafizic, fără ca penetrarea sexuală să aibă loc, în care transferul de energie dintre shakti și shakta are loc doar la nivelul corpurilor lor subtile. Atunci când acest transfer de energie se produce, cuplul, întrupând zeița și zeul, și dizolvându-și egoul, experimentează realitatea ultimă și beatitudinea prin uniunea corpurilor subtile. [mângâiați fiind de draci, prin nălucire, atingere și imaginație, stimulându-se cu violență și slava deșartă, că ar fi mai subtili și deosebiți ca alții – n.n.]

[oare nu cumva, din această idee demonică, cunoscută din lecturile din Mircea Eliade, din cărțile de Yoga pe care le avea sau din insufierea demonică de pe urma vedeniilor, să își aibă rădăcinile rătăcirii locuirii împreună a Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira. Cu alte cuvinte din slava deșartă de mentalitate păgână că ar putea și așa să-și biruiască pornirile și să devină nepătimitori și Sfinți?]

Dar iată ce spune Sfântul Cuvios Ioan Scărarul despre păcăleala că poți învinge patima curviei viețuind lângă femei (pentru o părută mântuire a lor de la patimi și sinucidere), și despre însămânțarea în simțire a unei false nepătimirii, de către viclenii draci:

Vulpea se preface că doarme; iar dracul se preface că e neprihănit. Dar cea dintâi, ca să înșele pasărea, iar cel din urmă, ca să piardă sufletul.

³²⁴ ^ Mircea Eliade, Yoga - Nemurire și libertate, cap. VI Yoga și tantrismul, Maithuna, Editura Humanitas, București, 1993, p 222.

Să nu crezi trupului în toată viața ta. Și să nu-i dai îndrăzneală, pînă nu te vei întâlni cu Hristos⁴⁶⁶.

Nu îndrăzni să crezi că, înfrînându-te, nu vei cădea. Căci un oarecare, nemîncînd nimic, a fost aruncat din cer^{467, 325} [...]

Am văzut pe unii căzînd fără voie și am văzut pe unii voind să cadă cu voia, dar neputînd. Și i-am socotit pe aceștia mai răi decît pe cei ce cad în fiecare zi, ca pe unii ce deși nu pot, totuși doresc împruțiciunea.

E de plîns cel ce cade ; dar mai de plîns e cel ce pricinuieste și căderea altuia. Pentru că el poartă povara ambelor căderi și a plăcerii (păcătoase n.tr.) celui alt^{469, 326}

Nu voi să răstorni pe dracul curviei cu dovezi și cu cuvinte de împotrivire, pentru că acela are bune temeiuri, ca unul ce se luptă cu noi în chip firesc.

Cel ce voiește să-și biruiască trupul, sau să se războiască din puterea sa proprie, în zadar aleargă. Căci de nu va dărâma Domnul casa trupului și nu va zidi casa sufletului (Ps. 126, 1), în zadar postește și priveghează cel ce voiește să o dărâme (să o slăbească n.tr.).

Pune înaintea Domnului slăbiciunea firii tale, cunoscînd neputința ta, și vei lua darul (harisma n.tr.) neprihănirii pe nesimțite.

[...]

«Și dacă nu s-ar scurta zilele, nu s-ar mîntui nici un suflet»^{470³²⁷}, aflându-se îmbrăcat cu trupul acesta amestecat cu sânge și cu sucuri. Căci cum s-ar putea ? Pentru că tot ce e zidit, se dorește fără sațiu după ceea ce e înrudit cu sine : sângele după sânge, viermele după vierme, lutul după lut, deci și trupul după trup. Deci și noi, silitorii și poftitorii firii și ai împărăției lui Dumnezeu încercăm, prin anumite meșteșugiri, să înșelăm trupul care ne amăgește.

Fericiți sînt cei ce n-au trecut prin ispita războiului amintit. Să ne rugăm și noi să fim feriți pururea de o astfel de ispită. Căci cei ce s-au rostogolit în groapa pomenită au căzut departe de cei ce suie și coboară pe scara aceea, avînd nevoie pentru ridicarea din ea de multe sudori însoțite de foamea cea mai deplină. [...]

Am luat seama la cei ispitiți și am văzut căderi mai grele ca altele. Cel ce are urechi de auzit să audă. **E un obicei al demonului, ca mai ales față de cei ce se nevoieșc și și-au ales viața călugărească, să-și miște toată pornirea, sîrguința, meșteșugirea, viclenia, și născocierea adeseori către cele protivnice, și nu către cele după fire și să-i războiască prin acestea pe ei. De aceea, viețuind la un loc cu o femeie și nefiind războiți deloc prin aceasta, s-au fericit pe ei înșiși, neștiind, nenorociții, că unde e pierzarea mai mare, acolo nu e trebuință de una mai mică.**

Vai nouă, că ucigașii și ticăloșii s-au obișnuit să ne războiască și să ne robească din aceste două pricini în cele contrare firii, pentru că aflăm ușor materia căderii și pentru că primim o pedeapsă mai mare. Lucrul acesta îl cunoaște cel ce, domesticind mai înainte asini sălbateci, pe urmă e stăpînit și batjocorit în chip jalnic de înșiși asinii sălbateci; astfel cel ce mai înainte se hrănea cu pâinea cerească, s-a lipsit de orice bine. Dar ceea ce e mai minunat este că, și după pocăința lui, învățătorul nostru Antonie, suferind amarnic, a strigat: «Stîlp mare a căzut». Dar a ascuns înțeleptul felul căderii. **Căci știa că există curvie trupească și fără alt trup.** [...]

Vrăjmașul omului, ocrotitorul curviei, spune acestuia că Dumnezeu e iubitor de oameni și dă iertarea pentru patima aceasta, ca una ce e naturală. Dar de vom lua seama la viclenia dracilor, vom vedea că după săvârșirea faptei, ei îl numesc Judecător drept și fără milă. La început au făcut așa, ca să ne îndemne la păcat; iar acum, ca să ne scufunde în deznădejde. Născîndu-se astfel întristarea și deznădejdea, nu ne putem plînge pe noi, sau ocărî, sau căi

³²⁵ 466. În viața viitoare, în starea deplină înduhovnicită.

467. Cel ce crede că înfrînându-se nu va cădea, zămislește mândria și prin aceasta a și căzut, cum a căzut satana din cer fără să mînce nimic.

³²⁶ 469. Suportă povara dulceașii celui alt, pe care el totuși nu o gustă. «Numește pricinuitor pe cel ce îl îndeamnă și pe cel ce îl ațăță pe altul. Căci unul îl împinge prin cuvinte, celălalt prin fapte, în groapă».

³²⁷ 470 «Lucrările duhului celui rău și năvala năprasnică a războiului nu se scurtează altfel decît prin puterea Duhului a toate-lucrător. Dacă nu s-ar întîmpla aceasta, nu s-ar putea să răsuflă din nou cel războit și n-ar putea să se elibereze».

pentru păcat. Iar când aceasta se stinge, ne ia iarăși în primire tiranul cu motivul iubirii de oameni ⁴⁷³.

Pe cât este Domnul de nesticăcios și de netrupesc⁴⁷⁴, pe atâta Se bucură de neprihănirea și de nesticăciunea trupului nostru ⁴⁷⁵. Căci unii spun că de nimic nu se bucură dracii, așa de mult ca de urâtul miros al curviei. Deci nici de altă patimă, ca de această întinăciune a trupului.

Curăția (castitatea) este apropierea desăvârșită de Dumnezeu și asemănarea cu El, pe cât e cu puțință oamenilor. Maică a dulceții este pământul și umezeala; iar maică a curăției este liniștirea însoțită de ascultare ⁴⁷⁶.

Nepătimirea trupului câștigată din liniștire, apropiindu-se de multe ori de lume, nu rămîne neclintită. Dar cea care se naște din ascultare, este pretutindeni cercată și neclătinată⁴⁷⁷³²⁸. [...]

Oricine se va vedea pe sine copleșit de vreo patimă, să se înarmeze pe sine, înainte de toate, numai Împotriva ei. Și mai ales împotriva dușmanului dinăuntru. Căci dacă nu e nimic acestă, nimic nu vom folosi din biruința asupra celorlalte. Iar după ce vom ucide pe acest egiptean, vom vedea și noi în rugul smereniei pe Dumnezeu ⁴⁸⁰³²⁹. **Ispitit fiind, am simțit pe lupul acesta pricinuind sufletului meu, în chip înșelător, o bucurie nerațională, lacrimi și mângâiere. Și am crezut ca un prunc că culeg rod și nu stricăciune.**

«Tot păcatul, pe care-l va face omul, este în afara trupului, dar cel ce curvește, păcătuiește în trupul său» (I Cor. 6, 14). Aceasta o spune negreșit, pentru că prin scurgere întinează însăși ființa trupului, fapt care e cu neputință să se întâmple în alt păcat. Iar eu întreb de ce la orice alt păcat ne-am obișnuit să zicem numai că oamenii greșesc, dar când auzim că cineva a curvit, zicem, cu durere, că acesta a căzut⁴⁸¹.

Peștele fuge repede de undiță și sufletul iubitor de plăcere se depărtează de liniște⁴⁸²³³⁰.

Focul începe atunci când diavolul vrea să lege pe unii de alții cu o legătură urâtă, ca să încerce amândouă părțile.

De multe ori cei aplecați spre iubirea de plăcere par să fie cuprinși de compătimire, miostivi și cu inima ușor de străpuns. Dar cei ce se îngrijesc de curățenie, nu le au pe acestea astfel.

Un bărbat cunoscător mi-a pus o întrebare înfricoșătoare : «Care este, afară de omor și de tăgăduire, păcatul cel mai greu dintre toate ?», a zis el. Iar eu am spus că a cădea în erezie. «Și de ce, a zis acela, Biserica universală, primind pe eretici, după anatematizarea sinceră a ereziei lor, îi învrednicește de împărtășirea de Taine, dar pe cel ce a curvit, primindu-l după ce s-a mărturisit și a încetat să păcătuiască, canoanele apostolice poruncesc să-l țină departe

³²⁸ 473. După păcat, dracul vrea să ne aducă la deznădejde, spunându-ne că Dumnezeu nu iartă. Prin aceasta ne împiedică de la căință. Dar dacă, neascultând de el, scăpăm de deznădejde, iarăși vine cu motivul iubirii de oameni a lui Dumnezeu, ca să ne îndemne iarăși la săvârșirea păcatului.

474. E vorba de Dumnezeu în general, nu de Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. Sau de faptul că trupul Domnului după înviere e atât de înduhovnicit, că poate fi numit și netrupesc.

475. Nesticăciune dobândită prin har, nu naturală, precum și trupul Domnului nu e nesticăcios prin fire, ci datorită unirii lui cu Dumnezeu Cuvântul.

476. «Patru sînt virtuțile care curăță sufletul: tăcerea, păzirea poruncilor, strămtorarea și smerita cugetare».

477. Scărarul arată și aci că ascultarea e mai mare ca liniștirea de unul singur. Căci ascultarea nu e pândită de mândrie. Și ascultătorul e obișnuit cu oamenii și deci nu cade ușor din pricina lor. Pe lângă aceea, s-a obișnuit să atârne totdeauna de sfatul părintelui său duhovnicesc și, prin el, de Dumnezeu.

³²⁹ 480. Sînt folosite ca simboluri momente din viața lui Moise (leș. 2, 12 ; 3, 2).

³³⁰ 481. «Se poate spune că cineva a greșit și s-a întors iarăși prin calea prin care s-a abătut. Căci a tăgăduit de pildă prin limbă și iarăși s-a mărturisit prin ea. Sau a furat prin mâini și iarăși a dăruit prin ele. și în altele la fel. Dar cel ce a curvit nu se întoarce prin aceeași cale prin care a căzut. Ci prin alta. Căci plânge, postește, suspină. De aceea se numește curvia în chip propriu cădere, nu greșală. Aceasta cu atât mai mult când e vorba de viețuirea călugărească. Pentru că e proprie călugărului fecioria și făgăduința. Deci cel ce a stricat fecioria a căzut cu adevărat, călcând făgăduința».

482. «Iubește liniștea cel ce nu e legat de nici o patimă față de cele ale lumii și față de oameni, cel ce nu iubește nimic omenesc». Nu le iubește în sens rău, pentru a se lăsa stăpânit de ele, pentru a pătimi în legătură cu ele.

de Prea Curatele Taine mai mulți ani ?» Și eu, înapăimîntîndu-mă de neputința de a răspunde, taina a rămas nedezlegată ⁴⁸⁸³³¹.

Să cercetăm, să măsurăm și să observăm ce fel de plăcere ne vine în timpul cîntării de psalmi de la dracul curviei, și ce fel, din cuvintele Duhului și din harul și puterea aflătoare în ele. [...]

Socotesc că nu trebuie să se numească cineva nicicum sfânt, înainte de a preface în loc sfânt pămîntul acesta (trupul ?), dacă e cu puțință să-l prefacă.

[...]

Am văzut pe unii ce s-au desfătut (cu mîncări), fără să fie războiți îndată. I-am văzut mîncînd împreună cu femeii și petrecînd cu ele și neavînd în acele clipe nici un gînd rău. Și amăgindu-se, s-au încrezut în ei și n-au mai avut nici o grijă, socotind că au pace și siguranță în ei. Dar deodată au pătimit vătămarea în chilie. Care vătămarea ? Cea care ne vine trupește și sufletește numai nouă, cînd ne aflăm singuri. Cel ce a fost încercat, știe aceasta. Dar cel ce n-a fost încercat, nu trebuie să știe ⁴⁸⁷.

In vremea aceea ajutor bun îi este sacul, cenușa, starea în picioare toată noaptea, mulțumirea cu pîine, limba arsă și cu măsură răcorită, așezarea în cosciuge și, înainte de toate, smerenia; și, dacă e cu puțință, ajutorul unui părinte sau al unui frate sîrguincios, bătrîn cu cugetul ^{488 332}. Căci ar fi minune să se poată mîntui din ocean o corabie singură. Aceeași cădere pricinuieste unuia o osîndă însutită față de cea săvârșită de altul: după felul (celui ce o săvârșește), după loc, după înaintare și după alte multe ⁴⁸⁹ [...]

Dracii îl războiesc cumplit pe cel ce se liniștește (pe sihastru), ca, nefolosindu-se acesta cu nimic din pustie, să vină în lume. Dar pleacă de la noi care petrecem în lume, ca simțindu-ne nerăzboiți în ea, să rămînem cu cei din lume ⁴⁹³.

---

³³¹483. «Erezia este o abatere a minții și o slujire a lumii. De aceea e greșeală. Dar curvia abate toate simfîrile și puterile trupului și ale sufletului și preface și corupe chipul și asemănarea zvîrlindu-le în nimic. De aceea e și numită cădere». Alta : «Ereziile sînt din mândrie, curviile din dulce pătîmire. Cei dintâi se îndreaptă prin smerenie, cei de al doilea prin greaua pătîmire». Ed. 1970 : «Nu a lăsat nedezlegată întrebarea, pentru că e de nedezlegat, ci cu voia, pentru o iconomie mai adîncă. Căci cui nu-i este vădit că a cădea în erezie e lucrul cel mai greu dintre toate la Dumnezeu și la oameni ? Dar fiindcă patima curviei, ca una ce se sîdește în fire și exercită o mare tiranie prin plăcere, se reîntoarce ușor și adeseori atrage pe oameni și-i face să lunece și după pocăință, de aceea cel ce a curvit e oprit pentru ani de la Sfintele Taine, ca să nu se întoarcă iarăși la vîrsătura sa și să i se facă grea îndreptarea; și pentru a sădi frica în toți, ca să lupte împotriva patimii cu toată puterea. Iar rostogolirea în erezie este o patimă și o neștiință sufletească ce se ivește mai mult din rătăcire sau din iubirea de stăpînire, sau din slava deșartă. Dar după trezirea celui ce a suferit de ea, acela nu mai are război din partea ei, sau tulburare din partea firii. Deci ce nevoie e să-i fină pe aceștia departe de pragurile bisericilor ? Se mai poate spune și altfel: că scopul celor ce povățuiesc, învățînd și tîmăduind, este să taie din rădăcina răului, ca să nu răsără iarăși. De aceea nu se mulțumesc numai cu înlăturarea răului, ca la cei ce s-au abătut de la dogme, sau au înclinat spre erezie, ci rînduiesc și un timp, cum e obiceiul acriviei (stricteții n. tr.), ca cei ce au curvit să uite de plăcerea urâtă. Căci cel ce a curvit, deși știe că lucrul e rău, totuși e atras de plăcere, din lipsa frînelor; el nu rătăcește din neștiință. Răul ereziei stă numai în suflet. Dar curvia, pornind din sufletul liber, a umplut trupul de stricăciune din pricina păcatului.

(vă dați seama ce mare primejdie se află în învățăturile Părintelui Arsenie Boca în care se însoțește această stricăciune a curviei, prin desființarea frînelor asociată cu răul ereziei? Cine mai poate întoarce pe unul ca acesta cînd s-a stricat cu totul și crede că își lucrează prin omorîre mîntuirea? – n.n.) Apoi cel ce, luptînd în chip natural, întoarce pe cineva din erezie, odată cu întoarcerea l-a și curățit. Dar cel ce se întoarce din curvie are nevoie de timp, de lacrimi și de post, ca să se șteargă plăcerea întipărită în el și să vindece rana păcatului care s-a întipărit în trup și să facă mintea nefurată și neînclinată spre ea, prin uitarea îndelungată. Dar dacă rămân amîndoi nepocăiți, nu vor avea aceeași osîndă», ci, ereticul, una mai mare. (oare cît timp de pocăință i-ar fi trebuit Părintelui Arsenie Boca ca să se vindece, avînd în vedere că și înaintea morții a fost înconjurat de femei și de aleasa inimii lui? Dar oare din erezie s-a întors? – n.n.)

³³² 487. «Deci trebuie ocolită orice convorbire cu femeile, ca putînd duce la o slăbire a frînelor. Iar dacă aceasta e cu neputință din anumite trebuințe, sau pentru grija de săraci, trebuie vorbit căutînd cu capul în jos, căci multora, sau aproape tuturor celor biruiți de frumusețea femeilor, le-a venit moartea prin ferestre, cum l-a luat în stăpînire și pe marele prooroc și împărat (David) cînd a privit spre baia aceea aducătoare de moarte».

488. Ni s-a povestit despre călugări din mînăstirile din Moldova care dormeau în sicrie. «Căci și sicriile ajută la scăpare de ispită. Dar totul este smerenia, căci sicriul este spre smerenie. Pe lîngă aceea, să avem și pe un frate dintre cei nevoitori, împreună-rugător».

Unde sîntem războiți, acolo luptăm fără îndoială și noi, cu tărie, cu vrăjmașul. Căci cînd nu luptăm noi împotriva lui, ni se face și el prieten^{494, 333}

Petrecînd pentru un timp în lume pentru vreo trebuință oarecare, sîntem acoperiți de mîna lui Dumnezeu, poate pentru rugăciunea părintelui nostru și ca să nu se hulească și Domnul prin noi. Dar uneori nu sîntem ispitiți și din pricina nesimțirii și a faptului că avem de mai înainte multă cercare și saturare din cele văzute, vorbite și făcute. Sau, poate dracii se de-părtează și ne părăsesc pe noi de bună voie, făcînd să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.

Ascultați și o altă meșteșugire și viclenie a acestui amăgitor, toți cei ce v-ați hotărât să vă deprindeți în neprihănire, și păziți-vă ! Mi-a istorisit careva dintre cei ce au suferit cercarea vicleniei, că de foarte multe ori dracul trupurilor se retrage cu desăvârșire, insuflînd călu-gărului o evlavie la culme, ba poate punînd în mișcare în el și izvor de lacrimi în timpul cît șade cu niște femei și vorbește cu ele, sfătuiindu-l să le îndemne să gîndească la moarte, la judecată, la neprihănire. Aceasta pentru ca, nenorocitele, câștigate prin cuvînt și prin pre-făcuta evlavie, să alerge la lup, ca la păstor. Și apoi născîndu-se obișnuința și îndrăzneala, nenorocitul să sufere căderea.

Să fugim, ca să nu vedem, nici să auzim de fructul din care ni s-a poruncit să nu gustăm. Căci m-aș mira să ne socotim mai tari ca proorocul David. Acest lucru este cu nepu-tință^{495, 334} *Afît de înaltă și de mare e lauda neprihănirii, că unii dintre părinți au îndrăznit să o numească nepățimire.*

Spun unii că e cu nepuință să se numească cineva curat (neprihănit) după gustarea păca-tului. Dar eu spun : «E cu putință și ușor celui ce voiește să altoiască măslinul sălbatec cu cel bun» (Rom. 11, 22). Dacă i s-ar fi încredințat cheile cerului celui feciorelnic cu trupul (apost-olului Ioan), poate ar fi dogmatizat bine cei amintiți înainte. Dar dacă nu, să-i rușineze pe ei cel ce avea soacră și s-a făcut neprihănit și poartă cheile împărăției (Petru).

Multe chipuri are șarpele trupurilor. Celor necerțați le insuflă să facă numai încercarea și să înceteze apoi. Iar pe cei cerțați îi stârnește ticălosul iarăși spre cercare prin amintire. Mulți din cei dintâi sînt nerăzboiți din necunoașterea răului; dar cei de al doilea suferă multe supărări și războaie, ca unii ce au trecut prin cercarea acestei urăciuni. Dar de multe ori se întîmplă și dimpotrivă. [...]

Domnul cel bun arată multă purtare de grijă față de noi și prin aceea că înfrînează pe femeie cu frăul rușinii. Căci dacă ea s-ar năpusti spre bărbat, nu s-ar mîntui nici un trup (aceasta să fie oare pricina că Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a putut rezista răpirii de către Maica Zamfira? Sau a suferit o părăsire ca să se trezească din închipuirea de sine? – n.n.).³³⁵ – n.n.]

Această uniune sexuală mistică presupune întotdeauna continența sexuală.

"Să nu uităm că maithuna nu trebuie niciodată să se încheie cu o emisie seminală: boddhicitam notsrjet, sāmānta nu trebuie emisă, repetă textele[4]. Altfel yoghinul cade sub legea Timpului și a Morții, ca orice desfrînat de rînd (cf. Duha-kosha de Kanha, strofa 14; H.Y.pr., III, 88; etc.)"[5] [iar dacă nu emite sāmānta, se cheamă că e desfrînat de top,

³³³ 493. «Gîndurile rele își iau ființa din alegerea noastră și din reaua lucrare a dracilor. Iar cele bune din fire — căci am fost făcuți buni —, din alegere, datorită libertății, și din îndemnul îngerilor. Deci cele rele își iau ființa din două izvoare, iar cele bune, din trei. Să ne aducem deci aminte de cel ce zice : «Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi» (Iac. 4, 5). Deci să stăruim în nevoiță. Dimpotrivă, nerăzboirea noastră de către el în lume este o viclenie a lui și nu un semn al iubirii de oameni».

494. Cînd sîntem războiți de demoni înseamnă că noi înșine luptăm împotriva lor. Căci cînd nu luptăm împotriva lor, ne sînt prieteni, pentru că facem prin noi înșine ceea ce le place lor.

³³⁴ 495. «Privește aci folosul mutării dintr-un loc. Căci Duhul Sfînt învățînd pe părinți că cel ce se nevoiește își poate schimba moravurile din schimbarea locului, aceștia strigă : fugiți de locurile căderilor... Iar amintind de David, părintele se gîndește la căderea lui cu Beersheba». Din Isaac : «Cel ce nu se depărtează de pricinile patimilor, e atras cu voie și fără voie de păcat. Iar pricinile păcatelor sînt acestea : vinul și femeile, bogăția și buna propășire a trupului, nu pentru că acestea sînt prin fire păcat, ci pentru că firea înclină prin ele ușor spre patimile păcatului. De aceea omul trebuie să se păzească cu sîrguință».

³³⁵ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IX, Ed. cit., pp. 225-241.

deși ajunge la idealul Părintelui Arsenie Boca care este „acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă” – n.n.]

Panchatattva[modificare | modificare sursă]

Mithuna, India, perioada Gupta , sec.5 e.n., teracotă.

Tattva în Yoga sau mahabhuta în Ayurveda, sunt două cuvinte sanscrite ce se traduc prin "elemente" sau "realități", panchatattva sau panchamahabhutas însemnând cele 5 elemente fundamentale considerate a sta la baza creației în diferite cosmologii: pământul, apa, focul, aerul și eterul.[6][în realitate materia este formată de 4 stihii (eterul este tot una cu focul), după numărul celor 4 Evanghelii și 4 piroane înfipte în Trupul lui Hristos:

Trebuie să se știe că sunt patru elemente: pământul, care este uscat și rece; apa, care este rece și umedă; aerul, care este umed și cald; focul, care este cald și uscat. [...]

Unii au socotit că cerul înconjură universul în formă de cerc, că este în formă de sferă și ori din ce parte l-ai privi el este partea cea mai înaltă, iar partea de la mijloc a locului cuprins de el este partea cea mai de jos. Corpurile ușoare și fine au primit de la creator partea de deasupra; iar cele grele și care trag în jos, locul cel mai de jos, care este mijlocul. Elementul cel mai ușor și care tinde cel mai mult în sus este focul; acesta, spun ei, este așezat îndată după cer, și îl numesc eter. După el, mai jos, este aerul. Pământul și apa, însă, pentru că sunt mai grele și tind mai mult în jos, atârnă în partea cea mai de la mijloc³³⁶. Hindușii fiind insuflați de demoni sunt înșelați și mincinoși– n.n.]

Cele 5 componente ale ritualului tantric au fost asociate cu aceste cinci elemente fundamentale [vor să facă să pară că ritualul tantric este firesc. În realitate este după numărul celor 5 simțuri, arătând că vrea să cucerească pe om „prin cele 5 ferestre prin care intră moartea”, după cum le numesc Sfinții Părinți, adică prin simțire – n.n.]

probabil și pentru a sugera importanța și plenitudinea acestui ritual al carui scop este și activarea și amplificarea acestor energii lăuntrice corespunzătoare elementelor. Fiecare astfel de element corespunde deasemenea primilor cinci centrul energetici, iar asocierea celor cinci componente ale ritualului cu cele cinci elemente nu este întâmplătoare, fiecare se consideră că activează la nivel subtil unul din elementele cu care este asociat, respectiv unul din cele cinci vayu [în realitate cele cinci năluciri pe care le induc dracii stimulând prin atingere cele cinci simțuri dând omului tot atâtea vaiuri! – n.n.] (*curenți energetici sau energii asociate fiecărui centru energetic cu rol în funcționarea corpului fizic*) principale.[7]

Ritualul se mai numește și Panchamakara(cei 5 M), cele cinci componente începând cu litera M.

mudra (semințe prăjite) - corespunde elementului pământ

matsya (peștele) - corespunde elementului apă

mamsa (carnea) - corespunde focului

madya (vin) - corespunde elementului aer

maithuna (uniunea sexuală) - corespunde eterului [vedem cum se coboară din ce în ce mai mult în robia poftelor de la plăcerea de sine că ești mare postitor prin semințele prăjite, la plăcerea cea mai intensă a împreunării trupului, prin cei 5M mândrie, moleșeală, mânie, mahmureală, muieri – n.n.]

Deși în cultura occidentală consumul cărnii și vinului este ceva comun, în India componentele ritualului tantric au făcut ca acesta să fie considerat secret și destinat numai anumitor inițiați, vira, care să fie capabili să își controleze fînța chiar și în cele mai grele condiții. [adică banchet cu carne, vin și femei. Grele condiții ca să rezisti... – n.n.]

Ritualul pune accentul și pe un alt aspect important al tantrei, latura ei alchimică.[8] *Vira este cel care reușește să își controleze și stăpânească fînța consumând carnea (care se consideră că impurifică), bând vin sau băuturi alcoolice(care sunt interzise în sadhana) și implicându-se în fuziune erotică în care trebuie să evite pierderea sămânței (continență sexuală) [dar observați că nu se abține de la plăcerea fuziunii erotice, ci doar de la eliminarea ei, pentru a o lungi – n.n.], etc. Prin acest control și prin puterea interioară și prin purificarea acestor componente în focul ritualului (puja - invocarea divinității, recitarea rugăciunilor, etc) [adică invocă pe dracii poftelor și îngâmării, tot tacâmul –*

³³⁶ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 60, 42.

n.n.] toate aceste energii inferioare sunt transformate (transmutate, alchimizate) și în loc să fie motiv de perturbare și decădere, ele devin un suport energetic care întărește ființa. [cu puteri diavolești, de care este plin yoghinul și cel ce face ghicitorii și minuni prin hipnoza maselor – n.n.] [9]

Aceasta ne amintește de sămânță sădită în crăpătura unei roci și de principiul general tantric al transformării substanțelor otrăvitoare în energii vitale, „în vene și artere” [perversiuni mentale diavolești ca să îi facă să se otrăvească – n.n.] . Probabil că de aceea s-a afirmat că utilizarea rituală a băuturilor alcoolice în contextul panchatattva întinerește [citește îi face fără minte ca pe tineri – n.n.] pe cei bătrâni; mâncatul cărnii dezvoltă mintea [afumă mintea cum spun Sfinții Părinți, dându-i cugetare trupească – n.n.], amplificând energia și forța launtrică; și că mâncatul peștelui restabilește energiile creatoare [putând deveni ca un „pește”, pentru a mijloci împreunarea cu femeile la alții, cum fac gurușii – n.n.] .

Este clar acum că panchatattva reprezintă un ritual sacru rezervat virașilor, el netrebuind să fie popularizat sau practicat de către cei care sunt pashu (mai ales în privința sexualității și alcoolului) [pentru a face pe practicant să cadă la cea mai deplină pierzare: că este un ales – n.n.] . Acest lucru este valabil și pentru variantele buddhiste și hinduse ale acestui ritual. [10] Julius Evola, *The Yoga of Power*³³⁷

În Orient - Maithuna [modificare | modificare sursă]

Templul Khajuraho, India

Practicile sexuale inițiatice sau ritualice au în Orient rădăcini foarte vechi, unii ceretători susținând ca vechiul cult al Zeiței și cultul simbolurilor falice sau ale yoniului (în fapt shivalinga este un lingam în interiorul yoniului , reprezentând uniunea amoroasă) au origini prevedice, [în realitate ele au origini înainte de potop, de când fiii lui Set au încălcat ascultarea de Adam și de Set (care pentru strălucirea slavei ce o avea în urma răpirii în cer era numit Dumnezeu după har) și, nepăzindu-și ochii, s-au aprins de poftă față de fiicele lui Cain neținând cont că erau lipsite de evlavie, duceau o viață trupească și invocau demonii, împreunându-se nelegiuit cu ele. Ele au născut monștri (ca o învățătură rânduită de Dumnezeu pentru noi) că cei care au dreapta credință și sunt învățați de părinți virtuoși, dar cad în păcat, fac un rău mai mare decât cei care fiind educați păcătoș lucrează la fel. Aceste învățături ale fiicelor lui Cain (numite fetele oamenilor), le-a transmis Ham mai departe și constituie, alături de învățăturile nelegiuite ale lui Nimrod, baza hinduismului, elenismului și întreg păgânismului, dezvoltate mai apoi de alte învățături directe demonice, constituind misteriiile cultelor inițiatice:

Gen 6:2 Văzând fiii lui Dumnezeu pre fetele oamenilor că erau frumoase, ș-au luat lor femei din toate care au ales. 3 Și au zis Domnul Dumnezeu: nu va rămânea Duhul meu în oamenii aceștia în veac, pentru că trupuri sunt și vor fi zilele lor o sută și douăzeci de ani. 4 Și erau uriași pre pământ în zilele acelea; și după aceia când intrau fiii lui Dumnezeu la fetele oamenilor și le nășteau lor, aceia erau uriași, din veci oameni numiți. 5 Iară văzând Domnul Dumnezeu că s-au înmulțit răutățile oamenilor pre pământ, și cum că fiecare cugetă în inima sa cu deadinsul la răutăți în toate zilele, 6 I-au părut rău lui Dumnezeu că au făcut pre om pre pământ, și s-au căit. 7 Și au zis Dumnezeu: pierde-voiu pre omul pre care l-am făcut de pre fața pământului, dela om până la dobitoc și dela cele ce se târăsc până la pasările cerului, pentru că-mi pare rău că i-am făcut pre ei. – n.n.]

respectiv în culturile Mohenjo Darro și Harrapa . [4]

Maithuna, templul Lakshmana , Khajuraho, Madhya Pradesh, India.

Această teorie este susținută și de prezența unui corpus de texte erotice inițiatice mare, chiar și cele vulgare păstrând în China o amprentă inițiativă, spre deosebire de celelalte literaturi erotice, cum ar fi cele occidentale, romane, grecești sau medievale. Acest tip de texte în India este reunit sub sintagma Kamashastra și conține anumite tratate despre erotism deasemenea unice, cum ar fi Kama Sutra. Aceasta literatură erotică inițiativă este susținută de răspândirea acestei viziuni în artă și cultură, cum ar fi în India aceste temple uriașe împodobite cu nenumărate statui ce abordează această temă a sexualității

³³⁷ <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Maithuna>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

sacre:Khajuraho, Konark dar și altele.[5] **În ciuda acestei aparente dezinhibiții sexuale, societatea hindusă tradițională a ultimelor secole este chiar mai puritană decât cea creștină occidentală.** [probabil în privința emisiei seminale, în rest făcând un desfrâu religios și aducând jertfe organelor genitale, ridicate la rang de altare. E adevărat că și creștinismul occidental ajunge la o perversiune mai mare, sublimându-și desfrâul la plăcerea de sine cu amăgirea că slujește fecioriei în numele lui Hristos. Părintele Arsenie Boca le unește pe amândouă aceste curente, atât în viața sa, cât și în învățăturile sfinției sale, atât scrise, cât și pictate – n.n.]

Despărțite doar de culmile Himalayei,cele două mari culturi, India și China, au schimburi și influențe culturale și religioase ușor de observat, și în acest sens, despre legătura dintre tantrism și taoism, Eliade [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] spune:

"Se poate decela, în practicile sexuale daoiste, o anumită influență indiană, în special aceea a tantrismului de <<mâna stângă>>, care elaborase o metodă yogină de a obține oprirea atât a respirației, cât și a emisiei seminale. Ca și în tantrism, terminologia sexuală daoistă se referă atât la operații mentale, cât și la experiențe mistice, deopotrivă."[6]

Tantrism[modificare | modificare sursă]

Una din cele mai cunoscute sculpturi erotice ce aparține complexului de la Khajuraho, Madhya Pradesh, India integrat în patrimoniului mondial UNESCO

*Așa cum în creștinism există cele două căi prin care se consideră că se poate obține mântuirea,[7] cea monastică și cea familială, la fel Tantra spune că există două căi prin care se poate obține moksha sau eliberarea finală. **Calea mâinii stângi (Vamachara), ce implică sexualitatea, și calea mâinii drepte(Dakshinachara), cea a abstenenței(brahmacharya).** [pe cât de departe este viața în familie Ortodoxă (în care domnește înfrânarea, fiind o călătorie plină de jertfă și dragoste duhovnicească între parteneri, spre obținerea lină a fecioriei) de calea mâinii stângi, cu mult mai departe este monahală (prin lucrarea fecioriei minții care este smerita cugetare în adevăr) de calea abstenenței hinduse, în creștinism nedorindu-se eliberarea finală sau moksha, ci asemănarea cu Tatăl (fecioria duhovnicească) sau mântuirea.*

Astfel, în Vamachara, maithuna este actul sexual propriuzis, ritualic , adus ca ofrandă(consacrat), fiind o componentă a ritualului numit Panchatattva (ritualul celor cinci elemente). Practic acest fel de ofrandă (Puja) nu diferă de celelalte feluri de puja decât prin introducerea maithuna (uniunii sexuale), care este adusă ca ofrandă alături de celelalte elemente. În acest sens am putea spune că celelalte elemente au mai degrabă rolul de a sugera transformarea actului sexual în sine în ofrandă, prin asociere, altfel, aducerea hranei ca ofrandă este un element comun tuturor religiilor.

Mai ales tantrismul mâinii stângi[8] este o cale destul de controversată în raport cu hinduismul ortodox, și pentru că implică uneori invocarea unor divinități al căror cult este mai puțin răspândit - putem vorbi fie de tantrizarea anumitor divinități ale panteonului hindus (cum ar fi Kali, Ganesha, etc), fie de promovarea anumitor forme specifice ale acestor divinități (cum ar fi Sadhashiva pentru Shiva) - și implicarea inițiatului în ritualuri uneori în totală opoziție cu prescripțiile cultului religios clasic hindus, cum ar fi meditația în cimitire sau terenuri de incinerare [de unde apare și necrofilia – n.n.], permișiunea de a te angaja în acțiuni și activități prohibite sau considerate a fi păcate în tradiția ortodoxă, cum ar fi adulterul, consumul de carne într-o societate declarat vegetariană, orgii sexuale, și chiar și altele și mai "scandaloase" după cum și Mircea Eliade [sursa sigură a Părintelui Arsenie Boca – n.n.] arată:

Calea pe care o propovăduiește tantrismul este, cel puțin în aparenta, o "cale ușoară". Unul din primele tratate buddhiste, Guhyasamaja Tantra, afirmă hotărât că: "nimeni nu reușește să dobândească perfecțiunea prin operații grele și plictisitoare; dar perfecțiunea poate fi dobândită cu ușurință prin satisfacerea tuturor dorințelor(ed Bhatacharyya, Gaekwad's Oriental Series, vol 53, Baroda, 1931, p. 27. Același text precizează că excesul, desfrâul sunt permise(de exemplu să mănânci orice fel de carne, inclusiv carnea de om, p.26 etc.), că tantricul poate ucide orice animal, că poate minți, poate fura, poate comite adulter etc. (p.120).[9] [de aici se înțelege și de ce a obținut fără efort, doar în 66 de zile cât s-a ocupat de aceasta la Sfântul Munte Părintele Arsenie Boca inițierea în puterile demonice,

evitând calea grea și plictisitoare (pentru sfinția sa) a ascultării și osteneții cu multe sudori a luptei împotriva iubirii de sine și interesului personal – n.n.]³³⁸

Explicația filozofică a unui astfel de comportament ține de identitatea contrariilor care sunt dizolvate fie în substratul cosmologic care este considerat a fi Vidul [vedeți ce frumos se dau pe față stările obținute în timpul împreunării ca fiind VID care absoarbe mintea și nimicește cât mai mult din persoană? – n.n.] (Sunya), fie în sursa unică supremă, Brahman sau Dumnezeu. [vedeți că această stare cumplită de îngropare a chipului în noroiul simțirii este numită dumnezeul hindus, și la ea se ajunge prin depersonalizare? – n.n.] [10] [11]

Totuși această cale tantrică nu este prescrisă tuturor ci doar anumitor ființe care au înclinație pentru ea, numite vira.[12] Pentru ceilalți și în afara ritualului, textele vedice interzic cu strictețe și consumarea vinului și uniunea sexuală mai des decât odată pe lună. [și atunci cum pot fi comparați chiar numai din punct de vedere trupește cu monahismul, care implică din start votul fecioriei? – n.n.] [13]

În Vamachara, continența sexuală este o componentă fundamentală, intrinsecă ritualului, după cum toate tratatele de specialitate arată. În fapt continența sexuală ia locul brahmachariei sau abstenenței din calea mâinii drepte sau din tradiția ortodoxă. Tocmai de aceea în calea mâinii stângi este o considerată o regulă foarte importantă reprezentând, tehnic și fiziologic, esența acestei căi ce implică sexualitatea.

Importanța acestei reguli ține se pare și de anumite implicații fiziologice ale pierderii sau păstrării sămânței. Aceste aspecte fiziologice sunt subliniate în toate formele de continență sexuală, și occidentale și orientale, tantrice sau taoiste. Inițiatul se străduiește să obțină continența sexuală, păstrarea sămânței, transmutarea și sublimarea ei, pentru a obține o sănătate de fier, viață lungă, vitalitate și virilitate, charisma și chiar siddhisuri(puteri psihice sau paranormale). [vedeți că mândria că ar face cine știe ce performanță, apărută în urma forțării trupului supraexcitat ca să nu emită sămânța, duce pe om la deschiderea simțurilor, intrarea în lumea necurată nevăzută și căpătarea de puteri diavolești prin asemănarea cu ei, căci și ei deși participă cu multă plăcere la necurățiile oamenilor, hrănindu-se din ele, dar totuși nu emit sămânță? – n.n.] [14] [15]

Yoghinul care își ține sămânța învinge moartea. [care yoghin n-a murit cu trupul, și încă de viu cu sufletul? – n.n.] Așa cum eliminarea lui bindu duce la moarte, tot astfel reținerea lui duce la viață. Hatha-Yoga-Pradipika 3:85 [16]³³⁹

Vedem, așadar, că nu orice control al voinței este duhovnicesc, deși Părintele Arsenie Boca o căuta cu orice preț, indiferent de religia care i-o oferea:

Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistică comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Calcutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.³⁴⁰

Chiar dacă Părintele Arsenie Boca nu a practicat Tantra Yoga, ci doar Hatha Yoga, după cum mărturisesc chiar admiratorii sfinției sale, aceasta nu-l face neatins de mentalitatea desfrânată păgână, asemenea lui Origen, cel ce a masecat elenismul și l-a introdus în creștinism (de aici și credința lor comună în preexistența sufletului). Întreg hinduismul și toată yoga, care este ritualul lăuntric al lui de îndulcire senzuală

³³⁸ ^ M. Eliade, Tehnici de Yoga, 2000, cap. IV, tantrismul, p. 147.

³³⁹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Continen%C8%9B%C4%83_sexual%C4%83#Tantrism>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

³⁴⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11-13.

sau inteligibilă de sine (echivalentul demonic inversat al pocăinței și rugăciunii lui Iisus), are ca esență plăcerea de sine (sublimată sufletească sau nesublimată trupească). Aceasta produce o răpire tâlhărească a minții în senzațiile trupului și imaginație, schimbându-i preocupările și lucrarea de la întărirea persoanei prin libertatea cunoașterii jertfelnice și stăpânirii firii, la o depersonalizare forțată prin cultivarea tehnică a absorbției ei. Iar acest jaf înarmat se manifestă și exprimă cel mai pregnant prin plăcerea sexuală (care este simbolul, expresia și sentimentul sublimat prezent chiar în slava deșartă sau „malahia sufletească” sau „curvia sufletească în sine însuși” prin admirația de sine):

*Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. [iar deosebirea între creștin obișnuit și unul inițiat – n.n.] **Îți asigură însă un control nervos desăvârșit.** [ce control nervos poate fi, când te asemeni cu un dobitoc? Iar controlul voinței în locul umilinței. – n.n.] **Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...”** [părinții de la Optina recomandă să nu te gândești la durerea picioarelor, nici măcar pentru poziția normală de a sta în picioare, în locul de a te strădui cu toate puterile nerisipite a fi atent ca mintea să nu se împrăștie de la Domnul Hristos. Ne gândim ce ar fi spus de poziția ridicolă, care forțează trupul, absorbind cu putere mintea prin durerea de spate și articulații și prin înțepenire? De aceea Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, făcând o sinteză din Sfinții Părinți recomandă o altă poziție, care reunește o suferință delicată a inimii, echilibrată, doar cât să ajute mintea să fie luată de la împrăștierea simțirii și imaginației, dar care nu o transportă la împrăștierea simțirii amorțirii picioarelor. Iar poziția trupului, după Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov transmite o stare și sufletului. De aceea în rugăciunea lui Iisus luăm o poziție oarecum circulară, ca să imprimăm minții o mișcare circulară, iar nu o poziție de cocostârc, ca să avem minte ca o găină, pardon cocostârc:*

Cum se întoarce mintea în inimă

Acum îți voi spune, Stăpâne al meu, cum se cuvine să-ți păzești mintea - adică [îți voi spune] lucrarea minții - și inima ta. Îți este cunoscut faptul că întreaga lucrare a ființei tale este în mod firesc atrasă către ea însăși, către puterea ei lucrătoare, către care se întoarce, cu care se unește și în care se odihnește. De aceea și Prea Sfinția ta, deoarece ți-ai eliberat lucrarea minții — care lucrează prin creier, după cum mai înainte am arătat - de toate lucrurile cele dinafară, lumești, prin păzirea organelor simțurilor și a imaginației tale - despre care am discutat puțin mai înainte -, normal este ca acum să o întorci spre ființa și puterea ei [spre ea însăși]. Și iar zic: se cade a-ți întoarce mintea ta în inima ta, care este unealtă a ființei și a puterii minții - după cum iarăși mai sus s-a zis - și a privi [cu ochii] cei gândiți omul cel lăuntric. Această întoarcere a minții se obișnuiește să se facă la noii începători - după cum învață dumnezeieștii Părinți trezvitori - prin plecarea capului spre partea stângă și prin rezemarea bărbii asupra pieptului.³⁴¹

– n.n.]

Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantre sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii. [ba chiar poziția, după cum s-a dovedit din Sfinții Părinți, mai sus, te duce la a rosti rugăciunea piciorului. Ce dăunător a vorbi la oameni despre un subiect când nu ai nici cunoștințe din Sfinții Părinți, nici experiența practică. – n.n.]

³⁴¹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 247.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu³⁴². Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. [ce contradicție. Nu i-a fost păgubitoare, ba ia fost. Noi am adăuga că a fost mult păgubitoare, deschizându-i simțurile și apetitul pentru vedeniile demonice de care a fost robit toată viața – n.n.] Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească [un delicat... necruțător. Un bici al lui Dumnezeu cu cârlige de sfâșiat carnea sufletului, împodobite cu... danteluțe – n.n.] și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta. [primise capacitatea extrasenzorială și inițierea în puteri paranormale prin Yoga, desăvârșită în mod pervers la Sfântul Munte. Ce interesant cum ucenicii care îl admiră și îl laudă îi dezvăluie căderile prezentate ca sfințenie, mai mult ca cei care îl combat. Mat 11:15 Cei care au urechi de auzit, să auză. – n.n.]

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.³⁴³

În prim-plan, zeul Rama și fratele său Laxman aduc jertfa zeilor, în fața lor se află „Jertfelnicul” împodobit cu flori: este de fapt reprezentarea lui Lingam și Yoni, care întruchipează organele genitale masculine și feminine și care simbolizează împreună puterea creatoare. Ca în majoritatea religiilor idolatre, adorarea falusului ocupă și în hinduism un loc aparte.

Marele zeu Shiva este reprezentat aici împreună cu soția sa Paravati. În planul apropiat al imaginii, împodobit cu flori și având încolăcit în jurul său un șarpe, se află „jertfelnicul” - Lingam și Yoni. El simbolizează organele sexuale masculine și feminine ale zeului Shiva și, respectiv, ale zeiței Paravati. Așadar, în spate sunt reprezentate prototipurile (zeii), iar în față simbolurile lor (Lingam-Yoni), care se află expuse în toate templele hinduse. Deasupra acestora își lasă credincioșii ofrandele în timpul venerării. De altfel, ele se găsesc de vânzare și în comerț³⁴⁴

Aceasta. este amăgirea de sine ! Aceasta este inselare ! Ea a luat ființa din pareri mincinoase; parerile mincinoase au luat nastere din simțurile gresite împartasite de cartea cu pricina. În aceasta carte traiește și din aceasta carte rasuflă ungera duhului celui viclean, care îi lingusește pe cititorii ei, imbatându-i cu otrava minciunii, otrava indulciturii cu mirodeniile subtile ale semetei cugetării, slavei desarte și patimii dulcetii. Cartea îi poartă pe cititorii săi drept spre partasia cu Dumnezeu, fără a-i curăți, mai înainte, prin pocainta: de aceea și stărneste o deosebire aplecare spre ea în oamenii patimasi, care nu au batut cararea pocaintei, care nu au fost preveniți cu privire la amăgirea de sine și la inselare, care nu au luat povata din învățătura Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, cum să vietuiască după legea duhovnicească. Cartea lucrează cu putere asupra sangelui și nervilor, îi atata - și de aceea ea place cu osebire oamenilor robiți simțurilor: de aceasta carte poți să te indulcești fără a te lepada de despartirile grosolane ale simțurilor. Cugetarea semeată, subțirea patimii a dulcetii și slava desartă sunt infatisate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecându-și dezmatul în forma subțire a lucrării sale, oamenii trupesti cad în extaz de atata betie, de desfatarea capată fără de osteneală, fără lepadare de sine, fără pocainta, fără rastignirea trupului cu patimile și poftele” (1 Galat.5, 24), prin lingusirea stării de cadere.

³⁴² Părintele Zosim Oancea [n.n.].

³⁴³ Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxă Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

³⁴⁴ Dyonyssios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 214-215.

Manati de orbirea si de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocesti in patul unei iubiri si mai nelegiuite, care domneste in casa de desfranare a duhurilor lepadate. O oarecare persoana, apartinand, dupa starea ei pamanteasca, societatii inalte si cultivate, iar la aratare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit in urmatorul fel despre o luterana raposata, socotita ca sfanta de catre aceasta persoana: "Il iubea pe Dumnezeu cu patima; se gandea numai la Dumnezeu; Il vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia si "Urmarea", care este o a doua Evanghelie. Aceasta sentinta exaltata a fost rostita in limba franceza, atat de potrivita pentru scena: "ele aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu a Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

In aceste cuvinte a fost infatisata tocmai acea stare in care sunt adusi cititorii si cinstitorii "Urmarii". Intocmai, in duhul sau, cu aceasta fraza este sentinta vestitei scriitoare frantuzoaice, dna de Sevigne, in legatura cu vestitul poet francez, Racine cel batran. "Il iubeste pe Dumnezeu - si-a ingaduit sa spuna d-na de Sevigne - asa cum isi iubea mai inainte amantele". „Il aime Dieu, comme il amait ses maitresses".³⁴⁵

De aceea propovăduirea plăcerii împreunării trupești ca sursă de sănătate nu este numai a hinduismului, ci și a ereticilor apuseni mai subtilă (sub formă de dezmaț subțire al îndulcirii din slava deșartă, prin falsa evlavie benchetuită în casa de toleranță a duhurilor lepădate), de tip latin și uniatic, dar și mai grosolană (sub forma trupească) a scientologilor „orgonomi”, care ca și Părintele Arsenie Boca, își întemeiază credința antropologică pe o răstălmăcire a științei:

Orgonomia

Autor: Camelia Airinei

Orgonomia

Orgonomia este stiinta - ramura a terapiei reichiene - care studiaza energia orgonica si relatia intre aceasta si starea de sanatate a fiintei umane. [am spune mai degrabă neștiința orgiilor – n.n.]

*Energia orgonica a fost descoperita de psihanalistul Wilhelm Reich³⁴⁶ (contemporanul si, pana la un punct, colaboratorul lui Freud), in urma unor experimente si observatii indelungate. [vedeți, tot experiența personală, ca la Părintele Arsenie Boca. Acest psihanalist a fost și închis datorită dezmațurilor scandaloase, chiar și pentru desfrânații occidentale – n.n.] Este vorba despre **acea energie vitala, organica, cosmica si primordiala, ce radiaza din tot ce este viu sau neviu. Aceasta energie este eliberata si in timpul orgasmului sexual si are puterea de a elibera fiinta umana de angoase, aducandu-i fericirea. [ce nefericiți trebuie să fie oamenii care nu au experiat niciodată adevărata fericire (care este unirea minții cu viața sa, adică înțelepciunea veșniciei), ci o confundă cu plăcerile trupești (adică mult întunecata sfâșiere ce o suferă omul când slujește simțirea). Săracii... – n.n.]***

Eliberarea energiei sexuale readuce echilibrul in organism. [noi am spune, după Sfânta Scriptură că eliberarea de energia sexuală readuce vindecarea (și deci echilibrul) în fire – n.n.] Din diverse motive, energia orgonica este reprimata sau nu se descarca in totalitate la multe persoane, ceea ce produce fenomene patologice in plan fizic si psihic (nevroze). [aici este o contradicție cu Tantra (și dracii se ceartă între ei) care zice că, pentru a fi sănătos, trebuie să nu descarci în totalitate prin orgasm energia orgonică (citește încărcarea demonică prin plăcerea senzuală). De ce capătă nevroze oamenii lumii trupești, care vor să se împreuneze cu femei și nu pot? Ne răspunde Sfântul Apostol Iacov, ruda Domnului:

Iac 4:1 De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Oare, nu de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre? 2 Pofțiți și nu aveți; ucideți și pizmuiți și nu puteți

³⁴⁵ Sfântul Țigăncuș BIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 12005, p. 36.

³⁴⁶ Wilhelm Reich (n. 24 martie 1897 - d. 3 noiembrie 1957) a fost un psihiatru, psihanalist american de origine austriaco-ebraică. A aparținut celei de-a doua generații de psihanalisti după Sigmund Freud și a fost o figură radicală în istoria psihiatriei.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Wilhelm_Reich>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

dobândi ce doriți; vă sfătuiți și vă războiți, și nu aveți, pentru că nu cereți. 3 Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri. 4 Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

Dar mai este și o altă pricină, despre care ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

Cum să sfătuiască duhovnicul pe desfrânați, adulteri, sodomiteni, pe împreunători cu dobitoace și pe cei ce fac malahie

De vei mărturisi desfrânați, sau adulteri, sau sodomiteni, sau pe cei ce se împreunează cu dobitoacele, sau din cei ce fac malahie (onanie) trebuie, duhovnice, nu numai să mustri pe toți aceștia, arătându-le lor că, din cauza patimilor trupești, pierd bunătatea părții celei cuvântătoare a sufletului și se aseamănă cu dobitoacele cele necuvântătoare; ci să-i faci, pe fiecare dintre ei, să-și urască păcatul, să le arăți cât de vătămătoare de suflet este curvia, preacurvia, sodomia, zacerea cu dobitoacele și malahia.

Cine curvește vatămă și strică trupul său, îl supune la multe și nevindecate boli. Pentru aceasta Apostolul Pavel a spus: "Cel ce curvește în trupul său greșește" (1 Corinteni 6, 10). Deci dacă cel ce face acest păcat, este vrăjmaș sufletului său „Iar cel ce iubește nedreptatea, urăște sufletul său” (Psalm 10, 5), **adică cel ce curvește este vrăjmaș și trupului său. Cel ce curvește pierde fecioria, care este o vistierie fără de preț și care, dacă se va pierde odată, nu este chip ca să se mai dobândească vreodată. Atât de mult întunecă mintea omului curvia, încât slăbește voința, mai mult decât oricare alt păcat, nu lasă pe ticălosul lui săvârșitor să se întoarcă spre Dumnezeu și să se pocăiască:** „Nu vor da sfaturile lor, ca să se întoarcă către Dumnezeu, căci duh de curvie este întru dânșii” (Osie 5, 4).

Pentru aceasta cu dreptate a zis dumnezeiescul Isidor acest înfricoșător cuvânt: "Ca neamul omenesc este supus diavolului mai mult prin înverșunarea trupului decât prin alt păcat." Curvia este atât de urâtă lui Dumnezeu, încât numai pentru ea a adus în lume potopul din care n-au scăpat decât opt oameni, și care L-a silit să spună că S-a căit pentru că a făcut pe om. [...]

CANOANELE SFÂNTULUI IOAN POSTITORUL

C a n o n u l 8

Cel ce a făcut malahie, se canonisește patruzeci de zile cu mâncare uscată (adică cu pâine și apă) petrecând și făcând în fiecare zi o sută de metanii.

Însemnare

Malahia este atât de urâtă lui Dumnezeu, încât pentru dânsa a omorât pe Onan, fiul Iudei (care a fost fiu al lui Iacov), pentru că el a fost cel dintâi care a arătat această răutate pe pământ, și de la care s-a și numit malahia "onanie". "Și ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu, rău se arată (zice Scriptura la Facere 38, 10) și l-a omorât pe el" (adică pe Onan).

Socotesc unii dascăli că Dumnezeu atât de mult a urât pe acei mândri filosofi ai elinilor, încât i-a lăsat să se stăpânească de acest păcat, spre pedeapsa închinării lor la idoli, căci cunoscând pe Dumnezeu, nu ca pe un Dumnezeu l-au slăvit. Și se asemuiește aceasta din ceea ce spune dumnezeiescul Pavel 94 [...] despre dânșii: „pentru aceea i-a și dat pe ei Dumnezeu la poftele inimilor lor spre necurăție, ca să se necinstească trupurile lor întru sineși” (Romani 1, 24); unde, prin "trupurile lor întru sineși" a arătat malahia, adică același trup lucrează și pătimește singur întru sine.

Malahia, zice Ioan Scărarul (Cuvântul 15), este desfrânare care se face fără alt trup, prin care a căzut acel mare sihastru, pentru care a zis dumnezeiescul Antonie că mare stâlp a căzut.

Malahia aceasta este numită moarte și pierzare (Cuvântul 15), care totdeauna se află în noi și se poartă împreună cu noi, cu deosebire în vremea tinereților. Pentru aceasta, cu mare greu se depărtează de ea și se pocăiesc cei care au fost prinși odată de ea. Se aseamănă cu o mreajă mare a diavolului și a iadului, cu care a tras lumea spre pierzare, și mulți se prind în ea, dar puțini scapă. Și se bucură inima diavolului pentru vânatul cel mult pe care-l face cu această mreajă și o tămâiază că i-a prins multe bucate și multe suflete - precum spune Avacum (2, 15): "Sfârșit cu undița a smuls și l-a tras pe el cu mreaja (adică lumea a tras-o) și l-a adunat

pe el în năvoadele lui.” Pentru aceasta “Veseli-se-va și se va bucura inima lui, va jertfi năvodului său și va tămâia mrejei lui, căci cu ele îngrașă partea lui și mâncărurile lui alese.”

Mai mult ce să spun? Malahia pricinuieste vătămare veșnică nu numai sufletului, ci pricinuieste vătămare și sănătății trupului. Vătămare sufletului, căci îl lipsește de împărăția cerurilor și îl osândește la munca cea veșnică - precum spune Pavel (I Corinteni 6, 9): “Nu vă înșelați:, nici desfrânații, nici preadesfrânații, nici malahienii, nici închinătorii la idoli... nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”. Deși Sfântul Ioan Gură de Aur și Teofilact i-au tâlcuit pe cei ce fac malahie, că sunt cei ce desfrânează și pătimesc cele urâte ca Sodomitenii, însă mulți alți dascăli au înțeles prin **malahieni pe cei care fac ca sufletul să-și piardă fecioria, care este cel mai de preț lucru din lume și care, dacă se pierde, nu se mai dobândește niciodată, și pentru faptul că îl face să aducă jertfă diavolului prin sămânța trupului său, cum spune un Părinte.**

Pricinuieste și vătămarea trupului, după cum spun doctorii, pentru că malahienii: 1) îngălbenesc. 2) Le slăbește stomacul. 3) Le slăbește vederea ochilor. 4) Pierd glasul. 5) Pierd istețimea și ascuțimea minții. 6) Pierd ținerea de minte. 7) Pierd somnul, fiind tulburați de visuri. 8) Le tremură trupul. 9) Pierd toată bărbăția trupului și a sufletului. 10) Li se întâmplă dambla. 12) Li se întâmplă des scurgere în somn; de multe ori și când sunt treji. 12) îmbătrânesc repede și mor rău și cu ticăloșie.

(vedeți cum strică această plăcere și trupul? Și nu specifică Sfântul Cuvios că este vorba doar de bărbați. Și femeile au scurgerile lor și sunt pomenite mai jos. Cum se deosebește fiziologic masturbarea de împreunarea trupeză, la bărbat? Vădit este că numai prin desimea ei, fiindcă pasionatul de această plăcere mai greu găsește pe un altul cu care să și-o împlinească decât a o face de unul singur. De la această desime vine și stricăciunea mai mare, care devine atât de evidentă prin manifestările descrise de Sfântul Duh prin Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul. Împreunarea trupeză în cadrul căsătoriei este mai rară, dacă se respectă posturile și nu se recurge la planning familial, deci și stricarea firii – suferința în trup, de care ne previne Sfântul Apostol Pavel – se face mai lent, mai puțin sesizabil. Și atunci cum poate cineva să se pună mai presus de Dumnezeu în cunoașterea firii și să decreteze că aduce sănătate împreunarea trupeză? Este evident tocmai de aici, că stricăciunea firii crește proporțional cu desimea satisfacerii acestei poftes trupeză. Dar, după cum vom vedea, și femeile pătimesc aceasta. Și e cu totul anormal să gândească cineva că pentru ca femeia să fie sănătoasă prin împreunare, bărbatul este obligat să se îmbolnăvească. De altfel textul Sfântului Apostol Pavel este foarte clar. El vorbea despre fecioare cruțate de suferința în trup și despre femeile căsătorite care o vor avea, fără excepție. *1Co 7:28* „Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.” Sau mai bine zis vorbește despre suferința și a bărbatului și a femeii, fără excepție deoarece se adresează la plural, iar suferința este provocată de plăcerea trupeză și nu de lipsa acidului glutamic și prezența foliculinei. Și nu spune că vor suferi cei ce refuză împreunarea trupeză, sau abuzează de ea, sau fac doar 3-4 copii, cum sugerează Părintele Arsenie Boca, ci de toți, chiar și dacă o fac mai rar, înfrânându-se și fac chiar și 3-4 copii. Dacă Sfântul Apostol ar fi fost insuflat de aceleași duhuri ca Părintele Arsenie Boca ar fi spus: „**Ci fecioara, de nu se va mărita, va greși, căci va avea suferință în trupul ei, ori de rămâne fecioară, ori de se mărită și abuzează de împreunare și/sau face mai puțin de 3-4 copii**”. Slavă Ție Doamne că Sfinții Apostoli au fost insuflați de Sfântul Duh care a însămânțat și hrănește cu minunată mireasmă dătătoare de viață pe cei ce iubesc FECIORIA, și biruie cu mână tare și cu braț înalt duhurile mincinoase ce i-au dictat Părintelui Arsenie Boca astfel de învățături potrivnice Sfințelor Scripturi!

Vedeți că împreunarea trupească nu aduce sănătate ci stricăciune? Vedeți și cauza nevrozelor? Dar nu a celor ce cultivă înfrânarea și fecioria, cum ar fi logic dacă nevrozele ar apărea din lipsa împreunării. Cei ce se înfrânează au mintea limpede și trăiesc mult, bucurându-se de Domnul. Pentru aceasta vă recomandăm să citiți Viețile Sfinților unde veți vedea cu stupeoare la ce vârstă adormeau Sfinții Cuvioși, datorită înfrânării și fecioriei – mulți peste 100 de ani. De pildă Sfântul Antonie cel Mare (251-356), „părintele monahilor”, este poate cel mai popular ascet și socotit a fi începătorul vieții călugărești a trăit 105 ani.

E adevărat că apar nevroze legate de împreunarea trupească, dar numai la cei ahtiați după această plăcere și care nu se mai satură de ea, simțindu-se neîmpliniți, deoarece fac din aceasta – printr-o mentalitate păgână, chiar dacă azi este acoperită de o mască științifică – singurul scop și sens al vieții lor și singura fericire existentă, devenind dependenți și sperați că nu au cu cine să și-o împlinească atât de des cât ar pofți-o, gândindu-se numai la ea și căpătând în acest fel obsesii sexuale, asociate cu muștrări puternice ale conștiinței – chiar dacă este nelămurită – și deznădejdea din treapta a douăsprezecea a păcatului, care nu pot fi împăcate nici măcar cu perversa mentalitate contemporană.

Și atunci unde este fericirea și sănătatea promisă de Wilhelm Reich (n. 24 martie 1897 - d. 3 noiembrie 1957) austriacul evreu, mort de atâta „sănătate” prin desfrânare, la 60 de ani datorită unui infarct – fiindcă studiile asupra energiei orgasmului le făcea prin experiență personală. De altfel a murit în închisoare, unde fusese oprit chiar de americani de la de la escrocarea atâtor oameni și de la dezmațul pe care îl practica, atât de șocant chiar și pentru libertina societate USA?

Wilhelm Reich susținea prin:

Experimentele sale biologice, ceea ce – a simțit el – a adus dovezi concrete [...]

Plăcerea de a trăi și plăcerea orgasmului sunt identice. Anxietatea orgasmică extremă este baza fricii de viață.³⁴⁷

Îl plângem dacă plăcerea domniei sale de a trăi este identică cu plăcerea orgasmului.

„Anxietatea orgasmică extremă” pe care o avea el și ucenicii lui este mărturia convulsivităților conștiinței și deznădejdii păcatului. Acestea sunt produse tocmai de confuzia plăcerii orgasmului cu plăcerea de a trăi, adică a ceea ce aduce moartea cu viața, a pomului cunoștinței

³⁴⁷ <<http://www.filmdocumentare.com/wilhelm-reich-dreptul-omului-de-a-sti/>>, joi, 29 octombrie 2015

binelui și răului – simțirea ridicată la rangul de tiran al minții– cu pomul vieții – unde mintea este condusă de Dumnezeu spre veșnicie. Nu este de mirare că trăia într-o anxietate continuă, care l-a și dus prin epuizare la infarct, poate tocmai în acel moment, când simțea că se deschide sub el o gură de iad. Fiindcă acest fel de plăceri aduc cu ele și suferința, care este însă mascată pe moment de plăcerea care doar atunci mai tare.

Cum am putea avea încredere în cineva ca domnia sa, că este cu adevărat un om de știință? Se confirmă ceea ce a descoperit Sfântul Duh Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, mai departe – n.n.)

Păcatul acesta (malahia – n.n.) așadar, este ca o ciură și stricăciune a neamului omenesc și face pe malahieni și în lumea aceasta să petreacă o viață ticăloasă, și în cealaltă viață să fie chinuți veșnic în focul chinurilor.

Malahia se face sau cu mâna sa, sau cu mâna altuia, sau cu lovirea peste coapse. Trebuie să cunoască duhovnicii că și femeile fac malahie (deci și ele se îmbolnăvesc cu simptomele descrise de Sfânt mai sus – n.n.).

C a n o n u l 9

Iar amestecarea unuia cu altul, ceea ce înseamnă îndoită malahie, se canonisește până la optzeci de zile.

Însemnare

*Amestecare, adică nu păcatul deplin al sodomiei, ci când doi oarecari fac malahie unul la altul.*³⁴⁸ Aceasta se referă însă și la malahia bărbat cu femeie, adică la folosirea oricărui mijloc anticoncepțional, inventat tocmai pentru a se îndesi plăcerea trupească, fără a se înfrâna din cauza responsabilității – și suferinței – nașterii și creșterii pruncilor.

– n.n.]

Reich a reusit sa inventeze un dispozitiv, alcatuit din straturi alternative de materie organica si metal, care acumuleaza si genereaza energia organica. Cercetatorii care i-au urmat lui Reich au reusit sa perfectioneze acest dispozitiv, imbunatatindu-i capacitatile.

Incarcarea cu energie organica are urmatorele efecte asupra individului: cresterea temperaturii, senzatii de furnicaturi la nivelul pielii [fornicare – n.n.], echilibrarea pulsului si a presiunii sangvine, o respiratie mai profunda, accelerarea vindecarii ranilor, o stare de spirit mai pozitiva si mai alerta, [toate specifice înfierbântării trupului datorită poftii desfrânate pătrunse în inimă și care duce la o explozie endocrină. Vindecarea rănilor este un ambalaj mincinos pentru a înghiți otrava, fără numai dacă nu sunt vindecări demonice, pentru a convinge că desfrânarea aduce sănătate – n.n.] **exprimarea libera a emotiilor** [adică vorbirea desfrânată – n.n.].³⁴⁹

Iată ce spune un medic cardiolog-internist și profesor la Universitatea din Atena despre acest subiect:

7. ORGONOMIE

“Sursa” ei “de inspirație” a fost Wilhelm Reich, o personalitate controversată, dar și tragică. El și-a început cariera ca psihanalist și elev al lui Freud și schimbându-și orientarea, a dezvoltat metode noi de vindecare, care includeau și “contactul sexual” între vindecător și pacient. Una dintre țintele lui a fost asocierea stimulării sexuale cu o “curgere energetică” concretă, care inundă întregul organism natural, ajungând la “principiul bioenergiei” care guvernează întregul organism și “se manifestă prin sentimente și prin curgerea lichidelor organismului și mișcărilor pulsative din timpul ejaculării”. [nu vedem nici o diferență de înțeles între aceste învățături aberante și învățăturile Părintelui Arsenie Boca:

Iată din tainele prostatei:

Aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic. Acestea sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos atât al bărbatului, cât și sistemului nervos al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul. (Părintele Arsenie Boca a înlocuit energia organică, sentimentele, lichidele

³⁴⁸ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Carte foarte folositoare de suflet despre Sfânta Spovedanie*, Ed. Bizantină, 72005, 57, 95-97.

³⁴⁹ <http://www.la-psiholog.ro/info/orgonomia>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

organismului și mișcările pulsative din timpul ejaculării, cu acidul glutamic. A restrâns paleta justificării desfrânării – n.n.) *Aici e explicația fundamental-biologică în temeiul căreia femeia e atârânătoare de bărbat. Fără substanțele lui endocrine ea regresează nervos, mintal etc. Aci începe să se înțeleagă de ce au urmări nefaste și abuzul și refuzul* (abuzul e bine că îl combate, dar cu refuzul ce a avut? Fiindcă discutăm de principii biologice ale trupului care nu ține cont de persoana cui îi aparține. Deci fecioarele își fac și ele un rău refuzând, căci regresează nervos și mintal, nemaiputând să fie locaș al Sfintei Treimi, fiindcă mintea este tronul lui Dumnezeu... vedeți la ce aberații duce gândirea trupezască? Iar cu alte cuvinte Dumnezeu a greșit că nu a făcut și femeia cu prostată, să își poată ține fecioria sănătoasă... ce hule! – n.n.)[...]

*Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. **Hormon feminin toxic și cancerigen.*** (cu alte cuvinte Dumnezeu a făcut femeia o cutie cu otrăvuri. Iar hule! – n.n.) *Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). **De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3-4 sarcini în sus.*** (cu alte cuvinte fecioarele, ca să scape cu viață, trebuie să facă cel puțin 3 copii, iar femeile căsătorite, după 4 copii se pot lăsa păgubașe și să nu uite să se împreuneze cât mai des, pentru a mai trage o priză de acid glutamic. Pentru aceasta pot folosi metoda calendarului propusă de Părintele Arsenie Boca, ca să nu se intoxice de anticoncepționale și să nu piardă acidul glutamic prin fereală sau prezervative. Deci Părintele Arsenie Boca este un igienist sexual, iar nu un ieromonah Ortodox propovăduitor al înfrânării și fecioriei. Astfel că nu poate fi model de Sfânt, ci de perversitor de mentalitate prin cugetarea trupezască și înfricoșarea cu bolile – n.n.) *Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.*³⁵⁰ – n.n.]

*Scopul principal de vindecare al lui Reich a fost să refacă rețeaua completă a curgerii bioenergiei în organism, cu rezultatul ideal al apariției fenomenului pe care Reich l-a numit “reflex orgasmic”, depășind cu mult sensul obișnuit al cuvântului “orgasm”. După sensul dat de el, organismul viu se transformă într-un compartiment integrat al naturii vibrante. Bioenergia lui Reich este o formă specială a manifestării energiei cosmice pe care el a numit-o “energie orgonică” și a prescris-o ca pe un fel de substanță fundamentală care se află peste tot și pătrunde toate lucrurile. **Cu cât mai mult se împiedică posibilitatea unui orgasm complet, cu atât mai mult se ușurează dezvoltarea diferitelor boli, pe care el le-a numit “biopatii”. Orgonii lui Reich “se eliberează” prin activitatea sexuală fără restrângeri și rețineri, și atunci acționează energia universală ca să vindece diferitele “biopatii”.***

Pentru aceste aberații ale lui, în 1934 a fost respins de învățătorul său, Freud (chiar și sârmanul Freud, deși el a inițiat în principiu și teoria lui Reich, văzând unde duce în consecințele ei extreme, s-a scârbit de el și la proscris. Deci există și trepte în adâncirea rătăcirii. Dar nici Freud, nici Reich nu au ajuns la performanța Părintelui Arsenie Boca să prezint anomalii plăcerii trupezști la rang de sfințenie conjugală. Aceasta este ultima treaptă și cea mai gravă a rătăcirii – n.n.). *El a fost expulzat din 6 țări din cauza ideilor lui și s-a refugiat în SUA, după ce a fost demis de Asociația Germană de Psihanaliză. (iar Părintele Arsenie Boca este propus de puterea politică și mass-media la canonizare... săracul, spre paguba sfinției sale – n.n.)*

În 23 August 1956, după cercetarea din partea Institutului Alimentelor și Medicamentelor (F.D.A.) din SUA, tribunalul a ordonat consultarea lui psihiatrică, din care a reieșit că era paranoic. A fost judecat, s-a ordonat distrugerea cărților lui, a fost închis și a murit în închisoare de stop cardiac. (ucenicii lui îi fac chiar o aureolă de martir. Ca și în cazul învățătorului rătăcit de la Prislop – n.n.)

La Congresul din Halkidiki, la care a vorbit amănunțit Ieromonahul Arsenie Vlagoftis și protosinghelul acestei Mitropolii Gură de Aur Maidonis a raportat următoarele: “... Asociația studiilor și cercetărilor pentru promovarea omului și mediului acționează sub acoperire prin următoarea metodă. Au înființat un centru pentru exercitarea medicinei ‘vremurilor noi’, oferind servicii medicale și preparate medicamentoase ‘gratuit!’” Dar studiind statutul lor și în

³⁵⁰ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 2009, pp. 254-255.bb

general întregul subiect, a rezultat că în spatele acestor acțiuni se află “Asociația Orgonomiei” și că acest “gratuit” ascunde înșelăciunea prozelitismului.³⁵¹ (Ne întrebăm și noi... ce se ascunde în spatele Fundației Părintele Arsenie Boca? – n.n.)

***

Împreunarea trupească însoțită de plăcerea ei ca o sursă de sănătate a fost cu tărie pătimașă susținută și de Părintele Arsenie Boca, deși el propovăduia și creșterea a 3-4 copii. Chiar și dând acest număr mediu de copii (care nu mai este urmat de ucenicii sfinției sale, mulțumindu-se cu 2 sau chiar cu nici unul), Părintele Arsenie Boca hulește, fiindcă nu spune nimic de păcatul de a nu te lăsa în voia lui Dumnezeu, ci doar de niște mecanisme false materiale, depersonalizate, care acționează orb și care pot fi manipulate, ca un alt turn Babel, spre a se păstra plăcerea fără te încredința lui Hristos în a decide numărul copiilor. Ce lipsă de interes față de Domnul nostru care cu dragoste răstignită (de propriile noastre plăceri și luând mai întâi asupra Sa toate durerile noastre) și cu înțelepciunea Lui negrăită cântărește câtă suferință este necesară pentru vindecarea plăcerii fiecăruia și de câți copii (însoțiți de ostenelele nașterii și creșterii lor) ai nevoie ca să te poți mântui. Ori ostenelele nașterii, ori ostenelele înfrânării duc la mântuire. Dar manipularea acidului glutamic și al foliculinei nu poate duce decât la cugetare trupească, și planning familial necuvios, păstrând plăcerea și alungând durerea, care este idealul oricărui om sufletesc, pământesc, lumesc, drăcesc. Dar Părintele Arsenie Boca nu se oprește aici. Mascând propovăduirea plăcerii împreunării ca sursă de sănătate cu lozinca nici abuz, nici refuz ci 3-4 copii, sugerează subliminal și viclean că este o necesitate stringentă (pentru a nu se îmbolnăvi grav cei doi soți) păstrarea actului sexual, dar cu un număr limitat de copii. Sfinția sa introduce astfel planificarea familială necreștină.

Spre deosebire de preacuvioșia sa Ortodoxii sunt îndemnați de Sfinții Părinți, după cum am văzut mai sus, să se înfrâneze de la împreunare din ce în ce mai mult, pe măsura celui mai slab, până dobândesc curăția în familie. Au voie să se ajute pentru aceasta cu gândul că nu pot face față la creșterea a mai multor copii, deși cu adevărat ar dobândi virtutea în înțelesul ei lămurit dacă ar face-o de dragul smulgerii minții de sub simțire spre cugetarea și dragostea neîncetată de Hristos. De altfel și greutatea și suferințele din creșterea multor copii absorb preocupările soților cărora nu le mai este mintea la plăcerea așa de mult râvnită cu obsesie „științifică” în vremurile noastre.

Dacă, însă, creștinii vor fi convinși și de scrierile viclene ale Părintelui Arsenie Boca, că dacă nu se împreunează se îmbolnăvesc, vor căuta orice soluții pentru a se împreuna, și când nu mai au resurse de a crește copii, vor recurge la orice metode de a opri zămislirea. Cine îi va opri atunci să se rezume doar la metoda calendarului recomandată de sfinția sa și să nu încerce orice mijloace care să le furnizeze contactul cu sămânța bărbătească dar să nu facă copii. Dar toate acestea duc de fapt la cel mai mare păcat și anume avortul necunoscut. Și iată cum Părintele Arsenie Boca a devenit astfel mentorul și responsabilul moral al criminalității moderne, ridicată la rang de igienă sexuală și fericire în Sfânta Cununie, precursorul și promotorul cel mai înfocat al revoluției sexuale în familie, în România, dogmatizând păcatul ca fiind virtute deoarece îi dă rădăcini și temei chiar la scaunul de spovedanie. El îndeamnă poruncitor și cu dispreț pe toți preoții să-și însușească antropologia sfinției sale, zicând că toate relele creștinilor de azi sunt datorate faptului că preoții duhovnici nu gândesc ca preacuvioșia sa. Cunoaștem multe cazuri în care creștinii sunt îndemnați la a practica planningului familial și a se și împărtăși în același timp, fiindcă așa zice *Sfântul Ardealului*, ba chiar cazuri și mai dramatice în care chiar și preoțimea practică contracepția, însușindu-și gândirea de la Prislop dusă în consecințele ei finale.

De altfel și a avea 3-4 copii tot planning familial este, căci nu este voia lui Dumnezeu nici 0, nici 1, nici 2, nici 3, nici 4, nici ... 20. Ci voia lui Dumnezeu este personalizată nu la un număr ci la fiecare cuplu, având ca rost înfrânarea totală de la această plăcere însoțită de smerita cugetare, sau, dacă nu se poate, mântuirea prin suferință și nașterea de copii, ca o consecință a plăcerii împreunării. Numărul de copii îl hotărăște El, după ținând cont de necesitatea vindecării printr-o durere proporțională cu intensitatea plăcerii, pe care o cultivă cei doi soți.

Modul Părintelui Arsenie Boca de a pune problema în legătură cu relația dintre soț și soție ascunde de fapt o mare capcană în care poți cădea chiar și când îl combați. El îi tratează pe cei doi ca pe niște obiecte între care au loc doar transferuri de materie care trebuie să fie bine reglate, pentru a avea un echilibru de

---

³⁵¹ Athanasios V. AVRAMIDIS, Medic Cardiolog-Internist Profesor la Universitatea din Atena, *Metode de tratament neortodoxe ale “vremurilor noi” Homeopatia Acupunctura Osteopatia Reflexologia Siatsoy Orgonomia...*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2005, pp. 135-137.

funcționare în parametri bine stabiliți până la casare. Dar omul nu este așa. Până și nefericitul Wilhelm Reich vorbea de sentimente. Omul nu este un mecanism fizico-chimic ce trebuie reglat inteligent. Este Persoană a cărei stare de sănătate îi provine din iubirea lui Dumnezeu. Toate aceste mecanisme trupești existente nu-l pot constrânge a fi în vreun fel, în schimb îi pot abate preocupările de la Dumnezeu, dacă se preocupă de ele predominant.

Duhovnicia apare când omul devine preocupat de viața lăuntrică, iar celor trupești le conferă doar importanța ce li se cuvine, secundară, a slujirii, după cuvântul înțelept că trupul este o bună slugă dar un rău stăpân. Această tentație marxistă de a preface persoana în indivizi repetabili supuși unor legi oarbe (în care firea comună se impune forțat libertății particulare a persoanei) este sursa comună a tuturor filozofilor, credințelor, ideologiilor eretice. Chiar când o combați poți cădea în ea fiind prins de capcana raționamentelor.

Același lucru se petrece și când discutăm despre numărul de copii. El, de fapt, nu este important nici măcar pentru sănătate. Erau bolnavi sau păcătoși Sfinții Ioachim și Ana fiindcă nu au avut 3-4 copii, ci numai pe Fiica cea cerească? A gândi așa este o gândire a evreilor care i-au mâhnit și care îi considerau blestemați că nu au urmași. Fiecare copil este o persoană unică, o capodoperă a lui Dumnezeu. Hristos ține cont prin Pronie ca de proprii Săi copii și de părinți, și de fiecare din pruncii pe care îi aduce la existență tocmai pentru a-i face și pe ei pe atât de fericiți în veșnicie pe cât acceptă ei înșiși să fie. El nu se îngrijește numai de părinți, fiindcă toți suntem frați în Hristos. A îi considera pe urmași niște indivizi-obiecte necesare sănătății părinților (prin deprecierea lor ca fiind un număr impersonal), prin planificarea în a fi sau a nu fi, prin omorârea sau lăsarea lor în existența pământească, este o gravă avariere dogmatică și un păcat, la care nu vrem să fim părtași, nici măcar de dragul Părintelui Arsenie Boca. A planifica să nu fie este același păcat cu a planifica să fie, indiferent de număr. Este tot a nu te lăsa în voia lui Dumnezeu și a-ți urma plăcerea de tine însuși.

2Ti 3:1 Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; 2 Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, 3 Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, 4 Trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, 5 Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia. 6 Căci dintre aceștia sunt cei ce se vără prin case și robesc femeiuști împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftă, 7 Mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului. 8 După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebnici pentru credință. 9 Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a acolora.

2. CUGETAREA TRUPEASCĂ

A se vedea acest capitol mai sus, în *Erezii din „Cărarea Împărăției”*.

3. FALSA ANTROPOLOGIE, SEXOLOGIE ȘI GENETICĂ A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

A se vedea acest capitol mai sus, în *Erezii din „Cărarea Împărăției”*.

4. CONTRAZIS DE MEDICINĂ

Ideea că împreunarea trupească ar aduce sănătate este contrazisă și de adevărata știință medicală

Ideea atârării femeii de bărbat prin împreunare nu este numai o erezie, dar este și o minciună insinuantă, perversă și persuasivă medicală, fiind în demascată de adevărata biologie, după cum bine sublinia un adevărat om de știință specializat în ovare. El scria mâhnit și nedumerit de contradicțiile față de creștinism și medicină din scrierile Părintelui Arsenie Boca, cât și de orbirea ucenicilor ce alunecă cu mintea pe lângă

explicații, părănd a nu le putea înțelege, datorită patimii ce o au dobândit-o din admirația patologică și neduhovnicească față de sfinția sa:

- *Un admirator al Părintelui Arsenie Boca Ovidiu b.:*

Vreți să spunenți că ceea ce scrie acolo nu are susținere științifică. Am o întrebare aveți cunoștință despre funcționarea sistemului endocrin și a strânsei legături a acestuia cu sistemul nervo? Adică dacă avem un dezechilibru în plan endocrin atunci putem regăsi acest dezechilibru în plan nervos.

Și mai am o întrebare: De revelație ați auzit? Părintele și fără a studia Medicina ar fi știut aceste aspecte pentru că i s-au relevat, eu tind să cred că medicina a făcut-o doar pentru a a avea mai multă credibilitate în fața unora care nu cred în Dumnezeu.

- *Dr. Tartaruga:*

Cu siguranta am mult mai multe cunostinte in domeniu decat a avut vreodata Arsenie Boca. Exista legatura intre sistemul endocrin si nervos al unei persoane, de-a lungul intregii vietii, de la copil pana la batran, dar nicidecum nu exista legatura intre sistemul endocrin al unui barbat si cel nervos al unei femei, nu exista asa ceva, femeia nu are nevoie sa ia hormoni din lichidul prostatic al barbatului, asa aiureala nu s-a pomenit vreodata in istoria medicinei. Insa Arsenie Boca a vrut neaparat sa o faca pe femeie "atarnatoare" de barbat si sa o sperie ca daca nu accepta va avea probleme mentale si nervoase. Asta se cheama, pe langa minciuna, manipulare si lipsa de iubire fata de femeie. Si vad bine ca multora de aici pur si simplu le face placere sa fie manipulasi, este mai comod si mai putin dureros decat a privi adevarul in fata si a avea puterea de a infrunta dezamagirea acolo unde este cazul... [...]

Domnia sa a aruncat cu piatra cand a spus ca o femeie are probleme mintale si psihice daca nu are relatii cu barbatii. Si probabil ca fiind in cauza (femeie singura fara relatii cu barbati), am simtit imediat lipsa de iubire din astfel de afirmatie, dincolo de neadevarul evident daca priviti nu numai femeile singure din lume, dar si calugaritele. Ca atare eu am spus doar ca de la o astfel de afirmatie (minciunoasa si manipulative) nici nu m-a mai interesat altceva spus de domnia sa. Asta nu inseamna ca ii doresc sa fie pedepsit intr-un fel (piatra) ci din partea mea, nu-i doresc decat Raiul.

- *Ovidiu b.:*

Nu a dat cu piatra ci doar explicat...că și băbatul la fel poate ajunge la probleme mintale dacă abuzează. [...]

În carte vorbește foarte clar despre viața de familie, adică despre femeile căsătorite. Încearcă să faci puțin diferență.

- *Dr. Tartaruga*

Dupa "explicatia" domniei sale, toate femeile singure din lume sau din manastiri, au probleme mentale. Iar cum eu cunosc gramada si ma aflu printre ele, atunci ori noi suntem bolnave mental, ori ceva boala/obsesie se afla la altcineva. Din doua una.

Domnule Ovidiu,

Daca dvs. ati reusit sa faceti diferenta, atunci explicati-mi si mie de ce o femeie casatorita ar avea nevoie de lichidul din prostata barbatului pentru a ramane intreaga la minte iar o femeie care nu umbla cu barbati nu are nevoie de asa ceva? Poate aici sa fie misterul: ce le faceti femeilor de risca apoi sa aiba probleme mintale daca se casatoresc cu un barbat?

Si ma mira ca nu va deranjeaza ideea ca o femeie poate avea probleme mintale din cauza vietii cu barbatul. Incurajator nevoie mare pentru cele singure... Oricum nu-i adevarat, dar poate poate sesizati si dvs. absurdul...

- *Ovidiu b.*

Înainte de citi cartea, cred că ai uitat să citești titlul cărții. [vă rog să remarcați cum tutuia domnul Ovidiu și cu câtă politețe se străduia să se adreseze doamna Dr. – n.n.] Părintele vorbea de viața de familie. Adică dacă se incită femeia și se evită rostul, falsificând conviețuirea, atunci se ajunge la diferite boli. Tot el amintește de foliculină, hormon feminin toxic și cancerigen.

Apropo există o diferență foarte mare între femeia căsătorită și o călugăriță. Femeia căsătorită este făcută să dea viață vieții și să-și îplinească planul endocrin prin faptul că lichidul

seminal produs de bărbat nu trebuie aruncat, acesta având testosteron un hormon care ajută la fel în planul endocrin și implicit în cel nervos. Femeia care nu are parteneriat, femeia călugăriță, nu-și creează o orientare, o preocupare pentru așa ceva și atunci nu apare foliculina. Foliculina este hormon sexual feminin care are rolul de a incita femeia pentru procreare. Nu întâmplător secreția de foliculină atinge două cote maxime: în momentul ovulației (ziua 12-14 a ciclului menstrual). Dar asta la femeia obișnuită, pe când femeia călugăriță trăiește privind ambele sexe ca pe niște creații a lui Dumnezeu exterioare cu care nu are problematici în acest sens. Atunci dispare și foliculina și necesitatea testosteronului și atunci femeia poate să trăiască fără probleme până la adânci bătrâneți. Dar echilibrul endocrin, în cazul călugăriței, se mută într-un alt sector, în sectorul credinței, e cu totul altceva.

- Dr. Tartaruga:

Sunt atatea surse de specialitate pe care le puteti consulta pe net. Puteti incepe cu informatii mai accesibile dvs. in forma propusa de Wikipedia si altele asemenea dupa care puteti trece la un motor de cautare mai serios care este PubMed. Apoi puteti cauta si pe site-urile specializate de genetica in care se dau multe explicatii inclusiv rolul proteinelor.

Daca accesati de exemplu site-ul ghr.nlm.nih.gov/gene/FLCN o sa gasiti ca in martie 2006 cercetatorii inca nu gasisera care este rolul acestei proteine foliculina dar se crede ca are rol anti-tumoral (supresor tumoral). Si gasiti acolo cam ce se stie deocamdata despre foliculina. Iar la persoanele care nu au foliculina din cauza unor mutatii la nivelul genei ce codeaza aceasta proteina, apar niste boli: sindromul Birt-Hogg-Dubé si sindromul pneumotoracelui spontan.

Hormonul care are doua pic-uri de secretie, cel despre care vorbiti, este un altul: FSH. Este un hormon secretat atat de femeie cat si de barbat (si se gaseste si in sperma). La femeie are printre altele rol in ovulatie, indiferent daca femeia este casatorita sau nu, si indiferent daca are raporturi cu un barbat sau nu. De aceea perioada din momentul aparitiei menstrelor si pana la menopauza, se numeste perioada reproductiva a femeii, indiferent daca isi foloseste aceasta functie sau nu. Si calugaritele au ovulatii ca orice femeie si de aceea au si cicluri ca orice femeie. Singurele care nu au asa ceva (in perioada fertila) sunt cele bolnave cu tulburari de ciclu, cazurile grave de anorexie si cele care iau pilule contraceptive. Si sunt extrem de multe de spus, insa in nici un caz nu ceea ce ati spus dvs aici, sunt doar aberatii sau mai bland greseli.

Iar testosteronul este secretat si de femeie la nivel ovarian si suprarenalian. Diferenta fata de barbat este ca nivelul plasmatic la femeie este de 7-8 ori mai mic, iar barbatii consuma mai mult pentru ca secreta cam de 20 de ori mai mult. Si asta nu pentru a-i da si femeii, asta daca nu cumva doriti sa-i creasca mustata si ei.

- Ovidiu b.

Spuneam că echilibrul endocrin, în cazul călugărițelor, se mută într-un alt sector, în sectorul credinței. Ele nu sunt interesate de a avea copii și deci nu se incită în acest sens. Deci secreția de foliculină în tipul ovulației este foarte scăzută și nu dăunează. Secrețiile de foliculină sunt mari când femeia se incită și își dorește să nască, atunci creierul transmite această intenție glandelor endocrine.

Ps: vorbim limbi diferite și propun să încetăm discuția. [deja se simțea neliniștit fiindcă nu mai găsea decât argumente aberante, care nu erau în stare să-l convingă nici pe el. Vedea că idolul său va fi dărâmat prin rațiune și fuge de discuție – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Nu cred ca este vorba de limbi diferite, ci ceea ce ați scris dvs. despre foliculina (sau mai bine zis despre FSH chiar daca nu ați știut) pur si simplu nu sunt adevărate.

Iar pe lângă călugărițe mai sunt si femeile singure din lume care iarăși contrazic teoriile dvs.

- Ovidiu b.

<http://www.doctoracasa.ro/afectiuni-...liculinic.html>

Mda...cum le contrazic luând contraceptive? Sau apelând la alte metode? [simțind terenul alunecând de sub picioare începe să atace jignitor, neavând alte argumente – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu,

Cele care iau contraceptive nu sunt singure si tocmai pentru ca iau contraceptive, au contact liber cu sperma bărbatului, si surpriza: ovulația nu se produce in ciuda contactului cu pricina.

- Ovidiu b.

Și e corect față de Dumnezeu? Vezi cum folosim știința împotriva legilor lui Dumnezeu? [dar corect este cum procedează Părintele Arsenie Boca folosind falsa știință și falsa ortodoxie inventată de sfinția sa, și învățăturile demonice încasate prin lecturi mincinoase, și vedeniile demonice împotriva legilor lui Dumnezeu? – n.n.]

- Dr. Tartaruga

<http://www.doctoracasa.ro/afectiuni-...liculinic.html>

Bun, acum vad de unde ați luat ideea. Cu atât mai mult este util sfatul sa citiți de pe site-uri de specialitate. La linkul dat, ceea ce spun ei "foliculina" este de fapt estrona, un hormon estrogenic secretat de ovar sub influența FSH, deci cu totul altceva decât foliculina. Iar estrogenul se găsește si in sperma. Deci daca va faceți probleme ca o femeie ar avea prea mult estrogen si ca ați ajuta-o cu sperma, rămâne de văzut cum filtrați estrogenul propriu si FSH-ul propriu din sperma. Caci tocmai ca FSH-ul scade când estrogenul crește, pentru a nu-i stimula si mai mult secreția. Ori in sperma aveți si FSH printre altele...

- Ovidiu b.

Din nou vorbim limbi diferite. Păi o femeie însărcinată mai secretă foliculină?

- Dr. Tartaruga

Eu nu discutam corectitudinea aici, ci faptul ca femeile singure singure (singure in sensul de a nu frecventa barbati) nu utilizeaza contraceptive asa cum ironic ati insinuat. Eu ma aflu printre ele si nu am probleme nici mentale si nici hormonale, mi-a dat Dumnezeu ceea ce am nevoie asa cum da la orice femeie sanatoasa. De Dumnezeu atarnam nu de barbat. Atat am vrut sa subliniez.

Partea cu corectitudinea sau incorectitudinea anumitor practici medicale este un cu totul alt subiect fara legatura cu cel discutat aici.

Ovidiu,

Sunteti de acord sa folosim termenii corecti pentru a fi sigura ca vorbim despre acelasi hormon? Deci presupun ca acum vorbiti de estrogenul (estrona) din articolul dvs. Deci despre acesta va raspund ca da, femeia secreta estrogen la nivele inalte, mult mai mari decat in afara sarcinii, iar acest hormon ajuta la mentinerea sarcinii. Si sunt mai multi hormoni implicati, ca de exemplu progesteronul. La fel ca estrogenul, si progesteronul este implicat in ciclul femeii (indiferent de femeie, calugarita sau nu), si la fel crește foarte mult in sarcina ajutand la mentinerea ei.

Si ca sa nu uit: o sa gasiti articole care arata ca acesti hormoni sunt implicati inclusiv in dezvoltarea bebelusului.

Si apropo de "incitarea" femeii care vrea copii: nu este creierul cel care da comanda de nivele crescute de hormoni, ci ei sunt secretati de foliculul ovarian care se transforma in corp galben secretand cantitati mari de hormoni mai ales cand ovulul este fertilizat. Daca insa ovulul nu este fertilizat, secretia de hormoni scade si apare ciclul. Si tot asa, indiferent daca femeia este "incitata" sau nu. Doar daca este fertilizata, exista diferenta de secretie hormonală si doar pe perioada sarcinii dupa care revine la aceleasi nivele dinainte, care sunt si la calugarita.

Si daca tot am inceput demitizarea, cred ca sunt destule femei casatorite cu viata normala cu sotul si care au totusi dureri la ciclu si alte simptome legate de acesta, in timp ce altele singure, ca mine de exemplu, nu au nici dureri nici sindroame pre-menstruale si nici variatii

de vreun fel in gandire, afect etc. din cauza asta. Iar la scoala am invatat ca asta este de fapt normalitatea...

- Ovidiu b.

Nu am insinuat ironic, ci așa l-ați perceput. Eu m-am referit la femeile care nu au legătură cu bărbați dar care iau contraceptive pentru reglarea hormonală.

- Dr. Tartaruga

Ok. Cazurile acestea sunt cu totul altceva, sunt cazuri de boala ca orice boala care trebuie tratata, iar contactul cu bărbații nu este deloc un tratament, daca la asta v-ați gândit. Ci tratamentul este medical indiferent daca femeia are sau nu contact cu bărbați. Si apropo de asta, știu si eu pe o credincioasa care se încapățâna sa nu ia tratament medical, si cum boala o împiedica sa aibă copii cu soțul, iar copiii erau ceea ce își dorea cel mai mult, a ajuns sa ia medicamente când a văzut ca anii treceau si nimic. Slava Domnului ca acum este in sfârșit însărcinată!

- Ovidiu b.

Nu înseamnă că dacă ești căsătorit...traiești și corect. Câți din cei căsătoriți traiesc Taina Căsătoriei? Este normal să ai probleme când eviți rostul și urmărești plăcerea, asta spunea și părintele Arsenie. Și repet, singură fiind, dacă nu incitați sexualitatea și trăți curat nu aveți de ce să vă temeți. Asta spuneam și în cazul călugărițelor. [acum începe să dea și sfaturi să nu se teamă celei ce nu se temea ci doar era mâhnită pe neadevăr. Ba mai începe să se arate ca și cunoscător al vieții lăuntrice al femeilor și al călugărițelor. "Atotștiutorul" Arsenie Boca are ucenici după asemănarea sa. – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Ma faceti sa zambesc. :) Se vede ca sunteti barbat, nu prea intelegeti cum stau lucrurile. Nu are legatura cu "incitarea", am avut si eu perioada de "nebulie" a tineretii, asta inasa nu a avut efecte din cele discutate aici. Acum inteleg mai bine de ce spunea tot felul de neadevaruri Arsenie Boca, pur si simplu este greu de inteles de catre un barbat mai ales neavizat. De dragul dvs. o sa-i acord si lui circumstante atenuante. Ma bucur ca am vorbit cu dvs. Multa pace!

- Ovidiu b.

De unde ați mai ajuns la concluziile astea? Trageți concluzii așa după ureche? [iată cum, prins în cușca propriilor afirmații urechistul urechează doctorița pentru boala lui personală, atribuind-o ei, ca să nu fie acuzat el însuși că o are, după cum este evident din discuție. – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu, pilulele se iau pentru unul din doua motive: boala (manifestata prin dezechilibre hormonale) si ferirea de sarcina. Si mai nou prin Germania le iau si fetișcanele de 13-14 ani ca sa scape de acnee si sa aibă podoaba capilara mai frumoasa.

Cele cu boala (dezechilibre hormonale) pot fi femei căsătorite sau nu, iar in cazul celor căsătorite, contactul cu soțul nu rezolva nicidecum problema: dovada ca ajung la medic cu tulburări de ciclu. Iar eu le vad mucoasa endometrială la microscop, asta ca sa vedeți de unde le scot. Nu prea înțeleg reacția dvs. din aceasta postare, chiar mă mira.

- Ovidiu b.

Adică vreți să spuneți că o femeie care nu-și dorește copii și care nu se incită, are aceleași secreții de foliculină ca o femeie căsătorită și care își dorește copii? Adică modul de viață nu influențează sistemul nostru endocrin?

- Dr. Tartaruga

Exact. Valorile normale pentru acești hormoni se înscriu pe un interval anume de valori in funcție de ziua ciclului menstrual la femeia negravidă indiferent de viața ei, si in funcție de perioada sarcinii pentru gravide.

- Ovidiu b.

Considerați normală ferirea de sarcină indiferent de modul contraceptiv folosit?

Rău destul, să iei contraceptive pentru a scăpa de acnee sau pentru o podoabă capilară mai frumoasă.

- *Dr. Tartaruga*

Domnule Ovidiu,

Daca ar fi sa fie dupa cata nevoie am eu de aport exogen de hormoni (adica nula) acestia pot sa nici nu existe. Cat despre alte femei, cu siguranta ca nu pot fi de acord cu abuzul de astfel de substante cum se intampla in Germania la adolescente. Iar contraceptia la cei casatoriti este iar o alta problema, insa nu despre asta era discutia aici ci despre asa zisa problema mentala a femeilor casatorite. Cu siguranta problemele pe care cele casatorite le au cu sotii sunt de alta natura decat mentale, si acelea ar trebui discutate de un duhovnic in loc sa se amestece acolo unde nu cunoaste. Doar pentru curiozitatea dvs. cautati sa vedeti la ce cancere sunt expuse statistic nuliparele si la ce cancere sunt expuse cele cu multi copii, si apoi studiatii incidenta cancerelor pe grupe de varsta, rasa si in functie de diversi factori (inclusiv genetic), studiatii si bolile induse de sarcina (care nu sunt putine si includ inclusiv cancere sau altele care aduc moartea mamei) si apoi mai discutam. Vedeti ca OMS (organizatia mondiala a sanatatii) face periodic astfel de rapoarte epidemiologice in cazul tumorilor. Studiatii-le si poate apoi veti inceta sa bagati vina acolo unde nu este cazul. Si daca tot faceti acest efort de studiu o sa descoperiti si rolul contraceptivelor orale in declansarea sau impiedicarea anumitor cancere. Iar apoi poate o sa pricepeti cat de complex este totul, inclusiv echilibrul hormonal, si poate o sa renuntati la gandirea simplista cum ca radacina raului s-ar afla in viata intima a sotilor.

Va doresc spor la studiu!

Iar apropos de articolul citit ieri despre sperma, o sa va spun doar atat cat se poate spune aici fără a sminti pe cei ce citesc: in 1986 un psiholog a avansat ipoteza ca vaginul femeii ar absorbi la un nivel mult mai inalt decat pielea substantele din sperma (estrogeni, FSH, LH, testosteron si inca vreo 13 prostaglandine) si ca acestea ar avea rol antidepresiv [un psiholog insuflat de aceleasi duhuri ce i-au șoptit aberațiile Părintelui Arsenie Boca, sau care avea aceeași mentalitate și preocupări cu a sa – n.n.]. El a avansat aceasta ipoteza pornind de la sindromul post-partum al unei femei care isi respingea copilul dupa nastere, si sotul bine-nteles si care, dupa ce a fost in prealabil tratata hormonal, a inceput sa isi accepte si copilul si sotul, iar substanta cu care a fost tratata se gaseste si in sperma (alaturi de celalalte), de unde si idea respectivului psiholog ca poate femeile utilizeaza sperma pe post de anti-depresiv. Aceasta ipoteza a ramas la stadiu de ipoteza pana in anul 2000-2001 cand alti cercetatori americani s-au hotarat sa faca un studiu, iar psihologic:

- *in studiu au luat cateva sute de femei studente (deci din start bias de selectie) carora le-a dat sa completeze un formular cu practicile lor sexuale si cu elementele luate in calcul la evaluarea depresiei. Iar rezultatele prezentate au fost: cele care practicau sex neprotejat (si care in majoritate luau contraceptive) aveau mai putina depresie si tentative de suicid decat cele care erau ori singure ori foloseau prezervativ.*
- *Lasand la o parte faptul ca in studentie cele singure sunt in general cele care se consacra mai intensiv studiului si deci nervos sunt mai solicitate in timp ce cele ce practica sexul liber luand contraceptive sunt cele mai relaxate din punct de vedere mental si al conceptiilor de viata, le-a trecut si lor prin minte ca de fapt rezultatul lor ar putea fi legat exact de efectele contraceptive si de mentalitatea de baza a celor luate in studiu, asa ca au scos imediat o fraza de genul: cele care au utilizat si contraceptive si prezervativ (chiar si numai ideea este absurda) au fost mai depresive decat cele care au utilizat doar prezervativ (daca chiar a existat un astfel de sub-grup mie imi este clar ca dubla metoda contraceptiva denota stresul maxim care era pentru ele ideea sarcinii - stres frecvent in studentie la fetele care isi incep viata sexuala - si deci faptul ca erau mai depresive ca altele este absolut explicabil, nu-i nevoie de sperma pentru asta), si deci, negand ei rolul contraceptivelor in diminuarea depresiei, au incercat sa dea totusi o solutie.*
- *Au negat si rolul frecventei raporturilor sexuale, de doua ori mai mare la cele fara protectie (de unde se vede iar stilul lor relaxat de baza), si au negat absolut orice explicatie ce ar fi*

putut aduce, au vrut neaparat ca raspunsul sa fie sperma. Ca atare au inceput sa-si bata capul care substanta din sperma ar putea avea rol antidepresiv si au tras concluzia ca estrogenii, deci exact foliculina dvs. din sdr. hiperfoliculinic.

- *Din punctul meu de vedere alegerea lor este cel putin inconsecventa pentru ca exact aceeasi substanta se afla in contraceptivele orale luate de femeile in cauza si tocmai le negasera rolul. Iar cum si-au dat si ei seama de hibe multiple din studiul lor au propus continuarea studiului si la cei cu comportamente homosexuale/lesbiene sau cu practici despre care nu o sa pomenesc [probabil că tocmai gomaria. La oamenii de știință americani obsedați sexual, nu este vreo surpriză că vor să demonstreze cu orice chip necesitatea spermei la femei. Dar Părintele Arsenie Boca de unde a dobândit această mentalitate și ahtiere după găunoasa concluzie? – n.n.], si deci nici despre rezultate nu o sa vorbesc aici, si abia in ultimul rand au propus ceea ce mie imi pare de o evidenta clara: dozarea in sangele femeilor a substantelor cu pricina si dovedirea ca ele vin de la barbat si nu sunt secretate de femeie in timpul actului sexual si abia apoi tragerea de concluzii.*
- *Însa au trecut inca 10-11 ani de atunci si nimic nu a fost dovedit, iar bunul simt imi spune ca o calugarita sau chiar si o femeie din lume sunt mai putin depresive si fara tentative de suicid față de acele studente cu viata sexuala intensa in afara oricarei casatorii si chiar față de femeile casatorite care au gramada de probleme cu sotul sau/si copiii si deci sunt mai depresive si disperate in ciuda spermei sotului. Insa se vede bine ca mai sunt si altii care vor musai sa induca tot felul de idei, dar din fericire in lumea medicala multi nu se pretează la așa ceva [dar culmea, tocmai în lumea monahismului ortodox cu pretenție de mare sfințenie este unul care îi tulbură și ametește pe toți – n.n.]*
- *Si inca ceva dl. Ovidiu apropos de inconsecvanta studiului cu pricina: el incepe cu o statistica: depresia este cam de 4 ori mai frecventa la femei decat la barbati, pentru a sfarsi cu ideea ca sperma ar fi un fel de Prozac, fara sa explice cum de in cazul asta, femeia care are nivele mult mai crescute in sange de estrogeni decat barbatul, este totusi mai depresiva. Si se stie ca sindromul albastru post-partum la unele femei se datoreaza tocmai scaderii bruste a acestui hormon care la barbat exista in doze foarte mici fata de femeie si iata ca nu-i mai da nici o depresie. Deci problema nu este in nivelul hormonului ci in variatiile prea mari de nivel al hormonului cu pricina, de aceea cele cu sindroame pre-menstruale si dureri la ciclu sunt bolnave din punct de vedere medical si trebuie tratate cu hormoni pentru a le da un nivel mai constant in acesti hormoni. Iar in studiul cu pricina, pentru a-si sustine ideea lor cu sperma Prozac, au spus ca la cele cu sex neprotejat, cu cat raporturile se rareau cu atat erau mai depresive. Deci se pare ca nu abuzul era problema. Per ansamblu, aceasta idee cam incita la desfranarea femeii, si am gasit comentariul unuia care s-a sesizat de pericol si imediat a sesizat si problema imediat urmatoare: cea a bolilor sexual transmisibile in cazul in care chiar ar fi luati in serios si s-ar incepe utilizarea spermei pe post de antidepresiv... Multa nebunie in lumea asta ..*

Si ca tot veni vorba de problemele mentale, reversul la barbat sunt psihozele si autismul, ele sunt cu mult mai frecvente la barbat decat la femeie. Sa fie si ei atarnatori de femeie in cazul asta? Glumeam.

In afara glumei, au si barbati cancerile lor cu influente hormonale, iar studiile facute in acest sens de amatorii de senzational ajung cam la aceeasi concluzie ca mai sus la femei: solutia (preventia) este desfranarea.

Deci no comment pentru astfel de studii. [...]

- *Ovidiu b.*

Nu înțeleg de ce nu vă este clar că medicina și studiile de care pomeniți pot fi făcute de niște atei sau masoni care vor să depărteze pe om de Dumnezeu prin diferite explicații științifice cum că mai benefice unei femei îi sunt anticoncepționalele și sexul liber și neprotejat. Nu credeți că aici e vorba de manipulare, iar scopul final este afacerea cu anticoncepționale? [ne mai având argumente, revine la obsesia complotului masonic împotriva creștinilor, ca să abată discuția spre alte făgașe. Dar noi ne mirăm de unde atâta observație fină față de americani și dorința lor de a ne îndepărta de Dumnezeu prin folosirea ideii de împreunare trupească ca

necesitate pentru sănătate (numindu-i atei și masoni și metoda lor numind-o manipulare), iar când este vorba de Părintele Arsenie Boca ce declară același lucru ca acei cercetători, folosind aceleași argumente, aceeași idee de împreunare trupească ca necesitate pentru sănătate, doar că în contextul familiei, îl numește Sfânt și metoda lui „arătarea inteligentă, rațională și revelată a adevărului”. Domnul Ovidiu, ca și toți ucenicii înnoorați ai Părintele Arsenie Boca și ai sectelor, țin mai mult la întemeietorul curentului lor religios decât la adevăr. Aici este și distincția față de adevărații Ortodocși. Chiar de ar cinsti vreun Sfânt, nu-L pun mai presus de Hristos, adică de Adevăr, fie că este Cel din fire, ca medicina, fie că este Cel din învățătura creștină. De altfel, și doamna Dr. Tartaruga își dă seama că este vorba de o idolatrie, și chiar domnul Ovidiu îi explică lui Alin b., mai jos, cum își întunecă voit rațiunea, doar din ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, nedându-și seama că se pune mai presus de Sfântul Sinod în a hotărâ prin mintea lui aceasta. Preacuvioșia sa este declarat Sfânt doar de ucenici și de mass media plătită din aceleași surse ce finanțează pe cercetătorii americani, tocmai fiindcă și sfinția sa și cercetătorii americani slujesc aceluiși interes de a ridica plăcerea la rang de necesitate. Puterea politică se folosește de această idee tocmai ca să poată înrobi pe oameni prin această plăcere cu adevărat înrobitoare.

Noi, Ortodocșii, chiar atunci când cinstim un om ca Sfânt, dacă a avut învățături greșite, numai Sfânta Biserică, în funcție de învățăturile Sfintelor Sinoade Ecumenice, face o selecție între scrierile lui adevărate și cele mincinoase, ca de exemplu în cazul Fericitului Augustin, pentru a adora numai pe Hristos Adevărul – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Dvs. ati inteles ce ati vrut si aplicati cum doriti pentru ca autorii nu au demonstrat utilitatea contraceptivelor ci exact contrariul: utilitatea spermei, deci a contactului liber. Au chiar afirmat ca o prostituata care foloseste prezervativ, este la fel de deprimata ca si o persoana care nu are nici un fel de contact cu barbatii, si toate sunt la fel de deprimare ca una care are relatie stabila dar cu prezervativ, iar cele care folosesc prezervativ pot sa tot ia contraceptive ca devin si mai deprimare. Iar la toate acestea gradul de depresie e constanta, deci pot ramane abstinate cat doresc. Singurele fericite sunt cele cu contact direct cu sperma, dar cum sperma este ca un drog, si psihicul lor fluctueaza apoi cu frecventa contactului: cu cat este mai rar (si deci nu isi iau drogul) cu atat se deprima mai tare. Iar rar sa nu va inchipuiti ca inseamna o data doua pe an.

Iar daca observati, raspunsul la intrebarea ce v-am pus-o in legatura cu afirmatiile lui Arsenie Boca: "cele ce stam singure suntem bolnave mental din cauza ca nu avem contact cu sperma barbatului?", raspunsul articolului este clar: nu numai ca suntem mai depresive dupa parerea lor, dar nici macar nu exista diferente intre una care duce o viata curata si o prostituata ce foloseste prezervativ. Daca nici asta nu va convinge cat de multa aberatie este in ideea de a considera ca psihicul femeii ar depinde de sperma barbatului, atunci eu mi-am batut gura degeaba si discutia nu are nici un sens, este dovada clara ca sunt unii care cred absolut doar ce au chefara nici o sustinere nici obiectiva si nici de alta natura.

- Ovidiu b.

Eu m-am lămurit și vă propun să încetăm cu aceste "dejecții" pe un forum creștin ortodox.

- Dr. Tartaruga

Sunt de acord cu dvs. Din păcate, dacă nu ar fi existat acel articol al lui Arsenie Boca, mulți ar fi stat departe de astfel de... numiți-le cum doriți. Mă surprinde însă ca insistați să îl apărați în aceasta idee în loc să recunoașteți că omul a mai și greșit. În fine, faceți cum doriți, mie însă îmi pare că în acest caz bate spre idolatrie. Îmi cer scuze de părere.

- Alin b răspunzându-i lui Ovidiu b

A jongla cu termeni medicali nu înseamnă neapărat explicație.

Nu știu de ce te încapățânezi să dai niște explicații fiziologice pentru niște valori morale, poate unele discutabile (a procrea cu orice preț) - cine nu crede în ele nu o să creadă din cauza unor explicații medicale îndoielnice.

- Ovidiu b.

Ai dreptate, din punct de vedere medical nu pot da niște explicații sută la sută pertinente, dar trebuie să recunoaștem că legăturile făcute de părintele au totuși o logică. Ce mă impulsionează a fi încăpățânat este tocmai sfințenia părintelui și viața trăită de dânsul, una exemplară din toate punctele de vedere. Asta mă face să cred și să nu renunț la ideea că ceea ce a scris este i s-a revelat, mai mult decât că el urmat niște cursuri de medicină. Este un motiv pentru care mă face să cercetez ideile acestea. Asta nu înseamnă că părintele nu ar fi putut greși, mă gândesc că medicina din anii 40 până astăzi a mai evoluat și de asta poate și diferența de gândire....sau poate aceleași lucruri se știau și atunci....sau poate nu se știau atunci...întrebări pe care voi încerca să le elucidez.

De a convinge pe cineva nu am de gând, fiecare avem dreptul la liberul arbitru. [aici domnul Ovidiu se detensionează, revine la rațiune, și recunoaște că încăpățânarea sa nu provine din logică ci din ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt. Câți oare nu și-au stricat viața pornind de la această idee falsă. Ce dăunător ar fi să se meargă mai departe cu canonizarea. Cine ne-ar mai apăra atunci de aberațiile propovăduite ca fiind revelație – n.n.]

- *Laura19*

Nu a afirmat nimeni așa ceva, nici macar Pr.Boca, Dansul s-a referit la cu totul altceva, dar i-au fost rastalmacite cuvintele. Din contra, Parintele Boca mereu a iubit monahismul, iar calugaritele se stie, stau fara. Si cum a zis si Ovidiu, bazele monahismului de la Man.Prislop au fost puse de Pr.Boca. Parintele vorbea despre extremele din casatorie, nu despre femei singure, nu despre calugarite, nu despre normalitatea din casatorie.

@Taragua Da, si eu astept raspunsuri la interbar ile puse de Ovidiu-cele despre avort, daca sunteti de acord cu el si daca ati asistat la vreun avort. Iar eu as mai avea doua intrebari. Considerati ca un cuplu care se iubeste f.f.mult si are planuri de casatorie,poate sa aibe relatii intime inainte de casatorie? Sunteti de acord cu folosirea contraceptivelor in timpul casatoriei?

Nu poti sa Îl desparți pe Dumnezeu de medicina. Adevarata stiinta duce la credinta, cum se spune pe un alt topic.

- *Dr. Tartaruga*

Draga Laura,

Asta ziceam si eu, viata calugaritelor si femeilor singure este dovada ca femeia nu are nevoie de substante secretate de prostata barbatului pentru a ramane intreaga la minte. Si asa cum femeile singure nu au nevoie , tot asa nici cele casatorite nu au nevoie, nici ele nu sunt "atarnatoare" de barbat asa cum a zis Arsenie Boca, care a mintit/nu a stiut zicand ca femeile nu ar avea de unde lua substantele pentru ca DOAR prostata barbatului le-ar secreta. Minciuna. Niciodata medicina nu a spus asa ceva iar revelatie nu este pentru ca nu este adevarat ceea ce a spus el, se infirma si logic (vezi calugaritele si femeile singure) si stiintific. Dar s-a folosit de aceasta minciuna pentru a convinge femeile sa cedeze sotilor lor. Nu avea interesul sa spuna asta calugaritelor pentru ca multe s-ar fi gandit de doua ori inainte de a se calugari din moment ce sanatatea mintala a femeii depinde de sperma barbatului. Deci a spus doar casatoritilor. De aceea o numesc manipulare. Daca ar fi cum a spus Arsenie Boca, sa luam sarurile acidului glutamic doar din prostata barbatului, toata populatia globului am avea retard mental sever si multe alte probleme/boli. Punct.

Cat despre restul intrebarilor, stiti foarte bine si dvs. raspunsul, nu am ce va spune in plus. Nu sunt deacord cu uciderea si nici cu abuzurile de nici un fel.

- *Ovidiu b*

Cred că aveți o mare problemă: să repeteți la nesfârșit o idee rău înțeleasă. Chiar nu vreți să înțelegeți că părintele Arsenie a pus bazele vieții monahale de călugărițe de la Prislop și că are și el un punct de vedere legat de viața intimă dintre soți și de legăturile dintre aceștia. Nu are dreptul a acest punct de vedere? Dar nu a mințit și nu a manipulat pe nimeni. A îndreptat mii și zeci de mii de suflete spre calea cea dreaptă. Treceți peste aspectul asta care observ că vă macină rău de tot. [Ovidiu b, cel măcinat de idolul său, revine în acțiune să și-l apere, iar neaducând decât acuze, fără argumente – n.n.]

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu,

Ceea ce ma intristeaza poate mai mult in toata afacerea este orbirea voluntara de care dati dovada. Una este sa aiba omul o parere asupra vietii de cuplu si alta este sa manipuleze credinta celorlalti folosindu-se de argumente pseudo-medicale false mizand pe faptul ca si asa populatia nu intelege ce spune el si o ia de buna si mai ales bazandu-se pe faptul ca romanul nici ca face doua corelatii sa vada ca nu bate una cu alta. Aici este vorba pana la urma chiar de caracterul domniei sale. Daca era cinstit, tocmai pentru faptul ca nici o calugarita nu-i atarnata de prostata vreunui barbat, nu ar fi facut o astfel de afirmatie despre casatorite. Dar a vrut musai sa le aserveasca sotului sperandu-le cu pierderea sanatatii mentale in caz de refuz, si vad ca tine poanta pana azi, chiar si atunci cand isi bate omul gura sa va spuna ca NU ESTE ADEVARAT, femeia nu atarna de barbat si nu isi pierde sanatatea mentala daca isi refuza sotul! Dl. Arsenie Boca, in calitate de duhovnic, se putea servi de cuvintele Sfântului Apostol Pavel care indeamna ca sotii sa se desparta doar pentru posturi si doar prin buna intelegere, dar nu pentru prea mult timp ca sa nu fie ispititi de cel rau. Un sfat echilibrat dar cu adevar in el.

In fine, faceti cum doriti pana la urma.

- Ovidiu b.

Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, care sunt substanțe absolut necesare sistemului nervos, atât bărbatului, cât și al femeii, dar nu le prepară decât bărbatul. Aici e explicația fundamnetal biologică, în temeiul căreia femeia este atârnată de bărbat”.

- Dr. Tartaruga

Exact domnule Ovidiu, exact. Aici este minciuna. Nu numai ca NU le prepara decat barbatul ci le prepara și femeia, si se gasesc și in mai toate alimentele.

Daca le prepara DOAR barbatul, atunci TOTI copiii sau cel putin TOATE fetitele nu ar avea sistemul nervos dezvoltat si am fi TOATE niste cretine (adica idioate, cu retard mental sever). Si asta inca de copile. Si iata cum apare ideea de a aservi femeia barbatului daca vrea sa fie intreaiga la minte.

Acum intelegeti unde este lipsa de iubire si respect fata de femeie si unde este manipularea? Ma indoiesc ca o sesizati, dar in fine, o sa gasesc intr-o buna zi o explicatie si pentru orbirea asta mentala voluntara la oameni. Deocamdata nu pot gandi decat la o specie de idolatrie.

- Ovidiu b

Constituțional, natura bărbătească are o glandă în plus față de femeie: prostata. Această glandă spune foarte multe și importante lucruri în economia vieții și în interpretarea corectă a foarte multor necazuri ivite în familie . Tot pentru clarificare trebuie spus și numele produselor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceștia sunt substanțe de biosinteză produse de glande și vărsate în circuitul mediului intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, cu rol în activitatea și activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menține organismul întreg în bune condiții de viață internă și externă.

Asta nu înseamnă că dacă nu ești căsătorită și nu ai bărbat, înnebunești ci doar poți avea anumite carențe cu sistemul nervos în special creierul (de ex carențe ale memoriei).

De ce sportivii nu au voie întrețină relații cu o femeie, cu câteva zile înainte sau chiar săptămâni înainte de o competiție?

- Dr. Tartaruga

Domnule Ovidiu, spuneti prostii. Nici o femeie nu are carente cu sistemul nervos, creier sau altul, pe motiv ca nu are prostata. Nici o femeie nu are memoria afectata pe motiv ca nu are prostata. Numai aiureli menite sa umileasca femeia si sa o aserveasca gratuit barbatului. Iar hormonii care se varsa IN SANGE la barbat NU vin din prostata ci din testiculi, echivalentul ovarelor de la femeie, si din supra-renale, hipofiza, etc. Si femeia are un organ in plus acolo unde barbatul are prostata: este uterul. Ambele organe cu rol strict in reproducere si nicidecum in secretia de hormoni in sange. "Hormonii" prostatei sunt in lichidul seminal, este o excretie exocrina si nicidecum o secretie endocrina!

Pana acum ma indoiam doar de caracterul lui Arsenie Boca si va consideram oarecum orb voluntar, cu aceasta postare insa m-am lamurit de ambii.

*Ramaneti cu bine!*³⁵²

***

Să rămână cu bine bietul ucenic Ovidiu și să se trezească la pocăință prin Sfinții Părinți, iar nu să plutească înșelat prin falsa pocăință propovăduită de un biet amăgit. Să rămână cu bine și biata doctoriță Tartaruga. Noi sperăm că nu s-a smintit de încăpățânarea bolnăvicioasă a unor ucenici, că nu a echivalat arsenicii cu toți Ortodocșii. Mulți contemporani raționali s-au scârbit de Ortodoxie confundând-o cu prosrescul și batjocoritorul curent de la Prislop, propagat cu atâta sete de mass media tocmai pentru a lovi în Sfânta Biserică.

Iar noi să continuăm cu studiul bieteii așa-zise „antropologie” a Părintelui Arsenie Boca

Dacă aceste substanțe, extrem de valoroase pentru iconomia vieții în bune condiții ale sistemului nervos, sunt risipite pe plăcere - de care nu te mai sature - atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubește pe bărbat de necesarul de substanțe glutamice sistemului său nervos (15 miliarde de neuroni) și încep fenomene de carență nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcțiilor mintale. S-au văzut atare cazuri de tâmpire a minții și a pierderii totale a memoriei fără să fie și alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat, iar el s-a predat. Urmările sociale se înțeleg.

Refuzul păgubește pe femeie. Unul din refuzurile obișnuite este acela „întemeiat” pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta e viciul „onaniei cu femeie”. Păgubesc amândoi - pagubă biologică care se resimte în sănătatea amândurora.

Mințirea, trișarea, ferirea, unul și același viciu, duce în mod normal la o nervozitate și la o nemulțumire unul de altul, pe care natura, în nevinovăția ei caută să o remedieze. - Și cum o remediază ? - căutând fiecare din părți alt partener, care să nu falsifice conviețuirea. În fond e o rezolvare greșită, vinovată față de unitatea de dragoste a Tainei Căsătoriei [nu vedem logica unei astfel de afirmații. Onanie este și folosirea spermei prin metoda calendarului și folosirea spermei prin luarea de contraceptive. Soluția Părintelui Arsenie Boca nu numai că nu desființează onania ci o sugerează ca soluție rafinată. Iar cea care se ferește de sperma soțului său se va feri și de sperma amantului. Părintele Arsenie Boca nu era numai superficial în informare ci și illogic în gândire – n.n.]

*Deci, dacă o femeie greșește cu altcineva, de vină e trișarea lor, „ferirea” soțului care o împinge la gestul căutării pe altcineva, care să fie corect cu natura. In majoritatea cazurilor de „necredință” a femeii e de vină soțul, că nu și-a umplut casa de copii [dar dacă amantul îi donează spermă, ea își umple casa de copiii amantului. De unde se vede, că neavând copii, deși se duce la amant, folosește totuși anticoncepționalele, deci nu își echilibrează recepția de sămânță bărbătească. Așadar problema nu rezidă în a dona sau nu spermă de către soț soției, ci, dimpotrivă în a învăța amândoi înfrânarea, deci refuzul echilibrat, și de a înțelege cât de dăunătoare este această plăcere în sine, ea nefiind decât o îngăduință pentru neputință, relația dintre cei doi având nevoie de spiritualizare și duh de jertfă pentru Hristos. De aceea și Sfântul Ioan Damaschin enumera această plăcere nu ca necesară pentru supraviețuire și sănătatea firii, ci lăsată la alegerea noastră *Alte plăceri sunt naturale, dar nu și necesare, cum sunt raporturile sexuale firești și legitime. Ele contribuie la conservarea întregului neam. Este însă cu puțință să trăiești în feciorie fără ele*³⁵³. – n.n.]*

Deci cine fuge de copii, fuge de răspundere. Și unde fuge ? - în iresponsabilitate ?! Când însă îți iei răspunderea de-a rodi copii, Stăpânul vieții îți va ajuta să ai și ce le da de mâncare și-ți va asigura și cinstea căsniciei.

Deci nici abuzul, nici refuzul, ci o dreaptă socoteală și o conviețuire corectă.

*Mai mult chiar. O altă constrângere de care trebuie ținut seama e foliculina. Hormon feminin toxic și cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continui dureri de cap și foarte intense. Cancerigen la nivelul sânilor sau uterului (fibroame uterine). **De creșterea acestui hormon nu este scăpare decât de la 3^4 sarcini în sus.**[de această afirmație aberantă medical ne-*

³⁵² <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?t=14750&page=23>>, sâmbătă, 20 iunie 2015.

³⁵³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 62.

am convins mai sus. Acum să înțelegem că fecioarele dacă nu fac copii, precis vor face fibrom uterin sau cancer la sâni. Dar înfrânarea în căsătorie nu mai este un model pentru Părintele Arsenie Boca? Nu i-a iubit pe Sfinții Dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana, care nu au avut decât pe Maica Domnului? Nu la iubit pe Sfântul și Dreptul Isaac care nu a avut decât pe Iacov și Esau? Dar cu Sfânta Cuvioasă Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur ce a avut? Au avut ele cancer? – n.n.] *Iar sarcinile (să fie) în mod normal, cum apar ele în mod natural.*

Această ordine normală și naturală a sarcinilor e singura cale care asigură sănătatea copiilor [nu vedeți ce spune? Singura!!! – n.n.]. *Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode și motive, ating sănătatea copiilor următori - dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alții, Legea divină pedepsește și retroactiv pe cei făcuți cronologic.*

Așadar în înseși constituția endocrină a femeii e pusă obligativitatea nașterii de mai mulți copii. [iar hulește firea că ar fi desfrânată – n.n.] ***E chiar condiția de mântuire a femeii, după cum i-a descoperit Dumnezeu sfântului Pavel aceasta (I Timotei 2,15)*** [iar hulește Sfânta Scriptură răstălmăcind-o ca sectarii, că nu ar apăra fecioria, ci producția de 3-4 copii. Unde spune Sfântul Apostol Pavel aceasta. el spune de mântuirea femeii căsătorite prin suferințele ce i le aduc copiii, nicidecum să renunțe la înfrânare sau că ar fi constrânsă de fire la aceasta. Nici nu ar fi mântuire acolo unde este lucrul firii. Mântuirea este o încununare pentru cele făcute mai presus de fire, de dragul lui Hristos – n.n.].

In cazul viciului, sau al greșelilor de conviețuire, apariția cancerului care ucide soția se răstoarnă iarăși în răspunderea soțului. Soțul care nu vrea copii nu trebuie luat: e un criminal camuflat al soției sale [și atunci Avraam a fost un criminal camuflat că se înfrâna de la împreunarea cu Sarra? Sfântul Ioachim la fel? Și atâția Sfinți căsătoriți ce au trăit în curăție toată viața unul cu altul, neavând nici o împreunare trupească? Ei nu au fost din turma lui Hristos? Iată cum se face Părintele Arsenie Boca luptător împotriva fecioriei, curăției în familie și a sfinților înșiși – n.n.]. Nu e din turma lui Hristos.

Abia de la 3⁴ copii în sus, făcuți în ordinea normală în care apar, se neutralizează acțiunea toxică și cancerigenă a foliculinei. [...]³⁵⁴

Să vedem ce zice Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre aceste aberații din gândirea pseudoștiințifică și cu adevărat neortodoxă a Părintelui Arsenie Boca, care răstălmăcea trupește Sfânta Scriptură:

Pe de altă parte “obrocul” simbolizează sinagoga Iudeilor, adică slujirea trupească a legii, care acoperă prin grosimea simbolurilor literei lumina cunoștinței adevărate a sensurilor. (10) Cuvântul (Rațiunea) nu vrea să fie câtuși de puțin sub acest obroc, ci vrea să fie așezat în vârful și pe înălțimea Bisericii. Căci dacă Cuvântul³⁵⁵ e ținut sub litera legii, ca sub un obroc, îi lipsește pe toți de lumina veșnică nedăruindu-le vederea duhovnicească celor ce nu se străduiesc să se lepede de simțirea (percepția) înșelătoare, care nu e capabilă decât de eroare și nu sesizează decât aspectul coruptibil al corpurilor înrudite cu ea. El vrea deci să fie pus în sfeșnic, adică în Biserică, sau în slujire rațională în duh, ca să-i lumineze pe toți, din toată lumea, învățându-i să viețuiască și să se poarte conform cu rațiunea, și numai atâta grijă să aibă de cele corporale, cât e de lipsă ca să taie orice afecțiune a sufletului față de ele; de asemenea ca toată străduința să le fie să nu dea sufletului nici o închipuire materială; după ce a fost stinsă prin rațiune simțirea (percepția simțurilor), care la început a respins rațiunea (cuvântul) și a acceptat iraționalitatea plăcerii ca pe un șarpe lunecos (11). Căci cu dreptate a fost rânduită moartea împotriva simțirii ca să nu mai poată oferi diavolului intrare spre suflet. [vedeți ce groaznic păcat face Părintele Arsenie Boca folosind tocmai Sfânta Scriptură în chip iudaic împotriva rațiunii pentru a lăsa șarpele plăcerii să intre prin cel mai puternic mijloc prin toate cele 5 simțuri adică prin actul împreunării trupești? – n.n.] *Iar simțirea aceasta, fiind una după, gen, se împarte în cinci specii, înduplecând prin percepția*

³⁵⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 254-259.

³⁵⁵ *Ca în multe alte locuri și aci λόγος înseamnă și Hristos însuși, dar și cuvântul propovăduirii, sau rațiunea (sensul) ascunsă în cuvintele și ceremoniile legii. Mai bine zis rațiunile sau sensurile Scripturii sunt razele Logosului dumnezeiesc.*

fiecărui simț sufletul amăgit să iubească cele sensibile înrudite cu acel simț, în loc să-l iubească pe Dumnezeu (12). De aceea cel ce ascultă înțelepțește de rațiune, 548 alege de bunăvoie moartea trupului înainte de moartea silnică și fără voie, despărțindu-și total voința de simțire. 549³⁵⁶

Dar cel ce rămâne numai la litera Scripturii, are ca singură stăpânitoare peste fire simțirea (percepția), prin care se manifestă afecțiunea sufletului față de trup. Căci litera, dacă nu e înțeleasă duhovnicește, e mărginită în conținutul ei de simțire, care nu îngăduie să străbată înțelesul celor scrise până la minte. Iar dacă litera se adresează numai simțirii, tot cel ce primește litera în chip iudaic numai ca istorie, trăiește după trup, suportând în fiecare zi prin aplecarea voii moartea păcatului, din pricina simțirii celei vii, neputând, să omoare cu duhul faptele trupului, ca să trăiască viața cea fericită în duh. [așadar, această percepție după literă a Sfințelor Scripturi l-a făcut pe Părintele Arsenie Boca să trăiască după simțire, să fie amăgit și să lase plăcerea să îl omoare și cu ea să omoare pe atâția care îl urmează în modul trupesc de a interpreta Ortodoxia – n.n.] **“Căci de viețuiți după trup, veți muri”, zice dumnezeiescul apostol, “iară de omorâți cu duhul faptele trupului, veți trăi”. Drept aceea, aprinzând făclia, adică rațiunea care aduce lumina cunoștinței prin contemplație și fapte, să nu o punem sub obroc, ca să nu fim osândiți, ca unii ce mărginim la literă puterea necuprinsă de minte a înțelepciunii, ci în sfeșnic, adică în Sf. Biserică, pe culmea contemplației adevărate, ca să răspândească asupra tuturor lumina dumnezeieștilor dogme.**³⁵⁷

Să nu uităm, de la ideea eretică și neștiințifică a dependenței sănătății femeii de împreunarea trupească, Părintele a deviat și mai mult, propovăduind oficial onanismul:

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a-i se stabili perioada de fertilitate și ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți (Mariana P-Făgăraș)³⁵⁸

Ne întrebăm îngroziți și îngrijorați: acesta să fie secretul pentru care Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira nu au avut copii, sau se datorează faptului că prin amăgirea diavolească, pentru a se considera ei înșiși nepătimitori, și a convinge Sfântul Sinod să-i canonizeze, și-au păstrat, totuși, fecioria trupească?

***

Poate că vă mirați, sau ați fost chiar șocați că am comparat aberațiile predate de Părintele Arsenie Boca cu Tantra Yoga.

Pentru a vă convinge că au fost insuflate de același duh, am să vă rog să observați că și minunile, și proorociile, și învățăturile gurușilor ce practică și propovăduiesc Tantra Yoga sunt identice cu ale Părintelui Arsenie Boca (ca înțeles launtric), doar că au o haină exterioară mai puțin vicleană, mai fățișă și un limbaj neortodox deoarece ei, spre deosebire de bietul amăgit de la Prislop, recunosc că fac parte din hinduism și de aceea sunt mai ușor de depistat de către un creștin. Ei nu susțin cu emfază ca Părintele Arsenie Boca că aceasta este Ortodoxia cea mai pură, care trebuie să și-o însușească toți preoții pentru a-și forma ucenicii după ea.

La vicleșugul învățăturilor sfinției sale se adaugă în aparență manifestarea unei apologetici în favoarea Sfintei Cununii. Împreunarea trupească ridicată la rang de virtute este acoperită sub masca limitării doar la propria soție evitând abuzul (dar în accepția Părintelui Arsenie Boca lipsa de abuz este foarte abuzivă

---

³⁵⁶ 548 în acest pasaj rațiunea, căreia i se opune simțirea; poate fi și Logosul divin, sau mai bine zis rațiunea din noi e în același raport cu Logosul ca sensurile lucrurilor cu El.

⁵⁴⁹ Moartea simțirii e menită să mântuiască pe om de moartea firii. Moartea ca osândă a fost pricinuită de creșterea lucrării simțurilor, care l-a legat pe om de lumea văzută, despărțindu-l de Dumnezeu. Moartea simțirii e moartea omului trupesc, a omului aplecat spre cele de dinafară, a omului “mort” duhovnicește, pentru a învia omul dinăuntru, omul adevărat, omul mintal, sinea omului.

³⁵⁷ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp.397-400.

³⁵⁸ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturie din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

fiindcă reprezintă o constrângere din partea firii, care trebuie urmată negreșit chiar și când cei doi soți nu pot avea copii, sau chiar și dacă se hotărăsc la curăție, mai devreme de a avea 3 sau 4 copii). Perversiunea sexuală nu este publică, ci în cadrul intim al familiei, ceea ce face și mai greu de depistat desfrâul, dar și mai eficient în a strica pe Ortodocși. Însă mecanismele de stricare și îmbolnăvire a firii de către plăcere se păstrează, ba chiar este amplificată de plăcerea sufletească de sine că practicantii acestui desfrâu mascat slujesc jertfelnic necesităților fericirii familiei creștine și poruncilor lui Hristos și, de aceea, sunt Ortodocși candidați la sfințenie.

Vicleșugul este și unul pseudo intelectual deoarece se folosește și de ideea sănătății medicale prin plăcerea împreună. Ea este dusă pas cu pas, din minciună în minciună până acolo încât chiar furnizează o metodă de anticoncepție prin planningul familial, având pe lângă masca unei false curății și credințe permise conjugale și mască științifică.

Acestea sunt și argumentele care demonstrează că fenomenul Prislop este mai primejdios decât fenomenul MISA, și fenomenul Părintelui Arsenie Boca mai viclean decât fenomenul lui Gregorian Bivolaru:

10. Fenomenele MISA și Prislop

In ziarul "Adevărul" din 17 noi. 1993, sub semătura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului "Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a născut din neant o comisie ministerială", găsim confirmări ale acestor practici păgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: "Am reușit să-i hipnotizez, folosindu-mi capacitățile de concentrare și forța gândului și să evaderez astfel din arestul Securității din Rahova". [minune identică cu evadările hipnotice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] Tot în cuprinsul acestui articol "marele guru" explică: "Tantra Yoga înseamnă perfecționarea prin amor".

[...] Aceste exercitii le învățam și practicam acolo în grup și fiecare singur acasă. Aveam sedințe de meditație la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatic de la distanță de instructor sau chiar de la București de Bivolaru, din câte am înțeles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se implantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonanță din cuvântul Haum [AUM – n.n.] prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne pune capul între genunchi, ne pune mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, și scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am ținut asta pentru mine, după care spunea că avem această "mantră", iar noi în timpul sedințelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte concentrându-ne. După ce prin concentrare eliminam toate simțurile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru și după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "mantra" sau acest sunet pe care îl recepționam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau murmurul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute. Eu am primit o singură mantră, despre care am vorbit și pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantră, în decursul a cinci sau șapte ani, cât urma să țină acest curs. Când se făcea în grup au fost cazuri de horcăieli și de lesin. [...]

In afara cursurilor apăreau și reviste de yoga, primul număr fiind în 1991, vara. E suficient să citești acest număr și să știi ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învață și asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învață și Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult, asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografii ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apărea cu succes într-o revistă pornografică. Este și un interviu cu Bivolaru care are și o concluzie desenată: este schitat un diavol așezat cu spatele care privește satisfăcut și superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârșită de puteri, având pe față o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, așa cum spuneam, în loc de concluzie și ca un argument hotărâtor. Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga și nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât și celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănunțele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renunțat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu

vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înțeles, sau ai spus că nu sunt importante. [aviz celor îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca și nu vor să bage în seamă semnele diavolești din picturile sfinției sale – n.n.] [...]

O altă ciudățenie a asiaticilor e că, desi dispretuiesc lumea si trupul omenesc, se folosesc de tot felul de tehnici ca să se perfectioneze cu ajutorul trupului, spre deosebire de sfinți care pretuiesc trupul cu care intră în Impărăția lui Dumnezeu, dar si-l găsesc prin sfintirea sufletului. (CONSTANTIN N.)

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, il va iubi si Tatăl si vom veni si vom face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (adore) pe Dumnezeu si in el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui. Este cumva contrazicere în cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: Cine mă iubeste , implineste poruncile Mele. Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus si va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. în numele lui Hristos. Dar în ziua Judecării acestia vor auzi: “ Duceti-vă de la mine blestematilor ...”; aceasta insemnand că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos. Poate cineva să pună întrebarea : “Cum e cu putintă să vină duhul altui dumnezeu, cand eu am chemat numele lui Iisus?”. Răspunsul e simplu: Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui. Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfanta Treime: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul. Yoghinul foloseste numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “mantră”. Nefiind o asemenea învățătură (cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu) înseamnă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.

Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înșelare, fiind convinși că acela este Duhul lui Hristos: “Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă si pe cei alesi.”(Matei 24:24).

MARTIRII II

*Parinte, m-am gândit că este mai important să vă scriu despre ceea ce mi s-a întâmplat mie în acești doi ani decât examenul meu, pentru care si asa nu prea pot să învăț. Consider că este foarte important pentru că ei sunt foarte periculosi, au deschis centre în aproape toate orasele din țară si s-au infiltrat chiar si peste hotare, în Danemarca, unde au trimis pe unul de încredere, Narcis I.. Sunt convinsă că mă urmăreau mai dinainte; alegeau anumite persoane, le urmăreau, le făceau anumite vrăji si actionau prin oamenii din jurul acelor persoane. Acest grup dubios s-a pregătit cu câțiva ani înainte de revolutie. Se întâlneau pe ascuns si primeau inițierea de la acel dubios profesor. Ceea ce au învățat acolo nu știu, dar știu că aveau loc orgii sexuale, făceau amor mai multi între ei, fete si baieti împreună, cu anumite consacrări înainte; de obicei consacrau profesorului, acestui **Gregorian Bivolaru, care, am înțeles, că de la vârsta destul de mică a început să fie inspirat de duhuri rele si inițiat în aceste lucruri. Foloseau foarte mult tehnicile de Tantra-Yoga, o tehnică prin care ei spuneau că ridică nivelul spiritual al omenirii dar nu făceau altceva decât să-l scadă.***

Evenimentele se petreceau cu câteva luni înainte de revolutie. După ce am divorțat, m-am mutat din seria în care eram la facultate într-o altă serie, unde era si un băiat, Călin, care practica yoga. După ce l-am cunoscut, stările mele au început să se schimbe, să se înrăutățească. Ei făceau meditatii la anumite ore; la aceste ore simteam o exacerbare sexuală si diminuare a capacităților intelectuale. De asemenea mai erau două fete dintre cele mai periculoase, surorile gemene Mihaela si Gabriela, care actionau asupra noastră si în special a mea; începând să-mi scadă interesul pentru învățat si să-mi crească interesul pentru băietii, fumat...

*Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor **Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că detine forte supranaturale, că este o ființă deosebită, că poate să facă orice dorește, că poate să apară sau să dispară într-un loc... îmi spunea că va fi revolutie, că***

profesorul si ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceausescu si că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărți, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite întâlniri amoroase în grup, fete si băieți la un loc si că asta îi ajută să evolueze spiritual. Toate aceste lucruri mă speriau dar actionau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrajă. Imi cumpărasem masină si acest băiat se oferise să mă învete să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine si mi-a spus că astia sunt sectanti, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el si am continuat să vorbesc cu Călin. După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit puțin si am început să mă detasez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider si eu nebuni. La puțin timp a avut loc revolutia si acest lucru m-a determinat să-mi recapăt încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revolutie, si, deci să cred că ei detin anumite puteri supranaturale. Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură "Mihai Eminescu". Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toti cei apropiați ai lui Grig erau ca niste roboti teleghidati. Eu m-am asezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a actionat asupra întregii săli încât incepusem să simt o dragoste foarte mare si un sentiment de bucurie față de o persoană pe care nu o cunosteam. [vedeți cum acționează diavolul și hipnotizatorul prin simțire ca să provoace dragoste și respect față de guru și Părintele Arsenie Boca? – n.n.] După aceea l-am văzut si m-a surprins neplăcut înfățișarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei. [vă dați seama ce eficient lucra înșelarea, când Părintele Arsenie Boca mai era și un bărbat frumos? – n.n.] După aceea am mers la Casa de Cultură a studentilor si în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se întâmpla acolo, parcă erau cu totii în transă. A urmat înscrierea si au început cursurile si conferintele. Am început să simt în jurul capului ca o sferă si încet, încet să mă golesc de toate gândurile personale, trăirile mele, să uit de părinti, de copil, de sot si totul să fie înlocuit cu o dragoste fanatică față de acest "guru". Ei sustineau că aceasta este o cale de eliberare Bahti-Yoga prin dragoste. Sustineau si alte mari aberatii: că Tantra Yoga este de două feluri: Tantra Yoga de mâna stângă, când practici actul sexual si te închini zeului Shiva si zeitei Kalisa si Tantra Yoga de mâna dreaptă, când te gândești la Domnul Iisus Hristos fără să practici actul sexual. Vă dati seama ce aberatii!!! [mai mari aberații să propovăduiești rugăciunea lui Iisus asociată cu practicile lui Ignațiu de Loyola, sau însoțită de căutarea voii proprii, cum susținea Părintele Arsenie Boca – n.n.] Incet, încet începusem sa-mi pierd mintile si să mă îngras, să-mi apară tot felul de stări sexuale ciudate si să trăiesc într-o letargie permanentă. Am început să iau contact cu lucruri foarte ciudate, cu o lume nouă, cu o nebunie completă. La ei totul se împărtea în yin (-) feminin si yang (+) masculin. Fetele, ne spunea, că simt mai mult yin si băieții mai mult yang si prin cuplarea acestor două se ajunge la echilibru; că el, profesorul, era cu totul yang si că pentru a rezista în planul acesta avea nevoie de atâtea fete. [ce asemănarea cu învățătura Părintelui Arsenie Boca că femeia atârnă de bărbat – n.n.]

La cele două surori gemene, Mihaela si Gabriela, era casa de desfrâu. Aici aveau loc întâlnirile amoroase cu diferite fete pe care le agătau prin oras sau prin împrejurimi. Am înțeles că înainte de revolutie acest grup format cam din 29-30 de membri ducea o viață de desfrâu complet. Avusese întâlniri amoroase în grup, fete cu băieți, băieți cu fete la grămadă, cu consacrare înainte, de obicei unui zeu sau direct profesorului. Eu am reusit să văd anumite poze ale unor fete desfrânate, goale, si alte lucruri dubioase. Eram o slugă credincioasă, nu participam la aceste lucruri dar stiam că se petrec. De câteva ori am fost si eu păcălită de Călin si de o fată Luisa. Am dormit la această fată si ei nu mi-au spus ce aveau de gând. Au făcut un cerc, m-au pus să stau cu o mână în mâna unuia si cu o mână în mâna celuilalt, au bolborosit ceva, au spus că au făcut o consacrare si după aceea a intretinut relatii sexuale cu amândouă. A fost oribil, nu am simțit nici o plăcere decât dezgust si o stare de nervi, cum am putut ceda insistențelor lor. Ei sustineau că circulă anumite energii din centru Shwadisthana spre cap pe care ei vor să le ducă cât mai mult la cap, de aceea după ce făceau dragoste,

stăteau în cap. Totul era o tehnică, nu exista nici un sentiment unul față de celălalt, ci numai dorința de evoluție spirituală a fiecăruia.

Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam și discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire și devotivitate față de el. Tin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simțind și un minunat parfum de violete. [ce e de mirare să întâlnim miresme la mormântul de la Prislop, când oamenii sunt influențați de aceleași duhuri hipnotizatoare. Vedem cât de asemănătoare este starea acestei femei a cărei minte a fost răpită prin hipnoză de guru, cu starea Părintelui Petru Vamvulescu, îndrăgostit ca un adolescent într-o stare de transă, descrisă chiar de sfinția sa atunci când a dezgropat înnegritele și îngrozitoarele oase ale Părintelui Arsenie Boca, dar i s-a nălucit că are în mână „Sfinte Moaște” frumos mirositoare– n.n.] Eram într-o stare de fericire nemaiîntâlnită, așa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă... A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu masina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amoroasă numai de “guru”. Mă îndepărtasem de părinți, de copil și de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărțit de sot. Au fost câteva luni din viață în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun. Si în grup viața decurgea la fel; toți erau preocupați de sex, tantra, devotivitatea față de Grig și cam atât, nimic în plus, cu câteva mici excepții; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui și care detineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae. Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, și erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de inițiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evoluției lor. Isi făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere. Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă și se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obțină o nouă întâlnire. Așa zisa metodă a evoluției spirituale se manifesta prin faptul că toți se sărutau între ei, făceau dragoste indiferent cu cine și foloseau tot felul de tehnici ciudate. Agățau fete tinere pe stradă sub pretextul că vor poza pentru revista yoga, erau duse într-un apartament din Berceni unde se întâmplau multe orgii. Practicau diverse perversuni sexuale sub pretextul evoluției spirituale - calea lui de a evolua spiritual. Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o “Karmă” foarte grea, că am multe greseli din vietile anterioare și m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu și orez și să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. In special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simțit cum îmi iese sufletul din trup și la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia și am citit “Tatăl nostru”, revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat și nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu. La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcați, și fete și băieți; Grig făcând poze la fete în diferite poziții, chiar și la unii băieți. A făcut un film cu o fată dormind goală și am asistat și eu la aceste filmări. Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ și încerca să pozeze în persoană pozitivă. Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât acționau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultățile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică și chiar de la Teologie [ce este de mirare că Părintele Arsenie Boca a înșelat atâția teologi, când avea și mască de ieromonah Ortodox și de om de știință, desigur neînțeleș de dezertori, proști și invidioși, cum îi numea direct sau doar în chip sugerat sfinția sa, pe cei ce nu erau de acord cu gândirea nelămurită a sfinției sale– n.n.] (GABRIELA B.).³⁵⁹

³⁵⁹ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

La aceasta adăugăm și o altă asemănare: figura de „martir” yoghin construită de ucenicii lui Gregorian Bivolaru, prin aceleași metode prin care s-a înscenat ideea „martirului” ieromonah Ortodox, construită de ucenicii Părintelui Arsenie Boca (prin documente oficiale):

Gregorian Bivolaru persecutat politic de regimul comunist și condamnat pe nedrept

[360](#)

[Comunicate de presă](#)

[Info Spiritual](#)

Mai 22, 2013

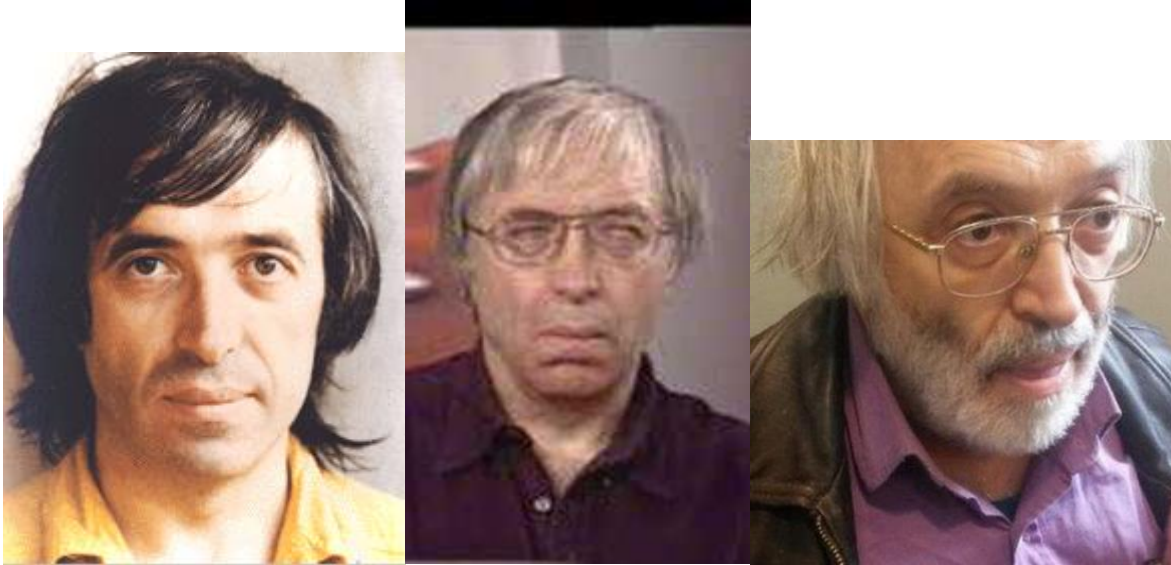
Această decizie definitivă și irevocabilă a Curții de Apel București este un veritabil triumf al adevărului și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat politic de regimul comunist.

Decizia instanței este un veritabil triumf al adevărului

Persecuțiile, tortura și denigrarea profesorului de yoga Gregorian Bivolaru nu au avut nicio bază reală! Acesta a fost nevinovat pentru toate presupusele infracțiuni pentru care a fost torturat și închis

Marți 8 februarie 2012, a fost făcută publică decizia Curții de Apel București care a menținut soluția Tribunalului București în Dosarul nr. 48765/3/2010, soluție prin care s-a constatat:

- ***caracterul politic al condamnărilor pe care Gregorian Bivolaru le-a suferit înainte de Revoluție, în anii 1977 și 1984;***
- ***caracterul politic al internării sale în Spitalul de Psihiatrie Poiana-Mare din 1989.***

În perioada regimului comunist, Gregorian Bivolaru a fost arestat, torturat, discreditat moral, bătut cu bestialitate și i s-au adus acuzații pe nedrept pentru faptul că practica yoga, inclusiv după ce aceasta fusese interzisă, astfel venind în contradicție cu ideologia regimului comunist, care se opunea oricărei forme de emancipare umană (morală, spirituală, culturală). [iar torturi ca să fie arătat victimă – n.n.]

Gregorian Bivolaru a intrat în vizorul Securității încă din anul 1972, datorită corespondenței sale cu Mircea Eliade [iar păgubosul de Mircea Eliade, care pe atâția i-a deturnat de la creștinism la hinduism – n.n.] , iar în anul respectiv, Securitatea a realizat și prima percheziție în locuința unde domiciliu în acea vreme, ocazie cu care i-au fost confiscate o mulțime de conspecte pe care le făcuse cu multă trudă, în urma studiului la diferite biblioteci din București, precum și mai multe cărți despre yoga și fenomene paranormale pe care reușise, de asemenea, să le obțină cu mari eforturi. Pe același considerent, în 1977 a fost hărțuit, acuzat și în cele din urmă condamnat pentru deținere și răspândire de material obscen. Un exemplu astfel de “material obscen” confiscat la percheziții este cartea lui Julius Evola – “Metafizica sexului”, care a fost publicată în România, după 1990, la editura Humanitas.

Persecuția a atins un nou grad de violență la începutul anilor 1980 și a avut legătură cu așa-numita afacere „Meditația Transcendentală”. În data de 27 aprilie 1982, Nicolae Ceaușescu a cerut desființarea Institutului de Cercetări Psihologice și Pedagogie. Urmare a participării la Meditația Transcendentală, Gregorian Bivolaru a fost ținut în arest timp de trei zile, în sediul Securității din strada Rahova.

În finalul celor trei zile de arestare, înainte de a fi pus în libertate, a fost dus în biroul șefului direcției respective, colonelul Gh. Vasile, care l-a avertizat că știa că fusese desemnat șeful Meditației Transcendentale și i-a pus în vedere să înceteze orice activitate în această direcție, pentru că altfel va ajunge în închisoare. Interdicția privind tehnicile realizate în cadrul Mișcării Transcendentale a fost extinsă de Securitate și la „yoga ori alte ritualuri de inspirație orientală”.

În acel context politic, opțiunea fermă a lui Gregorian Bivolaru de a continua să practice yoga împreună cu prietenii săi a fost considerată de către autorități o activitate potrivnică regimului comunist, fapt care a determinat ca atât el, cât și ceilalți practicanți yoga și aceștia să fie urmăriți și prigonți în continuare. În documentele Securității, Gregorian Bivolaru este numit „element fanatic”, iar pe parcursul anchetelor, organele de securitate au făcut presiuni asupra lui, bătându-l și torturându-l, manifestând un cinism și o cruzime fără margini, toate în scopul de a obține de la el anumite declarații. Un eveniment surprinzător care a avut loc în acea perioadă a fost evadarea lui Gregorian Bivolaru din arestul Securității, evadare care a fost o inedită modalitate de protest în fața nemerniciei și brutalității anchetatorilor. Gregorian Bivolaru a folosit anumite capacități pe care le trezise prin practica yoga și, când se afla în anchetă în anul 1984, în arestul Securității, a evadat. [uite cum se laudă ucenicii cu vrăjitoriile hipnotico-evadatoare ale guru-lui lor, la fel cum se laudă ucenicii Părintelui Arsenie Boca cu evadările de aceeași natură ale mentorului lor – n.n.]

În rechizitoriul Procuraturii Municipiului București, întocmit în august 1984, s-a reținut că ar fi săvârșit mai multe fapte penale, dar prin sentința penală nr. 960 din 28 septembrie 1984 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost condamnat numai pentru evadare, la un an și șase luni închisoare, întrucât pentru celelalte capete de acuzare intervenise amnistia. [ca și la Părintele Arsenie Boca – n.n.] Pe perioada detenției a fost ținut într-o celulă specială, cu lanțuri la picioare care cântăreau 6-7 kilograme. Ulterior, în 1989, a fost din nou ridicat și dus în arestul Securității, unde a fost bătut și torturat, după care a fost trimis la Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, încercându-se anihilarea sa psiho-mentală completă. A fost salvat numai datorită curajului deosebit al doctorului curant în grija căruia fusese încredințat și care, realizând că nu era un „bolnav psihic”, a refuzat să-i administreze tratamentul prescris.

Față de toate aceste abuzuri și persecuții, Gregorian Bivolaru a cerut să se constate că motivul real al condamnărilor și internării abuzive la Poiana Mare a fost de natură politic [nici obscenități n-a practicat, nici gura(ul) nu i-a mirosit – n.n.], ele fiind făcute la comanda Securității, ceea ce instanța a apreciat ca fiind real și a admis cererea sa. Redăm mai jos rezumatul hotărârii:

„... INSTANȚA CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL CONDAMNĂRILOR DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR.68/1977, SENTINȚA PENALĂ NR. 960/1984. CONSTATĂ CARACTERUL POLITIC AL INTERNĂRII MEDICALE A RECLAMANTULUI DISPUSE ÎMPOTRIVA RECLAMANTULUI PRIN SENTINȚA PENALĂ NR. 616/1989. RESPINGE CA FIIND NEÎNTEMEIAT CAPĂTUL DE CERERE PRIVIND ACORDAREA DE DESPĂGUBIRI. HOTĂRÂREA ESTE DEFINITIVĂ ȘI IREVOCABILĂ.”

După revoluție Gregorian Bivolaru a rămas în vizorul Serviciilor Secrete Române datorită așa-ziselor infracțiuni pentru care fusese condamnat de comuniști. Această imagine a lui a fost preluată și de presă, care nu s-a sfiit să îl catalogheze drept infractor și recidivist. Sperăm ca mass-media să redea acum corect această decizie și să reconsidere toate calomniile publicate despre Gregorian Bivolaru, pornind de la premisa greșită că el ar fi fost chipurile

un infractor, căci în realitate condamnările de dinainte de 1989 au reprezentat o persecuție politică.

Atât Curtea Supremă a Suediei, în [motivarea respingerii extrădării lui](#), cât și [unele personalități europene](#) au tras un semnal de alarmă cu privire la modalitatea, impregnată profund de practicile Securității, în care sunt gestionate dosarele actuale ale lui Gregorian Bivolaru.

Această decizie definitivă și irevocabilă este un veritabil triumf al adevărului [cum se mai bate diavolul în piept că luptă pentru triumful adevărului, apelând la mass media și comunitatea europeană – n.n.] și confirmă faptul că profesorul de yoga Gregorian Bivolaru a fost persecutat de regimul comunist.

Biroul de presă MISA

8 februarie 2012

Sursa: [yogaesoteric.net](#)³⁶⁰

Nu uitați! Diferențele între fenomenul MISA și fenomenul PRISLOP sunt doar două – metoda obținerii plăcerii sexuale și ideologia care o sprijină pe aceasta:

- Gregorian Bivolaru plăcere sexuală:
  - cu oricine;
  - prin metode forțate;
  - având ideologie hindusă declarată;
- Părintele Arsenie Boca plăcere sexuală:
  - clasică, numai în familie;
  - tot prin metode forțate (de complexarea soțului că nu ar iubi și nu s-ar jertfi dacă nu donează sămânța soției complexate că s-ar îmbolnăvi, dacă nu primește sămânța-elixirul tinereții și sănătății);
  - având tot ideologie hindusă (plăcerea trupească ca sursă de sănătate, reîncarnarea ca excepție), dar mascată de ortodoxism și știință, deci, mai primejdioasă fiindcă se depistează mai greu:

2046. - “Ocultismul sau esoterismul este falsa știință cultivată de mințile înfierbântate, prin care ocultiștii spun că posedă un simț superior celor obișnuite, și prin care ei ajung să cunoască rădăcinile adevărilor. În realitate, nu este decât o înșelăciune a diavolului, care a înșelat pe oameni sub diferite forme ale idolatriei, spiritismului și altor practici, pornind de la anumite realități fizice și psihice, pentru ca pe temeiul unui adevăr parțial, să ducă la o rătăcire și mai mare a minciunii înșelătoare. Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el, trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă” (V. Dogmele).

³⁶¹

În rest, persecuția comunistă, eroismul răbdării, minunile (aparitia și disparitia, proorociile, hipnoza asupra altora și îndrăgostirea lor nebunească – fără discernământ și fără observarea lucrurilor demonice atât de evidente –, de persoana ce a generat fenomenul) și folosirea mantrelor sunt comune:

- AUM (la Părintele Arsenie Boca doar în pictură, deasupra numelui Sfintei Treimi pe care atât de des îl chemăm în rugăciune);
- Rugăciunea lui Iisus (la Părintele Arsenie Boca și ea este folosită ca o mantră, deoarece scopul ei este:
  - o furnizare a plăcerii de sine că ajungi la desăvârșire, la vedenii – comune cu imaginația și simțirile yoghine;
  - la simțirea unei bucurii și a unei liniști sufletești, căpătând o falsă pace amăgită în plus de gândul că ești pe calea Ortodoxă a mântuirii și ducând la o îngrozitoare plăcere de sine mascată printr-o falsă pocăință.
  - Urmarea vocii proprii. Sfinția sa, din păcate, nu a practicat și nu a predat adevărata rugăciune a lui Iisus care este însoțită de lupta pe viață și moarte cu patimile, de vederea de sine că ești

³⁶⁰ <http://misatv.ro/gregorian-bivolaru-persecutat-politic-de-regimul-comunist-si-condamnat-pe-nedrept/>, duminică, 4 octombrie 2015

³⁶¹ [Ierom. Nicodim SACHELARIE](#), *Pravila bisericescă*, Ed. Parohia Valea Ploptului, Jud. Prahova, ³1999.

cel mai păcătos om de pe pământ și vinovat pentru toate și de cererea iertării lui Dumnezeu că ai greșit).

Biruieste-l pe diavol repetând cat mai des numele lui Iisus

*Sfântul Macarie spune: „Să te rogi oricum, dar des. Iar să te rogi cu adevărat este lucrarea Sfântului Duh”. Sfântul Ioan Scărarul scrie: „Când ți se întunecă sufletul cu gânduri necurate, biruieste-l pe potrivnicul cu numele lui Iisus, repetându-l des, cât mai des. O armă mai puternică și mai plină de izbândă nu vei găsi, nici în Cer, nici pe Pământ”. **Mijlocul principal, unic și mai potrivit pentru dobândirea faptelor ce țin de mântuire și de desăvârșirea duhovnicească, este repetarea deasă a rugăciunii, oricât ar fi ea de neputincioasă. Roagă-te și gândește-te la tot ce vrei, și gândurile tale se vor curăți prin rugăciune; „roagă-te și fă ce vrei” și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar pentru tine folositoare și mântuitoare. Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te înspăimânta de năpăstuiți, căci rugăciunea le va înlătura. Roagă-te oricum, numai să te rogi mereu, și nu te neliniști de nimic; fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea te va înțelepți.**³⁶²*

Vedem, așadar, că Părintele Arsenie Boca nu a înțeles esențialul rugăciunii lui Iisus: „miluiește-mă pe mine păcătosul” și de aici a uitat că se ruga Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, deci... Celui smerit. Nu a înțeles că:

- nu este suficientă rugăciunea, cu mintea împrăștiată prin gândirea la tot ceea ce vrem adică la ce este mai primejdios pentru noi. „*roagă-te și gândește-te la tot ce vrei*” e deviza înșelării. Fiindcă voia noastră, când nu este dăruită lui Dumnezeu prin voia aproapelui, este cel mai mare dușman al nostru, singurul care ne și poate omorî, dacă ne desparte de Hristos (după cum mărturisește chiar Părintele Arsenie Boca: „Căci nimic nu folosește pe oameni așa de mult, ca tăierea acestei voi a lor”; iar „voia e propriu-zis, mișcarea unei patimi spre satisfacerea ei”³⁶³);
- Omul nu trebuie să se roage, să primească simțiri plăcute și să facă orice vrea, ci să se pocăiască căutând a fi condus de împlinirea poruncilor Domnului;
- Mintea nu trebuie lăsată în orice gânduri. Rugăciunea trebuie însoțită neapărat de gânduri smerite, de stăruirea în vederea păcătoșeniei proprii, de vederea de sine în mijlocul iadului, de tristețea cea fericită prin nădejde (dar totuși tristețe iar nu veselie cum recomanda păgubos Părintele Arsenie Boca), datorită neputinței și răutății noastre neînțelese de noi, poate chiar nesimțită de noi, dar totuși cumplit de prezente și reale:

Domnul iubește atât de mult pe om, încât îi dă darurile Sfântului Duh, dar până când sufletul se învață să păstreze harul, se chinuie mult.

*În primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?”. Dar nu trebuie să gândim așa. **Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i S-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruiți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.***

Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii.

Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

³⁶² <<https://luminapentrucandeladinsuflet.wordpress.com/2015/06/23/biruieste-l-pe-diavol-repetand-cat-mai-des-numele-lui-iisus/>>, joi, 25 iunie 2015.

³⁶³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 2009, p. 431.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubesci zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu.

Unii zic că aceasta a fost cândva, de demult, dar că acum toate acestea s-au învechit; dar la Domnul, nimic nu trece niciodată, numai noi ne schimbăm, ne facem răi și astfel pierdem harul; dar celui ce cere Domnul îi dă toate [Mt 7, 7-8], nu pentru că am merita aceasta, ci pentru că El este milostiv și ne iubește.

Scriu aceasta pentru că sufletul meu cunoaște pe Domnul.³⁶⁴

Așadar, nu trebuie să ne rugăm oricum. Aceasta este calea cea mai sigură spre înșelare, fiindcă gustând dulceața rugăciunii, dar fără să știe de amarul gustului propriu, sufletului i se pare că este el însuși dulce și piere în credința că este Sfânt. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca n-ar fi văzut înșelările diavolești ce le-a propovăduit, ci chiar arătări dumnezeiești, tot ar fi trebuit să se întristeze și să se socotească mai păcătos decât toți, așa să se roage și așa să sfătuiască și pe ceilalți să o facă.

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea. Dar, dacă nu-ți vei aduce aminte, atunci nu te vei mai ruga, iar fără rugăciune sufletul nu va rămâne în dragostea lui Dumnezeu, căci prin rugăciune vine harul Duhului Sfânt. Prin rugăciune se păzește omul de păcat, fiindcă, rugându-se, mintea e ocupată de Dumnezeu și cu duh smerit stă înaintea Feței Domnului, pe Care-L cunoaște sufletul ce se roagă.

Firește, începătorul are nevoie de o călăuză, căci până se dă harul Sfântului Duh, sufletul are mare luptă cu vrăjmașii și nu-și poate da seama dacă vrăjmașul îi aduce dulceața sa. Poate deosebi aceasta numai cel ce a gustat el însuși din experiență harul Duhului Sfânt. Cine a gustat Duhul Sfânt recunoaște apoi harul după gust.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci.

Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?” pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.

Rugăciunea se dă celui ce se roagă, cum se spune în Scripturi; dar rugăciunea pe care o săvârșim numai din obișnuință, fără zdrobire de inimă pentru păcate, nu este plăcută Domnului.³⁶⁵

E adevărat că se spune în Sfânta Scriptură:

1Te 5:16 Pururea vă bucurați.:17 Neîncetat vă rugați.

Deci bucuria neîncetată (nu veselia) este o datorie legată de rugăciunea neîncetată.

Dar tot în Sfânta Scriptură este scris:

2Co 7:10 Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte.

³⁶⁴ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei, Ed. cit., p. 26-27.

³⁶⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei, Ed. cit., p. 21-22.

Aceasta ar părea o contradicție: cum să te bucuri pururea, rugându-te neîncetat în pocăință, dacă trebuie să te întristezi după Dumnezeu?

Trebuie să știm că sunt două feluri de întristări și bucurii, contrarii una alteia. Întristarea minții adusă de bucuria simțirii și întristarea simțirii (a trupului) adusă de bucuria minții. Sfântul Apostol ne poruncește să ne întristăm simțirea prin înfrânarea de la plăcere și răbdarea cu mulțumire a durerii, mai ales a tăierii vocii proprii (cea mai mare suferință), ceea ce ne aduce cea mai mare bucurie minții. Părintele Arsenie Boca recomandându-ne: „*roagă-te și fă ce vrei*” [...] *Roagă-te oricum [...] fii vesel [...] cu duhul*, ne indică acea bucurie a duhului ce petrece în slujba simțirii, a plăcerii de sine, care este adunată ca într-o esență otrăvitoare, întunecată și necurată tocmai în voia proprie.

De aceea Sfinții Părinți definesc lucrarea lăuntrică foarte pe scurt:

Și așa, prin această lucrare a minții, vei face întregul tău om lăuntric Biserică și lăcaș al Sfântului Duh, inima ta, mai ales, o vei face Jertfelnic sfințit și Sfântă Masă, mintea ta - preot, voia și alegerea ta - ca pe o jertfa [deci, cine nu-și înjunghie voia proprie ca să împlinească poruncile lui Dumnezeu și să facă voia Lui, poate face orice din celelalte, dar în același timp să nu slujească lui Dumnezeu ci idolilor – n.n.], *iar ca pe un miros de bună mireasmă - rugăciunea cea din inimă către Dumnezeu* [vedeți, rugăciunea e buna mireasmă, dar jertfa este voia și alegerea proprie. Yoghini/Bochini recomandând „roagă-te și fă ce vrei” păstrează doar buna mireasmă a rugăciunii lui Iisus, dar ne sugerează să facem ce vrem. Aceasta este ca și cum ai aduce în altarul unei Sfinte Biserici Ortodoxe statuia lui Buda/Boca și ai face Sfânta Liturghie Ortodoxă, cu toate cântările și gesturile ei, cu mirosul unei tămâi de cea mai bună calitate, aduse din Sfântul Munte, dar... închinată lui Buda/sfinției sale.

Ortodox ar fi să spunem, dacă nu se poate altfel fără compromis, mai degrabă așa: „fă voia lui Dumnezeu și roagă-te cum poți”, dacă nu ști să te rogi cum trebuie. Aceasta ar fi echivalentul unei Sfinte Liturghii Ortodoxe la care tămâia nu este, poate, de bună calitate dar este jertfită cu toată dragostea lui Hristos: *Ioan 14:21 Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui.* – n.n.]³⁶⁶

Așadar, Părintele Arsenie Boca pentru că nu a știut cum să se roage, folosind rugăciunea lui Iisus ca pe o mantră, iar nu în lucrarea ei esențială de pocăință, a socotit dulceața vedeniilor ca fiind dumnezeiască și ne mai sfātuindu-se cu duhovnicii ce îi găsea, nemulțumindu-se din părerea lui că nu sunt experimentați, și căutând unul absolut desăvârșit, a căzut în înșelarea cea mai cumplită: a avea ca povățuitor un duh necurat, inițiator al puterilor de înrobire asupra celorlalți, de care Părintele Arsenie Boca s-a folosit toată viața. A mers, astfel, pe calea pierzării, a centrării pe sine, a fi Dumnezeu prin sine, prin autoperfecționare (nu prin unirea cu Dumnezeu prin a-l avea ca centru pe Hristos prin smerenia dobândită din vederea păcatului propriu), comună cu a păgânilor yoghini. Și prin aceasta ar putea fi numit Arsenie Boga.

La aceasta se adaugă faptul că propovăduia dulceața simțurilor ajunsă la paroxism în împreunare ca sursă de sănătate (deși este numită în Sfânta Predanie ca dulceață împotriva firii ce aduce stricăciunea, neavând cum să dea sănătate), deci veselia cu duhul pentru sfinția sa era falsă, amestecată cu simțirea. Sfinții Părinți recomandă tocmai întristarea din pocăință, adusă simțirii, și înfrânarea de la plăcere, pentru a obține bucuria duhovnicească, firească deci aducătoare de sănătate, sau a minții:

7. *Care este dulceața cea firească a minții și care [este] cea împotriva firii*

Acest [lucru] mă rog fierbinte să îl facă și Prea Sfinția ta. Ai cunoscut foarte bine - și de la tine însuși, ca un înțelept, și din dumnezeieștile Scripturi, ca un iubitor de învățătură - că adevărata dulceață a minții este să se îndeletnicească întotdeauna și să se desfete cu frumusețile gândite. („Căci cele gândite sunt hrana minții”, după Sfântul Maxim). Aplecarea ei către dulceața cea simțită [trupească, materialnică] este împotriva firii [obișnuite] a ei. [Această tendință] este silnică, împătimită, stricăcioasă și cu totul străină de ea. „Căci când mintea este robită de simțuri - zice filosoful meu de-Dumnezeu-purtător, Sfântul Isaac atunci ea mănâncă hrana fiarelor. Cu alte cuvinte ea se face ca dobitoacele și ca fiarele.” Căci dulceața gândită este - după Sfântul Calist - adevărata dulceață, pentru că ea aduce bucurie și când o dobândim și după dobândirea ei, iar dulceața cea simțită - trupească - nici n-ar trebui numită dulceață,

³⁶⁶ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 260-262.

acesta este un nume mincinos pentru ea, întrucât și când o dobândim și după aceea pricinuieste scârbă în inimă. Sfântul Isaac spune despre cele două [dulceți]: „Aceasta se numește într-adevăr dulceață, căci nu este întinată de fire și de rațiune, ci se înalță din ce în ce mai sus prin lucrare și lasă în inimă bucurie și veselie și după ce [omul] s-a îndulcit de ea. Deci să caute oricine dorește dulceața cea curată, fără de scârbă, înțelegătoare și duhovnicească. Căci ea este dulceața cea adevărată din inimă.” Și referindu-se la cealaltă zice: „Este greșit a se numi «dulceață» pe cea a trupului și nu pe cea înțelegătoare și duhovnicească. Căci ea aduce pe urmă, după îndulcirea cu ea, amară căință. Deci este evident că numele ei este o minciună.”

De aceea și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur numește dulcețile trupești ca fiind călăii trupului și fiind chiar mai rele decât călăii, zicând: „Dulcețile sunt cumpliți călăii ai trupului și sunt mai cumplite chiar și decât călăii, pentru că întind foarte tare legături nefăcute de mâini” (Omilie la întâia muceniță Tecla). Și, ca să adaug și eu o asemănare personală, spun că dulceța se aseamănă cu pila unsă cu untdelemn pe care lingându-o pisica, linge în același timp și sângele limbii sale. Aceasta este musca în miere care, după ce bea dulceța mierii, se prinde de aceasta și moare; este înșelăciune, la suprafață dulce, dar care odată înghițită aduce moarte în chinuri. înțeleptul Solomon a zis: Nu te uita la muierea rea, că miere pică din buzele muierei curve, care până la o vreme îndulcește gâtulejul tău iar mai pe urmă mai amară decât fierea o vei afla. (Pr 5, 3-4).³⁶⁷

Așadar, nu se poate bucura pururea, cine se îndulcește de împreunarea trupească, încălcând și prin aceasta lucrarea lăuntrică recomandată de Sfânta Scriptură.

Ca să vedem că nici un Sfânt Părinte nu recomanda „să ne rugăm și să facem orice vrem pentru a fi veseli cu duhul”, cum pervers ne îndemna Părintele Arsenie Boca, iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturistorul despre cele două feluri de întristări și bucurii, despre cele două feluri de ispite, cu voia și fără voie. De aici să înțelegem odată pentru totdeauna că:

- voia proprie este izvorul a toată întristarea minții și a toată bucuria, veselia și îndulcirea păcătoasă din simțire (atât a celei mai subtile inteligibile de sine, cât și a celei mai grosolane, sensibile, inclusiv a celei din împreunarea trupească);
- iar unirea voii cu Voia lui Dumnezeu, numită și tăierea voii, dă voie harului lui Dumnezeu să ne dea toată bucuria, veselia și îndulcirea duhovnicească din minte și să întristeze simțirea păcătoasă pentru a ne putea mântui, prin pocăință:

întrebarea 58

“Intru aceasta vă bucurați puțin acum, măcar că trebuie să vă întristați în multe feluri de încercări“. 461(461 I Petru 1, 6).

Cum, întristat fiind cineva în încercări, poate să se bucure întru cele ce se întristează?

Răspuns

Cuvântul adevărului cunoaște două feluri de întristări: una ascunsă în suflet, iar alta arătată prin simțire.

Cea dintâi (1) cuprinde tot adâncul sufletului, lovit de biciul conștiinței; iar cea de-a doua se întinde peste toată simțirea, care se adună din revărsarea ei naturală, sub povara durerilor (2). Cea dintâi este urmare a plăcerii trăită cu simțurile, iar cealaltă a bucuriei din suflet (3).⁴⁶² Mai bine zis, **una este urmarea patimilor de bună voie ale simțurilor, iar cealaltă a celor fără de voie.**⁴⁶³[vedeți ce importantă este voia proprie în a înclina lucrarea firii spre mântuire sau pierzare? – n.n.]

Căci **întristarea este, după părerea mea, o dispoziție din care lipsește plăcerea.** Iar lipsa plăcerilor e adusă de osteneală. Osteneala, la rândul ei, e provocată în chip vădit de lipsa deprinderii naturale, sau pierderea ei. Iar lipsa deprinderii naturale e produsă de îmbolnăvirea puterii ce se află prin sine la dispoziția deprinderii. Această boală a puterii ce se află prin fire la dispoziția deprinderii vine din reaua întrebuințare a lucrării ei naturale. în sfârșit reaua întrebuințare a lucrării ei constă în mișcarea puterii spre ceea ce nu este potrivit cu firea și nu are consistență (4).

³⁶⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 118-120.

Dar precum cunoaște Scriptura două feluri de întristări, la fel cunoaște două feluri de ispite (5). Unul cu voie și unul fără de voie, unul creator de plăceri voite, celălalt aducător de dureri fără voie. Ispita cu voia dă ființă plăcerilor voite, iar cea fără de voie aduce durerile fără de voie.⁴⁶⁴ Una este cauza întristării din suflet, iar cealaltă a întristării după simțuri (6).

De aceea socotesc că Domnul și Dumnezeu nostru, învățând pe ucenicii săi cum trebuie, să se roage, **le spune să se roage să nu le vină felul ispitelor cu voia**: “Și nu ne duce pe noi în ispită”,⁴⁶⁵ adică îi învață pe ucenicii Săi să se roage să nu fie lăsați să facă experiența ispitelor plăcerii, adică a celor voite și poftite. Iar marele Iacob, zis fratele Domnului, învățând pe cei ce luptă pentru adevăr să nu se ferească de felul ispitelor fără de voie, zice: “Mare bucurie să socotiți frații mei când cădeți în felurite ispite”,⁴⁶⁶³⁶⁸ adică în încercările, care nu sunt voite și poftite și produc dureri (7). Și Domnul o arată aceasta limpede adăugând: “ci ne izbăvește de cel rău”, iar marele Iacob zicând: “Știind că cercarea credinței voastre lucrează răbdarea, iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără nici o lipsă”. “Desăvârșit este cel ce luptă împotriva ispitelor cu voia, prin înfrânare, și cele fără de voie stăruiește cu răbdare (8), iar “întreg” este cel ce-și însoțește făptuirea cu cunoștința și a cărui contemplație nu este lipsită de fapte (9).⁴⁶⁷

Așadar întristarea și plăcerea fiind împărțite între suflet și simțire, cel ce caută plăcerea sufletului, primește întristarea simțurilor și devine cercat, desăvârșit și întreg. “Cercat” întrucât a experimentat prin simțire cele contrare;⁴⁶⁸(⁴⁶⁸ Cele contrare simțurilor sunt durerile.) “desăvârșit”, întrucât a luptat neobosit cu plăcerea și întristarea din simțuri, prin înfrânare și răbdare; “întreg”, întrucât păstrează neștirbite, statornice și constante deprinderile care luptă cu dispozițiile simțirii opuse întreolaltă; acesta deprinderi sunt făptuirea și contemplația, care rămân legate întreolaltă și nedespărțite, făptuirea vădind prin modurile ei cunoștința contemplației, iar contemplația purtând, ca și rațiunea, platoșa virtuții cu fapta (10). 5 /

Deci fiindcă Scriptura spune că întristarea ca și plăcerea sunt de două feluri și una se află în suflet, iar alta în simțuri, să privim pe scurt și cauzele lor.

întristarea din suflet este îndoită. Una este pentru greșelile proprii, altă este pentru greșelile străine. Iar cauza acestei întristări este în chip vădit plăcerea după simțuri a celui ce se întristează, sau a celor pentru care se întristează (10) . Căci judecând drept, aproape că nu este păcat în oameni, care să nu-și aibă ca început al nașterii sale afecțiunea nerațională a sufletului față de plăcerea simțurilor(11)

Iar cauza plăcerii din suflet este, în chip vădit, întristarea după simțuri a celui ce se veselește și se bucură de virtuțile proprii sau ale altora (13). Căci după judecata cea dreaptă, aproape că nu este virtute între oameni, care să nu aibe ca început al nașterii sale întoarcerea înțeleaptă a sufletului de la simțire (14). **Dobândind sufletul, care urmărește virtutea, această desfacere de simțire, aceasta din urmă se va afla în chip necesar în dureri și osteneli, nema-iavând unită cu ea puterea care ne născoceste diferitele plăceri în temeiul afecțiunii voluntare a sufletului față de ele (15)**. Dimpotrivă această putere respinge acum bărbătește, prin înfrânare, năvala plăcerilor firești ale simțurilor. **Iar față de ostenelile și durerile fără de voie și potrivnice firii ce vin asupra-i, rămâne cu totul neînduplecată, neputând fi abătută de la deprinderea și de la frumusețea dumnezeiească a virtuții, de la plăcerea cea fără consistență**. Și nu cade de la înălțimea virtuților ca să abată ostenelile ce vin asupra-i, pentru a cruța trupul de simțirea durerilor. **Iar cauza întristării după simțuri este preocuparea totală a sufletului de cele conforme firii sale, pe când plăcerea după simțuri o produce în chip vădit lucrarea sufletului contrară firii (16) lui neputând avea alt început al nașterii ei decât abateră sufletului de la cele conforme firii sale.**

Căci lucrarea după fire a minții și a simțurilor sunt opuse una alteia, din pricina deosebirii extreme a celor supuse lor (17). Pentru că cele supuse minții sunt entitățile spirituale și

³⁶⁸ 465 Mt. 6, 13.

466 Iacob 1, 2.

necorporale, pe care le sesizează după ființă; iar cele supuse simțurilor sunt lucrurile sensibile și corporale, pe care le percep ele de asemenea după fire.

Deci fiindcă nu e cu puțință minții să străbată la cele spirituale înrudite cu ea fără contemplarea lucrurilor sensibile, așezate la mijloc, iar aceasta nu se poate face fără lucrarea simțurilor care o întovărășește și care e înrudită cu lucrurile sensibile (18), pe drept cuvânt dacă se lipește de înfățișările celor văzute, socotind lucrarea simțurilor care o întovărășește drept o lucrare naturală (19), cade din cel spirituale și cele conforme firii, prinzându-se zicând cu amândouă mâinile de cele corporale și cele conforme firii [trupului – n.n.] . **Purtate apoi de acestea în chip nerațional (din pricina simțirii care a biruit-o), mintea naște întristarea din suflet, întrucât acesta e lovit de biciuirile dese ale conștiinței, iar pe de alta produce plăcerea de simțire, îngrășând-o cu născocirile mijloacelor de desfătare a trupului.** [Ia aceasta are mare aport Părintele Arsenie Boca justificând plăcerea împreunării trupești ca aducătoare de sănătate – n.n.] **Dacă însă mintea, de la prima atingere prin simțuri cu cele văzute, taie înfățișarea acestora și contemplă rațiunile duhovnicești ale lucrurilor, curățite de figurile, așezate pe ele, produce plăcerea din suflet, nemaifiind reținută de nici unul din lucrurile văzute prin simțuri, și naște întristarea din simțire, aceasta fiind lipsită de toate lucrurile naturale sensibile.** Căci acolo unde simțurile sunt cărmuite de rațiunile în contemplarea celor văzute, trupul e lipsit de toată plăcerea după fire, neavând simțurile slobode și dezlegate de lanțurile rațiunii, ca să slujească plăcerilor⁴⁶⁹ (20)

Dacă deci, precum am spus, întristarea sau durerea sufletului (căci sunt unul și același lucru) e produsă de plăcerea de simțire, iar întristarea sau durerea simțirii de plăcerea din suflet, pe drept cuvânt cel ce dorește și nădăjduiește viața “păstrată în cer spre moștenire nesticăcioasă, prihănită și neveșejită, prin învierea din morți a Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos”,⁴⁷⁰ are în suflet o veselie și o bucurie negrăită, bucurându-se neîncetat de nădejdea bunurilor viitoare, dar în trup și în simțire poartă întristarea, sau ostenelele cauzate simțirii de feluritele încercări și de durerile prilejuite de ele. Căci orice virtute este însoțită de plăcere și de durere: durere pentru trup, care se lipește de durerea dulce și lină, și plăcerea pentru suflet, care se desfătă în duh cu rațiunile curățite de tot ce cade sub simțuri.

Se cuvine deci ca mintea, întristându-se în viața aceasta (căci așa cred că se înțelege “acum”) cu trupul pentru multe strâmtorări ce-i vin din încercările pentru virtute, să se bucure și să se veselească cu sufletul pururea pentru nădejdea bunurilor veșnice, chiar dacă simțirea e apăsată de durere. “Căci nu sunt vrednice pătimirile sufletului de acum de slava viitoare, ce se va descoperi nouă”⁴⁷¹ zice Apostolul.

În felul acesta se poate omul bucura, după părerea mea, pentru ceea ce se întristează. Căci întristându-se cu trupul de virtute din pricina ostenelelor, se bucură cu sufletul de aceeași virtute, privind la frumusețea celor viitoare ca la ceva prezent (21). Pentru această frumusețe, cel ce se înnoiește neconținut prin nașterea sufletului în duh, moare în fiecare zi, asemenea marelui David,⁴⁷²³⁶⁹ prin renunțarea de bunăvoie la trup, având atât plăcerea mântuitoare, cât și întristarea folositoare (22). **Iar prin întristare nu înțelegem pe cea nerațională, a celor mulți, care apasă sufletul pentru că e lipsit de plăceri sau de bunuri materiale ce stârnesc în om porniri contrare firii spre cele care nu trebuie (23) și îl fac să fugă de cele ce nu trebuie să fugă (24), ci pe cea rațională și încercată de înțelepți în cele dumnezeiești și pe cea care descoperă răul prezent.** Căci întristarea este un rău prezent ce se află în suflet când plăcerea simțirii împiedică discernământul rațiunii, sau în simțire când drumul sufletului înaintează neîmpiedicat în virtute, aducând cu atât mai multe strâmtorări simțirii, cu cât procură mai multă plăcere și bucurie sufletului închinat în Dumnezeu, prin lumina înrudită a virtuții și cunoștinței.³⁷⁰

³⁶⁹ 470 I Petru I, 3.

⁴⁷¹ Rom. 8, 18.

⁴⁷² Ps. 43, 24; I Cor. 15, 31.

³⁷⁰ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 331-341.

Să urmăm așadar calea întristării simțirii și bucuriei minții (primind ispitele fără de voie cu răbdare și lepădând pe cele de voie cu mânie), fiindcă aceasta este singura cale a mântuirii.

Să ne ferim de calea Părintelui Arsenie Boca (adică a întristării minții și bucuriei simțirii, care se produce în suflet prin urmarea voii proprii și primirea ispitelor îndulcirii cu voia în simțuri, imaginație sau mentalitate), fiindcă aceasta este calea sigură a pierzării.

În același timp să-l plângem, cu întristarea mântuitoare pentru rătăcirea sfinției sale (fiindcă și-a petrecut viața înecată în îndulcirea de sine).

Să avem plâns cu durere, rugându-L pe Dumnezeu să ne ierte pe noi toți, păcătoșii!

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

